

Diễn Viên Đa Năng

Contents

Diễn Viên Đa Năng	2
1. Chương 1: I Love You Best, My Brother!	2
2. Chương 2: Chiếc Phong Bì	6
3. Chương 3: Lịch Sử Cũng Có Những Sai Lệch?	8
4. Chương 4: Bình Yên	11
5. Chương 5: Cô Giáo Kì Lạ	14
6. Chương 6: Quá Nhiều Bí Mật	19
7. Chương 7: Chị Dâu Tương Lai	23
8. Chương 8: Đêm Không Mộng Mị	27
9. Chương 9: Ai Có Quyền Ra Lệnh?	31
10. Chương 10: Một Ngày Sống Khác	35
11. Chương 11: Những Bí Mật Được Tiết Lộ	42
12. Chương 12: Bí Mật Thứ Ba	45
13. Chương 13: Công Chúa Lọ Lem	51
14. Chương 14: Những Sự Thật	56
15. Chương 15: Bản Lĩnh Của Công Chúa	60
16. Chương 16: Bữa Tiệc Tây Cung	64
17. Chương 17: Gia Tộc Họ Liêu	72
18. Chương 18: Bóng Ma Trong Ngày Tang Lễ	77
19. Chương 19: Hoàng Thân Có Tên Trong Sách Đỏ! (t.t)	79
20. Chương 20: Liêu Thần Phong, Mì Thật To Gan!	82
21. Chương 21: Dương Ngạn Luật Và Liêu Thần Phong	85
22. Chương 22: Như Chưa Từng Xa...	89
23. Chương 23: Trong Vòng Nguy Hiểm	91
24. Chương 24: Bình Yên Lần Nữa	97
25. Chương 25: Người Phụ Nữ Điên	100
26. Chương 26: Sinh Nhật Thứ 18	104
27. Chương 27: Những Cuộc Điều Tra Bị Mất Dấu	107
28. Chương 28: Loạn Thần Phản Quốc	109
29. Chương 29: Yêu Đơn Phương	112
30. Chương 30: Ai Dạy Bạn Cách Hôn Một Người Khác Phái?	116
31. Chương 31: Cuộc Tẩu Thoát Khỏi Quang Minh Điện	121
32. Chương 32: Nhà Của Anh Và Em	125
33. Chương 33: Say Tình	129
34. Chương 34: Say Tình	136
35. Chương 35: Cuộc Trốn Chạy Nực Mùi Thuốc Súng	144
36. Chương 36: Cuộc Trốn Chạy Nực Mùi Thuốc Súng 2	151
37. Chương 37: Vương Quốc Vaiza- Đất Của Mặt Trời	159
38. Chương 38: Vị Hoàng Thân Vắng Nhà	164
39. Chương 39: Tháng Ngày Trên Vương Quốc Mặt Trời	166
40. Chương 40: Lại Một Điềm Báo Nữa	168
41. Chương 41: Thái Dương Trở Về!	170

42. Chương 42: Nàng Công Chúa Mất Nước Và Một Chuyện Tình Của Japkong Tuadekep	173
43. Chương 43: Chương 43	176
44. Chương 44: Ai Là Bạn, Ai Là Thù?	180
45. Chương 45: Tuổi Thơ Của Hoàng Hậu Vanya Tuadekep Và Hai Cậu Em Trai	185
46. Chương 46: Thám Tử Dangkok	189
47. Chương 47: Tạm Biệt Vaiza!	193
48. Chương 48: Bàn Cờ Của Thái Hậu	197
49. Chương 49: Trở Lại Như Ban Đầu	198
50. Chương 50: Một Sự Hoán Đổi	203
51. Chương 51: Lá Phiếu Cuối Cùng	205
52. Chương 52: Tên Sát Thủ Long Ngỗng	208
53. Chương 53: Xung Đột	211
54. Chương 54: Điều Kiện Cuối Cùng [end]	214
55. Chương 55: Ngoại Truyện	215
56. Chương 56: Lại Thêm Nàng Công Chúa	219
57. Chương 57: Phải Gọi Là Gì?	222
58. Chương 58: Thế Giới Nội Tâm Của Ngạn Luật	225
59. Chương 59: Ngạn Luật Hóa Sói Như Thế Nào?	229

Diễn Viên Đa Năng

Giới thiệu

Thật khó mà phân loại tác phẩm này. Câu chuyện hơi lạ một chút vì bối cảnh xây dựng là thời hiện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dien-vien-da-nang>

1. Chương 1: I Love You Best, My Brother!

Sẽ có một ai đó thay mẹ yêu tôi?.....

Nằm trên giường bệnh, đôi mắt mẹ tuyệt vọng nhìn tôi. Bàn tay mẹ gầy gầy vuốt má tôi và tôi thì đang bật khóc. Mẹ mỉm cười thật dịu dàng và đưa cho tôi một sợi dây chuyền vàng rất đẹp. Giọng nói của mẹ nhẹ tênh hòa vào hơi thở yếu ớt:

-Công chúa ngoan của mẹ... con hãy cầm lấy. Hãy đeo nó bên mình... không bao giờ được tháo ra. Tất cả những gì mẹ có thể cho con chỉ có vậy! Mẹ xin lỗi con Sao Ly! Sau này không có mẹ bên cạnh con phải biết tự chăm sóc bản thân. Con rất hay bị cảm nên mùa đông cần giữ đủ ấm... con phải...

Không đợi mẹ nói gì thêm tôi lắc đầu lia lịa bóp chặt tay mẹ và hai hàng nước mắt giàn giụa.

-Không... không mẹ ơi! Mẹ đừng nói thế, mẹ sẽ không bao giờ bỏ con đâu, phải không mẹ?

Mẹ tôi lặng thinh, nước mắt mẹ chảy dài thấm đẫm áo gối

-Ôi... công chúa của mẹ... dĩ nhiên là mẹ không bao giờ rời xa con rồi! Dù có ở thế giới nào mẹ vẫn sẽ luôn dõi theo con... con gái ngoan à!

Tôi úp mặt vào lòng mẹ mà khóc. Trái tim tôi như ngàn mảnh vỡ của chiếc cốc... nát vụn... rỉ máu... Từ lúc được sinh ra đến nay tôi chỉ có mẹ là bến bờ nương tựa. Tôi không tài nào hình dung nổi mình sẽ ra sao nếu mất mẹ trên cuộc đời.

Bàn tay mẹ run rẩy vuốt mái tóc tôi thì thầm

-Hãy mạnh mẽ lên, công chúa nhỏ! Cuộc đời mỗi con người đều phải trải qua những mất mát... Con hãy cứ an tâm, dù mẹ không thể ở bên con nhưng con sẽ không cô độc... Anh...anh con sẽ không bao giờ để con “một mình”!

Tôi ngẩng mặt lên nhìn mẹ, nước mắt nước mũi đầm đìa trên má

-Anh? Con có anh sao? Con vẫn còn người thân sao?

Mẹ gật đầu và nở một nụ cười dịu dàng

-Phải! Đó là người... sẽ thay mẹ yêu con!

Tang lễ của mẹ tôi là một đám tang không có khách mời. Tôi đứng bên nắm mồ mới lấp, tay cầm bó huệ trắng ngát ngào hương thơm. Nước mắt cứ thi nhau chảy rồi lại khô đi trên má. Phía trước tôi là sự tro trọi, lẻ loi giữa cuộc đời xô bồ không điểm tựa. Gió bụi liu thiu thổi... những tán liễu xào xạc rũ xuống... tán cây xanh ngắt chải mượt mái tóc và vỗ về bờ vai tôi... hiền dịu mà thân thương như tay mẹ.

Giữa khu nghĩa địa vắng vẻ không người, lớp lớp những ngôi mộ, chợt xuất hiện một cái bóng đen. Người đó từ xa đang chạy thục mạng về phía tôi. Anh chẳng màn tới những lối đi có sẵn mà giẫm cả lên cỏ xanh, phóng qua những luống hoa và trèo tốt lên bờ rào lao về phía trước. Đến đoạn anh đứng phắt lại, nhìn tôi chăm chú bằng đôi mắt đen huyền, ấm áp lạ lùng. Tôi thấy anh đeo hoa tang trên chiếc áo sơ mi đen sẫm. Giây phút ấy tôi không bao giờ quên được khi anh ném cái áo khoát cầm trên tay xuống đất và bước đến ôm chầm lấy tôi nhanh như một cơn lốc. Bó huệ trắng như dập nát hoàn toàn trong vòng tay của anh. Tôi nhớ như in giọng nói trầm nghẹn ngào bên tai:

-Ổn rồi... ổn rồi em gái. Anh đang ở đây- cạnh bên em thế nên xin em đừng khóc nữa! Từ giờ anh sẽ thay mẹ chăm sóc em.. Anh thề sẽ luôn bảo vệ em, không bao giờ để ai bắt nạt em, không bao giờ để em cô đơn một mình... Anh thề đấy công chúa nhỏ!

Dường như trong bóng đêm tuyệt vọng có một vầng mặt trời tìm đến bên tôi... Nó phủ lên người tôi ánh nắng vàng ấm áp, soi sáng con đường dài phía trước, cho tôi niềm tin và hy vọng để tiếp tục bước đi... Vòng tay ấy kéo tôi ra khỏi cõi âm u và trao cho tôi một cuộc sống mới!

Mùa xuân năm nay đến muộn. Đã hơn 3 tháng nằm im chờ đợi trong giá rét mà những chồi non của cây phong vẫn chưa có cơ hội ngoi lên. Tôi cùng hai cô bạn thân đi vào thư viện của trường. Mạn Mạn trèo lên chiếc thang lấy quyển từ điển trên nóc kệ cao chót vót, còn tôi và Mỹ Lạc ôm một chồng sách lịch sử đặt xuống bàn.

-Ôi trời ơi... nhiều thế này đọc chắc đui mắt!

Mỹ Lạc kéo ghế ra và uể oải ngồi xuống. Lò sưởi của thư viện bị chập điện hỏng từ ngày hôm qua thế nên mọi người ngồi ở đây đều run lên cầm cập

-Lạnh quá...!

Mạn Mạn vừa than thở vừa kéo ghế ngồi xuống bàn gỡ quyển từ điển ra. Thấy lạ tôi hỏi:

-Cậu lấy từ điển chi vậy?

Mạn Mạn nhún vai:

-Để tra mấy cái từ thuộc phạm vi cung cấm ít dùng ấy mà!

Mỹ Lạc thấy có lý nên gật gật đầu. Thứ 4 tuần sau nhóm 3 đứa chúng tôi phải nộp bài tổng kết Lịch sử cho cô giáo. Chủ đề là “Hoàng gia từ thế kỉ 17”. Tôi đọc nhanh mục: Những nhân vật có sức ảnh hưởng lớn đời Hoàng đế Quang Minh III mà không khỏi thắc mắc.

-Trong này có viết: “Hai năm sau khi được phong tước Đại Tướng, Liêu Ngạn Đông từ chức để sang phương Tây... du lịch”!!? Thế nghĩa là vì muốn đi du lịch nên ông ấy từ chức sao? Làm Tướng quân đâu phải việc đơn giản... sao lại có người bỏ tước vị lãng xẹt vậy kia chứ?

Hai cô bạn của tôi ngồi gần ra chưa biết phải giải thích ra sao thì một giọng nói từ phía sau đáp lại:

-Dùng từ “tạm ngưng việc nước” thì chính xác hơn! Không phải là ông ấy xin từ chức mà là Hoàng đế Quang Minh III cho phép ông lánh mặt một thời gian để nghỉ ngơi, đó được xem như một phần thưởng xứng đáng cho công lao to lớn ông ấy đã bỏ ra... Liêu Ngạn Đông là vị tướng tài lược nhất trong lịch sử mà!

Mỹ Lạc và Mạn Mạn ngược nhìn người đang đứng phía sau lưng tôi, đôi mắt họ tròn xoe vừa ngạc nhiên vừa thán phục. Tôi xoay người lại, chưa kịp nói tiếng nào thì...

-Lại quên đem khăn choàng rồi! Cái tạt quên trước quên sau nhắc hoài không bỏ... Mặc không đủ ấm là sẽ bị cảm ngay đó, biết không?

Thầy vừa nói vừa quần chiếc khăn len của mình vào cổ tôi hai vòng chắc chắn. Tất cả mọi người xung quanh đều nhìn tôi chằm chằm... ngượng chết đi được. Không biết phải làm sao tôi lắp bắp nói:

-Ồ... a... dạ cảm ơn thầy!

Để cứu rỗi cho tôi Mạn Mạn nhanh nhẩu xen vào

-Tuyệt quá! Thầy rèn Sứ ghê hen... Sao thầy không dạy luôn môn Sứ hử thầy?

Thầy nhìn bạn tôi nở một nụ cười tươi như hoa (mỗi lần được khen cái gì là ổng cười vậy đó!!?)

-Ồ! Dạy sứ sao lý thú bằng môn Toán... với lại tôi không thích nhìn học trò nằm ngủ trong giờ của mình. Thôi ba em tiếp tục học đi nhé. Thầy đi đây!

Thầy Luật luôn luôn là như thế: xuất hiện bất thành linh như bóng ma rồi biến mất nhanh như tia chớp! Tôi đã quá quen với cái kiểu chợt đến chợt đi này rồi nên cũng chẳng mấy bận tâm, tiếp tục đọc sách. Nhưng Mỹ Lạc thì ngồi ngây ra, mắt mơ màng nhìn về phía cửa sổ – nơi có thể trông thấy bóng thầy đang bước đi trên hành lang.

-Ước gì tớ cũng được như cậu... làm em gái cưng của thầy!

Tôi ngược lên nhìn cô bạn và cười xòa

-Muốn giành anh hai của tớ à? Đừng hòng!

Mỹ Lạc cười lém lỉnh và chồm người sang chỗ tôi hỏi nhỏ

-Thầy Luật có bạn gái chưa?

Tôi lắc đầu

-Chưa! Cỡ như ổng thì ai mà dám rớ... đó là một người thích bắt nạt con gái và... hay cốc đầu tớ nữa!

Mạn Mạn nghe vậy cũng kéo ghế lại gần tham gia:

-Thật á... tớ thấy thầy hiền lắm mà!

Tôi nghe vậy bật cười

-Chớ để vẻ bề ngoài làm phán đoán của cậu bị nhầm lẫn!

Mỹ Lạc nhún vai:

-Dù thế nào thì tớ vẫn thấy thầy ấy dễ thương... Ghen tị với cậu lắm nhé! Có một ông anh handsome như diễn viên ấy!

Tôi thích thú cười tít mắt. Quả là anh trai tôi có một gương mặt rất điển trai, vóc dáng lại mạnh mẽ, cao ráo. Với các nữ sinh thì anh ấy luôn là một “anh thầy” chuẩn không cần chỉnh. Mỗi khi tôi làm sai bài hay bị điểm kém thì y như rằng tôi bị anh cốc ột cái thật đau trong khi đối với những học sinh khác anh luôn cười dịu dàng và bảo:

-Không ai có thể giỏi toàn diện được. Nếu làm được tất cả các bài tập thì người ta đi học làm gì nữa... Thôi, cố gắng học chăm chỉ hơn, thầy tin là em sẽ tiến bộ hơn vào lần sau!

Đó! Bất công thế đó...

Tôi giả vờ tiếp tục đọc sách nhưng đầu óc thì bận nhớ lại những chuyện đã qua... Đã 5 năm từ ngày mẹ tôi qua đời. Tôi và anh Luật chuyển nhà đến thị trấn nhỏ này. Anh trở thành giáo viên dạy toán còn tôi thì đi học tại ngôi trường anh đang làm việc. Cuộc sống bắt đầu một nhịp điệu mới...

Tôi quen dần với những bữa sáng ngon lành với một cốc sữa mà anh luôn chuẩn bị sẵn chờ tôi thức dậy... quen được cùng anh đến trường mỗi buổi sớm và về nhà khi chiều muộn... quen những buổi tối ôm tập sách sang phòng anh để được phụ đạo những môn còn yếu...

Anh trai tôi là một người không thích nói nhiều nhưng lại sẵn sàng dành hàng giờ giảng giải về một phép toán phức tạp, một sự kiện lịch sử hay một vấn đề thuộc phạm trù triết lý sâu xa...

Anh cũng là một người anh rất yêu chiều em gái! Nhớ năm học lớp 6, tôi tham gia đội văn nghệ của trường và muốn mặc bộ váy đẹp nhất trong đêm biểu diễn. Thế là anh tặng tôi một chiếc đầm xòe màu trắng cực xinh mà không hề than vãn rằng nó đã làm anh mất toi một tháng lương! (tôi biết vì cái giá vẫn còn nguyên trên mặc áo) Rồi tôi chỉ cho anh xem bức tranh tôi vẽ ngôi nhà trong mơ với khu vườn treo đầy dây leo xanh tốt và một chiếc cổng rào cao lớn uy nghiêm. Thế là anh hứa sẽ cho tôi một căn nhà như vậy. Đến nay đã bốn năm tôi sống trong ngôi nhà đẹp nhất ở thị trấn-căn nhà biến ra từ bức vẽ! Tôi không tài nào hiểu được anh xoay xở thế nào với đồng lương giáo viên ít ỏi để chi trả đầy đủ mọi khoản sinh hoạt hàng tháng lẫn những nhu cầu đôi lúc “quá đáng” của tôi... Ngẫm lại từ trước đến giờ tôi chưa hề bị thiếu tốn điều gì. Có lúc tôi cũng tò mò hỏi anh về vấn đề này và anh luôn đáp lại bằng một câu ngắn gọn, xúc tích đến không ăn nhập vào đâu:

-Ưu điểm lớn nhất của loài kiến ngoài tính cộng đồng còn nằm ở khả năng vác lên mình một vật có khối lượng nặng hơn cơ thể nhiều lần.

Nói về mảng tâm lý thì anh trai tôi là số một! Anh luôn tìm ra cách biến những chuyện phức tạp khó nói thành ra đơn giản, dễ diễn đạt. Nhiều người cho rằng khó khăn lớn nhất của một bé gái không có mẹ là giai đoạn trưởng thành của nó. Vào sinh nhật thứ 12 của tôi anh đã tặng một món quà đặc biệt. Đó là những quyển sách nói về tâm sinh lý của nữ giới tuổi dậy thì, những quyển cẩm nang hướng dẫn các bạn nữ đối diện với những sự thay đổi của cơ thể và cách tự chăm sóc bản thân khi bước vào giai đoạn trưởng thành... Anh đã cho tôi một nền tảng vững chắc để sẵn sàng trở thành một thiếu nữ bình thường như bao người khác. Với phương pháp đơn giản này anh đã hoàn thành vai trò của người mẹ một cách xuất sắc mà không làm tôi thấy lo lắng hay ngại ngùng!

Xét về tuổi tác thì anh hơn tôi đến 14 tuổi. Năm mẹ mất thì anh tròn 25 trong khi tôi còn là một con nhóc tiểu học. Nhẩm tính ra thì mẹ sinh anh lúc mới 16-17 tuổi. Lẽ nào lại thế? Nhìn chung thì chuyện gia đình với tôi là một dấu chấm hỏi lớn.

Có lúc tôi hỏi anh: “Cha chúng ta tên gì anh nhỉ?”

Anh tôi đáp: “Anh cũng không rõ... có thể là một cái tên nào đó em từng nghe!” (trả lời lảng nhách!)

Nhiều lần tôi thắc mắc: “Sao lúc trước, khi mẹ còn sống mẹ chẳng bao giờ nói cho em biết rằng em còn có anh hai?”

Anh nhún vai: “Có 2 khả năng. Một là mẹ đã nói nhưng em quên. Hai là vì mẹ cưng em quá nên quên bèn đi là bà có hai con!”

(Bình luận: tôi cho là hai cái giả thuyết này đều sai bét! >.<>)

Nói về sở thích thì hai anh em tôi nằm ở hai cực của thói nam châm. Anh ghét sự bừa bộn thì y như rằng phòng tôi là một cái chuồng heo! Anh ghét cà chua trong khi nó là món ưa thích của tôi. Anh là giáo viên dạy toán còn tôi là đứa học trò ngu nhất môn này. Nếu có một danh sách những bài nhạc anh thích thì đó là danh sách những bài hát tôi không bao giờ nghe. Anh cho rằng màu hồng vừa sến vừa tạo cảm giác nóng bức thì căn phòng của tôi lại tràn ngập thứ màu đó. Anh bơi rất giỏi còn tôi thì sợ nước đến nỗi không dám nhảy xuống hồ mặc cho anh có năn nỉ khăng cổ. Hai anh em tôi trái ngược nhau đến nỗi trình tự đọc một cuốn báo cũng đối lập. Theo như lời giải thích của Mạn Mạn thì có hai nguyên nhân dẫn đến tình trạng trên:

-Thứ nhất, vì cậu và thầy Luật thuộc hai giới tính khác nhau... điều này đã được khoa học chứng minh!

-Thứ hai, vì hai người quá xa nhau về tuổi tác. Người lớn chừng chạc và nghiêm túc trước mọi vấn đề trong khi chúng ta thì không!

Tất cả là như thế đó! Nhưng dù thế nào đi nữa tôi và anh trai cũng đã may mắn tìm được một điểm chung cho cả hai người. Đó là: “My brother/My sister is the most important.”.

2. Chương 2: Chiếc Phong Bì

Tôi ngồi trên ghế sofa vừa ăn táo vừa đọc sách trong khi anh hai thì bận bịu với cái laptop. Ti vi để ở góc phòng khách đang chiếu chương trình ca nhạc nhưng chẳng ai thèm ngó nó một cái. Quyền sách thật nhàm chán với những nhân vật và hành động lặp đi lặp lại, tôi quăng nó sang một bên rồi nằm dài xuống sofa tiếp tục ăn táo. Anh Luật ngồi ngay phía trên đầu tôi mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính. Nhìn ở góc độ từ dưới lên tôi thấy khuôn mặt anh vuông vức, sống mũi cao và đôi mắt đen huyền thật đẹp.

-Anh chat với ai thế?-tôi hỏi

Anh trả lời ngắn gọn

-Một người quen!

-Là nam hay nữ?

Anh cười lém lỉnh, đặt một tay lên tóc tôi, tay kia rà chuột và mắt vẫn giữ nguyên vị trí

-Một cô gái rất xinh!

Tôi cắn một miếng táo to rồi trề môi. Rõ ràng anh ấy đang đùa!

-Anh bảo em không được phí thời gian vào chat chit... vậy mà anh đã ngồi đây gần một tiếng rồi!

Lần này thì Ngạn Luật chịu nhìn thoáng tôi một cái

-Được rồi, “công chúa bắt bẻ” em có thể trật tự một chút không?

Ở nhà, anh ấy vẫn hay gọi tôi là “công chúa”. Về điểm này tôi thấy anh trai mình rất giống mẹ, chỉ khác biệt ở chỗ mẹ thường gọi là “công chúa xinh” hay “công chúa ngoan” thì anh tôi lại bảo “công chúa lười biếng”, “công chúa ham chơi”. Nhưng dù là công chúa gì thì tôi vẫn thích được gọi như vậy.

Với tay lấy cái remote đặt trên bàn, tôi chuyển sang kênh truyền hình khác. Có một bản tin thời sự đang được phát sóng:

8h30 sáng ngày hôm nay theo giờ địa phương, Hoàng đế Quang Minh V cùng thái hậu đã đến dự buổi lễ khánh thành trường Trung học Hoàng Gia Nhuận Các. Sau 4 năm trùng tu và xây mới, cổ cung Mỹ Thụy giờ đây đã là trường học bậc nhất quốc gia. Theo lời phát biểu tại buổi lễ khai mạc, Hoàng Đế đã bày tỏ sự vui mừng và hy vọng ngôi trường này sẽ là nơi đào tạo những công nhân ưu tú của đất nước cũng như lưu truyền và gìn giữ những thuần phong mỹ tục của dân tộc nói chung, hoàng gia nói riêng cho thế hệ tương lai. Vào tuần đầu đưa vào hoạt động, trường Trung học Nhuận Các sẽ bổ sung bộ môn “văn hóa và lễ nghi cung đình”, đây cũng là trường học đầu tiên áp dụng bộ môn mới lạ này vào chương trình giáo dục.

Tôi nằm im chú ý theo dõi những đoạn phim quay cảnh ngôi trường. Đó là một tòa lâu đài đẹp lộng lẫy. Trừ hệ thống lớp học hiện đại bên trong, người ta giữ lại hầu hết những nét tiêu biểu của kiến trúc cung

đỉnh như những cái cổng chạm trổ cầu kỳ hay những dãy hành lang lát đá thạch anh, những cái trụ nhiều phù điêu độc đáo, những chân đèn cây cổ xưa xuất hiện ở mọi lối đi, ngay cả những bộ gương kiếm, cung tên cũng được trưng bày ở các góc tường. Ở giữa hai tòa nhà là một cái tháp cao chót vót nóc hình kim tự tháp. Những vườn hoa ở đó thì khỏi chê. Phía sau tòa lâu đài còn có một cái hồ lớn hình trái tim và những hàng cây xanh rợp bóng bờ hồ.

-Anh hai! Xem cái này nè!

Tôi giật giật tay áo và ngược gọi anh nhưng anh ấy đã dẹp cái laptop sang một bên và cũng chăm chú xem như tôi.

-Trường học mà cứ như cung điện vậy, anh nhỉ? Ước gì em cũng học ở đó...

Tôi thích thú ngồi dậy dùng hai tay ôm lấy đầu gối

-Vì nó vốn là một cung điện rồi!-anh đáp

-Lạ quá! Em cứ nghĩ cung điện chỉ có ở thủ đô thôi chứ...

Anh nhìn tôi trả lời nhẹ nhàng

-Ừ... em nói đúng, nhưng cái này khác. Vua Quang Minh IV đã xây nó cho Vương Phi Mỹ Thụy. Tên nó là điện Mỹ Thụy hay Mỹ Thụy cung.

-Wao... bà Vương Phi đó sướng ghê ha!

Anh cười buồn và lắc đầu

-Không như em nghĩ đâu. Mỹ Thụy nường nường mang tiếng là nữ chủ nhân của tòa lâu đài như bà chỉ sống ở đó có một năm thôi

Tôi quay sang nhìn anh tròn mắt

-Ồ... sao kì vậy?

-Vì... Vương Phi đã bỏ đi!

Ngạn Luật nói rất khế chỉ đủ cho tôi nghe thấy rồi anh đứng dậy và bỏ về phòng. Đó là cách thông thường anh dùng khi không muốn tiếp tục cuộc nói chuyện...

Tôi cũng thôi thắc mắc và quay lại xem TV. Hiếm khi tôi thấy Thái hậu xuất hiện trên truyền hình. Theo như những gì đã đọc ở thư viện lúc sáng thì năm nay thái hậu đã 49 tuổi vậy mà trông bà còn trẻ và đẹp lắm. Bước đi điệu đà và còn nhanh nhẹn hơn cả Hoàng Đế!? Vị vua ấy dù mới 25 nhưng trông ốm yếu và kém sức sống. Tôi nhìn cảnh hai người sống bước mà thầm nghĩ: “Nếu có một cuộc đua cho vua và thái hậu tranh tài thì chắc bà thái hậu sẽ chạy về đích trước!”

Chiếc đồng hồ reo báo 6:00. Tôi uể oải ngồi dậy xếp chăn mền, làm vệ sinh cá nhân rồi đi ra sau bếp. Bánh mì, trứng rán và súp rau củ đã bày sẵn trên bàn. Kèm theo là một cốc sữa tươi như thường lệ. Tôi ăn nhanh sau đó dọn dẹp mọi thứ lên gọn gàng. Công việc tiếp theo là đi tưới vườn. Sân thượng chính là khu vườn tôi vừa nhắc đến. Ở đó có rất nhiều cây. Nơi phần sân có mái che là những giò lan treo lủng lẳng trên thân sào, những loài cây ưa bóng chen chúc nhau vươn lên. Ở khoảng sân rộng có ánh nắng là những cây ăn quả nhỏ, những cây hoa kiểng uốn éo, những luống thực dược và một vài cây ưa sáng mà tôi và anh đều không rõ tên. Mọc dọc theo mái hiên và tường rào là những dây thường xuân xanh tốt. Rễ cây nằm ở dưới đất vậy mà thân cành thì bò lên đến tận nơi cao nhất của ngôi nhà. Bốn năm trước khi tôi nói chuyển về đây, khu vườn này chỉ có hoa cúc và cỏ dại. Vậy mà bây giờ, nhờ công lao động cật lực của hai anh em, khu vườn um tùm như một rừng cây xanh mát. Căn nhà của chúng tôi vốn đã xinh xắn nay lại thêm thân thiện và đầm ấm hơn. Những người khách đi đường mỗi lần bước ngang qua không khỏi trở mắt nhìn ngắm căn biệt thự mini vừa đẹp về kiến trúc lại thêm một rừng cây đồ sộ phía trên và màu xanh dây leo thì dang mắc một cách tự nhiên lên các bậc thềm, cổng rào, ôm ấp lấy hai bờ tường. Mỹ Lạc thường nói đùa rằng: “Nhà của Mr.Luật là lá phổi xanh của thị trấn!” Có lẽ đúng như vậy!

Hôm nay bước lên khu vườn tôi phát hiện mùa xuân đã đến. Trời vẫn còn lạnh nhưng các luống hoa đều đã chồi lên những cái nụ con, có cây đã nở hoa chỉ sau một đêm. Năm nào cũng vậy, mùa xuân luôn ghé

thăm vườn nhà tôi trước, khi mà cảnh sắc thiên nhiên xung quanh còn chưa thoát ra khỏi cái giá rét của tiết đông. Tôi hớn hử vắn van nước. Công việc tưới cây của tôi chỉ đơn giản và gói gọn trong cái thao tác đó: vắn van nước. Hệ thống ống dẫn ngay sau đó phun nước từ dưới lên, từ trên xuống tưới mát mọi kẽ lá, mọi chồi non của cây. Chính anh hai tôi đã lắp đặt hệ thống cống làm việc rất hiệu quả này. Anh bảo: “Vì chủ nhân của khu vườn là một cô công chúa lười biếng nên điều quan trọng là cứu mấy cái cây trước đã!”

Sau chừng một phút tôi khóa van nước lại và dạo quanh kiểm tra xem có dấu hiệu gì bất thường để kịp thời báo cáo với anh. Tình cờ tôi nghe tiếng xe giao thư đỗ lại trước cổng nhà. Những ngày cuối tháng nhà ai cũng nhận được nhiều hóa đơn thanh toán hay giấy tờ gì đó. Tôi nhanh chóng trèo xuống nhà và đi ra mở cửa rào kiểm tra hòm thư. Có vài quyển tạp chí giáo dục mà tháng nào các giáo viên trong trường cũng được nhận, có giấy báo tiền điện, nước, tiền mạng máy tính, mạng truyền hình... một vài tờ quảng cáo của hãng điện thoại di động, thư mời dự hội thảo giáo viên giỏi và... cuối cùng là... một lá thư. Tôi tò mò cầm lá thư lên xem. Trên phong bì không ghi địa chỉ người gửi. Tôi thử dùng tay kiểm tra độ dày của lớp giấy bên trong rồi gờ nó lên cao nhờ ánh mặt trời buổi sớm chiều xuyên qua lớp phong bì mỏng... tôi ngờ ngợ thấy được thứ nằm bên trong... Chợt lúc đó, một bàn tay thật nhanh giật lá thư đi. Anh Luật vừa chạy bộ về, chiếc áo thun ướt đầm mồ hôi.

-Xem thư của người khác không phải là một hành vi đúng đắn!

Anh vội lấy lại mọi thứ còn lại trên tay tôi rồi đi vào nhà

-Sau này em đừng động vào hòm thư nữa! Anh sẽ làm việc đó.

Tôi theo anh đi vào nhưng im lặng không đáp. Ngạn Luật chưa bao giờ nổi giận như vậy!

3. Chương 3: Lịch Sử Cũng Có Những Sai Lệch?

Suốt đoạn đường từ nhà đến trường tôi thấy vô cùng khó chịu. Đầu óc tôi chẳng thể nào tập trung vào con đường trước mặt, nó cứ lẩn quẩn quanh những việc đã xảy ra. Cứ 2 phút tôi lại nhìn lên anh hai một lần. Anh có vẻ căng thẳng hoặc đang bối rối... Tôi không chắc lắm về thái độ của anh ấy. Ngạn Luật khi đã có che giấu thì khó mà dò ra anh đang nghĩ gì, đang cảm thấy như thế nào.

Cuối cùng thì cũng đã đến trường. Lúc này tôi mới phát hiện mình quên đeo huy hiệu trường trên áo nhưng không sao! Tôi ngồi trong xe của thầy và hiển nhiên đi thẳng vào bãi đỗ xe. Hai cô nàng sao đỏ trước cổng chỉ có thể trở mặt nhìn chứ chẳng làm gì được. Tôi đã cố ý ôm cái cặp trước ngực che đi mất rồi... Xem ra có anh hai là giáo viên trong trường thật thuận tiện. Tôi có thể đi trễ 15 phút đầu giờ nếu muốn và quên mang huy hiệu, quên mang giày, vắn vắn và ve ve... Nhưng dĩ nhiên, anh trai tôi không khuyến khích việc vi phạm nội quy của trường.

Hôm nay chúng tôi đã đến sớm hơn bình thường. Chỉ mới có vài chiếc ô tô cũ với kiểu dáng của thế kỷ trước, cộng với cái xe đạp thồ tróc sơn bung ốc của bác lao công dựng ở sát tường. Anh cẩn thận đậu xe vào khoảng trống giữa 2 chiếc ô tô khác. Chiếc BMW màu xanh dương trông nổi bật quá. Nó quả là không phù hợp với Ngạn Luật tí nào! Chắc sẽ chẳng ai dòm ngó hay đánh giá nó nếu chủ sở hữu là một doanh nhân chứ không phải một nhà giáo! Không chỉ những giáo viên trong trường mà ngay cả tôi cũng nghi ngờ về cách thức anh có được chiếc xe. Anh hai bảo anh đã để dành cả đời mới mua nổi nhưng sự thật cách đây một năm anh đã bán chiếc Kia Sorento và tậu “bé BMW” này với giá còn đắt hơn nữa... Các thầy cô hay đồn đại với nhau rằng anh trai tôi còn có một nghề tay trái nào đó hái ra nhiều tiền. Tôi không cho là vậy vì ngoài giờ đứng lớp tôi chẳng thấy anh làm gì khác việc chấm bài, soạn giáo án, ăn ngủ và coi TV...

Tất cả chỉ là những nghi ngờ cho đến sáng hôm nay... tôi không thể không suy nghĩ về vấn đề này một cách nghiêm túc. Chiếc phong bì đó! Tôi tin chắc nó là nguyên nhân. Tuy rằng bị anh trai lấy lại ngay khi chưa kịp xem xét kỹ nhưng tôi cũng thoáng trong thấy vật thể bé nhỏ nằm trong đó. Đoán thử xem! Đó là một tấm séc! Và con số ghi trên đó phải có đến ít nhất 4 chữ số 0 và một dấu \$...

“Ai đã gửi nó cho anh?”

“Vì sao người đó gửi cho anh hai số tiền lớn như thế”

“Tiền trả ột món đồ nào chẳng?”

Có quá nhiều câu hỏi đặt ra nhưng tôi không trả lời được câu nào hết. Tôi lại càng không thể hỏi anh. Ngạn Luật muốn giữ bí mật và dĩ nhiên có cạy miệng anh cũng chẳng chịu nói. Tôi cảm thấy rất thất vọng. Thì ra anh hai cũng có những bí mật riêng không muốn tôi biết... Điều này chẳng hề gì, ai cũng có quyền giữ mình một sự riêng tư nhưng... với em gái mà anh cũng giấu thì thật là không bình thường. Trước giờ chuyện gì tôi cũng kể anh nghe vậy mà anh lại không làm như thế đối với tôi-cô em gái duy nhất và cũng là người thân duy nhất của anh... Tôi thấy buồn vì điều đó!

Sau khi khóa xe cẩn thận anh quay lại nhìn tôi, vẻ mặt lưỡng lự như có gì muốn nói. Thấy vậy tôi mở lời trước:

-Anh hai! Em xin lỗi chuyện lúc này... em không nên tùy tiện...

Ngạn Luật cười hiền và lắc đầu

-Không sao... anh đứng ra mới là người nói xin lỗi. Anh không nên quát em như thế! Nhưng em cũng phải ghi nhớ một điều: đừng tùy tiện xem thư từ hay những gì thuộc cá nhân của người khác... Rõ chưa?

Tôi chu mỏ và ngoan ngoãn gật đầu. Anh gỡ khăn choàng trên cổ và quàng lên cho tôi, cử chỉ thật ân cần

-Hôm nay lại không mặc đủ ấm rồi... Em lúc nào cũng thế! Thôi lên lớp đi.... À mà lần sau anh sẽ không tiếp tay để em vi phạm nội quy trường đâu nhé!

Nói rồi anh bỏ đi trước về phía văn phòng, đôi môi cố kiềm một nụ cười. Sao anh hai tinh mắt thế không biết. Chẳng có gì qua mắt được anh ấy. Haizz... kiểu này không khéo tôi sẽ bị ghi tên dài dài trong sổ sao đỏ. Đứa lười thôi như tôi thì khó mà không quên cái gì đó lúc đến trường....!

Ba đứa chúng tôi lại tiếp tục lang thang trong thư viện. Bài tập lịch sử chỉ mới làm có phân nửa mà đã dài hơn 5 tờ A4. Đứa nào cũng than vãn. Trong khi Mỹ Lạc và Mạn Mạn cứ bàn cãi về vấn đề trình bày bài viết thì tôi tranh thủ tìm thêm ít tư liệu nữa. Tình cờ tôi phát hiện ra một quyển sách nói về những cuộc hôn nhân của vua Quang Minh IV, vì tò mò tôi nán lại đọc qua loa:

3 năm sau khi lên ngôi, Hoàng Đế đính ước với công chúa Vũ Hạ con gái thứ 3 của vua nước Vũ Hầu, đây là cuộc hôn nhân mang tính chất chính trị vì sau đó nhiều hiệp ước hòa bình và ngoại giao được kí kết. Chỉ sau đó ít lâu, cuộc xung đột biên giới giữa Viễn Lai và Trường Thịnh Thiên Quốc bùng nổ. Để dẹp loạn mà không dùng vũ lực Hoàng đế cầu hôn công chúa Thủy Tú nước Viễn Lai. Vua Lai đồng ý gả và trật tự được lập lại tại vùng biên giới. Thủy Tú công chúa trở thành Vương Phi và hạ sinh cho nhà vua hoàng tử Bảo Bình. Vì Hoàng hậu không có con nên Vương Phi được xem là người có công lớn duy trì Hoàng tộc triều Quang Minh. 6 năm sau, Mỹ Thụy Vương Phi-người vợ thứ 3 của Hoàng đế được rước về hoàng cung. Vương Phi vốn là một cô gái có xuất thân thôn quê rất đối bình thường. Có nhiều bằng chứng cho thấy Hoàng đế đã rất yêu chiều Mỹ Thụy Phi và họ đã có một khoảng thời gian rất hạnh phúc. Mỹ Thụy cung được xây lên, nằm biệt lập với Quang Minh Điện là món quà dành tặng riêng cho ái phi của Hoàng đế. Một năm sau khi Mỹ Thụy cung hoàn thành trong Hoàng Gia xuất hiện nhiều tin đồn về mối quan hệ trái đạo lý giữa Mỹ Thụy Vương Phi và Liêu Mãn Bình vốn là con trai của Đại tướng Liêu Ngạn Đông. Từ đấy sử sách cũng không còn ghi chép về những cuộc viếng thăm của Hoàng Đế Quang Minh IV đến Cung Mỹ Thụy. Cho đến nay bí ẩn về cái chết của Mỹ Thụy Phi vẫn chưa được làm rõ. Theo như lời một cung nữ hầu hạ nàng thì Mỹ Thụy bị nhiễm HIV và được chôn tại một vùng đất ngoài hải đảo. Có lẽ vì e ngại tiếng xấu của bà làm ô uế Hoàng Gia nên bậc đấng lão trong Hoàng thân đã tổ chức tang lễ bí mật. Sau cái chết của Vương Phi chẳng bao lâu Hoàng Hậu Thủy Tú cũng đột ngột mất trong một vụ tai nạn giao thông thảm khốc. Thật là một điểm báo xấu khi cả hai người vợ của Hoàng Đế đều nhanh chóng qua đời. Theo đúng tục lệ lâu đời của Hoàng Gia, Thủy Tú Vương phi lên ngôi Hoàng Hậu ngay sau đó. Hoàng tử Bảo Bình trở thành thái tử thừa kế ngôi vàng đời thứ V của triều đại Quang Minh Đế ở Trường Thịnh Thiên Quốc...

Đọc xong đoạn văn tôi không khỏi cảm thấy bàng hoàng. Ngạn Luật đã nói với tôi rằng Mỹ Thụy Vương Phi bỏ đi khỏi cung điện chứ có bảo bà ấy nhiễm HIV và chết đâu!??? Sách vở đã in rành rành ra thế thì chắc hẳn anh trai tôi đã nhầm lẫn gì rồi... Nhưng lạ thật! Có bao giờ anh ấy bị nhầm lẫn về lịch sử đâu. Chắc là tôi nên hỏi lại anh ấy xem sao!

Nói là làm, tối hôm đó tranh thủ lúc anh hai còn rảnh rỗi xem TV tôi ngồi xuống cạnh bên.

-Anh à! Có phải anh từng nói với em là Mỹ Thụy Vương Phi đã bỏ đi khỏi cung điện không?

Ngạn Luật nhìn sang tôi ngay. Sau một thoáng chần chừ khó hiểu anh cười xòa

-Gi vậy nè? Tôi có nghe nhầm không đây. Sao Ly mà lại có hứng thú với Lịch Sử à? Chẳng giống em gái anh tí nào!

Biết là anh đang trêu mình nhưng tôi vẫn bình tĩnh nói tiếp

-Sáng nay em đọc trong thư viện... sách viết là bà Phi tần đó chết do nhiễm HIV... và được chôn ở tận ngoài đảo kia!

Ngạn Luật không tỏ ra chút gì ngạc nhiên, anh chỉ hỏi:

-Thế em có tin không?

Tôi nhún vai

-Dĩ nhiên rồi, sách làm sao sai được...

Ngạn Luật bỗng thở dài. Anh cúi người đặt đầu lên thành ghế, hai chân gác lên bàn và nhìn chằm chằm lên trần nhà. Anh cứ bất động trong tư thế đó cho đến khi tôi sốt ruột đánh vào vai anh

-Anh à... làm gì im re vậy... nói em nghe coi, em đang hỏi anh đó!

Ngạn Luật mơ màng đáp

-Hỏi gì nữa... chẳng phải sách đã nói thế rồi sao?

Bực mình tôi dùng dằng khoanh hai tay trước ngực làm mặt giận

-Chán anh quá... em không thấy thông suốt nên mới hỏi. Chẳng phải anh bảo bà ấy bỏ đi sao? Trước giờ anh có nói sai bao giờ đâu... mà đúng ra anh phải hào hứng giảng giải em nghe như mọi khi chứ!

Bây giờ thì Ngạn Luật cười và nhìn tôi. Nụ cười mới ấm làm sao!

-Thế tức là em tin lời anh hơn sách vở đúng không?

-Uhm... cũng có thể hiểu như thế...

Anh có vẻ rất hài lòng vì điều này. Anh kéo tôi nằm xuống ghế gối đầu lên chân anh và chậm rãi nói:

-Nếu em thực sự muốn biết thì... sự thật không giống như người ta vẫn nói. Sách tuy mang tính chính xác nhưng không có nghĩa là nó không có sai sót. Và lịch sử cũng vậy. Có nhiều vấn đề được giấu đi hoặc bưng bít mất vì một mục đích nào đó... Trên đời có thứ gì là toàn diện đâu đúng không nào?

Tôi nằm ngửa trên đùi Ngạn Luật và nhìn anh

-Uhm... vậy thì sách nói sai à? Kì lạ thật...

Chợt một tia sáng lóe ra trong đầu, tôi "táp" lại anh ngay

-Ý khoan... nếu sự thật bị giấu đi thì làm sao anh biết mà nói em được chứ? Anh xạo quá đi!

Ngay lập tức tôi nhận được một cái cốc lên đầu

-Dám nói anh xạo hả? Con nhóc này... Em có thể xem như... đây là một trường hợp ngoại lệ đi! Anh không nói dối đâu em chớ lo. Anh tin một ngày nào đó sẽ có một người giành lại thanh danh cho Mỹ Thụy Vương Phi!

Ngạn Luật nháy mắt với tôi rồi đứng dậy đi về phòng. Anh chẳng có tí nhẹ nhàng nào khi dừng đứng đứng lên rồi khỏi ghế mà không chịu lo cho cái đầu của tôi. Nó rơi khỏi chân anh và rớt bịch xuống ghế. May thay, ghế sofa có lớp nệm nên không đau... Anh hai thật quá đáng!

4. Chương 4: Bình Yên

Hôm nay tôi và Mỹ Lạc đi siêu thị. Cứ mỗi tháng là phải đi một lần vì có rất nhiều thứ cần mua. Nào là kem đánh răng, sữa tươi, xà phòng, nước rửa bát, nước xả vải, xà bông giặt đồ, và dĩ nhiên... một ít tampon cho riêng tôi nữa chứ! Thứ đó anh hai không liệt kê ra trong tờ giấy ghi chú nhưng tôi phải tự biết là mình cần. Mọi khi hai anh em tôi vẫn đi với nhau nhưng hôm nay Ngạn Luật bận họp gì đó ở trường... thế là tôi rủ Mỹ Lạc đón xe buýt đi thẳng tới siêu thị. Vừa bước vào siêu thị cô bạn đã chạy ngay đến gian đồ may mặc. Ngắm khóa quần áo giày dép là sở thích của bạn ấy! Còn tôi thì dạo vòng quanh, cố gắng điều chỉnh chiếc xe đẩy đầy ắp đồ không va vào các kệ hàng hóa và người qua lại. Nếu tôi không mặc đồng phục học sinh thì chắc người ta sẽ nhầm tôi với một bà mẹ đang mua sắm cuối tuần cho gia đình. Sau khi chắc chắn là trên xe đã có đủ những gì ghi trong tờ giấy anh hai đưa, tôi ị ạch đẩy nó đến quầy tính tiền. Thật không may tôi đụng phải một người. Cô gái nọ kêu lên một tiếng và quắc mắt nhìn tôi. Ấn tượng đầu tiên của tôi về con người ấy chính là đôi mắt đó. Một màu mắt đen huyền đẹp làm sao, những chiếc mi dài và rậm đều, cong vút thật tự nhiên... Một đôi mắt hoàn hảo chỉ có điều... sao mà nó trông đáng sợ quá! Cái nhìn sắc sảo chiếu thẳng vào tôi. Có một cơn ớn lạnh chạy dọc theo xương sống, tôi lí nhí xin lỗi mà không rõ là mình có phát âm ra tiếng nào hay không. Cô nàng kiêu diễm đó sau một thoáng tỏ ra khó chịu liền dịu mặt xuống. Cô ấy cười nhạt và nói: “Không sao!” Chất giọng rất nhẹ nhàng nhưng không ngăn được sự rùng rợn mà tôi đang cảm thấy. Cô ấy chủ động tránh sang một bên cho tôi tiếp tục đi. Cố không nhìn lại nhưng tôi không thể không chú ý đến bộ váy bằng vải voan bóng mượt màu cà. Làn da cô nàng trắng nõn và mịn như các bức ảnh đồ họa 3D. Tôi đoán chừng người ấy khoảng tầm 20-23 tuổi và chẳng hẳn là một người mẫu hay ca sĩ diễn viên nào đó. Chỉ có người theo nghề nghiệp như thế mới trưng diện và đẹp lộng lẫy như cô nàng.

Theo đúng dự tính trước của tôi và Mỹ Lạc, hai đứa hẹn nhau ở trước cổng siêu thị và cùng đón xe buýt về. Đồ mang theo rất nhiều nên tôi mừng vì có bạn ấy theo xách hộ. Nhưng lần này thì may thay, cả hai đứa chúng tôi không ai phải ôm theo cái đóng bọc nhựa này lên xe buýt nữa. Ngạn Luật đã đến kịp lúc, có lẽ anh vừa họp xong. Mỹ Lạc thấy anh trai tôi liền reo mừng

-A! Thầy Luật đây rồi... !

Anh trai tôi bước ra khỏi xe với bộ dạng lượm lượm hơn tôi nghĩ. Anh đã tháo cái ca-vát ra và áo sơ mi cũng bỏ ngoài quần. Nhận ra tôi đang lườm lườm nhìn, Ngạn Luật bèn bảo

-Tan trường rồi còn gì... mấy cô được thoát khỏi nội quy chẳng lẽ giáo viên thì không?

Tôi trề môi không đáp. Anh hai quay sang Mỹ Lạc

-Ồ hôm nay Tiểu Lạc cũng đi siêu thị à?

Tôi sửa lưng anh

-Mỹ Lạc! Không phải Tiểu Lạc

Cô bạn tôi cười tít mắt

-Em tính giúp Sao Ly xách đồ về đây thưa thầy!

Ngạn Luật bật cười

-Thầy trò gì chứ? Ra khỏi trường rồi, tự do xưng hô. Em là bạn của Sao Ly thì cứ gọi là “anh” cho đồng đều, thế nhé!

Mỹ Lạc mừng rỡ, gật đầu lia lịa. Cái tật thấy zai đẹp là sáng mắt của bạn ấy làm tôi quê thấy sợ! Ngạn Luật hai tay nhấc cả đóng túi nhựa nặng trĩu bỏ vào cốp xe một cách nhẹ nhàng rồi bảo Mỹ Lạc

-Em về chung luôn nhé! Hình như chúng ta đi cùng đường mà!

Anh mở cửa xe và cô bạn tôi mừng huỳnh chui tót vào trong. Anh đi vòng sang bên kia ngồi vào đúng vị trí một tài xế. Sau khi hai người họ đã thắt dây an toàn và khởi động máy thì Mỹ Lạc mới phát hiện còn thiếu một người

-Ấy chết! Sao Ly còn chưa vào mà anh!

Ngạn Luật cũng giật mình và ló đầu ra cửa sổ

-Ê! Nhóc kia! Tính đi bộ à? Không vào nhanh thì bị bỏ lại rảnh chịu!

Tôi hậm hực ngồi vào dãy ghế sau, kéo cửa lại cái rầm trong khi bạn tôi và anh hai thì vẫn trò chuyện gì đó tíu tít. Giống như kẻ ngoài cuộc tôi không thêm hó hê, cứ giữ cái mặt như chảo dầu trong suốt đoạn đường dài sau đó!

Chiếc xe rẽ trái rồi dừng lại trước nhà Mỹ Lạc. Cô bạn chậm chạp bước ra, còn quuyền luyến cúi chào một cái. Ngạn Luật vẫy tay và cười tươi như hoa

-Tiểu Lạc về nhà.

Anh lại gọi sai tên bạn ấy nhưng lần này tôi chẳng thêm nhắc. Tất cả bọn nữ sinh trong trường đều được anh gắn chữ “Tiểu” thay cho tên lót, chỉ có tôi là không. Tôi không thích cách anh gọi họ như thế, nghe giống như... giống như... tên của học sinh mẫu giáo ấy!

Bánh xe lại lăn và anh em tôi trên đường về đúng nhà mình. Ngạn Luật nhìn lên kính chiếu hậu và cười khúc khích

-Sao rồi công chúa cáu kỉnh? Em không lên đây ngồi à?

Anh cố tình chọc tức tôi vì nào giờ anh biết tôi luôn thích ngồi ở ghế đầu. Tở ra đứng đưng, tôi đáp:

-Chỗ nào cũng vậy thôi!

Anh lại cười và lắc đầu

-Em đang tập làm một nàng chúa có trái tim sắt à?

Anh ấy thế đó! Lúc nào cũng trêu chọc, xỏ xiên tôi. Thật là một ông anh xấu tính!!!

Sau khi ăn tối xong tôi chạy ra phòng khách và chiếm vị trí chiến lược nhất trước cái Tivi. Bộ phim tình cảm dài tập đang làm tôi thích mê mẩn mấy ngày nay... Tôi chăm chú đến nỗi không hề rời mắt khỏi cái màn hình và số lần chớp mắt cũng giảm đáng kể... Đến đoạn nhân vật nữ chính một mình đi dưới mưa, chứng kiến cảnh người tình đang tay trong tay với một cô gái khác thì tôi bật khóc. Bao giờ cũng vậy, tôi khóc còn nhanh và thật hơn cả diễn viên trong phim. Cứ mỗi lần quá nhập tâm là tôi lại khóc hu hu như con nít và Ngạn Luật khi trông thấy cảnh đó thì luôn che miệng cười. Anh ấy hay ngồi cạnh tôi lúc xem phim và tôi cho rằng anh hai thích xem em gái hơn là chú ý vào cái Tivi! Anh chỉ đợi đến khi tôi khóc thì mặc sức trêu đùa và bò lăn ra cười!!? Sao tôi có ông anh khó ưa như vậy không biết?

-Haha... anh thấy hay mai mốt em đi hành nghề khóc mướn đi! Nhà ai có tang gia dù không quen biết anh nghĩ em cũng sẽ khóc được!

Tôi đánh vào vai anh một cái thật mạnh vừa mếu máo vừa nói

-Đồ vô duyên! Sao lại có thể đùa cợt trên nỗi đau của người khác thế chứ?

Ngạn Luật trề môi

-Người ta bị phản bội chứ em có thất tình đâu mà khóc dùm ngon lành vậy? Đúng là công chúa mít ướt

Tôi bực bội không thêm đấu khẩu với anh nữa, xoay người lại và tiếp tục khóc + coi phim. Ngạn Luật thoải mái nằm dài trên ghế, mắt không rời khỏi tôi. Không biết đó có phải thói quen của anh ấy không nhưng Ngạn Luật luôn luôn để ý đến những biểu hiện cảm xúc của tôi. Khi tôi cười, tôi biết có thể ở đâu đó anh hai đang bí mật nhìn tôi. Nếu tôi khóc (không phải vì xem phim) thì anh hai luôn là người đầu tiên đến bên cạnh cho tôi dựa vào. Khi tôi cảm thấy mất đi tự tin tôi lại đảo mắt tìm kiếm anh ở đâu đó. Chắc chắn là Ngạn Luật đang ở rất gần, anh sẽ cười với tôi và giơ nắm tay bảo tôi phải Cố lên! Vì vậy mặc dù được đánh giá là “ông anh xấu tính nhất” Ngạn Luật vẫn là người anh tuyệt vời nhất của tôi!

-Á! Cái Tivi mắc dịch!

Tôi suýt nữa đã phang cái remote vào góc tường nhưng Ngạn Luật nhanh như cắt giữ cổ tay tôi lại.

-Ấy ấy! công chúa phá hoại... cô đang trút giận lên một món đồ vô tội đấy!

Tôi lại đánh huỳnh huych vào cái ghế bành. Lúc nào phim cũng hết ngay khúc hay nhất! Tức thật, đúng là tức thật!

-Không chịu đâu!!! Tại sao lại hết vô duyên như thế chứ?

Ngạn Luật cười sần sặc

-Em mới vô duyên. Thì chương trình người ta chỉ được phát sóng trong một tiếng... có muốn hơn cũng đâu được!

Anh với lấy chai nước suối đưa cho tôi cười khoái chí

-Thôi... uống đi cho hạ hỏa và bù lại số nước mắt hao hụt nữa chứ!

Tôi mở nắp chai tu một hơi. Có tác dụng chút ít, bây giờ thì cổ họng đỡ rát vì la hét hơn rồi!

-Trả anh đây! Em sẽ đi học bài!

Ngạn Luật nhìn tôi cười lém lỉnh

-That's a good idea! Mai em lại khóc tiếp nhá!

-Thấy em hiền ăn hiếp hoài à? Từ rày không được cười khi em khóc nữa rõ chưa? Không em đánh anh đó!

Tôi hùng hổ đứng chống nạnh giữ tư thế “sẵn sàng chiến đấu” dù biết rằng mình không đủ khả năng đã thương ai. Ngạn Luật tròn mắt có vẻ khuất phục giả tạo

-Ồ vâng! Tuân lệnh công chúa!

Ít ra anh cũng biết nhường nhịn em gái một chút rồi! Tôi khẽ cười và đi lên lầu. Chợt cái Tivi lại nín tôi trở lại...

“Sau đây là bản tin cuối ngày. Theo thông tin mới nhất từ Viện Hoàng Gia thì chiều nay, Hoàng đế đáng kính của chúng ta bất ngờ bị ngất và phải nhập viện vì suy nhược cơ thể. Tính đến nay đã gần 2 tháng sức khỏe của Người suy giảm thất thường. Về tình trạng cụ thể, Viện Hoàng Gia từ chối tiết lộ. Các bác sĩ uy tín nhất đã được mời đến và ra sức chữa trị...”

Cái bản tin đã kéo tôi quay trở lại ghế sofa tự lúc nào. Ngạn Luật ngồi xếp bằng, tay khoanh trước ngực, nét mặt vô cùng trầm trọng.

-Không đúng tí nào... Rõ ràng có cái gì đó không bình thường!

-Ý anh là sao?

Tôi tò mò hỏi nhưng anh hai bậm môi không nói. Tôi chỉ còn biết thở dài và tự phán đoán thông qua thái độ của anh. Anh hai tôi vốn là như vậy. Thuộc loại người “thích lo chuyện bao đồng”. Anh ấy có một hiểu biết đáng khâm phục về lịch sử và chính trị. Không hiểu sao anh hai không làm một chính trị gia mà lại lựa chọn nghề giáo viên nhỉ? Trong khi tôi đang nghĩ ngợi băng quơ thì Ngạn Luật đã nhìn tôi từ lúc nào

-Ồ... sao vậy anh?

-Uhm... anh nghĩ... à mà không có gì đâu!

Ngạn Luật muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi. Tôi bèn tỏ ra lạc quan nói với anh

-Em thấy chuyện này không có gì nghiêm trọng cả. Đó là chuyện của Nhà nước! Anh em mình có lo cũng có được gì đâu!

Ngạn Luật đảo mắt một vòng và gật đầu đồng ý

-Ờ...ờ... em nói phải. Thôi thì cứ mặc kệ vậy... Dù có chuyện gì xảy ra... thì...

Anh nói dở câu và lại nhìn tôi. Đôi mắt đen ấy sẫm màu đi và ẩn chứa một cái gì đó mờ nhạt tôi không nhìn thấy được

-...thì... chúng ta cứ sống như bây giờ. Em nhé!

Tôi nhướn chân mày lên

-Anh thật lạ! Đương nhiên là chúng ta sẽ như thế rồi!

Ngạn Luật nở một nụ cười buồn và anh kéo tôi vào lòng. Anh trai tôi hiếm khi tỏ rõ những cử chỉ yêu thương với người khác, nhưng hôm nay anh lại còn hôn lên trán tôi nữa. Kì lạ! Đúng thật kì lạ! Nhưng tôi thích lắm! Mẹ vẫn hay âu yếm tôi như vậy lúc mẹ còn sống... Và tôi không hề phản đối nếu anh hai có thể cho tôi những cảm giác bình yên tuyệt vời như lúc này!

5. Chương 5: Cô Giáo Kì Lạ

Hôm nay cả trường có một sự kiện lớn. Một cô giáo trẻ đẹp vừa chuyển công tác đến. Và điều này đối với lớp tôi càng hệ trọng hơn vì cô ấy sẽ thay thế cô chủ nhiệm cũ sắp nghỉ để sinh em bé. Hầu hết mọi người đều thích thú với thông tin này. Các bạn đều cho rằng một giáo viên nữ mới đến sẽ rất hiền và đám học trò sẽ có cơ hội quây tới bên! Với tôi thì chuyện này chẳng là gì. Bởi tôi là cô học trò tương đối... “ngoan”. Ai chủ nhiệm thì cũng thế thôi, tôi chẳng làm gì để thầy cô phải quá bận tâm và vì thế tôi không lo họ có khó tính hay không.

Thứ hai tuần sau cô chủ nhiệm mới sẽ chính thức ra mắt lớp. Tôi chưa gặp cô nhưng hầu như đám bạn trong lớp đều biết mặt cô rồi. Họ kéo nhau đến phòng giáo viên xem thử sau đó ai cũng đưa ra một lời nhận xét chung: “Cô ấy đẹp ghê!” Đẹp à? Ồ tốt thôi, cái trường bé như lỗ mũi nằm nơi hẻo lánh này cũng cần phải có cái gì đó mới mẻ để được biết đến. Đội ngũ giáo viên nên được trẻ hóa và hiện đại hóa thì hơn.

-Ê! Sao Ly! Bỏ có thấy cô San chưa? Cô giáo mới ấy. Tên cô ấy là San.

Tôi ngược nhìn Mạn Mạn và lắc đầu

-Chưa, tớ chưa gặp!

Mạn Mạn ngồi xuống bên cạnh sốt sắng kể

-Vừa lúc này nè. Tớ trông thấy cô từ thư viện đi ra. Tớ chào và cô ấy cũng cười lại... Ồi cha mẹ ơi... cậu không biết đâu, cô xinh ơi là xinh, đẹp ơi là đẹp! Kiểu này mấy thầy giáo trường mình chắc chết đứng hết rồi!

Tôi vừa cắn một miếng bánh vừa gật gật đầu. Nếu đúng như cô bạn tôi nói thì thật tội ấy thầy rồi... í mà khoan đã! Chắc là không có Ngạn Luật trong đó chứ? Tôi lập tức quay lại nhìn Mạn Mạn

-Này, ý cậu là sao hử? “Mấy thầy” tức là...

Mạn Mạn ngắt lời tôi

-Thì nói là nói thế chứ ai cũng thừa hiểu cô San chỉ xứng với thầy Luật thôi!

Tôi ho khan vài cái và cố nuốt miếng bánh đang nghẹn ở cổ xuống

-Gì chứ???

Mạn Mạn nhún vai

-Cậu không hay biết gì thật sao? Thầy không kể cậu nghe à? Tụi lớp mình nó bảo thầy cô quen nhau từ trước rồi, cô ấy về đây vì thầy đấy!

Tôi nhướn một bên mày lên

-Hả? Thật hay đùa thế???

Cuối cùng thì cũng xong tiết cuối. Tôi ôm cặp chạy ra bãi xe giáo viên ngay.

Tôi đứng ngay cạnh chiếc ô tô để chờ anh. Sự xuất hiện của anh lần này khiến tôi phát hoảng hơn bao giờ hết. Anh không đi một mình. Bên cạnh anh là người đó! Cái cô tên San tôi chưa biết mặt và điều bất ngờ

hơn... thật ra tôi đã gặp cô ấy trong siêu thị vài hôm trước rồi! Bây giờ tôi mới hiểu vì sao Mạn Mạn tỏ ra thương xót cho các thầy giáo khác trong trường. Cô San vẫn đẹp như lần đầu tiên tôi gặp cô ấy. Váy màu hồng phấn, tóc uốn xoắn nhẹ, trang điểm cẩn thận và đôi mắt bồ câu sắc sảo vô cùng. Cũng chính đôi mắt ấy làm tôi hoảng sợ trong lần gặp đầu tiên.

Anh hai và cô giáo mới vừa đi vừa trò chuyện gì đó. Cả hai đều rất tập trung, chính vì vậy mà phải đến khá gần anh mới nhận ra sự có mặt của tôi. Ngạn Luật sững lại một lúc. Cô San thì cười bảo

-A! Chào em... em đang làm gì ở đây vậy?

Cô nhìn vào phù hiệu trên áo tôi

-Ý! Em ở lớp chủ nhiệm của cô mà?

Có vẻ như trong mắt cô tôi là một trong số những học trò mà cô sắp chủ nhiệm, ngoài ra chẳng có gì đặc biệt hơn...

- Em đang tìm cô à?

Cô San lại hỏi và tôi không trả lời, tôi chỉ nhìn anh. Ngạn Luật tỏ ra bối rối kì lạ. Phải mất một phút anh mới lắp bắp nói:

-Ồ... đây là Sao Ly! Còn đây là cô San...

Anh chỉ qua chỉ lại để giới thiệu một cách máy móc. Cái kiểu nói năng tôi chưa từng thấy ở anh. Cô giáo San hình như cũng phát hiện ra điều gì đó bất thường. Cô lại xoáy đôi mắt sáng quắc đó vào tôi

-Cô bé này...

Phải khó khăn lắm Ngạn Luật mới xác định rõ quan hệ giữa anh em tôi

-Uhm... Sao Ly là... học trò của anh!

Câu trả lời đó không như tôi dự đoán. Cô San thì bật cười

-Gì chứ? Anh xảo quá. Em biết là anh không dạy lớp chủ nhiệm của em mà!

Ngạn Luật lại tiếp tục “câu giờ” bằng những câu nói ngớ ngẩn. Anh hai bị gì vậy không biết? Anh có thể nói rằng tôi là em gái của anh, như thế không rõ ràng hơn sao? Hành động của anh cứ như cố giấu giếm đi sự thật đó và điều này làm tôi thấy bức mình.

-Thưa cô! Em là em gái của thầy Luật ạ!

Tôi trả lời giúp người đáng lẽ phải nói câu này từ lâu rồi. Ngạn Luật bậm môi còn cô San thì tròn mắt

-Hả???

Cô quay sang nhìn anh tôi bằng cặp mắt xét nét

-À... Sao Ly cũng là em gái anh...

Bây giờ thì anh hai phải công nhận thôi. Nhưng dù gì thì tôi cũng đang cảm thấy bị tổn thương. Việc tôi là em gái của anh có gì xấu xa không? Tại sao Ngạn Luật lại tránh né việc công nhận đó? Chẳng lẽ có một cô em gái như tôi khiến anh xấu hổ trước người quen cũ à? Cô San sau vài giây ngơ ngác lại bật cười khanh khách

-Ôi Ngạn Luật... hahaha... anh biết đùa từ khi nào thế hử?

Anh trai tôi lại chau mày và không muốn biện minh gì thêm. Có lẽ anh muốn cô San nghĩ rằng anh đang đùa thật. Nhưng tôi thì không.

-Thưa cô... không phải trò đùa đâu! Ngạn Luật đúng thật là anh hai của em!

Vẻ mặt của cô đang trở lại nghiêm túc. Cô vẫn giữ nụ cười nhạt trên môi và khoanh hai tay trước ngực

-Anh làm em thấy bất ngờ đấy!

Cô đá mắt sang tôi một cái rất nhanh rồi lập tức trở về vị trí cũ

-Anh hiểu rõ là chúng ta biết nhau như thế nào mà phải không? Chớ có qua mặt em...!

Một cách vô cùng thân mật, cô véo vào lỗ tai anh tôi, lời nói nửa đùa giỡn nửa đe dọa. Anh hai thì không nói gì chỉ gật đầu cam chịu một cách khổ sở và hứa hẹn

-Được rồi, San... chúng ta có thể nói chuyện với nhau sau mà. Bây giờ muộn rồi, để anh đưa Sao Ly về!

Cô giáo nở nụ cười chiến thắng và điệu đà bước lại gần tôi. Khuôn mặt tròn trịa và trắng hồng của cô mới đẹp làm sao

-Thế em về với anh hai nhé Sao Ly! Cô đang rất tò mò là không biết tên đó xoay sở thế nào với cái chức trách to đùng này...

Cô nhấn mạnh và liếc Ngạn Luật một cái sau đó lại nhìn tôi cười

-Thôi em về nhé! Hôm nào đó cô nhất định sẽ đến xem tổ ấm của hai anh em!

Lúc chúng tôi đã ngồi ngay ngắn vào xe rồi cô San vẫn chưa chịu buông tha. Cô lấy khăn tay vẩy vẩy kèm theo là một lời nói đùa

-Nếu anh đang nghĩ tới việc dọn nhà thì tốt nhất là quên nó đi nhé!

Tôi thấy anh hai cười chào lại một cách... đau khổ đầy miễn cưỡng. Chúng tôi rời khỏi trường và về nhà trong sự im lặng. Bây giờ tôi không còn quan tâm cô ấy là ai và quen biết anh như thế nào nữa. Điều tôi muốn biết bây giờ là lý do vì sao anh ấy lại tìm cách tránh né giới thiệu tôi với cô San với tư cách là cô em gái ruột...

Tôi cầm tờ tạp chí chạy qua phòng anh, đẩy cửa xông vào rồi nhảy xổ lên giường nơi anh đang nằm lim dim nghe nhạc.

-Anh hai à! Dậy! Dậy đi!

Tôi lay anh mở mắt và tháo hai tai nghe ra. Ngạn Luật bực bội vì bị làm phiền

-Lại gì nữa đây Công chúa mất lịch sự... Một phút riêng tư em cũng không cho anh nữa. Ít ra cũng phải gõ cửa phòng đã chứ!

Tôi chưng hửng ra một lát rồi trèo xuống giường, ra khỏi phòng. Sau khi đóng chặt cửa lại tôi bắt đầu gõ nhẹ vào cửa

-Anh hai ơi! Anh có trong phòng không? Em vào được chứ?

Tôi nghe tiếng cười khanh khách từ bên trong

-Vào đi Công chúa ngốc!

Tôi mở nhẹ cửa, ló đầu vào trong tiếp tục bên lên hỏi

-Em có làm phiền anh không?

Ngạn Luật cố nén cười và hần giọng

-Thôi đủ rồi... em phá giấc ngủ của anh còn hỏi gì nữa...!

Chỉ chờ có vậy tôi lại chạy ào vào trong, bò lên giường. Tôi bày cái lược, những sợi ru băng, cái gương và tờ tạp chí ra. Ngạn Luật đã đoán trước ý muốn của tôi liền ngáp dài và lại nằm xuống

-Ôi thôi thôi... tha cho anh đi! Anh mệt lắm, để anh ngủ!

Tôi phùng má năn nỉ

-Uhm... đi mà anh... giúp em đi!

Ngạn Luật không thèm nhún nhit. Tôi trèo lên người giật anh dậy cho bằng được

-Bây giờ có ngồi lên không? Em sẽ biến anh thành cái gối ôm ngay đây!

Anh hai bị tôi cú lét cười sằng sặc và giơ tay đầu hàng

-OK! OK! Em thôi ngay đi, anh sẽ dậy!!!

Nghĩ rằng mình đã thắng tôi buông anh ra. Anh lợi dụng lúc tôi chủ quan đã xoay chuyển tình thế. Tôi bị Ngạn Luật bất ngờ đè xuống giường và chọc lét đến cười ra nước mắt

-Á! Không được... anh chơi xấu! Như vậy là gian lận!

-Không, cái này gọi là phản công chứ!

Chỉ một lát sau tôi đã mệt lã và anh thì cười đắc thắng.

-Sao hả công chúa? Chịu thua chưa?

Tôi vẫn còn gan lì cãi lại

-Không thua! Cái này là tại anh ăn gian... Không tính!

Gượng ngồi dậy, tôi với lấy tờ tạp chí và đưa cho anh

-Đi mà anh!!! Năn nỉ mà!

Ngạn Luật nhú mày thách thức tôi. Chữ KHÔNG hiện rõ trên mặt anh nhưng tôi đã có chiến thuật của mình. Tôi chu mỏ ra lúc lắc cái đầu, làm những điệu bộ thật dễ thương để anh mềm lòng. Và quả thật chúng có tác dụng rất lớn...

-Thôi được rồi! Công chúa rắc rối... anh chịu thua thật rồi!

Ngạn Luật thở dài và cầm lấy tờ tạp chí. Ngay lập tức tôi gom mớ ru băng để trong tầm tay của anh và xoay lưng lại. Anh hai đọc chăm chú một lát rồi nhận xét:

-Em thật biết chọn... tính làm khó anh à?

Tôi đáp lại bằng tràng cười khoái chí. Anh hai bắt đầu cầm lược lên và chải tóc tôi. Những ngón tay khéo léo của anh chia tóc ra nhiều phần và cẩn thận làm theo hướng dẫn trong sách. Sau khi mẹ mất anh hai đã phải thay thế mẹ thực hiện trách nhiệm này. Mẹ tôi rất hay sáng tạo ra những kiểu tết bím mới và hầu như mỗi ngày đều chải tóc cho tôi. Anh hai thì không giỏi về mặt này nhưng vì yêu chiều em gái anh đã cố học. Nhờ vậy mà bây giờ anh ấy chẳng kém chi một thợ làm đầu chuyên nghiệp. Tuy không biết tạo ra những cái mới nhưng anh hai có thể làm được tất cả các kiểu có sẵn trong sách vở. Đó là lý do tôi hay đi sưu tập những cuốn sách, tạp chí thời trang.

-Xong chưa anh?

-Ngồi yên nào, cái con bé này...

Tôi kiên nhẫn chờ thêm lát nữa trong lòng bắt đầu hối hận vì đã chọn một kiểu quá khó.

-Rồi, thưa Công chúa Điện hạ!

Sau khi được thông báo tôi đưa cái gương lên xem ngay

-Chu chọ! Tuyệt cú mèo! Anh hai khéo tay quá... yeah! Anh là số 1...

Ngạn Luật lau mồ hôi trên trán rồi phỉ tay

-Thôi thôi khỏi nịnh!

Tôi cười chúm chím và tự sướng với cái gương trên tay. Xoay đầu sang trái rồi sang phải, hất cằm lên rồi cúi mặt xuống, đủ mọi góc độ để ngắm cho thỏa thích.

-Anh trông em có đẹp không?

Ngạn Luật nhún vai

-Miễn cưỡng nói CÓ vậy...

-Em đẹp như hoa hậu Thế Giới chưa?

-Nhắm mắt xuôi tay nói RỒI vậy...

Tôi bỏ cái gương xuống nhìn anh với đôi mắt hình viên đạn

-Mĩa mai vừa vừa thôi nhá!

Anh hai nở nụ cười “ngây thơ vô tội”

-Có mĩa mai gì đâu...

Mặc xác anh tôi lại soi gương

-Anh xem em giống ai?

-Giống...

Anh hai định đáp ngay bỗng im bật. Tôi buông cái gương xuống và nhìn anh chờ đợi...

-Hử? Giống ai...?

Ngạn Luật tỏ ra tập trung quan sát

-Uhm... rất giống... mẹ... khi còn trẻ...

Lần đầu tiên tôi nghe anh nói điều này. Tôi hỏi lại trong tâm trạng hồi hộp

-Thật không?

Anh cười và gật đầu, nụ cười không mang sắc thái vui vẻ ngược lại nó rất u buồn

-Thật! Và còn xinh hơn mẹ nữa...

Tôi kiêu hãnh vươn cái cổ lên cao

-Em biết mà... bây giờ thì anh phải công nhận là cô em gái này rất xinh nhá!

Ngạn Luật trề môi

-Xí! Anh chỉ đùa thôi... tưởng bỏ hả Công chúa xấu xí? Em còn lâu mới đẹp như mẹ! Em mãi mãi là cô em gái ngốc nghếch của anh thôi... hehehe....

Tự nhiên anh hai lật lọng 180 độ. Tôi tức lắm và hỏi vặn lại

-Phải không đó? Có thật em là “cô em gái ngốc nghếch của anh” không? Chẳng phải anh đã từng không muốn cho cô San biết em là em gái anh sao?

Tôi chỉ vô tình nói xéo anh một chút thế mà Ngạn Luật đã giật mình. Anh nằm phịch xuống giường, gác tay lên mặt nói cộc lốc

-Em về phòng ngủ đi! Anh mệt rồi...

Tôi ngồi như con ngáo trong 2 phút rồi cũng đành lẩm bẩm trèo xuống giường

-Uhm... vậy... anh nghỉ đi... em về phòng...

Còn chưa kịp ra khỏi giường tôi đã bị anh hai kéo ngược lại. Rất nhanh, anh tháo hết những rợ dây đồ trên đầu tôi xuống. Tôi hoảng hốt đẩy anh ra

-Á! Không được... em thích kiểu này... em muốn giữ nó!

Anh hai đáp lại lạnh lùng

-Đi ngủ mà xiết tóc như vậy sẽ nhức đầu. Muốn thì mai anh sẽ làm lại!

Sau khi lấy được sợi dây cuối cùng ra anh nhìn tôi, đôi mắt lại hiền hòa trở lại

-Thôi... khuya rồi đó! Em ngủ đi

-Dạ! Chúc anh hai ngủ ngon...

Tôi nảy ra ý định sẽ hôn lên má anh một cái vì anh hai rất hay mắc cỡ... một cơ hội tốt để làm anh đỏ mặt! Nhưng kì lạ làm sao, tôi còn chưa thực hiện được kế hoạch của mình thì anh hai đã chủ động tặng tôi một cái hôn lên.... mũi!??

-Uhm... công chúa của anh ngủ ngon!

Anh nói thật nhanh và lập tức nằm xuống giường trùm mền khắp từ đầu đến chân. Mọi việc diễn ra rất nhanh làm tôi còn chưa kịp trông rõ vẻ mặt của anh lúc đó. Đạo này anh hai sao mà càng lúc càng giống mẹ, thích hôn hít nựng nịu tôi như trẻ con thế không biết!?

Tôi nhẹ nhàng ra khỏi phòng, tắt đèn và đóng cửa... trả lại căn phòng yên ắng cho anh hai...

6. Chương 6: Quá Nhiều Bí Mật

-Chào Sao Ly... wao... tóc đẹp thế?

Tôi bước vào lớp và lập tức gây được sự chú ý của các bạn

-Cảm ơn... tớ tự làm đấy!

Mạ Mạ và Mỹ Lạc quay lại nhìn nhau. Cả hai cô bạn đồng thanh

-Cậu xạo vừa thôi!

-Hứ! Không tin thì thôi... tớ làm theo sách chỉ đấy!

Tôi lại nói dối vì rõ ràng nếu nói thật sẽ bị họ chọc quê. Ai đời 16-17 tuổi rồi lại còn để anh trai chải tóc cho kia chứ? Xấu hổ thật... ! (-.-)

Mặc dù còn hoài nghi nhưng hai cô bạn đã bị lừa. Họ gật gù bảo nhau

-Chà... Sao Ly coi vậy mà tiến bộ ra! Nhớ hồi nào đến tết một bím tóc đơn giản cậu còn vụng về nữa vậy mà...

Cuộc nói chuyện của ba đứa bị gián đoạn vì cô giáo đã vào. Chính là cái cô San hôm bữa... Sao không ai nhắc cô ấy nhớ rằng cô là một giáo viên làm nghề dạy học chứ không phải một người mẫu trình diễn thời trang nhỉ?

Cô San bước vào lớp, giày cao gót đỏ lết và điệu đà. Nhờ cặp kính đen mà gương mặt cô đứng đắn hơn. Tóc cô xõa một bên uốn xoắn cẩn thận. Đáng chú ý hơn hết là chiếc quần lụa dài lờ xòe dính đầy cườm lấp lánh... Cô bước lên bục giảng, quyền quý và sang trọng khác người. Cô hoàn toàn mang phong cách của một bậc tiểu thư đài cát. Xem ra lại sắp có những đồn đại trong bộ phận giáo viên nhà trường về nghề nghiệp tay trái nào đó của cô rồi... Cũng giống như anh hai tôi vậy! Bây giờ tôi mới phát hiện ra cả hai người có vẻ giống nhau ở một số điểm.

-Chào lớp! Chắc là cô cũng không cần giới thiệu gì nhiều vì hầu như cô cũng biết mặt hết các bạn trong lớp rồi... Vậy là từ giờ đến cuối năm chúng ta sẽ đồng hành với nhau. Mong tất cả các em cùng cố gắng học tập và tham gia tốt phong trào của trường... Và chớ có nghĩ đến những trò nghịch ngợm phá phách gì nhé! Nhìn cô vậy thôi chứ không hiền đâu!

Cô San nhếch môi cười, đôi mắt sáng quắc lên một nét sắc sảo. Cô hoàn toàn nắm bắt được tâm lý của lũ học trò quỷ ma ở lớp tôi.

-Và còn một điều nữa... bất cứ khi nào cần sự giúp đỡ hay gì khác các em cứ gọi cho cô...

Cô vừa nói vừa viết số điện thoại lên bảng

-Cô sẵn sàng nghe máy dù là 1h đêm đi chẳng nữa... và cô sẵn sàng giúp đỡ, trò chuyện khi các em cần!

Cô nhìn hết tất cả gương mặt, cuối cùng thì dừng lại ở tôi

-Trò Sao Ly! Tốt hơn hết là em hãy ghi lại số điện thoại như các bạn khác...

Giật mình tôi hốt hoảng với lấy cây bút và viết ngay. Cô San cười khanh khách và phán một câu xanh rờn:

-Tốt tốt! Thật là một cô bé dễ thương... cô hứa sẽ dành sự quan tâm đặc biệt cho em trong năm học này!

Hôm nay tôi lại có một ngày nghỉ thoải mái cuối tuần. Chưa khi nào tôi thích ngày Chủ nhật như vậy vì không phải đến trường, đồng nghĩa với việc không phải gặp cô San. Cô đối với tôi là một cơn ác mộng khủng khiếp...! Cô luôn biến tôi thành tâm điểm trong sự quan tâm của mình và như vậy hiển nhiên tôi cũng là tâm điểm của lớp. Tôi ghét sự nổi bật, nó không phù hợp cho tôi tí nào! Tại sao cô cứ phải đi đến tận chỗ tôi ngồi chỉ để kiểm tra xem tôi có làm bài tập chưa, tôi có khỏe không hoặc đơn giản là nhắc nhở tôi phải viết chữ cẩn thận hơn!? Thật là một sự ân cần quá dư thừa của một người cô đối với học trò.

Nhưng thôi... quên cô San đi! Chủ nhật là ngày để tẩy rửa hết những điều xui xẻo của tuần vừa qua. Anh hai đi chạy bộ chưa về nhưng tôi đã trông thấy phần thức ăn sáng ngon lành anh để sẵn trên bàn rồi. Kèm theo đó là một cốc sữa tươi như mọi khi. Nếu có phải đổ lỗi cho ai đó đã gây cho tôi bệnh ghiền uống sữa thì không ai khác là anh hai!

Sau khi đã no nê tôi bắt đầu lập ra kế hoạch trong ngày. Đầu tiên là tưới cái vườn treo, một công việc vô cùng đơn giản mất tầm 5 phút! Chỉ cần vặn vòi nước rồi chờ khóa lại là xong! Sau đó thì xem phim hoặc nghe nhạc cũng được. Tôi kiểm tra kệ đĩa trong phòng khách và nhận ra chẳng có cái CD nào hấp dẫn cả. Thế là tôi quyết định vào xem cái kệ trong phòng anh hai. Ngạn Luật có cả một đống CD, DVD mới toanh, đủ thể loại tha hồ chọn. Thế nhưng kết quả là tôi vẫn không tìm ra cái nào phù hợp ỉnh. Toàn những bộ phim về lịch sử ngớ ngẩn, những bộ phim tâm lý khó hiểu, nhạc thì sến ời là sến và còn lại là những bộ ký sự, tài liệu chán ngấy! Ồi trời ơi.... Nhiều đĩa vậy mà chẳng cái nào coi được, chán không kia chứ? Không có cái album nhạc trẻ hay phim hoạt hình hoặc phim tình cảm lãng mạn nào cả...

Sau 5 phút lục lọi khắp kệ đĩa tôi đành bó tay. Vừa định bỏ đi thì chợt nhìn thấy một cái đĩa khác nằm lẻ loi trên bàn làm việc của anh. Không mấy hy vọng có thể tìm được cái gì để xem nhưng tôi vẫn đến kiểm tra nó. Đúng như dự đoán, là một cái đĩa phần mềm thôi! Chắc chắn là không coi được gì... Chợt tôi phát hiện ra bên dưới cái đĩa là một chiếc chìa khóa nhỏ. Tôi cầm lên xem, trông giống như chìa khóa tủ nhưng nó hơi bé... và những số khắc trên đó thì có vẻ quen quen...

-103...103... số này hình như...

Chợt một ý nghĩ kỳ lạ lóe lên. Tôi đưa mắt đến ngay chỗ cái tủ nhỏ cạnh giường của anh. Ngạn Luật nói rằng người chủ cũ của căn nhà đã đánh mất chìa khóa nên cái tủ đó không mở được... Và trước tôi cũng chưa từng thấy nó được mở ra bao giờ. Nhưng chiếc chìa khóa này...

-Đúng rồi! Không thể lầm lẫn được, số trên này giống y số khắc trên ổ khóa!

Tôi chần chừ một lúc và quyết định tra chìa vào ổ. Tôi linh cảm có một cái gì đó được cất giữ bên trong, một sự linh cảm không rõ ràng...

"Cạch..." cái cửa tủ đã được mở, hết sức nhẹ nhàng! Tôi liền kéo nó ra xem. 1 giây... 2 giây... 3 giây... tôi không biết là mình có còn thở được nữa hay không... Lục lọi lại trí nhớ, hôm nay là ngày mừng một đầu tháng. Những tờ báo và hóa đơn sinh hoạt anh hai đã lấy từ thùng thư vẫn còn nguyên trên bàn. Và tôi biết rõ cái phong bì đi kèm theo chúng thì đang ở đây... trong cái ngăn tủ đã mất chìa khóa này. Không phải một cái mà là rất nhiều cái giống như thế. Tất cả đều màu trắng, cùng một nét chữ, một kiểu con tem... Tôi cầm lên kiểm tra. Có hai cái bao rỗng còn lại đều chưa khai, và một cái nữa thì đã xé bao nhưng chưa bị lấy phần ruột đi. Bằng những ngón tay run run tôi lôi tấm séc màu vàng bên trong ra. Tôi gần như chết ngất đi. Không phải vì món tiền khổng lồ ghi trong đó mà là vì người đã gửi nó. Một cái tên tôi không hề quen biết nhưng ngay bên dưới có ghi rõ: Giám đốc kho bạc nhà nước.

-Rốt cuộc chuyện này là sao đây?

Tôi ngồi bẹp xuống sàn nhà, cảm thấy cả căn phòng đang quay cuồng xung quanh... Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, rõ ràng anh hai đã nói dối tôi. Chiếc chìa khóa không hề bị đánh mất. Tại sao? Tại sao anh ấy lại giấu tôi những chuyện này? Đó là bí mật gì? Có phải anh còn hàng trăm hàng ngàn bí mật khác không cho tôi biết?

-Sao Ly à, em lấy dùm anh cái lọ đường đi!

Ngạn Luật vừa chạy bộ về, anh đang nhâm nhi cà phê và đọc báo. Tôi đi vào bếp đem hũ đường ra, kèm theo là một cây muống.

-Cảm ơn em!

Anh nói rồi mở nắp lọ múc một thìa đường cho vào cà phê. Tôi đứng chờ cho đến khi anh đập nắp lại rồi đem cái lọ đi cất vào tủ bếp. Vòng trở ra phòng khách, tôi đi về phòng mình...

-Sao Ly!

Anh hai gọi và buộc lòng tôi phải quay mặt lại

-D...ạ....?

Đôi mắt đen láy của anh chậm chạp di chuyển lên xuống quang sát khắp người tôi. Tôi thở đều và giữ nét mặt bình thường nhất có thể

-Có chuyện gì vậy em?

Tôi cười và nhún vai

-Chuyện gì là chuyện gì?

Ngạn Luật híp hai mắt lại vẽ xét đoán. Anh buông tờ báo xuống và khoanh hai tay trước ngực.

-Đừng nói dối! Em phải biết rằng em là một diễn viên tồi. Nói đi nào... sao hôm nay em im lặng thế?

Biết không thể qua mặt anh tôi đành nói dối

-Uhm... đúng là em đang có chuyện... một chút rắc rối... với cô San thôi!

Nét mặt anh liền giãn ra

-Vậy à? Rắc rối gì thế? Không kể anh nghe được sao?

Tôi muốn hét lên thật to với anh rằng: “Chính anh cũng có vô vàn những bí mật giấu em thì tại sao lại bắt em kể hết với anh chứ?” nhưng tôi biết rõ điều đó không khôn ngoan tí nào thế nên tôi mượn chuyện của cô San để đánh lừa anh

-Em cho là... cô ấy không thích em!

Anh trai tôi trợn mắt và bật cười khanh khách

-Gi? San á? Hahaha.... Em nhầm rồi. Cô ấy mến em là đằng khác chứ!

-Sao anh dám khẳng định như thế? Rõ ràng là cô ấy luôn muốn biến em thành con ngốc trước mặt mọi người mà...

Ngạn Luật chau mày đáp

-Em sai rồi Sao Ly! San làm vậy chỉ muốn quan tâm đến em thôi. Cô ấy là một người tốt đấy...! Anh tin là em sẽ luôn tìm thấy sự giúp đỡ từ San. Tuy đôi khi San tỏ ra xấu tính nhưng đó là một cô gái rất dễ thương... rồi em sẽ thấy!

Về mặt anh đã nói lên tất cả. Anh tin tưởng con người xa lạ đó gần như hoàn toàn. Khi chắc đến tên cô đôi mắt anh sáng lên và trông thật dịu dàng. Bỏ qua những biểu hiện làm tôi thấy khó chịu đó, tôi mạnh dạn hỏi tới

-Vậy à? Thế cô San thật ra có quan hệ gì với anh? Tại sao anh tin chắc cô ấy là người tốt?

Lần này thì Ngạn Luật thay đổi thái độ ngay. Anh bối rối đến gần như không nói được.

-San... là... một người rất thân... và... rất quan trọng với anh. Vậy nên xin em đừng có ác cảm với cô ấy!

Hít một hơi thật sâu, tôi lấy hết can đảm để hỏi lại

-Vậy sao? THẾ CÔ TA HAY EM THÂN THIẾT VÀ QUAN TRỌNG VỚI ANH HƠN?

Da mặt anh hai lập tức tái mét đi. Vừa ngượng ngùng, vừa giận dữ, vừa uất ức tôi bỏ chạy về phòng ngay sau đó. Chưa bao giờ tôi ăn nói với anh cái kiểu hỗn xược như vậy!

Hôm nay tôi lại một mình lang thang trong thư viện. Tôi tìm đến những cuốn sách thật to và dày để đọc. Không phải vì muốn chứng tỏ cho người khác biết mình là một học sinh ham sách, thích đọc mà là vì muốn vùi đầu vào những thứ đầu đầu để quên đi tất cả. Tôi ngẫu nhiên một cuốn từ điển sinh học toàn những thuật ngữ khó hiểu. Đọc hết trang này tới trang khác mà chẳng rõ nội dung nó nói gì. Thay kệ! Miễn là tôi được yên ổn trong chốc lát thì việc gì tôi cũng chấp nhận. Đang mải mê vào trang giấy thì chợt có một người nào đó đặt một chồng sách cao xuống bàn ngay cạnh tôi

-Cô ngồi đây được chứ, Sao Ly?

Miễn cưỡng tôi khẽ gật đầu, không nói gì. Tôi lờ cô San đi, chỉ nhìn vào cuốn sách thôi.

-Em đọc gì chăm chú thế?

-Một cuốn sách thôi!

Tôi đáp cộc lốc. Thật ra thì tôi còn không nhớ tựa sách là gì nữa...

-Ồ! Cái này khó hiểu đấy... ra là em thích môn Sinh à?

-Không ạ... chỉ đọc cho vui thôi!

-Uhm... vậy à...?

Cô San âm ừ và giở một trong số những quyển sách cô đem tới. Cô bắt đầu đọc và cả hai chúng tôi rơi vào im lặng. Nhưng chỉ một lát sau cô ấy lại bắt tôi phải trò chuyện

-Sao Ly này! Cô hỏi thật nhé... có phải em rất ghét cô không?

-Không...

Tôi nói lí nhí và không dám nhìn vào mắt cô

-Không sao! Cô có giận đâu, em cứ nói thẳng!

-Không ạ....

-Uhm... nhưng cô đã khiến em thấy khó chịu đúng không?

-Một chút thôi ạ....

-Uhm... vậy thì cô thành thật xin lỗi... Ngạn Luật đã nói với cô rằng em...

Nghe nhắc đến tên anh tôi lập tức quay quắc lại

-Anh hai à? Anh ấy kể cho cô sao?

-Uhm... kể những gì em đã nói về cô...

Tôi cười một cách mỉa mai

-Thế đó... anh ấy có thể chia sẻ với cô nhiều như vậy sao? Chắc là anh ấy không giấu cô một điều gì đâu nhỉ...

Cô San mở to mắt ngạc nhiên

-Em bảo sao? Em cho rằng Ngạn Luật không giấu cô điều gì à?

Tôi nhướng một bên mày lên

-Không phải thế sao

Cô San nhìn tôi như bị thôi miên trong vài giây rồi phà lên cười

-Hahaha... em nghĩ thế thật à? Tại sao Ngạn Luật phải nói những bí mật của anh ấy cho cô chứ?

-Uhm... thì... vì cô là một người rất thân và quan trọng với anh ấy...

Tôi lặp lại những gì anh hai nói. Cô San càng ngạc nhiên hơn

-Hử? Ngạn Luật nói với em thế sao???

Tôi thấy mặt của cô đỏ ửng lên. Cô đưa cả hai tay lên tự vuốt vào má mình, đôi mắt bồ câu mơ màng

-Ôi... anh ấy bảo thế thật sao???

Không thể lầm lẫn vào đâu được, rõ ràng cô yêu anh trai tôi!

-Thật cảm ơn vì em đã nói cho cô nghe những điều này... nó rất ý nghĩa với cô đấy!

Cô bỗng nắm lấy bàn tay tôi, nét mặt hiền dịu chưa từng thấy

-À mà... chúng ta nói tới đâu rồi hen? Đúng rồi! Về những bí mật... thật ra không phải Ngạn Luật chia sẻ với cô mọi bí mật của anh ấy...

Cô bặm môi và nhìn ra cửa sổ có vẻ lưỡng lự

-Anh trai em là một người có quá nhiều bí mật phải bảo vệ... có quá nhiều trách nhiệm phải gánh lấy... Đôi lúc cô cũng rất bức mình vì anh trai em một mực không chịu tiết lộ cho cô biết!

Đôi mắt nâu sắc sảo của cô lại chiếu vào tôi

-Nhất là những gì liên quan đến em...!

Tôi tròn mắt

-Em á? Em có bí mật gì chứ???

Cô giáo San híp hai mắt lại và nhìn tôi thật gần

-Cô tò mò về me rất nhiều đấy Sao Ly. Rốt cuộc... em là ai? Tại sao Ngạn Luật lại đối với em lại quá... quá....

Cô không nói hết câu mà đã nhìn đi chỗ khác

-Ôi thôi... có lẽ cô phải đi thôi! Cô đã thề với anh trai em là không được tò mò về em rồi... Cô sẽ giữ đúng lời hứa!

Nói rồi cô đứng lên mà đi ngay. Tôi thì ngơ ngác ngồi đó. Cô hỏi tôi là ai ư? Đáng ra câu đó tôi hỏi mới phải. Cô thừa biết tôi là em gái của anh rồi còn gì? Chỉ có tôi mới không biết cô có quan hệ gì với anh hai.

Hầu hết những lời cô nói tôi không hiểu nổi nhưng duy có một điều tôi hoàn toàn nhất trí với cô:

Ngạn Luật-người anh trai yêu quý của tôi có cả kho những bí mật không bao giờ nói!

7. Chương 7: Chị Dậu Tương Lai

Bỏ đôi dưa xuống, tôi vội vã thu dọn những đĩa thức ăn thừa cho vào tủ lạnh, bát dưa dơ thì đem ra chậu rửa... những công việc bình thường hàng ngày tôi vẫn hay làm. Anh hai lại pha cà phê. Không hiểu sao dạo này anh ấy uống cà phê nhiều kinh khủng, lại còn cả hút thuốc nữa! Trước giờ tôi chưa hề thấy anh hút thuốc, cứ nghĩ là anh chẳng biết đâu, ai ngờ.... Ngạn Luật ngày một lộ ra nhiều thói hư tật xấu. (Thật là mất hình tượng!?) Sáng nay lại còn có một chuyện động trời xảy ra. Anh trai tôi không đi chạy bộ như mọi khi mà nằm dài trên giường nướng đến tận 8 giờ rưỡi sáng. Vậy mà không biết từ khi nào, anh ấy đã dậy và chuẩn bị đồ ăn sáng cho tôi. Có lẽ anh hai dậy rồi lại trèo lên giường ngủ tiếp. Sáng nay là một ngày đẹp trời. Tôi không thể tưởng tượng nổi Ngạn Luật có thể bỏ buổi chạy bộ. Ngày trước dù là tuyết đang lát phất rơi, mưa lâm râm ướt áo anh ấy cũng vẫn mặc quần áo dài đi tập thể dục. Thật không sao hiểu nổi!

Những sự thay đổi của anh xem ra cũng không có gì trầm trọng lắm so với mối quan hệ giữa tôi và anh hai lúc này. Từ cái hôm tôi quát vào mặt anh, hai anh em tôi đã làm “chiến tranh lạnh”, chính xác hơn thì chỉ có tôi gây nên cuộc chiến này. Một phần vì tôi vẫn còn giận anh, một phần vì tôi rất bướng, không thích làm hòa. Trước đây cũng từng có một lần anh em tôi cãi vã nhau. Đó là khi tôi “tha” về một con chó ghê bị bỏ rơi ngoài đường. Anh đã mắng tôi một trận ra hồn và bắt buộc tôi phải đem nó đến trạm thú y

mặc dù tôi tha thiết muốn được giữ nó trong nhà. Lần đó tôi đã khóc lóc suốt một ngày làm Ngạn Luật phát khùng lên. Bây giờ nghĩ lại thật tức cười. Tuy rằng bức bội hết chỗ nói nhưng anh hai cũng đã kiểm lòng mà dỗ dành tôi. Anh ấy là người giữ cờ trắng xin hòa trước thế nên chúng tôi chỉ giận nhau có 2 ngày. Nhưng lần này thì đã gần 1 tuần rồi chẳng ai chịu đầu hàng cả. Tôi cứ cố tránh mặt anh ấy càng xa càng tốt, còn anh hai thì lăm lăm lì lì chẳng mán khuyên nhủ, dỗ dành gì tôi cả trong khi tôi vốn quen được anh nhúng nhường, chiều chuộng từ lâu rồi! Nếu anh ấy mà không chịu mở lời làm hòa trước thì tôi cũng chẳng đời nào lùi bước với anh đâu. Tôi vốn ương ngạnh và bướng bỉnh thế mà!

Sau khi xử lý xong đóng bát đĩa và xếp chúng gọn gàng lên giá úp tôi lặng lẽ đi về phòng. Bây giờ thì Ngạn Luật đang ngồi trên sofa. Điều thuốc vẫn cháy đỏ trên tay anh, mùi thuốc lá ngập tràn xung quanh. Chịu hết nổi tôi phải mở tất cả cửa sổ và cửa cái ra. Tôi làm điều đó trước mặt anh chẳng ngần ngại gì cả. Anh hai trông thấy và vội tắt điều thuốc đi.

-À! Xin lỗi... em không chịu được mùi thuốc lá nhỉ?

Chẳng nói năng gì tôi quay vào nhà và đi lên cầu thang. Tôi về phòng mình và ở lì trong đó học bài. Thật ra thì chẳng thể tập trung vào bài vở. Toán cô giáo cho về nhà khó ơ là khó. Trước giờ tôi luôn ỷ lại vào anh hai nên chẳng mấy chú ý nghe giảng. Hậu quả là các dạng bài mới chẳng biết mô tê gì mà hỏi anh thì...

Dẹp phác cái ý nghĩ hỏi bài đó đi tôi lôi môn lịch sử ra thay thế. Trời bắt đầu tối, tiếng những chú ve kêu râm râm từ cửa sổ. Khoảng một giờ cố gắng đấu tranh với sự lười nhát cuối cùng tôi cũng đành thua, bỏ tập vở đó và lăn đùng ra giường. Tôi nằm đó và suy nghĩ bân quơ... Chợt thấy khát khô cả họng tôi đành miễn cưỡng mở cửa phòng. Chưa đi đến cầu thang thì đã nghe tiếng chuông điện thoại reo. Ra là anh hai đã tắt Tivi và đang ở trong phòng riêng của anh ấy. Không định nghe lén nhưng vì nghe anh nhắc đến cô San tôi bèn lên áp lỗ tai lên cửa phòng

-Alô... em đấy à, San?

-Chưa. Anh có vài việc phải làm...

-Có, anh có nghe! Thật không bình thường tý nào. Anh từ lâu đã nghi ngờ rồi...

-Uhm... hiện giờ thì anh không thể nói được gì nhưng anh tin đó là một âm mưu!

-Hừ... anh đã nói rồi, anh chưa thể quay lại được, anh có Sao Ly mà! Anh phải có trách nhiệm với cô bé...

-Ôi thôi thôi đi San! Em đã hứa là không hỏi anh những câu như thế mà. Sao Ly là em gái anh, em chỉ nên biết như thế thôi! Và làm ơn dẹp cái kiểu quan tâm thái hóa của em đi, em đang làm con bé sợ đấy!

-Hử? Sao Ly nói em thế à? À...ờ... thì... anh đúng là có nói câu đó... điều này làm em vui thế sao hả San?

-Uhm... thôi đừng chọc anh nữa, em cũng thừa biết em là một người qua trọng đối với anh mà. Anh không nói thì em cũng hiểu còn gì?

-Ừ biết rồi! Anh sẽ đền cho em một món quà khác chịu chưa?...

-Vậy à? Thế khi nào em đi? Nhớ là không được nói ai biết là anh đang ở đây. Không tiết lộ gì hết nghe chưa?

-Ừ, biết rồi. Anh hứa mà, đừng nhõng nhẽo... một mình cô em gái bướng bỉnh này thôi là anh mệt chết rồi, thêm em nữa anh “die” luôn quá!

-OK! Vậy nha, ngủ ngon nhé, tiểu thư kiêu kỳ! Chớ có nằm mơ và gọi tên anh đấy nhé!

Sau đó là một khoảng im lặng. Bây giờ thì tôi hoàn toàn ý thức được quan hệ giữa anh hai và cô San thân thiết như thế nào. Tôi muốn xông ngay vào phòng hỏi xem cô ấy thực ra là ai nhưng rồi lại thôi. Đó là một hành động rất ư ngu ngốc!

Tôi lặng lẽ tiếp tục cuộc hành trình xuống nhà bếp lấy nước uống. Trên bàn ăn tờ báo anh đang đọc dở vẫn còn nằm đó. Tôi lấy nó lên và đem đến cái tủ đựng báo cũ. Một dòng tiêu đề in đậm trên trang nhất làm tôi khựng lại: Sức khỏe của Hoàng Đế vẫn trong tình trạng nguy cấp. Bài báo viết rất chung chung. Đại khái là nhà Vua vẫn đang phải thở oxi và rất kiệt sức, nguyên nhân chỉ được nhắc thoáng qua là một dạng bệnh hen suyễn cấp tính đang bộc phát. Phần lớn nội dung bài báo đi vào phân tích khả năng xấu nhất

có thể xảy ra. Theo như cuộc họp gần nhất của Hội Hoàng Gia thì khi nhà Vua có mệnh hệ nào thì ngài vàng sẽ được quyết định theo chúc thư của Hoàng Đế. Cho đến khi Người qua đời thì không ai được phép mở chúc thư. Một số người tin rằng vị trí tối cao có khả năng thuộc về Hoàng thái hậu Thủy Tú vì bà là người thân gần gũi nhất với Đức Vua trong gia đình vốn đơn chiếc của Hoàng Đế triều Quang Minh. Nếu giả thuyết này chính xác thì tức là lần đầu tiên trong lịch sử đất nước, có một phụ nữ lên ngôi Nữ Hoàng. Thời kì tới hứa hẹn nhiều triển vọng phát triển mới trong Hoàng Gia vì Thủy Tú Thái hậu là một người nhân hậu, giỏi giang, một phụ nữ thông minh, sắc sảo, am hiểu chính trị đất nước... Nhìn chung bài viết này hết lời ca ngợi Hoàng Thái hậu, có một vài bức ảnh về bà và nhà vua...

Đọc qua loa một lát tôi cũng buông tay cho tờ báo rơi xuống ngăn tủ nằm cạnh bên những số báo phát hành trước đó. Gần đây ngăn báo cũ dày lên nhanh chóng. Anh trai tôi mua thêm nhiều loại báo khác nhau dù chỉ xem đúng một bài rồi vứt đi. Có lẽ anh đang theo dõi sát sao tin tức từ Hội Hoàng Gia, trước giờ anh luôn như thế mà!

Hai tiết học văn liên tiếp làm đứa nào đứa nấy đỡ đỡ cả người. Thay vì xuống căn tin tìm cái gì để ăn trưa tôi lại nằm lì trên bàn trong lớp học. Bên ngoài cửa sổ thật náo nhiệt. Những nhóm học sinh tụ tập tán gẫu la hét om sòm. Ngày thường tôi đã nhập bọn với họ nhưng hôm nay thì không... tôi mệt mỏi vì mấy đêm rồi tôi cứ gặp ác mộng không ngủ được. Đang nằm lim dim thì bỗng một bàn tay đánh vào vai tôi làm tôi tỉnh giấc

-Dậy! Dậy mau...

Ra là Mạn Mạn và Mỹ Lạc. Hai cô bạn thân kéo ghế lại ngồi bên cạnh tôi

-Sao bồ ngồi đây vậy? Không đói à?

-Đói chứ... nhưng tớ buồn ngủ quá... lười xuống căn tin!

Mạn Mạn bèn giơ một hộp cơm lên trước mặt tôi

-Xem cái gì đây? Tụi này đem thức ăn lên cho bồ nè!

Tôi cười và nhận lấy phần thức ăn. Tôi mở và ăn liền

-Cảm ơn nha! Hai bồ thật là tốt!

Hai đứa bạn tôi nhìn nhau cười. Tôi mở hộp cơm và xơi ngay.

-Trời ơi... đói quá chừng!

Tôi cạp một miếng sườn thật to và múc cơm cho vô miệng lia lịa. Hai cô bạn nhẩn mặt

-Nè! Từ từ thôi... sặc chết bây giờ! Thiệt là khổ, để đói tới mức đó mà không chịu mua cái gì ăn...

Tôi lại ngón thêm ít cơm và ngược mặt lên cười

-Ảm ơn a! ai ồ ồ ừ ừ ạng ười... (Cảm ơn nha, hai bồ đã cứu được một mạng người!)

-Thôi... lo ăn đi! Vừa ăn vừa nói gớm quá!

Vừa lúc đó bỗng Mỹ Lạc la lên

-Ê! Thầy Luật kia, cả cô San nữa... họ đi đâu thế?

Tôi nhìn theo hướng cô bạn chỉ. Qủa là anh hai đang đi với cô San. Trên tay họ có rất nhiều sách. Tuy đã bê một chồng sách cao rồi nhưng Ngạn Luật vẫn cố lấy thêm vài quyển nữa từ tay cô cho cô đỡ nặng

-Thầy ga-lăng ghê!

Mạn Mạn nhận xét. Trông cô San có vẻ vui lắm, cô nhìn anh trai tôi cười tủm tỉm. Đang mãi quan sát hai người họ thì Mỹ Lạc đánh vào vai tôi

-Ê nè Sao Ly, cô San và anh bồ đang hẹn hò hả?

Tôi vội nói ngay dù biết là câu trả lời không hề chính xác

-Làm gì có! Anh mình... không hẹn hò với ai cả. Họ chỉ...chỉ... quen biết thế thôi!

Mạn Mạn phản đối ngay

-Không dám đâu! Bỏ đừng có xạo, hôm qua tớ còn thấy thầy cô chạy ngang qua nhà tớ nữa mà!

Tôi tròn mắt nhìn cô bạn

-Chạy à?

-Ồ! Sáng nào họ cũng cùng nhau chạy bộ mà. Tình tứ lắm nhé!

Tôi xem đó như một tin sốc nhất từ đầu tuần đến giờ. Thì ra anh ấy luôn gặp gỡ cô San vào buổi sáng sớm. Hèn chi dạo gần đây lúc nào cũng về nhà trễ hơn thường lệ.

Không nói gì, tôi lặng lẽ ăn tiếp. Bạn tôi thì cứ tiếp tục bàn tán với nhau về mối tình rất ư lãng mạn của thầy cô. Chốc chốc lại hỏi tôi vài câu để xác định thông tin nhưng tôi lơ đãng đáp bừa.

-Mình nghĩ bỏ nên chuẩn bị tinh thần đi! Cô San sẽ làm chị dâu tương lai của bỏ đó.

Tới đây thì tôi không làm ngơ được nữa. Tôi đứng bật dậy và đập tay xuống bàn

-Không thể như thế được! Hai người nhầm hết rồi! Cô San chắc chắn không thể kết hôn với anh mình đây!

Mạn Mạn ngược nhìn tôi mồm há hốc

-Tại sao?

Tôi thấy mặt mình nóng ran lên và ấp úng trả lời

-Vì...vì... anh mình còn quá trẻ. Chưa có ý định lập gia đình đâu!

Nghe thế cả hai đều cười ồ lên

-Hahaha... bỏ có khủng không? 31 tuổi mà trẻ nổi gì? Thì đồng ý là trông bề ngoài thầy Luật còn “non” lắm nhưng thầy đã bước qua hàng 3 rồi. Đối với đàn ông thì tuổi này lấy vợ là rất phải!

Tôi lại cãi bướng

-Nhưng trước giờ anh tớ có hề bận tâm đến chuyện tình cảm, yêu đương gì đâu!

-Thì bây giờ đến lúc phải nghĩ tới nè! Một cô gái đẹp và thông minh như cô San thì quá dễ dàng chìm được trái tim của người khác. Tớ tin là họ mê nhau rồi. Một cặp trời sinh, quá hoàn hảo! Bỏ nên vui mừng lên Sao Ly à... ít ra thì gia đình bỏ sẽ có một một người chị...

Không để Mỹ Lạc nói hết tôi đáp lời ngay:

-KHÔNG! Ai cần có thêm một người chị kia chứ? Cô ấy chẳng có quan hệ huyết thống gì với mình, chỉ là người dưng thôi! Mình không thích có kẻ thứ 3 xen vào cuộc sống của anh em mình!

Biết là hơi ngu ngốc nhưng tôi đã nói ra hết những điều suy nghĩ ở tận sâu trong lòng. Đó thật sự là nỗi niềm lớn lao nhất của tôi. Tôi yêu cuộc sống hiện tại, tôi thích căn nhà bé nhỏ chỉ có hai người, tôi không muốn có bất kì người giành mất của tôi tình thương từ anh trai... Tôi không thể chịu được khi nghĩ đến điều đó, anh hai là của tôi, anh ấy không được để ý, quan tâm đến ai khác. Tôi muốn mình là người duy nhất quan trọng với anh. Thử tưởng tượng Ngạn Luật sẽ lạnh nhạt và thờ ơ với tôi thế nào khi anh có một gia đình riêng: vợ và những đứa con. Liệu anh có còn thức dậy mỗi bữa sớm chuẩn bị thức ăn cho tôi hay chần chừ nằm ấm với vợ con và bảo rằng: “Em lớn rồi, làm tới chức cô luôn rồi, phải biết tự lo chứ!”

Một viễn cảnh đen tối bao trùm lên tương lai của tôi. Không thể được! Tôi nhất định sẽ tìm cách ngăn cản họ... tôi sẽ khiến hai người không yêu nhau được... Nhưng phải làm sao mới thực hiện được điều đó chứ??? Đang mãi mê với những ý nghĩ đen tối nhất thì tôi được Mạn Mạn cảnh tỉnh:

-Sao Ly ơi! Mình hiểu bỏ cảm thấy như thế nào... mình có thể tưởng tượng được cảm xúc của bỏ hiện giờ. Nhưng mà Sao Ly à! Bỏ có nghĩ như thế là MỘT SỰ ÍCH KỈ hay không? Anh trai bỏ có quyền tìm kiếm

hạnh phúc cho bản thân anh ấy chứ, bỏ không thể ngăn cản việc đó được. Nếu bỏ thương anh thì cách tốt nhất là giúp đỡ anh ấy! Đừng có mà chia rẽ họ, làm thế ác lắm!!!

8. Chương 8: Đêm Không Mơ Mị

Lại một ngày dài nữa kết thúc, tôi và anh hai cùng nhau trở về nhà trong sự im lặng. Anh chỉ nhìn thẳng đường đi phía trước không nói một lời còn tôi thì hồ hững quay mặt về phía cửa kính quan sát hàng cây bên đường. Không có gì khác thường xảy ra cho đến khi tôi phát hiện chiếc xe của chúng tôi vừa chạy qua cổng nhà. Tôi giật mình la lên

-Á! Chạy hút rồi!

Lúc đó Ngạn Luật cũng giật mình và đột ngột đạp mạnh thắng xe. Hậu quả là tôi mất thăng bằng ngã nghiêng rồi đập đầu vào cửa kính

-Auuu!

Phải mất hai giây anh trai tôi mới tỉnh ra và nhận thức được vấn đề. Anh hốt hoảng quay sang hỏi tôi

-Sao Ly! Em sao rồi? Có bị gì không?

Tôi giật mình nói

-Không! Xém bị chấn thương sọ não thôi!

Đôi mắt đen của anh dịu lại. Lúc đó tôi mới nhận ra những quầng thâm chần chịt ở mi dưới, có lẽ vì nhiều ngày không nhìn kỹ gương mặt anh nên tôi không biết là Ngạn Luật đang bị mất ngủ. Tôi vội vã nhìn đi chỗ khác ngay, tránh ánh mắt của anh

-Ồ... Anh không cho xe lui lại à?

-À...ừ... anh sẽ quay đầu xe... Xin lỗi em, anh đang mãi nghĩ ngợi nên...

Tôi rất muốn hỏi xem anh lo nghĩ chuyện gì nhưng lại thôi. Hồi như thế trong lúc này quả không phù hợp. Sau khi xe đã đỗ vào trong sân nhà anh hai mới đưa cho tôi một cái bọc trắng và bảo

-Của em đây, kem hương bạc hà!

Tôi trở mặt nhìn anh

-Hử? Kem... kem cho em à?

Anh khẽ cười và gật đầu. Một chút bối rối tôi nhận lấy món quà. Kem bạc hà là món tôi mê nhất! Khi mẹ tôi còn sống mẹ rất thích loại kem này và thường xuyên tự tay làm, trữ trong tủ lạnh để ăn lúc nào cũng được... Dần dần nó cũng thành một sở thích của tôi. Ngơ ngác nhìn hũ kem màu xanh nhạt còn mát lạnh trên tay tôi nghe anh hai nhắc nhở

-Nhưng em chưa được ăn bây giờ đâu, để sau bữa tối đã. Cất vào ngăn đá đi!

-Cảm ơn anh!

Tôi đáp lí nhí và đem bỏ hũ kem vào tủ lạnh. Thế là bữa ăn hôm đó có một không khí nhẹ nhàng và ấm áp lạ lùng. Không biết hũ kem đó có phải là thông điệp của anh hai muốn kết thúc cuộc chiến ngầm giữa hai anh em không. Anh không nói gì nhiều sau đó nhưng tôi có linh cảm anh ấy muốn làm hòa thật! Ái chà... vậy là cuối cùng Ngạn Luật vẫn là người “giơ cờ trắng” trước!

Sau bữa cơm tôi vui vẻ làm tròn trách nhiệm dọn dẹp bát đĩa của mình và chạy đến ôm cái Tivi ngay. Hôm nay lại chiếu phim dài tập-bộ phim tình cảm suốt mướt tôi đang theo dõi gần đây. Cả tuần vì muốn tránh mặt anh nên tôi miễn cưỡng bỏ lên không không thèm xem Tivi. Nhưng hôm nay thì tốt rồi, anh em tôi đã huề nhau, thế có nghĩa là mọi chuyện sẽ phải quay về vị trí cũ. Trong lúc đang mãi miết dõi theo các tình tiết trong phim tôi tranh thủ chốc chốc lại lên nhìn Ngạn Luật. Anh ngồi bên cạnh nhưng thần sắc rất lơ đãng, chẳng còn bận tâm xem tôi có lại khóc lóc hay không. Anh đang nghĩ gì đó lung lăm, nét mặt không

biểu cảm, đôi mắt nhìn trân trân vào cái màn hình nhưng chẳng có dấu hiệu tập trung. Không biết đã bao lâu rồi anh ấy không chớp mắt nhỉ?

Tôi cảm thấy phập phồng thế nào ấy. Không biết có nên gọi anh một tiếng không? Vừa lúc đó thì cái điện thoại đã đánh anh tỉnh. Ngạn Luật bị giật mình và luyến luyến tìm nơi phát ra tiếng chuông. Anh vẫn không thèm nhìn tôi lấy một cái

-Alô, San à? Uhm... anh còn đang ở nhà. Em chờ đó nhé, anh sẽ ra ngay. Cho anh 10 phút!

Sau khi tắt máy Ngạn Luật đứng dậy khỏi ghế và chạy vù về phòng. Một chốc sau anh lại xuất hiện trong phòng khách với bộ sơ-mi tay dài rất bảnh bao mà ít khi anh mặc tới. Anh vừa đi ra sau bếp vừa tranh thủ gài cái nút cuối cùng trên cổ tay áo. Tôi ngồi đó trở mắt nhìn anh quên bèn cả bộ phim hay trước mặt. Ngạn Luật ngồi xuống ghế để mang vớ vài chân, anh nói với

-Em ở nhà ngoan nhé! Khóa cửa lại cẩn thận và ngủ trước đi... anh sẽ mang chìa khóa theo. Có thể anh sẽ về hơi trễ đó!

Tôi nghe những lời đó sao mà lạ lùng quá đỗi. Xưa nay không khi nào anh bỏ tôi ở nhà ban đêm vậy mà hôm nay anh lại dám đi chơi với cô San và để tôi ở nhà khi trời đã khuya thế này rồi... Tôi ấp úng nói:

-Nhưng... nhưng anh à... đã 9 giờ rồi đó! Tối lắm rồi, anh còn đi đâu nữa?

Ngạn Luật ngẩng mặt lên và có vẻ tập trung vào tôi một cách khác thường

-Uhm... anh biết, nhưng anh đã hứa với San rồi. Hôm nay là sinh nhật 25 của cô ấy đấy! Anh đã hứa là sẽ ở bên cạnh San tối nay...

Tôi thấy máu nóng của mình như sắp chực trào từ lỗ mũi.

-Nhưng... mà... anh bỏ em ở nhà vậy sao? Em... em không thích như vậy! Trước giờ anh có như thế này đâu? Hay... cho em đi với nhe!

Anh hai hơi lưỡng lự rồi lắc đầu

-Không, em ở nhà đi... anh có vài chuyện cần bàn bạc riêng với San nữa! Em lớn rồi mà, 17 tuổi chứ ít gì? Em đủ khả năng tự lo ành rồi...

Tôi phát bực mỗi khi nghe cái điệu: “Em đã lớn rồi!” Không thèm nhìn anh tôi quay lại cái Tivi... chăm chú nhìn vào nó dù rằng phim đã hết và đang chiếu những chuyên mục quảng cáo dịch vụ điện thoại ngớ ngẩn. Ngạn Luật cũng không nói gì, anh đứng lên và bước vội ra cửa trong nỗi thất vọng ghê gớm của chính tôi. Tôi thì là chờ anh hai đi rồi tôi nhất định sẽ chạy vào phòng khóc cho thỏa thích. Nhưng một sự bất ngờ đã xảy ra anh hai đột ngột quay lại. Anh chạy đến bên cạnh tôi và trước khi tôi kịp rời mắt khỏi cái tivi để nhìn anh thì Ngạn Luật đã ôm tôi vào lòng. Tôi thấy vòng tay của anh siết chặt đến đau cả người. Anh còn kéo cả đầu tôi vào ngực anh làm tôi thở không nổi...

-Ồ...ơ...ơ... anh à!

Tôi cố gọi và cựa quậy. Không biết có phải anh lại chơi trò trối tay không? Trước kia tôi hay bị anh đùa như thế. Một cách chậm chạp anh hai cũng buông tôi ra. Tôi chau mày xoa lấy cánh tay của mình

-Anh làm gì vậy? Đau chết đi được!

Tôi giận dữ nhìn vào mắt anh. Đôi mắt ấy lại trở nên vô hồn. Vẻ mặt anh nhìn khác khối như đang bị một cơn đau hành hạ. Bây giờ thì tôi tin chắc 100% rằng anh hai có vấn đề. Tôi cuống cuống lên hết sờ trán lại vuốt mặt anh và sợ hãi hỏi

-Ngạn Luật à! Anh hai à... anh sao thế? Nói em nghe đi, anh bị sao đau ở đâu hả???

Ngay lập tức cái đầu của anh gục xuống vai tôi. Ngạn Luật thì thầm cái giọng âm âm như ở cõi trên

-Hừ... anh có đau thật! Đau đầu và đau tim nữa!

-Gì?

Tôi hét toát lên và lại giật đầu anh dậy

-Anh bệnh thật rồi!!! Chúng ta phải đi bệnh viện thôi, anh à... ngồi dậy mau!

Thấy bộ dạng hải hùng của tôi anh ấy bật cười

-Làm gì ghê vậy? Anh không chết được đâu. Anh còn phải sống để còn gã cô em gái cưng này về nhà chồng đang hoang chứ!

Tôi rồ mắt nhìn anh hai. Gì vậy trời? Bây giờ cái mặt anh tự nhiên tươi rồi! Sao mà anh ấy đóng kịch giỏi thế, làm tôi phát hoảng cả lên. Tôi há mồm ra định nói nhưng Ngạn Luật bịt lại ngay.

-Bây giờ thì nghe lời anh... vào phòng và đi ngủ đi!

Anh lại hôn lên cái mũi rất ư xấu xí của tôi và cam đoan

-Anh sẽ về trước 1 giờ sáng! Chúc nàng công chúa của anh ngủ ngon!

-CÁI GÌ? MỘT GIỜ SÁNG? ANH... ANH...

Tôi chưa kịp nói xong thì anh đã chui vào xe và chạy vù đi rồi. Không biết có thật là Ngạn Luật sẽ đi đến tận 1 giờ không. Điều tôi lo nhất là cô San và anh hai tôi sẽ làm gì đêm nay. Mua một cái bánh kem, thấp nền, hát Happy Birthday To You và uống nước trái cây à? Tôi nhớ lại sinh nhật thứ 17 của mình đã tổ chức đơn giản như vậy. Không biết sinh nhật của người lớn thì sao nhỉ? Nếu đơn giản như tôi tưởng tượng thì không mất nhiều thời gian như thế. Đang ngồi đoán già đoán non thì có điện thoại reo. Mỹ Lạc gọi tôi qua điện thoại bàn.

-Tớ nghe đây!

-Alô? Bỏ đây à? Đã làm hết toán chưa?

-Chưa, chưa làm gì cả...

-Trời! Giờ còn chưa làm?

-Ừ! Cô cho thời hạn tới mốt nộp mà...

-Tớ biết nhưng... tớ muốn làm xong sớm để kiểm điểm cộng! Bỏ chỉ tớ bài dấu sao đi!

-Ồ...đó là bài nâng à... tớ không biết làm đâu!

-Uí giờ... bố không biết thì có anh hai rồi. Bây giờ bỏ hỏi dùm tớ nhanh đi...

-Uhm... nhưng mà... anh mình không có ở nhà...

-Hả? Không ở nhà à? Anh bỏ đi đâu?

-Đi chơi rồi, với cô San... hôm nay sinh nhật cô ấy!

-Ồ ồ ồ! Bất ngờ ghê chưa? Tuyệt quá, anh ấy có mua hoa không?

-Hoa hả? Không không, anh tớ dị ứng với phấn hoa!

-Thế... một món quà chẳng?

-Anh mình đi tay không.

-Rồi rồi... vậy chắc là anh bỏ giấu một cái hộp nhẫn trong túi quần rồi!

-ĐIÊN VỪA THÔI! TƯỚNG TƯỢNG VỐ VẤN!

-Không dám đâu... để rồi coi... biết đâu anh bỏ tính cầu hôn cô San thật. Họ yêu nhau mà!

Phải khổ sở lắm tôi mới khiến cho giọng nói của mình tự tin và có tính thuyết phục hơn:

-Làm ơn đi, Mỹ Lạc à! Tớ là em gái của anh ấy, dĩ nhiên tớ biết rõ mối quan hệ giữa họ chứ!

Sau vài ba giây bạn tôi mới hoài nghi hỏi

-Uhm... vậy... họ không hẹn hò thật sao?

Không ngờ cái giọng yếu xìu của tôi cuối cùng cũng đánh lừa được cô bạn.

-Ừ! Đúng thế!

Tôi khẳng định dù sự thật thì hoàn toàn gà mờ về chuyện của anh trai tôi. Mỹ Lạc nghe hụt hẫng thấy rõ. Không hiểu vì có chi cô bạn lại quan tâm thái quá tình cảm của anh tôi và cô San. Chúng tôi nói thêm vài câu rồi gập máy. Tôi uể oải trở lại cái ghế sofa, trong lòng thấy tội lỗi vì đã nói dối trắng trợn. Tôi nói lấy cái remote bấm lia lịa nhưng mắt chẳng thèm để ý xem con số trên TV đã nhảy đến mấy trăm rồi... Anh hai bây giờ đang làm gì nhỉ? Tôi cứ ngồi thừ ra tưởng tượng lung tung, nghĩ đến cả cái tình huống mà Mỹ Lạc đã nói lúc nãy. Phải chăng thực sự có một hộp nhẫn trong túi Ngạn Luật?

Khi tôi mơ mơ chợt tỉnh thì cái kim đồng hồ dạ quang đã điểm 1 giờ sáng rồi. Tôi nằm trên ghế, tắt hết đèn trong nhà nhưng vẫn để ti vi hoạt động. Vậy là 1 giờ, anh hai chưa về, anh ấy chẳng giữ đúng lời hứa gì cả. Lúc tôi uể oải ngồi dậy để về phòng mình thì ánh đèn ô tô của anh rọi vào nhà. Tôi lập tức nằm lại vị trí cũ coi như đang ngủ say. Rất nhẹ nhàng, chiếc chìa khóa tra vào ổ và mở một cái “cốc”. Tôi không tài nào nghe được thêm âm thanh của sự di chuyển. Mắt tôi bí mật hé mở, tôi trông thấy cái bóng dài trượt của anh in trên nền gạch nổi bật giữa ánh sáng liên tục chuyển màu của cái tivi. Sau đó thì ánh sáng ấy tắt lịm, có tiếng cái remote bị ném xuống ghế... Tôi nhắm mắt lại ngay khi có linh cảm anh đang đến gần. Bàn tay lạnh vì đi đường của anh sờ lên trán tôi.

“Ồ, không sao, em không có bệnh đâu!”-tôi nghĩ thầm

Bàn tay ấy di chuyển gần xuống gò má... mơn nhẹ và biến mất. Tôi nghe giọng anh thì thầm lơ lơ như bị nghẹt mũi

-Đã bảo về phòng rồi... Thật là cô em gái hư!

Hơi thở nồng mùi rượu phả lên mặt tôi. Thông thường tôi sẽ nhắm mắt và hắt hơi lia lịa nhưng trong tình trạng này tôi giữ gìn nét mặt thanh thản của người đang ngủ. Thật nhẹ nhàng và cẩn thận Ngạn Luật nhắc nhở tôi lên khỏi cái ghế. Vừa lên cầu thang anh vừa cầu nhàu:

-Trời ơi... cái con heo này bây giờ nặng đến thế kia sao? Chừng nào xẻ thịt bán được đây?

Suýt nữa tôi đã cười phà lên. Cái cảm giác không phải bước đi mà vẫn di chuyển được mới thích làm sao! Tôi cảm nhận rất rõ tóc mình đang đung đưa theo nhịp chân của anh và đôi chân tôi cũng thế. Thật là một cú lừa ngoạn ngục! Anh hai hoàn toàn tưởng rằng tôi ngủ rồi. Trước giờ lừa được anh ấy là chuyện vô cùng khó nhưng xem ra phen này trình độ “xạo” của tôi đã lên một Level mới!

Được đặt xuống cái nệm êm như nhung tôi sướng vô cùng. Ngạn Luật còn cẩn thận đắp chăn và nhét hai bàn tay tôi vào chăn cho ấm nữa. Sau khi tôi an toàn trăm phần trăm trên chiếc giường thì cũng là lúc tôi không còn cảm nhận được anh ở gần đó nữa.

“Uả? Đi rồi à? Sao nhanh vậy?”

Tôi mở choàng mắt ra đảo dác tìm. Căn phòng này còn tối hơn cả phòng khách bên dưới nữa... dù vậy tôi vẫn nhận ra cái bóng đen lù lù đang ngồi trên sàn nhà gói đầu lên chiếc giường của tôi. Ra là anh vẫn ở đây, đang trong tư thế như ngủ gục trên bàn làm việc vậy. Chỉ cần nghiêng đầu một tí thôi tôi có thể chạm vào cái đầu bù xù của anh hai.

“Nè, anh làm gì thế? Em đang ngủ rất say rồi... anh về phòng mình ngủ đi chứ!”

Ngạn Luật lặng lẽ nằm ngay cạnh tôi. Một tay anh gói đầu và hoàn toàn bất động. Nếu anh không đột ngột mò vào trong tấm chăn tìm bàn tay tôi thì tôi cứ ngỡ anh ngủ rồi. Thật chậm chạp anh kéo tay tôi ra ngoài và siết chặt. Ngạn Luật mân mê nắm ngón tay như thể nó lạ lẫm lắm. Sau đó anh lại kéo tay tôi lại sát mặt, tôi chạm vào sống mũi của anh.

“Trời ơi... anh kiểm tra cái gì thế? Em đã rửa tay sạch rồi... không có mùi thịt cá gì bám lên đâu!!!”

Bây giờ Ngạn Luật lại vuốt ve bàn tay tôi bằng cách khác. Mũi anh ấy cứ lần lượt trượt dài từng ngón tay một. Vài lần tôi còn ngờ ngợ cảm thấy những chiếc răng của anh cắn nhẹ một cái nữa!?

“Í ệ! Anh hai chơi dơ quá đi... buông tay em ra nhanh lên. Nước miếng không hà!”

Tôi muốn há miệng quát lên nhưng vì đang vờ ngủ nên không thích bị què độ. Không biết anh hai có mắc căn bệnh gì đó không... Tôi từng nghe nói một số người bị cuốn hút đặc biệt với một số sự vật nào đó. Như là khoái những tấm vải láng mịn và cứ sờ chúng mê mết. Lẽ nào Ngạn Luật lại bị mấy ngón tay mê hoặc? Ồ không không... đó là dấu hiệu của chứng trầm cảm. Anh tôi đâu có trầm cảm? Mãi nghĩ ngợi lung tung tôi cũng chẳng để ý xem mấy ngón tay ấy bây giờ như thế nào rồi. Cho đến khi một âm thanh phá tan sự im lặng của căn phòng tối, đó là tiếng thăm thì của anh hai. (Chết rồi, lại còn nói chuyện một mình... không lẽ anh bị bệnh thật?)

-S...Sao Ly... Sao Ly... tên đẹp chứ nhỉ? Sao Ly... là... ngôi sao bị ném vô cái ly... ở ờ... nhắm nhĩ hết sức!

Tôi mở mắt và há hốc miệng.

“Anh hai bị khủng rồi... hay anh say rượu ta?”

-Uhm... Sao Ly... tên em do mẹ em đặt... anh không hiểu nó nghĩ gì... nhưng chắc là một cái nghĩa buồn! Tự nhiên hôm nay anh thấy mình tồi tệ quá... anh đã không đối xử tốt với em, anh đã không yêu thương em nhiều như mẹ em mong đợi... anh đã khiến em thất vọng nhiều có phải không?

Tôi muốn hét to rằng: “KHÔNG!” Nhưng tôi tự kiềm chế lại. Ngạn Luật say mềm rồi, khi say người ta thường hay nói thật. Tôi muốn nhân cơ hội này chờ xem anh có nhắc đến những điều bí mật của riêng anh không... Bỗng nhiên anh buông tay tôi ra và dù đang nhắm mắt tôi vẫn cảm nhận được anh đã đứng dậy và ngồi lên giường. Tay anh chới thẳng xuống nệm ở hai bên đầu

tôi. “Không được mở mắt... không được mở mắt... anh hai đang nhìn... không được mở mắt!”

Và rồi không có gì bất ngờ, Ngạn Luật lại hôn lai cái mũi hay đồ của tôi. Anh ta sao cứ thích nựng nịu tôi như mẹ lúc trước thế nhỉ? Tôi lớn rồi chứ có phải bé con đâu? Thiệt là bức mình anh hai! Cứ ngỡ sau đó anh sẽ nói “Ngủ ngon nhé công chúa” và đi về phòng vậy mà mọi chuyện không diễn ra như vậy. Anh ấy cứ đặt môi lên cái mũi xấu xí của tôi rất lâu. Mùi rượu nồng nặc làm tôi muốn nghẹn thở. “Ồi trời ơi... làm ơn đi chỗ khác dùm đi ông anh dị hợm!” Cổ họng tôi cứ muốn réo ỏi lên... Giọng nói của anh run run như có một sự đè nén dữ dội lắm, phải hít từng hơi thở nặng nhọc Ngạn Luật mới phát âm thành tiếng:

-S...Sao Ly... làm ơn... làm ơn... làm ơn đừng đi đâu cả. Em cứ mãi là em gái của anh, của một mình anh thôi... như vậy có được không? Anh muốn mình là người ích kỉ nhất trên thế giới... nếu anh là kẻ xấu xa nhất, em có đồng ý tiếp tục là em của anh không?

Tôi nghe tim mình ngừng đập một nhịp... Anh hai đang thổn thức... Khóc à? Người vô cảm như anh mà cũng biết khóc sao? Chưa bao giờ anh trai tôi lại yếu đuối và nói lên những lời ướm át như vậy... Đã xảy ra chuyện gì? Có phải cô San đã từ chối tình cảm của anh nên anh đau lòng vì chuyện đó? Thật là không có logic tí nào.

Một lúc rất lâu sau anh hai đã hoàn toàn gói đầu trên ngực tôi và ngủ mất rồi. Anh ngủ say, một giấc ngủ vật vã và mê mẩn... Rượu đã gây mê hệ thần kinh của anh một cách hoàn hảo. Lúc này tôi mới dám mở mắt ra và khẽ di chuyển 2 cánh tay. Tôi siết lấy Ngạn Luật thật chặt, vùi mặt vào mái tóc rối của anh, vỗ vai anh đều đều như cách người mẹ ru con ngủ. Tôi muốn nói cho anh biết rằng: “Anh là một người anh tuyệt nhất trên thế gian. Đúng là nhiều lúc em thấy hụt hẫng vì anh lảm nhảm... so với những niềm vui và hạnh phúc em nhận được, nó chẳng có nghĩa lý gì! Em sẽ chẳng bao giờ đi đâu cả. Anh ở đâu, cô em gái này sẽ ở đó... Và nếu anh muốn làm 1 người ích kỉ thì cứ việc! Bản thân em cũng ích kỉ y như anh. Em không thích anh quan tâm đến ai khác ngoài em, dù người đó dễ thương, tốt bụng như cô San đi nữa... Anh là anh trai ruột của em, và của chỉ mình em thôi!”

Đêm hôm ấy dài như vô tận... Tôi cho anh ngủ một giấc ngon trên người mình... bây giờ tôi cảm thấy mình yêu anh gấp trăm lần hơn trước! Giấc ngủ không mộng mị đến với tôi lúc nào không hay, khi tỉnh lại ánh sáng đã rọi vào phòng. Ngạn Luật đi rồi nhưng cái mùi quen thuộc ấy còn quần quít quanh đây...

9. Chương 9: Ai Có Quyền Ra Lệnh?

-Ồi! Tờ bướm gì trong hộc bàn của tớ thế này?

Mạn Mạn vừa ngồi xuống đã reo lên. Tôi cũng kiểm tra ngăn bàn của mình. Có một tờ quảng cáo

-Trời đất quỷ thần... “Quá Mèo Đen, một địa điểm giải trí lý tưởng cho các bạn trẻ...” Mình nhớ không lầm thì nó là quán bar mà, phát tờ rơi giới thiệu quán bar trong trường cấp 3 á? Chẳng còn ra thể thống gì!

Mạn Mạn xé toét tờ giấy ra làm đôi rồi làm tư sau đó ném trở vô hộp bàn.

-Ế nè nè Sao Ly! Sao bồ không làm theo tui đi! Có gì đâu mà đọc!

Tôi lơ đãng nói

-À... mình thấy cách bài trí của quán này hay đó chứ... không biết nó nằm ở đường nào ha...

Tôi lật mặt sau tìm cái địa chỉ in nổi bên góc trái. Chỉ vừa đọc xong thì Mạn Mạn giật phắt lại

-Bộ định tới hả? Nói cho bồ hay, những nơi như thế này rất là nguy hiểm đối với tuổi chúng mình, ở đó ẩn chứa nhiều tệ nạn xã hội, hành tung của chúng phức tạp không đoán trước được. Bài báo số ra vừa rồi đã đăng tin....

Mạn Mạn lại bắt đầu nói không ngừng nghỉ. Cô lôi tư vô sổ bằng chứng để làm rõ giả thuyết của mình. Nào là một vụ giết người đâm máu trong quán bar, đường dây mua bán ma túy sử dụng quán bar làm nơi giao hàng... Tất tần tật những tin tức từ năm rồi, tháng trước đến mới ngày hôm qua... Sao bạn ấy nhớ hay thế nhỉ?

Tôi ngồi đó rỗng ruột nước bọt để nghe. Mỹ Lạc đang im lặng đọc báo này giờ cũng ngược mặt lên ra hiệu cho tôi chặn họng Mạn Mạn lại nhưng may thay, lúc ấy cô San bước vào lớp. Dù muốn hay không Mạn Mạn cũng phải ngưng bài diễn văn hết sức trôi chảy của mình.

-Ê Sao Ly... tối qua mấy giờ anh bồ về?

-Một giờ sáng...

-Ồ ồ, thế... trạng thái lúc về thế nào?

-Lạ lùng!

-Hở? Là sao?

-Tớ chẳng biết nữa... nhưng mà thôi, bồ chớ có hỏi nữa, tớ đã nói là giữa họ không có gì đặc biệt mà...

Hôm nay tâm trạng cô giáo hình như không được vui. Cô chẳng thêm vào cái ví dụ dí dỏm nào cho bài giảng của mình. Mặt cô cứ hầm hầm nhìn lên bảng rồi lại nhìn cuốn sách cuối cùng thì nhìn học sinh. Có vài ba lần ánh mắt cô chạm vào tôi nhưng rất nhanh sau đó cô lơ đi tất cả. Khi tiết học kết thúc cô cũng ôm sách vở ra khỏi lớp rất nhanh, cứ như thể cái phòng học làm cô thấy khó thở vậy... Giờ giải lao được nhóm ba đứa chúng tôi tận dụng xuống thư viện tìm sách. Mạn Mạn xé được một quyển bài văn mẫu hay và đọc mãi miết. Tôi dạo quanh những kệ sách giải Toán để tìm xem có cuốn nào hướng dẫn các dạng nâng cao trong sách giáo khoa hay không. Khu vực cho bộ môn toán nằm ở phía cuối khu vực sách học sinh. Thư viện chia làm 2 phần một cho giáo viên có cửa dành riêng và một cho học sinh. Chúng tôi không được phép vào xem sách của các thầy cô mà chỉ lẩn quẩn trong khu của mình. Hai cái thư viện độc lập này được ngăn ra bởi một bức tường gỗ ván mỏng ọp ẹp. Tôi tựa lưng vào bức tường đó và nhón chân nhìn lên ong tìm được cái gì đó khả quan. Bỗng nhiên một giọng nói quen thuộc cất lên từ sau tấm gỗ:

-Được rồi San à... em làm ơn im đi, anh đã nghe câu này lần thứ 100 rồi!

Giọng cô giáo San đáp lại vừa lảnh lót vừa cứng rắn.

-Em cứ phải nhắc anh hoài vì rõ ràng anh chẳng tiến bộ hơn!

Ngạn Luật đáp lại vẻ cam chịu

-Anh biết mà, anh đang cố đó chứ!

Cô San thở dài

-Sẽ tốt hơn biết bao nếu anh chịu cho em biết cô bé là ai!

Một sự im lặng kéo dài sau đó. Đến giây thứ 60 anh trai tôi trả lời

-Dĩ nhiên là em gái anh rồi...

Có tiếng cười mỉa mai

-Ồ vậy à? Cứ cho là vậy đi... thế thì vấn đề là anh không hành động đúng với chức trách “làm anh” của mình!

-San à... chúng ta... đừng nói chuyện này nữa có được không?

Anh trai tôi nài nỉ thống thiết nhưng cô San thì vẫn cứng cỏi đáp

-Không! Em nói ra vì em lo cho cô bé chứ không phải lo cho anh... dù sao thì nó cũng đã xem anh như người anh thực sự và hành xử đúng với vai trò cô em gái rồi. Nhưng anh lại làm trệh hướng cảm xúc của mình... em nói cho anh hay, Sao Ly cũng sẽ thay đổi nếu anh cư xử kì quặc... Cuối cùng thì trò chơi “anh-em” của anh sẽ ra sao đây?

Thật tình thì tôi chả hiểu họ đang bàn về vấn đề gì. Giọng cả hai càng lúc càng nhỏ như sợ ai nghe thấy. Tôi phải áp tai vào tường chăm chú nghe mới không bị sót chữ nào. Đang nói về anh em tôi thì bỗng nhiên cô San chuyển đề tài

-Còn nữa, anh biết rõ mình là ai mà! Trong hoàn cảnh hiện tại anh không có ý nghĩ sẽ quay về sao?

-Anh không biết, anh chưa suy tính nổi...

-Haizz... hay là anh còn lo cho cô em gái cưng của anh? Thiệt tình, nói tới đây em tức chết được... Anh có chịu nói ra con bé là ai không? Em hỏi anh lần 1000 rồi thì phải!

-Hớ hờ... nếu thế thì cố đến 1001 đi!

Giọng Ngạn Luật nửa thật nửa đùa

-Anh thiệt là... Được rồi, cứ cố giấu đi! Em không tin mình tìm không ra câu trả lời...

-Thôi xin em đó... làm ơn đừng có manh động! Sớm muộn gì em cũng sẽ biết thôi... nhưng anh cầu cho ngày đó đừng bao giờ xảy ra!

-Này... có phải... liên quan đến... “chuyện lớn” không?

-Ha ha... em cứ đùa! Liên quan gì chứ?...AW!

Hình như cô San vừa ngoéo mặt Ngạn Luật một cái làm anh la lên

-Suyt, nhỏ thôi chứ. Muốn bị để ý à?

-Hớ hờ.... em lôi anh vào cái góc khuất này thì không bị nhìn thấy mới lạ... Bây giờ thì xong chưa? Anh muốn đi ăn cơm!

-Trốn hả? Chưa xong đâu!

Tôi nghe một cái “chụt” như người ta muốt cây kẹo muốt sau đó là tiếng cười khúc khích của cô

-Em dám làm vậy ở nơi công cộng à?

-Chớ sao? Trước sau gì anh cũng là của em mà!

Ngạn Luật cười khẩy

-Uhm... Điều đó chỉ đúng khi anh trở lại thôi... nếu không thì còn lâu em mới có được tôi, tiểu thư kiêu kì ạ!

Giọng nói của anh có vẻ hăm dọa nhưng cô San thì cứ cười khì khì. Sau đó họ đi đâu mất tôi cũng lặng lẽ rời khỏi chỗ nghe lén hoàn hảo của mình. Trong đầu tôi bây giờ linh tinh những thông tin và những giả định. Vì sao cô ấy cứ hỏi mãi anh hai tôi là ai? Sao cô ấy không chịu tin tôi là em gái của anh chứ? Chẳng lẽ...

Ngạn Luật đã không cho tôi biết cô với anh ràng buộc với nhau bằng mối quan hệ gì và hình như anh cũng không kể cô nghe điều tương tự về tôi. Nhưng tại sao? Vì sao họ lại thân thiết nhau đến thế chứ? Cái cách họ nói chuyện cứ như tôi không là em của anh ấy vậy! Rốt cuộc là chuyện gì? Ngạn Luật có ý muốn đi đâu khi anh nói “quay về”? Tối qua chẳng phải anh bảo tôi đừng rời xa anh sao, vậy mà bây giờ anh ấy định đi đâu mà không có tôi à?

Lòng tôi bỗng nhiên nặng trĩu. Ước gì tôi có thể hỏi anh và ép buộc anh giải thích... Tôi ghét lắm cảm giác sống giữa những điều không biết...!

-Sao Ly à! Em học bài chưa mà nằm ườn ra đó thế?

-Chưa... em không thích học...

Ngạn Luật từ trong phòng tắm bước ra, đầu tóc còn rỏ nước

-Ái chà! Ngon quá ta? Công chùa lười học, tắt Ti vi và lên học bài ngay!

Anh hai ra lệnh nhưng tôi cóc cần nghe

-Em nói là em không muốn học mà! Học trong miễn cưỡng sẽ chẳng có hiệu quả đâu!

Chẳng thèm nhắc lại Ngạn Luật đi tới và tắt ti vi đi mất. Tôi bật dậy ngay

-Ồ! Không được tắt!

Anh khoanh tay trước ngực nghiêm mặt

-Ở nhà ai là người lớn hả?

-Anh lớn. Nhưng em cũng lớn rồi

Ngạn Luật trừng mắt giận dữ

-Nếu em biết mình đã lớn thì cư xử như người lớn đi chứ!

-Cái đó anh không cần nhắc!

-Gi? Tại sao anh lại không cần nhắc? Rõ ràng là em vẫn còn trẻ con lắm... em phải biết nghe lời người lớn hơn chứ!

-Em không nghe!

Mặt anh chuyển sang màu đỏ

-Ở ĐÂY AI LÀ ANH HẢ?

Tôi gân cổ cãi quát lại

-ANH ĐỪNG Ỡ ANH NUÔI EM THÌ ANH CÓ THỂ RA LỆNH!

Lúc tôi biết mình đi quá xa thì đã muộn mất rồi. Lời nói đã thốt ra thì không thu vào được. Anh hai nhìn tôi hoang mang vô cùng. Đó có thể xem là một sự xúc phạm... Tôi lấy 2 tay bịt miệng lại, nước mắt chực trào ra... Lại thế nữa rồi, tôi lại hỗn xược với anh một lần nữa. Không biết nói gì tôi quay đầu chạy vội về phòng lòng cảm thấy hối hận vì đã nói năng ngu ngốc hết sức. Khi bước lên bậc thang cuối cùng thì tôi bị chặn lại bởi một sức mạnh lớn hơn sức của tôi nhiều lần. Anh hai nắm chắc cánh tay tôi và lôi ngược lại

-Sao Ly! Khoang đi đã...

Tôi miễn cưỡng dừng chạy chờ nghe một trận mắng mỏ nhưng không, anh hai chẳng nói gì cả. Anh chỉ dịu dàng lau nước mắt cho tôi thì thầm

-Công chúa mít ướt mà cũng biết cãi vã với anh sao?

Cổ họng tôi nghẹn lại.

-Anh xin lỗi... em đừng khóc nữa mà... Được rồi, anh công nhận là em lớn rồi và em có thể làm điều mình muốn. Anh sẽ không ra lệnh nữa... em nói đúng: "Anh không có quyền ra lệnh"

Tôi ngạc nhiên tròn mắt nhìn anh. Ngạn Luật bậm môi và vầng trán nhằng lại. Mắt anh hiền làm sao! Hít một hơi đầy lòng ngực tôi mới run rẩy đáp

-Anh có quyền ra lệnh... vì... anh là anh trai của em! Nếu không phải thì...

Tự nhiên tôi lại đặt ra cái giả thuyết “không phải”. Tôi cảm giác anh hai vừa giật mình một cái. Dù rất mất bình tĩnh tôi vẫn cố nói hết câu

-... Nếu không phải thì... Anh vẫn có quyền ra lệnh...

Ngạn Luật nhìn tôi dò xét thật lâu. Tôi biết mình vừa để lộ một chút tâm tư trong câu nói đó. Từ hoài nghi anh hai chuyển sang vẻ trầm ngâm

-Thật ra... Sao Ly à... anh không có tư cách để bắt làm làm cái này, không làm cái kia. Ngược lại em có khả năng yêu cầu anh làm theo ý em...

Tôi lại tiếp tục hả miệng như con ngốc. Anh hai đang nói cái gì thế nhỉ?

-Ý anh là... em cần biết tự đề ỉnh hơn nữa... rồi cũng có một ngày em ra lệnh cho người khác!

Hai anh em tôi đứng nhìn nhau một cách ngớ ngẩn.

-Ồ...ừ...à.... Thế tức là nếu bây giờ em yêu cầu anh sẽ làm theo hả?

Sau 2 lần chớp mắt Ngạn Luật cắn môi vẻ đề phòng

-Còn phải xem điều em yêu cầu là gì đã...

Chỉ chờ có vậy tôi hớn hở bảo

-Anh à! Làm tóc cho em nữa nha!

Ngạn Luật nhìn tôi trân trân. Nét mặt không biểu cảm gì cả. Thất vọng tôi làu bàu

-OK...không thì thôi...

Anh hai bỗng bật cười

-Chỉ thế thôi hả? Được rồi... anh đồng ý nhưng với điều kiện em ngoan ngoãn vào học bài!

Bao giờ cũng thế anh ấy luôn đính kèm một điều kiện cho bất cứ việc gì. Ngạn Luật sống theo quan điểm “Có cho có nhận”

10. Chương 10: Một Ngày Sống Khác

Sáng ngày chủ nhật, tôi dậy muộn hơn mọi khi. Anh hai không có nhà, ôi đoán chắc anh ấy lại hí hục chạy bộ buổi sáng rồi. Mọi chuyện chẳng có gì bất thường cho đến khi tôi ăn sáng xong và leo lên sân thượng tưới cây. Vô cùng ngạc nhiên tôi phát hiện ra cả khu thị trấn nhà nhà đều treo cờ, cờ của Trường Thịnh Thiên Quốc và cả một lá cờ chữ nhật trắng toát cạnh bên. Hôm nay là ngày lễ gì thế nhỉ? Lễ gì mà có cả cờ trắng lạ lùng thế nhỉ? Tôi chòm người qua ban công ngó những nóc nhà xa thật xa phía mặt trời mọc. Ở đó cũng treo cờ. Cả một vùng rộng lớn dường như vắng ngắt... không có một bóng xe, bóng người... Thứ duy nhất chuyển động trên đường là chiếc ô tô xanh dương của anh hai. Anh đang lái xe về nhà, chiếc xe lao vun vút xé gió trên con lộ thị trấn vắng vẻ. Anh hai đi đâu lúc sáng sớm thế này?

Tôi vội vã chạy xuống phòng khách. Ngạn Luật tháo giày và đi vào nhà. Anh mặt bộ đồ đen từ trên xuống dưới, bộ đồ giống như anh đã mặc ngày tang của mẹ chúng tôi. Anh hai ngồi xuống ghế rót nước vào tách và uống một hơi. Tôi chưa bao giờ thấy anh căng thẳng như vậy.

-Anh... chuyện gì mà...?

Giọng nói của tôi dù nhỏ nhẹ nhưng đã làm anh giật mình.

-Em dậy rồi à?

Tôi ngồi xuống bên cạnh nhìn anh lo lắng

-Anh vừa đi đâu về thế?

Ngạn Luật nhìn đầu đó ra ngoài cửa đáp nhanh

-Có tí việc thôi...

-Sao anh ăn mặc thế này?

Tôi vừa nói vừa vút cánh tay áo vét đã ủi phẳng phiu của anh. Để trả lời tôi anh bảo

-Em bật ti vi đi!

Tôi ngơ ngác làm theo

-Bật kênh tin tức ấy!

Phải! Tôi nhận được câu trả lời vô cùng xác đáng cho những gì đang diễn ra. Quang Minh điện xuất hiện trên TV. Tòa lâu đài cao lớn nguy nga bị phủ lên một màu trắng toát tang thương. Những đoàn người từ khắp nơi mặc đồ đen đeo hoa hồng trắng lũ lượt kéo nhau quỳ trước cổng vàng của Hoàng Cung. Thế là Hoàng Đế đã băng hà. Người chết rồi ư? Tôi từng nghĩ đến nhưng vẫn bị bất ngờ vì sự ra đi đột ngột này...

-Đức vua mất lúc 0 giờ 43 phút đêm qua...

Ngạn Luật bổ sung thêm. Anh nói lỏng cái và vạt trên cổ ra và ngửa đầu vào ghế. Đôi mắt anh tràn đầy nỗi tuyệt vọng như thể bầu trời sắp sụp xuống...

-Ôi... anh hai à! Làm ơn đi! Anh làm sao vậy? Hoàng Đế mất, vâng, chuyện động trời... liên quan đến cả dân tộc, cả quốc gia... nhưng... em vẫn không tài nào hiểu nổi tại sao...tại sao...

Tôi bầu chặt vào cánh tay anh

-...Tại sao nó lại quá ảnh hưởng tới anh như thế chứ??? Bộ người ta đổ tội cho anh em mình mưu sát ông ấy hay sao mà anh phải lo lắng thái hóa như vậy hả???

Đã nhiều lần tôi nhận ra thái độ kì lạ của anh trai mình về những vấn đề liên quan đến Hoàng Gia nhưng chưa lần nào tôi thấy bức mình kinh khủng như bây giờ.

Tôi giật phắt cái bông tang u ám trên áo anh ra

-Nhà mình có ai chết đâu mà anh phải ăn mặc thế hả? Cung Điện cách đây xa vời vợi anh cũng đâu thể tới đó quỳ như họ được... Nói tóm lại là anh em mình chẳng dính líu gì tới vụ này... Cứ sống bình thường như mọi người thôi! Không nói với anh nữa, em đi tắm chuẩn bị tới trường đây... Anh cũng mau mau thay đồ đi!

Tôi đứng dậy bỏ vào nhà tắm nhưng Ngạn Luật đột ngột nắm tay tôi lại. Anh cười cười và vui vẻ nói:

-Quốc tang 3 ngày! Trường học không mở cửa đâu. Chúng ta sẽ có 3 ngày nghỉ thoải mái!

Tôi trở mắt ngó anh hai. Đây là lần thứ 2 anh ấy thay đổi thái độ ngọt ngọt như thế. Vừa mới nãy trông sâu thẳm, đau khổ vậy mà giờ lại thích thú, hớn hờ. Anh đứng lên và vòng tay qua vai tôi, vuốt tóc tôi một cách tình nghịch

-...Dù vậy nhưng em vẫn cứ đi tắm đi, mặc bộ đồ thật xinh vào nhé! Chúng ta đi picnic!

Tôi há mồm như con ngáo ộp rồi cẩn thận sờ vào trán anh hai

-Má ơi... gần trăm độ rồi này. Mau buông em ra, không thì em bị phỏng mất!

Tôi vờ hoảng hốt đẩy anh hai sang một bên. Ngạn Luật chớp chớp mắt một lúc rồi cũng tự động sờ lên trán.

-À há! Có hơi nóng như... không sao! Thân nhiệt bình thường của anh vốn khác người mà.

Anh ngáy mắt hài hước rồi đứng đĩnh đi lên lầu

-Em làm mau lên nhe. Anh đi tìm tắm cao su rồi sẽ bỏ bánh, trái cây, nước ngọt vào giỏ... à mà anh cũng nên sức kem chống nắng kéo làn da trắng trẻo của anh bị cháy đen mất!

Anh vừa nói vừa điệu đà vút lấy hai gò má lo lắng. Tôi chưa từng thấy anh mình “yểu điệu thục nữ” kiểu như thế. Đạo gần đây càng lúc Ngạn Luật càng bất thường...

Xe của chúng tôi chạy bon bon trên con đường vắng. Mặt trời đã lên cao và đúng như anh hai nói, hôm nay nắng gắt hơn bình thường. Tôi đã ngồi xe hơn 30 phút rồi. Chúng tôi ra khỏi thị trấn nhỏ thân thuộc và đi về hướng Đông. Cảnh vật trở nên lạ lẫm... trước giờ tôi chưa hề đến chỗ này...

-Sao Ly! Em im lặng quá vậy?

-Dạ?

-Nói gì đi chứ?

-Uhm...

Tôi bậm môi nhướn cao đôi chân mày

-Chúng ta đi đâu hả anh?

Ngạn Luật cười tươi và búng ngón tay

-Rất đúng chủ đề. Chúng ta đi picnic em gái tôi ạ!

-Picnic? Ở đâu mới được?

Ngạn Luật xoay mạnh vô lăng sang bên trái. Chiếc xe rẽ sang một con đường khác

-Ở đâu hả? Đó là một nơi đẹp như tiên cảnh... cây cối... hoa lá... mây và gió. Lãng mạn lắm công chúa à...

Anh huyết sáo thật to một điệu nhạc khá quen nhưng tôi nhớ mãi không ra nó xuất phát từ bài hát nào. Tôi ngồi ngẩn ra trong 2 phút để nhìn anh. Chỉ dám nuốt nước bọt câm lặng. Tốt nhất là không hỏi anh ấy thêm điều gì nữa. Anh trai tôi điên rồi!

-À đây nè! Chỗ anh nói đây nè...

Ngạn Luật cho xe chạy trệch khỏi con đường trải nhựa để leo lên phần đất cao bên cạnh-nơi rõ ràng không phải dành cho ô tô. Chiếc xe lắc lư và giật mạnh vì mặt đất gồ ghề, nó chui vào trong những rặng cây um tùm... sau đó thì trời lên hụp xuống do những ổ gà ổ voi phía dưới

-Áaaaa... anh đi đâu vậy? Coi chừng!

Ngạn Luật ngoặt mạnh tay lái để tránh cái gốc cây. Tầm nhìn bốn phía đều bị chặn hết bởi cây cối.

-Trời ơi!!! Sao anh lái xe vô trong rừng trong rú vậy nè??? Chết mất, chết mất...

Tôi bầu lấy cái ghế và hét lên ồm ồm trong khi anh hai cười hì hì đáp tỉnh bơ

-Không sao...không sao... không ai chết đâu em đừng lo. Anh chỉ mong lớp xe đằng bị hỏng đề còn trở về...

Lại gặp một cái hố nữa, lần này hố khá sâu và tôi bị chúi đầu về phía trước nếu không có dây đai an toàn chắc tôi bị đập đầu rồi!

-Nếu sợ quá thì nhắm mắt lại đi em!

Không phải chờ anh nhắc mắt tôi đã nhắm từ lâu rồi. Chiếc ô tô vẫn chạy trong tình trạng như thế một lúc nữa sau đó thì có vẻ đỡ gồ ghề hơn

-Sao Ly! Sao Ly... em nhìn nè!

Tôi hé một con mắt lên và bất ngờ mở to hai mắt. Trước mặt tôi là một khung cảnh vô cùng đẹp. Một vùng đất rộng trải đầy hoa lá. Những bông hoa rừng sắc sỡ gam màu tím, đỏ, vàng... Vài ba con hươu có giò chạy khi xe đi qua. Tôi đã từng thấy hươu trong sở thú rồi nhưng bây giờ vẫn thấy chúng lạ lùng làm sao khi sống trong hoang dã

-Hươu! Hươu kìa anh!

Tôi cuống quýt reo lên làm anh hai bật cười

-Lạ lắm sao công chúa?

Xe bơi qua con suối nhỏ nước róc rách chảy nhanh nhưng hiền hòa. Nước bắn lên cửa kính và anh tôi phải nhấn nút bật cần gạt nước chỉ dùng khi trời mưa.

-Wao... anh ơi... vòng lại chạy qua nó lần nữa đi!

Tôi khoái làm sao cái cảm giác vượt suối lúc này.

-Em thích đến thế à? Đừng lo, chúng ta sẽ gặp lại nó khi quay về mà!

Xe lại chạy vào rừng cây thêm một lúc nữa cho đến khi nó bị một khúc cây to chặn lại.

-Ôi chết tiệt! Làm sao qua đây?

Anh chạy ra ngoài để xem xét khúc gỗ. Tôi cũng hấp tấp đi theo

-Cái này là cây bị đổ hả anh?

-Ừ! Chắc tại cơn bão tháng rồi... sao bây giờ? Hay... anh em mình cuốc bộ nhé!

-Đồng ý hai tay!

Tôi nhìn anh cười hớn hở. Không thể nào từ chối một cuộc du ngoạn tuyệt vời thế này. Chúng tôi chia nhau mỗi người xách một ít đồ đạc để tiếp tục lên đường. Nói là “chia” chứ thật ra không công bằng tí nào. Anh hai giành hết những thứ nặng và cồng kềnh. Tôi chỉ phải ôm cái giỏ thức ăn và hai chai nước thôi! Ngạn Luật khéo léo quải cái lều di động trên vai, hai tay là hai cái túi to không biết đựng gì trong đó nữa...

-Ái chà... có lẽ anh sẽ quay lại thêm chuyến nữa mới đem hết đồ theo được!

-Ồ...Cái gì mà nhiều dữ vậy anh?

-Mền gối thôi!

-Hả? Mình đem mền gối theo làm gì? Bộ anh định...

Ngạn Luật cười bí hiểm và gạt đầu

-Phải, anh định như thế đó...

Anh nhanh nhẹn nhảy lên khúc cây và leo sang bên kia. Tôi hốt hải chạy theo

-Nắm tay anh này!

Ngạn Luật giúp tôi vượt qua khúc gỗ bướng bỉnh đang cản đường và tiếp tục cuộc hành trình. Nơi dừng chân của chúng tôi là bãi đá ngay cạnh bên một cái hồ rộng.

-Em thấy sao? Anh đã định dừng lại chỗ con suối, ở đó đẹp quá đúng không? Nhưng rồi anh đổi ý vì nghĩ em sẽ thích cái này hơn!

Tôi không nói được gì cả vì đã bị mê hoặc bởi vẻ đẹp ở đây. Cái hồ có hình bầu dục không đều và nước thì trong phải biết! Vài ba con thỏ đi theo bầy đang thoăn thoắt chạy ngay qua. Hoa ở đây không rực rỡ màu mè như chỗ con suối mà chỉ độc một màu trắng tinh tẻ. Chúng nở thành từng cụm nằm rải rác quanh bờ hồ, trên bãi đá và lấp ló sau những hàng cây vây quanh. Bướm ở đây nhỏ xíu và cũng màu trắng, chúng bay cùng nhau tạo thành đám bụi trắng lung linh chờn vờn hết đóa hoa này đến đóa hoa khác. Tất cả đều tồn tại quần quít bên nhau. Hoa nở thành luống, bướm bay theo đàn, thỏ sống thành nhóm, chim cũng có đôi và cá dưới hồ quay quần bơi theo từng đám một.

-Em chờ đây nhé. Anh sẽ quay lại ngay!

Giọng anh hai hạ xuống ở cung bậc thấp nhất, gần như là thì thầm. Có lẽ anh ấy không muốn phá hỏng giây phút hạnh phúc mơ màng này của tôi... Tôi khê gạt đầu và một mình tự đi thơ thẩn nhìn quanh, tôi ngó mấy bông hoa và người thỏ. Mùi rất nhẹ và ngọt theo cách riêng của nó. Tôi đến bên cái hồ và thò tay xuống nước. Nước âm âm và dễ chịu lạ. Thích quá, tôi cởi giày và nhúng cả hai chân xuống. Tôi nhặt nhanh mấy hòn sỏi trắng tròn trịa để ném xuống hồ. “Tùm” Đá chạm vào nước tạo một âm thanh vui tai rồi từ từ chìm sâu xuống để lại những vòng tròn sóng li ti lan ra xa, to dần rồi biến mất trả lại vẻ phẳng

lặng ặt hồ. Tôi mãi mê ngắm nhìn cảnh vật mà quên mất cả anh hai. Chỉ khi ngửi thấy mùi thịt nướng ngon lành tôi mới sực giật mình quay lại tìm kiếm. Ra là Ngạn Luật đã dựng xong cái lều, sắp xếp đồ đạc gọn gàng và đang ung dung nhóm lửa nướng thịt. Tôi vội vã xách giày chạy tới

-Ôi... sao anh không gọi em?

Anh trai tôi cười giòn

-Em đang thả hồn ở đâu đâu, anh không kêu vì sợ em vỡ mộng!

Tôi ngồi xuống bên cạnh và cầm một xâu thịt lên hơ vào lửa

-Ở đây đẹp kinh khủng anh hai ơi... Sao anh biết chỗ này vậy?

Ngạn Luật cười và nhún vai.

-Tình cờ thôi... em thấy sao nếu so với chỗ con suối?

-Uhm... để xem... ở đó cũng đẹp nhưng ở đây tuyệt hơn!

Anh gạt đầu

-Vậy là anh đoán trúng phóc! Ngoài đó đẹp rực rỡ và nhộn nhịp... còn ở đây thì mặt hồ khá là êm đềm, nhẹ nhàng và hiền hòa hơn... Em thích vẻ đẹp như thế phải không nào?

Tôi khẽ cười

-Uhm... có lẽ anh đúng... Nhưng... anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em: “Làm sao anh biết chỗ này?”

Ngạn Luật tỏ ra bối rối. Anh gãi gãi đầu và bắt đầu câu giờ

-À...ừ thì... như anh đã nói... một sự tình cờ...

Tôi nhìn anh không rời giây nào và điều này làm anh không thể đánh trống lảng được nữa mà phải thú nhận

-Thật ra... anh được dẫn tới chỗ con suối thôi... nhưng do tò mò anh đã tự mình khám phá thêm... anh đi sâu hơn và tìm ra chỗ này!

-Ai dẫn anh tới con suối?

-Uhm... là... San!

Tôi cảm thấy hơi bất ngờ nhưng không biểu lộ ra, cứ nhìn anh và gạt gù

-Ra là cô ấy...

-Ừ, San thích cảnh đẹp ở con suối lắm... Cô ấy bảo ở đây cũng đẹp mà nhìn buồn. Anh thì nghĩ rằng chỗ này hợp với em!

Tôi quay đầu nhìn lại mặt hồ. Gió vừa thổi qua làm vài cái lá bay là là rồi rơi xuống nước.

-Vậy mình ở đây đến khi nào hả anh?

Ngạn Luật đặt xâu thịt đã nhún vào đĩa và lấy một xâu thịt khác tiếp tục nướng

-Nếu em thích thì anh em mình sẽ ngủ đầu tới mai luôn!

Tôi hớn hờ gạt đầu

-Ồ em muốn chứ, em muốn ở luôn ngoài này nữa kìa!

Anh hai ngẩng đầu lên nhìn tôi. Tự nhiên anh trở nên im lặng trong chốc lát sau đó thì cúi xuống nhìn đóm lửa nói rất khẽ

-Anh cũng vậy... Sẽ không ai tìm ra chúng ta ở đây... và như vậy tức là... không ai cướp mất em khỏi anh!

-HẢ? Ai “cướp” cơ?

Ngạn Luật bật cười rồi xua tay

-Anh đùa ấy mà! Em đói chưa? Ăn nhé?

Tôi chồm sang chỗ cái đĩa và chop lấy hai xâu thịt ngon lành

-Cái đó anh khỏi nhắc. Em ăn liền đây... ai chậm tay thì đói rắng chịu nha!

Buổi dã ngoại của anh em tôi vui hơn bao giờ hết. Chúng tôi ăn liên tù tì, hết thịt nướng rồi tới hoa quả, trái cây, sau đó thì tới màn bánh ngọt, sôcôla. Không biết anh hai chuẩn bị tất cả như thế nào nhưng thứ gì cũng có. Hỏi tới thì anh lại đáp: “Một sự chuẩn bị tốt là một nửa của thành công!” Đã quá quen với kiểu ăn nói lạc đề này nên tôi cũng không thèm hỏi lại. Đến trưa lúc trời đang nắng gắt thì anh tôi lại nổi hứng “hành nghề”. Anh bắt tôi đội nón cùng anh đi vào một cánh rừng. Với tư cách là một giáo viên, anh biến tôi thành học trò và giảng dạy về mấy loài cây rừng mà tôi chưa từng biết. Hóa ra anh tôi cũng có một lượng kiến thức tương đối uyên thâm về thực vật đấy chứ. Có đôi lần tôi bất ngờ hỏi tên vài cái cây tình cờ gặp phải anh hai nhìn ngơ ngác và trả lời đại loại như: “Anh không chắc lắm, có lẽ là...” Hay “Hình như anh đã gặp nó ở đâu rồi, chắc nó là...” có khi thì nói “Ồ! Một loại cây cùng họ với dương xỉ thôi!” Khi ấy tôi được một phen cười khoái chí.

-Không biết thì cứ nói là không biết đi!

Thế là tôi nhận một cái cốc đầu nhớ đời

-Lắm mòm, không được vô lễ với thầy rõ chưa? Làm sao mà biết hết mọi thứ được chứ! Điều quan trọng là biết tiếp thu hết sức có thể... Em không chịu lắng nghe tí nữa quay về lều anh hỏi lại không biết là chết nhé!

Lúc anh hăm dọa tôi, đôi mắt anh nham hiểm dễ sợ! Khi mặt trời bắt đầu chuyển sang ánh sáng màu cam thì anh em tôi đang trên đường quay về chỗ cái hồ. Hai chân tôi đã mỏi nhừ vì đi xa

-Em không đi nổi nữa đâu!

Anh hai quát

-Lười vừa thôi! Đi có một tí mà than van rồi. Không về lẹ trời tối đó!

Tôi ngồi bẹp xuống nền đất ẩm ướt thở hổn hển

-Không... không đi nổi thiệt mà! Anh cồng em về đi!!!

Ngạn Luật khoanh tay trước ngực vẻ nghiêm nghị

-Không có đâu công chúa làm biếng! Đứng lên mau, anh đi bỏ bây giờ!

Tôi chu mỏ nằm dạ không thèm đứng dậy để coi ai lì hơn ai. Anh hai tỏ ra lạnh lùng quay đầu đi tiếp. Tôi vẫn cứ điềm tĩnh ngồi đó kiên quyết không thèm đi theo nữa. Chừng một phút sau thì anh hai đã đi khuất bóng rồi. Tôi còn lại một mình giữa bốn bề lạnh ngắt toàn cây với cỏ nhưng tôi không sợ, tôi không tin là Ngạn Luật có thể cam tâm bỏ tôi ở lại như thế... Quả không sai, chỉ một lát sau anh ấy đã quay lại. Tình nguyện cúi người xuống nói một cách cam chịu

-Được rồi được rồi... anh sẽ cồng, ai biểu em là Công Chúa kia chứ!?

Chẳng còn chờ đợi gì thêm tôi thích thú trèo lên lưng anh. Cảm giác này mới tuyệt làm sao!

-Nè nè! Em buông tha cho cái cổ anh được không? Anh sắp ngạt thở rồi!

-Ah... sorry!

Tôi nói lỏng tay và úp mặt xuống vai anh hai.

-Em nặng lắm không?

-Thua con heo một tí!

-Xí! Em vầy mà đi so với heo!

Ngạn Luật cười khanh khách. Chúng tôi vừa đi vừa trò chuyện, đoạn đường dường như ngắn hơn. Tối hôm đó trời trở lạnh. Tôi phải mặc thêm áo và cuộn mình trong chăn.

-Đáng ra anh phải đem thêm mền nhỉ? Em lạnh không?

Tôi trùm từ đầu đến chân vừa ngáp vừa nói

-Lạnh...

Thế là Ngạn Luật đưa cái mền của anh cho tôi

-ĐÁP THÊM ĐI!

-Không, anh cũng cần giữ ấm mà!

Anh hai treo ngọn đèn sặc lên nóc lều. Ánh sáng tỏa ra vàng nhạt trông ấm áp. Anh em tôi chia nhau mỗi người một góc lều và bắt đầu ngủ. Tôi nằm im nhắm mắt nhưng không sao ngủ được. Hình cảnh những con thỏ rừng, những đàn bướm, con suối và những bông hoa cứ chồn vờn trong đầu. Tôi tua đi tua lại cuộn băng những sự việc đã diễn ra trong ngày hôm nay. Mới hồi sáng anh em tôi còn ở nhà, anh hai còn rầu rĩ về việc Hoàng Đế băng hà vậy mà bây giờ mọi thứ đã khác. Tôi thấy mình tách biệt ra khỏi hiện tại, sống một cuộc sống tự do như ý muốn... Tôi trở mình nằm nghiêng sang bên trái và đung mắt anh hai. Anh ấy cũng như tôi, hai mắt mở trao tráo và im lặng thư thờ. Tôi không biết anh ấy đã nhìn tôi như vậy từ khi nào

-Hú hồn! Anh bị làm sao vậy? Tưởng anh ngủ rồi... Tính nhát ma em hả?

Nụ cười của anh chỉ là một cái nhếch mép tẻ nhạt

-Anh thì nghĩ là em ngủ rồi...

Tôi nói dối tỉnh bơ

-Lạnh lắm, em đang cố ngủ!

Anh hai căn môi vẻ suy nghĩ sau đó đưa tay ra

-Lăn qua đây không? Chúng ta sẽ chập 2 cái mền lại, nằm gần cũng ấm hơn mà!

Thế là tôi bỏ luôn cái gối ở đó lăn hai vòng sang cạnh bên Ngạn Luật. Đúng như anh nói, hai cái mền thì dày hơn 1 cái và dĩ nhiên là ấm áp hơn. Ngạn Luật thì càu nhàu:

-Kéo cái gối qua đi chứ...

Tôi lè lưỡi cãi bướng

-Không! Nằm tay anh êm hơn...hehehe...

Tuy không hề đồng tình nhưng anh hai vẫn để yên cánh tay dưới đầu tôi

Tôi nhìn băng quơ ngọn đèn vàng bé như con đom đóm trên nóc lều

-Anh ơi... tự nhiên em nhớ hồi em học lớp 5 ấy! Lúc đó anh em mình cũng ngủ như vậy mà phải không?

Anh tôi đã nhắm mắt nhưng vẫn đáp

-Ồ... đó là vì em đang bị sốc nặng vì mẹ mất... Em hay nằm mơ bậy bạ và khóc ban đêm...

-Uhm... cũng lâu rồi ha! Em nhớ khi ấy nửa đêm giật mình em luôn nghĩ anh là mẹ đấy!

Ngạn Luật vẫn nhắm mắt và bật ra một tiếng cười nhẹ

-Anh biết! Em luôn miệng gọi anh là mẹ mà!

-Hihihi... thấy cũng mắc cười thiệt. Nè nhé, anh là mẹ của em, là anh trai, là thầy... anh đóng nhiều vai quá!

Ngạn Luật dường như sắp bị cơn buồn ngủ đánh gục rồi. Anh đáp cái giọng lè nhè

-Uhm... uhm... anh là một diễn viên giỏi đúng không?

Tôi quay lại nhìn vào mặt anh

-Một diễn viên đa năng...!

Lần này thì anh không trả lời nữa. Anh tôi ngủ. Nét mặt hiền ngoan như đứa trẻ. Tôi sờ ngón tay vào mũi anh. Ngạn Luật vẫn không động đậy... Cái mũi anh cao và thẳng, trông đẹp hoàn hảo! Tôi híp mắt và nhìn thật kĩ từng chi tiết: Lông mi anh dài nhưng hơi thưa, đôi môi khép hờ màu hồng nhạt khỏe mạnh, đôi chân mày đen sẫm sẵn sàng tỏ ra cáu giận nhưng bây giờ thì giãn ra hết cỡ, thanh thản và hiền lành... Tôi tìm mãi, tìm mãi cũng không tìm ra điểm giống nhau giữa anh và tôi hay giữa anh với mẹ. Khác quá!

Tôi nhớ lại những giây phút cuối cùng mẹ ở bên tôi. Mẹ đã gửi lại đứa con gái bé bỏng tội nghiệp cho anh hai và anh ấy đã làm đúng như những gì mẹ mong đợi. Ngạn Luật đã thay mẹ yêu thương và nuôi nấng tôi thành người. Ông anh này, đã bước sang tuổi 31 mà vẫn chưa có vợ, cam tâm tình nguyện sống với đứa em gái 17 còn tuổi ăn tuổi học... Ái chà chà, trên đời có ai như anh tôi không nhỉ?

Tôi rời mắt khỏi gương mặt anh và nhẹ nhàng rút đầu vào người anh. Hơi ấm của anh hai tỏa ra và quần lấy tôi âu yếm. Tôi đã sống trong 6 năm rờn nhờ vào hơi ấm ấy. Nhận tình thương và sự bảo vệ của anh... như một điều đơn giản... tự nhiên... và không thể thiếu để tồn tại!

11. Chương 11: Những Bí Mật Được Tiết Lộ

Chuyến dã ngoại của anh em tôi cuối cùng cũng kết thúc. Tôi trở về ngôi nhà thân yêu vào chiều ngày hôm sau. Bữa cơm tối bình dị diễn ra khá sơ sài vì bụng ai cũng đã đầy ắp thức ăn trên đường về rồi. Tôi rửa vội bát đĩa còn Ngạn Luật thì nhắm nhai cả phê và đọc nhật báo

-Hôm nay không có tin mới nhỉ... Xem nào,... an táng thi hài của nhà Vua ở An Môn. Phải rồi, nơi an nghỉ của tất cả Hoàng thân triều Quang Minh... Và... ngày mai sẽ chính thức mở di chúc... di chúc à?

Ngạn Luật cúi sát đầu xuống tờ báo như không muốn bỏ sót một dấu câu nào...

-Di chúc có gì trong đó hả anh?

Tôi khóa vò nước và ngoái đầu nhìn ra phòng khách

-Ngai vàng! Người thừa kế ngai vàng...

-Vậy thì chắc là Hoàng thái hậu rồi...

Anh hai ngẩn mặt lên

-Đó là theo sự suy đoán của dư luận... Chưa chắc đã đúng đâu!

-Ý anh là sao? Phụ nữ cũng được làm vua mà...

Ngạn Luật ném tờ báo sang một bên và bắt đầu trầm ngâm:

-Ừ...không có luật cấm phụ nữ làm Vua... nhưng... Ngai Vàng sẽ theo thứ tự ưu tiên. Nếu tính theo thứ tự đó thì...

Anh cười nhẹ

-...thì Hoàng thái hậu còn xa vị trí thứ 1 lắm...

-Uà? Sao lạ vậy... người ta nói là Hoàng Tộc bây giờ đơn chiếc mà, đâu còn ai trong gia phả để kế nhiệm nữa....

Anh lại cười khinh khỉnh

-À... lần đầu tiên anh phát hiện em cũng chăm đọc báo nhỉ? Người ta bảo là “đơn chiếc” chứ không nói là “trong gia phả không còn ai kế nhiệm”... Anh thấy em hiểu sai chỗ này rồi!

Cứ ngỡ Ngạn Luật sẽ nói gì hêm ai ngờ anh im re. Tôi bắt đầu hết kiên nhẫn, chồm sang chỗ anh thận trọng hỏi

-Vậy anh nói xem còn ai nữa có thể làm Vua?

Ngạn Luật nhìn tôi vẻ cẩn trọng rồi chậm chậm giảng giải

-Người thừa kế Ngai Vàng được tính theo 2 cấp bậc. Đầu tiên và là ưu tiên nhất chính là người cùng huyết thống. Chẳng hạn như các công chúa, hoàng tử con ruột của Hoàng Đế, sau đó là anh chị em của ông ta, tiếp đến cô, dì, chú bác... Nếu không có ai trong số họ còn sống hay có trong gia phả thì mới đến những Hoàng thân không cùng dòng máu. Hoàng thái hậu là một trong số đó! Bà chỉ là vợ của cố Hoàng đế... vốn là công chúa Viễn Lai Quốc... Vì thế về thực chất bà không thể với tới Ngai Vàng! Trong Hoàng Gia tuy không có hoàng tử hay công chúa nào nhưng vẫn còn vài người cùng huyết thống còn sống. Chẳng hạn như Trường Thịnh Thiên Lữ Công, ông ấy là Đại Tổng quản của Hội Hoàng gia và là chú ruột của Hoàng đế Quang Minh VI. Và cả 2 người con của bà Trường Thịnh Thiên Mỹ Viên, bà là cô ruột của Vua, bà mất rồi nhưng còn chồng và con. Con bà tính ra là anh em họ với Vua, huyết thống cũng khá gần... Đó là chưa kể rất nhiều quý tộc hàng tứ phẩm trở lên có dòng máu Hoàng Tộc từ đời ông cố bà sơ xa lắc la lơ. Tuy là xa nhưng suy cho cùng cũng là bà con của Hoàng Đế... Em thấy đó, còn biết bao người sẵn sàng làm Hoàng Đế... Hoàng Thái hậu không có chỗ đứng đâu!

Tôi ngồi ngẫm lại những mối quan hệ dây mơ rễ má trong Hoàng Gia mà thấy chóng cả mặt

-Ồ... như anh nói thì Hoàng thái hậu không thể làm Nữ Hoàng được rồi...

Ngạn Luật cười mỉa mai

-Anh đâu có nói vậy. Ý anh là tính theo phương diện quy cũ trong Hoàng Gia thôi. Tức là nhiều đời nay các Vua vẫn dùng cách tính toán đó để tìm người kế nhiệm. Nhưng nói gì thì nói... Luật là do Vua tạo ra cho nên Vua cũng có quyền phá luật. Ông ta có thể không tuân theo luật về huyết thống mà cho phép một người khác họ có tên trong di chúc... Do vậy, quyết định của Vua là quyết định cuối cùng... Xưa nay chỉ có duy nhất một trường hợp phá lệ thôi. Chuyện đó lâu lắm rồi, trước cả triều đại Quang Minh... Theo như sử sách viết là vì vị thái tử do có tổ nhất quá hèn nhát, nhu nhược nên lúc mất nhà Vua buộc phải trao Vương Trượng ột vị cận thần không có quan hệ máu mủ nhưng tài giỏi và yêu nước... Em thấy đó, đôi lúc người ta buộc lòng phải làm khác so với luật lệ...

Tôi gật gù

-Uhm... ra là thế... vậy tức là những ứng viên có thể lên ngôi Vua có ông Lữ Công gì đó, Thái hậu và hai người con vốn là anh em họ của Hoàng Đế thôi đúng không? Thế là đến 4 người....

Ngạn Luật quay lại nhìn tôi, đôi mắt anh bỗng sáng lên kì lạ

-Uhm... thật ra là 5 người lận!

Tôi ngạc nhiên nhướn đôi chân mày lên

-Ủa? Vậy còn ai nữa?

Thay vì trả lời anh lại cười nhẹ và bảo

-Hai ngày qua em thấy có vui không?

Ngạn Luật đổi đề tài một cách ngoạn mục!? Tôi không khỏi phì cười vì cách nói chuyện của anh hai

-Nè nè nè... sao anh nói năng trớt quớt vậy? Ừ thì em rất vui... cảm giác như vừa được sống một cuộc sống khác vậy! Mai mốt có ngày nghỉ mình lại ra đó nữa ha anh!

Tôi cười tươi thật là tươi và Ngạn Luật cũng có vẻ hào hứng

-Ừ! Anh cũng thích đi chơi như thế lắm... Không biết nên bao giờ chúng ta mới lại có những giây phút như thế...

Anh trở nên tư lự và nhìn ngẩn ngơ cái sàn nhà. Vừa lúc đó có điện thoại. Anh tôi chẳng cần nhìn xem số của ai đã bấm nút nghe và nói ngay

-Anh biết rồi San, em làm ơn đừng có quỳnh lên như thế nữa!

-Uhm... anh sẽ nói ngay bây giờ...

-Anh biết mà, em tắt máy và làm đúng kế hoạch đi!

Nói rồi anh lại nhét cái phone vào túi quần thật nhanh. Có một sự căng thẳng hiện lên trên gương mặt điển trai của anh hai. Anh quay lại nhìn tôi, vẻ rất tập trung và trịnh trọng.

-Sao Ly... anh... anh có một chuyện muốn nói rõ với em... có thể ...việc này là quá khó khăn... có thể em sẽ bị sốc nặng lắm nhưng... anh phải nói ra thôi. Anh đã giấu kín điều này từ rất lâu rồi...

Bộ não tôi bắt đầu hoạt động hết công suất. Tôi sắp xếp lại những dữ liệu thu thập được. Tôi biết anh hai sắp sửa nói đến những bí mật mà tôi đang tìm hiểu... những điều tôi cứ phải tự mình lần ra manh mối. Sự xuất hiện của người phụ nữ xa lạ với cái tên San đã quấy nhiễu cuộc sống yên bình của tôi. Tôi đã từng thấy thái độ đối xử đặt biệt thân mật của cô với anh trai mình, tôi từng nghe lén cuộc nói chuyện của hai người trong thư viện... tôi nhớ như in cô San đã tự tin tuyên bố rằng: "...Trước sau gì anh cũng là của em mà..." Ô phải rồi, anh tôi đã yêu cô ấy và vừa mới nãy đây thôi cô San điện thoại để giục anh hai nói chuyện hôn sự của họ cho tôi biết...

-Anh sẽ nói chuyện đó bây giờ sao? Anh không phải nói nữa đâu, em biết cả rồi!

Tôi tuyệt vọng nhìn ra ngoài sân. Ánh mặt trời đã chuyển màu đỏ sậm phủ lên cánh cửa rào đóng kín của ngôi nhà mọt vẻ im trầm tẻ nhạt.

-Gi? Em bảo sao... em biết? Biết cái gì chứ?

Ngạn Luật mất bình tĩnh ăn nói lắp bắp và lấy hai tai vò đầu. Tôi giận dữ quát lại thật to

-Em biết tất cả! Anh đã cố giấu em chuyện đó đúng không? Em... em đã nghe lén anh nói chuyện với cô San trong thư viện... em đã nghe hết rồi, em đủ thông minh để tự suy luận tìm ra sự thật chứ!

Ngạn Luật mở to hai mắt, miệng thì há hốc và như bị cục xương to chặn ngay cổ họng anh ú ớ

-Em...em... em đã... không thể, không thể nào... sao có thể... !!??

Tôi đứng bật dậy bắt đầu đi vòng quanh cái bàn

-Đúng, em biết thể nào chuyện này cũng xảy ra... chỉ là không biết khi nào thôi. Em đã không ngờ...không ngờ nó lại đến sớm thế!

Ngạn Luật như mất hết sức lực. Anh đau khổ úp mặt vào hai lòng bàn tay

-Anh không hề hay biết là em... Sao lại như thế chứ? Anh... anh rất xin lỗi... sự thật anh đã hơn ngàn lần cầu mong đừng có bất cứ thứ gì thay đổi cuộc sống của chúng ta... nhưng dù có mong ước thế nào thì sự thật vẫn là sự thật... Anh đã cố tạo cho em những ngày thật sự vui vẻ. Anh muốn em có cái gì đó thật đáng nhớ trong cuộc sống này... anh đã làm như vậy... anh dự tính như thế trước khi nói ra tất cả...

Tôi đứng nhìn anh mà lòng bùng lên cơn uất hận

-Thì ra... thì ra... anh giả vờ làm em hạnh phúc để rồi chơi em một cú đau thế đó hả? Anh còn dự tính gì nữa nào? Anh có đuổi em ra khỏi nhà sau khi anh kết hôn với cô ta? Anh ném em vào cô nhi viện hả? Anh sẽ bỏ mặt em mà đi tìm hạnh phúc của anh sao? Anh có còn coi em là em gái anh không?

Bất thành lình Ngạn Luật ngóc đầu dậy. Anh lại mở to mắt, nhướn chân mày ngạc nhiên hơn cả lần trước

-Ế Ế! Khoan đã... em nói gì lúc nãy vậy...?

Tôi thấy mặt mình nóng đỏ lên

-Sao? Bộ em nói trúng rồi hả??? Anh sẽ đối xử như vậy với em thật sao...? Anh... anh... anh không thương em nữa!

Tôi bật khóc nức nở lên làm Ngạn Luật luống cuống chạy tới dỗ dành

-Sao Ly... không phải thế đâu... ý anh là... dù anh không phải anh anh trai của em nhưng anh đã và sẽ mãi mãi yêu thương em cho dù...

Ngạn Luật hình như còn nói thêm điều gì nữa nhưng tôi không còn quan tâm mà hét lên

-Anh vừa nói gì? Anh... anh... không phải...không phải... ANH RUỘT CỦA EM???

Bây giờ tôi lại tiếp tục lục lọi những dữ liệu trong đầu. Thôi đúng rồi! Cô San từng hỏi mãi câu: “Thật ra cô bé đó là ai?” và cô còn gọi quan hệ của anh em tôi là một “trò chơi anh-em”... Bây giờ thì tôi đã hiểu hết cả rồi... Sự thật anh muốn nói cho tôi biết... là một sự thật quá đau đớn! Nó còn kinh hoàng hơn cả việc tôi sắp có chị dâu! Ngạn Luật vẫn đang nói rất gấp gáp. Anh nói gì đó tôi không biết nữa, tôi đang phát điên lên đây, tôi sắp ngất đi đây... Tạo sao mọi chuyện lại ra thế này? Tôi đã luôn tin vào anh, xem anh như bến bờ duy nhất để nương tựa... mẹ đã bảo rằng anh là anh trai tôi, là người sẽ thay mẹ yêu tôi... Vậy là sao??? Tôi thấy mình rơi xuống sàn nhà nhưng không đau, hình như Ngạn Luật đã đỡ lấy tôi kịp lúc. Anh nói đúng, tôi bị sốc nặng vì cái tin này... Làm sao có thể chấp nhận được chứ? Hãy tưởng tượng xem... Khi mẹ tôi qua đời tôi rơi vào hố sâu tuyệt vọng và rồi thật may mắn khi tôi biết mình vẫn còn một người anh ruột. Tôi sống với con người ấy suốt 6 năm trời, cứ ngỡ mình thật hạnh phúc vì không phải làm trẻ mồ côi.... 6 năm dựa vào bờ vai đó, ăn ở chung dưới một mái nhà, tâm sự tất cả chuyện lớn nhỏ buồn vui với người luôn miệng gọi tôi là em gái. Tại sao đến giờ phút này anh lại báo cho tôi hay một cái tin động trời đến vậy? Tôi nhận ra mình đã sống trong lừa dối bấy lâu nay... Sao anh không giấu luôn cái bí mật tàn nhẫn đó đi? Cứ để em sống mãi trong cái vỏ bọc giả tạo này cũng được... em sẽ luôn thấy hạnh phúc và bình yên cho dù cái màn bảo vệ trống rỗng.... Như vậy cũng tốt mà!

Tôi mở mắt ra và thấy đôi mắt anh thật gần. Cái màu mắt thân thương mà ngày nào tôi cũng trông mong được nhìn thấy. Giọng nói anh như đâu đó xa xa không thực

-Sao Ly! Sao Ly! Em nói gì đi... em đứng dậy được không? Em đừng làm anh sợ... Em bị sao vậy nè?

Tôi hít một hơi thở nặng nhọc mà cố phát âm

-Ngạn Luật...Đáng ra anh đừng cho em biết cái sự thật khủng khiếp đó thì đúng hơn. Nói với em là anh chỉ nói đùa đi... nói rằng em là em gái ruột của anh... Anh họ Dương mà, em cũng họ Dương. Chúng ta có cùng một người mẹ mà anh hai!

Vòng tay anh siết lấy tôi thật chặt và giọng nói ấy nghẹn ngào làm tôi nhớ lại lần đầu anh ôm tôi bên bia mộ của mẹ...

-Không, anh không hề đùa Công Chúa à! Anh ước sao mình có thể là anh ruột của em... nhưng đó chỉ là điều ước thôi! Xin em hãy chấp nhận sự thật một cách dũng cảm, hãy sống mạnh mẽ như mẹ của em vậy! Em hãy nghe cho kĩ đây: Thứ nhất, nếu em thắc mắc về mối quan hệ của anh và San thì em đã đoán đúng rồi. San và vị hôn thê của anh... Bọn anh đã đính hôn trước khi anh gặp em và anh sẽ sớm cưới cô ấy vì hôn sự này đã định đoạt từ lâu rồi! Thứ hai, anh không phải là anh ruột của em. Anh chỉ là người được mẹ em tin nhiệm giao trọng trách nuôi nấng em khôn lớn. Và thứ ba, điều cuối cùng quan trọng nhất anh chưa kịp nói và anh nghĩ em cũng chưa thể tự mình khám phá ra...đó là...

-KHÔNG! ANH IM MỒM ĐI! DỪNG LẠI, DỪNG LẠI!

Tôi tự nhiên tỉnh táo ra. Tôi vùng khỏi vòng tay anh và loạng choạng đứng dậy chạy ào ra cửa. Tôi hành động trước khi suy nghĩ xem mình đang làm gì. Bí mật thứ nhất: San là vợ của anh ấy! Ôi kinh khủng! Vượt xa sự suy đoán của tôi rồi. Hóa ra họ không chỉ ở cấp độ trai gái hẹn hò mà sự thật đã đính hôn! Bí mật thứ 2 còn kinh hoàng hơn nữa, không cần phải nói rõ nó làm tôi đau đớn thế nào. Hai bí mật này còn chưa đủ sao? Lại còn cái thứ ba à? Cái quan trọng nhất? Tức là cái đáng sợ nhất! Tôi cứ tưởng không còn gì khủng khiếp hơn chuyện Ngạn Luật không phải anh trai tôi hóa ra vẫn còn một điều bí mật nữa... Tôi sợ, sợ lắm. Tôi sẽ không nghe đâu... bất luận thế nào tôi cũng không nghe đâu! Tôi thà bị lừa dối để được sống yên thân trong cái vỏ của mình. Thế là tôi cứ cầm đầu mà chạy, chạy với tốc độ mình chưa từng đạt tới từ khi mới được sinh ra. Tôi nghe tiếng anh gào lên hoảng hốt phía sau và tôi biết anh đang đuổi theo nhưng mặc kệ! Tôi cần phải chạy thoát khỏi Ngạn Luật ngay bây giờ. Đối với tôi anh đã trở thành vị thần chết đáng sợ và lời lẽ anh nói ra toàn những điềm báo của sự bất hạnh.

12. Chương 12: Bí Mật Thứ Ba

Tôi đứng trước quán Mèo Đen, cái quán trong tờ bướm quảng cáo tôi nhặt từ học bàn hôm nọ. Hóa ra nó nằm ở ngay đây, cách nhà tôi không xa lắm và lẩn trốn kín đáo ở cuối con hẻm nhỏ. Cái quán mới mở và cũng là quán rượu duy nhất trong thị trấn nên khá đông khách. Tôi bị gây ấn tượng bởi cái biển hiệu rất

độc đáo. Dòng chữ tên quán dựng thành một khối nổi màu đen có đèn chớp vàng viền quanh liên tục nhấp nháy. Con mèo đen duyên dáng đứng thẳng ngay bên cạnh dòng chữ, vểnh hai tai, Những chiếc mi cong quyến rũ và đôi mắt đỏ nhờ bóng đèn trông kì bí lẫn ma mẫn. Cái đuôi dài bất thường của nó dũi ra vắt lên chữ M ở đầu bên kia. Tôi nhìn cái biển hiệu khá lâu trước khi quyết định xem có nên vào hay không. Bộ dạng tôi trông hơi kì cục khác người: tóc tết hai bím và rối, áo lọ màu hồng không tay què kệch, quần đùi bằng vải jean mặc ở nhà hơi khiêu gợi. Tôi đảo mắt nhìn mình một lần rồi cũng liều vào trong quán một phen. Theo như hình chụp trong tờ bướm thì cách bài trí nội thất trong quán rất đẹp. Tôi không đem theo trong người một xu nào hết và cũng không có ý định uống bất cứ cái gì trong quán đó. Chỉ là muốn nghĩa thử một vòng rồi đi ra ngay. Chắc là không ai đòi khoảng phí tham quan đâu nhỉ? Bước vào bên trong, không khí mát lạnh phả ra từ những cây quạt hơi nước. Quán hơi tối một tí và khá ồn ào. Tôi đi cặp theo bờ tường vòng quanh những bộ bàn ghế bé bé lùn lùn bằng đệm bông xinh xắn. Có vài người trong quán tôi quen. Hai hay ba nhóm bạn tôi nhớ đã thoáng gặp vài lần trong trường. Có lẽ họ đến từ sự chỉ dẫn của tờ quảng cáo nọ. Bây giờ tôi cảm thấy khá thoải mái vì ít ra cũng có biết vài người và quần áo tôi mặc không đến nỗi lạc lõng. Một cặp nam nữ ngồi bên góc trái cạnh cửa ra vào còn dìu dặt hơn tôi gấp trăm lần. Vả lại hầu như con gái ở đây cũng mặc váy ngắn đâu thua gì cái quần jean của tôi! Tôi cứ đi thơ thẩn xung quanh nhìn mấy bức tranh treo tường. Với tôi thì cái quán này chẳng khác chi viện bảo tàng, có tranh ảnh, tượng gỗ, tượng đá và một cái hòn non bộ nhỏ phía sau. Mọi chuyện vẫn hoàn toàn bình thường và dễ chịu cho đến khi tôi bị người ta dòm ngó chỉ trỏ. Thì ra mấy đứa học cùng trường đã nhận ra tôi, tụi nó cứ xì xầm với nhau và len lén dõi theo. Tôi vốn là cô học sinh rất đối bình thường. Nếu không phải vì Ngạn Luật thì chắc cũng không ai biết tôi là ai. Anh quá là đặc biệt đối với đám nữ sinh và thế là tôi cũng bị “nổi tiếng lây”!? Hơi ngượng ngịu, tôi làm lơ và bò ra ngoài. Chẳng may lúc đẩy cửa đã vô ý đụng phải một vị khách đang vào quán

-Ồi! Xin lỗi...!

Anh chàng trông rất trẻ và ăn mặc lịch sự. Anh ta xoa xoa cái trán cười nhẹ

-Không có gì!

Tôi cũng cười và gật đầu rồi tránh sang một bên chia cho anh ta một nửa lối đi. Anh ấy không bước vào vội mà lại hỏi

-Hình như đây là lần đầu em đến quán này nhỉ?

-Vâng... sao anh biết?

Chàng trai có vẻ tự hào đảo mắt nhìn vào trong quán một lượt rồi nói

-Dĩ nhiên là biết, đêm nào anh cũng ra đây mà. Em thấy quán của anh thế nào?

Tôi hơi giật mình

-Ồ... ra anh là chủ quán ở đây đó hả?

Anh chàng cuộn tay thành nắm đấm đưa lên che miệng vờ ho một cái

-Ề hèm... thật ra là của anh và bạn anh! Mà thôi, hình như chúng ta đã chặn lối đi từ nãy giờ đấy, nếu em không đi vội thì vào chơi đi, anh mời em một ly nước ép ha!

Tôi e dè quay lại nhìn mấy đứa học cùng trường. Bọn họ vẫn còn đang theo dõi tôi. Trong bụng nghĩ: “Thôi thì kệ tụi nó. Trước sau gì cũng mang tiếng vào quán bar rồi!”

-Uhm... thì... cũng được!

Tôi cùng anh chàng trở vào trong. Cảm thấy mình được tôn trọng đặc biệt. Mấy cô phục vụ bưng ly tách cứ cười chào tôi mãi.

-Em chọn đi, menu này!

Tôi ngó vào trong toàn những cái tên nước ngoài khó hiểu

-Em đâu có biết mấy thứ thức uống lạ lùng này.... Thôi anh cứ gọi cái gì ngọt ngọt là được rồi!

Chàng trai cười duyên dáng và nói với anh đứng quây

-Nghe tiểu thư nói chưa hả?

Tay bartender gạt đầu

-Rõ thưa sếp!

Tôi đứng đưa đôi chân và nhìn chằm chằm mấy viên gạch dưới sàn

-Hình như em vừa bỏ trốn khỏi nhà thì phải....

Giật mình tôi quay lại nhìn người chủ quán

-Uả? Sao anh biết?

Anh chàng cười tế nhị

-Anh đoán thôi... Nếu em ngồi ở đây mỗi đêm thì em sẽ có dịp gặp gỡ mọi loại người, mọi cảnh ngộ... cái đó gọi là kinh nghiệm biết không?

Tôi gạt gù

-Ý mà... em thấy anh vô duyên quá đúng không? Chưa kịp giới thiệu gì hết... anh tên là Vinh, còn em?

-Sao Ly!

Anh chàng chau mày nhẹ một cái

-Sao Ly? Chà chà... tên em nghe lạ quá...

Anh dừng lại ngẫm nghĩ rồi chợt đột ngột nhìn tôi cười

-Em đừng hiểu lầm, ý anh là “lạ” theo nghĩa tích cực cơ.

Nhìn anh có vẻ bối rối, hai cái lúm đồng tiền ẩn rồi lại hiện vậy mà có duyên.

-Không sao... đúng là tên em lạ thật mà!

Vừa lúc đó ly nước ép của tôi được đem ra. Tôi hút thử một ngụm. Là nước táo và còn thoang thoảng mùi dứa nữa...

-Anh hỏi cái này em đừng cho là anh nhiều chuyện nha... Sao em lại lang thang bên ngoài giờ này, khuya rồi chứ không còn sớm đâu cô bé!

Tôi chớp chớp mắt chẳng muốn nhớ lại những gì đã xảy ra.

-Em cãi nhau với ông anh ở nhà thôi...

Anh chàng cười cười bảo

-Ra thế... anh cũng có một đứa em gái. Hai anh em anh cũng hay cãi cộ... Nói gì thì nói, anh của em bây giờ chắc đang lo lắng lắm đấy. Em nên về sớm thì tốt hơn...

Tôi lè lưỡi

-Kệ anh ta, cho anh mất ngủ một đêm đáng đời!

Nhắc tới ngủ tôi mới nhận ra hai mí mắt mình sắp sụp xuống rồi. Tôi ngáp dài, bây giờ đúng là đã khuya rồi, trưa nay tôi cũng không ngủ nên giờ mệt lã người.

-Oáp...! Thôi, chắc là em phải về... Cảm ơn anh nhiều vì ly nước nhé, em nhất định sẽ quảng bá câu khách cho quán!

Anh chủ quán cũng đứng dậy

-Ừ được thế thì anh cảm ơn em trước nhé! Em nghĩ sao nếu anh đưa về? Ngoài đường bây giờ vắng lắm mà taxi cũng hết giờ làm rồi...

Tôi bậm môi nghĩ ngợi. Anh ấy nói phải, giờ này đường đã vắng tanh, đi bộ một mình thì sợ thật!

-Uhm... vậy có phiền anh quá không?

Anh chủ quán nhún vai cười

-Không đâu, anh cũng đang rảnh mà! Với lại anh không thích người ta đánh giá công việc của bọn anh là không lương thiện. Em thấy đó, quán bar làm nhiều người có ác cảm khi nghe tới nó. Họ cho rằng đó là hộp đêm chỉ để hò hẹn, chơi bời, bài bạc hay ma túy, tệ nạn xã hội... Thực chất, đó chỉ là cửa hàng bán rượu và nước giải khát, một địa điểm giải trí lành mạnh phải không nào? Cách đây không lâu cũng có một cô gái đến quán rồi bỗng nhiên mất tích... Người ta không biết nên đồn đại nhau là quán anh làm ăn phi pháp mờ ám... Ôi giờ, đủ thứ kiểu đoán mò... Thật xui xẻo khi phải giải quyết mớ lộn xộn vốn dĩ không dính dáng gì tới mình... Anh nói vậy là để em hiểu, anh muốn đảm bảo sự an toàn cho bất kì vị khách nào đến quán!

Anh nói chuyện rất nghiêm túc, có lẽ anh ấy đặt nhiều tâm huyết cho quán Con Mèo lắm! Tôi dụi cặp mắt buồn ngủ và cười bảo:

-Ừ... thế thì phải làm phiền anh rồi!

Ngáp một cái rồi tôi lẻo đẻo theo anh đi ra ngoài, à không, chính xác là đi vào trong!?

-Có lối đi ra bãi giữ xe phía sau quán. Chúng ta đi đường này cho nhanh.

Chàng trai giải thích nhưng tôi cũng không mấy chú ý. Tôi buồn ngủ quá chừng, không hiểu sao cơn buồn ngủ lại đến quá nhanh và thậm chí không thể tự kìm chế nó được. Những sự việc xảy ra sau đó trở nên mờ mờ. Tôi chỉ biết mình quả thật đã ra tới bãi đỗ xe và đã chui vào trong một chiếc ô tô đời mới. Và kể từ đó tôi ngủ thiếp đi, quên cả việc chỉ cho anh chàng nọ biết nhà mình ở đâu...

Có tiếng gì đó êm êm như là nhạc... Rồi có một thứ ánh sáng màu vàng lóe lên... Tôi mở mắt dậy, không một ý nghĩ hiện lên trong đầu. Cái âm thanh đó vẫn kêu và tôi từ từ nhận ra tiếng máy điện thoại. Rất chậm chạp, tôi chuyển người nằm ngửa ra. Màu trắng trần nhà xuất hiện và tôi tỉnh hẳn.

-Á!

Tôi bật dậy ngay và thở phào vì mình đang ở nhà. Nhưng đang trong phòng của anh hai, trên chiếc giường rất to của anh, đắp cái chăn bông của anh, nằm cái gối của anh và bây giờ, tôi biết cái điện thoại của anh đang reo. Nó bị giấu bên dưới cái mền. Tôi mò tìm và chợt nhìn thấy số của Mạn Mạn hiện trên màn hình

-Alô, Mạn Mạn à?

Giọng cô bạn reo vui

-Cậu đó hả, Sao Ly? Ôi chào... tớ mừng quá. Bây giờ bạn sao rồi?

Tôi chớp mắt hai cái

-Sao là sao? Tớ bình thường.... Mà này, tại sao cậu lại gọi cho anh tớ vậy?

Mạn Mạn thở dài

-Tớ điện cho số bàn, chả ai nghe máy nên... Mà cậu có thực sự ổn không đó?

Tôi nhăn mặt đáp

-Tớ ổn... sao cậu cứ hỏi mãi câu đó vậy... Thật ra là chuyện gì?

Bỗng nhiên cô bạn tôi im re. Phải mấy lần tôi “Alô” Mạn Mạn mới chịu lên tiếng

-Vậy là cậu không biết gì rồi... Đêm hôm qua...

“Đêm hôm qua”....? Ồ phải rồi, đêm hôm qua và cả ngày hôm qua nữa. Bộ não tôi liền mở ra những thông tin mà tôi suýt quên mất. Phải rồi, ngày hôm qua là một ngày kinh khủng! Tôi biết được những chuyện mà tôi cho là hết sức điên rồ. Hai bí mật không thể ngờ tới, đó là chưa kể cái bí mật thứ 3 Ngạn Luật vẫn chưa nói ra. Tiếp đến là tối hôm qua... Tôi nhớ mình đã ở trong quán Con Mèo, làm quen với người chủ quán,

sau đó anh ta ngỏ ý đưa tôi về... Và đột ngột dòng kí ức của tôi đi đứt khoảng. Chuyện gì xảy ra sau đó? Tại sao tôi về tới nhà khi còn chưa cho anh chàng biết địa chỉ!?

-Ồ...à...ủa...ý...

Tôi nhớ lại tất tần tật mọi việc.

-Nè! Bỏ sao rồi? Cái gì mà “ơ... à... ủa” vậy?

-Tớ chẳng biết nữa. Tự nhiên tớ quên mất vài chuyện đã xảy ra...

Tôi chưa nói xong thì cô bạn bảo

-Cậu không biết chứ không phải là quên!

-Ý bạn là sao?

Mạn Mạn thở dài

-Rồi rồi.... thế là anh cậu chưa nói gì cho cậu biết rồi...

-Ừ...tớ vừa ngủ dậy thôi...

Lúc này tôi mới nhìn quanh. Không biết anh hai đâu rồi ta? Hay anh ấy ở dưới bếp?

-Vậy thì để tớ kể à hay! Bình tĩnh mà nghe ha!

-Nói đi!

Tôi thắc mắc không biết Mạn Mạn thì có liên quan gì đến chuyện đêm qua. Vừa nghe cô bạn nói tôi vừa trèo khỏi giường đi xuống nhà dưới tìm anh

-Này nhé, tối qua tớ đang ngồi nhà xem phim thì thầy gọi điện hỏi cậu có ở chỗ tớ không. Thầy nói cậu đã chạy khỏi nhà và đi đâu không biết. Vậy là tớ gọi tới chỗ Mỹ Lạc, cũng không có cậu ở đó... Chúng mình cùng với thầy Luật lái xe lùnh sục khắp thị trấn. Cậu thật là tệ Sao Ly à.... Đúng ra cậu không nên làm mọi người lo lắng như thế. Cậu có biết không? Anh trai cậu trông tội nghiệp lắm đấy. Không biết cậu ở đâu anh ấy run rẩy như sắp bật khóc vậy!

Tôi thấy lòng mình nặng trĩu sự hối hận. Tôi đang đứng trong bếp nhưng vẫn chưa tìm ra anh hai. Anh ấy đâu rồi?

-Vậy chuyện gì xảy ra sau đó? Bỏ kể tiếp đi...

-À... cái này cậu phải cảm ơn tớ nhá! Vì tự nhiên lúc đó tớ chợt nhớ tới quán Con Mèo. Có lần cậu khen cái quán đó đẹp nên tớ nghĩ có thể cậu đang ở đó... Vừa nghe tới tên quán bar thôi là thầy Luật tái tím mặt. Cả hai đứa bọn mình thất kinh hồn vía vì thầy ấy chạy xe nhanh phải biết! Cứ ngỡ xe sẽ bay ra khỏi đường hay va vào cái cột điện nào chứ...

-Ừ...ừ... cái đó cậu không cần nói, tớ đã từng “ném trái” sự nguy hiểm khi ngồi xe anh ấy rồi! Làm ơn kể tiếp đi!

Tôi vừa nói vừa trèo lên cầu thang sân thượng. Liệu anh hai có ở trên đó không?

-Ồ ờ... ba người cùng tới quán Con Mèo. Lúc đó đã gần 12 giờ rồi! Quán vắng khách, thầy Luật xong thẳng vào trong, hai đứa mình cũng hốt hải tìm cậu trong đó. Chả thấy đâu! Thầy hỏi mấy tay bảo vệ và nhân viên ở quán, ai ai cũng lắc đầu bảo không biết, không thấy...

Đến đây thì tôi thấy thật vô lý. Tôi ra khỏi quán cũng trong thời gian tầm 12 giờ mà... đáng lẽ họ phải nhớ tôi chứ! Với lại tôi còn đi cùng ông chủ quán, lẽ nào lại không gây tí chú ý nào cho họ.

-... Mỹ Lạc hình như sợ cái gì đó trong quán nên cứ giục tớ và anh cậu thôi tìm kiếm hoài... Cứ tưởng không thấy cậu thì thầy Luật sẽ thôi, ai ngờ thầy ấy làm dữ hơn. Thật tiếc vì cậu không có dịp chứng kiến cảnh anh trai cậu nện cho tay bartender mấy cú trời giáng. Tớ cũng chẳng rõ thầy ấy làm thế nào nhưng cuối cùng thì bọn mình cũng tìm ra cậu! Cậu bị một kẻ xấu bắt cóc trong ô tô, xe đỗ ngay phía sau quán...

Tôi đã đứng trên sân thượng, giữa những luống hoa nhưng vẫn chưa tìm ra anh hai. Tôi bồn thần nghe câu chuyện mà Mạn Mạn đang kể

-Câu nói tớ bị bắt cóc? Bởi một người xấu?

-Ừ, cậu ngủ say như chết, đâu có biết là thằng cha đó sắp sàm sỡ cậu đâu....

Tôi hốt hoảng lấy tay che miệng để khỏi bật ra tiếng thét. Đó là hậu quả của việc quá tin người. Trong mắt tôi tay chủ quán là một thanh niên trẻ chí thú làm giàu, một người anh trai tốt, anh ấy đã hào phóng khao tôi một ly táo ép, chân thành khuyên tôi nên về nhà... thế lẽ nào lại là một người xấu?

-Cậu... nói thật à?

Mạn Mạn có vẻ giận dữ

-Tớ lừa bồ làm gì??? Trên đời chưa thấy ai ngu như cậu... Sao có thể đi chung tới cái tên đó chứ, cậu có biết gì về hắn đâu. Tớ cá là hắn ta đánh thuốc mê cho cậu ngủ đấy!

Mạn Mạn nói phải. Tôi thật là ngu ngốc, đúng ra cần trọng với những gì người lạ đưa ình. Chắc là ly nước ép ấy không đơn thuần là một loại nước trái cây...

-Vậy... chuyện gì xảy ra tiếp đó?

-Thầy Luật vừa trông thấy cậu nằm trong ô tô đã vớ ngay thanh sắt chẳng biết ai vứt dưới đất lên, thầy đập một phát vào kính xe... kính vỡ tan tành. Thầy thò tay vào trong mở khóa cửa, cái tên sàm sỡ đó đông cứng không biết phải làm thế nào. Hắn ta tính chạy nhưng thầy đã tóm được cổ áo. Sẵn cây sắt thầy đập hắn tới bời... eo ôi... tớ với Mỹ Lạc chỉ biết đứng đó và hét! Ghê lắm, nhìn vậy mà anh cậu dữ quá trời, nếu bọn tớ không kịp la lên báo thầy thôi đi thì chắc tên kia chết mất đất rồi...

Tôi chẳng quan tâm hắn ta có chết hay chưa, tôi chỉ lo cho anh hai.

-Vậy anh tớ có làm sao không?

-À... thầy Luật giỏi võ lắm, tên kia chẳng đánh lại thầy nhưng mà thầy bị miếng kính đâm vào tay lúc bế cậu ra khỏi cái xe...

-Sao? Bị kiếng thủy tinh đâm??? Thế có nặng không?

Đó cũng là lúc tôi phát hiện những đốm máu khô trên chiếc áo thun của mình. Ngạn Luật đang bị thương? Anh ấy ở đâu rồi? Tôi lại vội vã chạy xuống nhà dưới...

-Hình như là rách mấy đường... nhưng sao cậu không đi hỏi thầy đi...?

-Uhm... cảm ơn vì đã nói hết mọi chuyện ình! Mình đang chạy vòng vòng trong nhà đây, chẳng thấy anh hai đâu cả... Thôi cậu cúp máy đi, chúng ta sẽ nói chuyện khi đến trường nhé?

-Ừ! Tạm biệt cậu... ý mà tớ vừa nghe bố mẹ nói là sáng này cảnh sát ập vào quán Con Mèo và bắt hết nhân viên trong đó rồi. Quán bị niêm phong và cấm hoạt động...

Nói rồi Mạn Mạn tắt máy. Tôi không quan tâm cái quán đó bị gì, tôi chỉ muốn biết anh hai ở đâu, có ổn không. Bỏ cái điện thoại xuống đất tôi lại nhìn quanh nhà. Chiếc BMW xanh dương không có nhà. "Thế là anh hai đi ra ngoài rồi?" Tôi lẩm bẩm một mình và quyết định trở vào phòng của anh. Sao tôi có cảm giác trống trải quá... Tôi nhìn lên bàn làm việc, hình như anh đã đem cái kính cận của anh theo. Tôi ngó lên kệ đĩa, những cái CD anh thích nhất không thấy đâu. Tôi cúi người nhìn xuống gầm giường, cái va-li du lịch cũng biến mất. Tôi lo lắng đi tới tủ quần áo, chỉ còn lại vài bộ áo mặc ở nhà...

-Chuyện gì thế này? Tại sao...?

Tôi đứng trước những cái móc quần áo trống không và bắt đầu thấy bồn chồn. Tôi hốt hải nhìn sang cái ngăn tủ bí mật của anh. Chiếc chìa khóa đã được ghim sẵn, đang lơ lửng trong ổ khóa. Tôi chạy ào tới và mở toan nó ra. Hộp tủ đầy ắp những phong thư trống rỗng, tất cả séc bên trong đã bị xé bao và đem đi... Bấy giờ tôi hoàn toàn hình dung ra vấn đề. Để chắc chắn tôi mở tủ đầu giường-nơi anh hai cất giấy chứng minh, sổ hộ khẩu, hộ chiếu thông hành.... Quả như dự đoán: tất cả đều biến mất!

Tôi ngồi bịch trên giường, với đống mền gối lạnh ngắt...

-Ngạn Luật... anh hai... anh của em... anh đâu rồi?

Tôi không khóc nhưng tự nhiên nước mắt lại rơi... Anh đã đi, đi đâu tôi không biết... anh mang tất cả tài sản theo, cả những vật dụng anh yêu thích... mọi thứ anh cần trong căn nhà này.... Trừ tôi ra!? Tôi thấy mặt đất đang chuyển động, tiếng ù ù vo ve trong lỗ tai... cổ họng như bị bóp nghẹn... Ngạn Luật đã bỏ rơi tôi! Anh trai tôi bỏ rơi tôi?

-Không thể nào... Dù em không phải là em ruột của anh thì anh cũng đã yêu thương em suốt 6 năm qua còn gì? Tại sao đến bây giờ anh lại bỏ mặc em chứ?

Tôi không thể nào tin được là anh hai không còn thương tôi. Nếu không thương tại sao đêm qua anh lại tát tã đi tìm tôi, tại sao anh lại cứu tôi...? Để rồi bây giờ bỏ đi không lời từ biệt? Anh ấy không phải loại người vô trách nhiệm như vậy!

Chợt tiếng ai đó mở cửa rào rạo vào phòng. Ý nghĩ đầu tiên lóe ra trong đầu tôi đó là Ngạn Luật quay trở lại để đón tôi cùng đi với anh! Tôi đã lầm, anh trai tôi không bao giờ bỏ rơi tôi, anh ấy trở lại, đưa tôi cùng đi với anh... Tôi nháo nhào chạy ra khỏi phòng vấp té đến hai lần. Tôi chạy xuống cầu thang miệng la to

-Ngạn Luật! Anh đã đi đâu vậy, sao anh bỏ em ở nhà một....

Lời nói chưa kịp thốt ra hết thì bị nghẹn lại. Đứng trước cửa nhà không phải anh hai. Đó là những người lính... với quân phục, súng, quân hàm... Đó là chiếc xe ô tô rất dài mà tôi nhớ không lầm người ta gọi là xe “limo”. Đó là đoàn xe cảnh vệ, loại xe dùng hộ tống những viên chức quan trọng của Hoàng Gia... Đó là những gương mặt lạnh lẽo, những đôi mắt vô cảm nhìn chằm chằm vào tôi... Nhưng những sự xuất hiện lạ lùng đó không làm tôi ngỡ ngàng bằng việc mọi người quỳ xuống khi thấy tôi. Mười hai lính cảnh vệ hô to và đồng loạt

-Thỉnh an Công Chúa Điện Hạ. Chúng thần xin mạn phép đưa Người trở về Quang Minh Điện!

13. Chương 13: Công Chúa Lọ Lem

Xưa có một câu chuyện kể rằng: Cô bé lọ lem nghèo khổ tội nghiệp kết hôn cùng hoàng tử, trở thành công chúa và họ sống hạnh phúc bên nhau trọn đời. Đó là mô típ bạn dễ dàng tìm thấy trong bất kì quyển truyện cổ tích nào. Còn bây giờ, tôi sẽ kể bạn nghe về nàng lọ lem phiên bản hai: Cô bé lọ lem tội nghiệp bị tước đoạt cuộc sống bình yên, bị bắt vào cung điện và trở thành Công Chúa....

Họ gọi tôi bằng nhiều cái tên nhưng chẳng có cái tên nào là Sao Ly cả...

Họ nói sẽ làm bất cứ điều gì tôi yêu cầu nhưng lại chẳng bao giờ hiểu tôi muốn gì...

Họ cho tôi ăn những sơn hào hải vị nhưng họ không hề biết rằng tôi đơn giản chỉ thèm một cốc sữa tươi và sandwich trứng rán mỗi sáng...

Họ luôn luôn cúi chào, quì lạy mà chẳng hay tôi e sợ cái hành động ấy...

Họ mặc cho tôi những bộ cánh lộng lẫy mà đâu biết chúng nặng nề và không thoải mái ra sao...

Họ nhốt tôi giữa những tường vàng, cổng bạc... những thứ làm tôi thấy chói mắt...

Họ nói những từ hoa mỹ mà sáo rỗng...

Họ cười khi họ thấy buồn và khóc khi thấy vui...

Họ sống trong cái thế giới quá khác biệt so với cái tôi đang sống!

-Hôm nay Điện Hạ có khá hơn rồi đấy!

Vị bác sĩ xem sắc mặt của tôi và kết luận như thế bởi vì tôi trông tồi tệ hơn cả ngày hôm qua – hậu quả của việc bỏ ăn.

-Người cần dùng thêm thuốc bổ và tập trung tinh dưỡng...

Bao giờ ông ấy cũng bảo tôi như vậy: Chỉ cần uống thuốc và nghỉ ngơi...

-Thần sẽ trở lại vào ngày mai, cầu chúc mọi điều tốt lành cho Điện Hạ!

Cứ mỗi lần xong công việc khám bệnh, ông ấy lại nói thế và đi ra ngoài. “mọi điều tốt lành”-đó là tất cả những gì ông ấy cho là cần thiết.

Tôi ngã người nằm xuống giường, chiếc giường quá rộng và rườm rà những tấm màn treo trắng đỏ. Tôi hít một hơi sâu, không khí ngọt ngào mùi sáp thơm... Tôi xoay người nằm nghiêng sang một bên tránh nhìn vào mặt bất cứ ai.

-Thưa Điện Hạ, Người có muốn ăn thêm tí thức ăn nào không?

Cô hầu nói bằng cái giọng như hát của chị. Tôi đáp lại bằng cái lắc đầu.

-Vâng! Bất cứ khi nào Quận Chúa cần, xin hãy gọi tôi. Cầu chúc mọi điều tốt lành đến với Người...

Lại là “mọi điều tốt lành”... tôi đâu có cần những điều tốt lành đó. Tôi chỉ mừng vì biết câu nói ấy có nghĩa là tất cả bọn họ sẽ lui ra, để tôi một mình trong phòng. Hôm nay là ngày thứ 4 kể từ khi tôi phát hiện ra mình là một Công Chúa. Con gái của Hoàng Đế Quang Minh IV và là em cùng cha khác mẹ với vua Quang Minh V-người vừa mới mất. Giờ thì tôi đã hiểu ra tất cả. Cái bí mật thứ 3 Ngạn Luật muốn nói tới là đây. Tôi đã biết vì sao mẹ và anh thường gọi tôi là Công Chúa: vì tôi quả đúng là một nàng Công Chúa! Ủ, một cô Công Chúa, sống trong cung điện, trăm người hầu hạ, có cả một tài sản đồ sộ nào là tiền, vàng bạc, đất đai lẫn quyền lực... Ôi, những thứ tôi chưa từng nhìn thấy dù là trong giấc mơ! Tôi có thích không? Có vui sướng không? Có hạnh phúc không?

KHÔNG. Chẳng có tí cảm giác nào cả. Tất cả đơn thuần là sợ hãi, lạc lõng, cô đơn... Tôi muốn nói rằng tôi sẵn sàng đánh đổi tất cả... Tôi có thể không làm Công Chúa, tôi muốn mình vẫn là cô bé Lọ Lem bình thường để được quay lại ngôi nhà thân yêu, để được tự do kết bạn, đến trường và quan trọng là được sống hạnh phúc với anh trai!

Tôi lại tựa người nằm ngửa trên giường đệm. Quả cầu pha lê lấp lánh treo lơ lửng trên nóc màn, nó đập vào mắt tôi với sự lờ lợt và nhàm chán. Tôi bị anh hai bỏ rơi và bây giờ thì bị giam lỏng trong cái lồng chim bằng vàng. Họ không cho tôi ra ngoài, không cho tôi sử dụng điện thoại, thậm chí không cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra và số phận của tôi sẽ ra sao....

-Ngạn Luật... anh đâu rồi? Mau đến cứu em!

Tôi nằm đó và gọi anh mãi, không ai trả lời chỉ có bốn bức tường lạnh ngắt.... Và rồi có tiếng bước chân, tiếng gõ cửa... Giọng nói e é thốt lên

-Điện Hạ... thần là Đại tổng quản của chánh Cung. Thần đưa Lý Công Công đến đây gặp người theo đúng lời yêu cầu.

Tôi nằm im trong một phút để nghĩ xem mình phải làm gì? Ngồi dậy để mở cửa hay là nói “Mời vào”? Thế rồi tôi chọn phương án hai

-Mời hai ông vào...

Đó là câu nói đầu tiên trong ngày của tôi. Sáng giờ tôi đã cố ý để mình im lặng. Cả lúc bác sĩ đến khám tôi cũng chỉ gật và lắc đầu. Tôi cho là hành động như thế sẽ khiến họ nghĩ rằng tôi bị stress và cần được ra ngoài nhưng tất cả những gì bác sĩ khuyên tôi chỉ là “uống thuốc và nghỉ ngơi”.

Bây giờ thì cánh cửa đã mở ra, nhẹ nhàng và chậm chạp. Tôi biết luôn có hai tên lính đứng sau cái cửa đó canh gác cả lúc tôi thức và tôi ngủ, mở cửa và đóng cửa là nhiệm vụ của họ. Hai vị khách một quen một lạ xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Tôi uể oải ngồi dậy, vẫn còn ở trên giường. Hai người cuối đầu và tiến lại gần. Vị Tổng quản thân hình lùn và mập. Cái đầu ông sùi hết phân nửa, lằng bằng và tròn vo... Hai con mắt bé tí hí như hai hạt tiêu. Ông vẫn mặc bộ đồ xám như thầy tu mà lần gặp đầu tôi đã trông thấy. Còn người kia thì cao to hơn, mạnh khỏe hơn. Ông có cái trán cao thông minh, tóc đã ngả màu muối tiêu nhưng cặp má hồng hào và đôi mắt sáng quắc. Đầu ông đội cái mũ hình tam giác lệch màu đỏ, những huy hiệu Hoàng Gia lấp lánh trên bộ lễ phục đen trắng có áo choàng dài sau lưng. Họ không dám ngược lên nhìn tôi, có lẽ vì lúc này tôi còn trên giường và ăn mặc chưa chỉnh tề...

-Thỉnh an Quận Chúa Điện hạ, thần là Lý Quỳnh, kiêm chức Công Công, rất hân hạnh được phục vụ Người...

Người lạ mặt nói và quỳ xuống, viên Tổng quản cũng làm theo.

-Hai người làm ơn đứng lên đi!

Tôi chán nản nói. Đến giờ tôi vẫn chưa quen với việc nhìn thấy người lớn tuổi hơn quỳ trước mặt mình. Khoảng cách giữa tôi và họ là một khoảng không gian nhỏ và tấm rèm the.

-Hai vị sẽ đem đến cho cháu tin tức gì chăng?

-Vâng, thưa Quận Chúa. Tất cả những gì Người muốn biết!

Tôi mở to mắt và tập tức vén tấm màn sang một bên

-THẬT KHÔNG?

Đáp lại phản ứng của tôi, cả hai hốt hoảng cúi mọp đầu xuống. Đối với họ nhìn trực tiếp một vị Công Chúa trong phòng the là vô cùng xúc phạm. Tôi mặc kệ, tôi đâu có cảm thấy bị xúc phạm, chỉ có họ là phức tạp hóa vấn đề...

Tôi đã nhảy khỏi giường và chạy tới trước mặt họ. Họ đang cúi lạy, tôi cũng ngồi bẹp xuống ngang bằng hơn hử nói

-Vậy thì hai ông nói đi, nói ngay đi, anh trai tôi hiện giờ đang ở đâu? Các vị có thể đưa anh ấy đến đây không?

Cả hai chẳng ai nói gì. Họ cúi rạp người đến nỗi cái trán đụng xuống đất!/? Vậy là tôi phải đứng dậy, với lấy cái áo khoác dài phủ đến chân, chiếc áo có những cái lông công sắc sỡ rất đẹp, đính lấp lánh cườm. Tôi mặc một cách ẩu tả để che đi bộ váy trắng hai dây dài đến đầu gối, làm cho bản thân mình được trịnh trọng và kính đáo hơn. Tôi biết bây giờ là lúc nên thử sử dụng cái quyền lực vô hình mà mình đang có. Như Ngạn Luật từng nói, tôi có thể ra lệnh, tôi có quyền đó!

-Cả hai người, đứng lên và theo tôi ra ngoài!

Tôi cao giọng nói với họ. Lời nói được hiểu như một mệnh lệnh. Tôi quay đầu hiên ngang bước đi mà không chờ xem họ có tuân lệnh không. Tôi dùng hai cánh tay của mình đẩy mạnh cái cửa dát vàng đồ sộ. Lần đầu tiên tự mình mở nó ra, cái cửa nhẹ tuênh chứ không hề nặng nề như tôi tưởng. Đến khi đường hoàng bước ra phòng ngoài thì tôi mới hiểu vì sao nó lại dễ mở như thế. Hai người lính mặc quân phục cảnh vệ vẫn đứng đó, họ đã từ phía sau kéo cánh cửa giúp tôi. Tôi cố tỏ ra thoải mái đi về phía cái bàn gỗ sồi to dùng đặt giữa phòng ngoài. Tôi kiêu hãnh ngồi vào cái ghế to lót đệm đỏ thắm-cương vị của Quận Chúa. Bây giờ thì cả ông Tổng quản và Công Công đã đứng trước bàn. Họ vẫn giữ sự cung kính. Tôi nhượng chân mày, về uy quyền và danh giá lắm. Sự thật thì tay chân tôi đang run lên cầm cập. Tôi không biết là mình có quyền hành tới đâu, chẳng biết phải cư xử như thế nào là phải phép... Tôi đang rất là can đảm khi dám hùng hổ thoát ra khỏi phòng ngủ và leo lên cái cương vị Quận Chúa lần đầu tiên.

-Mời cả hai an tọa!

Tôi nói bằng cái giọng run run. Hai người làm treo rầm rập. Ông Tổng quản thì để hai tay lên tay ghế và dựa lưng vào ghế. Còn lão Công Công thì bắt chéo chân, chấp hai tay nghiêm nghị đặt hờ lên đùi.

-Giờ thì ai có thể nói cho tôi biết những chuyện đang diễn ra?

Lão Công Công đứng dậy nhưng tôi đưa tay ngăn lại ngay

-Khoan đã, ông cứ ngồi đó và nói là được rồi!

Công Công tuy có lưỡng lự nhưng cũng đồng ý ngồi xuống. Ông nói, cái giọng gằn gằn như loa

-Bẩm Quận Chúa Điện Hạ, trong bốn ngày qua bộ An Ninh đã dốc toàn lực lượng ra sức điều tra. Kết quả thu được không khả quan lắm...

-Ý ông là sao?

Công Công hít một hơi dài và rút từ sau áo ra một xấp giấy. Ông cẩn thận đặt nó lên bàn trước mặt tôi.

-Tài liệu đã được tổng hợp tất cả trong này. Thần chỉ xin được báo cáo để giải đáp những thắc mắc lớn nhất của Quận Chúa...

-Được rồi, được rồi... ông nói lẹ lẹ đi, không cần khách sáo nữa. Anh trai cháu đang ở đâu?

Lão Công Công ngẩng cao đầu

-Muôn tâu Quận Chúa, người mà Điện hạ gọi là “anh” đã tẩu thoát một cách tài tình, hẳn đã thoát khỏi sự kiểm soát của cục An Ninh...

-Ý ông là....

-Dương Ngạn Luật, con người này thật sự rất bí hiểm. Cảnh sát đã lục lại tất cả hồ sơ liên quan, tại ngôi trường hắn đang làm việc: giấy tờ đã bị lấy đi, kho lưu trữ của trường bị đột nhập tối thứ hai vừa rồi. Có hai bộ hồ sơ bị đánh cắp. Một là của người tên Dương Ngạn Luật, giáo viên môn Toán. Hai là Quỳnh Y San, giáo viên môn Văn...

Tôi đứng bật dậy ngay

-Cô San à?

Lão Công Công cung kính gật đầu và nói tiếp

-Ngay cả hồ sơ trong hệ thống máy tính của trường cũng hộ bẻ khóa và xóa đi... Tại ngôi nhà hắn đã sống: không có manh mối gì trừ vài bộ quần áo còn để lại và dấu vân tay. Lục soát trong phạm vi toàn thị trấn cũng không có phát hiện mới. Tuy nhiên bộ phận An Ninh đã phát hiện ra chiếc ô tô hiệu BMW màu xanh dương đỗ tại phi trường. Cuộc điều tra nhanh chóng được mở rộng. Các camera ở sân bay có bắt gặp hình ảnh của hai người nhưng có vẻ chúng đã biết và cẩn trọng không cho thấy mặt mũi. Hai kẻ tình nghi đã mua vé của một hãng hàng không nhỏ. Hai chuyến bay cách nhau 22 giờ và hiện tại bọn chúng đã an toàn ở lãnh thổ của Vương quốc Vaiza...

Tôi há hốc mồm mà tưởng như không bao giờ ngậm miệng lại được.

-Theo như những gì thu thập được bộ An Ninh đã khẳng định chắc chắn tên thật của hắn và ả ta không phải như Quận Chúa biết. Bọn chúng có căn cước và hộ chiếu giả! Tôi tin rằng đứng phía sau phải là một đường dây tội phạm lớn đã mua chuộc các quan chức trong nước để luồn lách ngoài vòng pháp luật!

Tôi thấy cả cơ thể mình đang run rẩy. Tôi hỏi giọng như sắp vỡ òa

-Vậy là anh ấy đã đi rất xa?

-Đúng vậy, thưa Quận Chúa. Chúng tôi đã liên lạc với cục an ninh ở Vaiza để hợp tác tìm kiếm. Ngày mai lệnh truy nã sẽ có hiệu lực tại hai nước!

-KHÔNG!

Tôi lập tức hét lên làm hai người giật mình tròn mắt nhìn tôi. Bằng cái giọng không chút sức sống tôi rên rỉ

-Thôi đi... họ bỏ đi rồi thì thôi... không được truy nã! Đó là anh của cháu... cháu không muốn mấy ông bắt anh ấy.

Bây giờ thì vị Tổng quản mới lên tiếng

-Như thế không tốt thưa Điện Hạ... đó là một kẻ nguy hiểm, là tội phạm quốc gia! Rất có thể hắn còn biết nhiều bí mật của Hoàng Gia và tận dụng nguồn thông tin ấy để bày mưu đồ.

-ANH ẤY KHÔNG PHẢI TỘI PHẠM! ANH ẤY LÀ ANH TRAI CỦA CHÁU!

Tôi gầm lên, trào dâng cùng nỗi căm phẫn. Hai người lính cũng giật mình. Căn phòng vang vọng tiếng hét của tôi. Trong phút chốc tôi đã biến thành một cái gì đó rất đáng sợ... tôi không biết, chỉ biết là tôi thực sự giận dữ. Tôi không thích cách họ gọi Ngạn Luật là “hắn”, “kẻ nguy hiểm”, “tội phạm quốc gia”...

-Cháu tin anh ấy không phải người xấu. Vì chính mẹ cháu đã gửi cháu lại cho anh ấy mà...!

Lão Công Công lại bắt đầu nói

-Xin Quận Chúa bớt giận! Về vấn đề này cục vẫn tiếp tục điều tra. Thật tình thì tài liệu về Mỹ Thụy Nương còn rất ít. Chúng tôi không biết bà có quan hệ gì và bằng cách nào quen biết với kẻ đó... nhưng chẳng bao lâu nữa mọi chuyện sẽ sáng tỏ thôi. Hiện tại, khi không còn cách nào khai thác thêm thông tin về Dương Ngạn Luật cục đã chuyển sang truy lùng cô gái tên Quỳnh Y San đó. Cô ta cũng bí hiểm không kém... không có gì hoài nghi: hai kẻ này đồng lõa với nhau. Nếu không phải nhờ vào người cận thần của cự đại tướng thì đến giờ có lẽ Hoàng Gia vẫn chưa tìm ra Quận Chúa và rất có thể hai kẻ tội phạm này sẽ dùng Người làm con tin và uy hiếp Hoàng Cung...

-Ông bảo sao? Ngạn Luật dùng cháu để uy hiếp Hoàng Gia? Thật mắc cười...

Lão Công Công nhượng cao đôi chân mày

-Đúng thế đấy thưa Quận Chúa. Người bây giờ là vận mệnh của cả Tổ quốc... Tên của người viết trong di chúc của cố Hoàng Đế Quang Minh IV. Di chúc viết: “Nếu chẳng may thái tử đương nhiệm qua đời khi chưa có con thì Ngai Vàng trao lại cho Công Chúa Trường Thịnh Thiên Viễn Xuyên, con gái của Trầm và Mỹ Thụy Quý Phi...”

Lão Công Công đọc thuộc lòng một đoạn trong cái di chúc gì đó tôi không rõ. Tôi chỉ ngơ ngác hỏi

-Cháu có nghe nói gì tới tên cháu đâu...!!??

Bấy giờ Tổng quản lại thở dài và đáp

-Ôi... Quận Chúa đáng kính! Người là Trường Thịnh Thiên Viễn Xuyên-tên khai sinh mà Cố Hoàng Đế đã đặt. Tên của Quận Chúa mang tên của Vương quốc Trường Thịnh Thiên này!

Tôi nhăn mặt cao giọng cãi

-Ngớ ngẩn hết sức! Mẹ đã đặt tên cho cháu là Dương Sao Ly! Sao lại trở thành Viễn Xuyên... Cái tên nghe kì cục quá!

Tổng quản như sắp bó tay đầu hàng rồi. Ông ấy lắc đầu và kiên nhẫn an ủi tôi

-Vâng thưa Quận Chúa... đúng là như thế đấy. Nhưng theo luật, tên của các Hoàng Tử, Công Chúa phải do Vua cha đặt. Vậy nên từ giờ giấy khai sinh do Mỹ Thụy phi làm không còn hiệu lực. Quận Chúa giờ là Trường Thịnh Thiên Viễn Xuyên. Một cái tên thật cao sa và quyền quý!

Tôi xì một tiếng rõ to, chẳng còn biết lịch sự hay cư xử cho phải phép nữa

-Xiiiiiiiiiiii...! Tên đó mà cao sa nổi gì? Nghe rợn ớn gáy! Cháu tên là SAO LY, Dương Sao Ly... làm ơn cho cháu giữ cái tên thật của mình...

Cả hai ông trợn mắt nhìn nhau. Rồi cả hai cùng cúi đầu bảo

-Chúng thần e rằng Quận Chúa Điện Hạ đã mệt, xin Người hãy tịnh dưỡng cho khỏe hẳn đã... sau đó chúng thần lại xin đến hầu chuyện...

Tôi cũng có hoan nghênh gì hai ông già đó đâu? Tôi trèo xuống cái ghế nói cộc lốc

-Muốn đi thì cứ đi đi...

Tôi đi thẳng đến cái cửa dát vàng để tiếp tục trốn trong phòng ngủ của mình. Lúc cánh cửa đóng lại tôi còn loáng thoáng nghe họ đồng thanh

-Cầu chúc mọi điều tốt lành đến với Điện Hạ!

Tôi lại vui mình trong đống chăn mền suy nghĩ mung lung. Tất cả đã thay đổi... sự thật hoàn toàn khác với những gì tôi biết. Mẹ tôi là Dương Mỹ Thụy- Mỹ Thụy Vương Phi-vợ của vua chứ không còn là Dương Mai Mai- cái tên mà tôi biết. Anh trai tôi không còn là người anh ruột, không còn tên là Dương Ngạn Luật. Cô giáo San mà tôi biết cũng là cái tên giả. Rồi đến bản thân tôi cũng thay đổi. Trường Thịnh Thiên Viễn Xuyên ư? Cái tên lạ lắm nghe chói cả tai! Tôi thích người ta gọi mình là Sao Ly thôi!

Tôi nằm đó và tự sắp xếp lại mọi thông tin. Tại sao anh lại bỏ đi? Nếu anh là một tội phạm như lão Công Công nói thì anh ấy hoàn toàn có thể dẫn tôi theo anh đến Vaiza chứ đâu có một mình đi như vậy... Nếu ngay từ đầu anh muốn lợi dụng tôi uy hiếp Hoàng Gia thì anh đã không đối xử tốt với tôi, đã không yêu thương tôi và không nói bí mật 3- bí mật về thân phận cho tôi biết... Tôi ôm đầu mình và ngồi dậy. Ở ngay cạnh giường là một cái gương tráng bạc hình bầu dục cao to dựng đứng. Tôi ngó mình trong gương.

“Con bé nào đâu?”

Con nhỏ đó ngồi trên giường, tai đeo hoa vàng, cổ lấp lánh kim cương, tay có 7 cái vòng bạc,... mái tóc nó không còn suông dài mà đã xoắn tít thành nhiều lọn nhỏ-cái kiểu tóc của người Hoàng Gia. Người ta bảo rằng mái tóc này thể hiện sự quý phái của người nhà Hoàng Tộc nhưng nó đâu có thấy thế! Tóc xoắn làm mặt nó dài ra, xấu xí và già cằn. Con bé trong gương ngồi co ro ôm lấy chân mình. Nó khóc, lại khóc nữa rồi... Lần khóc gần đây đã làm mắt nó sưng và chưa lành lại...

Nó vừa thút thít vừa lẩm bầm

-Ngay Luật đâu rồi? Em chịu hết nổi rồi, mau quay về đi... mau nói cho em biết anh là ai? Mau dẫn em chạy trốn cùng anh... em không làm Quận Chúa nữa và cũng không làm Nữ Hoàng đâu!

14. Chương 14: Những Sự Thật

Tóc quần thành một cái hoa to bên trái đầu. Trâm cài dính vào giữa cái bông ấy. Cái nhụy bằng những viên ngọc bích to nhỏ cứ động đậy theo bước chân. Làn da bôi lớp phấn trắng mỏng, mí mắt màu bạc và hàng mi đánh cong, đôi môi hồng nhạt thoa cẩn thận Đôi khuy tai dài lòng thông nặng chịch, bộ vòng cổ như mạng nhện và lấp lánh, 10 ngón tay màu trắng sữa với 6 chiếc nhẫn cứ như đi khoe cửa!? Cái “lông” kim loại ôm từ eo đến gần sát đất để làm bộ váy phồng ra to đùng như cái lông!? Giầy cao đến 7 tấc mang trong chân mà chẳng có dịp khoe vì bộ đầm che hết cả. Đó là hình ảnh của tôi-cô bé Sao Ly bây giờ.

Hôm nay là ngày thứ 12 sống trong Quang Minh Điện. Tôi phần nào thích nghi với cuộc sống mới này nhưng mọi thứ vẫn còn quá lạ lẫm đối với tôi. 12 ngày bị giam trong Nam Cung đã biến tôi thành con ếch da xanh bọc xương!? Hôm nay là lần đầu tiên tôi được bước ra ngoài, được nhìn thấy ánh sáng mặt trời và cây cối. Thật là dễ chịu! Mặc dù quần áo và những thứ khác rườm rà trên người làm tôi không mấy gì thoải mái nhưng tôi đã học cách biết hài lòng. Tôi khắp khiêng bước đi trên cái gót giầy bé tí mà cao nhòng dưới chân. Tôi nắm cái đầm xòe bằng cả hai tay cho khỏi vấp. Hôm nay tôi đã phải dậy từ rất sớm để chuẩn bị cho sự kiện quan trọng này. Từ Nam Cung đến Chánh Cung phải đi xe ngựa mất 10 phút. Sở dĩ phải dùng xe ngựa vì một lý do rất đơn giản: với bộ váy khủng khiếp này tôi chắc chắn không chui lọt bất kì cái ôtô nào ngoài trừ khoang chở hàng của cái xe ben!?

Chẳng thể tưởng tượng được Quang Minh Điện lại rộng mênh mông như thế... Từng chút một, tôi học cách thích nghi với cuộc sống lạ lẫm này. Nhiều lúc ngẫm lại thấy vô cùng ngạc nhiên, tôi đã thay đổi nhiều lắm, thay đổi hoàn toàn... bây giờ chắc Mạn Mạn và Mỹ Lạc không còn nhận ra tôi nữa đâu. Nhắc đến hai nhỏ bạn tự nhiên cảm thấy tên họ xa xôi và mờ nhạt quá đổi!

-Thưa Quận Chúa Điện Hạ, Chánh Cung đã ở trước mặt người rồi!

Người đánh xe đã cho xe dừng lại. Tôi chậm chạp trèo khỏi cái toa xe đồ sộ như lúc nàng lọ lem bước ra từ chiếc xe quả bí được bà tiên phù phép. Đi lại thật là khó khăn với bộ đầm phồng phình này. Một người lính vệ trẻ tuổi đã giúp tôi leo xuống bằng một cử chỉ dịu dặt rất lịch thiệp.

-Vâng, cảm ơn!

Tôi nói khẽ và nở một nụ cười. Thay vì cười đáp lại anh ta chỉ chào một cách cung kính và lại đứng im trong vị trí canh gác của mình. Thở dài, tôi quay mặt đi để nhìn ngắm xung quanh. Tòa lâu đài to nhất trong Quang Minh Điện là đây! Nó nằm ngay vị trí trung tâm, nhìn về phía Đông Bắc. Phía xa tôi có thể trông thấy những đường nét mờ mờ của Đông Cung, Tây Cung, Nam Cung và Bắc Cung. Bốn tòa nhà bốn phía với những nét riêng biệt nhưng quả thật không có cái nào tuyệt trần như Chánh Cung. Nó kiên cố như một pháo đài, cao chót vót như muốn đâm toạc bầu trời. Những cái cổng ra vào khổng lồ và hàng rào sắt bảo vệ như không thể phá vỡ. Ngọn cờ của Trường Thịnh Thiên Quốc bay phấp phới trên đỉnh tòa tháp

cao nhất. Trước giờ tôi chỉ nhìn thấy nó trong cái màn hình ti vi bé tí ở nhà. Vậy mà hôm nay thật khó tin là nó đã sừng sững trước mặt tôi, đó là chưa kể rất có khả năng nó có thể thuộc sở hữu của tôi trong tương lai... Mãi say sưa ngắm nghía tôi không nhận ra Tổng Quản Chánh Cung đã đến cùng với đoàn tùy tùng phía sau ông. Vẫn là bộ đồ nâu thầy tu, ông bước đi trên đôi chân ngắn to bè bè. Hôm nay khác mọi ngày là ông đã đội cái mũ như cái nón đầu bếp màu vàng khè trên đầu và đeo sợi dây treo thẻ bài trên cổ. Ông ăn mặc chỉnh chu như thể là để chuẩn bị cho sự kiện sắp tới.

-Thỉnh an Quận Chúa Điện Hạ, thần xin phép được đưa Người vào Chánh Cung!

Ông nói bằng cái giọng ề ề vốn có. Tôi chỉ gật đầu lẳng lặng đi theo. Khi bước vào trong tiền sảnh rộng có trần nhà hình vòm cao chót vót tôi nhìn thấy có rất nhiều lính vệ đứng thành hai hàng dọc nghiêm trang nghênh đón. Thật là khoa trương! Với bộ đồng phục trắng viền đen ai ai cũng na ná giống nhau. Tiền sảnh tôi đi ngang qua rất rộng và thoáng đãng. Nền lát đá bóng granite kim sa màu trắng sữa, những cái trụ to bằng thạch xanh lam và chi chiết hình chạm trổ. Những cây cung và gươm giáo treo quanh trái rác trên tường tạo một nét cổ điển của thế kỉ trước. Tầm thẳm đồ dưới chân tôi êm như nhung và dài bất tận. Cứ cách 2 mét ta lại bắt gặp một chân nến bằng bạc gắn trên tường. Mỗi cái chân đèn như vậy có 3 ngọn nến đang cháy. Tôi tự hỏi vì sao người ta phải thắp nến giữa ban ngày sáng sủa như thế. Không biết một năm cả Quang Minh Điện đốt hết bao nhiêu cây đèn cầy. Nội số tiền chi cho việc thắp nến chắc cũng đủ nuôi sống nhiều gia đình... Tự nhiên trong khoảnh khắc đó một ý tưởng lóe lên trong tôi. Nếu tôi trở thành Nữ Hoàng, việc đầu tiên tôi làm sẽ là dẹp hết mấy cái chân đèn này đi! Nhưng... tôi không thể làm Nữ Hoàng được... tôi chỉ là một con nhóc chưa 18 tuổi. Tôi ngu lịch sử, đốt chính trị và chẳng biết cái chi chi về cuộc sống giới Hoàng Tộc. Làm sao mà trở thành Vua được chứ? Điều tôi ao ước nhất bây giờ là được Ngạn Luật đón về nhà, sống những ngày tháng an lành như trước kia.

Mãi nghĩ ngợi tôi quên mất là mình đã đi tới đâu rồi. Bây giờ thì tôi đang ở trong gian phòng khác, có vẻ là phòng chờ. Ông Tổng Quản kính cẩn nói

-Quận Chúa hãy nghỉ ngơi ở đây một lát. Tầm 30 phút nữa cuộc họp của Hội Hoàng Tộc mới bắt đầu!

Tôi cười nhẹ và đi tới cái ghế đệm, ngồi xuống. Bộ váy màu hồng nhạt tôi mặc hình như quá nổi bật trong căn phòng chỉ toàn màu trắng và nâu. Cái khung kim loại gắn bên trong tuy có mềm nhưng vẫn làm tôi khó chịu nhất là khi ngồi xuống. Cảm giác cứ như nó là cái lò xo muốn dãn ra hất tôi bay khỏi cái ghế! Trà nóng đang bốc khói trên bàn gỗ, tôi tự tay rót thử một tách nhỏ. Lão Tổng Quản lúc này mới cúi đầu xin lui và lễ cái thân ục ịch của ông ra ngoài. Nhưng khi nắm lấy tay cầm cánh cửa ông đột ngột quay lại và bước thẳng đến trước mặt tôi. Tôi ngẩng nhìn một cách ngờ ngẩn. Hình như lão Tổng Quản đang muốn nói gì đó. Về mặt ông ngập ngừng và bối rối

-Thưa...thưa... Điện Hạ... Thần có thể ngồi đây và nói vài lời với Người không?

Tôi chớp mắt hai cái rồi gật đầu cười

-Dĩ nhiên là được chứ!

Tổng Quản ị ạch quăng cái mông to tướng của lão xuống ghế.

-Tạ ơn Điện Hạ...

Tôi bỏ tách trà xuống bàn và ngồi ngay ngắn để xem ông ấy muốn nói điều gì. Lão Tổng Quản lau vệt mồ hôi trên trán và mấp máy

-Thưa Quận Chúa... xin người đừng hiểu lầm. Thật ra,... thần... thần chẳng có ác ý gì. Thần biết mình không có tư cách để nói điều này với Quận Chúa nhưng...

-Được rồi, ông cứ nói đại đi! Cháu đang nghe đây!

Lão Tổng Quản để cả hai tay lên ngực vẻ xúc động

-Lạy trời đất! Cả đời Thần nào có được vị hoàng thân nào xưng hô một cách chân tình như thế? Quận Chúa quả là một đấng thánh hiền!

Tôi thở dài xua tay

-Làm ơn đừng có ca ngợi cháu như vậy. Ông muốn nói gì thì nói mau đi!

Lấy lại bình tĩnh bằng một cái hít thở sâu lão Tổng Quản nói bằng cái giọng run run

-Lát nữa đây... Hội Hoàng Tộc sẽ có mặt đông đủ, có thể nói là đông đủ nhất từ trước đến giờ. Họ sẽ bàn bạc về vấn đề di chúc của cố Hoàng Đế. Đúng ra mà nói, chuyện như vậy chưa khi nào xảy ra. Bởi lẽ di chúc là mệnh lệnh tối cao! Điều di chúc đã phán quyết thì không ai được cãi lại. Nhưng bây giờ người ta lại đem vấn đề này ra bàn bạc là có nguyên nhân của nó. Thần xin được kể cho Quận Chúa nghe tất cả những gì thần biết.

Tôi trở mắt nhìn lão Tổng Quản. Ông ta lại hít thở sâu để tiếp tục nói

-Hiện tại có đến hai tờ di chúc ở trong Cung Điện này! Một là của Hoàng Đế Quang Minh IV, tức là thân phụ của Người. Hai là di chúc của Hoàng Đế Quang Minh V, tức là hoàng huynh của Quận Chúa... Và thật không may rằng cả hai tờ di chúc này đều vẫn còn hiệu lực! Như Quỳnh Công Công hôm nọ đã nói với Điện Hạ, thân phụ của Quận Chúa đã viết rằng: nếu Hoàng Đế IV mất khi chưa có con thì Quận Chúa sẽ là người nối ngôi. Sự thật là mãi đến bây giờ Hoàng Gia mới biết chuyện này. Những lời cuối cùng trong tờ di chúc ấy đã bị giấu đi theo lệnh của Hoàng Đế IV. Trước khi mất nhà Vua đã gọi con trai của Tướng quân Liêu Ngạn Đông là Liêu Mãn Bình đến dặn dò. Thật tình thì không ai biết tại sao nhà vua chọn Liêu Mãn Bình. Vì từ khi có lời đồn về mối quan hệ bất chính giữa Liêu Mãn Bình và thân mẫu của Quận Chúa, Hoàng Đế đã không còn tin tưởng ông ta nữa! Thế nhưng cuối cùng Hoàng Đế đã chọn ông ấy làm người giữ phần còn lại của di chúc. Nhờ vậy không ai biết còn có một vị Công Chúa mang dòng máu của nhà Vua. Và dĩ nhiên, trưởng huynh của Quận Chúa cũng không hề hay biết! Vua V cũng lập một di chúc khác khi Ngài lâm bệnh nặng. Trong di chúc, thái hậu Thủy Tú là người được chọn để thay vua làm Nữ Hoàng! Như thế, cùng một lúc có đến hai tờ di chúc và có đến hai tân Nữ Vương... Vì sự mâu thuẫn này mà Hội Hoàng Tộc triệu cuộc họp khẩn ngày hôm nay! Chỉ có một tờ di chúc được thực thi và... sẽ chỉ có một Nữ Hoàng thôi! Việc quyết định sẽ phụ thuộc vào Hội!

Lão Tổng Quản ngừng nói. Tôi cũng im re và cả căn phòng không một tiếng động. Thì ra mọi chuyện là như vậy. Tôi đã hiểu lý do vì sao tôi có được một cuộc sống tự do trong suốt 17 năm đầu của cuộc đời...

-Vậy là... c...ch...cha cháu đã cố che giấu cháu...

Từ “cha” thốt ra từ miệng tôi sao mà ngượng nghịu quá. Chưa bao giờ tôi biết ông là ai, chưa bao giờ tôi nhìn thấy và gọi ông dù là trong giấc mơ. Vậy mà bây giờ, tôi được biết về ông ấy và còn biết cha tôi là một Hoàng đế, một người vĩ đại...

-Cha cháu... đã giúp cháu sống một cuộc sống bình thường... Và ông ấy cũng không hề quên con gái mình. Ông ấy viết tên cháu vào di chúc, thế nghĩa là ông ta thừa nhận cháu, tin cháu, có phải... cha cháu cũng thương cháu...?

Tôi ngẩn ngơ một lát để tự mình suy nghĩ lại.

-Vâng, dĩ nhiên là cố Hoàng Đế rất yêu thương Điện Hạ rồi! Ngài biết nơi Quận Chúa hạnh phúc nhất là bên ngoài Hoàng Cung! Nếu hoàng huynh của Công Chúa có con thì chắc chắn Người đã không phải vào đây, đã không phải chịu đựng hai tuần qua...

Tôi nhìn lão Tổng Quản. Hình như ông ấy đang muốn nói đến một vấn đề nào khác...

-Thần biết việc trở thành một Nữ Hoàng là chuyện quá sức đối với Quận Chúa. Chỉ có 12 ngày ở trong Nam Cung đã khiến Người ngã bệnh và xanh xao nhiều... vậy nên...

Ông thở dài và nói tiếp

-Quận Chúa nên nhớ rằng Người hoàn toàn có quyền từ chối nếu không muốn! Chỉ việc bảo rằng Người muốn sống cuộc sống đơn giản và nhường Ngôi vị lại cho Hoàng Thái Hậu. Bà ấy chắc chắn sẽ là một Nữ Hoàng vĩ đại nhất lịch sử...Thôi... bây giờ thần phải đến xem Hội Hoàng Tộc đã đủ người chưa. Nếu nãy giờ có điều chi không phải mong Quận Chúa tha thứ... Cầu chúc mọi điều tốt lành đến với Điện Hạ!

Nói rồi ông cung kính cúi chào và bước ra ngoài... Còn lại một mình trong căn phòng lớn tôi bắt đầu nghĩ ngợi. Có thể lão Tổng Quản nói đúng. Dù gì tôi cũng là một Công Chúa kia mà. Nếu tôi nói KHÔNG

thì ai lại dám bảo CỐ chứ? Nếu chủ động rút lui thì tôi có thể trở lại như trước kia, ra khỏi chỗ này và... tìm Ngạn Luật rồi sống như một công dân bình thường! Tôi từ chối Ngai Vàng sẽ càng tốt cho Hoàng Gia vì như thế Hội Hoàng Tộc sẽ không phải đắn đo bàn bạc nhiều... hơn thế nữa, Thái Hậu sẽ đường đường chính chính lên làm vua. Bà ấy tuy tôi chưa gặp nhưng ai ai cũng bảo đó là người phụ nữ sắc sảo, tài hoa... bà ấy đã sống cuộc sống Cung Đình từ nhỏ, bà ấy cũng lớn tuổi và dĩ nhiên là am hiểu nhiều hơn một con nhóc 17 như tôi... Thử hỏi ai mới là người xứng đáng với cương vị Nữ Hoàng?

Nghĩ vậy tôi tự nhủ là sẽ dũng cảm đứng trước Hội Hoàng Tộc và nói nguyện vọng của mình cho họ nghe. Cuối cùng thì tôi cũng tìm được một cơ hội để trở về với chính mình. Tôi khẽ cười và bắt đầu đứng dậy đi quanh phòng, trong lòng nhẹ nhõm tột cùng, vài phút nữa thôi tôi sẽ gỡ được cái xiềng trên vai mấy ngày nay. Đã hơn 10 phút, Tổng Quản vẫn chưa quay lại. Hay là Hội chưa đến đủ? Tôi đi lại trước cái cửa suy nghĩ xem mình có nên mở ra và nhìn quay tìm ông ta không. Tôi nhún vai cười

-Thì cứ mở! Ai bắt nào? Mình là Viễn Xuyên Quận Chúa chứ bộ!

Nói thế tôi chộp lấy hai tay nắm cửa và chuẩn bị mở. Chợt lúc đó có tiếng bước chân tới gần... tôi giật mình buông tay ra. Tổng Quản đến rồi? Tôi vội vã quay trở lại để làm bộ như đang ngồi uống trà nhưng khi nghe kĩ hơn thì tôi nhận ra có tới hai hay ba người đang đi tới. Và họ dừng lại đâu đó bên ngoài ngay cạnh cái cửa.

-Sao Quốc Công đến muộn vậy? Cả Hội chờ Ngài đấy!

Một giọng nói có âm vực thấp cất lên. Tiếng lè nhè đáp lại

-Ta cố tình đến muộn đấy mà... cái vị Công Chúa ấy đâu? Đã tới chưa?

Nghe họ nhắc tới mình, tôi liền bước tới, áp tai vào cánh cửa

-Hình như là rồi... lão Tổng Quản bảo Quận Chúa đang ở Thư Phòng Hoàng Đế!

Tôi liếc mắt nhìn quanh căn phòng. Rõ ràng cái phòng này không có cuốn sách nào để được gọi là “Thư phòng”. Cái giọng khó chịu kia hỏi tiếp

-Thế đã đồng đủ chưa?

-Thưa, rồi ạ! Chúng ta phải đi au thôi... Ngài không sợ trễ sao mà lại đứng đây nói chuyện?

-Hừ, sợ gì? Ta cóc sợ gì hết! Hay mi muốn nói ta sợ cái danh Quận Chúa đó? Ta đang chờ coi bản lĩnh của con nhóc đó ra sao...

Người đó gọi tôi là “con nhóc”. Không ai trong Hoàng Cung lại gọi một Công Chúa như thế cả!?

-Ấy ấy... Quốc Công, xin Ngài cẩn trọng! Lỡ ai nghe thấy thì toi!

Có một tiếng dậm chân rất mạnh

-Mặc xác kẻ nào nghe thấy! Thật là bực mình... trước đến giờ chưa khi nào lại có vụ rối ren như vậy... ta cóc tin hoàng huynh của ta lại có một đứa con với mụ Mỹ Thụy! Rõ là trò giả mạo lộ liễu. Để rồi coi, lát nữa ta sẽ lật mặt đứa nào tự xưng Công Chúa đó!!!

Tôi há mồm ngạc nhiên. Vậy ra ông ấy là chú của tôi. Tôi nhớ lại những gì Ngạn Luật đã nói... Trường Thịnh Thiên Lữ Công là Đại Tổng Quản của Hội Hoàng Gia, là em ruột của cố Hoàng Đế Quang Minh IV. Sao ông ta lại nghĩ tôi là giả mạo nhỉ? Phải chăng ông ấy cũng muốn chiếm đoạt ngai vị nên tìm cách đối đầu với tôi? Ồi giời... chẳng phải cả hai tờ di chúc đều không có tên ông ta sao? Tranh giành làm chi ệt? Bên ngoài cánh cửa Quốc Công vẫn đang nói

-... Thật là ô uế cho Gia Tộc Quang Minh. 17 năm trước ta đã dốc sức rửa sạch nhục nhã cho Hoàng Gia vậy mà bây giờ vết nhơ cũ lại làm chôn thiêu liêng liêng này vậy bần. Làm sao đứa con của mụ Mỹ Thụy lại có thể đội vương miện của dòng họ ta? Cái con mụ dân loạn ấy thậm chí không xứng đáng có tên trong sử sách! Nói không chừng đó là thành quả của ả và Liêu Mãn Bình-tình nhân của ả chứ chẳng dính dáng gì đến hoàng huynh của ta... Mấy ngày nay ta chẳng dám chường mặt ra khỏi phủ vì sợ đụng mặt cánh dư luận... Trả lời những câu hỏi về cái kẻ tự xưng Quận Chúa kia thật là bần miệng!

Tiếng nói đó xa dần nhưng thật không may khi những lời cuối cùng tôi đã nghe được hết! Quay trở lại cái ghế đệm tôi ngồi bịch xuống, quên cả cái khung kim loại khó chịu dưới lớp váy. Như có một phép màu, tôi thấy Ngạn Luật hiện lên trong tâm trí. Anh đang ngồi thoải mái trên cái ghế sofa quen thuộc trong nhà... anh nhìn tôi bằng đôi mắt rất hiền... Ngạn Luật cười và nháy mắt bảo: “Anh tin một ngày nào đó sẽ có một người giành lại thanh danh cho Mỹ Thụy Vương Phi!”... Đó là những lời Ngạn Luật nói với tôi từ rất lâu rồi, khi tôi còn là Dương Sao Ly-cô em gái ruột của anh. Ngày ấy tôi chẳng mấy may quan tâm về điều này, thậm chí còn nghi ngờ những lời nói không căn cứ ấy... Nhưng bây giờ tôi đã biết và đã hiểu. Ngạn Luật muốn ám chỉ tôi! Chỉ có tôi mới có thể giành lại thanh danh ẹ. Để làm được điều này không có cách nào khác là trở thành Nữ Hoàng!

-Thưa Quận Chúa Điện Hạ, Hội Hoàng Tộc đang rất mong ngóng được diện kiến Người, Quận Chúa xin mời theo Thần...

Lão Tổng Quản đến từ lúc nào tôi không rõ. Khi ngẩng mặt lên tôi đã thấy ông ấy đứng ngay cạnh rồi. Tôi từ từ đứng dậy, chần chừ nắm lấy bộ váy và lướt nhẹ ra khỏi phòng. Trên đường đến Điện Quang Minh tôi im lặng như tờ, chỉ bước theo cái đánh tròn lùn của Tổng Quản mà không nhìn xem mình đã đi đâu, rẽ bên nào... Cuộc hành trình ngắn dừng lại trước cái cổng vàng to nhất tôi từng thấy. Dòng chữ “ĐIỆN QUANG MINH” đập vào mắt với tất cả sức nặng của quyền lực. Tôi biết chỗ này là nơi Hoàng Đế ngồi trên Ngai Vàng mỗi buổi sáng, là nơi nhà vua ra lệnh cho tất cả các quan thần. Tôi hít một hơi thật sâu để chuẩn bị chờ cửa mở mà bước vào. Lão Tổng Quản lại thêm một lần nữa thì thầm vào tai tôi

-Quận Chúa đừng sợ hãi! Chỉ việc nói ra Người muốn gì... Hội Hoàng Gia sẽ không làm khó Người đâu, họ sẽ ngay lập tức trả tự do cho Quận Chúa. Quận Chúa sắp được về nhà rồi...! Hãy nhớ lời thần: Chỉ việc từ chối là được!

Tôi quay sang nhìn. Cái đầu tròn và hói của lão mẫn bóng. Đôi mắt lão mở thao láo và có vẻ háo hức. Đôi môi mỏng và nhón nhọn đang nhếch lên, tạo một nụ cười... Tôi không buồn đáp lại nụ cười kì cục đó. Tôi chỉ nhìn lão trong một thoáng ngắn ngủi và lại quay mặt nhìn về phía trước. Tôi cũng khẽ thì thầm, đủ để lão nghe thấy

-Vâng, cháu hiểu rồi thưa Tổng Quản. Cháu nhất định sẽ nói ra nguyện vọng to lớn nhất của cháu lúc này... Ông cứ chờ xem!

15. Chương 15: Bản Lĩnh Của Công Chúa

Cánh cửa dát vàng bật mở, một luồng sáng màu vàng tươi roi lên người tôi, nhấn chìm tôi trong thứ màu sắc chói lóa đó. Hết sức mạnh mẽ, tôi nắm lấy cái đầm và bước một chân về phía trước. Bàn chân còn lại vẫn vương vấn phía sau... nó chần chừ cân nhắc... nó đang quyết định xem có nên tiến lên không... đó là một lựa chọn rất khó khăn vì nó hiểu, một khi đã chạm vào viên gạch đầu tiên trong căn phòng thì nó không còn đường trở ra nữa...

Rồi nó cũng đã bước vào, nhẹ nhàng và cam chịu.

Gói gọn trong tầm mắt của tôi là một cái bàn dài thật dài, những cái đầu nghiêng ngả tìm khoanh trống từ những cái đầu khác để có thể trông thấy tôi. Tôi bước tiếp nhiều bước nữa, từng gương mặt một hiện ra, rõ ràng hơn. Tiếng cánh cửa đóng lại phía sau làm tôi hoảng sợ trong chốc lát nhưng không hề biểu lộ ra. Cuối cùng thì tôi cũng đã đứng cạnh bên cái ghế duy nhất còn trống ngay đầu bàn. Không có tiếng xì xào nào trong đám đông gần 50 người ở đây. Tôi không ngồi xuống vội mà dành vài giây để quan sát xung quanh. Điện Quang Minh làm tôi nhớ tới cái tiền sảnh lúc nãy đã đi qua nhưng nó còn rộng và hoành tráng hơn nữa. Khắp các chân tường là những chàng hiệp sĩ đúc từ sắt đứng im. Họ có trang bị mọi thứ cần thiết từ gươm giáo đến mũ bảo vệ. Trục giác của tôi mách bảo rằng tất cả hoàn toàn là tượng thôi! Nhìn khắp xung quanh và bị choáng hợp bởi sự giàu có, nguy nga cuối cùng ánh mắt tôi dừng lại ở một cái ghế. Nó là cái ghế duy nhất trong Điện làm từ vàng nguyên chất chứ không mạ vàng. Cái Ngai Vàng được khoác lên lớp vải trắng tinh, có lẽ tấm lụa ấy đã nằm nguyên ở đó từ khi người anh cùng cha khác mẹ với tôi qua đời... Nó to, cao và ở tít xa trên cái bục cao 12 bậc thang uy nghiêm. Còn tôi thì nhỏ bé và đang đứng bên dưới ngược nhìn lên nó, cái nhìn sợ sệt lẫn thêm muốn...

-E hèm... thưa...thưa Quận Chúa...

Giật mình tôi quanh lại nhìn cái bàn dài trước mặt. Mọi cặp mắt đang đổ dồn về tôi. Mọi người đang đứng và chờ đợi một lời cho phép để có thể ngồi. Tôi nói, cái giọng như không phải của tôi

-À... xin lỗi... tôi quên mất là mọi người đang đợi... xin mời ngồi!

Tôi cũng cẩn thận nắm lấy tay ghế về nhẹ nhàng ngồi xuống. Một sự bất cẩn nhỏ và té ngã là điều tôi không mong đợi nhất lúc này.

-Thưa Quận Chúa... ắc hẳn Người đã biết lý do vì sao chúng tôi có mặt tại đây?

Tôi giương mắt nhìn chàng thanh niên, có lẽ anh ta là người ít tuổi nhất ở đây. Anh chàng gầy nhom, tóc lưa thưa rồi rậm nhìn rất tức cười. Tôi đáp lại nhẹ nhàng và còn “khuyến mãi” một nụ cười đáp lễ

-Vâng, tôi biết!

Anh ta cười, hiện lên hai lúm đồng tiền dễ thương

-Đầu tiên xin cho phép thần được giới thiệu ngắn gọn với Quận Chúa những người đang có mặt tại đây. Đầu tiên, vị này là Đại Tổng quản của Hội Hoàng Tộc, con chim đại bàng đầu đàn vĩ đại của Hoàng Gia!

Theo hướng bàn tay đưa tôi nhìn về phía một người khác. Người này ngồi cách tôi không mấy xa, ông ta có tóc nâu, râu quai nón bờm xồm, gương mặt đanh lại như đúc bằng xi-măng, hai mắt đen sáng ngời nét sắc sảo. Đôi bờ vai lực lưỡng và hai cánh tay to tướng đầy bắp cơ khiến ông ấy trông như một vận động viên cử tạ. Ông ấy nhìn tôi, lạnh lùng và khinh miệt... Tôi cũng nhìn ông ấy, đôi mắt hơi run nhưng kiên quyết không khuất phục. Chàng thanh niên kia vẫn còn mãi mê với công việc giới thiệu. Mỗi lần tới phiên ai thì người đó lại đứng lên kính cẩn chào chứ không ngồi lì ra như người chú ruột của tôi.

-....Và cuối cùng, xin Quận Chúa thứ lỗi cho sự sơ suất của thần. Đáng ra thần phải nói về mình từ trước, với chức danh thư kí tối cao của Hội, người luôn có mặt trong tất cả các kì họp, cần mẫn say mê với công tác ghi chép thiêng liêng... thần chỉ có một điều muốn nói đó là: công chúa thật xinh xắn làm sao... thật là phủ phàng khi đến tận bây giờ thần mới có dịp trông thấy công chúa, cái váy này đẹp đấy... nhưng... chắc là màu trắng sẽ đẹp hơn...ôi! Gu thẩm mỹ của cung nữ trưởng bên Nam Cung thật tệ... xin công chúa chớ lo, thần nhất định sẽ cho đổi người... Cuối cùng, cầu chúc mọi điều tốt lành đến với Quận Chúa!

Anh ta kết thúc bài diễn văn một cách vô duyên rồi cúi chào một cách màu mè và ngồi xuống một cách yếu điệu. Vài tiếng “xì” rõ to vang lên, có kẻ còn liếc nhìn anh như “dị nhân”. Hình như anh thư kí này không được tất cả thành viên trong Hội ủng hộ. Riêng người chú của tôi thì không tỏ ra khó chịu gì với anh ta, ông ấy vẫn đang nhìn tôi chòng chọc.

-À...ừ... xin cảm ơn vì sự giới thiệu. Có lẽ tốt nhất anh hãy tìm một người biết cách làm cho quần áo của tôi bớt nặng nề hơn!

Tôi cười méo xẹo và ấp úng không biết nên nói gì tiếp theo. Trong khi tôi còn bối rối ngập ngừng thì vị Quốc Công, tức Đại Tổng Quản của Hội Hoàng Gia và là chú ruột của tôi đã đồng dục nói

-Vậy thì ngay bây giờ, chúng ta hãy đi thẳng vào vấn đề chính không phải vòng vo rườm rà gì nữa! Lý do để cả Hội đồng ngồi lại nơi này là để bàn bạc về việc thực thi di chúc của hai vị Hoàng Đế vĩ đại đã băng hà... họ là anh trai và cháu trai của ta!

Quốc Công nhìn sang tôi, cái nhìn đầy hàm ý.

-Chắc hẳn “cô Quận Chúa” này đây cũng đã rõ những gì viết trong hai tờ di chúc rồi nhỉ? Không biết ta nên gọi cô là gì đây? “Quận Chúa Điện Hạ” hả?

Tôi bí mật nuốt nước bọt và mạnh dạn đáp

-Hãy gọi cháu là Sao Ly thưa chú!

Quốc Công nhượng đôi chân mày dữ tợn của ông lên

-Sao Ly hả? Ta chưa từng nghe cái tên này... chẳng phải cô là Trường Thịnh Thiên Viễn Xuyên sao?

Tôi bấu cả hai tay vào chiếc váy

-Sao Ly là tên mẹ cháu đặt, cháu thích được gọi bằng cái tên đó hơn!

Vừa dứt lời người chú của tôi đã đập tay xuống bàn một cái rầm. Tôi giật bắn lên và nhiều người khác cũng thế. Điện Quang Minh im lặng như tờ, cả tiếng thở cũng bị bóp nghẹn lại.

-À HÁ! Khá khen cho con nhóc như cô... tên mẹ đặt à? Là Dương Mỹ Thụy đặt hả? Vậy hóa ra mẹ cô có quyền cao hơn cả Hoàng Đế à?

Lúc này đây tôi biết mình rất hoảng sợ nhưng chẳng hiểu sao càng sợ tôi lại càng mạnh mẽ hơn, tôi ý thức được mẹ và Ngạn Luật đã đặt một niềm tin lớn lao lên tôi như thế nào...

-Cháu không hề nói rằng mẹ cháu có quyền hơn Hoàng Đế. Đơn giản vì bà đã sinh cháu ra, đã chăm sóc nuôi nấng cháu... bà đã ban cuộc sống cho cháu, để cháu thành người... chẳng lẽ sau bao công lao to lớn như vậy mà mỗi cái việc được đặt tên cho con bà cũng không được phép sao?

Cả Hội đồng nhìn tôi, mỗi người một thái độ. Đầu đó vẫn có sự thán phục mập mờ trong mắt họ. Nhưng khi những đôi mắt di chuyển về phía Quốc Công nó chuyển sang nổi kính sợ...

-Hừ... cái khái niệm ấy mi đem ở đâu ra thế? Dù bất cứ hoàn cảnh nào nhà Vua vẫn là người có quyền lực tối cao! Thế giới này không phải như cái mà mi đã sống... tốt hơn hết là học hỏi đạo lý để làm một người biết điều, sau đó thì hãy lên mặt với ta!

Tôi trừng mắt nhìn Quốc Công, không cãi cọ thêm nhưng cũng không tỏ ra nhún nhường. Trước không khí căng thẳng của cuộc họp anh thư kí lại đứng lên líu lo

-E hèm... thôi nào, thôi nào... đều là người trong nhà cả. Chú à, bớt nóng tí xịu đi, kéo chú làm công chúc của chúng ta bật khóc mất!

Tôi nhìn sang anh ta ngay. Cách anh ta gọi Quốc Công là “chú” một cách thân thiết làm tôi rất ngạc nhiên. Tôi mở miệng toan định hỏi nhưng đã bị tiếng gầm ồm ồm của ngài Quốc Công làm giật mình

-CÔNG CHÚA HẢ??? Chắc gì đứa con gái này có quan hệ với hoàng huynh của ta? Nó chỉ có thể là đứa con hoang của mẹ nó với Liêu Mãn Bình thôi... Tính lừa Hoàng Gia à? Chớ có mơ, ta đây biết rõ chuyện này hơn ai hết! Không cần bàn cãi gì thêm nữa, Ngai Vị đã được định đoạt rồi... Hoàng Thái Hậu xứng đáng làm Nữ Hoàng hơn ai hết! Thật đáng tiếc khi ngày hôm nay bà ấy không thể có mặt... nhưng không sao, ta với tư cách là Quốc Công của Trường Thịnh Thiên Quốc, là Đại Tổng Quản của Hội Hoàng Gia ta tuyên bố thực thi ngay lập tức di chúc mà cố Hoàng Đế Quang Minh V để lại!

Tất cả mọi người nín khe không ai dám hó hé nữa lời. Tôi tự hỏi tại sao phải kéo cả lũ gần 50 người ngồi vào cái bàn này trong khi Quốc Công lại tự mình định đoạt tất cả. Nếu ông ấy có quyền hành như thế thì ngay từ đầu cứ tuyên bố luôn đi. Cần gì triệu tập một cuộc họp hoành tráng thế này? Quốc Công nói xong bộ mặt gương gương tự đắc. Anh thư kí của Hội nhìn chú ấy há hốc mồm. Phải đến giây thứ 3 từ khi ông nói xong thì vài người mới bắt đầu quay mặt nhìn nhau rù rì. Họ nói rất nhỏ và hình như là không ai muốn đứng lên phản đối. Người chú của tôi đang đứng đó, oai vệ và kiêu hãnh như thể một chiến binh vừa đánh thắng trận trở về. Còn tôi thì ép sát người trên chiếc ghế, hai bàn tay nắm chặt tay ghế, quả tim đập như muốn bật tung ra khỏi lồng ngực. Tôi biết mình phải làm gì đó, nói gì đó trước khi mọi chuyện trở nên quá muộn...

“Mẹ ơi, con phải làm gì bây giờ? Người ta đã ép con vào đường cùng rồi... Ngạn Luật, em phải nói gì bây giờ?” Tôi bóp chặt sợi dây chuyền đeo cổ bằng bàn tay run rẩy của mình. Trước lúc ra đi mẹ đã trao nó lại cho tôi, tôi xem đó như một lá bùa, một hiện thân khác của mẹ... Lần này liệu nó có thể giúp tôi vượt lên thử thách không?

-Bây giờ chỉ cần một nghi thức rất đơn giản là được! Giờ tay biểu quyết! Ngồi ở đây có đầy đủ 47 thành viên trong Hội. Đây chính là đám đông quyền lực nhất của đất nước. Mọi quyết định sẽ do chúng ta đưa ra... nào, thế ai đồng ý thuận theo ý ta để thực thi di chúc thì mau chóng giơ tay lên. Dĩ Thuật, con đếm đi!

Ông nói với anh thư kí và hất mặt lên nhìn tôi. Tôi cụp mắt xuống ngay. Cả dãy bàn đang do dự. Thật chậm chạp... có 1 cánh tay giơ lên... rồi 2 cánh tay...3...4...5... và tất cả đều đã giơ tay. Tôi thấy hơi thở mình

nghe lại ở cổ. Họ đang biểu quyết, họ đang phán xét, họ đang định đoạt cho số phận của tôi! Trong khi đầu óc tôi còn mụ mị nghĩ ngợi thì anh thư kí đã nói

-Bốn mươi sáu thưa Quốc Công!

Tôi ngẩng mặt lên, ngạc nhiên chờ xem ai là người duy nhất ở đây ủng hộ tôi. Quốc Công cũng nhướng đôi chân mày hỏi

-Sao? 46...vậy là vẫn còn một người không giơ tay? AI?

Ông đảo mắt nhìn khắp căn dãy bàn. Những người khác cũng loay hoay tìm kiếm. Nhưng bất ngờ làm sao, người duy nhất đang đứng trong căn phòng-anh thư kí lại ranh mãnh đáp

-Người đó là tôi!

Anh bí mật nhìn tôi và nháy mắt một cái. Hành động ấy làm tôi nhớ Ngạn Luật da diết, trước kia anh vẫn hay nháy mắt như thế mỗi khi động viên tôi vượt qua một thử thách nào đó... Quốc Công bây giờ mặt mày tái tím đi, hình như ông ấy sắp nổi cơn lôi đình

-CÁI GÌ? Dĩ Thuật! Cháu chống đối ta sao?

Anh chàng không hề tỏ ra run sợ, anh cười khẩy và nhún vai

-Cháu đâu có ý đó. Chỉ là... Cháu nghĩ chúng ta cần phải hỏi qua ý kiến của Viễn Xuyên Công Chúa chứ, đúng không mọi người?

Thế là 47 cặp mắt một lần nữa đổ dồn về tôi. Quốc Công cao giọng mỉa mai

-Hỏi vị Quận Chúa này sao? Ồ được thôi, kéo có người bảo ta chèn ép “Cháu gái yêu dấu” thì khôn... Nào Viễn Xuyên Quận Chúa... không biết Quận Chúa có ý kiến gì trong chuyện này không?

Tôi đành mặt ra, chớp chớp mắt vài cái. Nói hả? Nói cái gì bây giờ? Tôi chưa biết mình cần và có thể nói điều gì nhưng tôi cũng làm bộ đứng dậy tỏ vẻ uy quyền lắm...

-E hèm... à tôi... tôi muốn nói là...

Tôi đảo mắt nhìn hết một lượt các gương mặt. Và trong một khoảnh khắc lạ kì tôi nhận ra mình cần điều gì nhất...

-Trước hết, tôi mong tất cả các vị có thể lắng nghe một cách khách quan nhất những quan điểm sau đây... Một là về vấn đề di chúc! Như Quốc Công đây đã nói: “trong bất kì trường hợp nào nhà Vua luôn là người có quyền lực tối cao”. Như thế thì có làm sao Hội Hoàng Gia lại tổ chức cuộc họp hôm nay để ra quyết định về việc thực thi di chúc của Hoàng Đế? Di chúc không phải là mệnh lệnh sao?

Tôi dừng lại trong giây lát. Đôi chân mày của Quốc Công giờ đã nhíu lại thành một hàng duy nhất trên vầng trán. Những người khác thì há mồm, anh thư kí thì gật gật đầu đồng tình một cách ngớ ngẩn

-Này, Quận Chúa cô không thấy là mình “hơi ngu” sao? Bộ cô không hiểu vấn đề là gì à? Bởi vì có tới...

-Vâng thưa chú! Cháu hiểu! Chú làm ơn giữ im lặng cho tới khi cháu nói xong có được không?

Người chú của tôi như bị gáo nước lạnh tạt vào mặt. Tôi vừa chơi một ván bài ngựa. Dùng chính cái lý thuyết của Quốc Công để đấu với ông ấy...

-... Xin mọi người hãy kiên nhẫn nghe cho xong đã, sau đó ai ý kiến gì thì cứ việc! Tôi xin được nói tiếp... ở đây ai ai cũng biết di chúc của Hoàng Đế là một điều bất khả xâm phạm. Tất cả chúng ta không có quyền “lựa chọn” xem bản di chúc nào sẽ được thi hành. Nhiệm vụ của Hội Hoàng Gia bây giờ là đại diện cho toàn thể thần dân xem xét về phạm vi quyền hạn của hai tờ di. Tôi tin chắc công việc này sẽ chẳng mấy khó khăn đâu. Các vị hãy nghĩ một cách khách quan xem... Di chúc của Hoàng đế đời thứ IV và Hoàng đế đời thứ V thì cái nào sẽ có quyền lực cao hơn?

Ngay sau khi tôi đặt câu hỏi thì một thay đổi lớn đã xảy ra. Người chú khó chịu của tôi giận dữ nhau mày, vẻ mặt khinh khỉnh. Tưởng như hai hàng lông mày của ông đã hợp lại làm một trên trán. Dĩ Thuật-viên

thư kí lạ người của Hội thì tỏ ra thích thú, trên môi vờn vờn nụ cười, tôi cho rằng đó là nụ cười khích lệ. Còn tất cả những người còn lại thì chụm đầu vào nhau rù rì.

-Xin mạn phép được hỏi người thưa Quận Chúa. Chúng thần vẫn chưa rõ ý của người lắm. Không biết Quận Chúa Điện Hạ có thể rõ ràng hơn không?

Tôi vẫn đang đứng oai nghiêm. Sau một lần hít không khí vào căng lồng ngực tôi can đảm nói

-Thôi được, tôi xin được nói thẳng thế này... vua Quang Minh V bản thân Ngài là một vị vua nhưng trước khi làm vua thì Ngài là Bảo Bình thái tử, là con trai của Hoàng Đế IV. Họ là cha con và cái lễ ấy sẽ không bao giờ thay đổi dù thái tử đã làm vua đi nữa... Vậy thử hỏi nếu Thân phụ của nhà vua còn sống và ra một mệnh lệnh thì nhà vua có nghe theo hay không? Xét về khía cạnh pháp luật lẫn đạo lý... ta có thể khẳng định rằng: Lời nói của cha có giá trị hơn là của con! Thế thì có lý do gì để di chúc của Hoàng Đế IV không được thực hiện cơ chứ? Di chúc là ý nguyện và cũng là một chỉ thị không thể bác bỏ. Tại sao chúng ta lại chọn nghe theo di chúc của hoàng huynh tôi trong khi lời nói của thân phụ tôi rõ ràng là có quyền lực hơn???

Cả căn phòng chìm vào sự im lặng đáng sợ. Quốc Công hình như đang đấu tranh dữ dội để tìm ra sơ hở nào đó có thể giúp ông bác bỏ lý lẽ tôi vừa nêu ra. Tôi nhìn về phía Dĩ Thuật mong tìm thấy sự đồng tình duy nhất từ anh ấy. Anh chàng cười lém lỉnh và bí mật gợn ngón tay cái ra, miệng làm dấu: “Giải lắm!” Một sự tự tin kì lạ đang dâng trào trong tôi.

-Đó là tất cả ý kiến của tôi. Ai không đồng tình thì cứ nói! Tôi rất mong các vị công tư phân minh xem xét vấn đề này để quyết định cuối cùng là khách quan và hợp lý nhất!

Tôi nhìn về phía người chú, không còn rụt rè và sợ sệt với ông ấy nữa..

-Và... thưa Quốc Công! Nếu Ngài vẫn nghi ngờ về vấn đề huyết thống của cháu thì cứ việc cử người đến kiểm tra ADN...

Một cách mạnh mẽ tôi gơ tay rút một nhúm tóc nhỏ trên đầu, đau đấy nhưng tôi không mấy quan tâm. Tôi gơ mớ tóc đen nhánh ra và thả nhẹ nó xuống bàn trước sự chứng kiến của mọi người

-Nhiều đây thôi cũng đủ chứng minh tất cả phải không? Chú có thể đến tìm cháu để lấy mẫu xét nghiệm bất cứ lúc nào nhưng xin nhớ một điều...

Tôi rời mắt khó vị Quốc Công và phóng tầm nhìn bao trùm lên mọi người. Bằng chất giọng kiêu hãnh lẫn chút đe dọa tôi hô lớn

-Xin nhớ một điều rằng hành động nghi ngờ về huyết thống Hoàng Gia là một nỗi xúc phạm đối với tôi! Hãy cẩn trọng... nếu Viên Xuyên Quận Chúa đích thật là tôi thì...

Tôi thấy mắt mình đang tóe lửa...

-THÌ CÁC NGƯỜI SẼ PHẢI TRẢ GIÁ CHO TỘI XÚC PHẠM DANH DỰ CỦA MỘT CÔNG CHÚA!

16. Chương 16: Bữa Tiệc Tây Cung

Mở mắt dậy sau một giấc ngủ dài, tôi thấy đầu óc mình sáo rỗng...

Tôi đang ở đâu?

Tôi là ai?

Tôi tên gì?

Theo quán tính tôi bật người ngồi dậy và phát hiện mình nằm trên một chiếc giường rộng kinh khủng. Trên đầu là bộ rèm giường chống muỗi xếp li màu hồng nhạt, bông bành tựa như một đám mây của buổi hoàng hôn. Đây là gam màu tôi thích nhất và cũng là thứ màu sắc mà mỗi khi nhìn thấy Ngạn Luật lại chau mày, lè lưỡi rồi đến lảng nhảng: “Anh thật chẳng hiểu nổi tại sao em mê cái màu này thế chứ? Đúng là con gái, sến phải biết!” Mỗi lần nghe anh chê bai sở thích của mình tôi lại ném ngay vào người anh bất cứ thứ gì

trong phạm vi tầm tay có thể với tới. Vậy là Ngạn Luật phải chịu thua mà lắc đầu cười: “Đã xấu như con gấu lại còn dữ hơn con sư tử!”

-Quận Chúa điện hạ, Người có chuyện gì vui mà cười tươi thế ạ?

Giọng nói của ai đó làm tôi giật mình. Ra là chị hầu Vi Linh-người đã chăm sóc tôi mấy ngày qua. Chị ấy là một người ân cần và có nụ cười rất ưa nhìn. Nếu nói thật lòng thì Vi Linh là người duy nhất mà tôi cảm thấy tin tưởng và gần gũi lúc này. Chị ngồi xuống bên giường, đôi mắt đen chăm chú quan sát sắc mặt của tôi

-Công chúa vừa mới cười! Lại thật... Người vừa cười!

Vẻ mặt thích thú thái quá của chị khiến tôi muốn cười thêm lần nữa

-Chuyện gì mà vui thế? Người không kể cho nô tì nghe được sao?

Vừa mới thấy vui chị ấy lại khiến tôi bực bội

-Thôi đi chị Linh! Chị có thể gọi em là Sao Ly không? Em đã nghe những câu từ cao sa ngổ ngẩn ấy tới phát chán rồi...

Vi Linh bậm chặt môi, sau một hồi suy nghĩ đắn đo chị rụt rè đáp

-Nếu vậy.... S...Sao...Sao Ly công chúa, tôi sẽ gọi như thế nếu không có ai ở gần ^^

Mặc dù chị vẫn giữ hai chữ “công chúa” nhưng ít ra tôi cũng thấy dễ chịu hơn. Tôi cười với chị, điều đó làm chị ta thấy rất vinh dự.

-Thật ra... em vừa mới nhớ tới một người...

Vi Linh mở to mắt hau háu nhìn

-Ai thế? Chắc là hoàng tử rồi!

Tôi há mồm, cảm thấy “choáng” nặng, sau đó thì cười sặc sụa.

-Trời đất ơi... chị Vi Linh, em không tự kỉ tới nỗi đó đâu! Hoàng tử nào chứ? Em bây giờ còn không muốn tin mình là công chúa thì hơi sức đâu mà mơ mộng xa xôi.... Chẳng qua là em nhớ tới ông anh Ngạn Luật! Gần tháng trời rồi không biết tin tức gì hết...

Tôi thở dài còn Vi Linh thì thắc mắc

-Ngạn Luật... cái tên này.... í đó không phải là tên bắt cóc sao? Hắn ta đang bị truy nã mà... sao có thể là...

Chưa đợi chị nói xong tôi đã nhảy dựng lên. Vi Linh cũng giật mình

-CÁI GÌ??? Bọn họ truy nã anh ấy thật sao??? Chẳng phải em đã nói rằng Ngạn Luật là người tốt sao?

Tôi thấy ù hai lỗ tai. Máu nóng tuôn trào lên não. Có thể nói tư thế của tôi lúc này hết sức nực cười: đứng sững trên giường, cái đầu như ồ quạ, hai tay cuộn thành nắm đấm như sẵn sàng đánh nhau... nhưng cái điệu gầy nhom, xanh lét xanh lét thì không toát lên tí khí phách nào!? Tôi phóng xuống giường cái ầm và ra lệnh cho Vi Linh

-Chị mau ra ngoài tìm ngay ông Đại Tổng Quản, bảo ông ấy tới gặp em ngay!

-Vâng, thưa công chúa!

Chị Linh luống cuống, hốt hải chạy đi ngay. Tôi thật sự không có ý dọa chị sợ nhưng lúc này tôi đang phát điên, điên đó! Sau khi thay một bộ xiên y đơn giản tôi bay ra khỏi phòng ngủ đến phòng tiếp khách lớn. Tổng Quản đã ngồi đợi sẵn, ông ta vẫn như mọi ngày béo ục ịch trong bộ đồ thầy tu. Hai má còn có vẻ phụng phịu và sẽ xuống hơn trước. Không cần quan tâm đến cử chỉ chào cung kính của ông, tôi leo lên ngay ngai vị Quận Chúa triều Quang Minh-chiếc ghế có trải lụa đỏ oai nghiêm sừng sững. Tuy nó chẳng bằng một góc cái ngai vàng trong Quang Minh Điện nhưng đối với tôi thế này là quá quyền lực rồi. Đây là lần thứ hai tôi ngồi lên nó, cảm giác thoải mái và tự tin hơn nhiều. Sau khi đã an vị tôi vào thẳng ngay vấn đề

-Đại Tổng Quân! Cháu hỏi ông: rốt cuộc Hoàng Gia vẫn đang truy nã anh trai cháu sao? Chẳng phải cháu đã nói mọi người không được làm thế rồi mà! Thật không thể tin được... vậy mà cháu cứ tưởng...

Một suy nghĩ lóe lên trong đầu tôi. Phải chăng chính vì bị truy bắt mà Ngạn Luật không thể tới đây tìm tôi? Vì sợ gặp cảnh sát nên anh ấy phải trốn biệt bên nước ngoài? Đến lúc này thì nỗi hận dâng trào tới cực điểm. Ông tổng quân hình như đang vội vã giải thích gì gì đó nhưng tôi chẳng còn nghe được nữa. Mặt mày nóng bừng và sục sôi cơn giận

-Thì ra chính các người đã ngăn anh ấy đến tìm cháu! Có phải thế không??

Tôi không còn ngồi trên ghế nữa mà đã đứng phắt dậy chạy ngay tới chỗ ông ta. Tôi điên cuồng lôi kéo cánh tay áo ông ta và la lối

-Hoàng Gia thật là độc ác!!! Trả anh cháu lại cho cháu. CHÁU MUỐN ANH ẤY! Mấy ông có phải đã bắt Ngạn Luật rồi không??? Anh ấy bị oan mà!

Trong đầu tôi diễn ra hàng trăm cái suy luận. Nào là Ngạn Luật đã bị bắt trời, bị bắn chết, bị đẩy ra hoang đảo, bị ngồi tù, bị giải tới pháp trường, bị treo cổ, bị tử hình, vân vân và vân vân... Cứ nghĩ tới việc anh ấy bị người ta hại là tôi thấy kinh hoàng. Ngạn Luật chết rồi thì tôi phải làm sao? Cảm giác tuyệt vọng vô cùng đang chiếm lấy tâm trí tôi. Kể từ khi mẹ mất đầu là lần đầu tiên tôi thấy sợ hãi như vậy. Hình như có ai đó đang cố kéo tôi ra khỏi ông Tổng Quân. Tôi ý thức được mình đã làm rách toẹt vạt tay áo của ông ta.

-THẢ RA! Buông tôi ra! Trả Ngạn Luật lại đây! Tôi sẽ liều chết với mấy người....

Tôi hét lên bằng âm vực cao nhất có thể đạt tới. Gần cả tháng trời nay niềm an ủi và hy vọng duy nhất khiến tôi tiếp tục sống trong Hoàng Cung chính là chờ tới ngày được gặp lại anh trai. Chẳng thể nào diễn tả nổi tôi khao khát anh ấy như thế nào. “Khao khát” từ này là chính xác nhất! Ngay cả khi mơ tôi cũng chỉ thấy toàn gương mặt và giọng nói của Ngạn Luật, tôi thấy ngôi nhà xinh xắn của mình nơi thị trấn nhỏ xa xôi, thấy cái dáng xạc cặp da đi làm vô cùng lịch lãm, thấy cả những khoảnh khắc anh ấy cười dịu dàng hay gắt gỏng, la mắng... Tôi nhớ Ngạn Luật, đúng vậy, tôi nhớ anh da diết... Làm sao mà không nhớ kia chứ? Tôi đã gắn bó với anh suốt một khoảng thời gian dài trong cuộc đời, đã từng xem anh là tất cả...

Tôi ngã quỵ trong lúc Tổng Quân cất giọng the thé gấp gáp gọi người tới giúp, hai anh lính cố kéo tôi ra lúc này thì hoảng sợ lúnh nhúnh đỡ lấy thân người đã rã rời của tôi, một tốp nữ hầu chạy ào vào trong mặt mày không còn giọt máu... Những câu cuối cùng tôi nghe được chính là tiếng gọi thảm thiết của ông Tổng Quân...

-Gọi ngự y nhanh lên!!!

Tôi lại mở mắt thêm lần nữa. Không biết là mình đã ngủ bao lâu rồi. Xung quanh bốn bề im phăng phắc, chỉ có tiếng kèn kẹt khe khẽ của kim đồng hồ. Đó là cái đồng hồ bằng đồng cổ xưa treo gần góc tường. Cái thứ rỉ sét ấy đáng giá cả gia tài đối với một người bình thường. Tôi thật chẳng hiểu giá trị thực sự của nó ở chỗ, thà mua một cái đồng hồ điện tử chạy pin còn tốt hơn... Mà khoan đã! Hình như tôi vừa bỏ sót cái gì đó...? Chuyện gì đã xảy ra trước khi tôi thiếp đi nhỉ. Vài sợi thần kinh trong đầu tôi đang chậm chạp truyền tải thông tin, kiểm tra bộ nhớ nguồn,...

Sau khi nhớ ra mọi chuyện tôi bật người dậy ngay. Xém tí nữa là ngã khỏi giường vì chóng mặt. Căn phòng vẫn như mọi khi: chứa đầy những món đồ trang trí lấp lánh đắt tiền và sắc sỡ những chiếc lông vũ... Có vẻ như phụ nữ trong Hoàng Gia thường yêu thích những chiếc quạt làm từ lông đuôi của chim công, những bộ váy có đính kèm những nhúm lông nhuộm màu hay những chiếc mũ có một sợi lông chim đồ sộ dựng đứng lên. Quả là cái gu thẩm mỹ kì lạ. Họ luôn cho rằng cái thứ mềm mềm, sợi sợi, chia chia đó tôn thêm nét quyền quý và nữ tính. Còn tôi thì thấy chúng thật phiền phức! Điển hình là cái áo choàng lông ngỗng trắng tinh mà một vị tay to mặt bự nào đó đã tặng cho tôi từ ngày đầu tiên tôi tới đây. Có khá mềm mại, trơn mượt nhưng vấn đề là nó làm tôi dị ứng. Cứ chốc chốc tôi lại để cái mũi chạm vào đám lông và hậu quả là tôi bị ất xì liên tục! Chỉ sau một lần mặc thử tôi đã quăng nó vào chỗ sâu nhất, khó tìm nhất trong tủ quần áo. Tốt nhất là quên nó đi!

Bỏ qua chuyện về mấy cái lông. Tôi tự mình trèo khỏi giường và bắt đầu lần theo mép tường để không bị té. Sau một giấc ngủ dài tôi vẫn còn cảm nhận được cơn giận đang dâng lên trong lòng. Chắc là bác sĩ đã tiêm thuốc an thần để tôi bị mụ mị đây mà!

-Ồi trời đất ơi... Quận Chúa tỉnh rồi à?

Chị Vi Linh cuống cuống đỡ lấy tôi. Có vẻ như tôi đã khiến chị sợ hãi nhiều...

-Em ngủ bao lâu rồi nhỉ?

-Khoảng 6 tiếng rồi thưa Công Chúa!

Tôi chỉ biết thở dài.

-Em muốn ra ngoài bây giờ, em muốn giải quyết một số chuyện...

Vi Linh gật đầu nói ngay

-Công Chúa chớ lo, lão Công Công đang chờ người bên ngoài, ông ấy sẵn sàng diện kiến khi người tỉnh lại...

Tôi há miệng nhớ xem mình có quen vị này không. Hình như là Lý Quỳnh-cái ông cao to tôi đã gặp trước đây. Tôi vội bảo chị tìm một cái áo choàng dài phủ kín người ngoại trừ cái làm từ lông ngỗng. Lần này chị đem ra một cái sẫm màu bằng nhung. Tôi khoát tạm và đi ra phòng khách. Công công đang ngồi trên bộ bàn gỗ uống trà. Tôi cũng ngồi đối diện vì không muốn phải cực nhọc leo lên cái ngai vị Quận Chúa cách mặt đất tới 6 bậc thang. Sau nghi thức chào hỏi tôi vào vấn đề ngay. Công công có vẻ điềm tĩnh và thưa hết mọi chuyện

-Hiện tại lệnh truy nã đã được tháo bỏ theo đúng ý Quận Chúa. Tuy nhiên tung tích của Dương Ngạn Luật vẫn là một câu hỏi lớn. Cục an ninh ở Vaiza cũng không cho biết thêm thông tin gì... Quả thật... con người này... rất đặc biệt!

Tôi ngu ngơ ngồi nghe ông nói. Hết tròn mắt tới há miệng.

-Có khả năng anh ta đã tiếp tục di chuyển sang nước khác hoặc bằng cách nào đó nằm ngoài tầm kiểm soát của hai quốc gia... Thần cho là Người không cần phải bận tâm nhiều nữa. Nếu anh ta có lòng muốn đến tìm gặp Công chúa thì anh ta sẽ đến, chẳng có bất kì sự cản trở nào. Còn nếu anh ta vẫn không lộ diện thì điều đó có nghĩa là anh ta không muốn gặp người...

Tôi thở nhẹ và cup mắt nhìn xuống đất. Lẽ nào Ngạn Luật không muốn tới thăm tôi?

-Vậy còn cô San, ông có tin tức gì về cô ấy không? Họ có đi cùng nhau không?

Công công lắc đầu

-Thật tình thần không thể cung cấp thêm bất cứ tin mới nào. Cả hai giống như đã... “bốc hơi” vậy!

Tôi ngửa người ra sau tựa vào lưng ghế

-Thôi được rồi... ông có thể lui ra...

Lý công công kính cẩn đứng dậy.

-Vâng! Xin chúc mọi điều tốt lành đến với Quận Chúa Điện Hạ... Á mà... chắc Điện Hạ chưa hay tin này: Thái hậu đã về nước rồi. Bà rất mong công chúa có thể đến Tây cung chơi...

Tôi thấy tỉnh người ra ngay. Thái hậu à? Muốn gặp tôi à?

-Chiều nay Tây cung mời khách. Tất cả Hoàng thân đều được mời. Nếu công chúa thấy khỏe trong người thì tốt nhất nên đến chào Thái hậu!

Có thể nói là lần ra ngoài này làm tôi lo lắng nhiều. Tôi ngồi trên chiếc limo đen và bánh xe thì quay tròn vô cùng chậm chạp. Hết vuốt tóc đến gặm ngón tay tôi tìm mọi cách giết thời gian và làm mình bình tĩnh hơn. Điều duy nhất tôi hài lòng là được trở lại với thời đại. Chẳng còn bộ đầm nặng nề hay những thứ trang sức phô trương. Tôi mặc trên người bộ váy trẻ trung xinh xắn. Chỉ dài tới đầu gối và bung ra nhẹ nhàng như cái đầm tôi từng mặc trong buổi trình diễn văn nghệ năm lớp 6. Đôi khuy tai chỉ là một chấm nhỏ lấp lánh, cổ đeo sợi dây bạc mảnh mai-loại mà bạn có thể ghé vào một sạp bán hàng giả bên đường và tậu ngay một cái! Nhưng khác ở chỗ nó làm từ bạc thật. Thay vì uốn tóc thành những lọn to mấy chị hầu đã giúp tôi dúi thẳng ra và cột đuôi ngựa khỏe khoắn. Trông tôi thật tuyệt làm sao! Cảm giác giống như đi tham dự một buổi tiệc sinh nhật bình thường.

Đoạn đường tới Tây cung không xa. Đó là một lâu đài phẳng phát lối kiến trúc Gothic, trộn thâm tí sự uyển chuyển phương Đông và cả nét hiện đại tân thời. Các lối đi chiếu sáng bằng đèn điện và các bãi có rộng có đèn pha sáng trưng. Quanh các gốc cây là những dây đèn neon màu chớp chớp. Không gian giống như lúc đi dạo trên một công viên thành phố.

Tôi biết rằng đây là lần đầu tiên tôi chính thức xuất hiện trên báo chí. Có nhiều nhà báo và phóng viên đang đợi sẵn, chỉ chờ thấy tôi để ghi lại những hình ảnh đầu tiên về vị Công chúa bí ẩn. Dù thế họ vẫn không khiến tôi lo lắng nhiều. Tôi chỉ quan tâm đến cuộc gặp gỡ với Thái hậu. Dù gì thì tôi cũng vừa giành mất chức Nữ Hoàng của bà trong lần họp Hội hoàng gia trước đó. Không biết chừng ba ấy sẽ ghét cay ghét đắng tôi!

-Quận Chúa Điện Hạ, không biết là Người có muốn gặp Thái hậu trước lúc bữa tiệc bắt đầu không? Thái hậu đợi trong thư phòng...

Một người tôi không quen đến trước mặt kính cẩn hỏi. Dù gì thì tôi vẫn chưa sẵn sàng bước vào phòng tiệc toàn những người lạ. Tôi gật đầu và bẽn lẽn đi theo sau. Thay vì vào thẳng cửa chính thì chúng tôi đi cửa phụ bên hong để tránh phòng tiệc. Tây cung thật tuyệt! Nội thất trang nhã, không gian hiện đại tạo cảm giác thoải mái. Người dẫn đường chỉ đi tới cánh cửa gỗ lớn và một mình tôi bước vào. Cả đoàn tùy tùng của Nam cung –nơi tôi ở cũng phải đợi bên ngoài. Tôi bâng hoàng bước vào trong. Căn phòng đầy sách và tranh ảnh. Từ chân dung đến tranh tĩnh vật, tranh phong cảnh, tranh trừu tượng... Ngồi trên bộ salong màu nâu nhạt chính giữa phòng là một người phụ nữ xinh đẹp. Trông bà còn trẻ lắm. Bà nhìn tôi với nụ cười vô cùng thân thiện. Khi tôi còn đang say mê ngắm nhìn bà thì bà đã chỉ tay về cái ghế đối diện

-Con cứ ngồi xuống đây!

Phải công nhận rằng Thái hậu có sức hút đặc biệt. Bà làm tôi ngây người và trầm trồ thán phục vẻ đẹp lẫn phong thái đoan trang. Tôi làm theo yêu cầu của bà một cách vô điều kiện.

-Xem nào... con thật là đáng yêu. Con làm ta nhớ mẹ con biết bao...

Tôi tỉnh ra một tí và bắt đầu lắp bắp

-Dạ... thưa... Thái hậu, người đã từng gặp mẹ con?

Bà hóp một ngụm trà nóng và gật đầu

-Đương nhiên rồi. Mỹ Thụy từng là chị em tốt của ta mà!

Sau khi bỏ tách trà xuống bà nhìn tôi chăm chú

-Ước gì con đến đây từ trước... Hoàng gia hoàn toàn bất ngờ vì sự xuất hiện của con. Nhưng ta hiểu, có phải con rất lo sợ và hoang mang không?

Tôi chỉ im lặng gật đầu. Thái hậu nhướn đôi chân mày thanh thoát của bà và cười hài lòng

-Con sẽ sớm làm quen với cuộc sống này thôi... Có lẽ khoảng thời gian trước đây đang cản trở con thích nghi... Hãy tự tin lên Sao Ly! Con sẽ sớm trở thành một công chúa đúng nghĩa...

Bà ấy gọi tôi là Sao Ly. Thật dễ nghe làm sao... Ngay từ đầu tôi đã có cảm tình với Thái Hậu.

-Ta vừa từ Viễn Lai quốc trở về. Con biết đấy, đó là quê hương của ta. Sau sự ra đi của Hoàng Đế... ta thật sự bị tuyệt vọng... Ta từng có ý định sẽ không trở về nơi này nữa...

Bà dừng lại nhìn đầu đó ra ngoài cửa sổ..

-Cung điện này đầy những mất mát đau thương. Nó chứa nhiều niềm vui lẫn kỉ niệm đau buồn của ta. Con có thể tưởng tượng một người phụ nữ lần lượt mất đi tất cả người thân của mình sẽ như thế nào? Chồng ta, rồi đứa con trai của ta... chẳng hiểu cái nghiệp chướng gì cứ níu kéo ta trên cõi đời này để ta làm người ở lại chịu đau thương?

Bà đưa đôi mắt tuyệt trần dịu dàng nhìn tôi

-Sao Ly... tuy rằng ta không phải người mang nặng đẻ đau sinh ra con nhưng ta mong con có thể coi ta như mẹ. Con biết không... con rất rất giống ông ấy!

Bà chỉ tay lên bức chân ung to nhất trong phòng. Người đàn ông trong ảnh tuổi trung niên, dáng vẻ oai phong lẫm liệt. Ông đội một vương miện bằng vàng thiết kế tinh xảo, tay là chiếc quyền trượng làm người ta liên tưởng tới cây đinh ba của Poseidon (Thần biển trong thần thoại Hy Lạp, anh trai thần Dớt). Khuôn mặt của ông đang cười vẻ khoan dung và đầy nhân ái. Tôi dán mắt vào bức ảnh khá lâu...

-Mắt con lại giống mẹ con... con có đôi môi của mẹ, mái tóc của cha và cả cái tính cách mạnh mẽ của ông ấy nữa...

Tôi rời mắt khỏi bức chân dung để nhìn thái hậu

-Mạnh mẽ ạ?

Bà cười, vài nếp nhăn mờ mờ hiện lên ở mi mắt.

-Ta đã nghe nói về cuộc họp Hoàng Gia. Con thật tuyệt! Ta mừng vì Trường Thịnh Thiên Quốc có một vị Công Chúa như vậy...

-Nhưng... nhưng... thưa Thái hậu. Con đã cả gan lấy mất ngai vàng của người...con...

Tôi chưa nói xong thì bà đã giơ tay ra bảo dừng lại

-Ta không cho phép con nói như vậy. Cương vị Nữ Hoàng vốn dĩ là của con. Ta đã già rồi, gần đất xa trời rồi mà còn ham muốn quyền lực thì không nên. Huống chi chồng và con ta đã mất, nếu ta ngồi vào Ngai vàng chắc chắn sẽ có kẻ dèm pha... họ sẽ cho rằng ta giết gia đình mình không chừng...!

Tôi thấy mắt bà lộ ra vẻ oán giận và ảm ức. Một con người hiền hậu và đáng kính như thế mà có kẻ không yêu quý sao?

-Con thấy Thái hậu mới xứng đáng... con... con chỉ là một đứa con gái 17 tuổi...

Thái hậu lắc đầu

-17 thì đã sao? Cha con lên ngôi khi ông mới 15 và ông tỏ ra là một vị vua rất anh minh...

Tôi tuyệt vọng nhìn Thái hậu. Không ai có ý định trở thành Nữ Hoàng thay tôi sao? Tôi thấy hụt hẫng trong chốc lát nhưng rồi lại nhanh chóng lấy lại quyết tâm

-Vâng, con muốn trở thành Nữ Hoàng... con muốn người ta biết sự thật về mẹ con... mẹ con là một người tốt, bà bị oan. À và cả anh trai con nữa... anh ấy...

Tôi chưa kịp nói xong thì Thái hậu ngắt lời. Giọng nói của bà kích động thấy rõ

-ANH??? Con còn có anh sao?

Tôi ngơ ngác một chút rồi lắp bắp

-Dạ... anh ấy tên Dương Ngạn Luật...

-Cũng là con của mẹ con à?

Tôi lắc đầu

-Không... anh ấy là...

Tôi bỏ dở câu nói để thở dài

-...Con cũng chả biết anh ấy là ai... nhưng con đã sống với Ngạn Luật từ khi mẹ qua đời đến nay! Từ ngày con vào cung Ngạn Luật đã biến mất... con đang tìm anh ấy!

Thái hậu có vẻ căng thẳng. Bà bặm môi và nhìn lên bức tranh tĩnh vật. Hình như bà đang suy nghĩ gì đó lung lăm.

-Nào, Sao Ly... kể ta nghe về anh trai con đi...

Tôi không biết vì sao bà ấy lại quan tâm đến chuyện này như thế nhưng tôi vẫn thành thật khai báo

-Anh ấy là một giáo viên dạy toán. Con cũng không biết mình có anh trai, chỉ lúc sắp ra đi mẹ mới nói cho con biết. Từ đó chúng con ở với nhau. Nhưng không ngờ về sau Ngạn Luật lại nói rằng anh không phải là anh ruột... Rồi con bị bắt vào cung, Ngạn Luật tự nhiên mất tích. Con vẫn chưa kịp hỏi xem rốt cuộc vì sao anh ấy lại giả làm anh trai con...

Nói giữa chừng tôi sợ Thái hậu sẽ nghĩ xấu về Ngạn Luật nên vội đính chính

-Thật ra anh ấy là một người anh rất tốt! Anh ấy đã lo lắng và chăm sóc cho con cả 5 năm trời... Ngạn Luật không phải là người bắt cóc hay mối đe dọa gì gì đó cho Hoàng Gia đâu. Anh ấy chỉ là một công dân bình thường thôi...

Thái hậu vẫn đang mơ màng trong những suy nghĩ riêng tư. Không biết là bà có nghe tôi nói không. Căn phòng rơi vào im lặng kì quặc.

-Uhm... thật là lạ lùng... có lẽ ta sẽ lưu ý tới anh trai con.

Bà cười hiền hậu và bắt đầu an ủi

-Con không phải lo, ta chẳng có ý gì đâu. Ta sẽ giúp con tìm anh!

Tôi mừng quýnh rồi cảm ơn bà lia lịa. Sau khi uống cạn tách trà hương sen ngon lành Thái hậu nói rằng đã tới giờ khai tiệc. Bà muốn tôi sóng bước bên cạnh lúc bà xuất hiện trước mặt mọi người. Tôi đồng ý hai tay hai chân. Ít nhất thì đã tìm ra cách bước vào trong ấy mà không bị mất tự nhiên.

Tiệc mừng Thái hậu trở lại là dạng tiệc buffet hiện đại. Nó không khác mấy so với những bữa tiệc dành cho người giàu tôi từng xem trong các bộ phim truyền hình. Không khí có phần không thoải mái vì tôi vị vậy quanh bởi rất nhiều người lạ. Ai ai cũng muốn chào nói và hôn tay tôi. Bọn họ rất biết xu nịnh, họ khen ngợi đủ thứ từ đôi giày tôi mang trên chân đến kiểu tóc rồi bộ váy tôi mặc... cảm giác giống như mình trở thành idol trong mắt công chúng. Mọi người ăn nói lễ độ nhã nhặn và ai ai cũng cẩn trọng. Họ hay cúi đầu và dạ thưa ở mức không cần thiết. Thật là ngại ngùng mỗi khi có một nam nhân vào ngửi ý xin được hôn tay tôi. Tôi cố giữ nụ cười luôn hiện hữu trên môi và thân thiện tối đa với họ. Thật may là tôi tìm được vài người dễ thương trong bữa tiệc. Đó là Kiều Kiều con gái của Lý Công Công. Chị ấy lớn hơn tôi 3 tuổi và xưng hô rất dễ gần. Vợ chồng Triệu Công tước thì rất hài hước và thân thiện. Sau khi “chạm trán” Trường Thịnh Thiên Lữ Công-ông chú ruột khó tính, tôi đã phải gắng tỏ tự nhiên, chào hỏi cho có lệ rồi kiếm đường chuồn!? Bị ông ta nói móc nói xéo một hồi chắc tôi sẽ phát khùng lên mất!

Cầm một ly rượu trên tay, vừa định trốn ra ngoài chốc lát thì lại gặp phải người quen

-A ha... tiểu công chúa xinh đẹp của tôi đây rồi! Em định đi đâu vậy?

Tôi nhận ra anh thư ký của Hội Hoàng Gia. Anh ấy mặc một bộ vét rất ngẫu, trông đẹp trai tuấn tú không thua gì hoàng tử. Nụ cười rạng rỡ của anh ấy là tôi lóe mắt... Tự nhiên nhớ tới cô bạn Mỹ Lạc vốn rất “mê giai”. Nếu có cơ hội nhất định tôi sẽ dẫn cô ấy đi gặp anh. Mỹ Lạc trông thấy bạch mã hoàng tử mà không thêm nhỏ dãi mới là lạ (>,<>

-Á ơ...ư... em... định ra ngoài cho thoáng một tí!

Tôi phát hiện anh ta khá là bạo dạn. Gọi tôi bằng “em” ngọt xớt và tôi đáp lại cũng “ngọt lịm” không kém!

-Ồ vừa hay anh cũng định ra ngoài. Mình đi thôi!

Thế là anh ấy kéo tôi đi ngay. Tôi cảm thấy mình giống như “nàng công chúa bỏ trốn”. Đó là tựa một bộ phim cổ trang phương Đông tôi từng xem. Nhân vật chính là một cô công chúa trót đem lòng yêu một anh chàng thợ rèn nghèo khổ. Vì tiếng tình yêu cô đã cùng chàng trai lên khỏi hoàng cung và khiến nhà vua vô cùng tức giận... Ôi giờ ơi, hoàn cảnh của tôi lúc này đâu có giống lắm đâu. Anh chàng này không phải là thợ rèn và tôi cũng chỉ có cảm tình tí tí với anh ta. Chúng tôi cùng đi dạo bên bờ hồ. Tòa lâu đài sáng rực ánh đèn và nhạc xập xình ở xa xa

-Viễn Xuyên... à không, Sao Ly, dạo này em thấy thoải mái hơn rồi phải không?

Anh thư ký mở lời xóa tan sự im lặng

-uhm... cũng tạm được...

Tôi dừng lại và ngồi chồm hổm bên bờ hồ. Mặt nước ban đêm đen ngòm và lạnh lẽo

-Lần trước nhờ có anh giúp đỡ... em vẫn chưa nói lời cảm ơn

Anh thư kí nhún vai

-Có gì đâu,... chú ấy lúc nào cũng nóng nảy như vậy nhưng em đừng hiểu lầm. Lữ Công là người yêu nước đến điên cuồng. Ông ấy sống cả đời vì vương triều Quang Minh... vì thế ông ấy chúa ghét những ai làm khoáy động sự yên bình của gia tộc...

Tôi thấy ngạc nhiên tròn mắt nhìn

-Nếu em đoán không lầm thì anh có quan hệ huyết thống với em...

Anh thư ký sững sốt rồi chuyển sang giận dữ

-Đừng nói là em chưa biết anh là ai nha!

Dù không muốn nhưng tôi thành thật gạt đầu. Có thể thấy là anh chàng vừa bị tát gáo nước vào mặt. Vẫn còn chưng hửng nhưng anh ta cố giải thích

-Anh cùng họ với em, tên anh là Dĩ Thuật. Chúng ta là anh em họ... mẹ anh là Trường Thịnh Thiên Mỹ Viên-bà là em gái ruột của Hoàng đế IV, tức là cô ruột của em đó.

Đầu tôi bắt đầu quay o o. Tôi nhớ anh hai từng nhắc tới cái tên này...

-Uhm... hình như Công chúa Mỹ Viên có tới 2 con mà!

Dĩ Thuật cười và nhanh chóng lấy lại tinh thần

-Chính xác! Anh còn có một người em gái song sinh. Nó tên Dĩ Linh.

-Thế chị ấy đâu rồi?

Dĩ Thuật thở dài

-Em hỏi anh, anh biết hỏi ai? Cả nửa năm nay nó bỏ đi đâu mất tiêu... chắc là đi tìm cái tên dõ người kia rồi...!

Tôi lại thấy tò mò

-Ai dõ người kia ạ?

-Là vị hôn phu của nó...

-Ồ ồ, hóa ra chị ấy kết hôn rồi!

Dĩ Thuật phủ nhận ngay

-Ấy không không... chỉ là “sắp” thôi. Gia đình anh và nhà họ Liêu từ nhỏ đã có hôn ước. Nói ra thiệt là mắc cười! Liêu Mãn Bình tướng quân hồi còn trẻ có thời ra sức cua mẹ anh cho bằng được^^ Hổ hổ hổ... nhưng chẳng may mẹ anh chẳng thêm để ý, hễ lão mà xáng tới là mẹ anh ra đòn karate đá lão bay! Về sau hình như ầm ỨC quá lão đi năn nỉ cha em vốn là bạn thân đứng ra mai mối giúp. Mẹ anh nói một câu: “Bổn cung với mi kiếp này không duyên phận xin để tơ tình dang lại cho đời sau!” Không biết lão họ Liêu nghĩ thế nào mà lúc anh và Dĩ Linh vừa ra đời đã chạy sang xin hỏi cưới ngay!?? Mẹ anh tức lắm mà cãi không được. Cha em không binh em gái mà lại hòa theo bạn bè, còn nhận là người làm chứng lời hứa hẹn của mẹ anh. “để đời sau” tức là thế hệ tiếp theo phải lấy nhau... Vậy đó, từ nhỏ hai đứa nó đã chơi chung. Còn gọi nhau là vợ vợ chồng chồng anh nghe nổi da gà. Cũng may con của Liêu tướng quân là nam, lỡ mà là nữ thì coi như anh lãnh hết...híc híc...

Tôi nghe xong thấy cũng buồn cười. Xem ra chuyện tình trong hoàng gia cũng lộn xộn như thế. Chẳng thể nào ngờ được một người từng thích cô tôi lại cuối cùng bị người ta nói là có quan hệ với mẹ tôi... Sao mà rắc rối vậy không biết?

-Uhm... vậy chắc chắn là họ sẽ lấy nhau rồi!

Dĩ Thuật cười khinh khỉnh và lẩm bẩm

-Hên xui! Từ năm lên 10 tên đó đã không còn ở trong cung nữa. Nghe nói là hắn đi du học. Tới nay gần 20 năm rồi mà có thấy quay về đâu. Thế mà không hiểu sao Dĩ Linh vẫn còn si tình, nó dám bỏ nhà đi tìm thằng đó làm cha anh nổi cơn thịnh nộ... haizz... một ngày nào đó mà tình cờ gặp lại hắn anh thề là sẽ xách dao chém bay đầu!

Tôi sờn gai óc nhìn Dĩ Thuật chằm chằm

-Anh giết người đó rồi anh sẽ đi tù!

Dĩ Thuật cười hiểm ác

-Hè hè hề... lo gì... anh dù gì cũng là Hoàng Thân mà! Đi “cửa sau” là thoát thôi!

Tôi cãi lại ngay

-KHÔNG được! Cái đó gọi là lạm dụng quyền lực...

Dĩ Thuật nháy mắt

-Có sao, chỉ cần Viễn Xuyên Nữ Hoàng đây nói một tiếng là ổn rồi!

Tôi giật mình khi được gọi là Nữ Hoàng. Chút xíu nữa là tôi quên mất mình sắp trở thành một Nữ Hoàng. Còn 20 ngày nữa là tròn ba tháng từ ngày người anh cùng cha khác mẹ của tôi qua đời. Lễ đăng quang của Nữ Hoàng sẽ diễn ra. Chẳng biết là tôi nên mong ngóng hay lo sợ cái ngày đó nữa...

Tôi đảo mắt nhìn những chòm sao lấp lánh trên trời. Ngày đăng quang của tôi sẽ là ngày hội lớn của cả nước. Hy vọng Ngạn Luật sẽ trở về. Biết đâu trong đám đông đi diễu hành tôi sẽ tình cờ nhìn thấy anh?

-KHÔNG XONG RỒI!

Có tiếng la thất thanh. Cả tôi và Dĩ Thuật đều giật mình quay lại nhìn. Một người lính vệ vai đeo súng hấp tấp chạy tới. Sau hai lần hít thở lấy hơi anh ta hốt hoảng nói

-Có án mạng! Nguyên tướng quân họ Liêu trên đường tới Tây Cung đã bị ám sát!

Dĩ Thuật chớp lấy hai vai người lính vệ hỏi rõ ràng

-Ám sát làm sao?

-Bị phóng kim độc từ xa...

Tôi hoang mang chẳng hiểu gì thì Dĩ Thuật đã choàng tay qua người tôi và đảo mắt nhìn quanh. Về mặt anh sợ tới tái mét đi

-Là sát thủ! BẢO VỆ NỮ HOÀNG!

Trước lúc anh nói thì những toán lính mặc đồ trắng đã chạy bổ nhào về phía chúng tôi rồi...

17. Chương 17: Gia Tộc Họ Liêu

Căn phòng tôi đang ngồi thật âm đạm và không khí nặng nề sự căng thẳng. Đã hơn 2 giờ sáng rồi mà tôi chưa được ngủ, nói chính xác là chưa thể ra khỏi Tây Cung. Một vụ án mạng vừa xảy ra. Người bị giết là Liêu Mãn Bình, cái danh dù đã nghe nhưng thực chất tôi chưa từng gặp. Toàn bộ cung điện đang bối rối, các khách mời trong bữa tiệc cũng đang bị nhốt trong một gian phòng khác và được canh gác cẩn thận. Đến khi nào đội cảnh vệ chưa lục soát kỹ càng từng ngõ ngách trong cung điện thì tức là tên sát nhân vẫn còn lẩn quẩn và như vậy chúng tôi sẽ phải tiếp tục ngồi chờ. “Đó là để đảm bảo an toàn cho Người thừa Quận Chúa Điện Hạ!” Mỗi lần tôi tỏ ý muốn ra ngoài thì đều nhận được câu trả lời như thế. Trong phòng, Thủy Tú Thái Hậu đang trầm ngâm đọc sách, vẻ điềm tĩnh đáng ngưỡng mộ. Chú Lữ Công thì đi đi lại lại miệng liên tục lẩm bẩm, vài lần còn liếc sang nhìn tôi, ánh mắt vẫn gay gắt như trước đây.

Chốc chốc tôi lại thấy mệt mỗi phải tựa đầu vào người anh họ Dĩ Thuật.. Anh ta ngồi xếp bằng trên sofa, dáng vẻ thoải mái tự nhiên. Cái tai nghe MP3 đang “bùm bùm chát chát” gì đó... Anh đưa cái điện thoại cho tôi, cười an ủi

-Chán quá ha! Em thích chơi game không? Anh có trò đột kích phiên bản Mobile mới nhất đó!

Tôi không rành về game lắm nên thấy quá xa lạ. Như đoán được ý của tôi Dĩ Thuật nói thêm

-Thế thì chơi xây nhà hay nuôi thú đi. Cái đó hợp với con gái hơn!

Cái cười ranh mãnh lại làm tôi nghĩ tới Ngạn Luật. Khốn thật...! Cái ông anh này sao ngày càng giống cái ông anh kia!??? Không khéo sẽ có lúc tôi gọi nhầm anh ta thành Ngạn Luật mất (>.<). nhận=" lấy=" cái=" điện=" thoại,=" một=" ý=" nghĩ=" lóe=" lên=" trong=" đầu=" tôi.= " lâu=" lắm=" rồi=" tôi=" không=" xài=" di=" động=" và=" cũng=" không=" liên=" lạc=" được=" với=" ai...=" tôi=" bí=" mặt=" đảo=" mắt=" nhìn=" quanh=" phòng,=" đảm=" vào=" không=" ai=" để=" ý=" rồi=" bật=" hệ=" thống=" chat.= " đăng=" nhập=" vào=" yahoo=" theo=" địa=" chỉ=" của=" mình.= " rất=" nhiều=" nick=" đang=" sáng=" đèn.= " tôi=" di=" chuyển=" ngón=" tay=" tới=" cái=" tên=" "se_khong_lay_chong"=" khùng=" chat=" hiện=" ra=" nhưng=" tôi=" bắt=" đầu=" phân=" vân...=" nói=" gì=" bây=" ">

Bé củ cải: HI ^^

Dòng dõi thoại đã gửi đi nhưng vẫn không có trả lời...

Bé củ cải: Mạn Mạn à... là tớ đây, Sao Ly đây!

Mọt sách:

Bé củ cải: Nè, nói gì đi chứ >.

Mọt sách: Cậu... là virút hay là ai đang giả mạo vậy?

Bé củ cải: Ta chém chết mi!!! Không phải virut, không phải giả mạo! Là tui nè, chưa chi đã quên bạn cũ rồi...

Mọt sách:...uhm... là cậu thật à?..... Tớ... phải gọi làm sao đây? Công chúa điện hạ...

Bé củ cải: Ax ax ax... công với chúa nổi gì? Mình nhớ bồ lắm nè! Ko thể nc bình thường như trước kia sao???

Mọt sách: Ôi... nữ hoàng cao quý! Tiện dân làm sao có cái gan đó!

Bé củ cải: >.< tui=" quậ=" rồi=" nha!=" chán=" thật,=" out=" ">

Mọt sách: CHỜ ĐÃ!

Bé củ cải:.....

Mọt sách: Ha ha ha... đùa tí thôi! Sao Ly nè, tớ bắt ngờ lắm nhé! Có thật bồ là Công Chúa không? Cả tháng trời nay tớ siêng đọc báo lắm đó. Tờ nào cũng có bài viết về cậu... Cậu tin nổi không? Bây giờ tớ và Mỹ Lạc là idol của thị trấn. Người ta còn phỏng vấn tui tớ nữa... Tớ đã nói với họ: “Chúng cháu là bạn thân nhất của Quận Chúa...hé hé hé... thiệt sướng cái miệng!

Bé củ cải: (T.T)

Mọt sách: Ôi má ơi... tớ vẫn còn chưa tin cậu thực sự có dòng dõi Hoàng tộc đó! Sao trước giờ không nói?? Hôm qua có mấy đứa muốn xin hình của cậu. Tớ và Mỹ Lạc rửa ra một rổ đầy vung hí hí hí... buôn bán lời ghê lắm đó!

Tôi chưa kịp phản ứng gì thì nick của Mỹ Lạc sáng đèn và cô ấy nhảy vào phòng chat riêng của 3 đứa

Tiên nữ: aa

Bé củ cải: T.T tới rồi à?

Tiên nữ: aa

Bé củ củ: điếc tai quá >.

Tiên nữ: Là cậu thiệt không đó? Khó tin quá, dạo này thế nào? Có khỏe không? Có phải là được sống trong cung sướng lắm không? Cậu được sơn hào hải vị đúng không? Sáng sớm được bế ra khỏi giường, có người tắm cho, cơm đừng tới miệng à? Và được mặc đầm cô dâu mỗi ngày nữa phải không?

Bé củ củ: T.T từ từ đã nào...

Tiên nữ: cậu có gặp được chàng hoàng tử nào chưa? Khi nào thì mời bọn tớ đi du thuyền...?

Bé củ củ: Nè, im lặng tí coi! Toàn là cậu tưởng tượng... Tớ sống dở chết dở chứ sung sướng gì?

Một sách: Ủa gì kì vậy? Làm công chúa không sướng thì cái gì mới sướng?

Bé củ củ; Haizz.... Khó nói hết lắm! Chuyện rất dài, sau này có dịp tớ sẽ kể hết cho 2 bồ! Bây giờ thì tớ đang lên lút online đây... mẹ kế, chú và anh họ tớ đang ở đây... tớ mượn điện thoại của anh ấy...

Tiên nữ: Ấy... bộ người ta không cho cậu xài internet sao? Cậu đang bị giam lỏng??? >.

Bé củ củ: Gần như thế...

Một sách: Tệ wa' vậy... có cách nào giúp bồ ko?

Bé củ củ: T.T ko có cách nào đâu. Bây h 2 ng' nghe tui hỏi nè! Có tin gì về Ngạn Luật ko?

Tiên nữ: Ờ nhắc tới thầy Luật mới nhớ. Tớ ko thể tin nổi, sao thầy lại có thể là tội phạm nguy hiểm nhỉ? Vừa rồi người ta còn treo lệnh truy nã trên các mặt báo...

Một sách: Báo nói thầy “bất cóc” cậu? Nghe thấy mà mắc cười, chẳng phải hai ng' là anh em sao?

Bé củ củ: Ko... anh ấy ko phải là anh ruột... anh ấy là... mà... tớ cũng ko biết NL là ai!

Một sách: (>,>)

Tiên nữ: (+,+)

Bé củ củ: tớ nói thiệt... anh ấy đã biến mất rồi. Bọn họ truy nã là hiểu lầm, vụ đó tớ đã giải quyết êm xui, nhưng vẫn chưa biết NL đang ở đâu! Tớ nhớ anh ấy... nhớ lắm... làm sao tìm dc NL bây h??? Hai bồ ko có tin gì thực sao?

Tiên nữ: Chờ đã, cậu đã luôn nói với bọn mình thầy là anh ruột cậu mà!

Bé củ củ: Ừ đó là vì tớ cứ tưởng như vậy. Về sau mới biết ko phải!

Một sách: Ôi ly kì ghê.... Nghe nè nhá: Nàng công chúa bí ẩn sống cách xa Cung điện, được một hiệp sĩ giấu mặt nhận làm em gái và lo lắng cho nàng....hồ hồ hồ... {cười nham nhở}

Bé củ củ: Làm ơn đi, ko vui thế đâu... tớ đang phát điên nè. Hai ng' nói xem, làm sao tớ có thể tìm ra NL bây h? {khóc sụt sùi}

Tiên nữ: nè SL! Hỏi thiệt nha, cậu...có phải là..... Có tình cảm “đặc biệt” với ng' đó???

Bé củ củ: dĩ nhiên, anh ấy đã sống với tớ lâu như vậy... tớ xem NL là ng' thân thực sự...

Một sách: Ngốc wa', ý nó hỏi tình cảm kia kìa!

Bé củ củ: ???

Tiên nữ: CẬU YÊU ÔNG ANH GIẢ MẠO ĐÓ RỒI! {cười quỷ quyệt}

Bé củ củ:.....

Một sách: Tớ đã luôn cảm giác 2 ng' là lạ... thầy Luật có vẻ với cậu....hơi kỳ kỳ... h 2 ng' lại ko có qhệ huyết thống.... thuận buồn xui gió nhá!

Bé củ củ: thôi đi, nói xàm bậy không à...>.

Tiên nữ: nói thiệt cứ bậy hời nào {đá lông nheo}

Tôi ngồi ngẩn ra chốc lát, mấy phút vừa rồi như quên hết thực tại. Tôi vẫn còn ở đây-cung điện và tôi đang là công chúa! Ánh nhìn tò mò của Dĩ Thuật làm tôi tỉnh ra. Vội ghi nhanh vài dòng

Bé củ cải: tớ out! Bị phát hiện rồi....

Sau đó tắt ngay chế độ chat và đưa trả điện thoại

-Uhm... cảm ơn anh... mấy game này chơi rồi cũng chán!

Dĩ Thuật khẽ nhú mày, ôn tồn nói khẽ

-Mai anh sẽ kêu người đưa em một cái điện thoại.

Tôi nhìn anh cười cười. Anh ta vừa nói cái gì ấy nhỉ? Điện thoại ... điện thoại á? Đầu óc tôi hơi chậm chạp một tí, mất mấy giây mới nhận ra vấn đề. Tôi lấp bắp hỏi lại

-Sao? Anh sẽ cho em một cái điện thoại thật sao?

Tôi hỏi rất nhỏ để không gây chú ý tới Thái hậu và Quốc công. Dĩ Thuật gật đầu quả quyết

-Nghe này Sao Ly...!

Anh xoay cả người lại, nhìn tôi với vẻ tập trung rồi nói thật rõ ràng, từ tốn:

-Uhm... em là một người quan trọng, một Công chúa, đúng vậy! Em cần biết mình có thể sống như ý muốn chỉ là... là... cần cẩn thận hơn thôi! Sở dĩ không ai để em liên lạc với bên ngoài là do em... là..."người mới"! Ý anh là... em... còn quá non dại. Em chưa biết cách ứng xử, chưa biết cái gì là nguy hiểm và an toàn. Rất có thể sẽ có người lợi dụng những thông tin do em nói ra để thăm dò Hoàng gia... có thể chỉ là em vô tình nói với bạn bè nhưng không biết được đây là điều không nên nói. Bây giờ cuộc sống của em đã khác xưa rồi, em là "tài sản" của quốc gia, là người của công chúng. Do vậy em phải sống khác, cách suy nghĩ cũng phải khác... Tin anh đi, chẳng mấy chốc em sẽ quen với nó thôi. Em còn một đời người để thích nghi mà!

Dĩ Thuật cười phong thái rất là "đại ca".

-Vì muốn giải phóng cho em nên anh sẽ cho người đưa em một cái điện thoại. Có lẽ chúng ta nên tạm giữ bí mật thời gian đầu... để tránh làm mọi người lo lắng thôi! Nhưng mà nhớ, phải biết dùng nó một cách khôn ngoan nhé!

Cuộc nói chuyện của tôi chưa kết thúc thì đã có tiếng mở cửa. Đội trưởng đội cảnh vệ nghiêm trang bước vào. Bước đi của ông màu mè như kiểu đi diễu hành. Sau khi làm động tác chào quân đội ông đồng dục thưa

-Bẩm Thái hậu, Quốc Công, Hoàng tử cùng Công chúa... toàn bộ Chánh cung, Nam cung, Tây cung, Bắc cung, Đông cung đã được lục soát kĩ. Chúng tôi chưa bắt được tên sát thủ nhưng có thể đảm bảo y không còn ở đâu. Chế độ bảo vệ đã đặt ở mức cao nhất, Hoàng tộc đã an toàn!

Tôi ngồi thẳng dậy cười rạng rỡ. Thế là sắp được về Nam cung ngủ rồi! Quốc công gật gù và sờ sờ cằm

-Thế đã lần ra manh mối vào về y chưa? Xác định danh tánh chưa?

-Thưa Quốc công, y đã được xác định là xuất hiện ở hoa viên Lã Lục cách Tây cung không xa. Một vài camera an ninh đã ghi được hình ảnh của y nhưng không rõ y đã đột nhập vào đây bằng cách nào. Có rất nhiều khách đã đi ô tô từ cổng Tây. Thần cho rằng khả năng rất cao là y đã đi nhờ xe ai đó...

Quốc công bất ngờ tỏ ra bối rối

-Ý người là... có kẻ tông phạm sao? Một vị khách nào đó tiếp tay tên sát thủ?

Đội trưởng đội cảnh vệ gật đầu nhưng hình như ông ta cũng không chắc chắn lắm.

-Được rồi... bây giờ đưa ta xem mấy cái camera!

Hai người lập tức rời đi. Tôi ngồi nguyên vị trí hoang mang. Thái hậu đã rời mắt khỏi cuốn sách và đang nhìn lên bức tường trống không, vẻ vô hồn lẫn chút nghĩ suy. Tôi nhìn sang Dĩ Thuật. Anh đi đi nhón tay trên mũi và không ngừng nhú mày. Gì thế nhỉ? Coi bộ tình trạng không khá hơn rồi... thế mà cứ tưởng sẽ

có thể thanh thản chui vô chăn ai ngờ mọi chuyện trở nên rắc rối và căng thẳng hơn. Tôi im re nuốt nước bọt sau đó là che miệng ngáp dài

-Thôi hai đứa có về mệt rồi, ai về nhà nấy đi!

Giọng Thái hậu trong trẻo cất lên. Bà nhìn chúng tôi cười nhẹ. Dĩ Thuật liền đứng dậy và nhún vai

-Đành thế... cháu về đây, Thái hậu cũng nên nghỉ sớm... Buổi tiệc hôm nay thật đáng tiếc!

Tôi cũng bẽn lẽn đứng dậy theo và cúi chào thật lễ phép

-Dạ con chúc Thái hậu ngủ ngon!

Bà cười hiền hậu và bảo

-Ừ con gái ta... hai đứa đi cẩn thận nhé!

Tôi và anh họ cùng bước ra ngoài. Một đội lính 12 người đã chờ sẵn để hộ tống. Chúng tôi đi ô tô trở lại Nam cung. Không như lúc đi, lúc về xe chạy gấp gấp hơn, cả tài xế cũng áo ướt mồ hôi. Dĩ Thuật muốn đưa tôi về tận Nam cung. Anh ngồi cùng xe nhưng giữ im lặng. Không khí lạnh lẽo và ngột ngạt cuối cùng tôi phải lên tiếng

-Tại sao sát thủ lại giết Liêu tướng quân?

Dĩ Thuật cắn môi

-Anh không biết... có thể là ai đó muốn loại ông ta!

-Là sao?

-Hình như ông Liêu lần này vào cung là có ý nắm lại quyền hành... có thể phe đối lập muốn ngăn chặn chuyện đó...

-Em không hiểu...!

Dĩ Thuật mất kiên nhẫn quay sang nhìn tôi

-Trời ơi... em còn phải học nhiều lắm đó! Từ khi... khi... có chuyện bất đồng với ba em-chắc em cũng biết chuyện gì rồi đấy, Liêu Mãn Bình đã không còn được tin tưởng, vị trí ông ta trong chính trị trở nên sa sút. Bảo Bình thái tử lên ngôi, ông ấy cũng không được trọng dụng. Có thể lần này ông ta muốn tìm sự tin tưởng từ em... nên mới tham dự bữa tiệc. Những người ganh ghét ông ta sợ sự trở lại này nên hạ thủ!

Tôi há miệng như con ngáo ộp

-Ông ấy muốn em tin ông ta á?

Dĩ Thuật gật gù

-Ừ! Nhà họ Liêu từ lâu đời đã có quan hệ mật thiết với triều Quang Minh. Từ đời ông cố ngoại tức là vua Quang Minh III Liêu Ngạn Đông là một tướng tài, đã đóng góp nhiều công lao cho Tổ quốc. Ông cố ngoại đã ban ân kiếm công nhận Liêu Ngạn Đông là người của Hoàng tộc, có thể sống trong Cung, ra vào Điện Quang Minh bất cứ lúc ông ta muốn rồi rất nhiều đặc ân khác... Tới đời ông ngoại là tướng quân Liêu Nhậm Minh-con trai Liêu Ngạn Đông cũng có sức ảnh hưởng to lớn như ông bố. Tiếp theo là Liêu Mãn Bình-con thứ của Liêu Nhậm Minh. Em thấy đó, gia tộc họ Liêu có quyền thế từ nhiều đời. Đó là một dòng họ lớn, đồng nghĩa với việc đây là một dòng họ nguy hiểm! Nhưng bây giờ thì chắc là xong rồi... Liêu Mãn Bình chết, nhà họ Liêu đã mất tất cả. Từ giờ sẽ chẳng còn liên can gì lớn đến Hoàng gia... Có lẽ phó đại tướng quân họ Thẩm sẽ thay ông nắm quyền. Ái chà... có khi nào chính ngài Phó tướng này ra tay hạ sát không nhỉ?

Tôi ngẫm nghĩ một lát. Cái tên Liêu Ngạn Đông nghe quen lắm! À phải rồi, Ngạn Luật từng kể đến ông ta. Anh có vẻ rành rọt con người này lắm! Anh bảo ông ấy là một vị tướng tài trí hơn người, là anh hùng của dân tộc... Thông suốt một tí tôi lại hỏi

-Sao kì vậy? Chẳng phải Liêu tướng quân còn có con trai sao? Người đó có thể tiếp nối, giống như nhiều đời trước vậy!

-À ý em là Liêu Thần Phong hả? Tên này xem ra vô dụng... trừ khi... trừ khi hấn cưới em gái song sinh của anh! Nhưng khả năng này không cao. Cha anh sẽ không cho phép đâu

-Tại sao chứ?

-Liêu Thần Phong xa rời gia tộc từ nhỏ. Hấn du học nhưng vì là một nhân vật lớn nên báo chí cũng vài phần để ý. Nhiều năm trước tên này bị phóng viên truy lùng... đủ thứ scandal... hấn ăn chơi sa đọa lắm! Học hành thì bê bối, dính tới tệ nạn xã hội. Có lần Liêu Mãn Bình phải đứng ra bảo lãnh con trai từ một vụ án có liên quan tới đường dây buôn bán tiêu thụ heroin ở Vaiza. Người như vậy thì chắc chắn không có óc! Mà không có óc thì không thể bước vào đài chính trị được... Liêu Mãn Bình coi như xấu số, có một thằng con trai đáng xấu hổ!

-Ôi tệ thế kia à? Vậy mà chị Dĩ Linh vẫn yêu anh ấy?

Dĩ Thuật bực bội ra mặt. Anh hừ một tiếng và lầu bầu

-Thì đó! Anh đã bảo là con nhỏ bị khùng! Dĩ Linh vốn thông minh kiệt xuất hơn người chẳng hiểu nông nổi nào mà lại... Đúng là con gái khi yêu trở nên ngu muội mù quán!

Tòa lâu đài trắng đã hiện ra. Nam cung sáng ánh đèn chờ đợi tôi về. Tôi tạm ngưng cuộc trò chuyện và vui vẻ chào anh họ. Đêm đó tôi mơ thấy nhiều chuyện... Nhà họ Liêu với vô vàng cái tên xa lạ cứ lẫn quẩn trong đầu tôi. Họ là ai? Tôi chưa bao giờ gặp nhưng có cảm giác là lạ rằng họ rất thân quen. Sao vậy nhỉ?

18. Chương 18: Bóng Ma Trong Ngày Tang Lễ

Lần đầu tiên kể từ khi trở thành công chúa tôi ra khỏi Cung Điện. Ý tôi là thoát khỏi toàn bộ cái khuôn viên 5 tòa lâu đài đồ sộ đó! Điều tốt lành là: Tôi có thể trông thấy phố xá, cuộc sống bình thường của người dân, tìm lại cảm giác tự do một tí. Nhưng điều không may là: Chuyến đi này không phải đơn giản là đi dạo phố, tôi đang trên đường tới một đám tang lớn!?

Ôi cuộc đời thật tàn nhẫn! Nhiều tháng trời bị giam trong Hoàng cung tôi tưởng tượng đến ngày đầu tiên ra ngoài sẽ thế này:

1. Ngạn Luật đến tìm tôi, anh giải thích ọi người rằng tôi không thể nào là công chúa. Sau đó tôi cùng anh quay về nhà... (cái này là suy nghĩ của tôi lúc còn hoài nghi không rõ mình là ai)
2. Tôi sợ hãi cung điện là trốn ra ngoài (Một ý tưởng hết sức táo bạo!?)
3. Tôi trở thành Nữ Hoàng mà thực hiện một chuyến công du tìm hiểu đời sống dân chúng, thăm hỏi người nghèo, tham dự lễ hội quốc gia... (ô chào! Thật là quyền uy quá!)

Đã sắp xếp sẵn kế hoạch lúc ra ngoài sẽ đi công viên, mua một que kem, đi xem phim vân vân và vân vân... Hoặc chí ít cũng là có mặt trong một lễ diễu hành rực rỡ màu sắc, không gian vui nhộn... ấy vậy mà mọi ý tưởng của tôi đã bị phá sản! Bây giờ tôi đang mặt bộ đầm đen, mũ đen, găng tay đen,... ngồi trên chiếc limo đen, nóc xe cắm cờ trắng. Không ngờ rằng lần đầu tiên ra ngoài lại là đi dự đám ma... (T.T) Thời tiết cũng thật là “hợp mốt”. Bầu trời đang chuyển giông, mây che mất mặt trời, ánh sáng ban ngày tắt đi làm không gian ui ui thăm sâu. Chỉ còn thiếu toàn bộ nhân loại lẫn lê bò lét, khóc lóc thảm thiết vật vờ nữa thôi là ngày này sẽ biến thành ngày lễ hắc ám nhất trong lịch sử...

Đoàn xe hoàng gia chậm chạp lăn bánh, cả cái xe cũng biết tỏ ra rầu rĩ. Cuối cùng thì cũng tới Liêu Phủ. Có thể nói đây là một mô hình thu nhỏ của Cung điện Quang Minh. Phủ tướng quân nằm cạnh con sông, có một đôi phong và một cái hồ sen rất lớn. Nhắm tính thì nó cũng rộng chừng 1/3 cung điện rồi. Kiến trúc ở đây thì đơn giản hơn nhiều. Chủ yếu là theo lối Tây Phương, kết cấu sắt thép kiên cố và không chú trọng về hoa văn, phù điêu. Chỉ có vài bức tượng trang trí đã đóng rêu xanh, cồng vào bằng đồng có màu mè đôi chút. Ngoài ra chẳng có gì đặc sắc! Hôm nay Phủ được trang trí long trọng bởi những dải băng trắng, thân cây trong vườn cũng cột ngang bằng vải trắng. Dọc lối đi đặt những giàn hoa hồng trắng. Mọi người đều mặc trang phục đen, mỗi khi bước vào tiền sảnh của tòa nhà chính thì lại có một cô gái cẩn thận cài hoa lên ngực cho khách. Tôi cũng có một cái. Cảnh tượng này khiến tôi nhớ lại đám tang của hoàng đế VI-anh cùng cha khác mẹ của tôi. Liêu tướng quân mất cả nước quốc tang 1 ngày. Cũng tương tự như những lễ

tang lớn khác, trước dinh phủ có những đoàn dân thường tập nập đứng hành lễ. Họ không phải khách mời nên chỉ có thể tham dự theo cách đó. Dù không muốn nói ra nhưng tôi phải công nhận là bọn họ thiệt dỡ hơi! Trong một buổi sáng trường học, cơ quan không mở cửa, thời tiết thì lạnh lạnh u u, nếu là tôi tôi nhất định nằm nướng cho tới giờ ăn trưa chứ chẳng dãi vác cái mặt gấu trúc đi đám ma của một người không quen chi ệt...

Đoàn khách Hoàng gia bước vào trong, mọi người đều cung kính cúi đầu. Tôi đi nay cạnh Thái hậu và là trung tâm của mọi sự chú ý. Ngoài ra còn có Dĩ Thuật, bố của anh ấy-người mà tôi gọi là dượng, ngài Quốc Công mặt xi-măng, các vị quan chức lớn trong bộ dạng hồ hững,... Nhiều người như thế mà cả dinh phủ dường như im ắng, chỉ nghe tiếng giày, tiếng thở dài, tiếng xầm xì và tiếng khóc ngất quãng. Thiệt là ma quái hết sức! Sau vài lời chia buồn với tang gia đoàn khách Hoàng gia vào phòng đặt quan tài để thấp hương. Tôi giữ im lặng và cố diễn một bộ mặt u sầu cho phải lệ. Đứng quanh cái hòm cẩn vàng có rất nhiều người. Tôi thoáng nghe tiếng quở trách khe khẽ của ai đó:

-Thật là đứa không biết đạo hiếu! Cha chết mà không về chịu tang... Liều gia xem ra diệt vong từ đời này rồi... đứa con như thế, đáng xấu hổ!

Không biết là ai nói nhưng tôi đoán người được nhắc đến chính là Liều Thần Phong-cái người nổi tiếng ăn chơi sa đọa, bị gọi là nổi ô nhục của Liều gia... Ở chỗ này khói hương nghi ngút, tôi bị cay và chảy nước mắt. (mắt tôi vốn nhạy cảm mà!) Ban đầu thấy bức bối nhưng ai ngờ bị vậy lại hay. Có ai đó cảm động nói:

-Ôi... Quận chúa điện hạ thiệt là tình cảm. Dù Liều tướng quân không mấy thân thiết nhưng công chúa vẫn động lòng mà rơi lệ!

Nghe xong tôi vừa muốn cười vừa muốn thút thít cho giống khóc hơn. Hai mạch cảm xúc trái ngược cùng lúc biến cái mặt tôi méo mó khó coi. Ha ha ha... thế lại thành phù hợp không khí đám tang!??

Vậy là tôi mất cả nửa ngày để tham dự nghi lễ này. Giữa trưa, sau khi tất cả mọi người đều đã hành lễ xong thì quan tài được đem đi thiêu. Thông thường người ta ước mong được chôn khi chết nhưng riêng Liều tướng quân lại dặn dò người nhà phải thiêu ông đi. Thế rồi mọi người lại tiếp tục lũ lượt đi sau hộ tống thì thế đến gần hỏa thiêu. Chỗ đó nhất định nhiều khói, hay thật, tôi sẽ tiếp tục khóc thật thảm thiết (T.T).

Lần đầu tiên chứng kiến một lễ hỏa thiêu là như thế nào. Người ta có một cái lò bằng gạch cao to, chạm trổ nhiều họa tiết hoa văn. Cái hòm được cho vào giữa lòng lò thiêu và rơm, củi đem nhét vào dưới đáy. (Tự nhiên tôi liên tưởng tới cái máy nướng bánh mì... nhưng thứ bên trong thì chắc chắn không ăn ngon như ổ bánh mì rồi híc híc...) Mọi người ra khỏi ô tô đứng cách giàn thiêu tầm 4 -5 mét. Trời bắt đầu mưa phùn và gió thổi mạnh. Có một nhóm cảnh vệ đứng trang nghiêm che dù cho đoàn khách Hoàng gia. Có những người khách thì chọn sử dụng áo choàng toàn thân để khỏi ướt. Bây giờ tôi không còn biết ai là ai. Mọi người đều chui rút trong chiếc áo đen lớn và đội mũ trùm kín mít...

Lửa đã châm. Hơi nóng bốc ra, kèm theo khói bay rừng rực làm mờ không gian. Mưa tự nhiên lớn hơn nhưng không làm ảnh hưởng tới đám cháy vì người ta đốt cùng dầu. Tôi che miệng ngáp và bèn lên nhìn quanh xem có ai phát hiện ra không. Cũng chính nhờ vậy mà tôi nhận ra một đôi mắt đang chăm chú nhìn mình. Tôi nhìn lại, chờ ra...1 giây... 2 giây... 3 giây... tôi vẫn nhìn vào cặp mắt đó. Khuôn mặt kia lẫn trong chiếc mũ che mưa, trốn sau những sợi tóc đen ngắn... Nhưng rồi đột ngột người đó quay mặt đi, bỏ chạy... Cũng không thể gọi là chạy vì người đó chỉ ra khỏi đám đông và bước nhanh hơn. Không suy nghĩ gì, tôi đi theo, ra khỏi tầm che chắn của cái ô và chạy vụt qua đoàn người. Người lính vệ đứng cạnh hốt hải la lên. Toán binh lính nháo nhào tìm kiếm tôi, tôi chen người xé toạt đám đông. Tôi nghe giọng Dĩ Thuật và Thái hậu gọi tôi í ới. Tôi đã chạy được một đoạn. Đang luồn lách quanh các đài mộ trong khu nghĩa trang dành riêng cho Hoàng thất. Đầu và quần áo ướt sũng. Tôi căng mắt nhìn trong màn mưa...

-Đâu rồi? Đâu rồi?

Tôi lại chạy và bất ngờ vấp phải hòn đá, ngã nhào. Lúc gượng đứng dậy thì đám binh lính đã đuổi kịp tôi. Họ giữ chặt tôi lại mặc cho tôi la inh ỏi.

-Sao Ly! Bình tĩnh lại em! Là anh đây, Bình tĩnh nào...

Tôi nhận ra Dĩ Thuật. Anh cũng bị ướt loi ngoi và đang lay mạnh hai vai của tôi...

-Em bị sao vậy? Em vừa chạy theo cái gì vậy?

Tôi thất thần mở to mắt nhìn về hướng đó. Chỉ có màn mưa nhạt nhòa và những hàng cây vô tri tư lự. Tôi nghe thấy giọng mình đáp vô hồn

-Không có gì... chỉ là... em vừa trông thấy... thấy... một bóng ma thôi!

Dĩ Thuật há mồm, trong mắt không khỏi bắt ra tia sợ hãi. Đoàn lính vây quanh thì tay nắm chặt súng đã lên đạn dáo dạt tìm kiếm, tư thế sẵn sàng bắn. Vụ ám sát ở Tây Cung đã nâng cao tinh thần cảnh giác của họ...

Trở lại xe, người nữ hầu quần quanh người tôi một cái chăn bông. Hình như tôi đã gây một rắc rối lớn. Quốc công núp trong cái ô to đang trao đổi một cách căng thẳng với đội trưởng đội cảnh vệ. Khách đã tản đi dần nhưng ai ai cũng ngoái đầu nhìn vào chiếc ô tô của tôi. Chắc họ nghĩ tôi vừa phát cơn điên hay đại loại thế... Tôi mặc kệ quay đầu nhìn về phía cửa xe bên kia. Khuôn mặt trắng bệch phản chiếu vào tấm kính. Tôi thấy mình tóc rối, ướt và dính sát da đầu. Chiếc khăn bông to sự ôm ấp cơ thể. Tôi nói với cái bóng của chính mình: “Em không bị điên, em cũng không phải hoa mắt... rõ ràng là anh... Sao anh lại chạy? Sao lại tránh mặt em hả, Ngạn Luật?”

Tôi nhắm tịt mắt và hồi tưởng lại khuôn mặt đó. Đôi mắt hơi đỏ dạt dào cảm xúc... nó mới quen thuộc làm sao... Ánh mắt ấy làm đông cứng tâm hồn tôi... khuôn mặt anh hình như hóp lại, anh ấy gầy đi nhiều...quần thâm dưới mắt chứng tỏ Ngạn Luật không ngủ được... hình như lần môi anh đã thoáng thể hiện một nụ cười khi biết tôi trông thấy. Nụ cười ấy thật hiền, thật dịu dàng, thật triều mến... đó vẫn là anh tôi, là Ngạn Luật trong bộ sơ-mi đen lần đầu tiên tôi gặp trước nắm mồ của mẹ! Không thể sai được, chắc chắn là anh ấy. Vì chỉ có anh ấy mới có khả năng nhìn thấy tôi trong những khoảnh khắc tôi không muốn ai nhìn thấy, chỉ có anh ấy mới có đôi mắt đẹp tuyệt vời như vậy và chỉ có anh ấy mới có khả năng làm hơi thở tôi gấp gáp và trái tim loạn nhịp như lúc này!

19. Chương 19: Hoàng Thân Có Tên Trong Sách Đỏ! (t.t)

Suốt 3 giờ đồng hồ bị “tra tấn”, tôi trở về phòng và nằm ềnh ra giường. Còn 3 ngày nữa tôi sẽ là Nữ Vương của Trường Thịnh Thiên quốc. Tôi đang phải chăm chỉ học tập, tập trung toàn bộ tư tưởng trí tuệ cho các môn học đồng thời cố gắng vượt qua nhiều cú sốc. 20 phút giải lao trên giường tôi tự mình tua lại các sự kiện trong 3 tuần qua. Đầu tiên là cái chết bất ngờ của Liêu Mãn Bình, sau đó là lễ hỏa thiêu của ông ấy. Tôi tình cờ phát hiện ra sự có mặt của Ngạn Luật giữa đoàn người đưa tiễn. Nhưng chẳng hiểu sao anh ấy lại chạy trốn, hay vì anh ấy sợ gặp lính cảnh vệ? Không thể nào, tôi đã cho đỡ bỏ lệnh truy nã rồi kia mà. Anh ấy bây giờ vô tội, có thể tự nhiên đi giữa đường mà không gặp rắc rối gì... Nhưng thôi vấn đề này chẳng còn mấy quan trọng nữa. Chuyện đang làm tôi điên đầu lúc này chính là kẻ đã hạ sát Liêu tướng quân...

Thứ hai tuần rồi, tôi đã nhận được cái điện thoại do Dĩ Thuật gửi đến. Phải công nhận ông anh họ này luôn luôn có suy nghĩ thấu đáo. Anh ta đã đem đến một kiện hàng to đùng và nó đã dễ dàng lọt qua hệ thống kiểm soát an ninh của Nam cung.

(Nói nhỏ cho bạn biết anh ấy đã làm thế nào: Lúc đội an ninh của Nam cung rọc hộp giấy ra kiểm tra thì lập tức đóng và dán lại như cũ. Thôi không khỏi thấy lạ lẫm, tại sao lại nhanh như thế? Trước giờ người ta luôn xem xét kỹ từng món đồ một, cả con kiến cũng khó lòng thoát ấy vậy mà lần này trái ngược hẳn. Cái thùng giấy được chuyển vào phòng riêng của tôi. Lúc mở ra xem thì mới tá hỏa hiểu ra vấn đề. Bên trong là một lọ quần lót, áo ngực kèm theo vài chục gói băng vệ sinh. Đã vậy còn có một dòng chữ viết tay lờ lờ: “Chúc em có những phút giây thăng hoa thật sáng khoái!” Tôi đã lãnh một cục u trên đầu vì giật mình té nhào khỏi ghế. Nhưng cuối cùng cũng được an ủi phần nào khi tìm thấy một cái phone siêu hiện đại: màn hình 4,5 inch đầy đủ chức năng như cái laptop. Nó được nhét cẩn thận bên trong cái áo mút trắng. Đúng là suýt đứng tim! Giờ tôi mới hiểu vì sao nhiều người thường nói lên sau lưng rằng Dĩ Thuật là tên biến thái dễ tiện nhất hoàng gia!??? (T.T))

Phải nói là món quà này vô cùng hữu dụng. Tôi có thể trò chuyện với 2 cô bạn. Trút hết mọi buồn phiền lo âu cho tụi nó. Rảnh rang lại lướt web, xem phim, nghe nhạc... Cảm giác như mình được trở lại làm người của thế kỉ 21. Tôi cũng thử gọi cho Ngạn Luật theo số cũ nhưng kết quả là không liên lạc được.

Cách đây 5 ngày Dĩ Thuật gửi cho tôi xem một đoạn phim thuộc hồ sơ mật Hoàng gia. Chính là những hình ảnh ghi nhận được về cái chết của tướng quân. Tôi nhận ra người đàn ông cao to, mặc bộ vét đen đang thông dong giữa vườn cây cảnh cách Tây cung không xa. Đó không ai khác là Liêu Mãn Bình! Khuôn mặt ông ấy tôi đã thuộc nằm lòng từ khi nhìn thấy bức ảnh trong buổi tang lễ. Ông ấy có nét gì đó quen quen mà nhất thời tôi chưa nhớ ra... Đoạn clip không có gì đặc biệt cho tới khi thành linh một người từ lùm cây bên cạnh nhảy ra. Tên này làm Liêu Mãn Bình giật mình, lùi lại vài bước nhưng sau đó ông ta không bỏ chạy cũng không báo động. Hai người đứng nói chuyện một hồi tầm 3 phút. Người lạ mặt kia cũng ăn mặc lịch sự: áo vét cách điệu màu sẫm rất là hợp thời. Cái nón bo che mắt một phần khuôn mặt chỉ nhìn thấy bộ ria mép và cái mũi cao anh tú. Máy quay đặt hơi xa và ánh sáng kém nên âm thanh không nghe được, hình ảnh cũng chẳng rõ ràng. Tôi dán mắt vào người lạ mặt, tim đập hồi hã theo từng giây đang chạy ở góc trái màn hình. Đến phút thứ 5 giây 26 thì người kia bỏ đi, Liêu Mãn Bình cũng xoay người bước hướng ngược lại. Phút thứ 5 giây 32, Liêu Mãn Bình đột ngột lấy tay ôm sau ót và đổ sập người xuống. Người kia sắp sửa ra khỏi tầm nhìn của camera thì bỗng nhìn lại. Bước về phía tướng quân 1 bước sau đó nhanh chóng quay đầu đi tiếp, bước chân gấp gấp hơn. Đoạn clip kết thúc với hình ảnh khu vườn không bóng người và chỉ duy một khối đen đang bất động dưới đất. Đoạn phim kết thúc, bản điều khiển hiện lên màn hình. Tôi mở to mắt nghe tim mình nhảy từng từng như muốn thoát khỏi lồng ngực. Cái người đó! Cái dáng đi đó! Dù anh ta có đeo ria mép giả, có cái trang tới đâu thì đối với một người đã sống cùng anh ta suốt 5 năm trời cũng không thể không nhận ra. Không sao, chính là Ngạn Luật!!! Tại sao anh ấy lại ở đó? Chẳng lẽ anh ấy có thể giết người?

Ngày từng ngày trôi qua... cái kho dấu chấm hỏi trong đầu tôi cứ phình to hơn. Ngạn Luật cứ gần rồi lại xa, xuất hiện rồi biến mất, thỉnh linh và bất chợt, khi thì thân thuộc lúc lại lạ lẫm... Anh là ai, tôi còn chưa biết vậy mà anh lại làm tôi cứ rối ren và đầy hoài nghi hơn...! Ngạn Luật từng nói anh là một diễn viên đa năng. Anh từ vai người anh ruột có thể biến thành mẹ, thành cha tôi rồi lại thành thầy giáo, cuối cùng thủ vai người anh nuôi... giờ thì thêm vai sát thủ, vai tội phạm truy nã, vai một bóng ma...!? Tôi tự hỏi anh ấy còn bao nhiêu sở trường diễn xuất nữa. Sắp tới anh ấy lại biến thành cái gì đây???

Hoàn toàn bối rối và bế tắc, tôi gắng gượng ngồi dậy, lắc lắc đầu xua tan mọi tâm tư, tôi đứng lên, chộp lấy cuốn “Lịch sử Hoàng gia toàn tập”. Cuốn sách dày 2300 trang, nặng 3 kilogam và còn cấn xà cừ ở bìa. Thầy giáo của tôi bảo rằng nó là “độc nhất vô nhị”. Những quyển bán ngoài nhà sách đều từ bản gốc này mà ra. Quyển sách đáng giá cả gia tài và chỉ có một cuốn như thế trên đời. Dù nó có quý tới đâu thì với tôi chỉ đáng đem đi bán ve chai. Những tuồng chữ dài loằng ngoằng cứ chạy vô mắt trái rồi chạy ra mắt phải. Lời giảng của ông giáo sư thì vào tai phải, ra tai trái. Kết quả là không vương lại đầu tôi tí ti nào. Nhưng dù sao vẫn không khùng khiếp bằng môn “lễ nghi”. Tôi học đủ thứ động tác, phép tắc rắc rối... học cả những cách nói lịch thiệp trang trọng. Môn khó hiểu nhất là “Hệ thống quý tộc và pháp lý hoàng gia” Cách phân loại và thứ bậc quý tộc, quan chức rất rườm rà. Nào là Đại công tước thì cao hơn Công tước một bậc, cao hơn Đại hầu tước 2 bậc, cao hơn Hầu tước 3 bậc... cứ thế theo thứ tự là Công-Hầu-Bá-Tử-Nam. Danh hiệu này dành cho tất cả những ai có công đóng góp cho nước nhà và không có quan hệ huyết thống với Hoàng tộc. Trung bình 100 người bình thường thì có 1 người nằm trong hệ quý tộc này, đa phần là nam tước và Đại Nam tước. Từ thứ bậc Tử tước trở lên đều là người có chức vụ rõ ràng, là đô đốc các tỉnh, các vùng hoặc trực tiếp có mặt trong bộ máy nhà nước trung ương. Ngoài ra còn có hệ thống Hoàng thân với chức hiệu riêng dành cho người có xuất thân Hoàng tộc hoặc được công nhận là người của Hoàng tộc. Họ có thể là anh chị em, con cháu, chú bác cậu dì... bất kì ai mang một phần gen di truyền của Hoàng đế đương nhiệm. Con nuôi và người được nhà vua trao “ấn kiếm” cũng được xếp loại vào giai cấp này nhưng không có tên trong gia phả. Nhà họ Liêu là một trường hợp như thế. Từ đời Liêu Ngạn Đông ấn kiếm quyền lực đã treo trong dinh phủ của Liêu tộc. Rồi từ đó thanh kiếm báu vật đó truyền cho Liêu Nhậm Minh, Liêu Mãn Bình. Sở hữu cây kiếm quyền lực đó họ chính thức nằm trong Hoàng tộc, là giai cấp tối cao nhất trong xã hội. Nhưng ấn kiếm đã trao thì sẽ có lúc bị lấy lại. Khả năng cao là tới đời Liêu Tần Phong họ Liêu sẽ mất ấn kiếm. Giáo sư còn nói rõ ràng là: “Không ai xa lạ, chính Quận chúa Điện hạ là người sẽ quyết định vấn đề này một khi Người chính thức ngồi lên Ngai Vàng!” Theo như thái độ của vị giáo sư thì ông ta mong mỗi tôi sẽ lập tức đem bảo kiếm về ngay trong ngà đăng quang. Xem ra Liêu phủ đã hết thời rồi, ngay cả một ông giáo sư trong Điện Quang Minh cũng không muốn tín nhiệm Liêu Thân Phong. Tuy môn học này quá nhiều thứ phải học thuộc, quá nhiều tên gọi phải nắm vững nhưng tôi thấy có chút hứng thú. Đó là vì tôi được nghe kể về cha mình, về ông nội, ông cố nội, ông cố tổ, vân vân và vân vân... Dần dần tôi nhớ hết những mối quan hệ dây mơ rễ má, biết thêm vài người thân hiện không có mặt tại hoàng cung. Điều

này giúp ích rất nhiều trong ngày lễ đăng quang vì chắc chắn tôi sẽ phải gặp đầy đủ mọi gương mặt trong gia đình. Nhìn lại gia tộc tôi nhận ra nó tuy hào nhoáng, huy hoàng nhưng lại vô cùng đơn chiếc và dễ gãy. Tính theo dòng họ ba đời thì chỉ còn lại 3 người thực sự là thân thuộc với tôi. Đó là quốc công Trường Thịnh Thiên Lữ Công-chú ruột, hoàng tử Trường Thịnh Thiên Dĩ Thuật-anh họ, công chúa Trường Thịnh Thiên Dĩ Linh-chị họ. Thái hậu tuy gần gũi nhưng thực chất bà không cùng họ, chỉ là người ngoài. Những nhân vật có họ Trường Thịnh Thiên khác đều là bà con xa lắc xa lơ. Hơn một nửa bọn họ đã định cư ở nước ngoài và con cháu đều mất gốc với Hoàng tộc. Một nửa còn lại hòa mình vào cuộc sống của các công dân bình thường, không chút vướng bận tới quyền lực. Bốn người (kể cả tôi) trong một gia đình có huyết thống quả là tiểu tốt! Ngoài Quốc công đã gần 40 thì Dĩ Thuật, Dĩ Linh cũng mới 26, tôi thì 17-còn quá nhỏ so với cái chức trách quá lớn! Gia sử chú tôi lập gia đình, có con cái hay cha tôi còn sống, tôi có thêm anh chị em cùng cha khác mẹ hoặc ông nội tôi có nhiều con hơn, cô tôi chưa qua đời thì số người mang dòng máu Hoàng tộc không ít ỏi đến thế... Ngẫm nghĩ lại mà thấy rất buồn cười. Đáng ra cái tên “Hoàng thân” (người thân của vua) phải được ghi vào sách đỏ ở mục: Những loài có nguy cơ tuyệt chủng cấp độ I.

-Quận chúa...quận chúa à.... QUẬN CHÚA ĐIỆN HẠ!

Tiếng la lớn của giáo sư Viên làm tôi giật mình, tỉnh cơn mê.

-Công chúa không tập trung gì cả! Thần đang nói về luật Thuế quan mà người cười gì vậy?

Tôi chớp chớp mắt nhìn ông. Bộ râu bạc bay phất phơ làm tôi tiếp tục cười hì hì.

-Dạ... thưa thầy... em đang nghĩ rằng trong Hoàng cung này chỉ có thầy là yêu học trò nhất nhất! Chỉ có thầy là vô cùng uyên bác, thứ gì cũng tinh thông...

Đính kèm theo lời nói là bộ mặt vô cùng “chân thật, ngoan hiền” của tôi. Viên giáo sư neho neho cặp mắt sáng sau cái kính lão. Miệng ông cong lên một centimet và nói không hờ môi

-Công chúa nịnh nọt của tôi, cô quả có cái miệng rất dẻo!

Tôi bật cười ngay. Giáo sư Viên đặc biệt ở chỗ đó. Ông nói chuyện rất thân mật, không vì tôi là công chúa mà một tiếng là bẩm, hai tiếng là thưa. Có lúc ông gọi tôi là “cái con bé này” khi lại kêu là “cô”, xưng lại là “ta” hay “lão già tôi đây”. Khi tôi chọc ông giận ông sẵn sàng cầm cuộn giấy gõ vào đầu tôi cái cốc! Ông cũng giữ lễ độ ở một mức phù hợp. Ngoài chị hầu Vi Linh ra hiếm có người nào có thể trò chuyện thoải mái với tôi như Viên giáo sư.

-Ôi thầy ơi, thầy quá khen đó thôi! Học trò này tại môn kém cõi dĩ nhiên là phải học hỏi thầy nhiều điều rồi...

Giáo sư thở dài và lắc đầu

-Thôi thôi, công chúa bướng bỉnh... tôi chịu thua cái miệng của cô rồi!

Tôi mở to mắt thích thú

-Thầy à! Thầy vừa gọi con là gì? “Công chúa bướng bỉnh” và “công chúa nịnh nọt” nữa...!

Giáo sư nhìn tôi qua tròng kính mờ

-vâng, tôi đã gọi thế... có vấn đề gì thưa công chúa... hay... tôi đã lỡ mồm xúc phạm cô?

Tôi ngời thẳng dậy lắc lắc đầu

-Không ạ! Chỉ là... con cũng có một người thầy khác... anh ấy cũng hay gọi con như vậy. Nào là công chúa rắc rối, công chúa lười biếng, công chúa ham ăn... ^^ Thầy làm con nhớ tới người đó quá...

Cứ nghĩ Viên giáo sư sẽ hỏi tôi xem “người thầy” đó là ai nhưng ông chỉ cười xòa và vuốt vuốt bộ râu

-Mấy cái tên đó hợp với cô lắm đấy! Xem ra vị nhà giáo kia rất có mắt đánh giá...

Tôi không giận mà vui vẻ hưởng ứng

-Đúng thế ạ. Anh ấy là thầy giáo tuyệt nhất! Tiếc là bây giờ anh ấy ở đâu cháu không biết...

Tôi buồn bã nhìn ra khung cửa sổ. Phòng học nằm kế bên vườn hoa, hương thơm thoang thoảng làm say lòng người. Tôi cứ mơ màng một lúc lâu mà không biết thầy đang ngắm soi bộ dạng bi ai ấy. Cuối cùng thầy đứng dậy thu dọn tập sách và ôn tồn bảo:

-Thôi, hôm nay tới đây thôi... hy vọng một ngày nào đó có thể gặp người mà công chúa đã nhắc tới... còn bây giờ, bài tập về nhà...

-Oái... không không... tha cho con thầy ơi... học nhiều thế này đâu cần bài tập thêm chi nữa... con sắp thành người uyên bác nhất trong tất cả thanh thiếu niên tuổi 17 rồi...!

Viên giáo sư cười giòn...

-Không phải lo, bài tập này ta yêu cầu nhưng không kiểm tra tiến độ thực hiện... chỉ biết là nó quan trọng đối với tương lai của Quận chúa...

Tôi nhìn thầy và lơ mơ hỏi

-Thế ạ? Bài gì quan trọng vậy thầy?

-Là... học kiểm soát cảm xúc! Trò cần giữ gìn một lý trí vững vàng kiên định, không để tình cảm tác động, nếu có thì chỉ ít là không để lộ ra ngoài... Cần xác định rõ ràng mối quan hệ dành ọi người xung quanh. Giữ sự rung động ở mức an toàn... cẩn thận trong mọi lời nói, hành động... khi vui không được cười ha hả quá mức. Khi buồn không được khóc sụt sùi. Khi tức giận không để trán nhú lên, nhăn nhó. Khi hồi hộp không tỏ ra lo lắng sợ hãi. Và đặc biệt là....

Ông dừng lại nhìn sâu vào mắt tôi

-Đặc biệt là khi yêu... cô nhất định không để người khác trông thấy cặp mắt long lanh đó!

Tôi há mồm, đứng hình trong một phút. Thầy giáo nói xong liền đi ra ngay, chẳng kịp cho tôi hỏi gì thêm...

20. Chương 20: Liêu Thần Phong, Mi Thật To Gan!

Trước bàn là một chồng sổ làm từ giấy lụa đỏ. Sáng nay tôi có một công việc rất hệ trọng cần thực hiện. Đó là thiết lập lại toàn bộ hệ thống quan chức của vương triều. Nghe có vẻ to tát quá nhưng thực ra cũng chẳng có gì. Theo như thông lệ thì mỗi khi có một vị vua mới lên ngôi, tất cả quan thần phải dâng sớ xin tự ứng cử vào vị trí vốn đang đương nhiệm trong thời đại của vị vua trước đó. Việc này giống như một lời xin phép tiếp tục cống hiến cho Hoàng gia. Bình thường thì vua mới lên ngôi sẽ giữ nguyên toàn bộ các quan thần như triều đại trước đó. Sự kiện dâng sớ lên tân vương tạo cơ hội cho những ai muốn rút khỏi hoặc bước chân vào vũ đài chính trị, cũng là cơ hội cho nhà vua trẻ thể hiện uy quyền và sự sáng suốt của mình. Tân vương có quyền phục chức hoặc phế truất nếu thấy người đó không còn khả năng làm tốt trọng trách.

Nhìn cả đồng giấy cuộn trên bàn tôi chưa đọc mà đã thấy hoa mắt. Còn 2 ngày nữa thôi là đến lễ đăng quang. Tốt hơn hết là giải quyết vụ này trong 1 buổi sáng. Tôi bắt đầu vớ lấy cuộn giấy gần nhất nghiền ngẫm đọc. Là một vị đại sứ ở Viễn Lai quốc, ông này tỏ ý muốn được tiếp tục đảm đương chức đại sứ. Ối giời! Người ta đã làm mấy chục năm rồi thì chắc phải có nhiều kinh nghiệm. Cứ để cho ông ấy làm tiếp, nếu không thì biết tìm ai thay thế? Không nghĩ suy nhiều, tôi đóng mộc đỏ và kí tên ngay bên dưới. Chữ kí của tôi khi còn đi học vốn chỉ là hai chữ SL đơn giản nhưng bây giờ nó đã dài loằng ngoằng: Trường Thịnh Thiên Viễn Xuyên. Tôi phải kí cả tên họ, không thiếu một nét và cần phải đều, đẹp. Tự nhiên nhớ tới tuần lễ vừa rồi, tôi đã bị phỏng tay vì tập 1000 chữ kí như vậy! (eo ơi!) Kiên nhẫn đóng mộc kí tên từng tờ sớ một đến tầm 9 giờ sáng tôi đã làm gần xong. Chỉ còn lại một cái cuối cùng... cứ tưởng sắp được xả hơi ai ngờ chính cái sớ cuối cùng này đã kéo dài thời gian làm việc của tôi đến tận 9h35 mà chưa xong. Tôi cảm nó lên, hai mắt đọc kĩ từng dòng một. Sau đó thì ngơ ra, nó nhìn tôi, tôi nhìn nó... người và vật nhìn nhau trong 35 phút!? Tờ sớ làm từ giấy lụa đỏ-một loại giấy quý, cuộn lại thành một ống giấy vừa tay cầm, cột bên ngoài một sợi dây kim tuyến vàng sáng. Nét chữ bên trong viết tay, lối văn phong trịnh trọng và ngôn từ phạm vi Cung đình nghe nhảm chán. Nhưng thật ra cái nào cũng y như nhau thôi... tôi chỉ nhìn lướt qua và kí tên đóng mộc nhưng tới cái sớ này thì không làm thế được. Bởi vì cái tên ghi bằng bút lông ngỗng

uốn lượn kiểu cọ trong đó là: Liêu Thần Phong. Hắn mà cũng dăng số sao? Đã thế lại còn đòi tới chức Đại tướng quân-chức cao nhất trong hệ thống quân đội. Đại tướng là người nắm toàn quyền chỉ huy bộ máy chiến tranh, an ninh của quốc gia bao gồm các binh chủng không, bộ, thủy, pháo, binh đoàn thông tin liên lạc, binh đoàn bảo mật và binh đoàn vũ khí hiện đại, vũ khí hạng nặng... Tính theo cung bậc trung ương thì chức này chỉ đứng sau Vua, Quốc Công, Thượng thư mà thôi!? Làm tướng quân cũng là người có quyền lớn thứ tư quốc gia... cái này không thể nào tự tiện quyết định được... Nếu người dăng số là cha anh ta, tôi không ngần ngại chấp nhận nhưng Liêu Thần Phong thì...

Tôi bò lăn ra bàn, đưa mắt nhìn trần nhà tuyệt vọng. Hay là cứ vứt vào thùng rác đi? Nhưng làm vậy thì biết bổ nhiệm ai vô chức đó? Phó đại tướng họ Thẩm mà Dĩ Thuật nhắc tới cũng dăng số, nhưng ông ta chỉ muốn tiếp tục làm chức Phó... nếu đưa ông ta lên thì chiếc ghế Phó đại tướng sẽ trống... tính đường nào cũng không xong! Ngay lúc tôi sắp bị điên đầu thì chị Vi Linh bước vào Thư phòng, giọng chi lãnh lớt

-Sao Ly! Thái hậu cho gọi em sang Tây cung kìa!

Bình thường không có ai hai chị em xưng hô bằng tên rất thân mật. Tôi ngóc đầu dậy ngạc nhiên

-Thái hậu gọi em á?

-Ừ... Đại tổng quản vừa báo. Xe chờ sẵn ngoài sảnh rồi...

Tôi dậy nắm bút lông ngỗng và đi ra ngoài.

-Em mặc vậy được không chị?

Tôi cúi đầu nhìn bộ xiên y nặng nề của mình. Cái đầm dày tới 3 lớp màu trắng toát nhưng may là nó không có khung kim loại lồng bên trong, đi lại cũng không quá khó khăn. Nhưng tôi lại không hài lòng về phần trên của nó... chiếc váy bó chặt bằng một hàng dây cột sau lưng. Nó làm nổi rõ vòng một và vòng hai tuyệt đối chuẩn của tôi nhưng cảm giác bị siết thật khó thở... Váy lại không có cánh tay, nó như cái ống ôm từ ngực xuống, trông thiệt lộ liễu và sexy (T.T) Cái khe ngực bị đưa ra ngoài thiệt làm tôi thấy ngượng hết sức! Bình thường có cho vàng tôi cũng chẳng dám mặc...

-Ồ... dĩ nhiên là được rồi. Công chúa đẹp ghê đó! Nếu người ở trong cung từ nhỏ chắc giờ này không còn ở đây rồi...

-Ý chị là sao?

-Là bị hỏi cưới rồi đó. Mỗi năm có không biết bao nhiêu đoàn khách hoàng gia từ các vương quốc khác tới thăm viếng... thông thường thì con cái của nhà vua sẽ được gả cho các hoàng thân của nước khác. Mà đã hỏi cưới rồi thì hiếm khi người ta từ chối. Làm như vậy dễ gây mất lòng và không chừng là đánh nhau!

Tôi nhàu mày

-Gì kia??? Hôn nhân mà đường đột vậy sao? Nhưng mà... em mới 17 thôi, chưa được kết hôn thì hỏi cưới cũng vậy thôi.

Tôi đây thì chị Vi Linh cười xòa

-Hahaha... cái luật đó dành cho công dân, không dành cho Hoàng thân! Bình thường chỉ mới 14-13 là có thể lấy vợ, lấy chồng rồi... Mà không chừng nhỏ hơn nữa... kiểu như nhà trai muốn “đặt cọc” sớm ấy mà...

Chị ghé sát vai tôi vừa cười vừa nói

-Có nhiều cô gái còn chưa kịp dậy thì ấy chứ! Cứ chấp nhận có chồng rồi từ từ “phát triển” cũng được... chỉ sợ bên kia chờ lâu quá mất kiên nhẫn thôi hehehe...

Tôi mắt chữ O mồm chữ A không biết bình luận ra sao... Quỷ tha ma bắt nó! Bây giờ tôi lăm bằm tạ ơn mẹ và Ngạn Luật đã cho tôi một cuộc sống bình thường...

Đây là lần thứ hai tôi tới Tây cung nhưng vẫn thấy ngạc nhiên và thích thú với tòa lâu đài này y như lần đầu. Thái hậu chờ tôi ở chính căn phòng lần đầu tôi gặp bà. Bà đón tôi với một nụ cười hiền hậu của người mẹ.

-Con gái, con ngồi đây này! Uống trà hoa lài nhé?

Bà rót đầy tách, mùi hương làm đầu tôi lâng lâng. Tôi lễ phép xin rồi nâng ly uống cạn. Tuyệt cú mèo!

-Sao? Ngon chứ? Chính tay ta pha đấy!

-Wao... Thái hậu biết pha trà nữa à? Ngon lắm ạ ^^

Bà cười nhu mì và vuốt vuốt bộ lông chú mèo mướp đang ngủ say trên đùi. Tôi lúc này mới chú ý tới. sao lần trước không thấy nó nhỉ? Con mèo đáng yêu quá...

-Tên nó là Tiểu Bảo! Ta đem nó từ Viễn Lai về...

Tôi gật gù

-Ồ... nó to quá! Cái tên của nó nghe như tên người vậy...

Thái hậu bỗng cười buồn. Bà bế con mèo đặt vô giỏ chần bên cạnh

-Ừ... lúc con trai ta còn nhỏ... ta gọi nó là Tiểu Bảo...

Bà nhắc tới Hoàng đế Bảo Bình làm tôi sửng người.

-Ồ...con xin lỗi...

Bà nhướn cao đôi chân mày thanh tú miệng nhếch cười thân thiện

-Sao con lại xin lỗi? Ta đã chấp nhận sự thật và dám đặt tên cho nó như thế tức là ta không muốn tiếp tục u phiền... con không có lỗi gì đâu...

Tuy vậy tôi vẫn thấy áy náy, chắc hẳn Thái hậu phải thương con lắm! Bà kéo mái tóc xoắn dài sang một bên vai và ôn tồn bảo

-Lần trước ta đã từng nhắc tới, không biết con có suy nghĩ gì chưa... Bản thân ta mất con, còn công chúa thì không còn mẹ... Chi bằng... chúng ta thử bù đắp cho nhau xem sao. Con cứ việc gọi ta là mẹ đi! Ta biết mình không bằng chị Mỹ Thụy nhưng... ta rất mong có một ai đó gọi ta là mẹ... con có thể cho ta gọi là con gái không?

Hơi bất ngờ, tôi bối rối trong giây lát

-Ồ...dạ... nếu như vậy không có gì thất lễ thì dĩ nhiên là được...

Thái hậu vui lên thấy rõ.

-Tốt quá, giờ Sao Ly là con cái nuôi của mẹ nhé!

Giọng của bà chuyển sang âm vực của một bà mẹ. Giọng nói ấy dịu dàng, dễ nghe làm tôi như mơ hồ nhận ra giọng nói của Mỹ Thụy phi. Tôi đáp mà không cần nghĩ suy

-Vâng thưa mẹ!

Cả hai bật cười trong phút chốc rồi Thái hậu chuyển sang đề tài khác nhanh bất ngờ

-À... sáng nay ta nghe nói con đã phê duyệt sổ quan thần đúng không?

-Ồ... dạ phải ạ!

Bà uống một ngụm trà và dừng dừng hỏi

-Thế thì mọi chuyện đã sẵn sàng cho lễ đăng quang rồi... con có gặp khó khăn nào không?

Tự nhiên tôi nảy ra ý định hỏi bà về cái chức Đại tướng đang khiến tôi điên đầu

-Dạ vâng, con đang băn khoăn về việc có nên bổ nhiệm Liêu Thần Phong thay thế cha anh ta không... con người này thật không đáng tin!

Bà gật đầu, thái độ hồ hững làm tôi có cảm giác như bà đã biết trước tôi sẽ hỏi cái gì vậy...

-Đúng thế... con trai Liêu Mãn Bình quả là kém hơn cha ông cậu ta rất nhiều...

-Con chẳng hiểu nổi anh ta sao có gan dám dâng sớ khi mà biết sẽ không ai tin anh ta...

Thái hậu bật cười, đầy am hiểu giảng giải

-Để hiểu thôi con gái à... đó là vì bổng lộc! Chức Đại tướng mỗi năm nhận từ ngân khố quốc gia một số tiền vô cùng lớn. Theo quy định mỗi năm Kho bạc nhà nước xuất 15% thu nhập quốc dân cho quân đội và an ninh. Nói thẳng ra thì người làm Đại tướng có thể có hàng tấn vàng bạc nếu biết cách thu tóm, sử dụng sao ỉnh có lợi... Nhiều đời nay nhà họ Liêu giàu có chỉ sau Hoàng gia. Chỉ có tên gốc mới không tham cái chức này... hơn nữa, mất đi địa vị Đại tướng gia đình họ Liêu sẽ rơi vào khốn đốn... Liêu Thần Phong sẽ mất đi “cái tử tiền không bao giờ vơi” của bố cậu ta. Vì thế đương nhiên lần này cậu ta phải ra tay giành giật thôi...

Tôi ngẫm nghĩ và nói

-Nhưng Liêu Thần Phong kém cỏi như vậy... sao có thể giao quân đội cho anh ta? Còn nếu không dùng anh ta thì lại không biết tìm ai cho chức này...

Thái hậu đặt tách trà cạnh xuống bàn cười cái kiểu “đơn giản thôi!”

-Con ban đầu cứ tạm thời đồng ý, sau đó ta sẽ lo tìm người tài giúp con... thời gian không có gì phải gấp gáp. Hiện tại nước nhà bình yên, non sông gấm vóc hòa bình, không chiến tranh thì có gì phải lo...

Tôi nhìn bà trân trân, sao Thái hậu thanh thoi vậy nhỉ? Có lẽ vì chuyện này thật sự không có gì nghiêm trọng lắm... chỉ vì tôi lo lắng thái quá thôi...

-Vâng, nếu mẹ đã nói thế thì... con sẽ làm vậy!

Bước ra khỏi Tây Cung tôi tình cờ đụng mặt Dĩ Thuật đang hung hãn bước vào. Bộ mặt anh ta giận dữ thấy rõ nhưng khi nhìn thấy tôi tự nhiên dịu lại, cười hiền hòa

-A, em gái cưng... đi đâu đây? May quá anh tính đi tìm em đây... em nhất định không thể đưa tên họ Liêu kia lên làm Đại tướng được...

Chắc biết làm cách nào Dĩ Thuật biết được nhưng cách anh nói thẳng vô vấn đề làm tôi bất ngờ vô cùng

-Anh cũng hay tin rồi sao? Em tới gặp Thái hậu, bà cho gọi em...

Nghe vậy Dĩ Thuật lại tỏ ra căng thẳng

-Vậy hả... thế mợ ấy nói gì với em?

-À...Thái hậu có cho em lời khuyên nên bổ nhiệm ai cho chức Đại tướng...

-Mợ nói sao?

-Bà kêu em cứ tạm thời đồng ý...

Dĩ Thuật mở bừng hai mắt, vừa kinh ngạc vừa thất vọng

-Lẽ nào lại thế??? Không tin được! Thái hậu nói thế thật à?

Tôi gật đầu, dù biết anh ấy chẳng ưa gì Liêu Thần Phong nhưng phản ứng thái quá như vậy là hơi lạ...

-Anh sẽ vào hỏi bà ta cho ra chuyện!

Nói rồi không chào mà Dĩ Thuật đã bỏ vào trong. Tôi chỉ biết thở dài và quay về Nam cung. Nghĩ chẳng còn cách nào khác, tôi theo ý Thái hậu liền đóng dấu và kí tên. Như vậy trong ngày đăng quang anh ta sẽ có mặt nhận chức. Tôi sẽ xem xem con người này tề tựu tới mức nào để rồi định đoạt có nên sớm phế truất anh ta không... có lẽ là lấy lại ấn kiếm trước tiên!

21. Chương 21: Dương Ngạn Luật Và Liêu Thần Phong

Nếu cuộc đời một người con gái quan trọng nhất là thời khắc được gã cưới sang nhà chồng thì giây phút quan trọng nhất của một Nữ Vương là lúc đội vương miện, cầm quyền trượng. Vị Tân Nữ Hoàng đẹp lộng lẫy trong bộ cánh đỏ rực thay vì màu vàng như các Nam Vương. Tóc của cô cài trâm ngọc và trang trí cầu kỳ nhưng không quên tạo nét mềm mại, dịu dàng thực nữ. Lọ lem bây giờ biến thành Nữ Hoàng, đôi giày

thủy tinh cũng được thay bằng hài ngọc bích màu xanh dịu ngọt. Chẳng ai còn nhận ra cô bé Sao Ly hồn nhiên vô tư ngày nào. Mi mắt đánh màu cẩn thận và làn môi đỏ thắm đậm đà... Tôi trang điểm rất là người lớn. Nhìn như lớn hơn vài tuổi dù đôi mắt không thể tránh vẻ ngây thơ. Trong gương bây giờ là một quý bà trẻ tuổi, một người vẻ lạnh lùng, kiên định lẫn oai nghiêm chính trực. Bây giờ tôi mới hiểu vì sao trong Quang Minh Điện thành lập hẳn một đội chuyên viên làm đẹp. Ra là sử dụng trong những dịp như vậy... Bộ móng tay xinh xắn của tôi ấy vậy mà bị chê bai. Người ta dùng móng giả dài như con yêu tinh gắn vào. Tôi bắt đầu thấy lo. Bàn tay như vậy khác chi vuốt của quý... làm sao mà ăn uống gì được!? Nhưng bỗng nhớ ra rằng lễ đăng quang này không bao hàm tiết mục tiệc tùng nên đỡ thấy ảm ức. Mất gần 1 giờ đồng hồ để đính hết mớ kim cương lên da mặt tôi. Không rõ cái tục lệ ngớ ngẩn này do ai bày ra nhưng tất cả phụ nữ trong Hoàng tộc khi tham dự sự kiện tầm cỡ quốc gia đều làm vậy. Họ đính lên da tôi một hàng những viên đá bé tí như hạt cát, nếu nó không phát sáng lấp lánh thì cũng khó nhìn ra. Những chấm sáng li ti này làm gương mặt tôi trở nên đài cát yếu điệu và bí hiểm kì lạ.

Cuối cùng khi toàn bộ công trình hoàn thành tôi phải gật đầu công nhận rằng nó thật là tuyệt mỹ! Tôi không thể nào gắn kết hai cái tên Sao Ly và Trường Thịnh Thiên Viễn Xuyên với nhau được! Người con gái kia có vẻ đẹp mê hồn, chẳng thua một bức tranh đồ họa 3D nào... (không phải tự sướng đâu nha! Tui đẹp thiệt mà, mấy bồ chớ ghen tị hehehe...!)

-Đến giờ rồi thưa Nữ Hoàng Điện Hạ!

Đại Tổng Quản khúm núm thưa. Tôi bắt đầu làm quen với cách xưng hô mới này từ hôm nay. Thật lạ là tôi không hề khó chịu, sợ hãi như trước kia nữa. Tôi đang thích thú, tò mò, và hưng phấn rất nhiều. Cảm giác ta đây trên hết mọi người cũng sướng lắm! Tôi kiêu hãnh ngẩng cao chiếc cổ dài trắng nõn quyến rũ và đường bệ bước lên xe. Cổ xe theo phong cách xe ngựa kéo thời xưa nhưng vô cùng tinh xảo, sáng choang màu vàng bạc. Tầm thẳm đỏ lót dưới sàn xe mịn màng khó tưởng, cả loại vải nhung bao ghế đệm cũng thế! Tôi cá là một mét vuông vải có thể mua đứt cái nhà bạn đang ở. (Tác giả: con ranh kia, khoe khoang vừa thôi, ta đây mới có quyền quyết định số phận của mi đó!)

Kéo tấm màn che mặt lên tôi tròn mắt nhìn ra bên ngoài. Đoàn xe hộ tống đã ra khỏi cổng và cỗ xe trắng lẹ của tôi còn cách một khoảng ngắn. Tôi giữ sẵn một nụ cười duyên dáng để toàn dân chúng có thể trông thấy. Cỗ xe đã hoàn toàn hòa vào đám đông trên quảng trường lớn. Tôi thấy hơi thở nghẹn lại. A thì ra không phải tôi không lo lắng, hồi hộp mà là chưa tới lúc. Bây giờ đây, khi tận mắt chứng kiến hàng vạn người tay cầm cờ nô nức vỗ gọi, tôi thấy mình bị áp lực. Nụ cười trên môi méo đi một tí. Định thần lại tôi cười tươi hơn và vẫy tay chào. Quá nhiều gương mặt xa lạ nhưng họ cứ tỏ ra là quen thân lắm vậy... Đoàn người đứng cách xa 2 mét vì bị chặn lại bởi hàng dây thừng kiên cố dọc đường đi. Đây là cách bảo vệ tôi an toàn hiệu quả nhất. Một cô bé đang ngồi trên vai bố, bên má phải của nó là hình lá quốc kì (sao giống đi cổ vũ đá banh vậy trời >.<), con=" " bé=" " nhìn=" " tôi=" " ngơ=" " ngác=" " và=" " chỉ=" " tay=" " bi=" " bò=" " xung=" " quanh=" " quá=" " ồn=" " ào=" " nhưng=" " tôi=" " đã=" " đọc=" " được=" " đôi=" " môi=" " chúm=" " chím=" " của=" " bé=" " nói=" " "ba=" " ơi!=" " cô=" " tiên=" " phải=" " không=" " ạ?"=" " vài=" " người=" " thì=" " sùng=" " bái=" " nữ=" " hoàng=" " quá=" " mừng=" " họ=" " khom=" " người=" " cúi=" " lạy=" " làm=" " tôi=" " hoảng=" " sợ=" " nhìn=" " đi=" " chỗ=" " khác=" " xong=" " ngày=" " hôm=" " nay=" " chắc=" " tôi=" " bị=" " mất=" " mấy=" " năm=" " tuổi=" " thọ=" " (t.t).=" " trong=" " đoàn=" " người=" " có=" " một=" " chú=" " hề=" " đi=" " cà=" " kheo=" " và=" " tưng=" " bóng=" " nom=" " vui=" " mắt=" " thấy=" " tôi=" " chú=" " ý=" " chú=" " ta=" " hồ=" " biến=" " ra=" " một=" " đóa=" " hoa=" " và=" " ném=" " hết=" " sức=" " chuẩn=" " xác=" " vào=" " tầm=" " tay=" " tôi=" " nhưng=" " chưa=" " kịp=" " thưởng=" " thức=" " món=" " quà=" " thì=" " người=" " lính=" " vệ=" " gần=" " nhất=" " đã=" " chop=" " ngay=" " lấy=" " giọng=" " nói=" " anh=" " căng=" " thẳng=" " như=" " đang=" " đối=" " mặt=" " với=" " một=" " quả=" " bom=" " hện=" ">

-Bẩm Nữ Hoàng, xin Người cẩn thận, thần sẽ kiểm tra...

Tôi thấy cảm thương cho anh lính, nhẹ nhàng trao bó hoa và căn dặn

-Kiểm tra xong thì trả cho tôi nhe! ^^

Tôi nhìn lại chú hề và cười ý muốn xoa dịu cơn huyệt hẫng của chú ấy. Đoàn xe đi chậm rãi, tôi từ từ thưởng thức cuộc diễu hành. Có 12 cô gái xõa tóc dài, vận trang phục hờ hang bao gồm áo ngực tua rua và váy mỏng như vải the. Các cô múa lượn nhịp nhàng theo động tác của các dân tộc thiểu số vùng núi cao. Những

phóng viên đài truyền hình trong và ngoài nước hối hả chen lấn, bám sát đoàn xe để chụp ảnh. Một nhóm teen ăn mặc xì tai tham gia buổi diễu hành quá kích động nên hò reo : “The queen is so sexy, the queen is number one, dzô dzô...!!!” Tôi sặc vì cười khi trông thấy bọn họ bị cảnh vệ bổ nhào tới, vô hiệu hóa cái miệng. Nếu tôi không là nữ hoàng mà là người thường thì tôi cũng chẳng ngần ngại hét lên như họ, tôi mới 17 thôi, cũng là teen chứ bộ! Đến tượng đài tưởng niệm Hoàng Đế Quang Minh I thì tôi bắt đầu dáo dạt tìm kiếm. Chả là Mạn Mạn và Mỹ Lạc nói sẽ đứng đó chờ tôi. Đã 3 tháng không gặp chắc họ thay đổi nhiều. Tôi nheo mắt nhìn về phía chân pho tượng cao 5 mét. Họ kia rồi! Cả ai mặc chiếc áo thun có dòng chữ: I Love The Queen. Mạn Mạn hai tay bưng miệng kinh ngạc khi thấy tôi. Phải rồi, tôi thay đổi quá mà. Được trông thấy bạn cũ tôi mừng quá, đại đột bật dậy. Thế là “kinhhhhh”... đầu tôi đập vô nóc xe, đau quá tôi cúi rạp người rên rĩ. Nhóm cảnh vệ sợ tái mét mặt chạy tới hỏi hang, tôi an ủi họ rằng tôi không sao và lại nhìn về đám đông cười méo xeo. Hình như họ cũng nhận ra sự khác thường nên xầm xì bàn tán. Tôi đưa mắt về phía 2 cô bạn vẫy tay cười thân ái. Họ nhảy cẫng lên vẫy chào thái quá. Mỹ Lạc còn tặng tôi một nụ hôn gió theo cái kiểu bạn ấy hay làm trước đây. Đoàn xe vẫn đi, tôi tiếc nuối quay đầu nhìn 2 đứa bạn, họ cũng quơ quơ tay tạm biệt. Khoảng khắc gặp gỡ quá ngắn ngủi làm tôi thấy có lỗi. Hai người đã phải lặn lội xa xôi chỉ để nhìn tôi có vài phút. Nhất định sau này tôi sẽ mời họ tới cung điện chơi...

Sau khi đi một vòng thủ đô, đoàn xe trở lại Quang Minh Điện. Tôi thấy buồn bã vô cùng. Lý do là vì tôi không tìm ra người muốn tìm trong đám đông khi này... Lễ đăng quang sẽ thực hiện ngay trong điện Quang Minh. Tôi sẽ phải sắc phong lại toàn bộ quan lại trong Triều. Bây giờ tòa lâu đài đồ sộ nhất hoàng gia đã là của tôi, tôi sẽ chuyển chỗ từ Nam cung vào Chánh cung. Mọi chuyện được lên kế hoạch rất cẩn thận.

Cánh cổng vàng vĩ đại nhất mở ra. Điện còn nguy nga hơn so với lần đầu tôi nhìn thấy. Có rất đông người, hai hàng binh lính và quan chức hai bên. Bước chân lên thảm đỏ, tôi tiến thẳng tới chiếc ghế duy nhất đặt sừng sững trên bệ. Khoảnh khắc này thật khó diễn tả. Tôi ước mẹ có thể trông thấy tôi oai nghiêm như thế nào, xinh đẹp như thế nào... Tôi cũng mong Ngạn Luật ở đâu đó quanh đây và chứng kiến tôi đội chiếc vương niệm ngọc lên đầu. Nhắc chân lên bậc thang cuối cùng, tôi quay đầu nhìn lại. Góc độ này vô cùng mới lạ. Cả gian phòng trở nên thấp bé bên dưới, người đứng hai bên cũng thành nhỏ nhoi... tôi nghĩ mình có thể bóp nát họ như cách người khổng lồ tiêu diệt người tí hon. Có lẽ vị kiến trúc sư xây dựng lâu đài đã cố tình tạo ra cảm giác này cho bất cứ ai đứng trên đây. Bốn bề im phăng phắc, chỉ có tiếng đế giày của Thái hậu đang tiến lên. Hôm nay bà đẹp vô cùng. Chúng tôi đứng so vai, trong lòng tự hỏi không biết tôi và bà ấy ai ngồi trên chiếc ghế này sẽ thấy hợp hơn?

Đi cạnh Thái hậu chính là Quốc Công, tay ông bê chiếc vương miện đặt trên mâm bạc lót lụa đỏ. Nét mặt ông không biểu cảm nhìn tôi. Đôi mắt lạnh và hờ hững. Tự nhiên tôi muốn nói nhỏ với ông ta: “Chú thua rồi, cháu sắp làm Nữ Hoàng đây!” Thái hậu nâng cây gậy vàng xinh đẹp lên bằng hai tay. Giọng bà âm vang như thể nói qua micrô

-Ta! Với thư cái người đại diện tối cao cho Hoàng Gia triều Quang Minh... nay ban cho Quận chúa Trường Thịnh Thiên Viễn Xuyên chiếc quyền trượng cổ Hoàng Đế Quang Minh đời thứ VI để lại. Hồng phúc trượng từ nay thuộc về Quận chúa, nó sẽ là biểu tượng quyền lực, là lời cam kết sống vì Vương quốc Trường Thịnh Thiên...

Bà đưa cái cây ra, tôi nhận lấy và.. eo ôi... nó nặng khiếp thật! Nhưng dĩ nhiên tôi không để ai biết là nó nặng thế nào. Tôi gồng tay xách lên như cầm một cây bút lông. Sau đó Thái hậu quay sang Quốc Công. Chú tôi cúi đầu dâng chiếc vương miện lên. Bà cẩn thận cầm bằng hai tay. Tui hơi hạ thấp người xuống. Trước sự chứng kiến của mọi người, bà đội nó lên đầu tôi.

-Ta tuyên bố... Quận chúa Trường Thịnh Thiên Viễn Xuyên từ nay là Nữ Hoàng đời thứ VII của vương triều Quang Minh. Là Nữ Hoàng đầu tiên trong lịch sử!

Bà dứt lời rồi quỳ xuống, Quốc Công quỳ sau bà 1 giây, kế tiếp là cả Điện Quang Minh quỳ xuống chân tôi. Họ đồng loạt hô lên

-Nữ Hoàng điện hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Đầu tôi chấn động trong thứ âm thanh chói tai đó. Tôi nhìn cây trượng đang nắm chặt trong tay miệng vô thức nói lên

-Bình thân, các khanh mau đứng dậy!

Tôi thấy biết ơn mấy bộ phim truyền hình đã dạy tôi các cư xử của một vị Vua. Trong lúc mọi người cúi đứng dậy thì tôi biết mình cần ngồi xuống. Chiếc ghế như có luồng điện truyền vào người tôi. Tôi có thể cảm nhận nó mạnh mẽ hơn cái cương vị Quận chúa ở Nam cung nhiều. Ôi làm sao mà tưởng tượng nổi một cô gái bình thường dùng một cái hóa thành công chúa và xẹt một cái lên ngay Nữ Hoàng (híc híc...)

-Lễ sắc phong bắt đầu!

Có tiếng hô lớn và thế là lần lượt từng người một đến thỉnh an. Họ là những người đã dâng sớ và giờ đây nhiệm vụ của tôi là trao trả lại mấy cuộn giấy đã ký tên, công nhận vị trí của họ trong chính trị. Nghi thức này lập đi lập lại rất nhàm chán. Cũng tương tự như việc ký tên đóng mộc thôi...

-Xin mời Liêu Thần Phong, hậu duệ đời thứ tư của Đại tướng Liêu Ngạn Đông!

Tôi giật mình tỉnh ra. Vậy là đến người cuối cùng rồi. Tên đã hô nhưng chưa thấy ai bước ra khỏi hàng ngũ. Vài giây sao tiếng xì xầm rộ lên. Nhưng cánh cửa của Điện đã bật mở kịp lúc làm thứ âm thanh ồn ào đó nín lặng... người đó bước vào. Quái đản! Sự kiện như vậy mà đến trễ được sao? Trễ gần 2 tiếng chứ ít gì??? Tôi thấy mình nổi giận. Trên đời này có kẻ ngông cuồng không coi trời đất ra gì thế sao? Cái tên họ Liêu này đúng là không biết điều, chưa chi đã làm tôi mất thiện cảm. Trong đầu tôi bắt đầu nghĩ ngợi, có nên “xử lý” hắn ngay bây giờ không nhỉ? Dù gì tôi cũng là một vị vua rồi, quyền sinh sát trong tay thì có gì cản trở được! Những điều luật về xử phạt mà giáo sư Viên đã dạy tôi đang chạy o o trong đầu. Nhưng chưa kịp nhớ ra những chi tiết quan trọng trong điều khoản thì cái máy tua băng kia đột ngột bật chế độ Stop. Toàn bộ tâm trí tôi đặt vào con người phía trước...

Chiều dài Điện Quang Minh là 20 mét, đồng nghĩa với việc cánh cửa vàng cách xa tôi gần 20 mét. Ban đầu tôi không thể trông rõ mọi chi tiết, chỉ nghe tiếng gót giày thong dong dậm đều xuống nền đá cẩm thạch, đáng đi thoải mái, ung dung như đi dạo. Tôi liếc nhìn không khỏi thấy ngứa mắt...

15 mét, tôi nhận ra chiếc áo choàng mặt đen bên ngoài, mặt đỏ bên trong đang dao động nhẹ nhàng, những chiếc huy chương của gia tộc cài chắc chắn trên ngực trái. Lúc này tôi đã bị dáng vẻ kia thu hút, tay bấu vào thành ghế...

10 mét, tôi nhận ra mái tóc đen dài hơn mức bình thường mà một người đàn ông hay để, tóc rối tung không giấu thái độ muốn nổi loạn, tai bên phải là một hàng khuy bấm dị hợm, đúng theo phong cách của một tên ăn chơi. Lúc này tay tôi đã bóp chặt vào tay vịn ghế tưởng như sắp sửa làm khối vàng tan chảy...

5 mét, anh ta đã đứng rất gần, đủ để tôi nhìn rõ khuôn mặt. Đôi mắt đen huyền rất sáng và tia nhìn đặc biệt khó diễn tả. Sống mũi cao thẳng đuột làm người ta ghen tị. Chân mày rất thanh và hoàn hảo cho khuôn mặt. Và kia, làn môi hồng hào khỏe mạnh đang nhếch cười. Cái cười dễ khiến người ta gọi là mĩ mai, hay thực chất anh ta muốn cười giễu cợt tôi? Lúc này, cơ tay tôi đang đau và bắt đầu phản kháng. Cả phổi cũng quên làm việc nhưng trái lại tim thì quá mức nhiệt tình...

Người quỳ xuống trong cái vẻ miễn cưỡng. Vài gương mặt xung quanh đã nhăn nhó. Họ căm ghét thái độ vô lễ của người kia. Anh chàng scandal họ Liêu đúng là to gan hết thuốc chữa, anh ta đang giả vờ xấu xa hay thực sự xấu xa?

-Thần là Liêu Thần Phong, hậu duệ đời thứ 4 của Liêu Ngạn Đông. Xin thỉnh an Nữ Hoàng Điện hạ, chúc Người một ngày không gặp xui xẻo gì!

Anh ta dứt câu và tiếng nghiêng răng kèn kẹt vang lên. Câu nói như vậy mà dám nói trước mặt ta sao??? Tôi ngồi bất động cho tới khi anh ta ngẩng đầu lên nhìn, ý hỏi “Làm gì im re vậy?” Tôi khó khăn để thở lại và run rẩy cầm Hồng phúc tượng đứng lên. Vì chức Đại tướng nằm trong số 10 chức quan tối cao nên theo thông lệ phải được sắc phong theo cách đặc biệt. Tôi nhẹ nhàng đi xuống 12 bậc thang... cả vương điện nín thở... Bước cuối cùng, khi váy đỏ của tôi đã chạm vào cánh tay anh ta thì Liêu Thần Phong đột ngột ngừng đầu lên, vẫn giữ nguyên tư thế quỳ chờ lệnh. Đôi mắt anh ta thay đổi trong vài giây và tôi đã học thuộc lòng ánh mắt đó từ lâu rồi. Đó chính là cặp mắt lần đầu tiên tôi nhìn thấy trong ngày tang của mẹ, là đôi mắt vô vẻ mỗi khi tôi khóc, là đôi mắt khen ngợi trong ngày tôi đoạt giải văn nghệ năm lớp sáu và là đôi mắt tôi nhìn thấy trong lễ hỏa thiêu Liêu tướng quân... Chỉ thoáng vài giây tôi đã quên mất anh ta là Liêu Thần Phong, trong đầu tôi nghĩ đến một cái tên khác. Cái tên mà ngày ngày tôi vẫn gọi trong giấc chiêm bao: Dương Ngạn Luật.

Tiếng xầm xì lại cảnh tỉnh tôi. Từ từ tôi hít vào, thở ra (bài học bình tĩnh thầy Viên đã dạy). Tôi lùi lại 1 bước và đặt cây trượng lên vai anh ta.

-Ta, với tư cách là Nữ Hoàng tối cao Trường Thịnh Thiên quốc sắc phong cho khanh làm Đại tướng quân nhiệm kỳ đời thứ VII. Hãy thể với lòng mình sẽ một mực trung thành với Hoàng gia, vớt đất nước...

Tôi đọc ro ro cái câu đã thuộc lòng và trong đầu chẳng vướn tí nghĩ suy. Dứt lời, tôi nâng trượng lên và đặt vài bờ vai còn lại. Kết thúc nghi thức anh ta cúi đầu thấp hơn và nói: “Đa tạ ân phúc của Nữ Hoàng” Vào chính lúc đó... tôi không biết là mình bị làm sao nữa... tôi hết chịu nổi rồi... không giả vờ được nữa... tôi buông thả bản thân theo dòng cảm xúc...

Bỏ tay khỏi cây trượng nặng chịch, mặc nó rơi xuống đất gây một âm thanh ồn ào, tôi đổ sụp người xuống phía trước ôm chầm lấy anh... Bất ngờ, người đó đứng hình 2 giây rồi cũng vòng tay đáp lại. Tôi biết mình ngu ngốc khi hành xử thế này, trước mặt bao người nhưng bây giờ tôi không quan tâm nữa... tôi ngửi thấy mùi hương đó, trong mái tóc và trên cổ anh.

-NỮ HOÀNG bị ngất! Nữ Hoàng bị ngất!

Ai đó hét lên và tiếng chân chạy ầm ầm về phía tôi

-Gọi ngự y...gọi ngự y...

Lại có ai đó muốn tách tôi ra khỏi anh. Tôi phản kháng, càng siết chặt vòng tay hơn

-Không may rồi! Là hội chứng đông băng bắp cơ... Nữ Hoàng không chuyển động được đâu...

Họ suy đoán trật lất nhưng dù sao cũng mừng vì nó phù hợp với biểu hiện của tôi. Giọng nói từ cái cổ đó phát ra, êm dịu

-Vậy thì tôi sẽ đưa Người đến chỗ ngự y...

Và cái thân hình rắn rỏi ấy đứng lên, nâng cả tôi đang đu dính theo... giống con kí sinh trùng không muốn rời vật chủ... Bước chân anh di chuyển, những bước chân khác hẳn hủ chạy theo. Tôi say sưa trong thứ mùi hương cơ thể quyến rũ, quên hết thế gian, càng rút sâu vào người anh...

-Em diễn rất tệ, biết không?

Giọng nói hỏi. Tôi cười khúc khích.

-Đương nhiên! Em đâu phải diễn viên đa năng giống anh!

Sau đó là tiếng quả trách:

-Sao con heo biến thành con cò vậy nè? Kiểu này uống công anh nuôi suốt 5 năm... Không xẻ thịt bán được rồi...

Tôi đáp lại bằng cái giọng mơ màng

-Anh sẽ bị đưa ra pháp trường vì tội “đòi đem bán Nữ Hoàng”... đừng quên, giờ em đã là cấp trên!

22. Chương 22: Như Chưa Từng Xa...

Để tiếp tục màn trình diễn bắt đắc dĩ tôi buông anh ra khi đã được bế một đoạn dài từ Điện Quang Minh về phòng riêng. Bây giờ nhóm bác sĩ nháo nhào đứng chen chúc bên trong. Biết mình không có kiểu giả vờ tôi cho hạ rèm giường, chỉ đưa cánh tay cho họ bắt mạch, nói là không muốn trông thấy ai lúc này (dối lòng tôi, nếu là Ngạn Luật thì sẵn sàng!). Bác sĩ xem mạch, thảo luận căng thẳng. Còn tôi thì mỗi khi được hỏi lại lấy tay bóp mũi tạo cái giọng nghèn nghẹn mệt mỏi... Tội nghiệp 3 ông bác sĩ, họ chăm chú xem mạch của tôi và vất óc suy nghĩ xem tôi bị bệnh gì!? (Ông cố nội mấy người cũng không đoán ra đâu hehehe...)

Phải mất nửa tiếng sau họ mới rời đi, để lại nhiều thuốc và dây chuyển dịch xuyên qua da tay tôi. Sau đó thì Thái hậu, Di Thuật và vài vị quan to vào thăm hỏi. Tôi trấn an họ và “đuối khéo”. Sợ vở kịch bị lộ tôi hạ lệnh đóng cửa Chánh Cung nhưng đồng thời nói nhỏ với chị Vi Linh “tóm” ngay Ngạn Luật lại, không

cho anh ta chạy. Khi chắc chắn mình đã an toàn tôi kéo hết rèm lên và cẩn thận rút ống kim trong tay ra. Ngạn Luật không biết này giờ trốn chỗ nào bỗng thành linh xuất hiện la toán lên:

-Cẩn thận! Sao mà ẩu tả vậy?

Anh giúp tôi rút kim đúng cách và cuốn bó dây gọn lại. Tôi ngồi lì ra trên giường, mắt vẫn chưa tin là anh đang ở đây-nay cạnh tôi. Không chút chú ý tới thái độ của tôi, Ngạn Luật bắt đầu giả giọng đàn anh

-Em đó! Thiệt là nông nổi hết sức! Em phải ý thức rằng mình là Nữ Hoàng rồi, hành động có suy nghĩ chút đi. Bộ người ta không dạy dỗ em cẩn thận sao??? Em phải làm ọi người tôn trọng và kính nể! Ngay cả với anh đây, em cũng phải khiển trách vì anh không xưng hô đúng cách với em chứ!

Tôi há mồm, mặt biến thành đầu lợn. Tự anh ấy gọi tôi là “em”, xưng “anh” rồi bây giờ bảo tôi “khiển trách”... có điên không chứ? Tôi toan cãi thì Ngạn Luật nói tiếp. Lần này anh ý thức tới địa vị của mình

-Nữ Hoàng, hạ thần rất mong lần sau Người hãy sáng suốt hơn. Hoàng gia cần một vị vua kiên định, dứt khoát, một người biết điều gì nên làm, điều gì không... Vận mệnh của toàn dân đang nằm trong tay của Điện hạ... mong Người cẩn trọng...

Bây giờ anh ấy không phải là Ngạn Luật nữa. Anh ta là Liêu Thần Phong, một người dòng dõi quý tộc tể nhạ, đơn điệu, khoa trương, nói những lời sáo rỗng như tất thấy bọn người ngoài kia... Nhất thời tôi không liên kết hai cái tên: Dương Ngạn Luật và Liêu Thần Phong với nhau được. Họ rõ ràng là 2 người...

Sau sự ngạc nhiên về tính hai mặt trong con người của anh, tôi thấy mình đang mềm nhũn vì thất vọng. Ngạn Luật đã bị “hoàng gia hóa” rồi. Anh ấy cũng như người khác, lạnh lùng và xa cách với tôi...

-Anh... anh... thật là ác độc! Đúng ra anh phải nói xin lỗi em chứ không phải là ngồi đây quở trách em! Anh đã bỏ đi, để em một mình bị bắt vào Cung... để em tự đối chọi với tất thấy kẻ lạ mặt xấu xa... để em cô đơn chỉ biết bám vào bản năng mà tồn tại... Em đâu có sung sướng khi làm Nữ hoàng! Em thích làm Sao Ly... thích làm em gái anh thôi! Nếu anh cũng trở thành những người ngoài kia thì đi đi! Em thà không thiết gặp lại anh còn hơn...

Tôi thấy mắt mình cay và gò má nóng hổi. Tôi chỉ tay ra phía cửa hung hãn muốn tống Ngạn Luật ra ngoài. Rốt cuộc chuyện này là sao đây? Anh ấy lại đảm nhiệm một vai diễn mới: Liêu Thần Phong, Đại tướng quân triều Quang Minh... anh ta sẽ biến thành ai nữa đây???

Trong lúc tôi giận dữ khóc ròng thì nét mặt trang nghiêm của anh dịu đi. Anh lại đeo cái mác Ngạn Luật vào như cũ. Đột ngột anh kéo tôi vào lòng, dỗ dành tôi như đứa trẻ

-Thôi nào... nín đi mà... em có thích ăn kẹo không? Khóc như vậy sẽ làm nhòe son phấn mất!

Tôi sực nhớ là vẻ mặt mình đang “người lớn” lắm. Tự nhiên bây giờ khóc chẳng biết bộ dạng tôi ra sao nữa... thôi kệ, tôi quyết xả stress bằng nước mắt một phen! Bàn tay anh âu yếm vỗ nhẹ vai tôi, y như ru con ngủ! Rồi anh cúi nhìn, cẩn thận lau nước mắt, tránh làm hồng mấy viên kim cương dưới mi...

-Anh biết mình có lỗi... anh xin lỗi được chưa?

Tôi lắc đầu quầy quậy

-Chưa được! Xin lỗi là xong hả? Đâu có dễ...

Ngạn Luật thở dài, bó tay với đứa khóc nhè như tôi. Anh chợt tìm kiếm bàn tay tôi và thất vọng nhận ra nó làm anh rách một miếng da.

-Em đeo cái quái gì vậy nè?

-Móng sắt!

Tôi đáp gọn. Ngạn Luật vội tháo ngay 10 móng tay giả ra. Anh đưa bàn tay tôi lên miệng hôn nhẹ. Tôi sực nhớ ra đã có lần anh thừa lúc tôi đang ngủ mà mút ngón tay tôi. Phản xạ tự nhiên tôi rút tay lại

-Thôi! Lại tính ăn tay em à? Anh chơi dơ quá đi...

Ngạn Luật không buông mà giữ chặt hơn

-Xin lỗi... có lẽ anh hơi bị...bị hồi hộp....! Anh chỉ muốn nói là... Anh nhớ em tới mức đầu óc sắp không bình thường rồi!

Chỉ chờ có vậy tôi sà ngay vào lòng anh như gà con tìm mẹ ấp. Ngọn Luật dịu dàng chạm môi vào từng ngón tay tôi-lúc này đã ngoan ngoãn trên tay anh... cả hai ngồi như vậy rất lâu... giờ mới biết đường như tôi và anh ấy chưa từng xa...

23. Chương 23: Trong Vòng Nguy Hiểm

Ngày đầu tiên sau lễ đăng quang có thể nói là không tốt đẹp như mong muốn. Tôi có cảm giác mình bị ai đó ếm bùa xui xẻo!

Đầu tiên là vừa mở mắt dậy, chưa kịp chào ngày mới tôi đã vô ý trở mình mà không biết mình đang ở sát mép giường. Kết quả là tôi rớt cái ẩm xuống đất! Đây là nơi chịu thương tích nhiều nhất.

Sau đó thì tôi vát cái đầu sưng ra phòng tắm. Tôi cởi quần áo, chỉ quần cái khăn bông to và bước vào trong. Tôi thấy mình bị ngột thở vì phải đi qua tám chín lớp rèm the. Chúng có tác dụng cản tầm nhìn của người đứng ngoài. Thiết là phiền phức, sao không xây trường cao và một cái cửa cho tiện? Có lẽ tôi sẽ góp ý với Trưởng Cung nữ về vấn đề này... Bồn tắm của vua không còn đơn giản là một cái “bồn tắm” theo đúng nghĩa. Nó rộng theo tầm cỡ một cái “hồ” có cả hệ thống sục nước mát xa. Cung nữ đã pha sẵn nước ấm và rải hoa hồng. Không gian của căn phòng thiết là lãng mạn, có vài ngọn nến đang cháy, một cốc rượu đỏ đặt trên khay, một lọ hoa tulip tươi rói và những tấm rèm mỏng nhẹ nhàng đung đưa. Tôi nhìn xuống hồ, thích thú muốn nhanh chóng ngâm mình trong nước hoa thơm. Tôi tuột cái khăn xuống và chạy tới. Nào ngờ mình được toại nguyện ngoài sức tưởng tượng. Tôi giẫm lên cái khăn của chính mình và trượt chân chúi đầu lọt tùm xuống nước, uống vài ngụm nước rồi mới ngoi đầu dậy la thất thanh. Cảnh cuối cùng là cung nữ nháo nhào chạy vào. Sau lần đó tôi bị viêm mũi, hắt hơi liên tục suốt ngày. Một kinh nghiệm quý báu là: Nước hoa hồng chỉ nên ngửi không nên hít vào trong phổi! Và cái diêm xui xẻo không dừng ở đó. Tôi tiếp tục gặp phải tai nạn với cái đầm viền ren. Lúc bước lên cầu thang, tôi quên không nắm nó lên cho dễ bước. Chuyện kể tiếp thì bạn đoán ra rồi đó. Tôi đạp lên cái váy, chúi đầu va vào cạnh cầu thang. Đã vậy cái váy đẹp còn bị toét một đường xấu xí. Nó đã bị đem đi “tái chế” trong khi tôi vấp và thay một bộ đầm khác. Chỉ mới một buổi sáng mà mình mảy đã bầm dập. Không biết tôi có giữ được toàn mạng để đón sinh nhật thứ 18 hay không? Hình như Hoàng gia có số chết yểu. Như anh trai tôi là một ví dụ. Làm vua mới có vài năm, chưa chi đã chết khi mới 25. Tôi không muốn “ra đi” kiểu như vậy. Chỉ ít cũng phải hưởng hết thanh xuân đã chứ!

Mà thôi, quay lại vấn đề chính. Tôi đã sử dụng quyền lực của mình làm một số chuyện... Đầu tiên là tìm gặp bà Trưởng cung nữ. Tôi đã yêu cầu bãi bỏ việc đốt nến trong Chánh Cung. Như vậy mỗi năm sẽ tiết kiệm được nhiều tiền. Rồi cả việc giảm sử dụng lò sưởi ở những nơi không cần thiết, dẹp bớt thảm lót sàn, giặt và thay rèm trong cung 2 tháng một lần thay vì mỗi tuần như trước kia. Rồi cả việc dùng hoa để trang trí nữa. Không thể tưởng tượng được đi đâu cũng gặp lọ cắm hoa tươi. Hoa đẹp thì thích thật nhưng chúng khá là tốn kém, toàn loại hoa đắt tiền! Tôi bảo Trưởng cung nữ thay hết bằng hoa giả hoặc chỉ sử dụng hoa trồng được trồng trong cung thôi. Không cần nhập hoa lạ từ nước ngoài về nữa! Tỉn toán sơ sơ thì tôi đã giúp Hoàng Gia tiết kiệm được kha khá tiền. Một nửa sẽ được chuyển vào quỹ trợ cấp của Cung nữ, họ sẽ nhận thêm tiền thưởng cho việc phục vụ Hoàng Gia. Số tiền không nhiều lắm nhưng cũng đã cổ vũ và thể hiện sự quan tâm của Nữ Hoàng đến đời sống của các tì nữ và gia đình họ! Wao... nghe cũng hay hay ha!

Sau lần chấn chỉnh đó người uất ức nhất chính là bà Trưởng cung nữ. Bà ấy bị tước mất niềm vui biến tòa lâu đài thành chốn thiên đường. Người phụ nữ này có tấm lòng sùng bái Hoàng gia đáng kinh ngạc. Bà ấy xem tôi là thần thánh. Cụ thể là bà ấy còn sẵn sàng nằm xuống, hôn lên bất cứ chỗ nào mà đế giày tôi giẫm lên!? ... Thời buổi này mà còn có người phong kiến tới vậy sao? Nữ Hoàng cũng là người phàm chứ có phải pháp thuật cao siêu gì đâu. Tôi nổi da gà vì bà ta luôn mồm dạ thưa một đứa nhóc khi mà bản thân đã gần 50, rồi cúi mọp đầu chẳng dám nhìn. Tôi mời bà ngồi xuống ghế đệm, bà ấy lườm cái ghế như thể nó là con quái vật. Tôi mời bà dùng trà, bà nâng niu cái tách như thuốc “trường sinh bất tử”!!!! Có lẽ điều tốt nhất tôi có thể giúp người phụ nữ này là về sau đừng bao giờ gọi bà ấy đến nói chuyện. Trông bộ dạng sợ sệt run rẩy tôi có cảm giác mình giống mục phù thủy đáng sợ nào đó!

Tạm gác mấy chuyện vặt vãnh lại. Ngày hôm qua tôi đã gặp được một tiến sĩ sử học. Đại tổng quản mời ông tới Hoàng cung. Tôi nghĩ muốn ông ấy giúp tôi tìm hiểu và viết một cuốn sách thật hoàng chính về mẹ mình-Mỹ Thụy Vương Phi. Tôi muốn cuốn sách ấy được xuất bản. Rồi đây cả thế giới sẽ biết mẹ tôi là người phụ nữ tuyệt nhất trong tất cả các bà mẹ. Sẽ chẳng ai dám gọi bà là kẻ lăng lợ, là niềm ô nhục của Hoàng gia nữa! Tôi cung cấp nhiều tài liệu, hình ảnh và thông tin cho vị tiến sĩ. Nhờ ông ấy làm rõ cuộc hôn nhân của cha mẹ tôi, vì sao bà bỏ đi và vì sao Hoàng gia lại bảo bà đã chết! Cả khu nghĩa địa mẹ tôi đang yên nghỉ cũng trở thành khu đất “VIP”. Nó được xây dựng hoành tráng, treo bản vàng và bất cứ ai muốn “đặt cọc” một chỗ trong ấy phải là người có lai lịch tốt!

Cuối cùng thì tôi nhận ra làm Nữ Hoàng rất tuyệt! Tôi chỉ ngồi một chỗ nhưng có thể làm bao nhiêu việc mình muốn!

Suốt 3 ngày trời tự tung tự tại, đến ngày thứ 4 tôi bắt đầu tìm cách liên lạc với Ngạn Luật. Từ bữa đó đến nay anh ta lặng hơi. Chỉ vì lo dỗi hờn mà hôm đó tôi chưa kịp hỏi anh ấy một ngàn lẻ một câu hỏi. Tôi thể với lòng lần tiếp theo khi hai người ở một mình tôi sẽ bắt anh trả lời câu hỏi lớn nhất: “Rốt cuộc anh là ai?”

Đầu tôi đầy ấp sự hoài nghi. Có phải Ngạn Luật chỉ giả mạo làm con trai Liêu tướng quân để vào Cung tìm tôi? Có phải anh ấy đã tình cờ có mặt lúc tướng quân bị giết? Có phải mẹ tôi tình cờ quen biết và tin tưởng giao tôi cho anh ấy? Tôi tự hỏi mình và quay đầu nhìn ra cửa sổ. Thảm cỏ bao quanh tòa lâu đài xanh rờn và lạnh ngắt... Chiếc ghế gỗ nằm cô đơn phơi sương, nó mặc dù là ghế nhưng người ta không bao giờ ngồi vào... giống một vật trang trí vô dụng! Lúc tôi đang mơ màng ngắm cảnh thì có người gõ cửa xin vào phòng. Chị Vi Linh báo cho tôi biết chiều nay bên Tây Cung mở tiệc gia đình. Sẽ có mặt đầy đủ các Hoàng Thân: Thái Hậu, Quốc công, Dĩ Thuật, Hầu tước Chu Linh (có thể gọi là dưỡng vì ông là chồng cô ruột của tôi), và Dĩ Linh. Cái tên Dĩ Linh làm tôi chú ý

-Này, chị vừa bảo là “Dĩ Linh” hả?

Tôi hỏi lại chị Vi Linh. Chị gật gật đầu

-Vâng, công chúa Dĩ Linh đáp máy bay về nước hôm qua rồi!

-Uhm... em nhất định sẽ đi. Hiếm khi gia đình đông đủ như vậy, chị nhỉ?

Thế là đúng như kế hoạch, tôi sửa soạn từ lúc chạng vạng để đi ăn tối. Một bộ đầm trắng đơn giản, một đôi giày búp bê không gót và một sợi nơ buộc tóc là lựa chọn hoàn hảo của tôi. Chuyển đi đến Tây Cung gói gọn trong 10 phút ngồi xe ô tô. Lần này Tây Cung lặng lẽ trong ánh đèn vàng đơn điệu mà ấm áp. Không có dấu hiệu nào cho thấy có được trang hoàng vì bữa tiệc. Phải thôi, chỉ là bữa ăn gia đình nho nhỏ, Thái hậu đâu cần quá khoa trương. Tôi xuống xe và đi theo bà tổng quản Tây cung vào phòng trà. Căn phòng này tôi từng đi ngang qua nhưng chưa có dịp bước vào. Người đầu tiên quay đầu nhìn tôi là Thái hậu. Nụ cười của bà ôn hòa khiến tôi cảm thấy nơi này là nhà...

-Nữ Hoàng duyên dáng của ta đây rồi! Lại đây ngồi cạnh ta đi, con gái!

Tôi vui vẻ bước về phía bà trong khi 4 người kia đứng dậy chào theo cung cách Hoàng gia

-Nữ Hoàng diện hạ vạt tuế!

Tôi nhận ra Quốc Công trong cái cúi đầu có phần miễn cưỡng. Tóc ông hình như cắt ngắn hơn và khuôn mặt cũng dài ra, gò má hóp lại. Có vẻ ông đang bị bệnh vì giọng nói đặc khàn. Đứng đối diện là Chu Hầu tước-người tôi đã gặp trong lễ đăng quang. Trông ông ấy ăn mặc tương đối giản dị so với vị trí của mình. Đứng hai bên Hầu tước là hai người con của ông. Họ thật sự đẹp như thiên sứ làm tôi không khỏi băng khuôn chắc là người cô của tôi phải là một tiên nữ!

Tiếp theo đó, mọi suy nghĩ của tôi dừng lại hết khi tôi chú ý quan sát Dĩ Linh-người chị họ...

Tôi tin chắc đã trông thấy khuôn mặt mi miếu kia từ trước, đôi mắt chị đầy ma lực... đẹp đến nỗi làm người ta ghen thờ giống như lần đầu tôi trông thấy chị trong siêu thị.

Không sai! Chính là chị ấy, là cô giáo Y San dạy Văn của tôi trước kia. Lẽ ra tôi phải đoán ra điều này từ trước chứ nhỉ! Nếu chị ấy thực sự là công chúa Trường Thịnh Thiên Dĩ Linh thì.... Thì... Ngạn Luật... anh

ấy đúng thực là hậu duệ của Liêu tộc, thực sự là Liêu Thần Phong và... là chồng sắp cưới của chị, nay mai gì anh cũng là anh rể tôi, là phò mã của Hoàng gia...

-Viễn Xuyên à... Nữ Hoàng à... con không khỏe trong người sao?

Giọng nói âu yếm của Thái Hậu làm tôi tỉnh ra. 4 người đứng trong phòng nhìn tôi lo lắng. Tôi vội vã mời họ an tọa. Bàng hoàng ngồi xuống cạnh Thái Hậu, tôi kiềm chế không để mình nhìn sang Dĩ Linh. Nhưng thật khó để rời mắt khỏi người con gái đẹp dễ kia. So với trước đây, chị thay đổi rất nhiều, toát lên một nét quyền quý, kiêu sa không gì có thể phủ nhận. Mái tóc chị đổ dài một bên vai, vóc dáng của một siêu mẫu hoàn hảo trong bộ đầm dạ tiệc bằng sa tanh màu cà. Làn da của Dĩ Linh đặc biệt thích hợp với màu tím đậm đà đó...

Cuộc trò chuyện trong phạm vi gia đình diễn ra rất ôn hòa. Vấn đề về sức khỏe của tôi được nhắc tới nhiều hơn cả. Tôi tự thấy hối hận vì đã giả vờ ngất để mọi người lo lắng. Sau khi nghe tôi khẳng định rằng mình hoàn toàn ổn Thái hậu mới chuyển đề tài sang cô công chúa duy nhất của Hoàng gia...

-Lần này trở về, cháu đáng trách hơn là đáng khen đấy Dĩ Linh! Đừng có ầm ỹ vì sao cha cháu không tỏ thái độ chào mừng...

Chị họ tôi cười, không một chút bồn chồn lo sợ

-Vâng, cháu biết lỗi rồi thưa Thái hậu. Cha giận vì cha lo lắng cho cô con gái cưng phải không cha?

Chị ôm tay, ngã đầu vào vai Ngài Hầu tước nói bằng giọng nũng nịu. Về mặt ông đành lại, nghiêm nghị đáp:

-Hừ! Con gái mà suốt ngày long bong bên ngoài. Thân phận là một Công Chúa mà không biết gìn giữ... ta chẳng hiểu con ăn phải bùa mê thuốc lú gì của tên tiểu tử nhà họ Liêu mà dám làm liều tới nỗi...

Ngay lúc ông đang cao hứng sắp tung ra một tràng giáo huấn thì Dĩ Linh nhanh miệng ngăn lại:

-Kìa cha... lúc này không phù hợp để nói chuyện đó đâu! Nếu cha muốn, ngay tối nay con sẽ về nhà quỳ gối để nghe cha chỉ dạy...

Thái hậu cười không cần ý tứ, bà lắc đầu bảo:

-Con gái của Hầu tước thật là hài hước. Thời buổi này hiếm có đứa con nào chịu quỳ gối nghe la mắng à nha!

-Như vậy tức là con ngoan, phải không thưa Thái Hậu?

-Ôi chao, con bé thật là khéo ăn nói!

Đợi cho Thái hậu thỏa sức khen hết những câu cần khen, tôi mới dám mở miệng khơi chuyện với chị

-Không biết dạo gần đây Công chúa đã ở đâu? Vào cung lâu rồi mà đến giờ em mới được gặp...

Tôi xưng hô thân mật nhưng cũng giữ một chút uy quyền của một vị Vua. Nụ cười của chị chuyển sang một tông khác, rất khó đoán.

-Tiểu nữ chỉ đi đây đi đó, du lịch cho thư thả đầu óc thôi, thưa Nữ Hoàng!

-Em đi với ai?

Tự nhiên Dĩ Thuật đang im lặng bỗng chen vào. Hầu tước liếc mắt nhắc nhở không được vô lễ trước mặt Nữ Hoàng. Anh cúi thấp đầu về hối lỗi nhưng vẫn nhìn sang người em gái song sinh chờ câu trả lời. Tôi cũng thắc mắc điều tương tự nên quay sang nhìn chị. Dĩ Linh nhún vai trả lời rất tự nhiên

-Con đi một mình, thi thoảng có vài người bạn...

Thái hậu cười nửa miệng tiếp lời

-Bạn? Chẳng hạn như...

Bây giờ thì chị bối rối

-À... chỉ là một vài đứa học chung hồi Đại Học, một vài người mới quen... và...

Chị dừng lại, đảo mắt nhìn quanh mọi người. Ngay cả Quốc Công không nói gì nhưng cũng đang lắng nghe chăm chú.

-...và... Thần Phong!

-Biết ngay mà!

Dĩ Thuật lại gắt gỏng. Lần này anh ấy không màn tới sự nhắc nhở của cha nữa. Tôi có cảm giác người mà anh ghét nhất trên đời chính là Ngạn Luật. Sắp xếp lại các sự kiện đã xảy ra tôi đoán là hai người cùng trở về Vaiza, nơi mà ai ai cũng tin rằng Liêu Thần Phong đang ở đó. Sau đó thì lập tức cả hai quay lại với thân phận thật. Khó trách vì sao Cục an ninh không truy ra được Dương Ngạn Luật và Quỳnh Y San đang ở đâu. Ai mà đoán được một tên tội phạm nguy hiểm lại là một người dòng dõi quý tộc và kẻ đồng loã là một Công chúa kia chứ? Trong suốt những năm tháng đóng vai người anh trai của tôi tin tức về Liêu Thần Phong vẫn cứ thi thoảng có mặt trên Nhật Trình của Vaiza và cả Trường Thịnh Thiên Quốc. Anh xuất hiện trên ấy với vài tấm ảnh mờ mờ thường chỉ thấy dập dánh, có lẽ là ảnh ghép hoặc ai đó đóng giả. Người ta gán cho anh hình tượng một thanh niên giàu có hư hỏng, triền miên trong các thú vui phù phiếm... Vì vậy mà tới giờ anh vẫn bị gọi là tên vô dụng. Nhưng tại sao lại như thế? Vì có gì mà anh để yên cho người ta bôi nhọ nhân phẩm danh dự của mình như thế chứ?

Tuy ngổn ngang những ý nghĩ chưa có lời giải đáp nhưng tôi biết mình nên dẹp chúng sang một bên và làm gì đó với sự im lặng khó chịu đang vây lấy bầu không khí gia đình. Tôi làm bộ đối bụng và đề nghị nên bắt đầu bữa tối. Mọi người chậm rãi đứng dậy và đi ra phòng ăn. Một bữa tối thịnh soạn đã được chuẩn bị sẵn. Tôi được ngồi đầu bàn cùng với Thái hậu như vai trò của người chủ tọa. Bên trái bàn là Quốc Công cùng Hầu tước Chu Linh, bên phải là Dĩ Thuật, Dĩ Linh. Bữa ăn có đôi phần tẻ nhạt. Người nói nhiều nhất có lẽ là Thái hậu. Tôi có thể cảm nhận được niềm vui của một người phụ nữ được quay quẩn bên gia đình. Bà cứ nhắc nhở mọi người nên dành nhiều thời gian cho những buổi sum vầy thế này. Bà còn cho tôi vài lời khuyên hữu ích về cách đối nhân xử thế, cách giữ bình tĩnh và cách đối phó với một số tình huống tôi có thể gặp trong tương lai với cương vị Nữ hoàng của mình... Cả bữa ăn dường như chỉ có tôi và Thái hậu độc thoại. Đến tận món tráng miệng Công chúa Dĩ Linh bỗng lên tiếng

-Chắc là Nữ hoàng chưa từng xem qua phòng tranh của Thái hậu... Lát nữa cháu xin tình nguyện làm hướng dẫn viên. Không biết ý Thái hậu và Nữ hoàng thế nào?

Thái hậu đưa muỗng kem vào miệng và gật gù:

-Uhm... ý hay đó! Nhưng chẳng biết con có hứng thú với hội họa không... Ta và Dĩ Linh thì rất thích tranh ảnh...

Nói thật trước đây đã có vài lần tôi đi tới viện bảo tàng nghệ thuật. Ngạn Luật khá là am hiểu về hội họa. Anh chỉ tôi những tác phẩm nổi tiếng trong và ngoài nước, trình bày ý nghĩa của chúng một cách lưu loát. Sau 30 phút tôi đã bắt đầu ngủ gật!? Mong là lần này sẽ khác hơn... chỉ ít thì tôi có cơ hội ở một mình với Dĩ Linh để hỏi han vài điều...

-Vâng, tuy không rành lắm nhưng con thấy cũng khá là thú vị...

Vậy là sau bữa tối tôi và chị Linh dắt tay nhau tới phòng tranh của Tây Cung. Không thể ngờ rằng nó lại có thể lớn và đồ sộ như vậy. Theo như Dĩ Linh nói thì Thái Hậu là một nhà sưu tầm tranh ảnh nghệ thuật. Bà thường bỏ tiền mua từ những họa sĩ nổi tiếng, tham gia các buổi bán đấu giá tranh quý... Bà treo tất cả trong căn phòng lớn này và hay dẫn bạn bè tới tham quan. Đôi khi bà tặng một vài bức tranh cho ai đó bà quý mến và cũng bán đi ột mục đích nào đó...

-Năm ngoái Thái hậu đã cho bán bức “Thiên nga cánh trắng” ột thương nhân nước ngoài. Bà dùng số tiền đó xây dựng một trại mồ côi ở miền Nam. Thái hậu xem vậy mà có mấu kinh doanh lắm. Bức tranh đó so với giá trị mua vào thì đã đem lại nguồn lợi lớn lúc bán ra. Nếu mà Thái hậu quyết định bỏ tiền mua một cái gì đó thì Nữ Hoàng không phải nghi ngờ, chắc chắn nay mai gì bà sẽ bán lại với giá cao gấp vài lần...

Tôi chú ý nghe và quan sát thái độ của Dĩ Linh. Chị vừa nói vừa ngẩng cao đầu nhìn ngắm những bức tranh treo phía trên cao. Đôi mắt đen sáng rực niềm đam mê. Cách đây không lâu tôi nhớ rằng Ngạn Luật đã bảo

chị hay vẽ tranh và vẽ rất đẹp. Nếu không phải thân phận không cho phép thì chắc chị ấy đã là một họa sĩ chuyên nghiệp rồi. Lúc đó vì chưa biết chuyện nên tôi không hiểu cái từ “thân phận” ấy ám chỉ điều gì.

Rảo bước theo sau Dĩ Linh tôi giữ im lặng để chị thỏa sức tung hứng, nói hết chuyện trời chuyện đất về những bức tranh. Thiệt là không may, sao chị ta giống y cái ông anh kia vậy không biết? Cứ thích ẻm vào đầu tôi những thứ linh tinh rườm rà khó nhớ.

-Nữ Hoàng điện hạ! Người đã ngủ gục chưa vậy?

Dĩ Linh hỏi làm tôi giật mình.

-A à... chưa, đương nhiên là em không ngủ gục rồi. Chị cứ nói tiếp đi, đang hay mà...

Dĩ Linh cười rất có duyên. Chị kéo tôi ra cái bàn uống trà và cả hai ngồi xuống.

-Không nên miễn cưỡng như vậy! Tiểu nữ biết Nữ Hoàng không có hứng thú gì về hội họa.. nếu tiểu nữ nhớ không lầm thì lần đi bảo tàng trước đây Người đã xem ngủ gục giữa chừng...

Tôi há mồm nhìn chị. Làm quái gì mà chị ta biết được chuyện xấu hổ đó? Á à, chắc là cái ông anh xấu tính đó mách với chị rồi! Chớp mắt hai cái cho bớt ngượng tôi cúi cúi rót trà

-Uhm... đúng là em không khoái mấy thứ đó cho lắm...

-Xem kìa... Nữ Hoàng cao quý mà lại đổ mặt vì một chuyện như vậy sao? Người còn phải rèn luyện nhiều đấy, thưa Điện hạ...

Tôi hừ một tiếng rồi uống trà. Chọc ghẹo được người ta một chút là Dĩ Linh che miệng cười. Tôi thấy mình bất lực. Một vị vua mà lại có thể tỏ ra kém cỏi so với một tiểu Công chúa sao? Lấy lại tinh thần sau tách trà tôi ngồi thẳng và cao giọng hỏi chị

-Em nghĩ là chị đang có vài điều cần giải thích với em có đúng không?

Tôi giữ cách xưng hô chị-em như cũ nhưng vẻ mặt thì cổ tỏ ra cứng rắn hơn. Dĩ Linh cũng uống trà rất thong thả. Chị đặt tách trở lại bàn và nhìn tôi với một chút ngạc nhiên

-Ồ... chị nghĩ là Thần Phong đã kể hết với em rồi...

Tôi bực bội lắc đầu

-Ngạn Luật chẳng nói gì hết! Anh ta biệt tích mấy ngày nay rồi...

Dĩ Linh nghe vậy hốt hoảng lắc đầu và lấy tay che miệng tôi lại

-Xuyt! Em phải cẩn thận chứ! Đừng dùng cái tên đó với anh ấy! Hãy gọi là Liêu tướng quân hay ít ra là Liêu Thần Phong! Em phải giữ bí mật về cuộc sống của cả hai lúc trước. Nếu có ai nghe được Thần Phong là anh trai giả mạo của em thì... em đã đặt anh ấy vào sự nguy hiểm!

Tôi chau mày nhìn chị. Dĩ Linh rất nghiêm túc khi nói. Đôi đồng tử thu lại đen đậm trong mắt chị. Đợi khi tôi đã nghe rõ từng từ chị mới buông tay ra khỏi miệng. Tôi lấy hơi hỏi nhỏ

-Em... không... không hiểu gì hết! Rốt cuộc hai anh chị đang chơi trò gì vậy?

Dĩ Linh lại nhấp trà, khuôn mặt đanh lại càng xinh đẹp hơn.

-Chị có hơn gì em? Chị cũng vừa biết Thần Phong đang làm gì cách đây không lâu... Còn nhớ lúc chúng ta gặp nhau ở trường không? Chị thực sự không biết em là... là em họ của chị...

Dĩ Linh trao cho tôi một cái nhìn triều mến và nói tiếp

-Chị bỏ trốn khỏi cung điện để đi tìm anh ấy. Suốt nhiều năm trời, từ khi Thần Phong sang sinh sống ở Vaiza chị chỉ toàn nhận được những tin xấu về anh ấy trên các báo. Chị không bao giờ tin! Thần Phong không phải người xấu tính như vậy... Tuy nhiên anh ấy không bao giờ phủ nhận những điều người ta nói... Năm Thần Phong 25 tuổi, chị hoàn toàn mất liên lạc với anh ấy. Mỗi khi gọi đến nhà người quản gia luôn miệng nói anh ấy đã ra ngoài... Chị thấy rất lạ nên bắt đầu điều tra... nhiều nguồn tin cho thấy... Thần Phong thực ra không hề có mặt tại Vaiza...

Tôi ngẫm nghĩ và thêm vào

-Năm đó em mới 11, mẹ em mất và anh ấy về sống luôn với em...

Dĩ Linh gật gù

-Uhm... chị biết! Chị cho người đi tìm, cố moi móc thông tin từ Liêu phủ. Nhưng tất cả những gì chị biết là Thần Phong đã về nước. Phải công nhận nhà họ Liêu bảo mật tuyệt đối thông tin về anh ấy. Nhưng họ quên rằng chị là Dĩ Linh công chúa. Xét về trí khôn thì chị hơn người khác một cái đầu. Xét về thể lực thì không thua gì bọn họ... Chị đã tìm ra nơi anh ấy ở, thông qua những tờ chi phiếu mà nhà họ Liêu rút từ kho bạc nhà nước mỗi tháng...

Tôi sực nhớ ra cái tủ đầu giường trong phòng anh. Đúng rồi! Cả một đồng séc còn chưa khai phong bì!

-...Trong số đó có một địa chỉ để tên Dương Ngạn Luật. Một cái tên xa lạ nhưng chị biết đích thị là Thần Phong!

Tôi hơi ngạc nhiên không khỏi hỏi chị một câu

-Làm cách nào chị biết được?

Dĩ Linh cười, đôi mắt chị lấp lánh thông minh

-Em không để ý chữ “Ngạn” à?

Tôi bắt đầu động não. Chữ Ngạn thì sao chứ?

-Em có biết vị tướng tài nhất trong dòng họ Liêu là ai không?

Tôi ngẫm nghĩ...

-Là... Liêu... a! Liêu Ngạn Đông

Dĩ Linh búng ngón tay

-Phải phải, là chữ “Ngạn” trong Liêu Ngạn Đông, từ nhỏ Thần Phong đã rất thần tượng ông cố của anh ấy. Anh ấy thường bảo chị gọi là Ngạn Phong thay vì Thần Phong!

Ra là thế. Tôi thấy mình được khai sáng ít nhiều.

-Sau đó... chị đi tới thị trấn xinh đẹp hẻo lánh kia! Chị tìm ra nhà của hai người nhưng vì muốn tạo bất ngờ chị nộp đơn xin công tác ở trường với một cái tên mới: Quỳnh Y San. “San” là tên gọi ở nhà của chị. Thần Phong thường gọi chị là San chứ không gọi Dĩ Linh...

Tôi rót thêm trà và say sưa nghe chị kể.

-Mới đầu anh ấy nhất quyết giữ bí mật về thân phận của em. Thần Phong bắt chị tin rằng em là em cùng cha khác mẹ của anh ta. Hahaha... chị không phải con cóc! Liệu đại phu nhân sau khi sinh anh ấy ra thì bệnh tật triền miên, Liêu nhị phu nhân chỉ có hai người con mà một trong số đó đã chết từ khi 10 tuổi. Nguyên tướng quân không phải người bừa bãi trong chuyện gia thất, ông ấy chắc chắn không có con với một người phụ nữ chưa cưới hỏi. Thế là chị tìm mọi cách cạy miệng anh ấy... Nhưng em biết rồi đó, Thần Phong không phải người dễ dàng bị khai thác như vậy. Rồi tới một ngày... ngày sinh nhật thứ 26 của chị.

Tôi xen vào:

-Tối đó Thần Phong về nhà rất khuya! Anh ấy bỏ em ngủ ngoài salông đó chị!

Dĩ Linh tròn mắt nhìn tôi rồi cười khúc khích

-Hai anh em thật là hài hước! Chắc là em rất yêu quý anh ấy...

Tôi gật đầu công nhận và Dĩ Linh tiếp tục câu chuyện

-Đêm đó anh ấy cuối cùng cũng thú nhận. Em thực ra là Viễn Xuyên công chúa. Con gái của Hoàng đế và Mỹ Thụy Vương phi. Chị đã cho rằng Thần Phong uống say nên nói đùa...

-Nhưng... vì sao anh ấy lại nói ngay lúc đó?

Dĩ Linh nhìn lên một bức tranh trên tường, ánh mắt chị xa xăm

-Vì... anh ấy biết anh trai cùng cha khác mẹ của em sắp qua đời... Anh ấy biết em sắp sửa trở về với thân phận thật... Anh ấy còn biết di chúc của Vua nói gì...

Tôi chau mày không thể tin nổi

-Nhưng... không ai biết về chúng cả... anh ấy cũng xa rời Hoàng gia từ lâu...

-Ừ! Chị cũng có cùng câu hỏi với em. Thật ra Thần Phong chưa từng cách biệt với Hoàng gia. Anh ấy biết rất nhiều chuyện. Chính Liêu Mãn Bình là người huấn luyện anh ấy. Một màn kịch hoàn hảo! Liêu tộc chấp nhận để đại thiếu gia chui rút trong một vẻ ngoài xấu xí. Chỉ có các đó anh ấy mới có thể bảo vệ em và chỉ có cách đó mà bây giờ anh ấy mới có thể trở lại đây với chức vụ Đại Tướng...

Tôi không biết chị đang nói gì. Tôi nhìn chị bằng cái mặt “nai tơ”

-Nếu giả sử Thần Phong là chính mình. Là một thanh niên ưu tú và có năng lực thì làm sao anh ấy có thể làm Đại tướng dưới triều của Nữ Hoàng chứ?

Dĩ Linh chồm người tới, thì thầm với tôi:

-Nếu muốn sống thì Thần Phong phải tệt hại, vô dụng... vì vậy em phải chấp nhận điều đó. Kết cục của Liêu Mãn Bình là bằng chứng... Nếu em muốn bảo vệ anh ấy... em phải im lặng. Cứ để Thần Phong xấu trong mắt người khác... Nếu anh ấy không xấu, anh ấy sẽ chết!

Những lời nói cuối cùng của chị làm tôi rùng mình. Hoàng cung với tôi từ trước đến giờ luôn luôn bình yên. Người duy nhất từng xung đột với tôi là chú Lữ Công. Ngoài ra ai ai cũng tốt. Nhất là Thái hậu, bà thực sự có phẩm chất của một người mẹ yêu con, bao dung và lo lắng cho gia đình. Nhưng dấu sao tôi cũng ở đây chưa tới nửa năm. Mắt nhìn đời còn non trẻ. Tôi đã xem nhiều bộ phim cổ trang của Trung Quốc. Người ta nói rằng Cung Điện là một chiến trường đẫm máu. Các quan lại, người có chức quyền và cả các bà vợ, con cái của vua cũng đấu đá nhau. Chẳng lẽ nó đáng sợ như vậy? Có thực Liêu Mãn Bình chết vì lý do ông ta là người tốt? Là người tốt thì có tội à? Tôi nhìn chăm chăm vào người chị họ. Đôi mắt không giấu được nỗi kinh hoàng. Điều duy nhất tôi nghĩ đến bây giờ là: Cả tôi và Ngạn Luật đang trong vòng nguy hiểm!

24. Chương 24: Bình Yên Lặn Nửa

Ngày thứ hai đầu tuần rồi cũng tới. Buổi chiều sáng diễn ra trong 4 giờ đồng hồ. Tôi ngồi ngáp dài trên Ngai vàng để nghe mấy vị quan lại đọc sớ và công văn quan trọng. Nói là quan trọng chứ thật ra chẳng có gì để mà bận tâm hết. Họ nêu vấn đề rồi đề bạt ý kiến giải quyết. Lúc nào họ cũng có ý hay nên tôi chỉ việc nghe sau đó gật đầu. Nào là chuyện săn bắt thú rừng trái phép chưa được xử lý triệt để, chuyện tái định cư của những hộ gia đình di dời vì công trình quốc gia, chuyện ngành giáo dục còn nhiều lỗ hổng trong chương trình dạy, chuyện giải quyết việc làm cho sinh viên Đại Học mới ra trường, chuyện thuế vụ còn nhiều bất cập, vân vân và vân vân...

Cả khối chuyện mà tivi nhắc tới hàng ngày, hàng tuần, hàng tháng, hàng năm... Sao cái gì cũng báo cáo lên vậy không biết? Nếu giải quyết được thì cứ im lặng mà làm... có sao lại đem lên hành hạ một Nữ Hoàng mới 17 tuổi chưa biết cái chi chi về chính sự quốc gia. Tuy ầm ứ nhưng tôi không trách họ. Chế độ quân chủ chuyên chế là vậy mà. Vua phải là người lo mọi vấn đề lớn nhỏ. Cũng may mà các quan thần trong triều tương đối nhanh nhẹn tháo vác. Họ không cần phân công đã giơ tay xung phong ý kiến rồi nhận luôn trách nhiệm giải quyết. Tôi chỉ ngồi nghe và gật đầu. Ồ phải, công việc của tôi là ngồi nghe rồi gật đầu-luôn luôn như vậy!??? Niềm an ủi duy nhất khiến tôi không ngủ luôn trên ghế là anh ấy! Ngạn Luật có mặt đúng giờ như mọi người. Anh ấy giống tôi, chỉ im lặng đứng nghe. Khi người ta gật đầu thì anh cũng gật đầu. Lúc người ta bàn tán anh cũng làm bộ tham gia. Vấn đề giải quyết xong thì giả vờ thở ra nhẹ nhõm. Ồi giờ, anh ta đóng hết sức đạt vai diễn của mình, toát lên một vẻ vô dụng không cần bàn cãi!?

Tôi ngồi xem vở kịch mà anh ấy diễn. Cũng khá là thú vị. Lúc Ngai Thượng thư quay sang hỏi anh ấy vấn đề gì đó. Anh ta làm vẻ mặt bơ phờ, ách xì không che miệng rồi gãi gãi đầu. Khi cái đầu đã rồi tung anh mới hỏi lại: “Hình như hồi nãy ông hỏi tôi có ưng con gái ông không hả?” Ngai Thượng thư nhìn anh muốn điều

lọt hai tròng mắt ra ngoài. Miệng ông giật giật sau đó ông quay mặt đi, lăm bắm rửa gì đó... Nhớ không lầm con gái út duy nhất của ông chỉ vừa 5 tháng tuổi. Tôi muốn phà ra cười nhưng biết mình không nên. Ngạn Luật có kiểu đóng phim hài!

Rồi buổi chiều cũng kết thúc. Tôi nuối tiếc đi xuống bậc trong tiếng quỳ hô vạn tuế của quần thần. Đi được nửa đường thì tôi nảy ra một ý tưởng. Tôi dừng lại nơi Ngạn Luật đang quỳ, cao giọng nói.

-Cảm phiền Liêu Tướng quân tới thư phòng của ta... Ta muốn nói với Ngài một số chuyện về thái độ hành xử chưa được chính chắn so với cương vị của Ngài...

Thêm thật nhiều chua ngoa vào lời nói, tôi ngẩng cao đầu hách dịch bước tiếp. Không ai trong Quang Minh điện là không ngẩng đầu lên nhìn tôi. Ánh mắt họ nói lên sự thích thú và hài lòng. Chắc là họ nghĩ Liêu Thần Phong sắp sửa bị “trảm”. Riêng với anh ấy, tôi nhận ra một vài tia cười từ đôi mắt đen tuyền sáng sủa. Ra khỏi điện Quang Minh, tôi gõ giày trở về phòng riêng. Nhóm hầu gái đón tôi với nước giải khát, khăn lạnh và quạt tay. Ôi má ơi! Tôi liên tưởng mình là một vận động viên boxing trở về sau hiệp đấu oanh liệt!?

-Được rồi, được rồi... chị làm ơn dẹp cái khăn đi. Tôi không đổ mồ hôi!

Vi Linh là người duy nhất có thể đi theo tôi mọi lúc mọi nơi. Chị cùng tôi vào phòng ngủ để giúp tôi thay đồ. Trang phục cho buổi chiều đầu tuần làm tôi bức bối suốt mấy giờ đồng hồ qua. Sau khi mặc trên người một bộ đầm nhẹ nhàng hơn nhiều tôi mới thấy thoải mái mà gieo mình xuống giường.

-Nữ Hàng điện hạ... Liêu Đại tướng xin được diện kiến!

Tiếng của anh lính vệ nói vọng vào. Vi Linh tò mò quay sang hỏi tôi

-Cái người đó tìm Nữ Hoàng làm chi vậy nhỉ?

Tôi làm mặt quạu nói với chị:

-Hừ! Tới để nghe em giáo huấn đó! Cái tên Đại tướng khó ưa đó...

Tôi trèo xuống giường. Sửa lại tóc tai quần áo, còn soi gương mà hỏi Vi Linh

-Chị xem em có màu mè quá không?

Vi Linh ngơ ngác đáp

-A... không! Nữ Hoàng xinh lắm rồi!

Cười hài lòng, tôi một mình ra ngoài. Thư phòng của vua thật sự rất đồ sộ. Có hàng nghìn đầu sách và các hiện vật quý. Đa phần số sách tôi không đọc được do ngôn ngữ cổ, tiếng nước ngoài với lại nội dung khá là khó hiểu. Cái rèm vàng khè đã bị tôi cho người kéo xuống hôm qua. Thay vào đó là màu hồng tôi luôn yêu thích. Vừa bước vào tôi đã thấy Ngạn Luật quỳ đợi sẵn. Tôi cho phép anh đứng dậy và đuổi khéo hai người lính cận vệ quen thuộc ra ngoài. Tôi mời trà theo lối rất “Hoàng gia”. Ngạn Luật cung kính đứng theo vị trí của mình. Đợi khi cả 2 đều đã uống xong tách trà đầu tiên thì tôi và anh bắt đầu nhìn nhau. Ý tôi là “nhìn nhau” theo đúng nghĩa đen. Tôi thấy được vẻ mặt anh điềm đạm, những sợi tóc mai cứ bay phớt qua trên trán. Bộ lễ phục anh mặc khang kàng không thua gì cái đầm của tôi hồi nãy. Những cái huy hiệu sáng lấp lánh, bộ áo giáp chắc là nặng lắm đây... Còn có cả đai đeo gươm và giày đinh dùi trong chiến trận. Không biết anh có ghen tị với những vị quan thần khác. Họ cũng mặc lễ phục nhưng tất cả bằng vải khá là nhẹ nhàng. Cảm thấy hai người nhìn nhau thế này quá là ngớ ngẩn tôi tự nhiên bật cười. Ngạn Luật cũng cười. Và thế là... mạnh ai nấy cười!? Phải gọi cái tình huống này là gì đây?

-Hahaha... Tướng quân cười chuyện gì vậy?

-Hahaha... vậy Nữ Hoàng đang cười chuyện gì?

Tôi nháy nước mắt đáp lại

-Em không biết...!

-Anh cũng đâu có biết..!

Tôi lẳng ra ghế và ôm bụng, thở đều. Cách này coi bộ hiệu nghiệm để ngăn chặn những trận “cười dai”. Lau sạch đôi mắt mọng nước tôi gỡ bỏ cái bộ dạng “ta đây là Nữ Hoàng”. Tôi chỉ vào thanh gươm trên người anh hỏi tình nghịch

-Đồ thật hay giả vậy? Em chơi có được không?

Ngạn Luật rất tự nhiên tháo nó ra khỏi đai đeo lưng và đặt lên bàn

-Thật đấy! Là ấn kiếm của Hoàng gia mà... nhưng chắc em không chơi được rồi...

Tôi thích thú chớp lấy. Nó không nặng như tôi tưởng. Tôi nhẹ nhàng rút cái bao vàng ra. Lưỡi kim loại bên trong sáng choang và cực sắc.

-Chắc là dùng bâm thịt khá tốt anh nhỉ?

Ngạn Luật nhún vai

-Anh chưa thử bao giờ. Hay là thí nghiệm em đầu tiên ha!

Tôi trề môi hất mái tóc ra sau lưng

-Nếu muốn bị giải ra pháp trường thì anh có thể thử!

Rồi tôi lại chăm chú nhìn vào thanh kiếm. Có một dòng chữ cổ, thuộc loại chữ tượng hình khắc mờ trên đó. Những họa tiết trên tay cầm cũng rất tinh xảo. Một đôi rồng uốn éo vào nhau mạnh mẽ và quật cường như chính sức mạnh từ thanh gươm toát ra...

-Trông không thua đao cụ của đoàn làm phim là bao...

Tôi nhận xét và nhìn anh bằng đôi mắt cười. Ngạn Luật chóng tay dưới cằm im lặng chờ tôi ngâm cứu món bảo bối nhà họ Liêu. Trong khi vẫn làm bộ say sưa, tôi nói với anh:

-Tối thứ 6 vừa rồi, em đã gặp chị San.

-Uhm...

-Hai chị em có nói chuyện riêng với nhau...

-Uhm...

-Chị ấy đã kể em nghe nhiều điều...

-Uhm...

-Em rất lấy làm tiếc về cha anh...

-Uhm...

-Nè! Anh có thể nói gì khác ngoài “Uhm” không hả?

Ngạn Luật cười với tôi. Nụ cười của anh thoáng một nét buồn

-Anh mừng vì mình không phải giải thích tất cả với em...

Tôi bỏ cây kiếm xuống và nhìn anh đầy cảm thông

-Em biết anh đã có mặt lúc đó... camera đã quay được!

Hơi ngạc nhiên nhưng Ngạn Luật nhanh chóng lấy lại vẻ điềm đạm

-Em cũng khá tinh tường nhỉ. Anh cãi trang mà cũng chưa lừa được em...

Tôi im lặng chờ nghe anh nói thêm điều gì nữa nhưng Ngạn Luật im lặng. Chắc là anh không muốn nhắc tới điều này. Thử tưởng tượng xem, thật là đáng sợ làm sao khi nhìn thấy người thân ra đi ngay trước mặt bạn mà bạn không làm gì được. Tôi nhìn xuống mặt bàn

-Ngày mẹ mất, em tưởng mình sẽ chết... nhưng rồi anh đã đến, đã cứu vớt em. Bây giờ anh rơi vào hoàn cảnh tương tự... Em rất xin lỗi vì em.. em không giúp gì trả ơn anh được!

Ngạn Luật lại nhìn tôi. Đôi mắt như dịu lại.

-Sao không? Em có thể giúp anh theo cách tương tự anh giúp em mà...

Tôi ngẫm nghĩ, lời nói của anh vẫn vẹn nguyên trong tâm trí tôi dù đã hơn 5 năm... Tôi nhanh nhẹn chạy sang, ngồi vào cùng chiếc ghế với anh. Tôi cười nụ cười của “bà mẹ” và kéo đầu anh ngã vào vai mình

- Ổn rồi... ổn rồi anh trai. Em đang ở đây- cạnh bên anh thế nên xin anh đừng khóc nữa! Từ giờ em sẽ thay bố chăm sóc anh.. Em thề sẽ luôn bảo vệ anh, không bao giờ để ai bắt nạt anh, không bao giờ để anh cô đơn một mình...

Cả người anh run lên vì cười. Vẫn tựa vào vai tôi anh nói

-Em là Nữ Hoàng ngốc! Sao mà có thể sửa lời của anh theo kiểu đó? Không hợp gì hết... anh có khóc hồi nào đâu. Có em khóc ấy! Nữ Hoàng mít ướt...

Tôi trẻ môi và cười khúc khích. Lâu rồi tôi mới lại có được cảm giác bình yên như vậy...

-Một ngày nào đó. Anh sẽ bắt người đó đền mạng!

Tôi nghe giọng mình run rẩy hỏi lại

-Là ai hả anh? Anh biết à?

-Anh nói, em có tin không?

Tôi tò mò cuối nhìn vào mắt anh. Đôi mắt ấy bây giờ giống mắt của loài chim ưng. Tiếng nói của tôi giờ là lời thì thầm

-Vậy... là... anh biết?

Ngạn Luật nhắm mắt lại. Tay anh tìm bàn tay tôi.

-Là Thái hậu!

1 giây... 2 giây... rồi 3 giây... Tôi không biết mình đã nghe thấy cái gì.

-Em không tin chứ gì... Nhưng đó là sự thật. Những thứ có vẻ bề ngoài tốt đẹp chưa chắc gì bên trong được như thế!

Hít hà một hồi tôi mới lắp bắp nói

-Có lẽ... là... hiểu lầm gì đó. Làm sao mà Thái hậu có thể... tối đó em luôn ở bên bà mà..

Ngạn Luật bật dậy khỏi vai tôi. Vẻ mặt nghiêm nghị

-Anh không nói là mẹ ta tự tay làm... Nhưng thôi tạm thời em đừng tỏ thái độ gì... Nếu muốn, e cứ giữ cảm tình với bà ta như trước... Nhưng nhớ! Không được nói bất cứ điều gì về anh trước mặt bà ta!

Nói rồi Ngạn Luật lại nằm xuống, gói đầu lên đùi tôi. Nét mặt anh xanh xao. Có lẽ anh ấy lại mất ngủ nữa, vẻ mặt này trông giống như cái lần tôi thấy anh trong đám tang cha anh. Nhẹ nhàng, tôi vén tóc ra sau tai. Ngạn Luật im lặng như thể anh đã ngủ. Bàn tay kia của tôi vẫn còn nằm gọn trong bàn tay anh. Ngạn Luật lại nghịch ngợm những ngón tay. Căn phòng rộng, im lặng, và không người. Chỉ có tôi và anh. Cảm giác như ở nhà, như lúc tôi ngồi cùng anh xem tivi trong phòng khách. Một nơi xa lạ nhưng gần gũi. Chỉ cần có Ngạn Luật, Hoàng Cung với tôi dễ dàng biến thành nhà. Ngoài Thái hậu thì Ngạn Luật là người duy nhất có thể cho tôi cảm giác có nhà trong cái cung điện xa hoa, lộng lẫy này...

25. Chương 25: Người Phụ Nữ Đen

Đến bệnh viện Trung ương Mỹ Viên tôi nhận được sự tiếp đón nồng hậu của ban Giám đốc bệnh viện. Đoàn tùy tùng luôn bám sát, đảm bảo an toàn tối đa cho Nữ Hoàng. Đại sảnh trong bệnh viện có một bức tranh lớn với dòng chữ: “Tưởng nhớ công chúa Trường Thịnh Thiên Mỹ Viên” Trong tranh là một người phụ nữ còn rất trẻ. Mái tóc bà đen dài uốn xoắn và búi lên cao. Đôi mắt sáng hiện hậu cùng vẻ mặt dịu dàng có

đôi nét giống với cha tôi. Bức tranh sơn dầu giống y như thật, thậm chí còn đẹp hơn những bức ảnh ở Tây Cung và thư phòng của tôi. Tôi nán lại vài phút để ngắm cô, giám đốc bệnh viện thao thao bất tuyệt về lịch sử của bức ảnh. Ai là người vẽ, bắt đầu và hoàn thành năm nào, được treo ở đây khi nào vân vân và vân vân...

Tiếp theo đó tôi đi thăm các khoa trong bệnh viện chỉ trừ những khu vực dành cho bệnh xã hội. Đi đến đâu tôi cũng nhận được nghi thức hành lễ của dân chúng, máy quay phim của đài truyền hình trung ương thì không bỏ sót giây phút nào, điều này làm tôi không thoải mái lắm. Ngày hôm đó tôi đã đại diện Hoàng gia đóng góp một khoảng tiền rất lớn vào quỹ bảo trợ và giúp đỡ bệnh nhân gặp khó khăn. Sau khi tặng quà và hỏi thăm sức khỏe các cụ già trong viện người cao tuổi, Dương Cảnh – một trong số những cận vệ ưu tú nhất và cũng là đội trưởng đội cảnh vệ cấp cao – người mà gần đây tôi mới nhớ tên nhắc nhở tôi rằng sắp tới giờ về. Tôi thở phào và bắt đầu theo chân vị Giám đốc bệnh viện đánh một vòng trở ra cổng chính. Bất thình lình ngay lúc đó, một người phụ nữ mặc đồng phục của bệnh nhân không rõ từ đâu chạy ào tới, nhóm cận vệ nhanh tay giữ bà ta lại. Người phụ nữ như con chó dại giẫy giụa, cố vùng khỏi vòng vây và giơ hai tay về phía tôi, trên miệng còn sùi cả bọt mép. Đôi mắt có bà rõ ràng là không bình thường, nó sáng hoắc, nhìn tôi chằm chằm, làm tôi nhớ tới những cặp mắt của thú săn mồi trong chương trình Thế giới động vật

-Bỏ ra! Cho ta gặp Nương Nương... ta muốn thú tội với Nương Nương... làm ơn đi! Hãy cho tiểu nhân một nhất kiếm, tiểu nhân nguyện chết dưới tay người...

Sự náo loạn mà người phụ nữ gây ra thu hút chú ý của mọi người xung quanh. Hầu hết tất cả đều hoảng sợ chỉ trừ nhóm phóng viên của đài truyền hình. Bọn họ tranh thủ đưa máy quay ghi hình lại, về mặt hăm hở như lúc tóm được scandal của các sao. Dương Cảnh là người có phản ứng nhanh nhất. Anh ngay lập tức đứng ra chắn trước mặt, che chở cho tôi, miệng cũng đồng thời cảnh cáo người đàn bà

-Loạn dân! Người ăn nói hàm hồ gì thế? Dám bất kính với Nữ Hoàng điện hạ à?

Người phụ nữ không mảy may để tâm. Bà ta vẫn điên cuồng vùng vẫy, sẵn sàng liều chết với đám cận vệ. Trong lúc hoảng loạn tôi vô thức bám vào cánh tay của Dương Cảnh. Bà ta liên tục gọi tôi là “Nương Nương”, liên tục cầu khẩn được chết. Lúc đó hai cô y tá sợ sệt chạy tới cùng nhau lôi người đàn bà ấy đi. Ông Giám đốc bối rối kính cẩn giải thích

-Điện hạ, bệnh viện thật sơ xuất vì đã không quản lý tốt bệnh nhân... mong Người đừng nổi giận, tôi xin nhận hết trách nhiệm về mình...

Nhìn những giọt mồ hôi lo âu lấm tấm trên trán ông, tôi không khỏi thương tâm mà an ủi vài tiếng

-Không sao... ta không bị gì cả. Mà... người đó là ai?

Vẫn cúi đầu ông bảo

-Là một bệnh nhân tâm thần lâu năm trong bệnh viện này. Bà ta không có người thân, được chi trả bởi tổ chức nhân đạo...

Suy nghĩ một lát tôi đưa ra một yêu cầu

-Ông có thể cung cấp cho tôi lý lịch hay bệnh án, bất cứ cái gì liên quan đến người này không?

Vị Giám đốc ngạc nhiên nhưng rồi cũng dễ dàng tuân lệnh. Ông hứa sẽ thu thập nhiều thông tin, gửi đến cho tôi trong nay mai.

-Vì sao Điện Hạ lại quan tâm như vậy đến bà ta?

Dương Cảnh hỏi tôi trong lúc chiếc xe đã bắt đầu lăn bánh. Anh ấy ngồi ở phía trước, cách tôi một lớp kính bảo vệ trong chiếc xe limo. Tôi chỉ cười nhẹ mà đáp

-Chỉ là... em có cảm giác bà ấy biết chuyện gì đó... mà anh Cảnh nè, “nương nương” là như thế nào?

Dương Cảnh hơi ngạc nhiên,

-Điện hạ không biết sao? Nương nương là cách người ta gọi các quý phu nhân!

Tôi lại nhìn ra bên ngoài nghĩ ngợi.

-Thế... vợ của vua cũng được gọi là nương nương sao?

-Phải, trừ Hoàng hậu thì các phi tần đều là Nương nương. Thông thường, cho khỏi nhầm lẫn, người ta sẽ thêm vào trước đó thứ bậc. Ví dụ như Tam nương nương là vợ ba, Thập nhị Nương nương là vợ thứ 12... Ngoài ra còn có một số người được phong tước hiệu. Thực phi nương nương là người được vua xem là hiền thực, đoan trang nhất. Nhan phi nương nương là người đẹp nhất. Hậu phi nương nương là có lòng thương người, phẩm chất tốt nhất. Còn có Đoan, Tuyệt, Kim, Nhược v.v... Triều đại trước có tới mười mấy tước hiệu cho các phi tần. Đến triều Quang Minh thì ít được dùng hơn...

Dương Cảnh say sưa giảng giải. Anh ấy biết rất nhiều, kiến thức chẳng thua gì các học giả tiếng tăm của Hoàng gia. Có thể xem đây là một mẫu người “văn võ song toàn”. Trong đội cận vệ tôi thân nhất là Dương Cảnh, anh ta thuộc kiểu người dễ gần. Nếu không phải vì giai cấp khác biệt thì chúng tôi đã là bạn rất thân của nhau rồi.

Trở lại cung điện lạnh lẽo, tôi nhanh chóng vùi đầu vào trong chăn. Mấy đêm liền tôi mơ thấy ác mộng nên bị mất ngủ. Trong mơ tôi luôn thấy mẹ mình và Ngạn Luật bị người ta giết chết. Tại sao lại như vậy? Đó là hai người tôi yêu quý nhất trên đời, một đã xa tôi từ 5 năm trước, một thì vẫn còn đây nhưng tôi lại thấy bất an. Một tuần tôi chỉ được nhìn thấy anh một lần vào mỗi buổi chiều sáng thứ hai. Như vậy thì không đủ. Để đảm bảo an toàn cho cả hai, tôi và anh không được tỏ ra thân thiết. Quan hệ phải dừng lại ở mức Vua và quan thần. Có đôi lúc may mắn tìm được cơ hội gặp gỡ thì tất cả lại không như tôi mong đợi. Không có cái ôm hay lời lẽ yêu thương nào hết, chỉ toàn là chuyện chính sự, đôi lúc tôi còn bị quở trách, nhắc nhở này nọ. Tôi thích gọi anh là bằng cái tên Ngạn Luật nhưng anh không đồng ý. Bắt buộc tôi phải kêu là Liêu tướng quân hoặc Liêu Thần Phong. Tôi muốn cười với anh cũng bị khiển trách. Ngày qua ngày, khoảng cách giữa hai anh em càng lúc càng xa. Anh ấy thay đổi nhiều, không còn giống như anh trai tôi trước kia nữa. Tôi lại thấy chính mình bị lạc lõng. Tôi rất sợ anh ấy biến thành người xa lạ. Thật là khó chịu khi mang nặng tâm sự mà không biết giải bày với ai. Ngay cả Vi Linh – chị hầu gái thân cận nhất tôi cũng không dám thổ lộ. Ngạn Luật lúc nào cũng căn dặn tôi không được tin bất kì ai. Anh ấy nghi ngờ Vi Linh có thể là một gián điệp, còn đội cận vệ cũng chưa hẳn là một đội ngũ trung thành. Ngạn Luật trở thành một con người đa nghi, rất đa nghi! Tính nết của anh ta cũng xấu đi. Không biết có phải vì áp lực nào đó hay không mà Ngạn Luật rất hay khinh khỉnh, ngay cả đối với tôi. Hầu hết mọi người vì tin tức thị phi lúc trước mà không thích Luật chẳng lẽ anh ấy còn muốn cả tôi phải chán ghét anh hay sao? Nói thật là tôi đang phát điên đây! Ngạn Luật ơi, làm ơn nói cho em biết, anh rốt cuộc muốn cái gì đây, anh không thể đối xử tốt với em một chút hay sao?

-Thưa Nữ Hoàng, Dĩ Linh công chúa đang đến thỉnh an.

Giọng nói lễ độ của Vi Linh kéo tôi thoát khỏi cơn buồn ngủ mơ màng. Tôi từ từ ngồi dậy trèo khỏi giường.

-Nữ Hoàng... em... không chải tóc lại à?

Tôi sờ lên đầu. Đúng là búi tóc có hơi lộn xộn vì lúc nãy bị tôi lăn vùi trên đệm

-Uhm... thôi khỏi đi... Đầu phải đi gặp người ngoài.

Tôi uể oải đi ra phòng khách. Dĩ Linh ngồi trên ghế gỗ ngăn mặt nhìn tôi cười tươi. Chị cung kính đứng dậy xòe váy, cúi đầu

-Dĩ Linh thỉnh an Nữ Hoàng Điện hạ, chúc Người một ngày tốt lành!

Tôi thở dài và mời chị ngồi xuống.

-Lại khách khí với em rồi! Tuy là Nữ Hoàng nhưng em vẫn là em họ của chị đó thôi...

Dĩ Linh cười duyên cùng gật đầu

-Lâu rồi hai chị em mình không gặp nhau nên chị cố ý sang chơi. Hình như... chị đã làm phiền em đang ngủ?

Công chúa nhìn tôi soi mói. Lúc này tôi mới để ý, không chỉ đầu tóc mà cả quần áo cũng bị xộc xệch. Nhìn lại Dĩ Linh, chị ấy mặt bộ đầm dài màu xanh dương trang nhã, trên người đầy đủ trang sức quý giá, khuôn mặt điểm lệ có trang điểm nhẹ và mái tóc không cầu kì nhưng bóng lộn, không rối dù chỉ một sợi. Người thường có thể sẽ cho rằng chị ấy thích chưng diện nhưng thật ra không phải. Hầu hết người trong Hoàng

tộc đều biết chú ý tới vẻ bề ngoài. Dù cả lúc lên giường họ cũng phải cẩn thận ăn mặc. Đơn giản vì họ giống như “người của công chúng”, bất kì lúc nào cũng có thể bị ghi hình, chụp ảnh. Vì thế tốt nhất là luôn đề phòng, luôn biết xuất hiện như những quý tộc quyền quý, xứng đáng là người của Hoàng gia.

Tôi thì không như vậy. Cái tính bất cẩn hời hợt vẫn không thay đổi dù bây giờ tôi đã là Nữ Hoàng.

-Uhm... em chỉ vừa thiu thiu thôi... hay để em vào trong sửa soạn lại...

-Ấy thôi thôi... là chị chứ có phải người nào? Chỉ là... em nên chú ý quần áo một chút. Như vậy không hay đâu!

Lại bị nhắc nhở. Tôi nhìn chị mà cười khổ

-Vâng... em biết rồi. Chị nói giống y như anh ấy!

Dĩ Linh hơi ngạc nhiên. Bộ não thông minh nhanh nhạy của chị không gặp tí khó khăn nào để hiểu ý tôi

-Em bảo Thần Phong hả? Đạo hay em và anh ấy vẫn gặp nhau thường xuyên sao?

Ngữ điệu của chị không được vui vẻ cho lắm, nói đúng hơn là lo lắng và buồn bực. Tôi chỉ lắc đầu

-Không... lâu rồi em chẳng nói chuyện với anh ta!

Hai từ “anh ta” nghe thật là xa lạ. Rốt cuộc thì Ngạn Luật đã thành công nếu như anh ấy cố tình muốn tỏ ra xa cách với tôi.

-Uhm... vậy sao? Ngày mai Thần Phong sẽ về, em biết không?

-Về? Anh ấy đã đi đâu à?

-Ừ... tướng quân đến Vũ Hầu từ mấy ngày trước rồi. Em thật không hay biết sao?

Tôi thấy rất buồn nhưng vẫn vô tư mỉm cười

-Không. Đâu phải mọi chuyện ở phủ tướng quân đều báo cáo lên... Em đương nhiên không thể nắm hết hành tung của Ngài ấy rồi...

Dĩ Linh cố gắng nắm bắt thái độ của tôi. Tôi phải diễn xuất rất hay mới có thể thuyết phục chị ấy rằng tôi không hề gì. Nhưng tiếc thay, tôi không giống như Ngạn Luật, tôi không phải là một diễn viên giỏi.

-Em... không vui về anh ấy có đúng không?

Tôi e ngại nhìn chị, tiếp tục giữ im lặng.

-Thật ra... Thần Phong... anh ấy... chỉ muốn tốt cho em thôi. Anh ấy sợ chuyện từng là anh trai của em bị bại lộ. Thần Phong là người làm việc rất quy tắc tuy rằng hơi cứng nhắc. Bây giờ anh ấy cũng hay đa nghi nữa. Đến chị anh ấy cũng đâu có nói hết mọi chuyện... Thần Phong ấy vẫn là Ngạn Luật của em thôi, vẫn là một cái kho muôn ngàn bí mật như trước đây!

Tôi thờ ơ gật gật đầu

-Vậy... chắc hai anh chị cũng ít khi gặp nhau?

Dĩ Linh trề môi

-“Ít khi” hả? Ồi giời... hầu như ngày nào chị cũng phải nhìn thấy cái mặt móc của hắn! Anh ta đang ra sức “mua chuộc” cha chị... phiền toái nhất đó là Dĩ Thuật. Hai người đó không ưa nhau. Tối nào Thần Phong tới ăn cơm là y như rằng có cuộc cãi vã trên bàn ăn!

Tôi ngạc nhiên trước câu trả lời của Dĩ Linh. Chẳng phải lúc nào anh ấy cũng nói là rất bận sao? Còn có thời gian sang nhà Chu Hầu tước ăn tối...?

-Uhm... vì sao anh ấy muốn “mua chuộc” cha chị?

-Có trời mà biết! Chẳng rõ anh ta làm quái gì mà bây giờ Ngài Hầu tước nhà chị bắt đầu ngu ngoai rồi. Chắc nay mai gì sẽ chủ động đưa thư tới Liêu phủ mời Thần Phong tới Đông Cung đây!

Lại thêm một chuyện mà Ngạn Luật giấu giếm tôi! Rốt cuộc anh ấy đang có kế hoạch gì. Đột nhiên đi nước ngoài rồi còn lấy lòng Chu Hầu tước...

-À mà Viễn Xuyên nè! Tháng sau là sinh nhật 18 của em đúng không? Hôm qua chị nghe Thái hậu nói sẽ tổ chức tiệc lớn. Chúc mừng Điện hạ lại thêm một tuổi, chính thức là người lớn rồi!

Chính xác thì còn 22 ngày nữa là sinh nhật tôi. Sinh nhật đầu tiên tổ chức trong Hoàng Cung. Dưới bàn tay của Thái hậu thì chắc chắn nó rất hoành tráng rồi... Không biết là nên cảm ơn hay chê trách bà ấy đây? Tôi vốn không yêu thích tiệc tùng đông đúc cho lắm! Sinh nhật thứ 18 của đương kim Nữ Hoàng chắc chắn không thể qua loa rồi... Ôi... không biết có nên uống thuốc xổ để khỏi phải tham dự không?

26. Chương 26: Sinh Nhật Thứ 18

-Được rồi... con đã sẵn sàng chưa?

Thái hậu choàng tay lên vai tôi, chăm chú nhìn tôi vừa dịu dàng vừa triều mến.

-A... con không chắc lắm.... nhưng... sẽ ổn cả thôi!

Tôi nghe giọng nói mình bị lạc đi vì căng thẳng. Hiện giờ tôi và Thái hậu đang đứng trước cánh cổng lớn dẫn vào Điện. Có thể nghe thấy tiếng đàn du dương êm tai do ban nhạc The Royal chơi, có cả tiếng xì xầm của đám đông, những tiếng cười nhẹ nhàng nho nhã, tiếng giày cao gót gõ lên đá kim sa lộp cộp... Bữa tiệc sinh nhật của tôi được tổ chức trong chính không gian sang trọng nhất của Cung điện: Điện Quang Minh. Giờ này thì khách đã đông đủ rồi, toàn là những gia đình quý tộc lớn nhỏ, không thì cũng là danh nhân, vĩ nhân, người có tiền, người có tiếng...

-Uhm... vậy thì chúng ta vào thôi! Nhớ cười thật phóng khoáng, ngẩng cao đầu và bước chậm rãi thôi nhé!

Thái hậu dứt lời, tôi chưa kịp đáp trả thì cánh cổng đã mở ra. Mọi thứ âm thanh bên trong đồng loạt im bật. Ánh đèn sáng choang từ phía trong tràn ra ngoài, nhẹ nhàng phủ lên người tôi. Cùng với Thái hậu cạnh bên, tôi thông thả đi vào. Cũng không đến nỗi nào vì ngày đăng quang tôi cũng đã bước đi trên tấm thảm kim tuyến này cũng có những hàng người hai bên. Điểm khác chính là họ ăn mặc màu mè, đủ phong cách, màu sắc tươi sáng và tự do hơn. Đám người hai bên lối đi từng nhóm một thì nhau hành lễ khi tôi bước qua. Những quý cô, quý bà e lệ nắm váy, bắt chéo chân cúi người rất thấp. Các quý ông, công tử thì để một tay trước ngực nghiêm trang cúi đầu. Cứ như vậy đám đông từ cửa vào liên tiếp nhau hành lễ. Khi tôi bước lên Ngai Vàng của mình thì tất cả đã quỳ xuống. Lời tung hô như sấm vang lên rất đồng thanh nhưng tôi không còn bị giật mình như những ngày đầu...

-Tất cả bình thân!

Tôi nhẹ nhàng đáp lại, âm thanh đủ lớn để cả điện nghe được. Mọi người lại cùng nhau đứng thẳng dậy. Sau đó là vài nghi thức đơn giản dành cho tiệc sinh nhật như là rót sâm banh lên tháp ly, nghe bài hát Chúc mừng sinh nhật, cầu nguyện rồi thổi nến trên cái bánh kem cao tới 7 tầng... Tôi biết ơn Thái hậu vì bà đã tổ chức đầu vào đây, nhất là không khiến nó “biến chất” quá mức không còn nhận ra một bữa tiệc sinh nhật – dù cho không thể gọi là “thông thường”. Sau khi hai miếng bánh đầu tiên tự tay tôi cắt ra được cho vào đĩa thủy tinh xinh đẹp và đưa cho Thái hậu cùng chú tôi – Ngài Quốc Công thì toàn bộ phần còn lại của 7 tầng bánh nhanh chóng bị các hầu nữ cắt xẻ, chia ngang chia dọc rồi chuyển cho từng vị khách đang có mặt. Nhìn cả gian phòng đông đúc cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao cái bánh của tôi cao tới ngần ấy!

Ngồi trên Ngai Vàng mà nghe từng các vị khách mon men tới chúc tụng thì thật là chán. Tôi quyết định một mình đi xuống bên dưới tham dự tiệc buffet cùng mọi người. Tôi thoải mái nói chuyện với những người tôi quen, phóng khoáng với những vị khách lạ... Cũng không tệ lắm vì tôi gặp vài người khá là thú vị. Như ông bà quý tộc người Ý nói tiếng Anh lưu loát nhưng cứ hay nói móc nói xéo bạn đời của mình, họ cứ mãi tranh luận về cái lông chim màu đỏ người vợ đeo trên đầu. Ông chồng chê bai nó giống như cái mào gà còn bà vợ thì tức giận gọi nó là “phong cách Hoàng Gia”. Rõ ràng họ không am hiểu lắm về văn hóa Cung đình của Vương quốc này. Sau đó là một cặp khác mà từ lúc đầu đã thu hút sự chú ý của tôi. Cả hai vợ chồng còn khá trẻ. Đặc biệt cô vợ nhìn như học sinh cấp 3, nét mặt xinh xắn ngây thơ, cả người toát lên vẻ đẹp dịu hiền và thân thiện chỉ tiếc là... cô ấy đang bị thương ở chân phải ngồi xe lăn. Anh chồng giống diễn viên

nói cho tôi biết họ là người Nhật. Anh ấy là chủ tịch một tập đoàn lớn có mở chi nhánh ở đây, tên là cái gì... Soft ấy, quên mất rồi! Họ đang trên đường sang Mỹ để điều trị vật lý cho đôi chân của cô vợ. Có lẽ họ rất hạnh phúc, cách hai người nhìn nhau làm tôi ghen tị chết được...

Lại dạo thêm vài vòng và quen thêm vài người. Những loại tiệc tùng như vậy cũng hay hay. Chưa chi tôi đã có người quen ở khắp năm châu mà toàn là “hàng xịn”, không phải ngôi sao truyền hình thì cũng là doanh nhân thế giới. Khi tôi dừng lại để nếm thử một món mì lạ thì tôi nhìn thấy người đó: Liêu Thần Phong – Liêu tướng quân.

Anh ấy đang đứng ở bên kia, sau cái bàn dài và đang nhìn tôi. Thái độ cho thấy anh muốn nói chuyện nhưng e ngại sự chứng kiến của xung quanh. Tôi hít sâu và tự nhiên đi đến trước mặt Ngạn Luật.

-Ngài tướng quân cũng đến dự tiệc à, hân hạnh quá... Cứ tưởng Ngài rất bận nên khó mà đến được!

Tôi bỏ thêm một muỗng ớt, một muỗng bột cay, một miếng gừng và một trái chanh vào lời nói. Hy vọng món đồ ăn “hợp khẩu vị” với anh ấy.

Ngạn luật cười nhẹ và kính cẩn cúi đầu

-Vi thần đã bắt kính vì chưa chúc mừng Điện hạ. Chúc Người sinh nhật vui vẻ!

Tôi cố ý để cho anh ấy phải cúi chào thật lâu. Sau đó mới “khoan dung” bảo không cần đa lễ, kèm theo một lời cảm ơn rất là “Nữ Hoàng”.

-Có một vài vị khách rất muốn gặp Người... không biết Điện hạ có thời gian rảnh để đón tiếp không?

Tôi nhìn anh ấy vẽ cảnh giác. Lúc này mới để ý, Ngạn Luật đang mặc một bộ đồ lạ mắt. Áo choàng rất dài màu bạc sang trọng. Áo bên trong có những cái khuy cài cách điệu rất nam tính. Anh ấy nổi bật vì tóc tai dài lòa xòa, vẻ bề ngoài nằm lưng lửng giữa một vị trọng thần triều đình và một tên nhà giàu ăn chơi long bong.

-Uhm... ý tướng quân là sao, ta đây chưa rõ...?

Tôi cố thoát khỏi sự mê hoặc vốn có của anh mà duy trì cuộc nói chuyện. Ngạn Luật vẫn nghiêm mặt và đều đều đáp

-Có một vài người bạn cũ cũng mong muốn được chúc mừng ngày sinh của Nữ Hoàng. Thần tình cờ thấy họ đang đứng ở gần cổng lớn... vì sợ Người bận rộn quên mất họ nên vi thần cả gan nhắc nhở, mong Nữ Hoàng thứ lỗi...

Theo lời nói của anh tôi quay đầu nhìn về phía cổng Điện. Kia rồi! Ngay cạnh cái chậu cây cảnh quý giá là hai cô gái trẻ đang trò chuyện với nhau, phong thái vừa đủ cao quý để đứng trong phòng tiệc này... có lẽ là nhờ vào những thứ trang sức và bộ váy dạ hội đắt tiền trên người họ. Vô cùng ngạc nhiên tôi quay lại hỏi Ngạn Luật

-Làm sao mà....?

Nhưng anh ấy đã biến đi mất rồi. Tôi hốt hoảng nhìn quanh, không hề thấy cái bóng cao cao kia đâu nữa. Thôi bỏ đi! Tôi nhanh chân đi về phía hai cô gái, cố gắng hết sức để chậm lại nếu không tôi sẽ chạy ào ào như một vận động viên marathon. Và điều đó là không nên khi tôi vẫn còn là tâm điểm ở đây.

-Mạn Mạn, Mỹ Lạc... sao hai bồ lại ở đây?

Cả hai cùng quay lại nhìn tôi. Mỹ Lạc xúc động ôm choàng lấy, Mạn Mạn theo đó cũng nhào vô. Dưới sức nặng của họ tôi xém bật ngựa.

-Bình tĩnh nào... buông mình ra... hai bạn đang gây chú ý đó!

Quả không sao! Dương Cảnh và một cận vệ trong đội đang bắt đầu đi về phía tôi. Tôi nhìn họ ra hiệu “mọi chuyện đều ổn” sau đó quay sang hai người bạn. Mỹ Lạc rồi rút cả lên

-Sao Ly! Bạn xấu lắm đó! Bạn để tụi mình đứng đây này giờ...

Hai chữ “Sao Ly” làm tôi rất cảm động. Lâu rồi đâu có ai gọi tôi như vậy nữa... Mạn Mạn thút thút chộp lấy tay tôi

-Cuối cùng cũng được gặp nhau rồi! Hôm đăng quang tới giờ không thấy cậu nữa... ôi chào... sao mà cậu đẹp quá vậy?

Tôi cười cười và sức nhớ ra một chuyện

-Khoan đã khoan đã.... Hai người chưa nói làm cách nào hai bạn tới được đây?

Mạn Mạn lâu nước mắt ngạc nhiên trả lời

-Chính cậu gửi thiệp mời tới tận nhà cho tụi này mà!

Tôi nhướng cao chân mày. Thiệp mời là do Thái hậu ghi giúp, bà mời tất cả những ai mà bà cho là xứng đang làm khách của bữa tiệc. Tôi nhớ mình có xin chừng vài chục cái và chia cho Dĩ Linh, Dĩ Thuật bảo họ có thể mời bạn bè đến... Không phải là tôi không nghĩ tới hai cô bạn thân. Chỉ có điều tôi sợ họ bị lạc lõng giữa bữa tiệc, tóm lại là tôi nghĩ họ sẽ không yêu thích tiệc tùng giống như tôi!

-... rồi hai ngày sau cậu lại gửi áo váy và mọi thứ trang sức, giày dép đẹp cho tụi mình.... Trong thư còn bảo là “tặng luôn” và kèm theo vé máy bay cùng giấy chỉ dẫn nhận phòng khách sạn... Ôi yêu cậu quá! Cái khách sạn 5 sao đó tuyệt cú mèo. Mình nghĩ là mình đang sống trong thiên đường!

Mỹ Lạc và Mạn Mạn cứ xuýt xoa. Tôi cười và không đánh chính gì hết. Nếu nói đó không phải chủ ý của tôi thì chắc là hai bạn sẽ buồn và giận dữ... Không biết ai đã làm chuyện này nhỉ? Dĩ Thuật và Thái hậu chắc chắn là không! Dĩ Linh thì... có khả năng nhưng chị ấy cũng đâu có quan tâm như vậy đến những người bạn “thường dân” của tôi...? =.=

Éc... không lẽ là... Trong đầu tôi hiện ra một người, kẻ mà gần đây, mỗi lần gặp là tôi muốn ăn miếng trả miếng với anh ta!

Tôi đưa họ cùng đi vòng quanh các bàn tiệc. Có ai hỏi tôi sẵn sàng giới thiệu như những bạn thân thiết nhất. Ba đứa chúng tôi trò chuyện vui vẻ nhưng vì đồ ăn quá là tuyệt vời nên hồi lâu cả hai bắt đầu có biểu hiện “trọng thức ăn, khinh cả Nữ Hoàng”. Tôi kể họ nghe vài chuyện vui trong thời gia qua. Lúc nhắc tới Ngạn Luật thì lập tức cả hai bịt miệng tôi lại.

-Sao cậu bắt cấn vậy? Còn dám nhắc tới khi ở chỗ đông người... Chuyện này lộ thì biết làm sao? Cậu đã cấn dặn bọn tớ rõ ràng rồi mà chính cậu lại sai phạm...

Tôi cấn dặn họ từ khi nào cơ??? Mỹ Lạc cười mỉm nói nhỏ

-Mà công nhận vụ này... “hình sự” như trong phim ha! Bọn tớ đã đốt lá thư đó như lời cậu dặn rồi... Mấy tháng trước quả như cậu dự đoán, có người tới hỏi hang tụi mình về... kẻ -mà- ai -cũng- biết- là -ai -ấy... Bọn tớ đều trả như cách cậu chỉ! Họ còn dùng tiền để mua thông tin nhưng bọn tớ quyết không bán đứng cậu, cậu xem, bọn tớ rất trung thành phải không?

Tôi há miệng tròn mắt nhìn hai đứa bạn. Chuyện gì nữa đây? Lá thư nào? Đánh đáng gì tới chúa tể Voldermort?

-Nè nè... hai bồ bớt xem phim HongKong và Harry Potter đi! >_

Nói xong thì 3 đứa cùng cười. Tôi biết hai đứa bạn không phải ngẫu nhiên muốn đùa mà nói những lời lẽ đó, tôi cũng đủ thông minh để suy đoán ai là người thay tôi gửi thư cấn dặn bọn họ.

Bữa tiệc nào rồi cũng có lúc tàn. Các vị khách ra về để lại cả núi quà cáp ở lại trong Điện. Chúng lần lượt sẽ được chuyển tới tôi kèm theo lai lịch chủ nhân vào ngày hôm sau. Tôi tiễn hai người bạn về lại khách sạn của họ thật chu đáo và phát hiện họ đã có vệ sĩ do “tôi” thuê bảo vệ ngày đêm cho tới lúc trở lại nhà ở thị trấn nhỏ hẻo lánh đó...

Chiếc xe đã đi xa ra khỏi khuôn viên lâu đài rồi mất hút. Tôi vẫn đứng nhìn theo, cảm thấy vui vẻ lạ thường. Tối nay thật tuyệt, tôi có hai người bạn thân nhất ở cạnh bên...

Ngước nhìn bầu trời đêm lấp lánh các vì sao, tôi thầm cảm ơn ai kia. Anh thật sự quan tâm tới tôi chứ đâu có vô tình như tôi vẫn nghĩ! ^^

27. Chương 27: Những Cuộc Điều Tra Bị Mất Dấu

“Chiếc trâm Thủy bích ngọc hoàng sa, do sứ giả Vương quốc Vaiza trao tặng, với lời chúc phúc cùng mong muốn duy trì tình đoàn kết hữu nghị của hai nước...”

Đại tổng quản đọc ro ro cuộn giấy dài, một đầu ông cầm trên tay, đầu kia thông xuống đất, nằm la liệt một đoạn trên đất, một đoạn trên thảm đỏ, một đoạn vắt lên cái ghế cao rồi chạy dọc ra cửa... (~~ có cần dài tới mức đó không!?) Đây là món quà thứ 132 trong đống quà cáp mừng sinh nhật của tôi. Đám giấy lụa gói quà đã bị bóc ra, chất thành một núi bên dưới bàn. Những món quà thì trao hết cả cho đám hầu gái thân cận của tôi cất giữ. Hoàng Cung vốn đã có lểm ngọc ngà châu báu rồi, giờ lại thêm vài trăm món nữa. Tôi đang nghĩ không biết có nên đem chúng đi... bán bớt hay không. Nhà có nhiều tài sản quá thì rất nguy hiểm. Ô nhưng... đây là Hoàng Cung kia mà!? Binh lính chắc chắn sẽ không để những chuyện như trộm cướp xảy ra ở đây! (== cuối cùng thì Nữ Hoàng của chúng ta đã khôn ra một chút ~~)

“Bộ váy lụa cao cấp mang tên The Call from the Sea được cẩn ngọc trai trắng và đen là quà mừng của công chúa Dĩ Linh. Chiếc váy xếp hạng trong top 10 sản phẩm quý giá nhất của Pierre Cardin. Kèm theo là một thiệp mừng do chính tay công chúa viết...”

-Đưa tấm thiệp đó cho cháu!

Tôi ngắt lời Đại tổng quản và điều đó làm ông giật mình, đánh rơi cả cuộn giấy xuống đất. Có lẽ vì cả buổi sáng tôi không thêm mấy may quan tâm đến số quà tặng, chỉ ngồi im vừa nghe vừa ngáp nên bây giờ ông ấy ngạc nhiên.

-Sao nào? Cháu muốn tự đọc thiệp của chị Dĩ Linh... Không được à?

Đại tổng quản lấy lại tinh thần kính cẩn cúi đầu

-Không, không phải vậy thưa Điện hạ. Dĩ nhiên là Người có thể đọc...

Ông nhìn sang người hầu cận ra hiệu. Ngay lập tức cái thiệp được đưa tới trước mặt tôi.

-Ông cứ tiếp tục đi! Tối nay cháu sẽ mở thiệp ra xem...

Tôi cẩn thận cắt nó vào ngăn kéo bàn. Quà của chị họ đương nhiên là quan trọng hơn những thứ khác rồi! Gia đình nhỏ bé của tôi giờ chỉ còn có 3 người cùng huyết thống, không yêu thương nhau thì chẳng lẽ đi yêu người dưng?

Cuộn giấy được nhặt lên và tiếp tục đọc...

Thái hậu cho tôi một bộ nữ trang kim cương quý giá.

Dĩ Thuật thì tặng một cây đàn piano cổ không biết anh ấy “mời” ở đâu ra. Ôi... anh họ “yêu vầu”... sao anh không nghiên cứu một chút xem cô em gái này có biết chơi nhạc cụ hay không? (botay)

Dượng của tôi – Chu Hầu tước thì tặng một đôi rùa mai vàng, tôi đặt nó trong cái bể nước bằng kính mặc dù chúng cứ nằm im không bơi lội gì được!?

Chú tôi – Ngài Quốc Công thì hào phóng dâng lên một hộp âm nhạc cẩn xà cừ thuộc loại đồ cổ. Mỗi lần mở ra là một bản nhạc khác nhau. Nàng công chúa trong hộp thì cứ xoay vòng tròn...

Thế nhưng, trong mớ trân châu bảo bối, tuyệt phẩm nhân gian đó có một món “quà lạ” lọt vào...

“Một chú gấu teddy là quà của.... hả? cái gì? Gấu...gấu bông hả?... ơ Nữ Hoàng... cái này chắc là làm lẫn gì đó...”

Mọi ánh mắt nghi hoặc đổ dồn về cái hộp trên tay người lính hầu. Anh ta đang vội vã mở nó ra. Một con gấu bông lông nâu, giống y chang con gấu trong phim Mr.Bean! Đại tổng quản trợn mắt, quay lại nhìn trăng trối vào cuộn giấy.

-Là của ai? -Tôi tò mò hỏi.

“Thư Điện hạ... là của... Liêu Thần Phong – Liêu tướng quân”

Tôi mỉm cười và giơ hai tay ra, giống như đứa trẻ đòi kẹo

-Mau đưa đây! Đưa cho cháu!

Trước sự ngạc nhiên của mọi người, tôi chớp lấy con gấu và say sưa chơi với nó. Những món quà tiếp đó chẳng còn ý nghĩa gì nữa... Và cũng từ đó, con gấu bông mỗi tối đều bị tôi quăng lên, ném xuống, nói chung là bị ngược đãi thay cho chủ của nó! Nhưng đổi lại, nó được bí mật bỏ vào valy mỗi khi tôi đi xa, còn được tôi may cho quần áo và một cái nón ông già Noen có dòng chữ Teddy of the Queen! ^^

Một tuần sau ngày sinh nhật, tôi gặp lại vị tiến sĩ sử học từng đảm nhận nhiệm vụ điều tra về mẹ tôi. Ông buồn rầu thông báo đã mất hết các đầu mối. Hầu hết những chuyện ghi trong báo cáo tôi đều đã biết như là mẹ tôi làm nghề gì sau đó, sống ở đâu, mất khi nào, vì sao mất... chỉ trừ một chuyện mà tôi lần đầu nghe tới... Theo như kết quả điều tra, mỗi tháng một lần đều có một khoản tiền gửi vào thẻ tín dụng riêng của mẹ. Người gửi đó chính là cố đại tướng quân Liêu Mãn Bình. Trong khi tất cả mọi người đều không biết mẹ con tôi ở đâu, còn sống hay chết thì Ngài ấy vẫn là người duy nhất giữ liên lạc với mẹ? Cái “phong cách” phát tiền theo tháng như vậy nghe sao mà quen quen... Bỏ đóng giấy tờ xuống, tôi ngẩng đầu nhìn vị tiến sĩ tò mò hỏi

-Làm cách nào mà ông có thể tra ra chuyện này?

Ngồi trên ghế đối diện, ông ta vội vã buông tách trà vuông và trịnh trọng nói

-Thưa Nữ Hoàng, việc này... phải nói rằng Liêu tướng quân quả rất cẩn trọng! Hàng tháng, ông ấy có khoảng vài chục khoản tiền lớn nhỏ được giao dịch dưới hình thức chuyển tiền vào tài khoản tín dụng cá nhân. Công việc này được Ngân hàng ghi nhớ và tự động thực hiện không cần chỉ đạo. Cụ thể là: Liêu phủ chi 2.000\$ mỗi tháng ột viện cô nhi nào đó ở miền Nam từ 3 năm trước tới nay, hay là số tiền 500\$ ột ông già ngư dân xa lạ sống ven biển... ông già này năm xưa từng một lần chơi đánh cờ với Liêu Mãn Bình và ông ta thắng hết sức thuyết phục! Khoản tiền đó đã được gửi liên tiếp suốt 2 năm dưới danh nghĩa là cho lão già tịnh dưỡng...Ngoài ra còn có...

Vị tiến sĩ lật cuốn sổ tay nói tiếp:

-... còn có 3.000\$ cho tổ chức “Bếp ăn từ thiện”, 250\$ ộ cô bé gái số ở Mali... số tiền này sẽ ngừng vào năm sau, khi cô bé đó 18 tuổi... còn rất nhiều khoản linh tinh khác. Trong số 335 khoản giao dịch cố định có một khoản là 1.000\$ cho người tên Dương Mai Mai, khoản này đã ngừng được 6 năm, tức là ngay lúc Mỹ Thụy phi qua đời...

Tôi chờ ông ấy nói hết. Quả là rất chuyện nghiệp. Chỉ riêng việc có được danh sách mấy khoản tiền đó thôi là rất khó khăn rồi, vì Ngân hàng thường luôn luôn bảo mật thông tin khách hàng. Không biết làm cách nào mà ông ấy có thể biết được? Chẳng lẽ là đột nhập vào hệ thống máy tính? Nhìn cái mặt “gian” của ông này, tôi bắt đầu thấy nghi nghi =.=

Nhưng nghĩ lại thì không khỏi rùng mình. Tiền gửi đi toàn là tính bằng đôla, chưa kể có tới 335 khoản mà khoản nào cũng tầm vào trăm cho tới vài ngàn...cộng chung tất cả thì... eo ôi, Liêu phủ sắp sửa phá sản đây! Họ giàu tới mức đó sao???

-Ngài tiến sĩ này,... những khoản tiền này hầu hết đều có thời hạn đúng không?

Ông ấy dừng việc đọc và trả lời tôi

-Vâng, năm sau sẽ có 5 khoản ngừng chi, năm tới thêm 7 khoản nữa... nhưng số khoản cố định không thời hạn là 114.

-Ồ... thế chẳng lẽ Liêu gia cứ “rãi tiền” khắp nơi cho tới lúc họ sạt nghiệp à?

-Điều này... vì thần không rõ lắm... có điều từ khi Liêu Thần Phong kế thừa Liêu phủ thì chỉ có mười mấy khoản chi bị cắt giảm, còn lại Ngài ấy giữ nguyên theo ý cha...

Tôi gật gù. Nếu Ngạn Luật vẫn muốn ném tiền đi lung tung thì có nghĩa là chuyện đó cần thiết! (~.~)

Cuối cùng thì cuộc điều tra được tôi cho phép dừng lại. Chẳng tiến triển tới đâu nhưng vẫn tốt hơn một chút so với lúc đầu... Vì sao mẹ tôi lại phải sống ẩn mình và kín đáo tới mức đó? Bà và Liêu Mãn Bình thật ra có quan hệ gì? Chẳng lẽ như lời đồn đại, giữa họ có tình cảm đặc biệt sao? Thật là vô lý! Mẹ tôi là người đang hoàng, không thể làm chuyện trái đạo đức được...

Ồ!... đầu đầu quá đi >_

Tôi ước gì Ngạn Luật có ở đây để tôi chấp vấn. Anh ấy chắc là biết nhiều điều mà tôi chưa biết... nhưng mà mỗi lần tôi hỏi là toàn bị đánh trống lảng, rốt cuộc thì anh ấy đang tính làm chuyện gì đây, cái đầu bò của anh ta còn bao nhiêu bí mật nữa???

Hai ngày sau đó tôi nhận được một hung tin gây sốc nặng.

Đó là chuyện về người phụ nữ điên ở bệnh viện mà có lần tôi nhờ ông Giám đốc gửi hồ sơ bệnh án tới. Bà ấy đã.... CHẾT! Theo như cảnh sát điều tra thì là do bà ta hóa điên rồi tự treo cổ!? Nhưng tôi cảm thấy có điều gì đó mờ ám ở đây. Người mất đã đành, có làm sao ngay cả sổ tài liệu mà ông bác sĩ cất công thu lượm cũng không cánh mà bay?

Tôi thấy mình đang sống trong một thế giới đầy rẫy những uẩn khúc. Dường như có ai đó che giấu một sự thật nào đó bằng một cách nào đó... và những cái “nào đó” vẫn còn là dấu chấm hỏi =.

Vì sao quá khứ của tôi cứ mãi mãi là một vùng tối, càng quan tâm tới, càng cố công điều tra ra thì cái vùng tối ấy càng lan rộng... Vì không muốn phiền tới Ngạn Luật mà tôi một mình dùng tài trí bản thân tự hành động, nhưng xem ra cái óc bé tí này chẳng thấp thỏp vào đâu... Tôi quyết định phải tìm cách gặp mặt anh ấy, nói hết mọi chuyện, hỏi cho rõ ràng. Một quân sư tài ba là điều tôi cần nhất trong lúc này...

28. Chương 28: Loạn Thần Phản Quốc

Lại một tuần lễ mới bắt đầu. Buổi chiều sáng hôm nay kết thúc khá sớm. Tôi đã mong đợi biết bao ngày thứ hai để có cơ hội gặp Ngạn Luật, ấy vậy mà...

Trong lúc đang đau buồn ủ dột thì một người tới tìm tôi: Ngài Quốc Công.

Vì ngay từ đầu hai chú cháu tôi đã có nhiều hiềm khích, bất đồng nên suốt 4 tháng trời kể từ ngày tôi chính thức làm Nữ Hoàng, chú ấy không hề chủ động tìm gặp hay trò chuyện gì với tôi cả, thế mà hôm nay lại đột ngột ghé đến Chánh Cung xin được thỉnh an. Tôi mang theo tâm trạng lo lắng băng khuâng đến Thư phòng. Chú ngồi nghiêm trang trên ghế, vẫn còn mặc bộ lễ phục cung đình của ngày đầu tuần

-Thỉnh an Nữ Hoàng Điện hạ, chúc Người một ngày tốt lành!

Giọng của chú ồm ồm và đầy sự kiên nhẫn. Tôi vội mời chú ngồi xuống và kính cẩn rót trà. Xét cho cùng thì tôi chỉ là một đứa cháu gái, đối với người chú ruột cần biết lễ nghĩa cho phải đạo cháu con. Ngài Lữ Công bối rối nhận lấy tách trà từ tay tôi. Ông ngửa cổ uống cạn và nhanh chóng trở lại phong thái trang nghiêm

-Hôm nay chú tìm cháu chắc là có chuyện gì hệ trọng...?

Ông hít một hơi sâu và thận trọng dò hỏi

-Phải có chuyện thì ta mới được phép diện kiến Người sao, thưa Nữ Hoàng cao quý?

Lại bắt đầu rồi đây! Sao chú ấy không thể thân thiện một chút nhỉ?

-Dĩ nhiên là không. Chỉ là... trước giờ... chú đâu có thích nói chuyện với cháu.

Quốc Công thở ra nhẹ nhẹ, đôi mắt ông híp lại nhìn tôi ngâm cứu, một tay vô thức đưa lên sờ sờ vào bộ râu quai nón bờm xồm

-Vâng... có lẽ... vì thần và Người không mấy hợp nhau. Nhưng mà thôi, nói gì thì giờ Người cũng đã là Nữ Hoàng, quyền lực tối thượng, oai phong lẫm liệt... làm sao mà tên quan lại nhỏ bé như vi thần có thể nói là “không thích”?

Tôi nuốt khàng rồi giữ im lặng. Mỗi khi chú ấy “khen ngợi” là tôi lại có cảm giác mình đang bị giễu cợt. Cái gì mà oai phong với lại quyền lực...? Nhìn tôi đi! Chẳng khác con nhóc tiểu học mặc long bào là bao. ==

-Sao Nữ Hoàng không nói gì?

Tôi ngược lên nhìn thẳng vào mặt ông. Lúc trước chính đôi mắt sắc sảo và vẻ mặt kiên nghị đó là tôi lo lắng sợ hãi. Còn bây giờ, chú ấy vẫn là một mối đe dọa không thiên giảm thế nhưng tôi đã rèn ình một sự dũng cảm để đối mặt.

-Dạ thưa chú! Cháu biết mình không xứng đáng với cương vị này. Cháu biết mình còn rất kém cỏi. Nhưng... cháu có thể học, cháu hứa sẽ cố hết mình, sẽ trở thành một vị Vua tốt. Trước kia có thể vì thái độ... thái độ thất lễ của cháu đã làm chú nổi giận, mong chú lượng tình bỏ qua. Lúc đó cháu bị mất bình tĩnh nên đã ăn nói và hành động hàm hồ... cháu không có ý chọc giận đến chú đâu!

Ngài Lữ Công nhìn tôi chằm chằm, sự im lặng khiến tôi sợ hãi nín thở chờ nghe bị mắng. Nhưng...

-Ha ha ha ha.... Khá, khá đấy! Ha ha ha...

Chú tôi há miệng, không kiên nhẫn mà cười to. Một tay ông ôm bụng, tay kia đập đập trên đùi. Tôi chưa bao giờ thấy ông ấy cười sảng khoái và tự nhiên như vậy. Ai đây? Quốc Công của Trường Thịnh Thiên Quốc sao? (*-*)

Tôi ngơ ngác nhìn ông ấy. Mọi khi ông ta toát ra một ám khí đậm đặc, nhìn thôi là đã sờn da gà. Bây giờ ông ta cười như vậy, âm thanh vang vọng khắp phòng bộ râu run run như cái bươm sừ tử... Thật là... đáng sợ quá! (>.<>

Chờ tới khi chú cười thỏa thích rồi mới bắt đầu tự trấn an. Chú lau đi nước mắt động trên mí cả người vẫn còn run nhè nhẹ

-Nữ Hoàng ơi là Nữ Hoàng! Cháu không giống cha cháu gì hết... cái vẻ mặt khi nãy là sao hả? “cháu hứa sẽ cố hết mình, sẽ trở thành một vị Vua tốt...” ối chào, cháu làm ta nhớ tới cái cách mà mấy đứa nhóc mẫu giáo hay nói... nói sao ấy nhỉ....? Con hứa sẽ cố gắng chăm ngoan học giỏi, không làm phụ lòng ba mẹ và thầy cô... Hahaha....

(=.=) Nào có quá đáng như thế... Thấy tôi cứ làm thinh không đáp, dần dần ông ấy cũng bị cụt hứng.

-Sao nào? Giận rồi à?

Tôi do dự bậm môi. Hôm nay rõ ràng cái chú này không được bình thường....

-Dạ... cháu... Có phải hôm qua chú uống nhầm thuốc không? >__

-Hả???

-Ồ... không có gì...

Tôi phẩy phẩy tay coi như mình vừa bị...lẹo lưỡi... Nét cười vẫn còn đọng trong đôi mắt đen thâm của ông ấy

-Thôi, ta biết rồi... Trước tiên, ta muốn nói xin lỗi vì đã... đã... tỏ ra xa cách với cháu. Cốt nhục tình thâm, dù cháu là ai thì đối với ta vẫn là cô cháu gái chưa đủ chính chắn! Hiềm khích trước kia, chúng ta xí xóa cho qua, cháu thấy sao?

Còn chờ gì hơn thế nữa, tôi vui mừng hơn hở gạt đầu. Vậy là cuối cùng chú cháu tôi đã làm hòa với nhau rồi ^o^

-Chuyện này về sau chắc chắn sẽ có nhiều thời gian để nói tới. Trước mắt, ta có một chuyện hệ trọng muốn bàn bạc với cháu...

Quả nhiên là chú ấy không đơn giản sang đây giảng hòa...

-Chuyện này khá là hệ trọng vì nó liên quan đến sự ổn định trong triều đình.

Tôi nghiêm chỉnh ngồi thẳng người. Mặc dù trong Thư phòng chỉ có hai người nhưng chú tôi vẫn cẩn thận nhìn trước ngó sau, giọng nói của ông cũng nhỏ đi đáng kể:

-Ta nghi ngờ Liêu phủ đang có động tĩnh.

Ông nói duy nhất một câu rồi nhìn tôi chờ đợi. Giống như thể ông biết rõ bộ não của tôi hoạt động “rùa bò” hơn người thường =.=

-Ý chú là...

-Liêu Thần Phong có mưu đồ tạo phản!

Ngài Quốc Công nói quả quyết. Tôi há miệng ngơ ngác nhìn.

-Gần 2 tháng nay ta bí mật dõi theo hần. Ban đầu khi con cho phép hần nối nghiệp cha, tiếp tục giữ chức tướng quân ta cứ tưởng Liêu Thần Phong là một tên vô dụng không hơn không kém nên ta chẳng ra tay ngăn cản làm chi. Vào thời điểm đó, tân vương lên ngôi, triều chính cũng còn rối ren, hướng hồ chúng ta chưa tìm được một nhân vật nào khác có thể đảm đương trọng trách này... Vậy mà... thực tế là chúng ta đã nhầm to. Liêu Thần Phong không phải là kẻ vô dụng, càng không phải là kẻ vô hại! Từ ngày làm Tướng quân hần ta đã âm thầm cấu kết với nhiều thế lực lớn nhỏ trong triều. Bình thường thì tỏ ra thờ ơ vô tâm nhưng thực chất là xảo trá, thủ đoạn... Hần liên tiếp thâm tóm sức ảnh hưởng từ các quan lại và Hoàng gia. Gần đây nhất, hần đã kết thân với Chu Linh qua việc đề cập hôn sự với chị họ con! Trước đó hần đã tiếp cận Lý Công Công, Triệu Bá tước,... ta còn biết tin hần thường xuyên đi đánh gold với giới thượng lưu họ hàng xa của Hoàng tộc. Đây rõ ràng là tìm cách thao túng họ nhằm lấy lòng mà tranh giành quyền lực trong triều đình. Chưa kể bản thân hần là một Đại tướng... binh lính và quân đội nắm trong tay, nếu mà có tạo phản thì chúng ta có khả năng dễ dàng bị thất thủ...

Tôi chú ý nghe rõ từng từ, từng từ một từ miệng chú Lữ Công. Nghe có vẻ rất logic. Giờ thì tôi hiểu vì sao Ngạn Luật thường xuyên tới nhà dưỡng Chu ăn cơm tối, tìm mọi cách làm dưỡng vui lòng... ra là để...

-... sáng nay Liêu Thần Phong cũng không tới chiều...

Tôi tự giác thốt lên một câu, cả ngày hôm nay tôi thất vọng vì không gặp được anh ấy.

-Đúng thế thưa Nữ Hoàng! Ta biết được hần lại sang Vũ Hân Quốc rồi. Mời tuần rồi hần lấy lý do đi du lịch nhưng tuần này lại tiếp tục đi. Ta nghi ngờ hần ta còn muốn thế lực ngoại quốc can thiệp cho nên mới bỏ công lặn lội ra đó... Nước Vũ Hân từng là một láng giềng rất thân vì Hoàng hậu Vũ Hạ – vợ chính thức của hoàng huynh ta là công chúa bên ấy. Nhưng từ khi bà qua đời vì tai nạn giao thông, Vua bên đó đã tỏ ra lạnh nhạt. Họ nghi ngờ có tay chân Hoàng Gia xen vào hại chết con gái của họ. Từ đó nước ta luôn hiểu rõ, tuy Vũ Hân không tuyên chiến nhưng cũng không đặt lại vấn đề hữu nghị như trước. Lần này có thể thấy tên họ Liêu chết tiệt kia rất biết nắm bắt điểm yếu của Trường Thịnh Thiên quốc...

Tôi chau mày nhìn chú chằm chằm. Nếu mà người chú gọi là “phản nghịch” là một vị quan nào khác thì tôi chắc chắn sẽ tin ngay... Chứ Dương Ngạn Luật – Liêu Thần Phong – người từng là anh trai tôi làm sao có thể!?

-Chú à... hay... đó chỉ là hiểu lầm gì đó? Biết đâu... chú đã quá đa nghi?

Ngài Quốc Công lắc đầu quả quyết

-Không! Liêu Thần Phong đúng là có mưu đồ tạo phản! Mới đây hần còn lân la tiếp cận ta... đến Quốc Công của một nước mà hần còn dám mớ vào mua chuộc thì làm sao là nhầm lẫn được? Vì thấy ta tỏ thái độ gay gắt nên hần chỉ dám thăm quan sát đánh giá chứ chưa dám đặt vấn đề... Nữ Hoàng à, chúng ta cần mau chóng hành động ngay thôi! Đầu tiên là cắt chức Tướng quân đã, sau đó ta sẽ lần ra dây mơ rễ má, triệt hết hệ thống phản động này!

Chú của tôi vô cùng lo lắng. Ông hỏi thúc tôi phải ra mặt rằng đe trước khi tất cả trở nên quá muộn. Tôi bắt đầu thấy nhức đầu! Chuyện này là sao đây? Ngạn Luật không thể nào là gian thần phản Chúa được!? Chính anh ấy đã bảo vệ tôi suốt nhiều năm kia mà... Nhưng nếu mọi chứng cứ chú đưa ra là đúng thì...

-Viễn Xuyên Nữ Hoàng à... ngay tối nay con phải mau mau sang Đông Cung tìm gia đình Chu Hân tước. Nếu dưỡng con mà lơ nói đồng ý cho Di Linh lấy hần thì xem như họa lớn! Lời hứa của người trong Hoàng tộc không thể dễ dàng rút lại... Liêu Thần Phong đi con cờ này là rất cao tay. Hần mượn cơ hôn ước mấy chục năm về trước để trở thành rể của Hoàng gia. Con nghĩ mà xem... vừa là Đại tướng một nước, lại còn

là một phò mã thì quyền hành sẽ lớn ra sao? Tới khi đó e cả Nữ Hoàng cũng khó bề xử lý được hẳn... Người xưa có câu: Giặc trong nhà mới là giặc đáng sợ nhất!

Cứ như vậy, suốt mấy giờ đồng hồ, chú Lữ Công cùng tôi bàn bạc phương thức đối phó với Liêu phủ. Tôi càng nghe thì càng thấy căng thẳng. Làm sao mà tôi có thể ra tay phế bỏ địa vị của anh ấy được? Về chuyện anh ấy muốn cưới chị tôi thì... tôi không biết mình phải can thiệp làm sao cho dù rất muốn ngăn nó lại! Lý do không phải đơn thuần vì chuyện chính trị như chú nói...

Khi Ngải Quốc Công ra khỏi Chánh Cung tôi ủ rũ trở lại tẩm phòng của mình. Tôi tìm con Teddy trong đống chăn mền và bực bội giựt phăng một con mắt của nó!

Mày chớ có than trách tao! Số của mày là chịu mọi dầy vò cho những gì chủ mày gây ra... Ngạn Luật ơi là Ngạn Luật, em biết anh là một chàng diễn viên đa năng rồi! Làm anh trai, làm thầy,... rồi tới một viên tướng triều đình dưới tay em... bây giờ anh còn tính sấm thêm vai “loạn thần phản quốc” nữa hay sao???

29. Chương 29: Yêu Đơn Phương

Đúng ra tôi phải đến Đông Cung ngay tối hôm đó theo lời căn dặn của chú nhưng tôi đã không đi. Tôi chưa chuẩn bị tinh thần, nói đúng hơn là tôi không biết phải ăn nói ra sao! Hy vọng chuyện này sẽ không làm chú ấy nổi giận. Suốt mấy ngày sau đó, tôi ôm bầu tâm trạng lo lắng bất an. Ngạn Luật hiện tại không biết tung tích ở đâu. Cho người đi dò la thì có kẻ bảo Liêu tướng quân vẫn còn ở Vũ Hâu, người lại nói anh ấy đã về ngày hôm qua nhưng chưa ra khỏi Liêu phủ. Bây giờ điều tôi cần nhất là gặp mặt anh ấy. Chỉ có Ngạn Luật mới cho tôi câu trả lời thỏa đáng về những rắc rối này...

Chiều nay không biết có việc gì mà Thái hậu gọi tôi đến Tây Cung. Thông thường bà vẫn hay tổ chức tiệc tối vào ngày chủ nhật và mời mọi người trong gia đình tới. Hôm nay chỉ mới là thứ 5. Tuy băng khuâng nhiều nhưng tôi vẫn chuẩn bị sang như mọi khi. Tôi chọn đồ thật đơn giản là quần vải đen ống loe và một cái áo lụa trắng hơi nhiều ren nhưng vẫn khá trang nhã.

Xe đưa tôi tới Tây Cung và tôi tự nhiên đi vào. Nơi này từ lâu đã quen thuộc với tôi cũng như mọi người trong gia đình. Ngồi trong phòng khách đã đông đủ các gương mặt. Thái hậu ngồi trên cái ghế bành to nhất tươi cười đưa tay về phía tôi. Tôi nhanh chóng ngồi xuống cạnh bà. Hôm nay phòng khách có điều gì là lạ...?

Ngồi bên trái là chú Lữ Công cùng Dĩ Thuật. Bên phải là dương Chu rồi tới chị Dĩ Linh. Chị ấy cười dịu dàng, trong nét cười có ý tứ gì đó mà ngày thường tôi không thấy. Chị mặc váy rất đẹp, vẫn là màu tím cà. Tóc chị hình như vừa được uốn lại, xoắn bồng bênh trên hai vai. Chị ngồi chéo chân, tay thì đang nắm lấy cánh tay của...

Tôi mở to mắt nhìn về phía người đó. Anh hôm nay đột nhiên lại có mặt ở đây? Ngạn Luật ngồi ngay cạnh chị họ tôi. Anh ăn mặc rất thoải mái. Quần kaki màu xám cùng với áo sơ mi xanh nhạt, một cái áo len ngắn tay, cổ chữ V mặc thêm bên ngoài cùng màu với quần, ngay cả chân cũng mang giày thể thao. Sẽ chẳng ai nghi ngờ nếu nói anh ấy vừa đi picnic hay là cười ngửa ngoài trời về.

-Viễn Xuyên... tối nay chúng ta có một vị khách quý, chắc là con đã biết...

Tôi ngơ ngác nhìn về thái hậu rồi lại tiếp tục quay sang ngắm anh. Thảo nào hôm nay Dĩ Thuật tự nhiên nhảy qua bên này ngồi với chú tôi...

-Dạ... có chuyện gì vậy thưa Thái hậu? Sao tự nhiên hôm nay Ng... à... Liêu tướng quân lại có mặt ở đây?

Thái hậu cười vu vơ nhìn về phía dương

-Chu Linh... chuyện này để chú nói chắc là phù hợp hơn...

-Vâng thưa Thái hậu!

Dương cúi đầu rồi ngẩng lên nhìn tôi. Ông ăn mặc trịnh trọng hơn bình thường, tôi dễ dàng nhận ra vì ngày thường dương Chu là người rất giản dị.

-Nữ Hoàng diện hạ. Xét về mặt gia đình thì Người là con cháu nhỏ tuổi nhất ở đây... Xét về khía cạnh xã hội thì Người là Vua một nước, là nhân vật có quyền hành nhất! Chính vì vậy chuyện này... ngoài Thái hậu, Quốc Công và gia đình vi thần đây thì Điện hạ cũng là người có quyền lên tiếng!

Tôi bắt đầu vận động bộ não đang trì trệ. Khi dưỡng vừa dứt lời thì tôi nhìn về chú Lữ Công ngay. Chú ấy đáp lại bằng một cái thở dài bất mãn nhưng không có oán trách. Giữ cho giọng nói không bị run tôi cười hỏi lại dưỡng

-Vâng, con cảm ơn dưỡng đã xem trọng con như vậy. Xin dưỡng cứ xưng hô bình thường, con đang nghe đây!

Dưỡng Chu nhìn sang bên phải. Dĩ Linh cười với bố và Ngạn Luật thì nhìn tôi, không lộ thái độ gì.

-Hôm nay mọi người có mặt đông đúc là bàn bạc về chuyện hôn sự giữa Dĩ Linh và Liêu tướng quân. Như Nữ Hoàng đã biết, người vợ quá cố của thần ngày trước đã có lời hứa hôn ước cùng cố tướng quân Liêu Mãn Bình. Hai nhà Trường Thịnh Thiên và Liêu gia mai sau sẽ kết thông gia. Nay con gái thần là công chúa Dĩ Linh cùng với hậu duệ Liêu Thần Phong xin được nguyện ý hoàn thành tâm nguyện này, rất mong lời chúc mừng đến từ Nữ Hoàng. Mong ngày vui Nữ Hoàng cùng Thái Hậu có thể làm chủ hôn cho.

Sốc nặng! ==

Muốn tôi đứng ra làm chủ hôn cho chị họ cùng anh trai (hờ) của tôi sao? Chuyện họ kết hôn tuy rằng đã có lời báo trước nhưng tôi vẫn chưa hình dung nó lại khiến tôi chấn động đến dường này. Tôi quay lại nhìn Thái hậu

-Người sẽ đứng là làm chủ hôn cho chị Dĩ Linh sao?

Thái hậu cười cười, hình như không tự nhiên lắm. Bà vỗ vỗ lên tay tôi cứ như an ủi

-Phải... chuyện này... đã dự tính từ trước rồi. Vả lại hai đứa nó thực lòng yêu thương ngay, ta há có thể ngăn cản hỷ sự?

Tôi nuốt khang rồi lại nhìn sang chú Lữ Công

-Chú thấy sao?

Ông hừ một tiếng rồi lắc đầu

-Ta không ý kiến. Thái hậu đã nói vậy thì cứ như vậy đi...

Tôi há miệng ngạc nhiên. Chẳng phải chính chú ấy từng kêu tôi sớm ngăn cản sao? Giờ lại buông xuôi là thế nào? Niềm hy vọng cuối cùng: Dĩ Thuật

-Anh Thuật à... chắc là anh cũng thấy chuyện này là một tin rất vui phải không?

Dĩ Thuật liếc sang phía Ngạn Luật một cách căm ghét

-Khá khen cho cái đồ... đồ... sàxxx... rõ ràng là tự ý định đoạt, còn bày đặt họp gia đình thế này làm chi? Nếu mà anh không mau mau lấy em gái tôi thì anh sẽ không sống yên đâu...

Nếu mà không có mặt người lớn ở đây thì tôi thề sẽ lao tới “cắn xé” Dĩ Thuật. Tại sao anh ấy dám nói như vậy? Còn thúc ép họ cưới nhau nữa??? Không phải anh ta rất ghét Ngạn Luật sao?

Vô cùng hệt hăng tôi cầm nín nhìn quanh. Vốn định mượn người khác ngăn cản hôn sự vậy mà không ai chịu giúp tôi! Bản thân tôi thì không thể, lấy tư cách gì đây, lý do gì đây?

-Uhm... vậy là... tất cả đều đồng ý rồi?

Thái hậu thở ra nhìn xuống nền nhà. Chú tôi bực dọc đổi tư thế ngồi. Dĩ Thuật cắn môi quay đi chỗ khác. Dưỡng tôi làm thỉnh không hề nhút nhát. Dĩ Linh cười tủm tỉm, âu yếm nhìn Ngạn Luật. Anh gặt đầu với chị rồi choàng tay kéo chị ngồi sát vào anh hơn...

Khi nhìn thấy ánh mắt của tôi, Ngạn Luật tránh đi như tránh tà. Tôi chẳng cách nào dò ra được tâm trạng thực sự của anh. Chứng kiến sự thân mật của hai người tôi bắt đầu thấy khó chịu. Ngực tôi hơi thất lại và hít thở nặng nề... Cuối cùng, không rõ vì sao, chính miệng tôi lại DÁM thốt lên một câu:

-Nhưng cháu không đồng ý!

Sau đó, tất cả mọi người trở về trạng thái chung: Nhìn tôi ngỡ ngàng! Trước khi ai đó kịp lên tiếng, tôi tiếp tục nói:

-Dĩ Linh thân là “cành vàng lá ngọc”, là công chúa của một nước. Cho nên chuyện hôn nhân là đại sự không thể xem nhẹ. Với danh phận là một Nữ Hoàng, con có trách nhiệm đảm bảo hạnh phúc cho chị gái. Liêu tướng quân kia, từ đầu đến cuối không hề... không hề... “thích hợp” cho hôn sự này!

Mọi người vẫn dứng mắt vào tôi, bắt đầu chau mày. Giữa sự im lặng đáng sợ một thanh âm cao vút vang lên, đánh gục mọi bình tĩnh của tôi

-Xin Nữ Hoàng hãy chỉ rõ... vì thần có chỗ nào không xứng đáng với công chúa điện hạ?

Ngạn Luật nhìn thẳng vào tôi. Đôi mắt anh đầy đe dọa giống như lúc tôi làm sai bài tập hay không biết vâng lời như trước kia. Ngày đó tôi sẽ rớt rít xin lỗi, chịu khuất phục trước cơn giận của anh vì sợ bị la rầy hay bị cốc đầu. Còn bây giờ, tôi sợ gì chứ? Tôi có thể đem anh ra xử tử nữa kia mà... Ấy vậy... tôi rốt cuộc vẫn là SỢ. Ngạn Luật dù là ai thì vẫn mãi mãi có một cái “uy” khổng lồ chế được tôi. Tôi vội vã cụp mắt xuống, giọng nói nhỏ lại đôi chút và chẳng còn khí thế gì hết

-Cái đó... là vì... Ngài chỉ mới là một tân tướng quân... Ngài... trong triều đình chưa gây dựng được lòng tin đối với quần thần... Chưa kể trước đây... khi chưa làm Tướng quân, quá khứ của Ngài không được tốt đẹp cho lắm...

Tôi đang nói cái gì vậy trời? Rõ ràng tôi biết tất cả chuyện đó đều không phải do anh ấy cố ý gây ra. Rõ ràng tôi biết Ngạn Luật tài giỏi và đáng tin cậy như thế nào... Nhưng vì sao tôi vẫn ngoan cố mượn những lý do ngớ ngẩn đó để làm khó anh? Ngay lúc tôi nói mà chưa kịp suy nghĩ thì Dĩ Linh đột ngột cắt ngang

-Viễn Xuyên Nữ Hoàng! Em nói vậy là không công bằng! Ngày nay Thần Phong có gì không tốt? Cứ cho là trước kia anh ấy... mang một vài tiếng xấu đi. Nhưng người xưa có câu “Đánh kẻ chạy đi chứ không ai đánh người chạy lại” Bây giờ anh ấy đã là một người tốt, chắc chắn mai sau Thần Phong sẽ lập công lao lớn cho đất nước... Em đừng vì ý kiến chủ quan mà ngăn cản hôn sự này... Huống hồ... giữa anh chị còn có... còn có một... một đứa con! Chẳng lẽ em muốn công chúa Trường Thịnh Thiên quốc không chồng mà mang thai sao?

Tôi không biết là mình vừa nghe thấy cái gì? Tôi nhìn vào bàn tay chị đang để trước bụng. Là thật sao? Chị ấy mang thai? Là con của Ngạn Luật? Giờ thì tôi hiểu vì sao Dĩ Thuật lại bảo Ngạn Luật mau chóng cưới Dĩ Linh. Vấn đề này liên quan tới hình tượng hoàng tộc trong mắt công chúng...

-Nữ Hoàng à... thôi thì... gao đã nấu thành cơm, ta không thể ngăn cản được. Con hãy cho Liêu tướng quân một cơ hội. Ta nghĩ... Ngài ấy sẽ không làm vợ mình thất vọng đâu!

Thái hậu đứng ra giải vây tất cả. Bà là người lớn nhất trong gia đình, làm sao tôi có thể không nghe theo? Nếu biết trước thì tôi sẽ không đại dốt mà lên tiếng làm chi. Để cuối cùng biến mình thành kẻ “không biết điều” trong mắt Dĩ Linh và... Liêu Thần Phong. (Tôi nên gọi anh ấy bằng cái tên này kể từ bây giờ) Hai người họ cùng với tôi đều hiểu rõ quá khứ của anh là như thế nào. Với người khác, tôi có thể dối trá mượn lý do này mà ngăn cản hôn sự nhưng với chị và anh rõ ràng là không thể! Họ giờ đã biết tôi đang cố tình phá đám hôn lễ này... Làm sao đây? Ước gì ngay giữa phòng có một cái lỗ cho tôi chui xuống (T.T)

Tuy nhiên vấn đề sĩ diện bây giờ không còn mấy quan trọng với tôi nữa. Cảm giác của chính mình là đáng để tâm hơn. Ngày trước xem phim tình cảm tôi luôn luôn đứng về phía nam nữ nhân vật chính. Dù cho nhân vật phản diện đóng vai người thứ ba có chứng kiến cảnh nam nữ chính kết hôn với nhau thì tôi chỉ thích thú cười, nói kẻ đó đáng đời và gọi đấy là một kết thúc “có hậu” chứ chưa hề quan tâm đến cảm giác lúc đó của họ. Thì ra là họ cũng đau khổ ghê gớm như vậy... thì ra họ cũng muốn khóc như vậy... thì ra họ cảm thấy bất lực đáng thương như vậy.... Nếu sớm biết tôi đã không cười chê trên những giọt nước mắt của những nhân vật kia!

Nén cơn đau xuống, tôi kiên cường nhìn về phía họ một lần nữa. Dĩ Linh rõ ràng không vui, ánh mắt chị trách móc cùng hờn dỗi. Liêu tướng quân thì... lúc này nói năng hùng hồn lắm mà, sao giờ lại trốn tránh nữa rồi? Anh ấy lại nhìn đi đâu đâu, tỏ ra thờ ơ trước cái nhìn của tôi!

Chán nản, thất vọng... tất cả là như vậy!

Những gì diễn ra sau đó bộ não của tôi không có khả năng ghi lại. Chỉ nhớ là mọi người theo chân Thái hậu đi vào phòng ăn. Trên bàn ăn hình như có ai đó bàn bạc về cách thức tổ chức, ngày giờ và số khách mời cho buổi lễ. Thái hậu đặt biệt quan tâm tới Dĩ Linh về chuyện mang thai. Bà lấy kinh nghiệm bản thân dặn dò chị không nên thế này, không được thế kia. Dương Chu có hỏi tôi cái gì đó có được hay không, tôi chẳng biết dương hỏi cái gì nhưng cũng cười và gật đầu. Khi mọi người nói chuyện với nhau thì tôi cầm đầu ăn, ăn ngấu nghiến... Thái hậu lo lắng hỏi thăm, tôi trả lời vì trưa nay tôi đã bỏ bữa nên giờ thấy đói. Hình như sau đó bà lại chuyển sang vấn đề “sự cần thiết của ăn uống đúng giờ” để giáo huấn tôi. Tôi không nghe gì hết nhưng luôn gật gật đầu. Cách thức để tôi sống sót qua bữa tối là “người sao ta vậy”. Khi mọi người cười đồng loạt thì tôi sẽ làm bộ cười theo, khi có vấn đề gì mọi người ngồi nghĩ ngợi thì tôi cũng buông đũa làm bộ ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ... cho tới lúc dùng món tráng miệng thì tôi đứng dậy cáo lui, lấy lý do không được khỏe xin về Chánh Cung trước. Chẳng ai ngăn cản hay nghi ngờ gì trừ Thái hậu, bà lại nhắc thêm một lần nữa rằng tôi cần ăn uống điều độ. Tôi cứ vâng vâng dạ dạ và gấp rút ra khỏi Tây Cung, nếu còn ở lại lâu hơn, tôi không mấy tự tin về sự tự chủ của bản thân. Giáo sư Viên từng nói điểm yếu của tôi chính là sự tự chủ trong cảm xúc. Thông thường, tâm trạng của tôi lộ cả ra trên mặt. Gần đây, kể từ khi làm Nữ Hoàng điểm yếu này mới được khắc phục đôi chút trong phạm vi “đủ dùng”. Tối nay là bài kiểm tra khắc nghiệt nhất mà tôi từng trải qua. Không biết có lộ ra sơ hở nào không?

Cuối cùng thì sự nỗ lực phi thường đã được đền đáp, tôi đã yên ổn nằm lên cái giường thân yêu của mình. Thông thường tôi gây rất nhiều ồn ào khi khóc nhưng lần này lại hoàn toàn im lặng. Tôi gọi đó là một trong những thay đổi khi người ta trưởng thành... Ngày trước tôi thích vừa khóc vừa tạo ra thật nhiều tiếng thút thít, cốt ý đánh vào sự mềm lòng của anh trai, làm anh ấy càng bối rối càng tốt. Còn bây giờ, trong căn phòng này, chỉ có một mình, bốn bề đều im lặng... nước mắt tôi cứ tự động rơi mà không quấy rầy đến bất kì ai. Tự mình gánh vác lấy nỗi đau là cái mà tôi đã học được khi lên 18.

Tôi trở mình nằm nghiêng sang một bên, ngay lập tức tôi nhìn thấy nó: con Teddy of the Queen. Hôm nay nó ngồi tựa lưng vào một cái gối, hai tay hai chân buông thõng, một con mắt còn lại trên mặt nhìn tôi vô tình... Tôi muốn tóm lấy nó và quăng vào góc phòng nhưng rồi lại thay đổi ý định. Tôi ngồi dậy, với tay mở cái tủ nhỏ cạnh giường. Trong ấy có hai sợi nơ tết tóc, một cuốn sổ nhỏ và vài món linh tinh khác. Nằm trong cái hộp giấy màu xanh là một ống chỉ trắng và gói kim khâu. Tôi tìm con mắt đen còn lại của chú gấu và bắt đầu xỏ chỉ may nó lại. Thế là thêm một biểu hiện của người trưởng thành: không trút giận lên đồ vật vô tội.

Không biết tôi mất hết bao nhiêu thời gian mới kết được con mắt bé tí đó. Khi làm xong thì đã khuya lắm rồi. Tôi ôm con gấu bông vào lòng và nằm xuống, nghĩ ngợi về tất cả những gì đã diễn ra. Tôi nhớ cái ngày đầu tiên tôi gặp anh, những lời hứa hẹn còn in rõ trong đầu vậy mà bây giờ... anh ấy đã không còn như xưa nữa rồi. Làm sao tôi tìm lại Dương Ngạn Luật của trước kia trong cái vỏ Liêu Thần Phong chắc nịch đó? Tôi biết mình không thể là một cô em gái ngoan của anh ấy nữa. Tình cảm anh em không phải là cảm giác này... Nếu tôi xem anh như người anh trai thì tôi đã phải vui mừng khi hay tin anh sắp lấy vợ... Đau khổ này là như thế nào đây? Tôi đã biến anh thành đối tượng nào rồi...?

Không phải thầy, không phải như một người bố, càng không giống một người anh... Tôi đã yêu anh ta từ lúc nào mất rồi... “Yêu” sao? Ồ phải, chắc chắn là yêu! Tôi hoàn toàn là một thiếu nữ khỏe mạnh, tâm sinh lý bình thường và lại cũng đã bước vào tuổi 18, đương nhiên là có thể yêu! (~.~) Nhưng... sao lại không biết chọn đối tượng thế này? Xét về mọi mặt thì tôi đâu thể nào... cùng với anh ấy được. Năm nay anh đã 32 rồi, lập gia đình là rất đúng. Dĩ Linh thì 26, khá là tương xứng. Bọn họ đều là người lớn cả, chắc chắn là hiểu rõ về nhau.

Còn tôi: 18.

Chẳng ra làm sao...! ==

Nghĩ đi nghĩ lại tôi thấy mình ngu kinh khủng. Chỉ là mối tình đầu thôi, lại là đơn phương nữa chứ... thôi đừng có lao tâm tổn lực làm chi. Mình nên buông tay ra, chúc mừng hạnh phúc của họ, họ yêu nhau mà, huống hồ Dĩ Linh đã có thai. Nữ Hoàng thì cũng không có tư cách xen ngang phá gia can người ta!

Tôi thở dài rồi nhắm mắt lại, càng ôm chặt con gấu bông hơn. Kể từ bây giờ tôi chính thức mất đi anh ấy

rồi... chỉ ít cũng nên biết gìn ,yêu thương những gì anh ấy để lại. Teddy à... từ giờ tao sẽ đối xử tốt với mày!

***Trích dẫn một ghi chú nhỏ trong cuốn nhật kí:

“Hôm nay anh ấy lại có thêm một vai diễn mới: anh rể của tôi”

30. Chương 30: Ai Dạy Bạn Cách Hôn Một Người Khác Phái?

Thứ hai tuần sau, Chu hầu tước chính thức công bố hôn lễ của Dĩ Linh công chúa cùng Liêu tướng quân giữa Điện Quang Minh. Biểu hiện chung của mọi người là tay bắt mặt mừng và buông lời chúc tụng. Những người đứng cạnh Thần Phong thì hè nhau đánh vào vai anh, trách sao không nói sớm cho họ biết. Thần Phong thì cười cười, không biết đó có gọi là “ngượng ngùng” không? Về chuyện chị tôi mang thai thì tạm thời ém nhẹm, đợi khi họ chính thức là vợ chồng sẽ nói sau. Vì chị họ sắp có gia đình riêng nên tôi phong cho chị làm Quận Chúa, đồng thời tặng luôn Nam Cung vì chị từng nói sẽ không về Liêu phủ mà ở lại Hoàng Cung để chăm sóc cha. Nam Cung với Đông Cung dù sao vẫn gần hơn rất nhiều so với Liêu phủ... Tôi có hơi tò mò về cách sắp xếp này nhưng ngại không dám hỏi. Với tính cách của anh ấy chẳng lẽ lại chấp nhận đi ở rể Hoàng gia? Dĩ Linh xét cho cùng không hề giống với những cô gái khác. Chị là mẫu người mạnh mẽ, độc lập và gần như có khuynh hướng làm... “trụ cột gia đình” hơn cả đàn ông. Nghĩ về vấn đề này tôi lại tưởng tượng ra cảnh Ngải tướng quân vừa mặc giáp phục vừa đeo tạp dề, bên hông có mang ấn kiếm nhưng tay lại cầm dao gọt... khoai tây! (=.= trí tưởng tượng thiệt là phong phú!)

Sống cùng Thần Phong gần 5 năm, tôi dĩ nhiên hiểu rõ cái tính bá đạo và muốn làm chủ mọi tình huống, kể cả chuyện gia đình của anh ấy. Liệu hai người họ có cãi vã nhau không nếu cả chồng và vợ đều muốn tỏ ra hơn đối phương? Đó là điểm “không ổn” duy nhất của hôn sự này, ngoài ra tất cả đều khá hoàn hảo. Như mọi người nói, họ là đôi long phụng tương xứng, trai tài gái sắc...

Đến ngày thứ 3 ngay sau đó, một cái thiệp hồng đã tới tay tôi. Sao mà nhanh quá vậy? Vừa mới bàn bạc mà chưa đầy 1 tuần đã có thiệp mời rồi... Người ta bảo vì hai người họ quá yêu nhau, dẫn đến “không chờ nổi” mà gấp rút đốt cháy giai đoạn. Nhưng theo tôi thì có lẽ vì cái thai đang lớn, không thể chậm trễ...

Run run giở tấm thiệp xinh xắn ra, tôi xem kĩ ngày giờ và địa điểm tổ chức. Là thứ 3 tuần sau, tức là còn đúng 1 tuần. Hôn lễ cử hành theo đúng nghi thức Cung đình. Nghe nói Liêu tướng quân sẽ cho người phát tiền cưới suốt dọc đoạn đường nối Liêu phủ với Cung điện Quang Minh. Như vậy chắc chắn dân chúng ai nấy sẽ đổ xô ra đứng! Quả nhiên nhà họ Liêu rất biết lợi dụng cơ hội để khoe sự giàu có của họ (==) Tôi cẩn thận bỏ tấm thiệp trở lại bao và đút vào thật sâu trong ngăn tủ kéo. Khóa tủ lại, tôi thấy lòng mình trống rỗng... Lại buồn nữa rồi... rõ ràng hôm qua trước lúc ngủ đã tự hứa sẽ vui vẻ trở lại kia mà! Đánh lừa chính bản thân mình không hề là một việc dễ làm.

Hôm nay Thần Phong đích thân tới đưa thiệp nhưng tôi nào dám gặp mặt, chỉ cho người nhận thay rồi lịch sự mời anh quay trở về... Tôi muốn nói chuyện với anh ấy một lúc nhưng sợ rằng sẽ không kiềm chế mà thổ lộ tình cảm với anh. Như vậy chắc chắn Thần Phong sẽ khó xử, không chừng đến tai chị họ sẽ khiến chị tức giận. Tôi không muốn làm hỏng hòa khí với người trong gia đình nên tốt nhất là cứ làm ngơ như không có việc gì.

Càng tới gần ngày thứ ba, tâm trạng tôi càng hỗn loạn không yên... Mỗi đêm đều nằm mơ thấy lễ cưới hoành tráng của họ. Tôi đứng một bên tấm thảm đỏ, nhìn đôi cô dâu chú rể đẹp như thiên thần nắm tay nhau bước vào thánh đường. Họ càng cười hạnh phúc thì tôi càng khổ sở dần vật. Lúc nào giật mình thoát khỏi giấc mộng cũng bị và mồ hôi, gối đầm nước mắt và khó thở nữa. Cứ tưởng mình sẽ không sao nhưng ngày qua ngày, cái “bệnh” đó càng nặng hơn. Tôi mất ngủ, ăn ít đi nên nhanh chóng tiêu tụy... Tới ngày chủ nhật thì Dĩ Linh chịu hết nổi phải gọi ngự y dù tôi không cho phép. Sau khi khám xong ông bác sĩ khẳng định do “tâm bệnh” mà ra.

Tôi không muốn bị người khác nghi ngờ về nguyên nhân cái “tâm bệnh” này nên ép buộc ông phải nói rằng mình bị bệnh thủy đậu, phải cách ly trong nửa tháng theo dõi tình hình. Như vậy tôi sẽ có lý do chính đáng không tham gia lễ cưới mà thực tế thì căn bệnh này đang hoành hành trong nước. Tôi nghiêm ngặt tuân theo quy tắc “cách ly an toàn” cũng giống như lấy mình làm gương cho dân chúng, tuyên truyền cả nước cùng nhau chống lại dịch bệnh!

Thật là một Nữ Hoàng vĩ đại! Thật là một Nữ Hoàng thông minh! Thật là diệu kế (~.~)

Cách thức này suy đi nghĩ lại đều vẹn cả đôi đường. Tôi an tâm nhốt mình trong tắm phòng, bỏ luôn các buổi chiều và dĩ nhiên sẽ “không thể” tham gia hôn lễ. Tin tức Nữ Hoàng bị thủy đậu in hết lên trang nhất các báo và lan truyền khắp nơi nhanh hơn cả tốc độ ADSL (==) Thế là lần lượt mọi người từ Thái hậu tới các quan thần đổ xô đi thăm bệnh. Tôi kiên quyết không gặp ai vì sợ bản thân sẽ lây bệnh cho người khác.

Chuyện giả bệnh cuối cùng lại mang tới một kết quả không thể “ngờ” nhất! Dĩ Linh và Thần Phong quyết định dời ngày cưới lại nửa tháng để chờ tôi khỏi bệnh vì lễ cưới Hoàng gia không thể nào thiếu Nữ Hoàng được !?

Tin tốt là: tôi đã làm chậm trễ “chuyện không muốn” đó lại 14 ngày!

Tin xấu là: cuối cùng tôi có trốn đằng trời cũng phải tham dự lễ cưới!

Cứ tưởng kế sách của mình là cao tay như Gia Cách Lượng, nào ngờ nó còn có “tác dụng phụ”.

Oh my god...I don't want to be the Queen anymore!!! (>_<>

Ba ngày đầu nằm ỏ như gà mái ấp trứng, tôi gần như chết vì buồn chán, không thể đi đâu ngoài tắm phòng và cái W.C! Tối ngày thứ tư thì còn kinh khủng hơn bởi vì tôi sức nhớ ra mình còn phải “ở ẩn” như vậy thêm 10 ngày nữa (=o=) Trong suốt thời gian đó, vẫn có không ít công văn gửi tới chờ tôi kí duyệt. Thì ra làm Nữ Hoàng cũng na ná như làm minh tinh. Chỉ cần rèn chữ kí cho thật đẹp và luôn luôn xuất hiện như một thiên thần trước mắt công chúng! ==

Khi mặt trời lên tới đỉnh cao nhất trong ngày thì tôi cũng vừa đọc hết bản kế hoạch về khu du lịch sinh thái quốc gia gì gì đó... Trình độ gà mờ của tôi không đủ thâm cao để có ý kiến ý cò cho cái thứ rắc rối rườm rà này, vậy nên tôi chỉ lãnh đạm kí tên và đóng dấu ngay góc trái. Xếp giấy lại ngay ngắn, tôi trèo khỏi ghế đi vào phòng tắm. Tắm mát trước khi ăn trưa là một ý tưởng không tồi... Sau khi ngâm mình thỏa thích trong bồn tôi mới nhớ ra mình lại quên chuẩn bị đồ để thay. Mấy ngày nay tất cả hầu nữ đều được tôi cho nghỉ xả hơi, trừ chị Vi Linh ra. Thông thường mỗi một công việc vất vả đều có người làm giúp nên tới lúc tự thân lo liệu thì mới gặp tí rắc rối. Tôi quán tạm cái khăn bự quanh thân và vắt tóc cho khô bớt nước. Bước xuyên qua mười mấy lớp rèm the tôi lớn tiếng gọi chị hầu

-Chị Vi Linh! Chị có ở đó không? Chị tìm bộ đồ nào nhẹ nhàng một tí cho em đi...

Không có tiếng trả lời, bốn bề im lặng đến kì lạ. Tôi nhớ lúc nãy Vi Linh nói rằng chị xuống nhà bếp đem thức ăn lên, nếu như vậy thì giờ này phải có mặt ở đây rồi chứ... Hơi lo lắng, tôi đi ra phòng ngoài. Chiếc xe đẩy đựng thức ăn nóng đang nằm ngay cửa hết sức bất thường. Vi Linh đâu? Tôi bàng hoàng đi vào phòng ngủ. Kia rồi! Chị ấy thì ra là ở đây... nhưng... sao mà nằm im re trên đất thế kia? Nào của tôi đứng là chậm không tả nổi! Trước kia nó giống rùa bò, bây giờ thì “tiến bộ” hơn nữa: sên bò ==

-Ồ...chị...uhmmmmmmmmmmmm....

Chưa nói xong thì có một bàn tay từ phía sau bịt miệng tôi lại. Tôi hoảng sợ giẫy giụa. Ai vậy? Sao có thể lên vào trong này được, cảnh vệ vẫn canh gác bên ngoài kia mà? A không phải là muốn cắt cổ mình đấy chứ? Tôi lấy hết sức bình sinh giẫy giụa và nghĩ tới số báo ngày mai sẽ có bài: Nữ Hoàng bị ám sát ngay trong Cung điện, thì thể bị chặt thành nhiều khúc!? (=.= đang lúc nguy cấp mà nghĩ cái gì thể hả trời?) Sợ quá! Tôi phải làm gì đây? Tôi chưa muốn chết... tôi chỉ mới 18 tuổi, tôi còn chưa kịp trải qua tuổi thanh xuân tươi đẹp kia mà.

Nghĩ nhiều thế nhưng thật ra tất cả chỉ diễn ra trong 2 giây thôi. (ồ, não đã tăng tốc lên rồi!)

Tôi đánh mạnh tay ra phía sau, người kia dễ dàng chộp lại được. Tôi nghe giọng nói đó rất gần, quan trọng là rất quen thuộc:

-Anh đây....

Ngay lập tức tay chân tôi đông cứng lại. Bàn tay bịt miệng kia cũng vội buông ra. Tôi hốt hoảng quay lại nhìn. Là Ngạn Luật! Sao anh ấy lại có thể vào đây, trong phòng ngủ của Nữ Hoàng? Chắc là vì nhớ quá mà sinh ra ảo giác.

-Ồ... kia... anh... à không... Liêu tướng quân...

Tôi cứ đứng ngay ra, lấp ba lấp bấp nói chẳng ra đâu. Anh ấy thì chú tâm lướt mắt khắp người tôi, từ trên xuống dưới. Tôi chợt phát hiện: mình không mặc gì hết, trừ cái khăn tắm == Nhưng Ngạn Luật thì hình như không quan trọng chuyện ăn mặc lắm, anh ấy cứ tìm cái gì đó trên người tôi. Sau khi nhìn kĩ anh tố cáo:

-Em bị thủy đậu mà da dễ trơn tru vậy đó hả? Rõ ràng là đang giả bệnh...

Tôi á khẩu, nhìn sắc mặt nghiêm trọng của Ngạn Luật. Anh ấy tính làm gì? Mắng tôi, đánh tôi?

-Uhm... em xin lỗi... em không cố ý... em chỉ không biết là...

-Không biết cái gì?

Vẫn là bộ mặt hình sự đáng sợ đó!

-Em không biết chuyện giả bệnh lại ảnh hưởng tới lễ cưới, em không cố tình gây phiền phức cho anh đâu. Thật đấy! Em xin lỗi anh, Thần Phong.

Tôi đoán anh ta tới đây để hỏi tội vì tôi đã làm hỏng chuyện vui của hai anh chị. Tôi nào có biết đâu, người không biết thì không có lỗi (~_~). Ngạn Luật thở ra, nét mặt bớt căng thẳng một chút

-Em xin lỗi vì chuyện đó hả?... Mà... từ khi nào em biết gọi tên thật của anh vậy?

Tôi ngần đầu nhìn vào đôi mắt đen huyền đó. Không biết anh ấy có hiểu hay không rằng... khi tôi gọi tên Ngạn Luật thì anh ấy chính là người anh trai tôi vốn yêu quý nhất trên đời. Lúc tôi gọi là Thần Phong thì anh ta không phải là con người tôi từng thân quen nữa...Liêu Thần Phong không phải Dương Ngạn Luật theo như suy nghĩ của tôi. Từ lúc anh muốn kết hôn với Dĩ Linh tôi đã chọn cách gọi tên thật đó. Cốt ý là muốn luôn tự nhắc nhở mình Thần Phong không phải là anh trai của tôi nữa, như vậy cùng nghĩa với “anh ấy không thể là người tôi yêu”! Chỉ như vậy tôi mới có thể ép mình quên được anh.

-Sao em không nói gì?

Ngạn Luật chau mày. Tôi tỉnh lại và nhanh chóng nhớ ra Dĩ Linh

-Anh đã làm gì chị ấy?

Ngạn Luật nhìn người đang nằm dưới đất lắc đầu

-Đừng lo. Cô gái đó chỉ ngất đi thôi, sẽ nhanh chóng tỉnh lại...

-Vì sao anh khiến chị ấy như thế?

Tôi tiếp tục chấp vắn

-Cho an toàn thôi. Nếu cô ta không ngất đi chắc chắn sẽ hết âm ỉ.

Tôi hít sâu và hùng hồn nói

-Vậy à? Giờ nói đi, vì sao anh dám lén lút đột nhập vào đây? Tự ý vào tắm phòng của Nữ Hoàng là mạo phạm trăm trọng. Anh không biết sao?

Ngạn Luật nhướng cao đôi chân mày thanh tú, mắt anh như đen hơn và chứa vài tia ngạc nhiên

-Nữ Hoàng... vì thần không định tới đây để nói chuyện theo cách này. Ý anh là... à không... ý vì thần là... haizzz... chúng ta xưng hô bình thường đi!

Trong lúc anh nói tôi tới xem xét Dĩ Linh. Chị ấy trông khá ổn, không bị thương gì cả. Không hiểu làm cách nào tôi có thể bình tĩnh như vậy, khi Ngạn Luật đang ở ngay đây và hơn nữa là không ai ngoài tôi và anh đang ở đây. (dĩ nhiên Dĩ Linh ngất đi nên không tính!==)

Tôi vẫn làm ra vẻ lạnh lùng xa cách đáp lại:

-Phải, cứ xưng hô bình thường! Khanh hãy nói chuyện cho giống một trung thần đối với Nữ Hoàng đi...

Tôi mở tủ, tìm một bộ đầm dài màu vàng nhạt. Ngạn Luật không nói gì nữa. Anh chỉ trở mắt nhìn tôi, rõ ràng là đang khó xử. Cần phải cho anh ấy hiểu cảm giác bị lạnh nhạt là như thế nào. Lúc trước khi tôi muốn gọi anh như lúc còn ở nhà thì y như rằng anh ta gạt phăng đi, đổi lại là “vi thần” với “Nữ Hoàng điện hạ”. Lúc đó tôi thấy mình bị tổn thương. Sống xa anh ấy là điều rất khó chịu rồi, sao anh không chịu hiểu mà còn làm như người lạ trước mặt tôi.

Cầm cái váy trên tay, tôi quay lại nói nghiêm túc

-Phiền anh bước ra ngoài. Ta cần thay đồ...

Ngạn Luật giật mình nhìn lại người tôi trần trụi chỉ có cái khăn tắm. Anh chợt hiểu và ngượng ngùng lui ra ngoài, đóng cửa lại. Tôi có nhìn lầm không rằng... anh ấy đang đỏ mặt!? Chắc là tôi nhìn lầm! Sau khi mặc đồ vào tôi bối rối với việc cột dây áo. Hầu hết mọi cái váy trong cung đều có một hàng dây nhợ rườm rà sau lưng dùng siết lại, giữ bộ đầm ôm gọn trước ngực. Mọi khi thì người hầu sẽ giúp tôi buộc nó lại gọn gàng, nhưng hôm nay không có ai. Nhìn lại Vi Linh còn ngủ say sưa dưới đất tôi miễn cưỡng thử lại lần nữa...

-Em làm rồi hết dây rồi.

Ngạn Luật lại thành linh xuất hiện, giúp tôi xử lý mở dây nơ phía sau.

-Này! Đây là tấm phòng của Nữ Hoàng... Anh không được tự ý vào...

Tôi lại nhắc nhở và tránh ra một bên. Ngạn Luật giữ tôi lại để tiếp tục cột dây áo

-Đứng im đi! Bộ em tưởng em có thể tự mình làm được hay sao? Vì chờ quá lâu nên anh mới lo lắng vào xem em thế nào...

Anh ấy đang nổi giận, tôi biết điều đó. Nhưng hiện tại tôi không hề run sợ mà là thích thú. Trò trả thù của tôi chưa kết thúc đâu... Sau một lúc thì anh ấy đã làm xong. Tôi chẳng thêm cảm ơn mà vội đi lấy cái máy sấy tóc, bắt đầu công đoạn làm khô cái đầu.

-Được rồi... anh vẫn chưa nói mục đích anh tới đây!

Ngạn Luật bực dọc ngồi vào cái ghế trước mặt tôi

-Mục đích hả? Sao mà nghe nó xấu xa quá vậy? Anh sẽ chẳng liều mạng tới đây nếu không phải vì lo lắng. Anh sợ em đã bị người ta làm hại... Em trốn kỹ quá, ngay cả Dương Cảnh cũng không thấy em thì làm sao anh dám chắc là em vẫn còn sống ở trong này?

Tôi tắt máy sấy tóc đang kêu ồ ồ và ngẩng đầu nhìn Ngạn Luật. Anh ấy có nhắc tới Dương Cảnh, chắc là họ quen nhau, nói không chừng là một “tay sai” dưới quyền của Phủ tướng

-Ý anh là sao?

Ngạn Luật chán nản thở dài, hai tay khoanh lại trước ngực

-Là anh đã tưởng bà ấy làm gì em sau đó thì cho tung tin em bị thủy đậu để khỏi ai tò mò vì sao không thấy em ra khỏi Chánh Cung... Anh cứ nghĩ đây là kế của bà ta chứ nào ngờ là chính em giả bệnh.

-Anh nói Thái hậu hả?

-Còn ai vào đây...

Tôi lắc đầu và lại mở máy sấy tóc

-Em chán lắm rồi, anh từ đầu tới cuối không hề nói cho em biết anh rốt cuộc đang làm gì, đang có chuyện gì diễn ra quanh đây. Em thấy mình giống một con bù nhìn làm Nữ Hoàng và anh thì mặc sức tung hoành sau lưng em, điều khiển em... Bởi vì em vốn là em gái anh mà, luôn biết ngoan ngoãn nghe lệnh không dám cãi mà... Ngay cả chuyện về Thái hậu anh cũng không hề nói. Thái hậu là một người tốt, em trước giờ vẫn cho là vậy! Còn anh là người thế nào, em cứ tưởng mình hiểu rất rõ hóa ra... em chẳng biết gì về anh cả, Liêu Thần Phong – Liêu tướng quân!

Tôi không hề biết mình đang khóc nếu anh ấy không đưa tay ra lau nước mắt cho tôi. Gạt bàn tay đó sang một bên, tôi đứng dậy và đi ra cửa

-Tốt nhất anh mau ra khỏi đây, em sẽ gọi cảnh vệ...

Khi tay tôi sắp chạm vào nắm cửa thì bị Ngạn Luật ngăn lại. Anh thô bạo giật mạnh người tôi quay ra sau, đối diện với anh

-Nghe anh đã Viễn Xuyên, không, anh sẽ gọi em là Sao Ly! Sao Ly, anh xin lỗi vì đã làm em buồn, xin lỗi vì tất cả... em làm ơn đừng có như vậy có được không? Em hoàn toàn hiểu anh mà. Em biết anh thích uống cà phê nhiều đường, em biết anh rất ghét món cà chua, em biết anh không thích màu hồng giống em, em biết anh giỏi bơi lội, em biết nhóm máu của anh là nhóm O, em còn biết những bài nhạc nào anh thích nhất, những loại phim nào anh hay coi, những quyển sách nào anh sẽ đọc... em biết rất nhiều điều mà ngay cả cha mẹ anh cũng không biết!

Tôi nhìn vào vẻ mặt kích động của Ngạn Luật, môi run run nói

-Phải, nhưng những điều đó thì to tát lắm sao? Chỉ biết mấy chuyện đó thì gọi là hiểu rõ sao? Em không biết tất tần tật những gì về thân phận thật sự của anh, không biết cha mẹ anh, không biết anh là hậu duệ của Liêu phủ, không biết anh còn bao nhiêu cái tên khác nhau nữa, không biết anh đã nói dối em mấy trăm ngàn lần rồi, càng không biết suốt 5 năm qua anh chăm sóc em, đối xử tốt với em đơn giản vì đó là một nhiệm vụ, một công việc. Ồ... những điều không biết có đủ áp đảo chưa?

Sau khi dứt lời tôi chứng kiến Ngạn Luật làm một chuyện mà... có trời đánh tôi cũng không dám nghĩ tới: Anh ấy hôn tôi! Đó là nụ hôn đầu tiên trên đời tôi được nhận. Ý tôi là “hôn” theo đúng cái nghĩa... “mờ ám” nhất của nó (==) Nó là một cái “hôn môi” và không giống như lúc anh từng khẽ khàng hôn nhanh lên má, lên mũi tôi ngày trước. Kiểu hôn mới này coi bộ... hơi mất vệ sinh (~_~) Cô giáo từng dạy: Răng, lưỡi và nước bọt là nơi chứa nhiều vi khuẩn! Cả nước bọt cũng thế. Tôi muốn nhắc nhở anh về chuyện này nhưng đã bị anh ấy làm cho hồn siêu phách lạc == Thì ra nam nữ hôn nhau là cảm giác... dễ chịu như vậy! (Biến thái quá... T.T)

Hơi thở nam tính của anh tràn vào phổi tôi, rút cạn mọi sự minh mẫn của tôi, nó làm tôi phải nhắm mắt lại và buông thả mình theo cảm xúc... Ban đầu, môi anh khá là bạo lực, răng anh ấy còn dăm cắn tôi đau nhưng một lúc sau thì tôi bắt đầu biết cách tiếp nhận thì anh ấy trở nên dịu dàng và từ từ... dạy tôi làm thế nào để hôn cho có “phong cách” (^o^). Trước đây, anh là một giáo viên nên hiển nhiên tôi đã học cả trăm nghìn thứ từ anh ấy, chỉ là không thể ngờ có ngày Ngạn Luật – anh trai kim thầy giáo lại còn dạy tôi cả cách hôn một người khác phái!? Tôi chưa từng nghĩ mình lại học đồng thời “thực hành” với anh ấy lần đầu tiên.

May quá, cuối cùng cũng được thả ra rồi. Tôi phát hiện mình đã bị anh kéo từ tư thế đứng thành ngồi la liệt dưới đất.

-Thở đi em!

Ngạn Luật lo lắng nhắc nhở. À phải rồi, tôi sức nhớ ra và thế là hồi hả hít vào... thở ra... lại hít vào... thở ra... Tôi nhớ chuyện hít thở là phản xạ không có điều kiện kia mà. Hay là hồi đó cô giáo lại dạy sai rồi? (==)

-Sao rồi? Ngẩng mặt lên nào...

Ngạn Luật đưa tay kéo đầu mặt tôi dậy nhưng tôi khiên quyết cúi sát xuống, cằm đã đụng vào ngực. Làm sao mà nhìn anh ấy được, mắc cỡ gần chết! Hình như hiểu cảm xúc của tôi nên Ngạn Luật nín cười và vờ ho vài tiếng

-E hèm... Nữ Hoàng điện hạ... Em rất là thiếu “kĩ năng” đó. Anh sẽ tìm giáo sư Viên, nhờ ông ấy tìm một người dạy em mấy chuyện này để mai mốt không bị lúng túng nữa...

Thế là tôi ngốc đầu dậy ngay, trừng mắt nhìn anh ấy

-Anh thật là quá quắc... Tội “hôn Nữ Hoàng” là tội khi quân có biết không?

Ngạn Luật hóm hỉnh nhướng mày

-Vậy à? Sao anh không nhớ... là khoảng mấy, điều mấy, bộ luật Hoàng gia vậy?

Lại còn giả vờ nai tơ... Tôi tức tới mức bật khóc như mưa, lần này là khóc thật ồn ào

-Không biết đâu... trả nợ hôn đầu đời cho em... huhuhu... (T.T)

Không hề bối rối mà anh ấy còn cười

-Sao vậy? Hôn rồi còn đòi trả... chẳng lẽ... em tính “tặng” nó ột ai khác nên mới hựt hăng?

Tôi ngừng khóc và bắt đầu nghĩ ngợi. Tặng cho ai? Nếu hỏi tôi muốn ai hôn mình đầu tiên thì tôi sẽ trả lời... hình như là Ngạn Luật... (bó tay) Thấy tôi nhăn nhó trong mâu thuẫn anh ấy càng đặc chí

-Em phải cảm ơn vì anh đã giúp em “bảo vệ” nợ hôn đầu đời một cách an toàn. Giờ thì ổn rồi, sẽ không lo nó bị người xấu cướp đi nữa!

Thật là ranh ma, quá là xảo nguyệt!

Tự nhiên lúc đó tôi nhận ra Ngạn Luật đang ở đây, rất gần, rất thân quen... tôi chưa lạc mất anh sao? Cái nhìn của tôi làm anh ấy bối rối, trước khi kịp phản ứng thì tôi đã nhanh tay ôm lấy, rút vào trong lòng anh. Sợ rằng nếu tôi buông ra thì anh sẽ biến thành Liêu Thần Phong, sẽ chạy tới tìm Dĩ Linh và kết hôn với chị ấy, sẽ chẳng bao giờ thân thiết gọi tôi là Sao Ly và... sẽ không bao giờ quên hết thân phận, địa vị bản thân để hôn tôi thật nồng nàn như lúc này nữa...

31. Chương 31: Cuộc Tẩu Thoát Khỏi Quang Minh Điện

- Em đã bị giam trong này gần nửa năm rồi... Chúng ta trốn ra ngoài chơi có được không?

Vẫn hưởng thụ hơi ấm trong lòng Ngạn Luật, tôi cao hứng đưa ra một đề nghị. Anh im lặng không nói, chắc là không đồng ý rồi... Bây giờ thân phận tôi đã khác xưa, đâu thể nói muốn đi là đi được.

-Ừ... để anh nghĩ cách!

Tôi giật mình, tách người ra khỏi Ngạn Luật, nhìn vào đôi mắt đen huyền thân quen

-Thật sao? Anh đồng ý rồi?

Anh cười tươi và gật đầu. Tôi vô cùng ngạc nhiên bởi vì chưa lần nào anh đáp ứng những đòi hỏi của tôi mà không kèm theo điều kiện này nọ. Vậy mà lần này lại dễ dàng ưng thuận như vậy, hay là vì... anh ấy sắp kết hôn cùng Dĩ Linh, sau này không còn thì giờ quan tâm tới tôi nên mới chiều chuộng một chút coi như... khoản đền bù?

-Chừng nửa tiếng nữa Dương Cảnh sẽ thay phiên gác. Lúc đó anh ta cùng với vài người nữa trong đội sẽ giúp chúng ta ra ngoài... vấn đề là... phải làm sao ọi người tưởng rằng em vẫn ở trong này...

Thế là cả tôi và Ngạn Luật không hẹn mà cùng nhìn về phía Vi Linh vẫn còn nằm sóng xoài dưới đất.

-Trước tiên phải gọi cô ta thức dậy... hiện giờ chúng ta có thể lợi dụng việc em đang giả bệnh. Em không có ở đây thì mọi người cũng chỉ nghĩ em còn đang bị bệnh phải cách ly. Chỉ cần thuyết phục Vi Linh là được... Chị ta là thị nữ của em, chỉ cần chị ấy giả vờ như em còn ở trong này, đem thức ăn vào đúng giờ thì chắc không ai nghi ngờ gì...

Tôi khoái chí gật đầu cái rụp, cách thức của Ngạn Luật khá là hoàn hảo nhỉ? Nhưng... mong là nó không có “tác dụng phụ” như kế hoạch giả bệnh của tôi (==)

Ngạn Luật gọi Vi Linh dậy bằng... một ly nước lạnh == Anh ấy thật là vô tâm, đã đánh chị ấy bất tỉnh nhân sự mà còn làm chị ướt mem. Vi Linh nhờ vậy mà dần hồi tỉnh, thần trí hoảng loạn chỉ tay về phía Ngạn Luật suýt nữa la toán lên. Tôi nhanh tay bịt mồm chị lại và bắt đầu giải thích đầu đuôi. Vi Linh không tin tưởng anh ấy cho lắm, chị núp sau lưng tôi và trừng mắt nhìn anh giống như một kẻ tà ma ngoại đạo!

-Khả Vi Linh! Cô là người Sơn Tây, cha từng là đi lính trong quân đội rồi bị thương mà qua đời, mẹ từng là một thị nữ của Mỹ Viên công chúa (mẹ của Dĩ Linh và Dĩ Thuật), từ nhỏ đã lớn lên trong cung điện, làm hầu nữ cho gia đình Chu hầu tước ở Đông Cung. Về sau được chuyển sang Nam Cung hầu hạ Viễn Xuyên

quận chúa. Nhờ Sao Ly yêu mến mà cô trở thành thị nữ thân cận nhất của Nữ Hoàng... Tất cả những điều tôi nói, có gì sai sót không?

Vi Linh kinh ngạc mở tròn mắt

-Làm sao mà Ngài biết???

Ngạn Luật nhìn sang tôi, rồi cười với chị

-Vì tôi đã điều tra rất kĩ về cô. Tự nhiên xuất hiện một nữ nhân xa lạ, suốt ngày bám lấy Nữ Hoàng, làm sao mà không khiến tôi lo lắng. Tới nay thì tôi chưa tìm ra dấu hiệu nào cho thấy cô có liên quan tới thế lực khác trong triều... nhưng... tôi vẫn mong cô sẽ không khiến tôi phải thất vọng!

Vi Linh nhú mày khinh khỉnh đáp

-Xí! Ta đây yêu mến Viễn Xuyên Nữ Hoàng còn không hết, lấy đâu dă tâm hãm hại em ấy...

Ngạn Luật nghiêm mặt gật gù

-Tạm thời tôi sẽ tin như vậy.

Vừa lúc đó có một giọng nói từ phòng ngoài vọng vào

-Thần Phong, là tôi, Dương Cảnh đây. Anh mau chóng ra ngoài... hiện giờ bên ngoài đều là người của ta!

Những chuyện diễn ra sau đó là một áp lực nặng nề đối với Vi Linh. Chị không dám tin tôi lại bỏ trốn đi chơi, còn bắt chị đứng ra che giấu. Vi Linh bối rối bảo tôi hãy suy nghĩ lại. Dĩ nhiên là chị ấy có van xin tôi cũng không đồng ý. Cơ hội trốn ra ngoài ngàn năm có một, ngu gì mà không đi (^o^)

Bỏ lại Vi Linh ở trong vế mặt như sắp chết tới nơi, tôi và Ngạn Luật hối hả dắt nhau thoát ra khỏi Chánh Cung. Tôi hứa với chị là sẽ về sớm nhất có thể. Dương Cảnh vốn dĩ không nghĩ đến phải hộ tống thêm cả tôi trốn khỏi Hoàng Cung, anh ấy cũng không đồng tình với sự liều lĩnh này. Cuộc đào tẩu của tôi ly kì không tả nổi, y như trong phim vậy ^__^

Đội cảnh vệ của Nữ Hoàng có tất cả 12 thành viên. Đó là một tổ chức luôn luôn được Hoàng gia chú trọng đầu tư, tuyển chọn những cá nhân tốt nhất. Họ đều phải trải qua 10 năm huấn luyện đặc biệt cùng chọn lọc, đào thải rất khắc nghiệt, để đủ khả năng bảo vệ nhà Vua và sẵn sàng hy sinh khi cần thiết. Hiện tại trong đội có 3 người đã phục vụ từ đời của cha tôi, 2 người cùng với cả Dương Cảnh gia nhập từ khi anh trai cùng cha khác mẹ của tôi lên ngôi. Còn 6 người kia là những thành viên mới. Ngạn Luật nói trong đội có 4 người anh hoàn toàn tin tưởng vì họ là do chính cha anh cài vào.

Lần trốn ra ngoài này chính là nhờ vào 4 người đó. Bình thường đội được chia làm ba thay phiên nhau canh gác khi tôi còn trong Cung điện của mình. Mỗi lúc đi ra khỏi “phạm vi an toàn” của hoàng cung thì cả 12 người họ luôn có mặt. Thật tình tôi chưa khi nào để ý tới hành tung của bọn họ, không ngờ là cái tổ chức chỉ 12 nhân sự này lại chuyện nghiệp và thần thánh tới vậy. Tất cả đều là cao thủ hiếm có!

Dương Cảnh cùng hai người nữa hộ tống chúng tôi đi xuống tầng dưới, một người ở lại sẵn sàng báo động. Tôi không biết vì sao họ lại đi ra khu vườn nhỏ phía bên hông Chánh Cung, ở đó đâu có cửa thông với bên ngoài.

-Chuyện ở đây giao lại cho cậu. Nhớ trông nôm người thị nữ của Nữ Hoàng... Tôi thật sự vẫn không tin cô ta lắm...

Ngạn Luật bắt tay với Dương Cảnh dặn dò. Dương Cảnh gật đầu, vẻ mặt anh hơi căng thẳng

-Anh chắc là chuyện này ổn thỏa chứ? Tiểu nữ vương này... liệu có thể đi lung tung bên ngoài không? Lỡ như cô ta bị ăn bẫy bị ngộ độc, qua đường bị tai nạn hay bất cẩn té xuống sông thì sao?

Anh ấy nhìn tôi giống như một đứa trẻ còn ở tuổi ăn bột và bú mẹ == Chưa đi mà đã bị cái miệng ăn mắm ăn muối của anh ta trù ẻo rồi!

-Được mà, em sẽ không sao. Khi trở về em sẽ hỏi tội anh vì đã giấu giếm quan hệ giữa 2 người!

Tôi gửi lại một lời đe dọa nho nhỏ. Ngạn Luật lại trấn an bọn họ rồi hai bên chia tay nhau.

-Tại sao anh ấy không đưa chúng ta ra ngoài?

Tôi tò mò hỏi Ngạn Luật. Bây giờ mới bắt đầu lo lắng vì xung quanh không hề có lối đi tiếp, nếu cứ đứng chòng ngòong như vậy thế nào cũng sẽ có người đi ngang trông thấy. Cứ tưởng mấy anh cận vệ xinh trai kia sẽ tốt bụng giúp mình chạy trốn, ngờ đâu họ bỏ mình giữa đường thế này... ==

-Yên tâm đi, chúng ta sắp ra khỏi đây rồi...

Ngạn Luật bí hiểm cười. Anh kéo tay tôi tới chỗ cái bồn phun nước ở giữa vườn, đi vòng ra phía sau... Ngạn Luật ngồi xổm xuống đất, tay mò mẫn trong cỏ

-Đây rồi!

Anh dùng sức kéo mạnh cái gì đó bên dưới. Một thảm cỏ xanh dâng cao lên... tôi nhận ra nó tương tự như... cái nắp cống ấy!

-Một mặt đạo hả???

Tôi reo lên. Quả nhiên việc xem nhiều phim cũng có ít nhiều lợi ích. Hoàng cung đúng là có những lối đi bí mật như vậy! Ngạn Luật vẫn ra sức mở cái nắp hầm đó ra. Không biết nó làm bằng gì mà lại nặng đến vậy? Tôi cũng hùa vô giúp một tay. Khi cái nắp đã hoàn toàn mở rộng thì xuất hiện một đoạn cầu thang bên dưới, càng xuống sâu thì không nhìn rõ vì tối.

-Chỗ này hẹp quá, chỉ xuống được từng người thôi. Em trước đi!

Tôi nhìn anh, nuốt nước bọt

-Sao lại là em trước?

Anh chỉ tay vào cái nắp cống

-Vậy em có biết cách đóng nó lại mà không lộ sơ hở không? Nó nặng lắm đó...

Tôi biết là mình không thể, nên miễn cưỡng chui xuống trước. Tôi ngồi bẹp xuống cỏ rồi từ từ bám vào các nấc thang mà trèo xuống dưới. Chết tiệt! Bộ đàm trên người làm tôi thấy vướng víu...

Xuống thêm chút nữa...

Ngạn Luật giục. Tôi lại cẩn mồi lần theo vách tường đi xuống. Ở đây có mùi ẩm mốc rất khó chịu!

Có con gì đó bò ngang qua chân tôi, nó mềm mềm và... chắc là có lông T.T

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! (O.o)

-CÁI GÌ VẬY?

Ngạn Luật đang chui xuống giữa chừng thì bị tiếng hét của tôi làm giật mình

-C....có.... c... con... CHUỘT!!!

Tôi nhảy tung tung lên mà quên mất là mình đang đi trên các bậc thang. Ngạn Luật nhanh tay chụp lấy tôi trước lúc tôi hụt chân ngã lăn cù.

-Đứng im!

Anh đánh giọng ra lệnh và nó có hiệu quả khá nhanh

-Nếu em thấy hối hận rồi thì anh sẽ đưa em trở về...

Trong bóng tối Ngạn Luật nói với tôi

-Không! Em muốn đi chơi...

Lúc đó, một luồng sáng phát ra. Ngạn Luật có một cái đèn pin trên tay...

-Ồ... nó ở đâu ra vậy?

Anh chỉ vào cái đỉnh trên đầu tôi

-Nó luôn được treo sẵn ở đây!

Có ánh sáng thì dễ dàng hơn nhiều. Cuối mấy bậc thang là đường hầm bằng phẳng. Nhìn vào loại gạch cổ lỗ xây nên nó là biết ngay con đường này có từ lâu đời.

-Lối này!

Ngạn Luật kéo tay tôi đi theo anh. Vừa đi anh vừa nói sơ sơ về lai lịch của địa đạo. Nó được xây từ đời Vua Quang Minh I với mục đích làm đường thông với bên ngoài nếu có hỏa hoạn xảy ra. Sau cuộc nội chiến năm đó thì lâu dài vị hư hại nghiêm trọng. Con đường này cũng chịu chung số phận và không được tu sửa nữa... Dần dần người ta cũng quên đi nó! Đến đời cha tôi thì ông bí mật truy tìm dấu vết của con đường rồi lặng lẽ khôi phục lại. Ông hy vọng một ngày nào đó nó sẽ có ích cho hậu thế!

-Anh nhiều lần cũng dùng đường hầm này để lên vào Hoàng Cung...

Ngạn Luật thừa nhận. Thảo nào anh ấy lại rành như vậy. Dọc đường đi chính còn có các ngã rẽ...

-Lối này có thể tới được Đông Cung đó...

Ngạn Luật chỉ tay về một con đường hẹp hơn ở bên trái.

-Anh đã từng dùng nó để tới đó chưa?

Tôi bất giác hỏi. Ngạn Luật bật cười rất khó hiểu

-Một lần, và không bao giờ dám đi nữa...

-Vì sao?

Anh ấy nhìn tôi, đôi mắt lấp lánh những tia tinh nghịch

-Vì... đầu bên kia là... phòng tắm của Dĩ Linh!

Tôi há miệng đủ rộng để ném một trái bóng tennis vào.

-Khụ... khụ... lần đó... anh đã bị cô ấy gội nước ướt hết người!

Ngạn Luật tiếp tục kéo tôi theo

-Nhưng... sao lại chọn địa điểm kì cục như vậy?

-Anh nào có biết... chắc là lúc con đường này được xây thì chỗ đó là phòng sách hay nhà bếp, nhà kho gì đó... rồi người ta sửa sang lại lâu đài, biến nó thành một cái phòng tắm!

Nghe cũng có lý! Tôi tiếp tục ngơ ngác đi theo. Trong lòng thích thú vì trải qua một cuộc du ngoạn li kì không thể nói!

-Sắp tới rồi...

Anh vừa dứt lời thì tôi bất cẩn đập vào cái váy của chính mình và chúi đầu ngã về phía trước. Xui xẻo là Ngạn Luật không chụp lại kịp.

-Lần thứ 23...

Tôi khổ sở bò dậy và nhảm tính. Đây là kiểu té “đặc trưng” nhất từ ngày tôi vào sống ở Hoàng Cung.

-Có sao không? Lúc này anh quên kêu em thay một bộ đồ ngắn hơn...

Tôi chán nản nhìn cánh tay bị rướm máu vì cọ vào xà bần dưới đất

-Xui quá đi. Chọn đúng chỗ có gạch vụn mà té...

Ngạn Luật giúp tôi đứng dậy, âm thầm đánh giá cái váy tôi mặc

-Cái này nhìn quá “Hoàng gia”. Phải làm sao đây?

Tôi cũng biết vậy nhưng không thể quay trở lại thay đồ được. Lỡ bị bắt gặp thì sao? Ngạn Luật khum một chân quỳ xuống, sờ tay vào một đường ren trên cái váy. Anh ngẩn đầu nhìn tôi

-Xin lỗi nha!

Vừa nói xong là...

“Rẹt...t.....t.....t...”

Đường may bị xé rách dọc theo dải ren trắng. Vậy là phần đầm dài bị mất đi một khúc, thành ra một cái váy ngắn ngang đầu gối. Tôi trơ mắt nhìn khúc vải bị quăng vào góc tường mà không nói được gì. Bắt đầu lục tung bộ nhớ về nguồn gốc xuất xứ của cái váy... Nó là quà của Thái hậu!

-OK! Tốt hơn rồi, nhìn bình thường như đồ bán ngoài chợ ha!

Chẳng màn tới bộ mặt bánh bao thiêu của tôi, anh lại cười tỉnh queo và lôi tôi đi tiếp. Cuối con đường lại là một cầu thang nữa. Tôi rọi đèn pin cho anh mở khóa. Cái nắp hầm giống như cái khi nẩy. Nó làm anh đổ khá nhiều mồ hôi để mở ra. Tôi hớn hở trèo lên.

-Waooooo..... (^o^)

Bên ngoài là một bãi đất trống, có thể nhìn thấy Điện Quang Minh cách đó xa xa... Vậy là tôi đã ra ngoài thật rồi? Ngạn Luật cho tôi một ít thời gian thưởng thức phong cảnh xung quanh sau đó chúng tôi đi ra khỏi bãi đất đến một cái nhà bằng thiếc giống như kho chứa củi. Ngạn Luật bảo tôi đợi trong lúc anh đi vào trong. lát sau, một cái ô tô đen chạy vù ra, sẵn sàng đưa tôi tới bất cứ nơi nào tôi muốn!

32. Chương 32: Nhà Của Anh Và Em

Tôi và Ngạn Luật rong ruổi khắp các khu vui chơi mua sắm trong thành phố. Anh mua cho tôi bộ tóc xù bằng ni – long đen, một cái mũ rộng vành và một cái “kính cú mèo”. Như vậy tôi sẽ không dễ dàng bị người khác nhận ra. Ngạn Luật cũng đeo kính râm, mặc đồ nhìn giống... bụi đời còn thêm vào vài sợi dây chuyền hình đầu lâu.

Trong chúng tôi giống như một cặp quái dị vừa chui lên từ lòng đất... (ờ mà cũng đúng, tôi và Ngạn Luật đúng là vừa chui dưới đó lên mà... ==).

-Ăn kem đi...

Anh đưa cho tôi một que kem bóc khỏi. Tôi nhanh tay nhận lấy và gặm ngon lành. Chúng tôi ngồi xuống ghế đá trong công viên nghỉ ngơi một lát.

-Anh à! Tối nay mình phải đi đâu ngủ đây?

Ngạn Luật đang liếm kem, thờ ơ đáp

-Thì em về Chánh Cung, anh về Phủ tướng!

Tôi xém nuốt luôn cái que tre đang cầm trên tay

-Không! Em không về! Chỉ mới đi được có 4 tiếng thôi mà... Đã có công đào tẩu như vậy, ít nhất cũng đi vài ngày cho thỏa thích chứ! Hơn nữa em còn nghỉ bệnh đến hết tuần sau, giờ mà về thì cũng trốn chui trốn nhủi trong tấm phòng... Ừ ừ, không chịu đâu. Em không về đâu! Đánh chết cũng không về!

Ngạn Luật cười hà hà và véo má tôi

-Em làm gì mà huỳnh lên vậy? Anh đùa thôi, đương nhiên chúng ta chẳng dại gì chui đầu vào cái Cung điện đó sớm như thế!

Hú hồn, tướng đâu sắp bị anh lôi về ấy chứ...

-Vậy thì mình sẽ vào khách sạn! Thuê phòng trong một đêm là được...

Tôi nhanh nhẩu đề nghị. Sau đó còn tự khen mình quá... thông minh! Ngạn Luật chẳng thương tiếc mà cốc đầu tôi một cái.

-Đồ ngốc! Em muốn bị phát hiện sao mà mò vào khách sạn?

Tôi ôm đầu mình dần dần hồi

-Là sao?

-Còn sao nữa? Muốn thuê phòng thì phải tạm giữ chứng minh thư. Em muốn người ta biết mình là ai sao? Gần đây báo chí đưa tin về lễ cưới rất nhiều, cả nước đều nhớ tên lẫn mặt mũi của anh rồi. Em thì còn nổi tiếng hơn nữa!

Tôi bắt đầu hiểu ra. Hóa ra... mình không thông minh như đã tưởng! == Với lại tôi bỏ nhà đi, ngoài bộ đồ đang mặc thì không có hành trang gì hết, lấy đâu ra chứng minh thư. Nói cũng như không!

-Vậy giờ làm sao???

Ngạn Luật suy nghĩ, đôi mắt anh linh hoạt chuyển động.

-Thật ra có thể về nhà anh nhưng... vẫn là quá mạo hiểm. Chỉ còn một cách là... ngủ lại trong xe!

Tôi há miệng và phản đối ngay lập tức

-Cái xe đen sì đó hả? Sao có thể?

Ngạn Luật thần nhiên cười

-Chẳng có gì là không thể cả.

Nói rồi anh đứng dậy, kéo tôi đứng dậy theo.

-Mình đi thôi. Chuyện đó tối tính!

Chúng tôi hòa và đắm đông trong khu phố đi bộ. Trời đã về chiều, một vài cửa hàng bắt đầu lên đèn. Cả buổi tối hai người ăn hết món này tới món khác trong phố ẩm thực, thế là no nê! Tôi thích thú dạo quanh các cửa hàng quần áo hai bên đường. Đây là lần đầu tôi tận mắt chứng kiến sự sầm uất, sôi động của thành phố thủ đô. Càng về đêm, người dân đổ ra đường càng nhiều. Ở đây có đủ mọi loại hình mua bán. Quần áo từ những gian hàng vỉa hè đổ xô thành đống mà ai ai cũng hòa nhau chen vào lựa cho tới những shop hàng hiệu chỉ đón khách thượng lưu đi ô tô sang trọng. Thức ăn cũng đa dạng từ loại bán trên xe đẩy cho tới những nhà hàng xa hoa, lộng lẫy nhất. Đi được một lúc thì tôi kéo anh vào khu thương mại lớn. Đó là một tòa nhà trọc trời.

-Vào đây đi, chỗ này gọi là gì ấy nhỉ?

Ngạn Luật không cần suy nghĩ đã đáp liền:

-Trung tâm thương mại Air Soft. Cái này là chi nhánh lớn nhất trong nước đó, mới mở được hai năm nay thôi... cũng khá hoành tráng...

Cái tên của nó nghe quen quen mà tôi nhất thời chưa nhớ ra. Bên trong sang trọng hơn những siêu thị thông thường. Hàng hóa đều trưng bày trong tủ kính, nhân viên bán hàng đứng theo từng quầy và mặc đồng phục đỏ. Tôi nhìn vào các gắn trên chiếc mũ lưỡi trai và buộc miệng thốt lên:

-Trời ơi... sao mà nó dễ bán giá bằng đôla không thế này??? Ai mà mua nổi?

-Vì cái nón đó từng ngồi máy bay nên tính thêm tiền ấy mà... Thôi đi ra ngoài đi, trong này rõ chán...

Tuy anh nói vậy nhưng rốt cuộc tôi cũng đòi ăn cho bằng được một cái hamburger ở cửa hàng KFC trong khu thương mại rồi mới chịu đi ra. Dạo qua dạo lại phố thời trang, hai anh em đã mua đủ quần áo để mặc trong những ngày sắp tới. Tôi bắt đầu thấy thích kiểu đi chơi không mang hành lý này. Chỉ cần cái thẻ của Ngạn Luật, mọi thứ mình cần đều dễ dàng có được...

-Thôi nghỉ đi! Sắp không xách nổi rồi...

Ngạn Luật đi theo sau mà cái miệng thì liên tục kêu ca. Tôi đắc ý cười và chộp thêm một cái áo thun Kungfu Panda

-Thỉnh thoảng cũng phải xài bớt tiền giúp Liêu tộc nhà anh chứ... Dù gì tiền đó cũng là từ kho bạc nhà nước chi ra mà... Nhìn tới nhìn lui thì nó cũng là tiền của Hoàng gia, tức là tiền của em!

Ngạn Luật thở dài, chỉ còn biết nhắm mắt kêu trời. Tôi nghe anh lẩm bẩm cái gì mà... “em xài hết rồi còn đâu để anh cưới vợ...”. ==

Tôi biết mục đích tiết kiệm của anh ấy nên càng hăng máu mua nhiều hơn. Phải rồi, nếu mà Liêu phủ không còn tiền thì lễ cưới đó sẽ lại bị dời đi lần 2! (sao mà có người suy nghĩ nông cạn vậy không biết? ~~)

Cuối cùng, khi đồng hồ lớn trên tháp nhà thờ Thịnh Thiên điểm 12 giờ, tôi và anh mới thất thiếu đi ra bãi đỗ xe. Tôi vừa ngáp vừa nói:

-Giờ mình phải đi đâu đây? Em nói trước, không về Hoàng Cung đâu!...

Ngạn Luật không thèm trả lời, anh tổng hết mấy túi đồ vào hàng ghế sau. Tôi chui vào ghế trước và mở điều hòa lên. Sau khi cả hai đã thắt dây an toàn, Ngạn Luật khởi động xe và lái đi bon bon

-Đầu tiên phải ra khỏi thành phố. Mình có thể đi ra vùng ngoại ô, tìm một chỗ vắng vẻ nào đó rồi ngủ luôn trong này...

Vẫn là phải ngủ trong xe? Tôi cúi kính cần nhàn vài tiếng rồi cũng đành chấp nhận. Bây giờ cũng không có chỗ nào để đi... Xe chưa đi được bao lâu thì tôi mệt tới mức ngủ gật trên ghế. Những gì diễn ra sau đó thì không rõ nữa... cho tới tận sáng ngày hôm sau...

Ánh sáng mặt trời làm tôi tỉnh dậy. Đập vào mắt chính là cái rèm treo cửa gắn trong ô tô. Một khe hở giữa hai mảnh vải làm tia nắng lọt vào và rơi thẳng vào mắt tôi. Qua cái khe hở bé tí đó, tôi nhìn thấy một cái cây. Tên nó là cây phong. Mùa này, lá phong đều chuyển sang màu vàng và đỏ. Lá rụng thành một thảm vàng tươi ngay dưới gốc cây.

Tôi bắt đầu tỉnh dần và vươn vai, duỗi người theo thói quen. Cái ghế tôi nằm đã được điều chỉnh lại, thành ghế ngả ra sau tối đa, tạo một chỗ nằm thoải mái như cái ghế bố cho người tắm biển. Tôi phát hiện trên người có một cái áo choàng đen. Hình như cái này là do chính tay tôi lựa được tối hôm qua, trong một shop hàng hiệu dành cho nam giới. Cái áo chỉ phủ hờ trên người để giúp tôi giữ ấm. Tôi kéo nó xuống rồi ngồi thẳng dậy ngó nghiêng xung quanh. Ghế bên cạnh không có ai, hàng ghế phía sau ngổn ngang mấy túi đồ chất chồng lên nhau. Ngạn Luật đâu rồi? Tôi kéo tấm rèm cửa để nhìn ra ngoài. Chiếc xe đang đỗ trên một con đường nhựa vắng vẻ. Hai bên toàn là phong lá đỏ. Tôi không do dự mà mở khóa cửa nhảy ra ngoài. Không khí buổi sớm thật là trong lành! Tôi hít vào thật sâu khoái rồi nhìn qua lại hai đầu của con đường. Phía sau là một khúc đường cong nên đã bị hàng phong che mất. Phía trước thì thẳng tắp và xa tít không thấy được điểm dừng. Con đường trải nhựa bằng phẳng nhưng khá hẹp. Chỉ đủ để hai chiếc ô tô qua lại. Vẫn không thấy tăm hơi anh ấy đâu. Tôi bất đắc dĩ chui trở vào trong, lục lọi mấy cái túi đồ. Quần áo mặc từ trưa hôm qua tới giờ, đã đến lúc cần thay rồi... Tôi lấy ra một cái áo thun mềm và một cái quần ống bó ngắn lưng lửng ở cẳng chân. Chiếc áo rộng rãi và dài khỏi mông trông khá tinh tế. Tiếp đó tôi mở cái túi nhựa màu hồng ra. Mớ quần áo lót này là tôi kì công mua được nhân lúc lừa Ngạn Luật vào nhà vệ sinh ở khu thương mại. Vốn dĩ loại này dành cho người lớn nhưng vì chúng đẹp quá nên tôi sống chết cũng phải mua! Ý tôi muốn nói “người lớn” tức là “lớn” về mặt thân thể... Tuy rằng tôi đã chính thức bước vào tuổi 18 nhưng xem xét từ trên xuống dưới thì chưa “đạt” tới độ phát triển của một phụ nữ trưởng thành. Chắc là phải vài năm nữa thì tôi với có được số đo 3 vòng đẹp như mấy cô người mẫu quảng cáo in trên cái bao nào... Tôi xé bao nhựa ra, giật phăng cái móc treo lòng thòng. Như vậy là món đồ đã sẵn sàng cho việc sử dụng.

Giơ cái áo ngực toàn là ren với hạt cườm lên cao, tôi thấy mặt mình... nóng lên ==

Có phải là sai lầm không đây? Nào giờ tôi chỉ mặc loại màu trắng, toàn bộ lô đồ này toàn là màu đỏ lựu ... thứ màu kêu gọi nhất trong gian hàng, theo như tôi thấy. Ôi lo gì! Chỉ là đồ ở bên trong, có ai thấy đâu mà sợ. Nghĩ vậy tôi nhanh chóng thoát y và mặc đồ mới vào. Tôi rút khăn giấy ướt ra để lau người. Trưa hôm qua tới giờ không có tắm! (~ ~) Đành phải xài khăn ướt vệ sinh tạm vậy. Cũng may giờ là cuối thu, thời tiết lúc nào cũng hơi se lạnh nên ít bị đổ mồ hôi. Nhưng nếu cứ cái đà không tắm, không có chỗ ngủ, không đánh răng, không gội đầu... tất tần tật đều không thì nay mai gì tôi sẽ biến thành một con cú mèo, vừa hôi vừa dơ! ==

Thì ra bỏ nhà đi có cái tai hại như vậy. Sống bên ngoài điều kiện tiện nghi làm sao bằng trong cung... Lúc tôi rút cái khăn ướt cuối cùng vào trong bọc rác bên dưới sàn xe thì chợt nghe tiếng mở cửa. Tôi giật mình

quay đầu lại. Thì ra Ngạn Luật vừa đi đâu đó về, trên người khoác cái áo lạnh dài có mũ trùm.

-Uhmnnnnnn... sau này... nhớ khóa cửa trước khi thay đồ nha!

Anh nói có vậy rồi lại đóng cửa xe lại trước khi tôi kịp hiểu ra vấn đề... Anh ấy vừa nói cái gì nhỉ? Khóa cửa... trước khi thay đồ... Thay đồ!!!! Tôi giật mình nhìn lại trên người mình lần nữa...

-Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Bạn đừng có hiểu lầm! Tôi không phải khóa thân! Chắc chắn không thể gọi là khóa thân! Lúc này tôi đã mặc xong quần áo vào rồi, chỉ có phần trên là... bị thiếu cái áo! == Tôi định sau khi lau người bằng khăn ướt thì mới mặc vào. Cùng lắm thì anh ấy chỉ thấy cái áo hai dây toàn ren và cườm này thôi! Sau khi suy nghĩ thấu đáo tôi lấy hết can đảm nhìn về phía cửa kính. Chiếc ô tô này lắp loại kính nhìn một chiều, tức là ngoài nhìn vào không được nhưng trong nhìn ra thì OK.

Lúc này Ngạn Luật đang quay lưng dựa vào thành xe. Hình như người anh ấy hơi run, không phải là đang cười đấy chứ? Mà đúng là tình huống này... đáng cười thật! Đã vậy tôi còn hét thối thanh nữa chứ, anh ấy không nghe mới là lạ (T.T) Nhưng dù sao thì cũng phải giữ chút thể diện cho đứa em gái này chứ! Đúng ra anh phải giả vờ nhưng không thấy gì, không nghe gì mới phải. Mặt tôi đã đỏ ửng và nóng như cục than đang cháy! Tôi mặc nhanh áo ngoài rồi thuận tay khóa lại tất cả cửa ra vào. Tiếng cái khóa bật xuống làm Ngạn Luật giật mình. Anh quay người lại và thử giật cửa xe ra

-Ế nè nè... em làm vậy là không công bằng! Lỗi là tại em sao bây giờ lại nhốt anh bên ngoài?

Ngạn Luật vừa cười vừa đập tay vào cửa kính

-Sao Ly, mở ra... được rồi, anh sẽ không cười em nữa! Anh hứa đó!

Anh dí sát mặt vào kính xe, đôi mắt nhìn thẳng vào trong nhưng rõ ràng là không thấy tôi

-Không mở! Lỗi tại anh mới đúng. Sao không gõ cửa trước khi mở?

Tôi bắt đầu đùn đẩy trách nhiệm. Ngạn Luật tuy nói là không cười nhưng miệng anh cứ toa ra.

-Có vụ đó nữa hả? Đây là cửa xe chứ có phải cửa phòng đâu, cửa không khóa thì anh cứ mở ra thôi... Ai mà biết em đang...

Nói giữa chừng lại ôm bụng cười. Tôi ngồi trong tức tối đánh huỳnh huyếch vào ghế xe. Đã vậy thì mặc kệ anh! Cho đứng ở ngoài vài tiếng ráng chịu!

-Thôi mà... thì anh xin lỗi, lỗi tại anh. Em mở cửa đi, anh sắp chết cóng rồi. Ngoài này lạnh lắm đó!

Ngạn Luật ngã đầu vào cửa kính, làm mặt méo để kiểm một chút mềm lòng từ tôi. Cuối cùng thì sau 15 phút năn nỉ, anh ấy cũng được vào trong. Ngạn Luật đưa cho tôi một cái hộp giấy

-Là pizza đó! Có công chạy đi mua cho em mà còn bị chết cóng bên ngoài.

Tôi làm ngơ nhận lấy nó và mở hộp ra ngay.

-Anh mua ở đâu?

-Phía trước, chừng 15 mét có một con đường nhỏ. Anh tìm ra một thị trấn nằm ngay giữa đồi phong này.... Ý mà em khoan ăn đã! Đánh răng đi...

Anh đưa cho tôi một tuýp kem mới, một cây bàn chải mới và một lốc chai nước suối.

-Gi? Đánh răng bằng nước suối sao?

-Thì cũng là nước mà... còn đặc biệt sạch nữa chứ. Nếu em tiếc thì cứ nuốt vào, khỏi nhổ ra!

Tôi lờ mắt nhìn anh ấy một cái rồi miễn cưỡng đặt hộp bánh xuống. Đó là lần đầu tiên trong đời tôi đi đánh răng mà không phải đứng trước cái bồn rửa mặt. Tôi chọn một góc phong gần đó và nhân tiện tưới một ít nước và kem cho... xanh tốt ==

Cảm giác giống như mình có một chuyến du lịch tự túc và bị tách biệt khỏi những tiện nghi bình thường trong nhà. Sau khi xơi ngon lành cái bánh pizza tôi vươn vai nằm xuống ghế đệm

-Giờ mình đi đâu hả anh?

Ngạn Luật đang bấm điện thoại thì ngừng lại, nhìn tôi trả lời.

-Anh quên nói cho em biết, mình đang trên đường về nhà rồi đó!

Tôi bật dậy và nói oang oang

-Em đã bảo là không muốn về sớm mà. Em còn muốn đi chơi... anh về một mình đi!

Ngạn Luật nhăn mặt, ngoáy ngoáy một bên lỗ tai.

-Em giảm thanh tí đi. Chưa chi đã om sòm... Anh nói là “nhà” chứ không phải Quang Minh Điện.

Nói xong Ngạn Luật lại tập trung vào màn hình điện thoại. Còn tôi thì tiu nguyền ngồi đó, bộ não mất đầu suy luận. Nếu không phải là Hoàng Cung thì là đâu? Một chút thông minh cuối cùng cũng lóe lên

-Anh bảo... chúng ta về... nhà của chúng ta? Nhà của em và anh?

Một nụ cười ranh mãnh hiện lên trên môi Ngạn Luật

-“Nhà của em và anh”, cách gọi này nghe rất hay, rất là... ngọt ngào đó!

Vậy tức là tôi đoán trúng? Chúng tôi sẽ trở về nhà sao? Ở thị trấn bé nhỏ đáng yêu đó? Không thể nào tin được có một ngày tôi lại trở về! Nơi đó là một góc nhỏ mà tim tôi luôn luôn gìn giữ suốt mấy tháng ngày qua, nơi đó chất chứa vô số kỉ niệm giữa tôi và anh, nơi đó đã bảo vệ và vun đắp cho tôi 5 năm an lành và đẹp đẽ nhất của cuộc đời. . Đường như xúc động quá đỗi, tôi chồm qua ôm lấy anh, nước mắt lại không kìm được mà rơi ra

-Thật sao? Em có thể quay lại đó sao? Về “nhà của anh và em” đi, em muốn về nhà... em muốn về nhà... (T.T)

Ngạn Luật hình như cũng có chung mạch cảm xúc với tôi. Anh để mặc cho tôi nín lấy và khóc như mưa lên cái áo sạch sẽ của mình

-Ừ... anh biết rồi. Chúng ta sẽ quay về... Về nhà của anh và em!

33. Chương 33: Say Tình

Osakara là tên gọi của vùng đất chúng tôi đang hướng tới. Nó là một thị trấn nhỏ, nằm về phía Nam. Tên gọi của nó được đặt theo tên một nhà thám hiểm người Nhật. Ông chính là người đã phát hiện ra vùng đất xinh đẹp này 100 năm về trước. Nó được bao quanh bởi những dãy núi hình vòng cung nằm san sát nhau, chiếm hơn 70% diện tích là rừng rậm. Thị trấn nhỏ nơi tôi từng ở là một vùng dân cư mang bản sắc nông thôn hơn là thị thành. Tổng dân số chưa tới 500 người, sống trong những ngôi nhà cách xa nhau. Trong khu vực chỉ có 1 siêu thị bậc trung, 1 trường mẫu giáo, 1 trường trung học, 1 trường phổ thông, 1 nhà hàng, 1 bệnh viện nho nhỏ và vài ba khách sạn, nhà trọ. Chỉ ít thì đây là tất cả những gì tồn tại ở đó trước lúc tôi rời đi.. Chỉ trong vài năm sau khi có người khám phá ra vùng đất và đến đây định cư, rất nhiều cánh rừng bạt ngàn đã bị khai thác trái phép, nhiều loài sinh vật quý hiếm mất đi. Đó là lý do vì sao nhà nước ban hành sắc lệnh bảo vệ tuyệt đối cho khu vực này. Xét cho cùng, rừng Osakara là đại diện tiêu biểu cho những gì còn sót lại của thiên nhiên trên Vương quốc của tôi. Mọi thứ phát triển quá nhanh, thế giới ngoài kia không ngừng đô thị hóa, hiện đại hóa còn vùng thung lũng lòng chảo hẻo lánh này vẫn cố chấp giữ mình cách xa thời đại. Nó cứ theo đuổi nhịp sống chậm rãi thanh bình mỗi ngày, lười phát triển, lười mở rộng...

Mặc dù rừng rậm đem lại nhiều nguồn thu lớn cho ngành du lịch nhưng tính tới nay vẫn chỉ có mỗi một công ty du lịch Ánh Nam là có tour hoạt động đi qua Osakara. Luật pháp hà khắc đã giúp giữ gìn sự bình yên cho rừng già, ngay cả du lịch cũng có phần bị hạn chế ở đây. Chính vì được bao bọc ấp ủ mà dần dần thị trấn và cả vùng Osakara rộng lớn này hồi phục sức sống của chính nó cũng như tồn tại tách biệt với bên ngoài, ngày càng ít được đề cập tới. Ngay cả người địa phương ở đây cũng sống rất lặng lẽ. Họ hiếm khi đi ra khỏi nơi sinh sống, luôn biết giữ mồm giữ miệng với bên ngoài. Tất cả mang đến cho tôi một linh cảm rằng người ta đang cố biến nó thành vô hình, muốn giấu kín sự tồn tại của một thứ báu vật vô giá. Nghe có vẻ điên rồ quá nhỉ? Một viên kim cương cỡ lớn có thể giấu đi được, nhưng cả một vùng đất thì phải làm

thế nào? Nhất là trong một “thế giới phẳng” như ngày nay? Ấy vậy mà người ta đã làm được, trong suốt nhiều năm qua.

Bây giờ nghĩ lại tôi chợt hiểu ra vì sao Ngạn Luật lại chọn thị trấn bé nhỏ này. Nó có thể giúp che giấu tôi khỏi tai mắt của Vương triều, đảm bảo ột cuộc sống kín đáo, ẩn dật. Tôi giống như một con rối đồ chơi được giấu vào nơi sâu nhất, khó tìm nhất trong cái rương tên Osakara.

Rồi một ngày kia cái tên Osakara vốn dĩ đã bị lãng quên lại xuất hiện trên toàn đất nước, nó được người ta truyền miệng nhau là nơi đương kim Nữ Hoàng được tìm thấy. Tôi đã phá hỏng lớp màng vô hình bao quanh thị trấn nhỏ xinh đẹp, giờ thì nó không thể nào trốn tránh sự dòm ngó của người ngoài...

Chiếc ô-tô của chúng tôi vừa leo qua sườn đồi cuối cùng. Tôi mệt nhoài với cái điệu lắc lư như con lật đật của nó, cũng chỉ vì đường xấu khó đi. Tôi còn nhớ lúc mình được hộ tống bởi đoàn tùy tùng rời khỏi đây, tôi đã đi trên một chiếc trục thăng lớn. Chắc là vì giao thông khó khăn nên phải sử dụng tới phương tiện này.

-Sắp tới rồi phải không anh?

Tôi thều thào hỏi, giọng nghe như tiếng kêu của con mèo, mắt muốn sụp mí vì buồn ngủ.

-Uhm... với tốc độ này thì khoảng 1 tiếng nữa!

Tôi ngao ngán nhìn lên bầu trời qua kính xe. Đã 5 giờ chiều, mặt trời đỏ lự đang chuẩn bị đi ngủ. Suốt 2 ngày qua Ngạn Luật đấu tranh với cái vô lăng. Chúng tôi đi suốt nhiều giờ đồng hồ, mệt thì dừng bên đường đánh giấc. Thức ăn dự trữ chất đầy trong xe ấy vậy mà cũng sắp sửa hết. Tôi thường thiếp đi trước khi Ngạn Luật dừng xe lại nghỉ và thức dậy lúc anh đã tiếp tục lên đường. Đúng ra người mệt mỏi phải là anh ấy! Suốt 48 giờ chỉ nghỉ ngơi tổng cộng có 12 tiếng, có khi chiếc xe nhưng bóng ma lao vút vút xé gió giữa đêm khuya, nhờ vậy mà Ngạn Luật đã đưa tôi chạy được gần cả ngàn cây số. Về mặt niềm đam mê không để lộ trạng thái sinh lực của anh nhưng tôi đã nhận ra một quãng thâm mờ dưới hai mắt.

-Hay là tạm nghỉ một lát, anh mệt rồi!

Tôi liều lĩnh đưa ra đề nghị. Vẫn dán mắt vào con đường, anh lãnh đạm nói

-Không sao. Ráng thêm 1 giờ nữa thôi!

Trong hai trăm kilomet đầu của cuộc hành trình, Ngạn Luật vẫn hay quay lại nhìn tôi cười và đáp mỗi khi tôi trò chuyện. Còn bây giờ một cái nhìn cũng không có. Anh ấy dường như kiệt sức nên mới tiết kiệm năng lượng tối đa như vậy, tôi đoán thế ==.

-Uhm... lát nữa tới nhà mình sẽ lăn ra ngủ liền. Em nhớ cái giường có đệm quá! Còn cả bồn tắm, bồn rửa mặt... ôi chao! Bây giờ mới hiểu mấy thứ đó đáng giá làm sao...

Tôi mơ mộng về một cuộc sống tiện nghi trở lại, không còn ăn bờ ngủ bụi, mượn ghế làm giường, đánh răng bằng nước suối với cái gốc cây hay đi vệ sinh kiểu “thế giới hoang dã” nữa >__

Tôi gãi gãi lên cánh tay trái đang ngứa – hậu quả của sự thiếu tắm rửa, một vùng da bị chà sát đến ửng đỏ

-Ngứa quá... chắc phải tắm hết một chai xà phòng đây.

Lúc tôi đang làm khỉ gãi sồn sột khắp người thì bất thành linh một bàn tay của anh đưa ra, nhẹ nhàng vuốt lên má tôi

-Anh xin lỗi. Ý tưởng về nhà của anh điên rồ quá... Đúng ra thì mình đã không phải lặn lội hết 810 cây số tới đây.

Ngạn Luật đã rời mắt hỏi con đường và đang đau xót nhìn tôi. Anh ấy hối hận vì đã đưa tôi đi một đoạn đường xa xôi như thế.

-Không đâu em rất vui mà. Cảm ơn anh, vì tất cả!

Tôi tặng cho anh ấy một nụ cười chân thành như chính lời nói vừa thốt ra vậy. Không biết có nên nhắc nhở anh ấy quay đầu nhìn lại con đường hay không? Ngạn Luật vẫn nhìn tôi, đôi mắt đen sâu thăm hiên hòa. Cuối cùng anh chợt nhớ lại nhiệm vụ cầm lái của mình. Bàn tay từ trên má tôi rút lại trở về trên vô-lăng.

-Ừ... kể ra chuyến đi này cũng đáng. Sau này anh và em sẽ khó có cơ hội cùng quay về đây nữa...

Lời của anh làm tim tôi chùng lại. Vậy ra lần này là lần cuối cùng sao? Cứ nghĩ tới việc tôi không còn có lần thứ 2 được ngồi cạnh bên anh, cùng nhau nhìn về phía trước là tôi thấy lòng mình đau nhói. Sau chuyến đi này, tôi sẽ tiếp tục là Nữ Hoàng, lễ cưới của Dĩ Linh sẽ vẫn diễn ra, Liêu Thần Phong sẽ lại cướp đi Dương Ngạn Luật yêu dấu của tôi... Tuy biết vậy nhưng tôi vẫn cố gắng tỏ ra vô tư

-Thật ra... chúng ta có thể bỏ trốn lần nữa... có thể sử dụng cái đường hầm đó để...

Tôi chưa kịp nói xong thì anh ấy ngắt lời

-Không đâu, không thể... anh sẽ không liều lĩnh thêm lần nào nữa để đem em đi. Anh không dám nữa đâu! Anh không thể tin nổi là mình còn bông bột như vậy ở cái tuổi này...

Tôi từng nghe người ta nói về tính tình của đàn ông thay đổi theo độ tuổi. Khi còn là thanh niên trai tráng mười bảy đôi mươi, con trai rất sôi nổi, nhiệt tình. Họ chấp nhận mạo hiểm và phiêu lưu với cuộc sống. Đến hàng ba mươi, đàn ông trở nên khôn ngoan xảo quyệt. Họ làm mọi chuyện có tính toán và rất quyết đoán, cơ nghiệp và những mưu đồ là thứ họ quan tâm nhất. Khi bước qua tứ tuần, đàn ông trung niên sống điềm đạm hơn, suy nghĩ sâu sắc hơn về cuộc sống, nhưng ham muốn thời trẻ cũng bắt đầu nhạt nhòa từ đây...

-Có phải anh hối hận vì đã đi cùng em không?

Tôi nuốt nước bọt, hồi sau một hồi lâu im lặng

-Đúng ra giờ này anh phải ở cùng chị ấy. Không tìm ra anh, Dĩ Linh nhất định sẽ nổi giận...

Ngạn Luật chau mày bậm môi khi nghe tôi nhắc tới tên vợ sắp cưới của anh.

-Cô ấy sẽ không đâu. Dĩ Linh không bao giờ nổi giận cho dù trong lòng có thực sự buồn bực đi chăng nữa. Thay vì nổi cơn điên như bất kì người phụ nữ nào, cô ấy sẽ dùng trí thông minh để trả thù, buộc kẻ khác phải phục tùng, không có đường lui. Trường Thịnh Thiên Dĩ Linh là một phụ nữ... rất đặc biệt. Nếu hiểu rõ cô ấy thì sẽ không ai dám đắc tội. Cô ấy có những cách trừng phạt của riêng mình và... rất đáng sợ! Anh mừng vì Dĩ Linh đang đứng về phía chúng ta... Nếu không, ngay cả anh cũng chẳng dám tự tin có thể đánh bại cô ấy...

Ngạn Luật nói thật say sưa. Anh thấu hiểu chị ấy tới mức đó sao?

-Uhm... em cũng thấy vậy. Dĩ Linh rất... yêu anh nhỉ?

Tôi tiếp tục khơi sâu chủ đề một cách thật tự nhiên. Đôi mắt anh mất tập trung trong giây lát nhưng cũng không nhìn lại tôi

-Anh tin là vậy. Đó là gánh nặng lớn đối với anh...

-Sao lại là “gánh nặng”?

Ngạn Luật cười nhạt, ung dung trả lời

-Bất kì ai được cô ấy yêu đều sẽ rơi vào trạng thái: Vừa mừng vừa sợ. Em có bao giờ nhìn thấy loài bò cạp khi chúng yêu nhau không? Hai con sẽ nhảy điệu tango với nhau. Lúc đó đuôi của chúng giương cao, hướng về đối phương. Thế có nghĩa là bất cứ lúc nào, khi một con mất tập trung thì con còn lại sẽ không thương tiếc ghim ngay mũi kim độc vào người bạn tình. Với anh, Dĩ Linh chính là một nữ sát thủ bò cạp như vậy. Cho tới giờ thì coi như anh vẫn còn thành công trong việc kiểm soát “cái đuôi” bé xíu xinh xinh của cô ấy. Nhưng tương lai... haizz... anh hy vọng mau chóng thoát khỏi tình trạng bất an này.

Cách vì von của Ngạn Luật nghe hơi buồn cười. Không biết chị ấy có nổi điên không khi biết anh dám gọi chị là “bò cạp”. Trong lúc mãi nói về Dĩ Linh tôi không hay biết mình đã đi trên một con đường nhựa quen thuộc. Xe chạy vù qua những cửa hiệu. Đó là quán kem Cheeries tôi thường cùng anh lui tới vào dịp cuối tuần, rồi lối rẽ nhỏ vào nhà Mỹ Lạc, ngôi trường cấp 3 nơi tôi từng là học sinh còn anh là thầy giáo. Sao mà thân quen quá đối! Tôi có cảm giác như đang trên đường từ trường về nhà, một đoạn hành trình ngắn ngủi mà ngày trước chúng tôi luôn luôn ở cùng nhau. Tôi nhìn thấy vài thầy cô giáo cũ, những người bạn cũ. Họ vẫn như vậy, vẫn mãi mãi là chính họ, sống cuộc sống an bình như trước đây, không phải bận tâm lo lắng quá nhiều điều. Chỉ có mình tôi là khác hẳn. Tôi không thể là một Sao Ly vui vẻ, hồn nhiên và vui

tươi như trước kia nữa. Tôi đã thay đổi, hoàn cảnh buộc tôi phải thay đổi. Dù tôi có ước ao cũng không bao giờ có thể trở lại làm em gái cưng của anh, cùng anh lặng lẽ tận hưởng cuộc đời thanh bình... Hoàn cảnh không cho phép tôi và anh ấy tiếp tục là anh em, ngay cả trái tim tôi cũng không cho phép tôi xem anh ấy như một người anh đơn thuần nữa...

Thấy tôi cứ mãi ngoái đầu nhìn đám đông đang tủa ra từ cổng trường phía sau, Ngạn Luật nhẹ nhàng siết lấy tay tôi.

-Anh cũng thích làm giáo viên ở đó lắm!

Ngạn Luật chỉ nói có vậy và cả hai chúng tôi tay trong tay chờ đợi tới giây phút được trông thấy căn nhà. Kia rồi! Chính là cái nhà màu xanh đỏ! Chiếc xe đi chậm rồi đỗ xịch lại. May mắn một điều là nhà chúng tôi cách căn nhà gần nhất tới một quãng đường ngắn. Thị trấn Osakara vốn hay xây nhà thư thớt như vậy mà. Ngạn Luật cẩn trọng nhìn ngó xung quanh.

-Anh sẽ lái xe đi một chỗ khác đỗ tạm. Tốt nhất là không để bất kì ai nhìn thấy sự hiện diện của chúng ta.

Anh ngó đầu nhìn về phía cánh cửa rào đóng im ỉm

-Nhưng đầu tiên em phải vào trong cái đã. Đi!

Ngạn Luật mở cửa xe bước ra ngoài, cẩn trọng rút kính râm trên áo đeo lên mắt. Tôi cũng làm theo anh. Hai người đứng trước cái cửa rào quen thuộc. Nó bị khóa bằng một sợi xích lớn, cái ổ khóa to đùng đang là vật cản trở lớn nhất.

-Ồ... cửa bị khóa rồi...

Tôi ngẩn đầu nhìn lên trên. Có hai băng giấy vàng đóng mọc của cục Cảnh sát trung ương dán chéo lên nhau, nhìn như hai lá bùa vậy

-Ngôi nhà bị niêm phong sao?

Tôi kinh ngạc nhận ra vấn đề. Ngạn Luật cười nhẹ

-Phải, vì nó có liên quan đến một tội phạm chính trị nguy hiểm chưa được tìm thấy.

Tôi hiểu anh đang ám chỉ chính mình. Căn nhà trong mắt tôi thật thảm thương. Những giàn dây leo từng xanh tươi ôm ấp căn nhà bây giờ đã hoàn toàn khô héo, treo vắt vẻo từ sân thượng xuống, cuộn những cành mục rữa đen đúa vào song sắt hàng rào. Cái sân nhỏ phủ đầy lá và rác bụi. Phía trong nhà tối thui, không có dấu hiệu của sự sống. Ngôi nhà từng được mệnh danh là “lá phổi xanh của thị trấn” đã biến thành “ngôi nhà ma”. Vẻ tan hoang, cũ kĩ làm tôi thấy nao lòng. Còn đâu mái ấm xinh đẹp mà tôi thường mơ về nữa...?

-Em không biết rằng người ta lại bỏ bê nó như vậy... Về cung, em nhất định sẽ làm gì đó để đem nó trở lại như xưa...

-Anh cũng đã quên mất nó... không ngờ chỗ này tẻ đến vậy.

Tôi hít sâu để lấy lại tinh thần. Dù gì thì đây vẫn là nhà của chúng tôi. Tôi cùng anh đã đi suốt 2 ngày liền để trở về, có một chút thất vọng nhưng kể ra không đáng.

-Được rồi... vấn đề là: chúng ta không có chìa khóa để mở cửa!

Ngạn Luật nắm lấy cái ổ khóa to bự, căng thẳng kiểm tra nó.

-Đây là khóa đặc biệt của ngành Cảnh sát. Thường để khóa nhà tù, không dễ dàng mở ra được...

Ngạn Luật đi vào trong xe, lục lọi gì đó trong cái ngăn nhỏ gần bản điều khiển. Anh đem ra một cái hộp nhỏ. Bên trong có rất nhiều những dụng cụ bằng sắt be bé, đủ hình dạng kích cỡ.

-Bộ bê khóa! Chúng ta thử vận may xem sao...

Ngạn Luật giải thích rồi rút cái to nhất ra và đút vào trong ổ khóa, sau đó lại thử một cái khác nhưng tất cả đều không ăn thua. Anh quăng cái hộp đồ nghề vào lại trong xe. Tôi lo lắng nhìn mấy mắc xích to kèn chắc nịch. Chẳng lẽ không có cách nào khác? Ngạn Luật đứng chống hông, cắn môi nghĩ ngợi. Rồi không nói một lời anh lùi lại hai bước, cẩn thận tính toán khoảng cách cùng chiều cao của cánh cửa. Tôi chưa hiểu

ý định của Ngạn Luật thì đã bị anh hù cho chết khiếp! Anh chạy lấy đà và nhảy phóc, đu lên cánh cửa sắt kiên cố. Với những động tác mạnh bạo, thuần thục, chưa đầy 10 giây Ngạn Luật đã trèo tót trên cao. Khó khăn nhất chính là mấy thanh thép nhọn hoắt ở trên cùng. Anh khéo léo vòng một chân vào mặt bên trong cái cửa, tránh các đầu kim loại có thể gây thương tích. Cuối cùng cũng trèo vào bên trong, không gây ra bất cứ tiếng động nào. Anh lại nhảy xuống, hoàn toàn ở bên kia cánh cửa so với tôi. Ngạn Luật quay người lại cười đắc ý

-Thế nào?

Tôi hài hước đánh giá:

-Nếu sau này anh không làm tướng quân nữa thì nhà họ Liêu vẫn giàu sụ nhờ nghề ăn trộm!

Ngạn Luật phì cười

-Phải, chính vì anh là con nhà binh. Những loại chứng ngại vật thể này anh từng luyện tập qua rồi!

-Còn em là một Nữ Hoàng, chưa trải qua khóa huấn luyện quân sự nào hết! Làm sao có thể leo như anh đây?

Ngạn Luật sực nhớ ra là tôi không đủ sức leo vào theo cách đó, nụ cười đắc ý khi nãy nhanh chóng biến mất.

-Ừ ha! Anh quên mất, phải làm sao đưa em vào đây?

Không thể tin được là chuyện như vậy mà anh cũng quên được! Tôi còn định trách móc vài câu thì anh ấy đã búng ngón tay, giọng nói hớn hở

-Có cách rồi!

Anh như con mèo nhanh nhẹn trèo ngược ra ngoài. Trước khi tôi kịp hỏi về kế hoạch hay ho nào đó thì Ngạn Luật chui vào trong xe, anh lái nó áp sát vào cánh cửa

-Em có thể trèo lên nóc xe sau đó thuận đà đu qua cửa!

Tôi mở to mắt nhìn cái ô tô rồi lại nhìn cái cửa, cuối cùng là nhìn anh

-Không đùa chứ? Làm sao em...

Chưa kịp nói hết câu thì tôi đã bị anh xóc lên đặt xuống mui xe phía sau

-Đừng lồi thoi nữa, trèo lên nóc mau! Chúng ta mà còn dilly dally là sẽ bị phát hiện đó.

Tôi im lặng miễn cưỡng nghe lời. Ngạn Luật giúp tôi leo lên trên, anh hướng dẫn tôi đặt chân vào chỗ nào, tay vịn vào đâu để dễ dàng leo qua.

-Được rồi, anh sẽ leo vào trong trước để đỡ em, vậy nha!

Tôi căng thẳng bấu chặt vào cánh cửa, lấy hết sức bình sinh để giữa thăng bằng mà an toàn leo qua những thanh thép nhọn nguy hiểm. Phần sau đó thì tôi có thể thở phào, Ngạn Luật bế tôi xuống đất rất gọn gàng cứ như tôi không hề có trọng lượng vậy.

Kế hoạch của chúng tôi vẫn y như cũ thực hiện. Anh đi cất xe ở một nơi khuất tầm mắt. Tôi phấn khởi tìm vào bên trong căn nhà. May làm sao khi cửa trong không bị khóa, người ta chỉ đóng lại và dán giấy niêm phong chống lên. Việc đầu tiên là bật đèn! Tôi mò tay tới chỗ hàng công tắc quen thuộc, quen thuộc tới nỗi không cần nhìn cũng biết rõ chúng ở chỗ nào. Thật là kinh khủng làm sao... không có cái đèn nào sáng lên cả. Nhà cúp điện à? Trong bóng tối, tôi bắt lực lần mò ra phía sau. Thật là tệ hại quá! Khó khăn lắm mới về được nhà vậy mà phải đối diện với tình cảnh thế này. Tôi tìm đến những cái công tắc khác hay bất cứ thiết bị điện nào.

Tin tốt: tất cả vật dụng đồ đạc trong nhà vẫn còn đầy đủ và giữ nguyên vị trí.

Tin xấu: tôi biết được tin tốt nói trên là hoàn toàn nhờ vào xúc giác chứ không phải thị giác!

Căn nhà vẫn tối om, nóng nực cho dù tôi cố tìm cách khởi động các loại thiết bị điện đi nữa. Giờ thì nó vô cùng phù hợp để làm phim trường ột bộ phim ma kinh dị...

-Không mở được đây. Chắc chắn là trạm phát điện đã cắt điện rồi!

Không biết Ngạn Luật đã trở lại khi nào, anh đứng sau lưng đột ngột lên tiếng làm tôi suýt bật ngửa

-Tại sao lại cắt điện?

-Nhà không có người ở dĩ nhiên là phải thế rồi, chưa kể nó bị niêm phong, anh nghĩ chắc nước cũng bị cắt đấy!

-Ôi không...

Tôi kêu lên một tiếng thê lương. Giấc mơ về một cuộc sống tiện nghi đã tiêu tan thành mây khói... Không điện, không nước... làm sao tôi sống sót qua đêm nay đây? Trong đầu tôi nảy ra ý tưởng sẽ chạy sang nhà Mỹ Lạc xin ngủ nhờ. Chắc chắn gia đình cô ấy sẽ đón tiếp tôi rất nồng hậu, tôi là một Nữ Hoàng kia mà... Tuy nghĩ vậy nhưng tôi không có ý định sẽ hành động như thế. Mục đích quay về lần này là được ở lại ngôi nhà xưa yêu dấu kia mà. Cho dù nó không hoàn toàn giống như nó lúc trước thì tôi vẫn có thể vui lòng chấp nhận sự thật (T.T)

Trong lúc tôi cố gắng “thích nghi” với thực tại phủ phàn này thì một luồng sáng thần thánh lóe lên, nó như vị cứu tin đến cứu vớt cuộc đời bất hạnh đáng thương của tôi ==

Tôi hướng mắt về luồng sáng đó và tôi nhìn thấy Ngạn Luật, trên tay cầm ngọn đèn – một loại đèn điện chạy bằng pin sạc. Anh bước lại cạnh tôi, đặt cây đèn xuống mặt bàn phòng khách. Tôi ngạc nhiên ra vì ngạc nhiên.

-Thế nào? Trong lúc em còn đang vô dụng đứng đây, oán đất than trời thì anh đã làm một chuyện có ích phải không nào?

Tôi vẫn chưa thoát khỏi sự ngạc nhiên, nhìn chằm chằm vào nguồn sáng giống như lần đầu tiên nghe Galilê nói rằng “Trái đất bay quanh Mặt Trời” ==

-Làm sao mà... mà... cái vật này...

-Nó ở ngăn cuối cùng của cái tủ bếp. Nghe này, Sao Ly! Nếu em chịu khó phát huy khả năng sinh tồn một chút thì em sẽ nhận ra đêm nay em có thể tấm thỏa thích như em mong muốn đó!

Tôi ngẩn đầu nhìn anh, hai mắt chớp chớp. Trông tôi chắc là giống như một con ngáo ộp đang ngồi trên lá sen!?

Ngạn Luật thở dài và quay đầu đi. Tôi biết mình nên đi theo anh xem xem anh ấy tính làm gì... Ngạn Luật tới chỗ cái kho ngay bên dưới cầu thang. Nó là một khoảng trống khi chúng tôi vừa dọn về đây ở. Về sau, Ngạn Luật đã biến nó thành một cái phòng nhỏ lý tưởng để cất những thứ linh tinh từ hộp đồ nghề toàn bu lông ốc vít của anh cho tới cái phao nhỏ xi hơi dùng tập bơi của tôi, cả mấy cái ly tách vỡ cũng bị quẳng vào...

Ngạn Luật đang xoay sợi dây chì dùng buộc cánh cửa. Căn nhà quá rộng và nhiều ngõ ngách để ánh sáng từ ngọn đèn bé nhỏ kia soi rọi hết. Tôi nhận ra nhà mình không sạch sẽ cho lắm trong ánh sáng lờ mờ từ cây đèn. Một lớp bụi không dày không mỏng đang bám vào tất cả các bề mặt. Chắc là phải mất một ngày để tổng vệ sinh cho căn nhà được sạch đẹp như xưa... Ngạn Luật mở được cửa kho và bước vào trong.

-Em mang cây đèn qua đây!

Anh ra lệnh, tôi không có gì sung sướng hơn là được nghe cái kiểu sai bảo quen thuộc đó và dĩ nhiên – tôi vui vẻ làm theo. Ánh đèn rọi vào cái kho nhỏ đầy ắp các món đồ đạc. Ngay trong góc kho, anh ị ạch lòi ra một thứ máy móc gì đó. Nó không đồ sộ lắm nhưng cũng to hơn cái ti vi và... theo như tôi thấy là khá nặng

-Là loại máy gì thế?

-Là một cái máy phát điện chạy xăng!

Tôi không hề biết rằng nhà mình lại có máy phát điện bởi vì thị trấn này từ nhiều năm nay hầu như chưa từng bị cúp điện. Ai lại cần một cái máy phát điện công kênh trong khi chẳng bao giờ phải dùng tới kia chứ?

-Còn nhiều chuyện em không biết lắm đấy...

Ngạn Luật nói như thể anh đọc được suy nghĩ trong đầu tôi

-Ví dụ như... có một cái hầm nho nhỏ dưới đất ngay tại nhà bếp, cái hầm hơi chật nhưng đủ để 2 người trốn an toàn khi có một vụ nổ bom xảy ra, ngoài ra có một hệ thống điện tử được lắp đặt quanh nhà có thể gửi tin nhắn cảnh báo vào di động của anh khi phát hiện có kẻ lạ đột nhập. Chắc em không biết là dưới gầm giường của anh còn có một cái ngăn bí mật cất đạn thật, súng ngắn, súng laser, cả kiếm bằng thép nữa. Hay là cái kính cửa sổ phòng em... nó được dùng trong quân sự, loại mà... uh... có thể chỉ nứt vài đường khi người ta sã vào đó vài chục phát súng một lúc... Đây, em có muốn nghe nữa không?

Ngạn Luật ngần ngại thăm dò ý kiến khi thấy sắc mặt tôi càng lúc càng trắng bệch ra. Ai mà ngờ được mình đã sống hết 5 năm trong một cái nhà KHỦNG KHIẾP tới vậy! Tôi nuốt nước bọt mà hỏi

-Mấy cái đó... là một sở thích... hoặc là thói quen của anh đúng không? Anh dù gì cũng là con dòng dõi Đại tướng mà...

Ngạn Luật nghiêm mặt

-Anh có phải người lập di đầu mà có sở thích quái đản như vậy? Tất cả là vì em đó. Giữ em được an toàn không phải là chuyện đơn giản... Bất cứ lúc nào, chuyện về thân thể của em cũng có thể bại lộ, lúc đó em cũng như anh khó lòng mà sống sót...

Tôi vẫn đứng ngay ngốc trong lúc Ngạn Luật tiếp tục kéo cái máy ra phía sau. Tôi không ngờ cuộc sống bình an trước đây của tôi cũng vô cùng nguy hiểm như vậy. Xem ra anh ấy đã lao tâm tổn sức nhiều với cái trọng trách làm anh trai của tôi. Khi tôi vô tư tươi cười, sống thản nhiên không biết cái chi chi thì anh ấy luôn bị căng thẳng, bị ám ảnh với nghĩa vụ giữ cho tôi được an toàn. Anh ấy bảo vệ tôi tuyệt đối, quan tâm tới tôi, che chở cho tôi nhiều hơn mấy trăm lần so với những gì tôi tưởng.

-Tại sao... tại sao anh lại tốt với em như vậy?

Lần đầu tiên tôi hỏi anh điều này. Từ lúc bé, tôi đã biết Ngạn Luật rất yêu chiều mình, anh ấy đối xử tốt với tôi như là mẹ. Tôi luôn đón nhận tình cảm đó như một điều hiển nhiên mà không bận tâm thắc mắc, nhưng đến bây giờ, tôi cần phải hỏi rõ về vấn đề này...

-...là vì... cha anh muốn anh làm như vậy, vì mẹ em muốn anh bảo vệ em, vì... đó là công việc của anh có phải không?

Tôi thấy lòng mình đượm buồn. Chẳng lẽ tất cả là vì thân phận của tôi? Anh ấy tốt với tôi chẳng qua là do trọng trách cha giao phó, vì anh là hậu duệ Liêu phủ nên cần phải bảo hộ Nữ Hoàng tương lai? Tôi từ từ quay mặt lại nhìn anh, khuôn mặt quá quen thuộc mà tôi nhớ rõ từng đường nét, từng nếp da li ti trên trán, nhớ cả những thay đổi của cơ mặt ở mọi cung bậc cảm xúc. Ngọn đèn đang cầm trên tay phát ra ánh sáng leo lét, cái bóng của anh đổ dài thườn thượt lên sàn nhà, lên tường... Dù ánh sáng đó rọi thẳng vào mặt anh nhưng tôi cũng không tài nào nhìn thấy được đôi mắt anh. Nó cứ mãi nằm trong vùng tối, sâu và xa, hữu hình mà vô hình, đen thăm thẳm nhưng sáng lấp lánh...

Một sự im lặng đến kì quái kéo dài. Tôi nhìn anh và anh cũng nhìn lại. Không biết chúng tôi cứ rơi vào tình trạng “làm tượng” như vậy trong bao lâu, cuối cùng thì Ngạn Luật cũng cất tiếng. Giọng nói của anh nhẹ như không, thoáng qua tai tôi vừa hư ảo, vừa rất thực:

-Đúng vậy. Bảo vệ em là tất cả những gì họ muốn anh làm. Giữ cho em tồn tại cho đến giờ khắc cuối cùng là công việc của anh... Nhưng... anh tin mình đã làm được nhiều hơn sự kỳ vọng của họ. Anh đã để em sống, một cuộc sống đúng nghĩa. Anh đã để việc bảo vệ em trở thành một bản năng của chính mình. Anh đã để nhiệm vụ yêu quý em thành một loại cảm xúc đơn giản và chân thực. Làm anh trai của em là một công việc đối với anh, đúng vậy, anh thừa nhận! Nhưng đó cũng chính là cuộc sống của anh. Sao Ly, những gì em cảm nhận không phải là một vở kịch, một bộ phim dựng nên từ kịch bản... và vì vậy... mặc dù anh vốn

là một diễn viên đa năng nhưng với em, anh chưa bao giờ diễn xuất dựa trên kịch bản, anh nhập vai nhờ vào cảm xúc của bản thân mình.

Trong lúc nói, nét mặt của Ngạn Luật không có một chút cảm xúc nào được biểu lộ. Nhưng trái lại, chất giọng của anh đã làm thay chuyện đó. Tôi chưa bao giờ nghe giọng nói ấy lại tình cảm và dịu dàng tới vậy. Với cái kiểu ăn nói này chẳng khéo anh sẽ làm cho tất cả đàn bà con gái trên quả đất phải lũ lượt chạy theo anh thôi! Tôi nín thở theo từng câu, từng từ. Tôi đang vui sướng cùng xúc động. Đúng ra anh phải nói sớm hơn một chút, phải làm tôi yên lòng từ trước chứ không phải là tới tận ngày hôm nay.

-Thôi nào... về mặt đó là thế nào hử? Anh không có khiếu trong việc dỗ dành lắm đâu, nhất là với một con mèo con mít ướt... Em có muốn tắm không nào?

Không chờ nghe tôi trả lời anh đã quay trở lại công việc. Tuy nhà tôi sử dụng hệ thống cung cấp nước sạch từ trạm nước lớn của thị trấn nhưng thật ra còn có một nguồn nước ít sử dụng tới nữa, đó là mạch nước ngầm. Ngạn Luật nói tôi biết phía sau nhà có một cái giếng do người chủ trước đó làm. Có lẽ họ sử dụng loại nước này xen kẽ với nước máy để tiết kiệm tiền. Khi mưa lại ngói nhà, anh đã lắp nó đi nhưng vẫn còn giữ lại hệ thống hút nước. Có một cái mô-tơ cũ gắn cố định ở sân sau.

-Nếu chúng ta khởi động được máy phát điện, tiếp điện ấy bơm thì chúng ta sẽ có nước, không cần tới trạm cấp thoát nước...

-Vâng. Nhưng làm sao để cái máy quái quỷ này chạy đây? Nó chạy bằng xăng mà...

Ngạn Luật nhìn tôi, vẻ mặt muốn nói: “Một thiên tài như anh dĩ nhiên là có thể làm được!”

-Chúng ta có hai thùng xăng đầy ắp đây!

Tôi hỏi với vẻ không tin

-Ở đâu cơ?

-Đó là xăng dự trữ trong ô tô. Ngày hôm qua, vì sợ dọc đường không tìm được trạm xăng nên anh mua sẵn hai thùng cất vào mui sau... Nhưng hóa ra không cần tới vì hệ thống cây xăng phân bố suốt dọc đường cho tới tận thị trấn... Anh đoán nhà sẽ không có điện nên tiện thể lúc cất xe đã đem theo nó về...

Bộ não của Ngạn Luật thông thái hơn tôi rất nhiều. Anh suy tính cặn kẽ và không bỏ sót điều gì. Và như vậy, nước được bơm lên bồn tích trữ đặt trên nóc nhà. Công suất của cái máy cũng đủ cung cấp thêm điện cho vài cái bóng đèn nhưng chúng tôi không dám bật sáng hết vì một căn nhà bỏ hoang thì không nên có ánh đèn điện vào ban đêm. Tôi thỏa thích ngâm mình trong bồn, thật khó tin là mọi đồ vật kể cả mấy chai lọ xà phòng, tuýp kem đánh răng đều còn y nguyên trong nhà. Ngạn Luật bảo rằng sở cảnh sát muốn giữ nguyên hiện trường để tiện cho việc điều tra. Thế có nghĩa là họ sẽ quay lại đây bất cứ lúc nào nhưng tôi không nghĩ mình xui xẻo tới mức sẽ gặp họ trong tối nay. Tôi mặc bộ váy dài đã mua mấy hôm trước, nó là cái duy nhất trong mớ quần áo có thể đảm bảo rộng rãi thoải mái khi ngủ. Chúng tôi dự định sẽ vào siêu thị ngày mai để mua thêm quần áo vì giặc giũ ở đây không hẳn là ý hay. Chúng tôi nấu ăn. Không hoàn toàn là vậy vì hầu hết là đồ hộp, chỉ là bỏ ra bát đĩa và hâm lại bằng lò vi sóng – thứ thiết bị đó không làm khó cái máy phát điện tẹo nào. Sau đó tôi rửa bát. Thật lạ lùng! Tôi gần như quên mất là mình đã trải qua hơn nửa năm sống trong cung điện sa hoa, quên mất bản thân là một Nữ Hoàng... tôi lại quay về làm một Sao Ly vô tư, cô em gái ngoan ngoãn của anh.

34. Chương 34: Say Tình

Đúng 9 giờ, chúng tôi trở về phòng ngủ. Cả hai đã quá mệt mỏi vì đoạn đường dài. Căn phòng của tôi vẫn y như thể trừ việc nó hơi bụi bặm. Tôi giữ sạch ra giường và mền gối. Nằm trên giường nhìn mong lung khắp trong phòng tôi tự hỏi có phải khoảng thời gian qua chỉ là một giấc mơ – một giấc mơ dài? Bởi vì cuốn tập Toán của tôi vẫn còn nằm trên bàn, mở đúng trang đang viết dở, lần cuối cùng tôi ngồi vào bàn chính là giải cái bài lượng giác đó... Ngôi nhà nguyên vẹn đến hoàn hảo!

Giờ đã là cuối thu, cái lạnh của mùa đông đang chầu chực chờ đợi. Tôi cuộn mình trong tấm chăn bông, rất ấm áp! Tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ bình yên nhất, an lành chưa từng có trong một thời gian dài...

Rồi tôi thấy mình lại ngồi trên Ngai Vàng. Điện châu rộng thăm thẳm và lộng gió. Tất cả cửa sổ kính dài đã được mở – điều này chưa từng xảy ra trước đây. Những tấm rèm lụa màu vàng đang phấp phơ bay. Điện Quang Minh vẫn đẹp đẽ như mọi khi. Sàn lót đá kim sa lấp lánh. Các bức tường vững trãi, kiên cố như không thể phá vỡ. Những hàng tượng mặc áo giáp, tay cầm gươm đứng nghiêm trang. Những cái cột điêu khắc tỉ mỉ vô số hình ảnh về lâu đài, những trận chiến, những nhân vật đã khuất trong Hoàng tộc, cả những khu phố chợ của thế kỉ trước, những lễ hội truyền thống rực rỡ và náo nhiệt... Tôi rời mắt khỏi các phù điêu và nhìn lên trần điện. Nó có hình vòm, cũng ngập tràn hình điêu khắc như vậy. Chính giữa là một bộ đèn chùm đồ sộ đến khó tin. Tôi nghe nói nó nặng tới 250 kg, do một nhà thiết kế nội thất người Ý dâng tặng. Mỗi năm vào dịp tất niên, Hoàng gia phải quy động 80 hầu nam, hầu nữ lau chùi bộ đèn. Họ phải dựng một hệ thống giàn giáo bằng sắt để treo lên cao, cẩn thận làm sạch từng chi tiết một. Công việc này mất chừng 2 ngày mới hoàn thành.

Tôi lại thu hồi ánh mắt nhìn về phía trước. Im lặng quá! Tại sao không có ai ở đây? Bao giờ cái điện châu này chẳng đông đúc và náo nhiệt. Khi thì các quan quân xếp thành hai hàng, kiên nhẫn từng người đọc sớ cho tôi nghe, lúc nảy sinh vấn đề thì họ mỗi người một tiếng tranh luận, làm cho căn phòng chẳng khác gì cái tổ ong. Những sự kiện lớn cũng đều diễn ra ở đây, tôi đã chứng kiến nó biến hóa từ một đại điện trang nghiêm thành một phòng tiệc hiện đại, rực rỡ sắc màu và ngập tràn nhạc pop... Bao giờ cũng thế, Điện châu là nơi không bao giờ vắng vẻ và im lặng.

Nhưng giờ đây, mọi thứ hoàn toàn khác. Không có ai ở đây, trừ tôi. Có những tiếng xì xầm phát ra từ trong trí não tôi, chúng không hề thực... Giống như những mảnh hồi ức xếp chồng lên nhau: tiếng giày dép, tiếng nhạc, tiếng đọc sớ, tiếng bát đĩa va chạm, tiếng cười khúc khích hòa lẫn vào nhau...

Im lặng quá!

Ồn ào quá!

Tôi phát điên lên vì mớ tạp âm đến độ phải tự mình dùng hết sức bịt chặt lỗ tai lại. Cung điện đang chao đảo hay chỉ do tôi đang bị chóng mặt?

Tôi không biết...

Những bức tường và những cái cột uốn éo, chúng xoắn lại, đảo tròn giống như lòng đỏ trứng bị đánh thành vòng tròn trong cái bát to.

Âm thanh trong đầu cũng dần dần rõ ràng hơn, một giọng nói cất lên trong khi những thứ tạp âm khác vẫn đầu đó làm nền: “Của ta! Cung điện là của ta! Vương miện là của ta! Ngai vàng là của ta! Vương quốc là của ta! Tất cả phải là của ta!”

Tôi muốn hét lên với giọng nói đó: “Câm ngay!” nhưng tôi không biết làm sao để mở miệng. Tôi thấy mặt đất đang rung lên, những cái cột đang bị đổ sập, bộ đèn chùm đẹp đẽ rơi xuống, vỡ tan tành thành một mớ thủy tinh hỗn độn... Theo như bản năng, tôi chạy về phía cánh cửa, tôi cần thoát ra khỏi đây... Trước khi tôi chạy tới thì cánh cửa đã mở ra. Tôi nhìn thấy chị ấy: Vi Linh. Mặt chị sợ hãi tái mét đi

-Nữ Hoàng. Mau chạy đi!!!

Chị hét lên với tôi. Tôi cố hết sức chạy về phía chị... Một cây cột không rõ từ đâu bỗng nhiên ngã vào tôi, tôi biết mình sẽ chết, tôi biết mình không thể tránh nó được.

Nhưng rồi Vi Linh đã nhào vào tôi, chị đẩy tôi ra. Cái cột khổng lồ đè thân xác chị dập nát... Vi Linh chết. Chị tắt thở. Đầu chị đầy máu, mắt chị trắng dã...

Cuối cùng thì trận động đất cũng ngừng lại... Tôi khóc thảm thiết và trườn về phía chị, cố lôi cơ thể chị ra khỏi cái cột đá.

Và tôi nhận ra xung quanh có đông đủ mọi người, từ các quan lại lớn nhỏ cho tới người trong Hoàng tộc. Họ đứng vây quanh tôi, nhìn tôi nhưng không biểu lộ điều gì. Họ không lo lắng, không hoảng sợ. Nhóm cận vệ không tất tả chạy tới hộ giá Nữ Hoàng. Các anh cũng chỉ đứng đó, và nhìn.

-Giúp tôi. Giúp Vi Linh. Cứu chúng tôi đi!

Tôi ra lệnh nhưng chẳng ai tuân theo. Họ thản nhiên, đứng im như vại. Cứ như họ đã làm khán giả trong suốt cuộc trốn chạy của tôi lúc này. Còn kết quả người chết không phải tôi thì làm họ không mấy hài lòng. Có người còn cười khúc khích, kể chỉ trở, họ thì thào vào tai nhau những lời châm biếm khó nghe... Họ cười tôi, vị Nữ Hoàng ăn vận rách rưới đang ôm lấy người thị nữ đã chết của cô ta. Tất cả mọi người, những kẻ từng là thuộc hạ của tôi, những quan chức do tôi sắc phong, cả những người anh chị, cô chú trong gia đình đều trở nên xa lạ... Tôi như đang ngồi giữa một bầy chuột đen đúa, chúng kêu chút chút và chờ thời cơ nhảy vào xâu xé thịt, hút cạn máu...

Tôi mở bừng hai mắt. Mồ hôi rịn ra trên trán, ướt đẫm cả áo gối. Ra chỉ là ác mộng...

Tôi ngồi dậy. Một cơn gió lạnh lùa vào chân tóc, toàn thân run lên, lông tơ dựng đứng.

Tôi ngồi như vậy rất lâu trên giường. Tay ôm lấy thân mình. Sợ quá! Lạnh quá!

Chờ tới khi mình bình tĩnh lại, tôi đặt chân xuống đất, đi ra ngoài...

Cả căn nhà tối om om. Tôi vịn vào tường lần tới cầu thang. Sự thân quen giúp tôi nhớ rõ từng bậc thang, từng khoảng cách trong nhà. Tôi sẽ không bao giờ bị té, ngay cả khi ở trong bóng tối.

Tôi muốn xuống nhà bếp pha một ly sữa nóng, uống sữa sẽ giúp tôi quên đi cơn ác mộng. Tôi đi hết cái cầu thang, vào phòng khách. Đột nhiên tôi dừng lại.

Có một đốm sáng màu đỏ đang di chuyển trong phòng, ngay chỗ bộ ghế sa long. Tôi ngửi thấy mùi hanh hanh của thuốc lá. Rồi một cái bóng đen to dài hiện rõ lên... Trong sự im lặng tuyệt đối của đêm đen, tôi nghe thấy hơi thở đó, một nhịp điệu đều đều và mệt mỏi...

Tôi lướt về phía trước, nhẹ nhàng như một cơn gió. Tôi tới cạnh anh, đứng bên cái ghế, cúi đầu nhìn xuống. Dưới ánh sáng vàng của đèn đường yếu ớt hắt vào trong nhà, tôi nhìn thấy anh trong một tư thế lẩn phong cách chưa từng thấy: Anh đang nằm trên ghế dài, hai mắt nhắm, một tay đưa ra ngoài đang di di điều thuốc hút dở, tàn thuốc rơi nhẹ xuống sàn nhà. Một tay khác gác lên trán. Một chân trên ghế, một chân thông xuống đất... Cái áo thun đang mặc trễ ngực, chiếc quần jean xệ xuống dưới hong để lộ những khoanh da và cơ bắp chắc nịch. Cảnh tượng sống động và hấp dẫn như trên đài MTV. Trái tim bé nhỏ tội nghiệp của tôi nhảy tưng tưng. Tôi muốn lao trở lại phòng ngay tức khắc, nếu không chắc tôi sẽ làm chuyện gì đó dại dột, khó xử. Tuy đã tự cảnh báo mình nhưng tôi lại ngu ngốc ngồi xuống sàn nhà kế bên ghế salon dài. Anh ấy vẫn nằm im bất động, trừ ngón tay đưa ra là đang se se điều thuốc. Vẫn không chịu được mùi hôi nồng nặc của nicotin nhưng tôi vẫn hít nó vào, đơn giản vì đó là thứ Ngạn Luật thích. Tôi tựa sát thân mình vào thành ghế và gói đầu lên bụng anh, giống như một đứa học trò ngủ gục trên bàn. Ngạn Luật động dậy, tôi biết anh đã mở mắt.

Làm cái quái gì mà tôi lại tạo ra một tư thế mờ ám như vậy? ==

Tôi không biết. Và tôi cũng chẳng muốn biết. Tôi chỉ mong mình có thể biến thành một con cún, một con mèo hay bất cứ con vật nào có thể bò lên người anh, cuộn mình lại và ngủ luôn trên đó!? (Chị này thật biến thái! (;_;;))

-Sao Ly?

Ngạn Luật thều thào, anh không đẩy tôi ra, không cố ngồi dậy, không là gì cả trừ đành rơi điều thuốc xuống. Bàn tay rãnh rang tự nhiên ôm lấy đầu tôi – lúc này đang ủ rũ gục trên người anh.

-Sao vậy em...? không ngủ được?

Tôi động dậy cái đầu, giống như đang gật đầu. Bàn tay anh luồn sâu vào trong tóc rồi kéo ngược ra. Những sợi tóc đen dài vươn vào năm ngón tay rồi từ từ, từng sợi một rơi xuống. Anh cứ lặp lại như vậy, giống một điệu nhạc ru không lời...

Trong hoàn cảnh này, khi cả hai thân mật như vậy tôi muốn nói điều gì đó. Một điều mà tôi thề là sẽ mãi giữ kín trong lòng. Nếu bây giờ tôi hèn nhát không dám nói thì mãi mãi về sau, mãi mãi... tôi sẽ không còn cơ hội.

-Em ghét làm em gái của anh lắm!

Tôi nhắm mắt lại và nghe thấy giọng mình bật ra, nhanh đến không kiềm lại được. Bàn tay đang nghịch tóc tôi cũng dừng lại. Im lặng kì quái này kéo dài tới bao giờ đây? Ngạn Luật tóm lấy một lọn nhỏ và anh đưa lên mặt mình. Tôi không nhìn nên chẳng biết số phận của đám tóc đó ra sao. Chắc là anh không bắt nó ra trăm đoạn nhỏ đó chứ!? (Anh ấy không tự kỉ như chị đâu! ==)

-Anh cũng ghét làm anh trai em lắm!

Cuối cùng thì anh ấy cũng đáp lại. Đúng hơn là nhắc lại câu của tôi, chỉ thay đổi chủ từ một chút thôi.

-Em còn ghét anh làm Liêu Thần Phong nữa!

Có một tiếng cười nhẹ tuênh...

-Anh cũng ghét em là Trường Thịnh Thiên Viễn Xuyên nữa!

-Em còn ghét anh là anh rể của em vô cùng...

-Anh cũng ghét em làm em vợ của anh vô cùng!

Gi vậy nè? Tôi có cảm giác mình đang làm một bài tập ngôn ngữ nho nhỏ với Ngạn Luật. Không chịu nổi bị anh ấy đùa cợt tôi ngốc đầu dây, giật tóc mình trên tay anh

-Em ghét anh nghịch tóc của em!

-Nhưng anh vẫn thích làm như vậy!

Ngạn Luật tóm lấy một mớ tóc khác. Được lắm... được lắm! Tôi lại kéo tóc mình ra khỏi tay anh nhưng lần này Ngạn Luật giữ chặt. Hai người chúng tôi khùng hết chỗ nói. Tôi ngồi bẹp dưới đất, anh nằm dài trên ghế và tóc của tôi chính là sợi dây chơi kéo co!??

(Hai anh chị “bệnh” như nhau >_<)

-Buông ra!

-Không buông!

-Em bảo anh buông ra!

-Anh nói là không buông!

-Anh dám bắt nạt em?

-Anh thích bắt nạt em mà...

Tôi tức tối muốn đánh cho anh ta một phát. Và thế là tôi nhảy dè lên người anh, cú lét cho anh cười sặc sụa. Nhưng Ngạn Luật nào phải người dễ bị ăn hiếp. Anh ta khỏe như vâm vậy, chưa đầy 10 giây tôi từ thế chủ động đã thành bị động. Chỉ tội cho cái ghế salong cứ run lên bần bật. Hy vọng nó có thể cầm cự cho tới hết cuộc chơi của chúng tôi.

-Chịu thua đi! Em bại trận rồi.

Ngạn Luật nói xen những tiếng cười thích thú. Tôi bị dè xóng xoài trên ghế đệm dài. Anh dùng một tay khóa chặt hai bàn tay của tôi trên thành ghế, chân anh như cái kẹp giữ chặt phần thân đến động đậy cũng khó khăn

-Đồ ỷ mạnh hiếp yếu!

Tôi la inh ỏi.

-Đời là thế mà! Kẻ mạnh là kẻ thắng!

Ngạn Luật còn đắc chí hơn nữa. Lúc đó cả hai chưa ai kịp nhận ra tư thế của hai người vô cùng ám muội. Có lẽ là vì chúng tôi đã quen đùa giỡn như vậy trước kia. Tôi nhớ rõ có nhiều đêm hai anh em đảo tung cả cái phòng, đến cái ra trải giường cũng bị kéo phăng ra, tôi và anh như hai con gấu vồ lấy nhau, dính chặt vào nhau mà nhào lộn từ đầu giường bên này, sang đầu giường bên kia, có khi còn té ra khỏi giường!? Một lần vũ khí của tôi gặp tai nạn, nó bị bung chỉ và thế là bóng gòn bắn ra tung tóe. Ngạn Luật phải dành

hết nửa giờ đồng hồ để thu dọn tàn cuộc cũng như gỡ hết gòn dính trên tóc tôi. Ngày đó tôi sống cùng anh hoàn toàn vui vẻ, hoàn toàn trong sáng, hoàn toàn không nghĩ đi đâu sai lệch ngoài tình cảm của một cô em gái.

-Còn bây giờ thì sao?

Ý nghĩ tự nhiên biến thành lời nói, vọt ra khỏi miệng tôi không một chút phòng bị. Ngạn Luật vẫn còn giữ chặt lấy tôi. Câu hỏi không đúng chủ đề làm anh bối rối

-Em nói gì? Bây giờ thế nào?

Tôi mơ màng nhìn vào mắt anh

-Bây giờ... em đã biết mình không có quan hệ huyết thống với anh, em biết mình không phải em gái anh... như vậy... đối với anh, em không thể tiếp tục làm một cô em gái, em không thể đối xử như với một người anh trai được.

Ngạn Luật bắt đầu hiểu ra, vẻ mặt anh thất thần thấy rõ. Anh kéo tôi ngồi dậy, đối diện với anh, giống như chuẩn bị ột cuộc bàn bạc nghiêm túc

-Nếu vậy thì... em cứ coi như anh là một quan thần dưới quyền em. Như thế cũng tốt, anh chắc chắn sẽ là một thuộc hạ rất trung thành đó...

Tôi cười hết sức xót xa

-Vậy sao? Chỉ có tới vậy thôi à? Em không cần lòng trung thành ở một đại tướng như anh...

Ngạn Luật chấn động, hai chân mày nheo lại gần với nhau như một đường thẳng trên vầng trán

-Thế em muốn anh làm gì? Bất cứ điều gì em muốn... anh đều sẽ làm được.

Ngạn Luật nói chắc nịch. Lời hứa tương tự như câu “Cả sao trên trời anh cũng sẽ hái nếu em thích cầm nó trong tay” Tôi lại cười, thách đố anh một chút

-Liêu tướng quân, Ngài đoán thử xem ta muốn gì?

Một thoáng nghĩ ngợi trong 2 giây, Ngạn Luật trả lời ngay:

-Một vương triều vững bền, không gì suy sụp được?

-KHÔNG!

-Một kho báu quý giá dưới lòng đất?

-Làm gì có cái thứ đó trên đời này!

-Hay là đầu của những người em căm ghét?

-Vô duyên! Em của phải ác quỷ đâu, với lại em không căm ghét ai hết.

-Vậy... một cuộc chiến tranh xâm lược, mở rộng bờ cõi?

-Tào lao! Em không phải Napôlêong

-Em muốn thuốc trường sinh bất tử sao?

-Khùng quá, em không phải Tần Thủy Hoàng!

Ngạn Luật thông minh vậy mà vẫn chưa đoán ra. Anh có vẻ chán nản muốn bỏ cuộc

-Trời ơi... Sao mà khó quá vậy? Không lẽ thứ em muốn khó tìm như vậy sao? Đừng nói với anh là em muốn cả hành tinh này là của mình đó nha!

Tôi bật cười và ột chút gợi ý

- Thứ em cần là một địa vị!

Ngạn Luật mở to hai mắt

-Địa vị gì? Anh có thể thử nhưng anh không thể giúp em làm Nữ Hoàng của Vaiza đâu nha!

Không hiểu sao anh ấy lại nhắc tới Vaiza vào lúc này, đó là một đất nước ở khá xa và tôi không mấy hiểu biết về nó. Nhưng dù sao thì tôi cũng lờ đi, cuộc thi đồ vui này quá hấp dẫn không nên lơ là

-Em không cần thêm một Vương quốc nào khác nữa.

Tới đây thì anh ấy bí hoàn toàn. Ngạn Luật gãi đầu sồn sột, vẻ mặt thất bại thảm hại

-Thôi rồi, anh xin thua. Em nói đi, cái địa vị gì mà quan trọng vậy?

Tôi hít vào thật sâu, lấy hết can đảm mà thổ lộ

-Đó là... em muốn làm Liêu phu nhân!

Đáp án của câu đó ngấm vào đầu anh tương đối chậm chạp. Tôi đã chờ quá lâu để nói lên điều này nên có chờ thêm một chút cũng không sao! Chỉ hận cái đèn đường ngoài kia không đủ độ sáng để nhìn rõ khuôn mặt anh lúc đó.

Ngạn Luật mãi im lặng, tôi vốn rất kiên nhẫn nhưng cũng bắt đầu thấy phập phồng. Sự thật này khó chấp nhận tới vậy sao? Có cái luật nào đặt ra là tôi không có quyền yêu anh kia chứ?

-Sao Ly... anh không thể, chúng ta không thể...

Cuối cùng thì anh ấy cũng lên tiếng. Giọng nói trầm hết mức, nhỏ hết mức, gần như chỉ nghe được hơi gió. “Không thể” là hai từ tôi không muốn nghe nhất.

Giờ đây tôi giống như một đứa con nít học đòi làm người lớn. Tôi mới 18, chưa phải là một con chim đủ lông đủ cánh để tự bay lượn. Trong khi anh ấy đã 32, một người đàn ông trưởng thành, chính chắn. Khoảng cách 14 tuổi đủ chia cắt chúng tôi thành 2 thế hệ. Hơn nữa, cuộc sống của hai người nằm ở hai thế giới khác nhau. Tôi chợt nhớ ra anh ấy cũng sắp sửa làm chồng của Dĩ Linh, sắp làm cha của đứa trẻ tôi gọi là “cháu”! Làm sao tôi có thể đòi hỏi một tình yêu nam nữ từ Ngạn Luật được chứ? Đúng như anh nói: Không thể. Tôi làm sao mà lại đi yêu anh rồi kia chứ? Tình yêu như vậy sẽ bị người ta gọi là “bệnh hoạn”. Xét về địa vị, hoàn cảnh, tuổi tác cũng như mọi phương diện khác chúng tôi đều không hợp nhau...

Tuy biết vậy mà tôi vẫn không cách nào thoát ra được. Thử hỏi làm sao tôi không yêu cho được khi mà mọi thứ tôi có trong cuộc đời chỉ là một mình anh? Từ một người cha, một người anh, một người thầy... Ngạn Luật giống như không khí cho tôi thở. Anh ấy luôn luôn vây quanh tôi, là chỗ dựa mọi lúc mọi nơi. Anh ấy đóng vai tất cả người thân quan trọng trong cuộc đời tôi và vì vậy chỉ có một mình Ngạn Luật là người quan trọng nhất. Thế mà bây giờ anh muốn rời xa tôi, giống như nước không muốn ở cùng con cá.

Tôi biết mình là đứa con gái ngu ngốc nhất vì tôi luôn có những mơ tưởng viễn vông, những đòi hỏi vô lý và những ước muốn không bao giờ thực hiện được:

-Không, chúng ta có thể. Chỉ cần em và anh trốn đi, ra nước ngoài, hay đi đâu cũng được. Em không cần làm Nữ Hoàng! Em chỉ muốn là chính mình và em muốn mãi mãi bên cạnh anh!

Ngạn Luật thần thờ. Tôi có thể cảm nhận những cơ bắp cuộn cuộn đang gồng lên, cố ngăn lại cơn kích động. Rồi anh nâng thân mình lùi lại, lùi sát vào thành ghế bên kia. Tôi tự hỏi mình xấu xí như một con quái vật hay điên khùng như một bệnh nhân tâm thần khiến anh muốn tránh xa.

-Sao Ly! Em đang đùa đúng không? Anh không thích giỡn kiểu này...

Tôi buồn bực lắc đầu

-Em nói thật, Em không giỡn! Anh vẫn chưa hiểu sao? Anh đừng có giả ngu nữa. EM YÊU ANH! Em nói là em YÊU anh! Như vậy được chưa?

Tiếng của tôi rất lớn, vọng đi khắp nhà. Nó làm đêm đen yên tĩnh cũng bị khuấy động. Tôi không ngờ mình lại có cách tỏ tình “tàn bạo” như vậy!/? Tôi chẳng còn biết xấu hổ là gì nữa... Lúc nói rất oai hùng nhưng sau đó thì tôi thấy mình đang tuyệt vọng. Dù tôi có thể hiện tình yêu của mình mãnh liệt ra sao câu trả lời vẫn mãi mãi là KHÔNG THỂ. Nhưng tôi vẫn muốn nói ra, ít nhất thì sẽ thấy nhẹ nhõm. Tôi không hề hối tiếc vì đã yêu anh. Tình cảm đó vốn dĩ là hiển nhiên và Ngạn Luật xứng đáng được như vậy!

Anh mở to hai mắt, vẫn níu chặt vào thành ghế như sợ tôi sẽ cần nếu anh ở quá gần. Về mặt của anh là hãi hùng hay là ngạc nhiên hay là khiếp sợ? Dù là thế nào thì tôi thấy mình thật đáng thương. Tôi chán nản gục mặt xuống đầu gối mà khóc, khóc hết sức nhiệt tình. Nếu là trong Hoàng Cung thì tôi sẽ không bao giờ được phép khóc. Con người ta trời sinh đã có đủ hỉ nộ ái ố, vì sao lại phải phủ nhận nó chứ? Thôi thì nhân cơ hội này khóc cho đã một phen. Khóc ấy thảng trời bị lạc lõng trong cung điện, khóc cho cuộc sống tươi đẹp đã qua đi, khóc ối tình đầu dở dang không thể làm lại và sẵn tiện khóc luôn cho hết quãng đời cô đơn sắp tới (Chị thật là bi quan ==)

Tôi nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ có thể yêu một ai khác...

Trong khi tôi ôm lấy mình mà tủi thân khóc thì một bàn tay nhẹ nhàng chạm vào tóc tôi. Tôi sợ nhìn thấy khuôn mặt thương hại của Ngạn Luật nên kiên quyết không ngẩng đầu dậy. Thà cứ nhắm mắt lại, một mình rời xa thực tại vẫn hơn phải đứng nhìn nó. Nếu Ngạn Luật có âu yếm dỗ dành thì cũng chỉ là tình cảm của một người anh trai, có khi là một kẻ bề tôi lo lắng cho Nữ chúa... Những thứ cảm xúc đó tôi không cần!

-Sao Ly, ngẩng mặt lên, nhìn anh này!

Tiếng nói quen thuộc nghe quá gần, giống như một câu thần chú buộc tôi phải tuân mệnh. Tôi úp mặt lên đầu gối, lắc đầu ngoàng ngoạy.

-Sao Ly... làm ơn đi. Em khóc như vậy anh đau lòng lắm biết không?

Là “đau lòng” sao? Đau lòng là một biểu hiện của sự thương hại à? Tôi muốn hỏi như vậy nhưng không dám. Lỡ như câu trả lời là PHẢI thì...

Sau nhiều lời dụ dỗ của anh tôi cũng thút thít rời mặt khỏi cái đầu gối. Cả người tôi lúc này đang rút lên, co ro trên ghế. Ngạn Luật đã quỳ dưới sàn nhà từ lúc này. Anh làm tôi liên tưởng tới một chú chó ngao to lớn, đang ngồi bên dưới, ngẩng đầu an ủi cô chủ.

-Từ khi nào vậy, Sao Ly? Em đã không còn là em gái của anh từ bao giờ?

Anh ấy hỏi, không biết tôi có làm không vì nghe giọng nói có chút ngọt ngào lẫn sự phấn khích. Tôi vừa thút thít vừa nói

-Không biết... chắc là trước cả khi em nhận ra.

Ngạn Luật cười, nụ cười ranh mãnh tôi rất yêu thích. Nó làm những đường nét trên mặt anh hoàn hảo hơn, khí chất thông minh sáng lạng hơn

-Sao Ly... em làm anh muốn “bệnh” quá.

Đôi mắt ấy mơ màng nhìn tôi, giống như nhìn một làn sương không có thật

-Em ghé tởm tới mức truyền dịch bệnh cho anh sao?

Tôi chưa xót hỏi, thả hai đôi chân xuống đất để nó không làm vật cản giữa chúng tôi.

-Đúng vậy... bệnh của anh chắc không có vắc xin nào phòng ngừa được rồi...

Sau khi nói xong Ngạn Luật vươn người tới để hôn tôi. Ồ phải! Là HÔN đó! Chữ này chạy xẹt qua tâm trí tôi khá nhanh, đơn giản vì tôi đã một lần có kinh nghiệm về nó. Tôi ngạc nhiên mở to hai mắt... trong hoàn cảnh này mà anh làm như vậy phải chăng muốn tôi hiểu lầm? Tôi sẽ tin là Ngạn Luật cũng yêu mình mất thôi!

Dù nghĩ vậy nhưng tôi cũng muốn mình hiểu lầm một phen. Nụ hôn thứ hai trong cuộc đời tôi khác xa với cái đầu. Lần đó tôi nhớ mình ở vào thế bị động, bị anh ấy đè đầu ra sau mà ngẫu nhiên, hoàn toàn nằm trong vòng áp đảo. Còn bây giờ, tôi không phải ngửa mặt lên mà là cúi mặt xuống! Ngạn Luật quỳ bên dưới, rướn người chờ sự ủng hộ của tôi. Anh ấy giống như một nô lệ sẵn sàng phục vụ. Tôi thấy mình có mọi quyền hành trong tay, tôi thấy mình nắm bắt và sở hữu anh. Cảm giác rất tuyệt!

-Này... đừng bắt anh đợi dài cổ vậy chứ? Kỹ năng lần trước anh luyện cho em bay đi đâu rồi?

Ngạn Luật thì thầm, môi anh đang chạm vào môi tôi và trao mọi sự điều khiển cho tôi. Một bản năng nằm sâu bên trong người tôi dậy, tôi vỗ lấy anh ấy, giống như con mèo tóm gọn chú chuột.

Bây giờ tôi là một ả dâm nữ có hạng ==

Thật khó mà diễn tả cảm xúc của tôi khi đó! Tất cả nên gói gọn trong một chữ: MUỐN.

Muốn cái gì ấy nhỉ? Hãy thử tưởng tượng: bạn đang ở trong một không gian tối om và một người khác phải đang sát bên bạn, gần tới nỗi bạn nghe được tiếng thở phập phồng, nhịp tim thành thịch. Đặc biệt là bạn phải yêu người ấy thiết tha! Bạn sẽ MUỐN cái gì vào lúc đó?

Tôi không biết bạn muốn cái gì. Chuyện đó còn tùy thuộc vào độ “trong sáng” của mỗi người... Nhưng xin thưa, đầu óc tôi đen sì ==

Tôi MUỐN anh ấy! Muốn tất tần tật những gì là của anh ấy! Muốn mình hòa hợp vào anh, muốn cơ thể chúng tôi là một, là của nhau!

Nụ hôn dài mãi chẳng có điểm dừng vì tôi không thể nhớ nổi phải dừng lại như thế nào. Tôi là người bắt đầu nhưng không biết kết thúc, có bị ngạt thở cũng không biết buông ra làm sao. Cuối cùng, người cứu tôi khỏi cái chết thiếu oxy là Ngạn Luật. Tôi thở hồng hộc như vừa được vớt lên từ dưới nước. Lúc đó tôi cũng kịp nhận ra vị cứu tinh của tôi không được “bình thường”. Ngạn Luật kéo ghì tôi vào anh. Ngồi ở bên dưới, anh hơi gấp khó khăn khi hôn môi nhưng chắc chắn vô cùng thuận lợi với những “kiểu” ve vãn khác. Anh ấy úp mặt vào ngực tôi, “làm” cái gì đó mà tôi phải bật cười vì.... nhột!? (rõ biến thái >_<)

Hai má tôi đỏ ửng dù không nhìn thấy trong bóng tối. Sự thân mật này làm tôi ngượng ngịu nhưng tôi vẫn rất thích. Vòng tay ôm lấy mái đầu bù xù của anh, tôi hy vọng có thể kiềm hãm bờ môi không biết an phận của Ngạn Luật. Anh ấy giống như đứa trẻ nghịch ngợm trong lòng tôi... và tôi chắc chắn không đủ uy quyền để dạy dỗ nó!

Ngạn Luật không để tôi làm anh bí thở. Anh ấy chộp lấy cánh tay tôi và kéo nó xuống, cũng như lôi tuột thân người tôi khỏi cái ghế. Tôi bị mất đi thể thượng phong, giờ lại thấp hơn anh rồi... lại thành kẻ bị động! Tôi chỉ biết hờn dỗi trách:

-Sự phục tùng của anh chỉ tới đó thôi sao?

Ngạn Luật cười, gian tà hết chỗ nói

-Chấp nhận đi. Vì em đã nói yêu anh trước!

Sau đó thì tôi bị.... “làm thật”. Nhưng chuyện đó không quan trọng. Quan trọng là lời nói lúc nãy của anh ấy...

-Ngạn Luật, nói vậy... có phải ý anh là: “anh sẽ nói yêu em sau”?

Ngạn Luật dừng lại, anh rời khỏi cái cổ mong manh của tôi.

-Sao Ly... em thiếu nhạy cảm trầm trọng đó! Điều này còn phải nói sao? Anh như vậy còn phải trả lời sao?

Tôi thắc mắc cái cụm từ “anh như vậy”. Như vậy là như thế nào? Tôi nhìn lại mình, nhìn lại Ngạn Luật. Chúng tôi đang làm chuyện gì vậy nè? Ngạn Luật thở dài cố kiên nhẫn trước cái đầu hoạt động như rùa bò của tôi. Dưới ánh sáng mờ mờ tôi phát hiện cái áo thun của anh bị ném vào góc ghế. Làn da màu đồng bóa chặt những bắp cơ cứng như đá. Tôi đang ngồi trong lòng anh, tay đặt trên làn da đó...

-A...ơ... sao lại...?

Tôi chẳng nói được cái gì ra hồn. Những từ ngữ vô nghĩa vụng về làm sự kiên nhẫn của Ngạn Luật bị phá sản. Anh rút đầu vào cổ tôi một lần nữa. Giọng nói khàn khàn đầy đe dọa:

-Hãy nhớ: anh là một diễn viên đa năng. Anh từng đóng nhiều vai trong cuộc đời em phải không? Anh nghĩ mình đủ tài để diễn tất cả các vai, như là... một người tình chẳng hạn. Cái đó dễ lắm! Vì anh luôn luôn sẵn sàng, chỉ cần một chút xúc tác... như đôi mắt em bây giờ vậy!

Lúc đó tôi không hiểu lắm nhưng vài năm sau Ngạn Luật đã nói với tôi rằng đôi mắt tôi thường giống như loài thủy yêu, nó thường đánh gục bức tường nhẵn nại của anh, tạo ra thứ phép màu buộc anh phải... làm những chuyện xấu xa tựa như... cắn vào cổ tôi hay... biến quần áo tôi thành mớ mớ vụn vụn hoặc... quăng tôi xuống giường như một con gấu bông!? Rõ ràng là anh đang dùng thủ đoạn để đổ hết tội lỗi cho tôi mà không chịu công nhận bản chất “đen tối” của anh ta!

Mà thôi... đó là cuộc tranh cãi diễn ra mấy năm sau đó! Chuyện tế nhị như vậy mà tôi cũng nói ra tỉnh bơ chứng tỏ mặt tôi chai hơn cả bàn ủi rồi == (Nếu muốn biết rõ thì các bạn cứ chờ đọc phần ngoại truyện ha!)

Ngạn Luật bây giờ hoàn toàn là Ngạn Luật mà tôi biết. Cơ thể anh quen thuộc vô cùng. Anh ấy làm tôi điên đảo. Với một chút ý thức còn sót lại tôi đã nói một điều mà về sau tôi vô cùng hài lòng về quyết định này:

-N...Ngạn... Luật... em... thích cái giường hơn! Sàn nhà rất lạnh....

35. Chương 35: Cuộc Trốn Chạy Nực Mùi Thuốc Súng

Đó là một đêm trời se lạnh. Căn nhà đã lâu vắng bóng người nay chứng kiến nhiều sự kiện trong cái đêm ngắn ngủi đó. Có thể nói cái đêm ấy tôi vô cùng hạnh phúc khi chúng tôi thuộc về nhau, một cách trọn vẹn. Nhưng sau đó, mọi thứ diễn ra quá nhanh đến nỗi não bộ của tôi không sao tiếp thu hết...

Người ta nói rằng: Cách khiến một con người đau khổ nhất là đưa họ lên thiên đường rồi đạp họ xuống địa ngục!

Trên chiếc giường lớn của anh, tôi hả hê cuộn tròn trong vòng tay yêu thương. Lần đầu tiên tôi nếm trải những kiểu hành động thân mật mà chỉ hai người yêu nhau mới làm... Hôn đường như không bao giờ đủ, nói yêu chẳng bao giờ bộc lộ hết nỗi lòng. Do vậy, cách từ tốn mà hiệu quả nhất là cả hai cùng im lặng và cuộn lấy nhau. Tôi biết rằng nơi an toàn và bình yên nhất trên thế gian là khi ở trong lòng anh. Ngạn Luật không làm tôi thất vọng, anh ấy dường như hiểu được suy nghĩ của tôi, chỉ lặng thinh và ôm lấy tôi thật chặt. Tôi vui đầu vào vòm ngực trần ấm áp, tận hưởng những cử chỉ vuốt ve nhẹ nhàng và thỉnh thoảng là những nụ hôn phớt qua-không cuồng nhiệt nhưng đầy dư vị. “Ngủ đi em!” Ngạn Luật cứ nhắc nhở tôi như vậy. Cả anh cũng không ngủ mà lại yêu cầu người ta ngủ! Làm sao mà ngủ nổi đây, khi tim cứ đập thình thịch và tâm trạng xúc động rối bời?

-Kể chuyện em nghe đi!

Cuối cùng tôi cất tiếng nói, cố ý tìm việc gì đó lấp đầy những phút nhàn rỗi này.

-Anh không có tâm trạng...

Ngạn Luật từ chối không chút màu mè. Lại hôn lên trán tôi và lặp lại “Nhắm mắt và ngủ đi, em mệt rồi!” Tôi làm lơ trước mệnh lệnh đó, tiếp tục muốn nói chuyện

-Em thấy lạ lùng lắm... Mọi thứ, có vẻ như không thật...

Anh thở dài uể oải hỏi

-Không thật thế nào?

Tôi liếm môi, ngửa đầu ra để nhìn anh. Trong bóng tối chỉ có đôi mắt Ngạn Luật là lấp lánh một thứ ánh sáng dịu dàng.

-Làm sao anh có thể yêu em hả anh? Làm sao mình có thể yêu nhau? Mù mịt quá... không có tương lai có phải không?

Hình như anh ấy chau mày lại nhưng rồi nói lỏng vòng tay chỉ khẽ vuốt má tôi

-Em nghĩ nhiều quá... có vẻ như... em trưởng thành một chút rồi...

-Đương nhiên! Em 18 rồi, và cũng là một Nữ Hoàng!

Ngạn Luật thở dài, tôi có cảm giác hai từ “Nữ Hoàng” làm anh chạnh lòng

-Ừ... em là Nữ Hoàng... còn anh là Tướng quân. Suýt chút nữa anh quên mất điều này!

Ngạn Luật lại vỗ lấy tôi nhét vào lòng, môi anh gấp gáp hôn bất cứ chỗ nào anh có thể hôn. Tôi thả lỏng để mặc anh xâm chiếm cơ thể mình nhưng Ngạn Luật vẫn là Ngạn Luật. Lý trí là cái tôi đặt trưng nhất của anh ấy. Anh ấy luôn biết đâu là giới hạn và làm sao để không vượt qua nó. Sau một hồi hôn loạn xạ, Ngạn Luật cũng ngừng lại một cách khổ sở. Quần áo tôi mặc cũng trở nên xộc xệch ít nhiều.

-Sao chúng ta không phải những người bình thường nhỉ?

Anh hỏi một câu mà tôi biết trên đời chỉ có thần định mệnh mới giải đáp nổi. Căn phòng lại chìm vào im lặng.... mãi cho tới khi một loạt tiếng tút tút vang lên khiến tôi giật mình. Ngạn Luật phản ứng với âm thanh đó quá nhanh. Anh bật dậy và nhảy khỏi giường. Tôi còn chưa hiểu mô tê gì thì đã nghe tiếng cộc cạch dưới gầm giường. Anh ấy đang kéo cái gì đó ra. Là cái ngăn chứa đặc biệt mà anh từng nói, quả đúng là có vài thứ vũ khí trong ấy...

-Ngạn Luật?

Tôi cũng ngồi dậy lo lắng căng mắt nhìn vào bóng tối. Lưỡi lê sắc nhọn phản xạ ánh sáng lập lờ. Có tiếng lên đạn ở ngay bên cạnh. Ngạn Luật nói thật gọn:

-Anh đã khởi động lại hệ thống cảnh báo khi này. Có người vào nhà!

Một cơn lạnh chạy dọc xương sống khi tôi nhìn anh chộp lấy cái áo sơ mi trên giá và mặc vào rất cẩu thả.

-Em ở trong này. Có động tĩnh gì cũng không được rời vị trí!

Ngạn Luật nói y như cách người thủ lĩnh ra lệnh cho binh sĩ, có lẽ vì quen miệng. Anh quay lại bên cạnh tôi, cố trấn an bằng bàn tay ấm áp dịu dàng

-Đừng lo quá, có thể là... vài tên trộm thôi! Chờ anh nhé!

Nói rồi Ngạn Luật đặt môi lên trán tôi và cũng rời đi trong tích tắc. Tất cả những gì diễn ra sau đó đến rất rất nhanh....

Ngạn Luật phóng ra khỏi phòng, khóa trái cửa, nhốt tôi trong bầu không khí ngột ngạt, tăm tối và đáng sợ. Tôi lắng tai nghe. Sao im ắng như vậy? Thời gian cứ trôi thật thật chậm... tôi chẳng biết mình chờ như vậy đã được bao lâu cho tới khi hai âm thanh lớn vang lên nghe rất rõ ràng: “PHẪNG!PHẪNG!”

Khoảng cách giữa hai âm rất gần, dường như là phát ra cùng lúc. Tôi cam đoan là tiếng nổ của súng. Đầu óc bỗng trống rỗng. Ngạn Luật đâu rồi? Âm thanh này là sao? Trộm thì có cần phải dùng tới súng không?

Tôi run rẩy đứng dậy, không màng tới lời căn dặn của anh. Tôi chạy về phía cửa nhưng có tiếng bước chân làm tôi khựng lại. Là tiếng giày và rất vội vã.

-VIỄN XUYÊN!

Tên tôi được xướng lên cùng lúc cánh cửa phòng giật mạnh. Cửa bị khóa trong rồi!

-Viễn Xuyên, là chị đây! Mở cửa ra...

Tiếng của Dĩ Linh làm tôi bừng tỉnh, không có ý nghĩ nào tồn tại khi tôi đưa tay vặn khóa cửa. Dĩ Linh ập vào nhanh như cơn lốc

-Lạy chúa! Chị tìm được em rồi, tìm được rồi!

Dĩ Linh ôm chầm lấy tôi, mạnh tới mức làm tôi đau. Đau thì tốt rồi, tức là tôi không phải mơ. Tôi chẳng nói năng gì hết khi chị bật công tắt đèn. Trong ánh sáng trắng của đèn huỳnh quang, hình ảnh chị hiện lên rõ ràng. Dĩ Linh mặc một bộ đồ thun gọn và bó sát, vai chị đeo balô to, chân mang giày thể thao, tóc cột đuôi ngựa trên chòm đầu. Chị trông giống một vận động viên leo núi vào lúc 4 giờ sáng.

Dĩ Linh nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt quét từ chân tới đầu rồi cuối cùng là rơi xuống chiếc giường lộn xộn chần gối phía sau.

-Liêu Thần Phong to gan! Chị sẽ giết hẳn!

Dĩ Linh rít lên qua kẽ răng, mắt chị lấp lánh tia lửa. Tôi bấy giờ mới giật mình nhìn lại bản thân. Có lẽ những dấu hôn còn đỏ ửng trên cổ và vai. Nhớ lại cái danh “sát thủ bò cạp” của Dĩ Linh tôi vội vã biện minh

-Không! Chẳng có gì xảy ra hết! Anh ấy không đi quá trớn đâu... em và Ngạn Luật chỉ...

Tôi ấp úng tìm một từ thích hợp ghép vào. Thực lòng tôi thấy muôn phần xấu hổ lẫn tội lỗi. Đời nào phận em lại đi tình gian với anh rể tương lai kia chứ. Hơn nữa chị ấy còn đang mang thai... Nghĩ tới đây tôi thấy cả xác lẫn hồn đều tái tím. Hồ đồ thật mà! Sao tôi lại quên chi tiết tối quan trọng này? Dĩ Linh đang mang giọt máu của hai người trong cơ thể... Bấy giờ tôi chỉ lăm bằm trong đầu hai chữ: LOẠN LUÂN! Vậy là những phút bốc đồng đã biến tôi từ một cô gái hiền lành thành một người vô đạo đức không cách nào cứu vãn được. Tình yêu thật là nguy hại mà. Tôi vì nó đã thành ra một người vô nhân phẩm rồi sao?

-Ôi chị ơi... em xin lỗi, là lỗi của em. Chị đừng giận sẽ ảnh hưởng tới em bé... Em, đều là lỗi của em hết!

Dĩ Linh vẫn rất giận. Chị gắt giọng nói

-Bỏ đi! Chị sẽ trả hận sau. Bây giờ lo cho em trước... Sẵn tiện nói luôn, không có em bé nào ở đây hết. Tất cả là một màn kịch!

Tôi má miệng không tin vào tai mình. Một niềm vui sướng lạ lùng nhảy múa trong thâm tâm. Vậy là... hai người không...

Nhìn thấy bộ dạng ngạc nhiên lẫn sung sướng thái hóa của tôi, Dĩ Linh nhắm mắt nói thêm

-Là vì Thần Phong muốn chắc chắn cha chị sẽ theo phe chúng ta... nên cố tình dàn dựng để ông coi anh là người một. Nhưng mà chuyện tốt đã bị em phá hỏng rồi còn đâu? Cha chị sẽ giữ thái độ trung lập!

Tôi mím môi chậm chậm hiểu ra. Nhìn khuôn mặt thất vọng của chị tôi lấy hết can đảm khẽ hỏi

-Dĩ Linh, chị thật lòng yêu anh ấy đúng không? Và... chị căm ghét em đúng không?

Thay vì trả lời Dĩ Linh tháo ba lô và lôi ra một bộ quần áo bảo tôi thay

-Chúng ta sẽ rời Vương quốc trong 2 giờ nữa!

-GÌ KIA?

Tôi ngạc nhiên nhận bộ quần áo. Chị loay hoay với cái túi, tiếp tục đem ra nào là nón len, găng tay vớ, giày đi bộ...

-Em đang gặp nguy hiểm Nữ Hoàng à! Bọn chúng đã hành động rồi. Hoàng Cung đã bị khống chế và chúng ta đang ở thế bị động... có một chuyện chị nên nói với em...

Dĩ Linh dừng lại và nhìn sâu vào mắt tôi. Một nỗi sợ mơ hồ nào đó trong màu đen tuyền nơi mắt chị

-Vi Linh... cô thị nữ của em... cô ấy... đã chết rồi!

Tôi mở to mắt

-Sao ạ?

Dĩ Linh hít sâu rồi nhắm mắt lại

-Chúng tưởng cô ta là em, vì cô ta nằm trên giường của em... Vi Linh chết lúc ngủ, không đến nỗi quá đau đớn đâu...

Tôi thấy đầu óc mình quay cuồng. Chấp nhận sự thật về một cái chết bao giờ cũng khó khăn, cảm giác của 6 năm trước lại quay trở về, y như cái ngày tôi khóc bên giường mẹ. Tôi vừa mơ về Vi Linh cách đây vài tiếng đồng hồ... chị ấy trong mơ cũng là chết thay tôi. Không biết là cái chết thật có khủng khiếp như trong giấc mơ không...

-Vi Linh chết ra sao?

Tôi hỏi, không thể ngờ là giọng lại bình tĩnh như vậy khi nước mắt thì đang rơi

-Giống Liêu tướng quân, một cây tiêu lông ngỗng đâm vào cổ, chết vì độc được...

Bàn tay run run của tôi giờ lên cho chị mặc áo vào. Cảm tưởng mặt đất đang rung mạnh bên dưới. Dĩ Linh mang vớ và xỏ giày vào chân giúp tôi, miệng vẫn tiếp tục nói

-Bọn chúng đã làm cuộc đảo chính. Bây giờ 7 phần đều theo phe bà ta, may sao vẫn còn Quốc Công kiên quyết cầm cự. Xem ra chị và Thần Phong đã hiểu lầm ông ấy, chú Lữ Công của chúng ta rất trung quân và dũng cảm. Hiện tại có lẽ bà ta đã phát hiện Vi Linh không phải em. Có lẽ đã bủa quân đi tìm em rồi...

Tôi cắt ngang câu chuyện của Dĩ Linh:

-Khoan đã! Chị nói “bà ấy” là ai cơ?

Dĩ Linh ngừng việc cài khuy áo cho tôi. Chị ngẩng mặt lên nhìn, đôi mắt có chút ngạc nhiên nhưng chủ yếu và một nỗi buồn lai láng

-Thần Phong không nói với em à? Chính là Thái Hậu... Ngày trước chị đã không tin... chị luôn coi bà ấy là mẹ, bà ấy vốn rất dịu hiền...

Tôi không nói thêm lời nào nữa, đơn giản vì không biết phải nói gì. Thái Hậu-người phụ nữ tôi quý mến như mẹ lại có thể làm chuyện xấu xa thế sao? Ồ đúng rồi, trong phim cũng hay có loại tình tiết này. Hầu hết các bộ phim cổ trang về cung đình đều thích chọn nhân vật Thái Hậu làm vai phản diện kia mà... Cả trong truyện cổ tích cũng lấy người mẹ ghẻ là nguyên nhân của cái ác. Tôi biết thế nhưng vẫn không sao tưởng tượng nổi. Trước giờ trong lòng tôi (cũng giống như Dĩ Linh) đều xem Thái Hậu là một người nhân hậu tuyệt vời, thậm chí bà còn đem lại cho tôi cảm giác như một bà mẹ. Trên đời này có những sự thật phũ phàng tới thế sao?

Trong khi đầu óc tôi còn miên man nơi nào thì Dĩ Linh đã hoàn thành việc biến tôi thành con búp bê trang bị đầy đủ. Chị rút lượt búi lại tóc thật gọn gàng cho tôi và tôi biết mình đã sẵn sàng để đi xa.

Đầu óc tôi vẫn lân lân một cách kì lạ khi chị kéo tôi ra khỏi phòng.

-Đi thôi em, nín đi... Nữ Hoàng mà khóc như vậy sẽ không gây được lòng tin từ người khác đâu...

Dĩ Linh có vẻ thờ ơ trước nỗi đau của tôi. Chắc là vì chị không thân thiết với Vi Linh hoặc là chị có một trái tim quá mạnh mẽ. Khi tôi ra ngoài thì cả ngôi nhà đã bật đèn vừa đủ và khá đông “khách khứa”. Nhìn thấy tôi, tất cả đều quỳ xuống chào nhưng thậm chí tôi cũng không biết nhếch mép đáp lại. Tất cả đều là đàn ông, đều mặc quân phục, có chừng gần chục người. Ngạn Luật đứng trong số đó. Tôi phát hiện anh đeo dây đai bên hông với lủng lẳng những thứ vũ khí không rõ tên, cả trang phục cũng đã thay đổi. Có lẽ anh vừa trải qua một cuộc “tân trang” giống như tôi. Ngạn Luật không nhìn tôi mà nói với Dĩ Linh

-Làm sao em tìm ra bọn anh?

Dĩ Linh đi lướt qua, ơ thờ đáp:

-Tôi gần thiết bị định vị trong khay tai của anh!

Ngạn Luật sờ vành tai, nét mặt có chút phiền toái

-Từ bao giờ vậy?

Dĩ Linh cười khẩy, mỉa mai đáp:

-Gần đây thôi.. sao? Anh thấy bức bối hả?

Ngạn Luật lắc đầu và đi về phía sofa, nơi đó đang bày la liệt các thứ thiết bị cùng dây nhợ

-Không. Nếu em không làm thế thì đã không tìm được anh... đó là sự khôn ngoan!

Dĩ Linh trề môi

-Phải rồi, ít ra phải có 1 trong chúng ta biết khôn ngoan và tỉnh táo là gì chứ! Đâu thể như Ngài Đại tướng đây. Chỉ một phút thiếu lý trí đã cả gan đưa Nữ Hoàng ra khỏi Hoàng Cung mà không được bảo vệ. Thử

hỏi nếu tôi không tìm được hai người thì chuyện gì sẽ xảy ra. Thậm chí tới điện thoại cũng không gắn sim, Hoàng Gia xảy ra chuyện lớn như thế mà anh có thể không biết có thể nhỡn nhơ rong chơi ngoài này... Bình thường Liêu Thần Phong là một người hành động cẩn trọng lắm kia mà!

Giữa cuộc gây gổ của hai người, tất cả đều im re. Dĩ Linh tức giận, thần thái bốc lên một sức uy hiếp áp đảo. Hóa ra nàng Quận Chúa này không hề tầm thường. Tôi thấy cái danh “bò cạp” rất hợp với chị. Lúc này một ý nghĩ lạ lùng tự nhiên lóe lên trong đầu tôi: Nếu có ai đó trong gia đình xứng đáng với ngài vàng thì đó là Dĩ Linh!

Trước lời chỉ trích gây gổ của chị Ngạn Luật yếu thế thấy rõ. Nét mặt anh thống khổ khi anh cố giải thích

-Anh xin lỗi, là lỗi của anh cả. Không dùng điện thoại vì anh sợ có kẻ bắt được sóng và theo dõi anh. Vì biết là nguy hiểm nên anh cố gắng cắt hết những cái đuôi, có như vậy họ mới không biết anh đi đâu, đi với ai...

Dĩ Linh không đợi anh nói hết đã cướp lời

-Ồ phải! Sự thận trọng của anh nằm ở chỗ đó sao? Nếu anh thận trọng thì đã không bắt chấp mọi nguyên tắc đưa Nữ Hoàng ra ngoài!

Trong lúc tôi suy nghĩ nửa lên tiếng bào chữa thì một giọng nói khác đã sớm cất lên

-Quận Chúa, vi thần cả gan xin được góp ý với Người. Tuy rằng từ đầu Tướng quân đã kinh suất nhưng cũng nhờ thế mà Nữ Hoàng vẫn còn bình an đứng đây! Nếu có lỗi thì chính là vi thần cùng các đồng sự... không ngờ tên sát thủ lại lên được vào trong. Hắn gần như tàng hình! Cũng may Nữ Hoàng đã đi rồi! Còn cô gái kia...

Dương Cảnh – người này giờ đang nói quay sang nhìn tôi. Anh khụy một chân xuống và cúi thấp đầu

-Vi thần nghìn lần đáng tội chết, đã không bao vệ được nàng thị nữ của Người, thưa Điện hạ!

Tôi mím chặt môi, lại nhớ về Vi Linh mà rơi nước mắt. Tôi ngồi xổm xuống bưng mặt khóc, bao nhiêu phần uất mặc cho nó tuôn trào ra hết. Thật là thiếu hình tượng lắm sao! Nhưng bây giờ còn quan tâm làm chi cái đó nữa. Tôi đã mất chị, một người chị gái, một người bạn thân thiết và gần gũi. Tôi sai rồi! Tôi không nên bỏ chị lại. Nhớ ánh mắt lần cuối cùng tôi nhìn thấy khi cánh cửa đóng lại, đó là cặp mắt phiền muộn và hoảng sợ. Tôi tự hỏi có phải chị đã linh cảm thấy một sự chia cắt. Vi Linh là cô gái nhạy cảm, không loại trừ khả năng giác quan thứ 6 của chị mách bảo điều gì. Nếu không vì quá chú tâm tới chuyện đi chơi có lẽ tôi sẽ cảm nhận được nỗi bất an ấy, sẽ nghe thấy lời cầu cứu của chị...

Một bàn tay vuốt lên mái tóc tôi.

-Sao Ly... anh rất tiếc... đừng khóc nữa em! Có lẽ đó là số mệnh của cô ấy. Đúng ra từ đầu anh không nên nghi ngờ về sự trung thành của Vi Linh... anh nghĩ cô ấy không oán trách em đâu, hãy để linh hồn Vi Linh an nghỉ!

Tôi mếu máo nói bằng những câu từ đứt gãy

-Kh...không... làm sao... chị ấy chết được? Vi Linh ơi... chị là bạn của em mà! Tối qua em đã mơ thấy chị... có phải chị tới tạm biệt em không?

Trong hình ảnh nhòe nhoẹt trước mắt tôi nhìn thấy mọi người quanh tôi đang cúi đầu. Dĩ Linh xoay mặt đi. Ngạn Luật để tôi gục lên vai anh, khóc mãi...

Dĩ Linh là người đầu tiên phá tan bầu không khí ngập tràn nước mắt. Bằng giọng nói đanh thép chị khuyên tôi

-Viễn Xuyên à... em bình tĩnh lại đi. Đừng quên, em vẫn là Nữ Hoàng! Tình cảm không nên chỉ hướng về cá nhân nào đó. Trái tim em phải trải rộng cho toàn dân. Bây giờ không phải lúc than khóc. Em đang gặp nguy hiểm, bọn chị đang gặp nguy hiểm, Gia tộc của chúng ta và cả đất nước đang lâm nguy. Thân là Nữ Hoàng em phải tỉnh táo để còn xem xét đại sự chứ!

Ngạn Luật đỡ lời chị ngay:

-DĨ LINH! Em không biết là Sao Ly rất đau buồn sao? Lời lẽ chỉ trích như thế không thể nói sau hả? Trái tim em là đá hả?

Mặt chị đánh lại và tỏa ra một luồng khí đầy uy hiếp

-Tim của tôi là gì anh không đủ tư cách đánh giá! Tôi chỉ biết đâu là cái quan trọng, đâu là điều cần lưu tâm. Tôi không cho phép bất kì ai xâm phạm tới gia tộc, quyền lực của gia đình tôi, cũng như thần dân và giang sơn này! Bản thân anh là cũng là thuộc hạ của Hoàng Gia. Hãy làm trọn bổn phận của mình! Hãy lấy công chuộc tội và bỏ ngay cách xưng hô xỏ xàng đó với Điện hạ đi! Không vị hạ thần nào gọi Vua bằng tên cả!

Cả ngôi nhà nín khe trước từng câu từng từ mà miệng chị thốt ra. Dĩ Linh quá oai hùng, chị hầu như có mọi tố chất của một nữ chúa. Ngay cả Ngạn Luật cũng phải nhún nhường. Nếu chị là Nữ Hoàng thì tuyệt vời biết bao. Tôi mãi mãi không thể mạnh mẽ như chị, mãi mãi không học tập được tinh thần “lấy dân làm gốc” của chị.

Dường như không ai động đậy cho tới khi tiếng ồ ồ của máy bộ đàm vang lên:

“Alô, alô, nhóm số 6 đường phía Tây thông báo, phát hiện 1 trực thăng không xác định, khoảng cách 14 km. Xin chờ lệnh của Đại tướng...”

Mọi người cùng nhìn về máy bộ đàm mà anh đeo trên người. Ngạn Luật và Dương Cảnh trao nhau một ánh nhìn rất nhanh. Tôi đã kiểm được cơn xúc động nhờ Dĩ Linh, bấy giờ cũng biết phải tự mình đứng dậy. Ngạn Luật nhìn tôi lo lắng trong lúc anh đưa bộ đàm lên miệng

-Báo cáo rõ tình trạng dân cư!

Bên kia trả lời:

-Có một dãy nhà cách đây 16m ngoài ra là rừng!

Ngạn Luật chớp mắt lạnh lùng hạ lệnh

-BẮN HẠ!

Dĩ Linh bậm môi không hề phản đối. Có vẻ như sau bài thuyết giáo của chị mọi người đã biết việc phải làm.

Đây là lần đầu tôi nhìn thấy Ngạn Luật lúc anh thi hành công vụ. Chắc không ai ngờ rằng tên Tướng quân vô dụng này thực ra là một nhà lãnh đạo có tài. Ngồi trên cái ghế bên cạnh Dĩ Linh tôi theo dõi mọi người bận rộn làm việc. Phòng khánh nhỏ tự nhiên biến thành một căn cứ quân sự hãn hoi. Ngạn Luật, Dương Cảnh và 2 người nữa trong Ban chỉ huy chụm đầu lại thì thầm. Cây bút lông trên tay anh đánh vài dấu chéo lên tấm bản đồ ở giữa bọn họ. Một nhóm người khác thì đang liên lạc với tàu bè gì đó, có người đang mãi mê nạp đạn cho tất cả các khẩu súng chúng tôi có.

Dĩ Linh có vẻ rất bồn chồn. Chị liên tục đổi tư thế ngồi, mắt nhìn chăm chăm ban chỉ huy. Tôi đảo mắt xung quanh và thấy căn nhà đã buông hết rèm. Có lẽ trời sắp sáng.

Trên cái cửa và bức tường đối diện có hai lỗ thủng.

-Ai bắn vậy chị?

Tôi chỉ tay lên tường và hỏi Dĩ Linh.

-Cái đó là Dương Cảnh, bên kia là Thần Phong... họ bắn nhau nhưng ai cũng tránh được! Đúng là lũ người hấp tấp chưa chi đã chia súng ra, cũng may cả hai đều ngang ngựa nhau...

Tôi chợt nhớ hai âm thanh làm tôi hoảng sợ khi nãy. Thì ra chỉ là nhầm lẫn.

-Chị kể rõ cho em biết tình hình đi. Mọi người tới đây như thế nào?

Dĩ Linh nhìn tôi, chậm rãi bảo

-Chị bị đánh thức vào giữa khuya. Dương Cảnh báo chị biết vừa có sát thủ đột nhập Chánh Cung, đồng thời cũng nói luôn chuyện em đã ra ngoài. Chị bảo họ vờ im lặng cứ như không phát hiện điều gì bất thường. Liều phũ cũng nhận được tin ngay lúc đó nhưng vì Thần Phong vắng mặt nên chẳng ai biết làm gì. May

sao dám thuộc hạ của anh ta không tới nỗi tôi đã tự động tập hợp lại theo như kế hoạch dự phòng đã thiết lập nhiều năm trước. Mọi người ở đây là đội HỘ GIÁ ĐẶC BIỆT, được Liêu gia bí mật huấn luyện từ ngày cha em qua đời. Mãn Bình tướng quân đã đoán trước sẽ có ngày em cần tới bọn họ. Nội trong vài giờ tới em sẽ được hộ tống ra khỏi Vương quốc an toàn. Chờ khi dẹp xong nội loạn sẽ đón em về! Tình hình ở đây quá nguy hiểm, em ở lại là không an toàn... Thái hậu, à không, người đàn bà đó đang lung sục em đó! Nhiệm vụ đầu tiên là bảo vệ Nữ Hoàng, Vua còn thì nước mới còn!

Một cơn ớn lạnh chạy dọc xương sống. Tôi cuối đầu nén nỗi sợ hãi. Tôi thấy mình được đặt vào một vị trí nào đó quá quan trọng nhưng bản thân lại dường như bối rối vô dụng, không biết sử dụng cái địa vị đó thế nào cho tốt. Nếu Dĩ Linh là tôi, chị chắc chắn biết mình nên làm gì... chắc chắn sẽ không là một vị Vua yếu ớt cần tới sự che chở của thuộc hạ.

Lúc đó, lại có tiếng điện thoại reo. Ngạn Luật rút phone từ túi quần và bấm loa. Giọng nói phát ra hơi ồm ồm

-Tin tức từ Quang Minh Điện.

-Nói mật khẩu!

Bên kia đáp lại ngay

-Mật khẩu là “ba con vịt con”

Nét mặt anh đành lại lạnh lùng đáp

-Mật khẩu sai.

Bên kia đầu dây ú ớ

-Hả? O... không phải sao? Vậy thì... “ba con gà con”, “ba con chó con”... hay là “ba con heo con”?

Mọi người có mặt trong nhà há hốc miệng nhìn cái điện thoại. Dĩ Linh vùng khỏi ghế hét toát lên

-ANH À! Giờ là lúc nào mà còn đùa được? Nói mau, hiện giờ bên đó ra sao?

Thì ra là Dĩ Thuật. Cái ông anh này vẫn chứng nào tật nấy, chẳng bao giờ chịu nghiêm túc. Tiếng thở dài phát ra rồi anh nhè nhẹ đáp

-Không tốt lắm. Một tiếng nữa sẽ có cuộc họp. Thái hậu triệu tập quan thần muốn lập chính phủ tạm thời.

Ngạn Luật nghiêng răng

-Láo xược! Nữ Hoàng còn sờ sờ ra đó bà ta dám tự ý thay đổi để chế sao?

-Haizz... nói gì thì nói, Thái hậu quá có uy trong Hoàng gia. Rất nhiều người sẵn sàng quỳ dưới chân gọi bà ta Nữ Hoàng. Nghe này, tôi không khuyến khích nội chiến nhưng tôi nói thẳng: Tôi không phải cùng một phe với anh đâu! Giống như cha tôi, tôi xin rút khỏi vụ này!

Dĩ Linh thất vọng kêu lên:

-ANH! Sao lại vô tâm như vậy? Anh có thể trừng mắt nhìn nhìn bà ta làm chuyện ác sao? Anh cho là ngồi im thì sẽ không bị liên lụy tới sao???

Dĩ Thuật đáp lại tuy không cương quyết nhưng không ngập ngừng

-Phải... anh biết mình hơi hèn nhưng... quả thật bà ấy mạnh quá! Anh sẽ không liều mạng. Xin lỗi em, xin lỗi Viễn Xuyên... mong hai em thông cảm, anh không muốn đánh mất địa vị của mình! Anh hứa sẽ không góp sức với Thái hậu nhưng với bọn em cũng vậy... Xét về đạo lý anh sai, nhưng người ta sống ngoài đạo lý cũng phải có thực tế... Có lẽ anh thuộc tuýp người thực dụng!

-Không cần nói nữa!

Tôi cắt ngang những giải bày của Dĩ Thuật. Bây giờ mới hiểu cuộc đời thật không trọn vẹn. Tôi đã nhìn cuộc sống với lăng kính màu hồng quá lâu. Cứ nghĩ là người một nhà thì sẵn sàng tương trợ nhau. Trước sự quay lưng của người thân, tôi thấy mình trưởng thành ra một chút!

-Anh có quyền lựa chọn, em có thể thông cảm!

Có thể nói là quá khoan dung không? Tôi không biết, chỉ cảm thấy cư xử như vậy là đúng đắn. Nói trắng ra là anh họ đã PHẢN BỘI tôi. Nhưng tôi không thể trách anh ấy, Dĩ Thuật có lý do để hành xử như vậy, nếu trách thì trách tôi không tạo được niềm tin nơi anh, trách tôi quá kém cỏi...

Cả hai bên đều im lặng một lúc, cuối cùng Dĩ Thuật nói mấy lời:

-Cảm ơn em, với anh, em mãi là một Nữ Hoàng chân chính! Hãy đi khỏi đây an toàn nhé! Liêu Thần Phong! Tuy tôi không có chút cảm tình với anh nhưng lần này tôi hạ mình van xin anh một điều: Hãy bảo vệ em gái họ của tôi!

Tiếng tút tút báo hiệu một sự chia ly không biết tới bao giờ sẽ gặp lại. Tôi ngả người mệt mỏi trên ghế sofa. Dĩ Linh nắm tay tôi nói khẽ

-Đừng lo, chị tin Dĩ Thuật sẽ nghĩ lại. Lời tha thứ của em đã khiến anh ấy lung lay rồi!

Tôi mở to mắt nhìn chị. Thật sao? Tôi vừa thuyết phục anh ấy sao? Trong khi tôi còn mãi hoài nghi thì giọng nói của Ngạn Luật cất lên làm mọi người chú ý

-ĐÃ TỚI LÚC RỒI!

Tất cả đồng loạt đứng lên. Tôi cũng vội vã làm theo, quên mất là một Nữ Hoàng thì không phải tuân lệnh.

-Kế hoạch là thế này: Chúng ta đã huy động được 15 chiếc ô tô, chọn đường bộ là hợp lý nhất. Trục thẳng khi này có lẽ đã gửi tín hiệu đi, không lâu nữa sẽ có nhiều người hơn tới chỗ này. Hiện tại chúng ta có khoảng 50 người. Đội hộ tống đặc biệt sẽ chia nhau lái xe, Nữ Hoàng sẽ ngồi một trong 15 chiếc, như vậy sẽ khó bẻ đoán được. Nhóm số 1 sử dụng 3 phi cơ chúng ta có được, chiến đấu toàn sức nếu có tấn công trên không. Ba đội phục kích lập tức di chuyển dọc theo khu vực nơi Nữ Hoàng sẽ đi qua. Hiện giờ dân chúng đã được sơ tán, có thể yên tâm không có thiệt hại mạng người. Bằng mọi giá phải tới được Cảng Đông và lên tàu! Vì vinh dự của bản thân và vì lòng trung thành với Nữ Hoàng, với Tổ quốc, tôi yêu cầu tất cả các anh chiến đấu và hy sinh như những anh hùng! Tất cả rõ chưa?

Trong nhà chỉ có khoảng 20 người, cùng với những người đang nghe lệnh qua máy bộ đàm đồng loạt hô to:

-YES SIR!

Bấy giờ tôi ý thức rõ ràng hơn sự nghiêm trọng cũng như tính nghiêm túc của chuyến đi này. Sẽ không giống như lần tôi và Ngạn Luật trốn cung điện ra ngoài chơi. Lần này rất nguy hiểm, có thể sẽ có người mất mạng... vì tôi! Bàn tay run rẩy bám vào Dĩ Linh. Khuôn mặt chị điềm tĩnh lạ thường, không thua kém bất cứ nam nhi nào.

36. Chương 36: Cuộc Trốn Chạy Nực Mù Thuốc Súng 2

-ĐƯỢC. NGAY BÂY GIỜ: XUẤT PHÁT!

Tất cả đều di chuyển, Dĩ Linh kéo tôi đi. Lần đầu trông thấy bầu trời xanh, vậy là một ngày mới vừa bắt đầu. Đêm qua thật là một đêm dài! Có một hàng dọc ô tô đỗ sẵn bên ngoài nhà, mọi người bủa ra leo vào trong xe.

Dương Cảnh tới trước mặt tôi

-Điện hạ, Quận Chúa, vi thần sẽ đưa hai vị đi!

Dĩ Linh gạt đầu lôi tôi vào trong xe của anh. Tôi ngó dáo dạt hỏi rất ngu ngốc

-Ngạn Luật không đi sao?

Dương Cảnh từ tốn đáp

-Có thưa Điện hạ, nhưng là trong chiếc khác!

Khi tất cả đã an vị đoàn xe nối đuôi nhau chạy về hướng Đông. 10 phút đầu di chuyển đường như rất thuận lợi cho tới phút thứ 12 thì loa trong ô tô kêu lên

-Báo cáo Đại tướng, đội phục kích phát hiện 2 trực thăng, 7 ô tô đen kiểu quân đội đang di chuyển phía sau. Tốc độ 200 km/h và đang tăng. Khoảng cách là 18 km. Xin hết!

Ở một nơi nào đó Ngân Luật trả lời

-Bám sát, báo cáo mọi thay đổi. Sẵn sàng bắn hạ. Đội hộ tống thiết lập đội hình và tăng tốc, 200 km/h! Đội phục kích dồn hết ra trước, đảm bảo an toàn phía trước! Đội phi cơ lùi lại, thủ tiêu nhóm trực thăng trước, không cần khoan nhượng!

-RỒ!

Nhiều giọng nói với nhiều cung bậc đồng loạt đáp trả. Hai vai Dương Cảnh ngồi phía trước như đơ ra. Anh đẩy cần số và lao vút đi rất nhanh. Những chiếc ô tô khác bắt đầu chạy ở hai bên, trước, sau. Xe của chúng tôi đi ngay vị trí giữa, được bảo vệ chu đáo. Ngồi cạnh tôi Dĩ Linh ngoáy đầu ra sau rồi nhìn lên trời không phút nào yên. Vài phút sau tôi loáng thoáng nghe được những tiếng nổ. Từ xa vọng tới có một chuỗi tiếng đạn bắn liên hồi và kết thúc là vài ba tiếng BÙNG rất to. Bàn tay tôi nắm lấy nhau run rẩy. Đây không phải là một bộ phim giống như trên HBO, Star Movies... đây là cuộc chiến thật! Dĩ Linh xoay hẳn người nhìn ra sau, hốt hoảng đưa tay che miệng. Tôi cũng lấy hết can đảm nhìn theo phía đó. Trên trời có cái gì đó ở xa xa và đang di chuyển theo đường cong, rơi xuống. Một vệt khói đen dài nhìn như ngôi sao chổi. Khi nó khuất sau rặng cây thì lập tức có thêm tiếng nổ to. Vì quá xa không thấy rõ nhưng tôi linh cảm phía bên kia là một chùm lửa và những mảnh kim loại văng tung tóe. Tiếng nổ này gần hơn cả nên làm hai chị em giật mình. Năm giây sau mấy bộ đàm lại vang lên

-Báo cáo Tướng quân. Đã hạ được hai trực thăng của địch. Phi cơ 1 đã rơi, hiện chưa rõ sống chết. Phi cơ 3 hỏng bánh lái số 5 và 6 hiện mất kiểm soát chuẩn bị nhảy dù. Phi cơ 2 vỡ thùng nhiên liệu hạ cánh khẩn cấp. Xin hết!

Tiếng Ngân Luật lãnh khốc đáp

-Các anh đã hoàn thành nhiệm vụ. Tự lo ỉnh đi, chúc may mắn!

Lại thêm một vài thông tin khác

-Nhóm phục kích báo cáo. Đoàn xe địch đã tiến rất gần, khoảng cách 8 km, nóc xe đã mở, trang bị súng bắn tỉa nòng lớn. Xin hết!

-Nhóm hộ tống đặc biệt nghe lệnh, tăng tốc đa vận tốc!

Dương Cảnh với tay lên nhấn nút đỏ và nói:

-Không được Tướng quân. Xe chúng ta toàn là xe mượn loại dân dụng, không thể nhanh hơn, sẽ bị nổ lốp!

Ngân Luật im lặng trong thấy anh đang do dự, cuối cùng anh nói

-Dương Cảnh, tăng tốc vận tốc có thể đi.

-RỒ!

Ngay sau đó tôi cảm giác bụng mình hót lại. Khủng khiếp quá! Xe của chúng tôi bay vọt tới, vượt qua ba chiếc đang dạt sang hai bên nhường đường. Chỉ còn lại 1 chiếc ở phía trước. Những phút sau đó trôi qua rất căng thẳng. Dĩ Linh nắm hai tay trước ngực lẩm bầm cầu nguyện.

Tiếng nổ đầu tiên vang lên đâu đó phía sau. Tiếp theo là loạt đạn đáp lại rồi hai phe đấu súng kịch liệt. Chỉ có xe của tôi và xe đi đầu là vẫn chạy theo đường thẳng. Số còn lại cứ lạng sang trái rồi sang phải, cứ xen kẽ nhau và theo đường đồ thị hình sin. Thông báo không ngừng được chuyển tới, chẳng ai còn kiên nhẫn dạ thưa, chỉ nói gọn:

-Xe 15,14 đã bị loại.

Ngân Luật lạnh lùng ra lệnh

-Còn sống thì làm rào cản đường đi!

Không ai đáp lại RỒ. Trong đầu tôi hình dung cảnh hai chiếc ô tô quay ngang giữa đường, người lái xe nhắm mắt chờ bị địch tông thẳng vào mình. Khủng khiếp quá! Mồ tôi rịn ra, ướt đầm lưng áo

-Xe 13 đã bị...

Người nào đó chưa kịp nói xong thì nín bật. Một tiếng va chạm mạnh vang lên từ bên ngoài cũng như trong máy bộ đàm.

-Mọi người tập trung, đừng lung lay! Chúng ta đang có tiếp viện từ Cảng Đông. Kiên nhẫn cầm cự đi!

Tôi há miệng hớp tí không khí sợ sệt hỏi

-Chúng ta sẽ không sao đúng không? Sẽ có thêm người tới giúp phải không?

Dương Cảnh vẫn nhìn về phía trước nhẹ nhàng bảo

-Vi thần không biết thừa Điện hạ... có thể Ngài ấy đang gieo hy vọng ọi người... cảng Đông còn xa lắm!

Tôi nín thở nhìn Dĩ Linh. Chị vẫn điềm tĩnh làm sao!

-Báo cáo, chúng tôi loại được 2 chiếc đầu của địch! Xe 12 hy sinh anh dũng!

-TỐT. Cứ giữ như thế...

Tôi thấp thỏm lo âu. Tốt cái nỗi gì mà tốt! Đã biết bao nhiêu người ngã xuống rồi còn đâu, rõ ràng là chúng tôi đang yếu thế... Vừa lúc đó thì “Xoảng!”

Âm thanh gần ngay bên tai. Có cái gì đó vỡ và một vật gì màu trắng sượt qua má tôi. Dương Cảnh giật mình lạc tay lái. Dĩ Linh mạnh tay ấn đầu tôi xuống và dùng thân mình đè lên lưng tôi. Một người nào đó vội nói

-Đại Tướng, xe của Nữ Hoàng có bắt thường!

Ngạn Luật hấp tấp hét vào bộ đàm

-Dương Cảnh, Dương Cảnh có chuyện gì? Alô?

Tôi vẫn còn trong tư thế bị Dĩ Linh giữ chặt, chỉ nghe anh đáp

-Chúng tôi bị tấn công, mọi người không sao. Thần Phong, là... tiêu lỏng ngỗng đó!

Lúc này Dĩ Linh đã kéo tôi ngồi xuống hẳn trên sàn xe. Những mảnh vỡ vụn của cái kính phía tôi nằm rải rác trên ghế. Cái kính đối diện về phía Dĩ Linh cũng vỡ nhưng không rớt. Trên đó có một mũi tiêu sáng lóe ghim 1/3 đầu nhọn vào tấm kính, tạo hàng trăm vết nứt rạn lên mặt kính. Phía đuôi của nó là một nhúm lông vũ màu trắng, phát phơ bay. Tim tôi đập điên cuồng, sợ tới không nói được gì.

Suýt tí nữa thì... tôi nhớ lại cảm giác cơn gió thổi ngang qua má, chắc chắn da tôi đã cảm nhận được mấy sợi lông vuốt nhẹ qua. Hú hồn, vậy là thoát chết trong gang tấc. Tôi ôm lấy Dĩ Linh thở hổn hển, cảm giác gần kề cái chết thật lạ lùng. Nếu lúc này chiếc tiêu phóng chính xác hơn một tí thì có phải mọi chuyện đã kết thúc rồi không? Nếu tôi chết những người khác sẽ được an toàn? Tôi không thể diễn tả được tâm trạng lúc này. Giống như một sự pha trộn giữa nhẹ nhõm, hối tiếc. Những việc diễn ra sau đó tôi không còn nắm bắt được vì thần kinh quá hoảng loạn. Hơn nữa, hai chị em tôi vẫn ngồi ôm nhau trên sàn xe, không thể theo dõi diễn biến của trận chiến. Cho tới khi Dĩ Linh đột ngột hét lên:

-Đừng! BỎ QUA ĐI, anh không muốn sống nữa sao???

Cái hồn đang trôi ở đâu đâu tự nhiên quay lại tìm tôi. Gì vậy? Chị ấy đang nói với ai thế? Tôi ngẩng đầu nhìn Dĩ Linh. Dương Cảnh cũng lúc đó góp lời

-Tướng quân, chúng ta sắp tới Cảng Đông rồi! Chỉ 15 phút nữa thôi, Ngài đừng manh động!

Tiếng Ngạn Luật rần rỏi đáp

-Mọi người đi trước đi! Đừng lo cho tôi...

Dĩ Linh kiên quyết bảo:

-Anh ở yên đó! Người xưa có câu: “Quân tử trả thù mười năm chưa muộn”. Mọi việc còn chưa xong, anh tính bỏ đi đâu?

-Nhưng anh đã thấy nó rồi! Cái tên sát thủ đó, anh đã lùng sục hần quá lâu rồi. Cơ hội duy nhất là bây giờ, anh sẽ không bỏ qua đâu. Người đã giết cha anh, anh bắt hần đền mạng!

Bây giờ thì tôi nghe rõ mồn một và bắt đầu hiểu ra. Ngạn Luật muốn chúng tôi đi trước, một mình đối phó với kẻ giết người khôn ngoan kia. Không phải tôi nghi ngờ năng lực của anh nhưng như vậy quả thật là liều mạng. Nếu Ngạn Luật xảy ra chuyện... Tôi sợ không dám hình dung tới giả thuyết đó. Làm sao tôi chịu nổi nếu anh ấy bị thương hoặc là chết?

-Ngạn Luật... làm ơn... đừng!

Giọng nói của tôi khô khốc và run rẩy. Tôi muốn ngăn anh ấy lại. Phải làm gì đó để ngăn Ngạn Luật làm chuyện điên rồ!

-Sao Ly, đừng nói gì hết, tin tưởng anh đi!

Giọng anh trả lời từ máy bộ đàm, không còn cái khí thế quyết tâm như trước nhưng cũng không có dấu hiệu suy suyển.

-Không. Anh không được làm gì hết, đó là lệnh!

Tôi rần rở đáp. Dĩ Linh nhìn tôi bằng cặp mắt lạnh đầy hy vọng. Phải, rất có thể tôi là người duy nhất khiến anh nghe theo. Tôi kiên quyết nói thêm

-Đó là lệnh của Nữ Hoàng, anh dám không nghe?

Một khoảng lặng đáng sợ khiến mọi người trong xe gần như nín thở chờ đợi

-Sao Ly... xin lỗi... em phải an toàn nhé!

Những lời cuối cùng Ngạn Luật nói trước khi ập tới một mớ tạp âm hỗn độn. Dĩ Linh hét lên “KHÔNG”. Dương Cảnh gọi “Tướng quân” liên hồi. Những người khác trong đội cũng gọi tên anh. Hệ thống bộ đàm ồn ào không sao nghe rõ ai nói gì. Đầu óc tôi quay mòng mòng

-Làm sao đây? Quân chúa, Điện hạ, hình như Ngài ấy quay xe lại thật rồi!

Tôi kinh hoàng nhìn Dĩ Linh. Biểu lộ trên khuôn mặt chị cũng không khá hơn tôi là mấy

-Thần Phong! Liều Thần Phong!

Chị vẫn kiên trì gọi tên anh. Dương Cảnh lắc đầu

-Vô ích thôi, Tướng quân tắt bộ đàm rồi!

Tôi thấy đầu mình căng ra như người ta thổi cái bong bóng. Vậy là anh ấy đã không tuân lệnh. Vậy là Ngạn Luật đang chui đầu vào chỗ chết. Còn tôi thì bất lực không thể giúp gì. Tôi vừa mới thoát khỏi ám ảnh cái chết của chính mình giờ lại phải trải qua cảm giác mất đi một người thân. Mọi thứ trong cuộc sống tự nhiên vô nghĩa. Ngai vàng, vương miện, tước vị, tiền bạc, quyền lực,... những thứ đó để làm gì? Tôi cần gì làm một Nữ Hoàng nếu người duy nhất tôi yêu cũng không bảo vệ được. Tôi cần gì làm Nữ Hoàng nếu có quá nhiều người hy sinh vì tôi. Tại sao phải nhất quyết là tôi? Thái hậu cũng được, Dĩ Linh cũng được, chú Lữ Công cũng được... bọn họ đều có thể làm Vua. Vì sao phải là tôi? Cứ để Thái hậu làm điều bà ấy muốn. Như vậy tôi sẽ thoát khỏi cuộc sống khắc nghiệt chốn cung đình, tôi sẽ trở về làm Sao Ly của ngày xưa, sẽ không ai phải chiến đấu vì tôi, sẽ không ai chết, Ngạn Luật cũng không phải mạo hiểm. Như vậy quá tốt rồi còn gì?

-Dĩ Linh... em không làm Nữ Hoàng nữa có được không? Cứ để bà ấy có thứ bà ấy muốn. Đã quá nhiều người mất mạng rồi, bây giờ cả Ngạn Luật cũng...

Tôi ngừng nói vì không kiềm được tiếng khóc. Dĩ Linh bấu chặt vai tôi, nhìn tôi bằng cặp mắt nghiêm khắc

-Mạnh mẽ lên! Em không thể hèn nhát rút lui như vậy. Em tưởng làm thế thì sẽ không ai chết sao? Bà ta sẽ vẫn sẵn lòng em và chắc chắn chị cũng như Thần Phong và mọi người ở đây không thể đứng nhìn. Lòng tự hào dòng dõi của em ở đâu? Lẽ nào cam chịu bị tước ngôi, lẽ nào để người ta tự tung tự tác sống trong ngôi nhà của mình, lẽ nào cam tâm giao cả đất nước ột bà chúa dã tâm? Đừng nghĩ muội Thủy Tú sẽ là một đấng minh vương. Muội ta là công chúa Viễn Lai đó, em nhớ không? Nếu có vương miện trong tay, chắc chắn muội sẽ hợp nhất hai lãnh thổ. Khi đó em nghĩ dân ta sẽ sống hòa bình với người Viễn Lai sao? Không đâu! Con ruột và con ghê sẽ bị phân biệt đối xử. Họ sẽ bắt công với người nước mình, họ sẽ đồng hóa dân tộc mình, họ sẽ xóa bỏ bản sắc văn hóa, giết hết những ai trung thành với đế chế cũ, làm mọi cách để xóa tên Trường Thịnh Thiên Quốc trên bản đồ. Vài thế kỉ sau, người ta sẽ chẳng còn nhớ Trường Thịnh Thiên Quốc là cái xó xỉnh nào. Em nở lòng nhìn thấy giang sơn ngàn đời cha ông xây dựng và bảo vệ bị chìm vào quên lãng như vậy sao? Hơn nữa, nhân dân chắc chắn sẽ đẩy lên khởi nghĩa. Em đừng bao giờ hoài nghi về lòng trung quân của thần dân đối với em. Dù em không thích làm Nữ Hoàng, họ vẫn sẽ coi em là Vua, sẽ chiến đấu hết mình để gìn giữ Hoàng gia, tư tưởng phong kiến đã ăn sâu vào người dân qua hàng trăm thế kỉ rồi, không ai là không tôn sùng nhà vua. Lúc đó, máu sẽ đổ, nội chiến, loạn lạc sẽ diễn ra... Bây giờ em có hiểu chưa? Có còn muốn rút lui không?

Tôi tròn mắt nhìn chị. Những điều nghe thấy vượt quá trí tưởng tượng của bản thân. Tôi nào đủ thông minh, sáng suốt để có thể suy luận ra như vậy. Chuyện này nghiêm trọng quá chừng. Nó không còn gói gọn trong Hoàng gia mà dính liếu tới cả đất nước. Bây giờ tôi hiểu người làm Vua quan trọng ra sao, bây giờ mới thấm thía lời nói của Dĩ Linh “Vua còn thì nước mới còn”. Tôi thở dài không đáp. Muốn oán đất, kêu trời cũng chẳng ích gì.

-Giờ mình làm gì hả chị? Em sợ lắm, liệu ta có thể thắng không?

Dĩ Linh hài lòng mỉm cười, có lẽ vì chị thấy tôi chuyển mối bận tâm sang khả năng thắng thua thay vì đòi bỏ cuộc.

-Chị tin mình sẽ thắng, chỉ cần em an toàn ra khỏi đây thì mình sẽ thắng. Khi em được bảo vệ, mọi người mới có thể an tâm quyết chiến một phen. Tới giờ này chú Lữ Công vẫn chưa dám manh động vì ông lo cho em. Khi em tới Vaiza an toàn, mọi người sẽ tập hợp lại. Nói là Thủy Tú được lòng nhiều người nhưng số người trung thành với em cũng đâu có ít. Chỉ là họ còn e sợ chưa dám lộ diện. Một khi Phủ Tướng và Tổng Quân Hội Hoàng Gia cùng lúc đứng về phe em, những người khác sẽ can đảm đứng về phe em.

Đây là tin khả quan nhất tôi được nghe. Chưa kịp mừng thì Dĩ Linh lại nói thêm

-Nhưng... vấn đề là... chúng ta chưa tới Cảng Đông, không biết sẽ bị phục kích lúc này. Còn cái tên hồ đồ mù quáng kia... nếu anh ta có chuyện, Phủ Tướng sẽ suy sụp mất! Đúng là đồ khùng, anh ta không biết chuyện gì là quan trọng lúc này... Phủ Tướng mà thất thủ thì mình sẽ mất một cánh tay đắc lực. Làm sao đâu?

Tôi kinh ngạc nhìn Dĩ Linh. Hóa ra chị ấy lo bị mất một thuộc hạ chứ không phải lo lắng cho an nguy của anh ấy.

-Chị... không lo cho Ngạn Luật sao?

Dĩ Linh nhìn thoáng tôi một cái và kiên định nói

- Chị biết điều gì mình cần lo lắng vào lúc này. Một nền hòa bình bao giờ cũng phải có hy sinh... Em biết không, những người cận thần, thuộc hạ của ta sinh ra là để làm bia đỡ đạn cho Hoàng tộc chúng ta. Đó là sứ mệnh của họ. Nếu là Thần Phong... có thể chị sẽ đau lòng một chút, dù sao cũng là thân nhau từ nhỏ...

Tôi không thể thôi há miệng kinh ngạc. Tôi luôn tưởng chị ấy rất yêu Ngạn Luật. Hóa ra anh ấy trong tim chị chỉ hơn những lính vệ đội chút. Trái tim của chị đúng là đá lạnh nhưng tôi cảm thấy đó là tình thân mà một vị vua nên có. Giáo sư Viên ngày trước luôn nhắc nhở tôi phải “khép tình cảm và mở lý trí”. Một đấng minh vương phải có tinh thần “Giang sơn làm trọng”.

Cuộc nói chuyện của hai chị em bị cắt ngang khi Dương Cảnh thông báo

-Sắp tới Cảng Đông rồi. Điện hạ, Quận chúa, xem ra chúng ta an toàn rồi. Kì lạ thật... địch hoàn toàn bị chặn phía sau và phía trước cũng không có mai phục sao?

Tôi quay lại con lửa hoảng sợ khi nghĩ tới Ngạn Luật, anh ấy bây giờ đang ở đâu?

-Tốt! Là công của Tướng quân đây. Xem ra Hoàng gia nuôi anh ta không tiếc gạo rồi. Tiên đế quả đánh giá không sai thực lực của Liêu tộc. Hậu duệ của họ cũng có tài đấy chứ!

Dĩ Linh khen mà tôi có cảm nghĩ chị đang thỏa mãn vì không nhìn nhầm người. Lúc này máy bộ đàm lại vang lên tiếng nói

-Đội trưởng, anh đã tới nơi chưa? Tụi em đang đuổi theo phía sau đây!

-Thế à? Mọi chuyện vẫn ổn chứ?

-Khả quan. Nhờ Tướng quân điều mình quay lại, xử đẹp tụi nó! Khà khà... trận này sẽ vang danh lịch sử đây.

-Thế Ngài ấy sao rồi?

-Tướng quân hả? Lại đi đâu rồi... xe của anh ấy bị tông mạnh, may sao nhảy ra kịp. Không sức mẽ gì đâu, chỉ bị khói bụi làm mất tí đẹp trai...

-Thôi đi, làm ơn nghiêm túc, không phải chuyện đùa đâu!

-Dạ thưa sếp! Bây giờ em đang ngồi chung xe với Một Mắt, Tướng quân lấy xe em rồi, hình như muốn đuổi theo ai đó, Ngài bảo mọi người tăng tốc đuổi kịp anh. Ngài sẽ trở lại ngay. Khi tới cảng phải gấp rút lên tàu!

-Ừ!

Dương Cảnh ngoặt tay lái rẽ sang đường nhựa lớn dẫn tới cảng. Tôi vẫn chưa hết lo dù biết Ngạn Luật đã không sao. Chỉ một lúc sau đó, Cảng Động đã hiện ra trước mắt. Có nhiều người mặc quân phục đứng chờ chúng tôi. Đội hộ tống đến sau đó 3 phút, không có Ngạn Luật. Mọi người vẫn đề cao cảnh giác, tay súng sẵn sàng khi đưa tôi ra khỏi xe để lên tàu.

-Chờ đã, còn Ngạn Luật thì sao?

Tôi nín lấy tay Dĩ Linh trong lúc chị lôi tôi đi về phía bên tàu.

-Đừng lo. Em cứ đi trước, anh ta sẽ ổn thôi!

-Không. Em không đi đâu hết, chừng nào chắc chắn anh ấy không sao!

Thế là cãi nhau một trận với bà chị họ. Lính tráng xung quanh cũng muốn khuyên nhủ tôi nhưng tôi nhất quyết không nghe. Chuyến đi này chắc chắn sẽ rất lâu mới trở về. Tôi không muốn đi mà không từ biệt, vả lại còn chưa rõ an nguy của anh ấy ra làm sao.

Tàu ngầm đã sẵn sàng, cả đội thủy quân đã vào vị trí chỉ chờ mỗi mình tôi xuống tàu. Dương Cảnh lo lắng nhìn đồng hồ, Dĩ Linh vẫn luôn miệng bắt tôi đi trước, đội hộ giá bắt đầu phập phồng không yên. Đúng ra bây giờ anh ấy phải quay lại rồi.

-Báo cáo sếp, chúng tôi không bắt được liên lạc với Ngài ấy, làm sao bây giờ?

-Bình tĩnh, chờ thêm tí đi...

Dương Cảnh bảo mọi người bình tĩnh nhưng chính anh đang lo toát mồ hôi. Tôi đứng giữa đoàn người không ngừng cầu nguyện. Sẽ không sao, anh nhất định phải quay về... nhất định phải còn sống!

-Hơn 25 phút rồi. Mình phải đi thôi Điện hạ. Tướng quân Ngài ấy... chắc là ổn thôi!

-Tôi sẽ chờ!

Tôi kiên định nói. Không nhìn thấy anh ấy tôi sẽ không thể an tâm mà ra đi. Vừa lúc đó máy bộ đàm trên tay Dương Cảnh vang lên:

-Đội trưởng! Nhóm do thám báo cáo, không có dấu vết gì của Tướng quân nhưng mà...

-Nhưng mà làm sao...?

Anh lo lắng hỏi, mọi người đều ngóng tai nghe

-Tụi em phát hiện một vài vết tích mới. Khăng định có một trận độ súng và một chiếc ô tô đã lao xuống vực núi, chỉ không biết có phải...?

Dương Cảnh ngắt lời

-Nói vậy!

Người kia sợ sệt bồi thêm

-Vâng, em cũng mong là không phải nhưng... từ đây tới cảng chỉ có một đường duy nhất. Sao tụi em không gặp Đại tướng?

Sau đó là bầu không khí im lặng tới đáng sợ. Dương Cảnh bóp chặt máy bộ đàm, cặp môi run run. Những người trong đội hộ tống nhìn nhau trong căm lặng. Vài người lính thủy đã bỏ mũ xuống, đứng trong tư thế mặc niệm. Thế là thế nào?

-Ngài ấy còn quá trẻ...

Một ai đó trong nhóm lính tráng lẩm bẩm thốt lên.

-Ngài ấy là vị tướng trẻ nhất nhưng tài nhất mà tôi biết...

Một người khác rầu rĩ hưởng ứng. Tôi ngơ ngác nhìn mọi người. Dĩ Linh nhú mày nghĩ ngợi gì đó rất lung, quên cả chuyện thúc ép tôi lên tàu. Dương Cảnh len lén đưa mắt nhìn tôi, muốn nói gì đó nhưng không thốt nổi nên lời. Các đoàn người trầm lặng cụp mắt xuống

-Làm ơn... ai nói cho tôi biết chuyện này là sao???

Tôi mất bình tĩnh thốt lên. Chẳng ai đáp lời, mọi người còn cúi đầu thấp hơn nữa. Tôi cảm giác như thế giới quanh mình đang vỡ vụn ra từng mảnh. Người tôi lão đảo ngổ bịch xuống đất. Dĩ Linh cũng không màn nhắc nhở tôi gìn giữ hình tượng. Không thể như vậy được. Thật là vô lý! Có thể là mình đang mơ, chỉ là một cơn ác mộng thôi! Tôi nhớ lại, rà soát trí não để tìm ra một manh mối cho thấy mọi chuyện không có thật. Nhưng chào ôi! Sao cái gì cũng rõ ràng và sống động. Mới chiều hôm qua thôi, tôi còn đang cùng anh thông dong trên con đường về nhà. Mới tối đêm qua thôi, chúng tôi còn hạnh phúc biết bao khi giải bày hết nỗi lòng cho nhau nghe. Anh ấy chưa nói “Anh yêu em” nhưng bằng mọi cử chỉ, biểu cảm đã gửi tới tôi thông điệp đó. Cách đây vài giờ đồng hồ tôi còn đang yên bình trong vòng tay anh. Tại sao đột nhiên lại thành ra thế nào? Tôi không biết mình phải tiếp tục sống như thế nào. Tự nhiên mọi mục đích, mọi lý tưởng trở nên vô nghĩa, tôi chỉ mong mình có thể nhanh chóng về cạnh anh ấy dù là thiên đường hay điện ngục cũng không thành vấn đề. Trong khi tôi sắp sửa ngất lịm trong nỗi đau thì một âm thanh trong trẻo từ thiên đường rót vào tai tôi:

-NÈ! Mọi người, tôi đã bảo là phải xuống tàu đi ngay kia mà!

Mấy chục cái đầu đồng loạt ngẩng phắt dậy và từ từ quay về phía có tiếng nói. Tôi đang ngồi dưới đất, giữa một “rừng chân” thì giật mình ngẩng lên nhìn. Trong thế giới mờ nhạt vì nước mắt tôi nhìn thấy một bóng hình quen thuộc. Tiếng của Dĩ Linh bấy giờ mới nhẹ nhõm thốt lên

-Biết ngay mà!

Không gian im lặng bắt đầu thay đổi. Những tiếng reo vui cùng nhau dấy lên

-A! Tướng quân về rồi!

-Ngài ấy không sao, hay quá, vẫn còn sống!

-Lạy trời phật, làm tôi suýt rớt tim ra!

Tôi vẫn ngồi ngây ngốc dưới đất, thăm thương không sao tả xiết. Ngạn Luật nhún mày nhìn mọi người một cách khó hiểu.

-Chuyện gì mà vui vậy? Còn không mau xuống tàu?

Đám thủy binh lú lú

-À dạ vâng! Chúng ta đi thôi Điện hạ, Ngài ấy không sao rồi!

Họ hòa nhau kéo tôi đứng dậy rồi lôi đi nhưng tôi tỉnh hồn ra và nhanh chóng nắm bắt sự kiện mới mẻ này. Quả nhiên đầu rùa thì vẫn là đầu rùa! Tôi phát hiện anh ấy vẫn còn sống, đó là một “khám phá” hết sức vĩ đại, y như lúc nhà khoa học Niuton nhìn quả táo rơi rồi tìm ra định luật vạn vật hấp dẫn! Tôi vùng ra khỏi mấy bàn tay và nhảy nhanh tới chỗ anh. Lúc chạy vẫn không ngừng khóc. Tôi vớ lấy Ngạn Luật như thể anh là cái phao cứu sinh còn tôi là người sắp chết đuối. Bối rối trước hành động của tôi, anh loay hoay một hồi rồi mới ôm đáp lại

-Bình tĩnh nào, em sao vậy?

Tôi vừa khóc vừa nói, không ra câu cú gì

-A...anh... không... em... biết... tại... sao... huhuhu...

-Điện hạ...

Cả toán binh lính cũng bối rối, chắc là họ chưa thấy Nữ Hoàng nào lại ôm Tướng quân và khóc ròng như thế. Mặc kệ có bị mất hình tượng hay không, tôi vẫn cứ khóc như mưa, chẳng hiểu lấy đâu ra nhiều nước mắt thế!? Thật cẩn thận, Ngạn Luật gỡ bàn tay ương bướng của tôi ra. Anh khuy một chân để cao ngang bằng tôi.

-Nữ Hoàng, vi thần đã làm Người lo lắng rồi!

Tôi vẫn hít hà nhìn anh lắc đầu. Ngạn Luật dịu dàng lau nước mắt, môi cười cười. Lúc này tôi mới kinh hoàng phát hiện những vết máu chảy dài trên trán, nhũu xuống đuôi mắt.

-Anh...!

Tôi run rẩy đưa tay muốn chạm vào. Ngạn Luật giữ cổ tay tôi lại

-Nữ Hoàng đừng lo ngại, vi thần chỉ bị thương nhẹ thôi... Người phải nhanh chóng rời khỏi đây, chúng ta chưa thoát vòng nguy hiểm đâu!

Nói rồi anh đứng dậy và dìu tôi đi. Chúng tôi trở lại bên toán quân. Mọi người dường như cảm động trước cảnh đoàn tụ, mắt ai cũng có chút long lanh.

-Vụ này là sao?

Ngạn Luật hỏi Dương Cảnh.

-À... chỉ là hiểu lầm. Nhóm do thám báo cáo phát hiện một ô tô rơi xuống hẻm núi, ai cũng tưởng...

Ngạn Luật bình tĩnh giật lấy máy bộ đàm

-Alô, đội do thám nghe đây: một tuần sau phải nộp bản tường trình vì sai lầm nghiêm trọng các anh gây ra! Nước mắt của Nữ Hoàng không phải nước biển muốn bao nhiêu cũng được, có biết không???

Mọi người há mồm nhìn anh. Kích cỡ cái miệng từ loại ném trái nho cho tới quả bóng bàn, bóng tennis đều lộ! Dĩ Linh đặt tay lên vai anh, ân cần hỏi han

-Đầu sao rồi? Có bắt được hấn không?

Ngạn Luật sờ tay lên trán, một người đem khăn lạnh tới cho anh

-Đập vào vô-lăng, hơi nhức nhưng ổn rồi. Cái tên đó nhanh quá, anh lại tuột mất hấn!

-Rồi sẽ gặp lại thôi!

Dĩ Linh nhẹ nhàng an ủi. Tôi tin là chị đã lường trước việc này, chỉ có chị là người duy nhất vô cùng bình tĩnh để nhận ra anh ấy không chết.

-Thôi, lấy lại tinh thần nào. Đưa Nữ Hoàng xuống tàu trước, sau đó chúng ta nhanh chóng tới An Môn. Quốc Công đang chờ!

Nói rồi anh trao tôi cho ông chỉ huy thủy binh. Ông này trịnh trọng nói

-Đại tướng yên tâm, chúng tôi sẽ đảm bảo Nữ Hoàng đến nơi an toàn...

Dĩ Linh nắm tay tôi ân tình bảo

-Điện hạ, em giữ gìn sức khỏe nhé! Yên tâm ở đó chờ đợi cho tới ngày đại cuộc tất thắng.

Tôi gật đầu nhận cái ôm tạm biệt của chị và quay sang nhìn Ngạn Luật, chờ đợi anh nói gì đó.

-Nữ Hoàng đi đường bình an!

Anh cúi đầu kính cẩn chào. Tôi thấy một chút thất vọng len lỏi trong lòng.

-Không ôm em sao? Hay là hôn đi, cái đó hay hơn!

Lần đầu tiên tôi bạo dạn đưa ra đề nghị. Chuyện này là một cú sốc lớn cho những ai chứng kiến. Dĩ Linh toan mở miệng nhưng rồi quyết định không ý kiến. Mặt Ngạn Luật trông lạ lùng, giống như anh đang phân vân không biết nên cười hay nên khóc. Cuối cùng anh quyết định nắm tay tôi, hôn một cái tinh tế và hứa như định đóng cột

-Ngày này hai tháng sau anh sẽ sang rước em về, Tiểu Nữ Hoàng ạ!

Cuộc chia tay không thể gọi là bịn rịn vì ai cũng vui vẻ nở nụ cười. Tôi dõi mắt trong theo bóng dáng Ngạn Luật và chị họ đứng cạnh nhau cho tới khi tầm mắt đã sụp sâu xuống mặt nước biển. Tự nhiên có một niềm tin chắc chắn rằng cặp đôi này đã chiến thì khó bại. Dĩ Linh thông minh, giỏi giang, Ngạn Luật tài trí và dũng cảm. Họ là một đôi đồng đội rất ăn ý. Hơn nữa, chú tôi là một người dày dặn kinh nghiệm, không kém gì tài. Giữa những con người như vậy tôi thấy mình không là gì. Có lẽ đó chính là lý do tôi phải ra đi, để không thành kẻ thừa thừa. Thôi được, đã vậy mình sẽ ngoan ngoãn chờ đợi, không giúp ích thì không nên gây rối.

Tôi bắt đầu cuộc hành trình 8 ngày dài đằng đẵng trong một cỗ máy biết bơi rất hoành tráng. Vậy là thêm một kinh nghiệm hiểm có nữa: sống dưới lòng biển. Tôi được chăm sóc chu đáo bởi 30 thủy thủ đoàn, thuyền trưởng và cô nữ hầu mới. Chị này làm tôi nhớ nhiều tới Vi Linh cũng như gần vật vì đã bỏ rơi chị. Cuộc hành trình không gặp trở ngại gì cho tới khi cặp bến. Chúng tôi tới Vaiza-một đất nước xa xôi nằm giữa sa mạc Vaiza bao nhiêu là cát. Tôi không hiểu vì sao mình lại đến đây mà không phải là một xứ sở nào mát mẻ hơn. Đội trực thăng đón tiếp đoàn người rất chu đáo. Tôi hơi bất ngờ khi đội tàu nói lời chia tay. Họ bảo tôi cứ yên tâm vì Vương quốc này sẽ luôn giữ tôi an toàn. Vậy là chỉ có mình tôi đi cùng đám người xa lạ với thứ ngôn ngữ xa lạ.

Một cảm giác lạc lõng chưa từng thấy! Tôi cảm giác mình là một kiện hàng được Ngạn Luật và Dĩ Linh đóng gói, tàu ngầm vận chuyển rồi giao lại cho người nhận. Hoặc có thể những người này cũng chỉ là trạm trung chuyển trước khi tới nơi. Tôi trèo vào trực thăng, lí nhí nói cảm ơn bằng tiếng Anh với cô gái Vaiza khi cô này tử tế trùm một chiếc khăn che nắng lên đầu tôi, che kín mũi. Chị thông báo đường đi sẽ hơi dài và lắm bụi bặm. Thế là máy bay cất cánh, vượt qua sa mạc cát gió mênh mông. Sự thay đổi môi trường đột ngột làm tôi thấy mệt mỏi nên đã ngủ thiếp đi trước lúc tới nơi.

37. Chương 37: Vương Quốc Vaiza- Đất Của Mặt Trời

Tôi mở mắt dậy trong tình trạng vẫn còn một nửa mê man. Bộ rèm giường màu hồng bông bênh và rực rỡ. Thứ màu sắc đó làm tôi thấy thân quen và dễ chịu. Tôi rên rỉ cử động cái đầu. Sao hôm nay trời nóng thế nhỉ? Tóc tôi rũ rượi xòa dài trên tấm chiếu. Là chiếu sao? Tôi mở to mắt nhìn. Nào giờ đã quen nằm giường đệm, cảm giác này rất lạ. Đó là một chiếc chiếu đan bằng vỏ cây, loại cây gì thì tôi không rõ. Những sợi thực vật thẳng đều xếp vào nhau rất khéo. Trên chiếu vẽ nhiều hoa văn hình mặt trời vàng sáng. Tất cả đều là mặt trời. Tôi bắt đầu chú ý nhìn xung quanh. Hình như có ai đó ở gần. Mắt tôi điều chỉnh lại để nhìn cho rõ. Có 2-3 cái đầu đang chụm lại bên trên. Tiếng nói chuyện khe khẽ nhưng vẫn gây ồn ào. Họ nói cái gì đó mà tôi không hiểu được. Tôi mở to mắt nhìn. Có 3 người phụ nữ đang cúi xuống nhìn tôi. Họ trông giống nhau vì ai cũng che mặt bằng thứ vải the màu cam tươi.

-Á!

Tôi bật người dậy làm 3 bà giật mình. Tôi lo lắng nhìn họ và lùi vào sâu trên giường. Một trong ba bà đưa tay ra, ý muốn trấn an và nói:

-@#%\$^&*+~{?:

Tôi tròn mắt nhìn. Thế là bà này quay sang nói với người bên cạnh:

-^%\$#@-|^

Rồi người kia khẽ cúi đầu, điệu đà nắm váy chào rồi đi ra khỏi phòng. Lúc này tôi mới để ý nhìn quanh. Căn phòng tôi nằm rộng rãi với trần hình vòm và cao chót vót. Tất cả quét vôi trắng và nhiều phù điêu. Có một khung cửa thông ra bên ngoài. Nó giống như cửa sổ nhưng rất rộng và không lắp kính hay bất cứ thứ gì. Đường như người ta cố tình đục một lỗ vuông to để mời ăn trộm vào!? Tôi có thể trông thấy nhiều thứ từ cái ô vuông đó. Bên ngoài là một khu vườn đầy nắng, lát toàn sỏi màu. Thứ cây chủ yếu là cọ hoặc một loài cây nào đó giống như cây cọ. Những bông hoa đỏ vàng và to hơn mức bình thường đang khoe sắc. Trong khu vườn giống như vườn thượng uyển của các cung điện. Tôi lại nhìn quanh phòng. Căn phòng bài trí tao nhã với nhiều món đồ lạ lẫm. Thứ gì cũng màu mè và có chiều hướng rườm rà. Những chiếc quạc xòe làm bằng lông công, những pho tượng gỗ hình lạc đà, một bộ ngà voi dài và cong như cửa loài ma mút, một bộ sưu tập các con bướm nhiều màu lông trong khung kính và ấn tượng nhất là những con bò cạp. Tôi thấy chúng nằm im lìm trong cái thùng kính. Trông có vẻ chúng là những con “thú cưng” được cho ăn mỗi ngày. Theo tôi thì cá vàng dễ thương hơn nhiều!

Lúc đó, tấm rèm mở ra và một phụ nữ bước vào phòng. Lập tức tôi bị thu hút bởi trang phục người đó mặc. Chiếc váy tốn kém nhiều vải nhưng vẫn không che hết cơ thể của người phụ nữ. Cô ấy trông còn trẻ và cơ thể mềm mại uốn éo. Cái áo chỉ đủ che phần ngực mà lại còn trễ xuống lộ ra những đường cong căng tròn. Phần bụng phẳng lì không được che đầy cho tới dưới rốn. Chiếc váy là một tấm vải the xanh biển điểm xuyến những hoa văn tinh tế ôm hờ hững từ bụng dưới, cảm giác có thể tuột ra bất cứ lúc nào. Đôi chân thon dài ẩn hiện sau lớp vải mỏng dính. Váy không may liền mà để hở một phần bên hong trái vì thế hơn một nửa bắp đùi chân trái lộ ra. Đuôi váy thì lại dài và nằm la liệt dưới đất.

Nhìn chung cô ấy mặc đồ như không mặc và tuy dùng nhiều vải nhưng chẳng che được bao nhiêu. Tôi trầm trồ nhìn vẻ đẹp của người phụ nữ. Đôi mắt hai mí đen to một cách ấn tượng. Đuôi chân mày lấp lánh những chấm kim cương xếp thành hàng một cách nghệ thuật. Mặc dù cô ta đeo nạm che mặt nhưng tôi vẫn ngưỡng tượng được những nét thanh tú tuyệt vời. Người phụ nữ nhìn tôi, cặp mắt híp nhẹ như đang cười. Cô đưa tay vẫy nhẹ về phía 2 bà đang có mặt trong phòng. Hai người kia không nói gì đều nắm váy cúi chào và lui cả ra ngoài. Dáng đi của họ hơi nghiêng và mềm mại như đang lướt trên nước. Có lẽ họ phải tập luyện nhiều để có được cung cách như vậy. Khi còn lại có hai người, cô gái xinh đẹp kia mới mở khăn che mặt ra. Quả như tôi đoán! Người này chắc chắn phải là tiên nữ giáng trần rồi.

-Điện hạ đã khỏe rồi chứ?

Cô ấy cất tiếng nói. Tôi giật mình nghe thứ ngôn ngữ quen thuộc thoát ra một cách trôi chảy từ đôi môi căng mọng đỏ thắm.

-À... vâng...

Tôi mơ màng đáp lại. Cô gái gật đầu cười dịu dàng. Những đường nét trên khuôn mặt của cô nhìn quen quen. Tôi cố nhớ xem đã gặp ở đâu rồi.

-Xin cho hỏi, tôi đang ở đâu vậy. Và cô là ai?

Người phụ nữ nhẹ nhàng tới bên giường, ngồi xuống chiếu. Tôi có dịp nhìn gần hơn những chi tiết trên khuôn mặt và mái tóc cô. Sóng mũi thẳng đuột, lông mi cong dài và đều tuy hơi thưa, khuôn mặt trang điểm rất cẩn thận nên không có khuyết điểm nào. Mái tóc cô dài đen bóng tết lại một bím to nhưng cố ý làm cho lỏng lẻo để mỗi khi cô vén tóc sang một bên vai tóc được phồng tự nhiên. Trên sợi tóc dính rải rác vài rọi kim tuyến màu làm cho nó trở nên lấp lánh, huyền ảo. Tôi quá say sưa ngắm nghía mà quên mất phép lịch sự, cứ nhìn chăm chăm vào mặt người ta.

-Cô đẹp quá!

Tôi buộc miệng nói không kịp suy nghĩ. Cô gái lập tức bật cười, cả tiếng cười cũng có duyên.

-Cảm ơn, người đẹp nhờ lụa ấy mà!

Tôi mím môi không khỏi ghen tị. Nếu tôi “tân trang” giống cô ấy thì chắc gì đã đẹp như vậy. Sau khi cười xong cô gái mời nghiêng đầu bảo

-Điện hạ... Người hiện giờ đang ở Vaiza, cung điện Mặt Trời của Hoàng đế Zapbadoc IX. Ta là Đường Kim hoàng hậu, cứ gọi tên ta là Vanya!

Tôi giật mình nghe những thông tin mà cô ấy nói. Là Hoàng Hậu, thảo nào đẹp lung linh như thế.

-Điện hạ... Người đã ngủ khá lâu rồi, có lẽ nên đi tắm rửa và ăn tí gì đó.

Nói rồi cô búng tay 2 cái. Thế là ba bà khi nãy bước vào. Hoàng hậu nói với họ:

-^&*\$@#*

Ba bà cúi đầu đồng thanh đáp. Hoàng hậu quay lại nói với tôi

-Điện hạ cứ thoải mái tắm rửa, Người có thể mặc váy áo trong hành lý đem theo... tuy nhiên... tốt nhất cứ ăn mặc như chúng tôi. Thời tiết ở đây rất nóng! Ba bà cung tì đây sẽ giúp Người có một bộ cánh duyên dáng...

Nói rồi hoàng hậu đứng dậy kéo khăn che mặt và đi ra ngoài. Tôi chỉ kịp nói một tiếng cảm ơn yếu ớt.

Cung điện Mặt Trời rất đẹp và đúng như tên gọi của nó, khắp mọi nơi đều là mặt trời. Từ các vách tường cho tới trần nhà, sàn nhà. Mọi thứ choáng ngợp bởi các họa tiết mô phỏng mặt trời. Cùng một chủ đề nhưng không hoa văn nào giống hoa văn nào. Có những mặt trời đơn giản tinh tế, những mặt trời đồ sộ nhiều chi tiết, những mặt trời hài hước vui vẻ, những mặt trời trang nghiêm khuôn khổ,... Tôi nằm trong bồn nước mát lạnh so sánh các hoa văn với nhau rồi nhận ra mình cũng đang tắm trong một mặt trời. Cái bồn xây hình tròn và thêm những tia phát sáng xung quanh. Tôi muốn hỏi vì sao ở đâu cũng có mặt trời nhưng ba bà thì không hiểu. đành chờ đợi cho qua.

Sau khi tắm xong họ giúp tôi mặc đồ. Tôi bắt đầu làm quen với trang phục ở đây. Tôi chọn một bộ váy xanh nhạt không nổi bật. Chiếc áo không quá hở hang như của Hoàng Hậu nhưng phần váy vẫn là vải the. Mặc xong vẫn không che được cái rốn! Tôi ngượng ngịu quay trái quay phải ngấm mình trong gương. Tóc tôi vừa gội xong còn ẩm ướt nên được xoa ra. Một bà đeo cái khung bạc lên đầu tôi. Thật ra nó nhẹ và không cần đau. Cái khung có 5 cây dài chìa lên cao, nối với nhau bằng những sợi bạc mỏng lấp lánh. Mới đầu tôi không hiểu tác dụng của nó cho tới khi họ đan tóc tôi vào cái khung. Toàn bộ tóc trải lên nền khung dựng lên như cái vương miện. Đuôi tóc dài từ đầu khung vẫn xoa ra bay bồng bềnh. Nhìn như cái khăn trùm đầu của quan âm. Tôi thích thú với kiểu tóc mới lạ. Như vậy vừa đẹp mà lại giúp tóc chóng khô. Thời tiết nóng bức ở đây thì không ai thích dùng máy sấy.

Sau khi đã xong xuôi họ dẫn tôi ra ngoài. Tôi có dịp ngắm nhìn tòa lâu đài xinh đẹp này. Có tất cả 2 tòa nhà cao to, nối với nhau bằng những chiếc cầu bắt ngang, cao lêu nghêu giữa không trung. Mỗi tầng của hai tòa nhà đều nối với nhau như thế. Nó làm tôi lên tưởng tới mấy tòa tháp đôi mọc trên thế giới. Đi qua chiếc cầu là một cuộc du ngoạn rất thú vị. Những cơn gió nóng sa mạc thổi vào má tôi. Đi được nửa chiếc cầu tôi bắt đầu nhận ra sự thay đổi. Những họa tiết mặt trời thưa dần và thay thế vào hình ảnh của mặt trăng. Tôi đoán tên của lâu đài thứ hai là Cung Điện Mặt Trăng. Trên đường đi tôi gặp vài tốp người. Có thể là quan thần hoặc người hầu. Trang phục họ mặc nhiều màu sắc và quá tự do không thể đoán được. Vài người cúi đầu chào tôi nhưng đa phần chỉ tò mò nhìn. Tôi quá khác biệt với họ, nhất là màu da. Mọi người ở đâu nó nước da sẫm màu vì nắng. Có những người da bánh mật, da nâu, da đen. Trắng trẻo nhất thì cũng là màu vàng đậm. Còn da tôi thì có màu trắng hồng đặc trưng như những người trong nước.

Cuối cùng cũng vượt qua cây cầu tiến vào lâu đài Mặt Trăng. Màu sắc ở đây là tông màu lạnh. Các hoa văn nhẹ nhàng và tạo cảm giác dễ chịu. Tôi phát hiện ra cả hai tòa nhà đều không có cửa. Mọi lối đi đều mở rộng và chỉ che chắn bằng rèm. Có lẽ an ninh ở chỗ này rất tuyệt hoặc vì thời tiết nóng nên người ta không xài cửa, cứ để như vậy á. Mà sự thật thì gió sa mạc chỉ thêm rát bỏng chứ mát mẻ gì!? Ba bà thì dẫn tôi vào sâu trong lâu đài, càng đi càng thấy vắng vẻ. Có lẽ chỗ này không phải ai cũng có quyền ra vào. Cuộc hành trình kết thúc trong gian phòng lớn với một bàn tiệc dài. Hoàng hậu đã chờ tôi ở đó, không đeo khăn che mặt. Hoàng hậu giơ tay và ba bà lui ra ngoài.

-Điện hạ, người trông hợp với thời trang ở đây lắm đấy!

Tôi đỏ mặt tìm cách che cái bụng hở hang đi. Hoàng hậu mời tôi ngồi bên cạnh bà. Thật tình thì tôi không muốn gọi là “bà” vì cô ấy còn trẻ lắm!

-Thật không may chồng ta đi vắng. Có lẽ nay mai gì sẽ trở về. Thôi thì chúng ta cùng dùng bữa đi!

Vừa lúc đó thì có người chạy vào, đúng hơn là nhảy vào. Một cậu nhóc chừng 12-13 tuổi bất thành linh bay vào từ cửa sổ. Phòng ăn có tất thấy 8 cái ô vuông đối xứng nhau. Cậu bé có tóc đen nhánh như Hoàng Hậu, bộ điệu nhanh nhẹn láu lỉnh.

-Dangkok! Con lại thế rồi. Mẫu hậu đã bảo không được leo trèo kia mà!

Tôi hơi ngạc nhiên nghe thấy Hoàng hậu nói với nó bằng tiếng của nước mình. Cậu bé đứng dậy phủi phủi quần áo và cũng trả lời trôi chảy

-Xin lỗi mẹ, nhưng con muốn tiết kiệm thì giờ lúc di chuyển!

-Con đã đi như thế nào mà vào đây vậy?

Cậu bé nói tỉnh bơ

-Con trèo ra từ phòng tranh sau đó đu dây lên tầng 3, phóng qua ngọn dừa kiểng, nhảy xuống cây cọ và đi lên mép đá bên vách lầu đài, lần từ từ thế là tới được đây!

Tôi chóng mặt nghe cuộc phiêu lưu của cậu bé. Nó tài thật! Như con khỉ!

Hoàng hậu có vẻ tức giận mắng cậu nhóc

-Thiệt là hết nói! Con có biết chỗ này cao bao nhiêu không? Lỡ té thì sao???

-Con không ngã bao giờ!

Thằng nhóc ương bướng cãi. Hoàng hậu ném cơn giận và nhìn tôi

-Điện hạ xem, đứa con trai này quá mê phim Tazan nên thế đó. Nay Dangkok, mau qua chào Nữ Hoàng Viễn Xuyên của Trường Thịnh Thiên Quốc!

Cậu bé lúc này mới để ý thấy tôi. Nó đặt một tay lên ngực và cúi đầu trang trọng nói

-Ta là Dangkok Zapbadoc X, thái tử của Vaiza quốc, rất hạnh hạnh diện kiến Nữ Hoàng!

Sau khi nói xong nó ngẩng đầu lên nhìn, tôi chưa kịp phản ứng thì thằng nhóc reo lên

-Waooo... Nữ hoàng này đẹp quá, da trắng quá! Mẫu hậu à, con lấy làm thái tử phi có được không???

Vừa dứt lời, một cây nĩa kim loại phóng thẳng vào đầu cậu bé.

-AUUU!

Nó ôm đầu kêu oán lên

-Mẫu hậu là quốc mẫu của thiên hạ mà sao không biết làm gương, lại châm ngòi bạo lực gia đình như vậy! Chuyện này mà lên báo sẽ là vụ scandal to!

Hoàng hậu không nói, cầm cây nĩa thứ 2 lên. Thằng bé sợ quá chạy vụt đi nhưng chỉ 3 giây sau nó liền mạng trở vào lần nữa, chỉ để nói với tôi:

-Nữ Hoàng à! Cô đã may mắn lọt vào mắt xanh của ta rồi... đừng lo, ai sẽ phong cô làm thái tử phi, còn thái tử phi hiện tại thì sẽ giáng chức cho làm thiếp!

-DANGKOKKKKKKKKKKKKKKKK!

Tiếng của Hoàng hậu làm thằng bé hoảng hốt lập tức chạy biến không quay đầu lại. Tôi vẫn còn quá sốc để nói nên lời. Hoàng hậu lấy tay xoa trán, mệt mỏi nói

-Điện hạ thứ lỗi, cái thằng bé này được phụ hoàng quá nuông chiều nên đâm ra hư đốn. Ta nhất định sẽ trừng trị nó.

Tôi không biết làm gì ngoài ngồi cười. Thật ra cậu bé rất đáng yêu, đầu óc nó suy nghĩ cũng đơn giản, rõ ràng là một đứa trẻ thuần khiết.

-Thật ngại quá, làm gián đoạn bữa ăn của Điện hạ. Thôi ta bắt đầu ăn đi!

Tôi chưa kịp nhìn xuống bàn ngắm nghía đồ ăn thì kẻ quấy rối thứ 2 xuất hiện. Người này nói tiếng Vaiza, la hét inh ỏi gì đó. Hai người hầu nữ đi theo cô bé thì rối rít, dường như sợ bị Hoàng hậu mắng. Cũng bằng cái khoát tay, Hoàng hậu cho họ lui. Cô bé ở lại tiếp tục nói rồi thỉnh thoảng nhìn thấy tôi. Cô đổi ngay sang ngôn ngữ của Trường Thịnh Thiên quốc

-Mẫu hậu, người này là ai???

-Vô lễ! Còn không mau chào, đây là Nữ Hoàng Viễn Xuyên của Trường Thịnh Thiên.

Cô bé hấp háy mắt rồi ngoan ngoãn xòe váy, khum người

-Tiểu nữ là Valilila Zapbadoc, công chúa của Vaiza, thỉnh an Nữ Hoàng Điện Hạ...

Hoàng hậu e ngại cười, nói với tôi

-Nó là con gái lớn của ta, năm nay tròn 16 tuổi, tính tình nó khó bảo nhưng mà trung thực lắm!

Công chúa nhìn tôi một cách hoài nghi rồi hỏi mẹ

-Mẫu hậu,... con nghe nói có người từ phương xa tới nên vội vã đến đây, là người này sao?

-Ừ! Con phải gọi là Nữ Hoàng!

Cô bé bĩu môi và cau kinh đáp

-Vậy mà con tưởng là cậu đã về... không biết đâu! Tại sao Nữ Hoàng nước đó lại ở nhà mình? Con muốn cậu Japkong kia, con phải đi tìm cậu! Bây giờ người đang ở đâu hả Mẫu hậu?

Hoàng Hậu trẻ lại một phen đau đầu, cô dịu dàng hết mức khuyên nhủ con gái

-Công chúa ngoan, mẹ sẽ nhắm với Japkong mau chóng về thăm con.

Cô bé bĩu môi, giận lẫy

-Mẫu hậu nói dối, lúc nào cũng nói dối! Xin người hãy cấp tàu và hộ chiếu để tiểu nữ đi tìm người trở về!

Vừa dứt lời, một cây nĩa kim loại phóng thẳng vào đầu cô bé.

-AUUU!

Nó ôm đầu la toán lên, hai mắt long lanh nhìn mẹ

-Mẫu hậu là quốc mẫu của thiên mà sao không biết làm gương, lại châm ngòi bạo lực gia đình như vậy! Chuyện này mà lên báo sẽ là vụ scandal to!

Tôi muốn bật cười vì công chúa nói y chang cậu em khi nãy. Hoàng hậu không nói, cầm cây nĩa thứ 2 lên. Công chúa sợ sệt tìm đường tháo chạy mất.

Khi mọi thứ lắng xuống tôi mới nghe tiếng Hoàng Hậu thở dài

-Lũ trẻ này, chẳng ngày nào để Mẫu Hậu chúng được yên!

Tôi che miệng cười. Gia đình Hoàng tộc này quá thú vị, không biết tính khí của bọn trẻ có phải do Hoàng đế mà ra không? Mẹ trẻ và xinh sinh ra hai đứa con như thiên thần. Cả hai giống nhau vì tính tình sôi nổi và có những ý nghĩ khác người. Tôi bắt đầu tò mò được biết thêm về Vaiza.

Bữa ăn tuy có muôn mùng nhưng rất ngon miệng. Thức ăn lạ nhưng lại hợp khẩu vị của tôi. Hoàng hậu là một người hiếu khách, tính tình hiền hòa thân ái.

Sau khi ăn xong tôi được chính Hoàng hậu dẫn đi thăm thú hai lâu đài và giới thiệu với mọi người. Thì ra hai tòa nhà này đại diện cho thể lực cơ bản duy trì cân bằng thể giới theo quan niệm của người Vaiza xưa. Thường ngày Hoàng đế ở cung điện Mặt Trời, Hoàng hậu ở cung điện Mặt Trăng. Công chúa ở với mẹ

còn hoàng tử ở với bố. Đó là thông lệ từ nhiều đời nhưng sự thật, với triều đại Zapbadoc IX hai cung điện không phân biệt, cả gia đình thường ở cạnh nhau và thay đổi nơi ở vài tháng một lần. Vương quốc Vaiza tuy bề ngoài toàn cát là cát nhưng thực sự trù phú và giàu có. Các ốc đảo là nơi thành thị mọc lên, cũng sôi động sầm uất không thua chi các đất nước khác. Nền công nghiệp ở đây rất phát triển nhất là ngành khai khoáng. Vaiza nằm trên một miền đất trũng đầy ắp dầu. Các hệ thống nhà máy lọc dầu hiện đại tới tận mỗi năm đem tới thu nhập lớn cho Vương quốc. Chưa kể ở vùng viễn Tây Vaiza là nơi tập trung nhiều mỏ vàng, mỏ bạc. Con sông Zapbadoc chảy ngang qua cung điện là nguồn nước ngọt cho thành đô. Các nhà máy xử lý nước nối liền các đô thị với nhau, đảm bảo cung cấp đủ nước sạch cho sản xuất và sinh hoạt. Đừng nghĩ một đất nước nằm trên sa mạc thì khắt nghiệt về khí hậu, nghèo nàn về kinh tế. Vaiza là một ví dụ đi ngược với giả thuyết đó!

38. Chương 38: Vị Hoàng Thân Vắng Nhà

Thời gian đầu ở lại Vaiza, sức khỏe tôi không tốt lắm. Có lẽ vì chưa quen với khí hậu nóng bức ở đây. Phần lớn thời gian tôi chỉ quanh quẩn nơi căn phòng dành cho khách trong Cung Điện Mặt Trăng. Niềm vui duy nhất của tôi chính là đi dạo trong lâu đài và chơi đùa với Dangkok. Hầu như ngày nào cậu bé cũng đến tìm tôi. Nó còn thường xuyên đóng vai trò người phiên dịch giúp tôi giao tiếp với các bà cung nô.

Sáng nay là chủ nhật, người Vaiza có tập tục đi lễ cuối tuần ở điện thờ Thánh Nữ. Mỗi địa phương đều xây một điện thờ hình lập phương. Thánh Nữ Vaiza là một nhân vật trong truyền thuyết. Tương truyền bà chính là vị thần có công khai hoang và luôn luôn bảo vệ vùng đất Vaiza, ban phúc cho dân tộc này. Thánh nữ còn là vị thần của nữ giới và hôn nhân. Các cô gái trước ngày lấy chồng đều tới đây cầu phúc, phụ nữ muốn có con cũng tới đây cầu xin. Ở vương quốc này, phụ nữ rất được coi trọng. Theo như lời thái tử, chỉ từ đời Zapbadoc VIII, mới có nam vương, trước kia luôn là Nữ Hoàng đứng đầu.

Dangkok là một cậu bé lanh lẹ thông minh. Chỉ có điều tư tưởng phát triển sớm hơn tuổi. Nó xem tôi chẳng khác chi một phi tần trong cung. Cứ nhất mực đòi lấy tôi làm thái tử phi cho bằng được. Tôi muốn phát điện vì chuyện này nhưng xét cho cùng nó cũng chỉ là một đứa trẻ ngây thơ. Tôi cũng học hỏi rất nhiều điều từ nó. Trước tiên là ngôn ngữ ở đây sau đó là những phong tục và lịch sử quốc gia. Vương quốc nào cũng có một thiên sử hào hùng. Vaiza cũng như thế. Cách đây 200 năm, nó từng bị nhiều nước láng giềng xâm xé, giành giật vì những mỏ dầu, mỏ vàng, mỏ bạc quý giá. Xa xưa hơn thì bị tàn sát bởi tộc ăn thịt người-một bộ lạc nổi tiếng dã man. Ngày nay, Vaiza là một trong những nước giàu có và mạnh về quân sự. Đó cũng nhờ vào sự lãnh đạo sáng suốt của các đời Hoàng đế.

Dangkok chỉ cho tôi xem chân dung của ông nội rồi nói rành rọt

-Ông chính là Hoàng đế Zapbadoc IIX. Ông từng được treo giải Nobel hòa bình và còn là một nhà soạn nhạc nổi tiếng. Nữ hoàng có nghe thấy những khúc nhạc mà ban nhạc Hoàng gia hay chơi không? Đều là sáng tác của ông nội đấy!

Tôi nhìn người đàn ông chừng chạc, đôn hậu trong ảnh và mỉm cười

-Thật là đáng ngưỡng mộ!

Dangkok cười khì khì rồi lật sang trang tiếp theo

-Còn đây là bà ngoại! Bà là Trưởng nữ một gia đình thân tín của Hoàng gia. Ngày trước bà làm Tổng quản đội cung nữ của cung điện Mặt Trăng...

Tôi chăm chú nhìn người phụ nữ. Đó là một thiếu phụ xinh đẹp lạ lùng. Hoàng Hậu Vanya quả nhiên thừa hưởng nét đẹp từ bà ấy. Khuôn mặt của bà thật quen thuộc, tôi lục lọi trong trí nhớ, chắc chắn tôi đã gặp người đàn bà này ở đâu đó. Ở đâu nhỉ?

-Dangkok này, bà ngoại em... có từng đến nước của chị chưa?

Thằng bé ngạc nhiên nhìn tôi

-Đương nhiên rồi! Bà đã mất ở đây mà! Nhưng mà Nữ Hoàng hãy gọi ta là Thái tử, ta rất dị ứng với chữ “em” và chữ “chị”...

Tôi làm ngơ, chỉ hỏi lại nó:

-Bà đã ở Trường Thịnh Thiên Quốc thật sao?

Tôi ngờ ngợ không tin. Dangkok khẳng định

-Mama nói là bà ngoại cùng với ông ngoại trở về Trường Thịnh Thiên Quốc. Từ đó về sau không quay lại nữa, cho tới khi qua đời!

Tôi im lặng nhìn thẳng bé và bức ảnh. Đường như một đoạn kí ức vô tình trượt qua tâm trí. Tôi thấy một khung hình rất to treo trên tường. Tấm ảnh là chân dung một người đàn bà ngoại quốc, làn da nâu bánh mật. Tóc bà đen nhánh xõa trên đôi vai. Bên dưới khung ảnh là một dòng chú thích: “Vakilia Tuadekep, sinh ngày xx tháng xx năm xx, nhị phu nhân Liêu tộc. Tranh vẽ với tấm lòng mến mộ của danh họa K”

Tôi nghe tiếng tim đánh huỳnh huych trong lòng ngực. Đúng là như thế, trong buổi an táng Cố tướng quân tôi đã tình cờ nhìn thấy bà trong phòng tranh của Liêu phủ. Chính vì thế mà khi nhìn hoàng hậu Vanya tôi đã cảm thấy quen quen. Người phụ nữ trong tranh là nhị phu nhân của dòng họ Liêu, là vợ hai của Liêu Mãn Bình, tức là mẹ kế của Liêu Thần Phong. Tôi giật mình nhìn Dangkok vô thức hỏi

-Hình như em còn có một người cậu, cũng là con trai của bà phải không?

Dangkok gật đầu

- Đúng ạ, đó là cậu Japkong Tuadekep.

Tôi lại hỏi tiếp

-VẬY... bây giờ người đó ở đâu?

-Đi mất rồi. Đã đi hơn 5 năm trước rồi... nhưng Mama nói cậu sẽ sớm trở về.

-Đi đâu?

-Ta không biết,... nghe nói là tới Nam Cực hay Bắc Cực gì đó để câu cá...

Tôi nghech mặt ra nhìn thái tử. Có ai lại đi tới tận vùng cực chỉ để câu cá kia chứ?

-Em có ảnh của cậu không?

Thằng bé nhún mày nghĩ ngợ

-Hình như không... cậu không chụp ảnh và cũng không muốn để chung với bộ hình gia đình vì là bà con họ ngoại. Nhưng mà... có lẽ trong phòng riêng của cậu sẽ còn lại vài bức chân dung để bàn.

Thế là tôi và Dangkok cước bộ đến Cung Điện Mặt Trời. Tôi trèo lên mấy bậc thang, vừa thở vừa hỏi:

-Tạo sao lại sang đây? Chẳng phải cậu em là người họ ngoại sao? Phải ở Cung Mặt Trăng chứ!

Dangkok lộn mèo mấy vòng làm tôi ú tim. Thằng bé như con khỉ đột nhảy nhót trên bậc thang

-Vì cậu ấy là một quan thần rất được Papa tín nhiệm nên mới được ở đây! Mama nói nếu cậu chịu ở lại Vaiza luôn thì đã được làm vua rồi!

Tôi nhả mặt nhìn thái tử

-Là sao? Chị không hiểu gì hết!

Vừa lúc đó thì Dangkok reo lên

-Kia rồi. Đó là phòng riêng của cậu. Mấy năm nay không có ai vào ở, có lẽ mọi thứ vẫn còn được giữ nguyên chỗ cậu về đây.

Tôi dừng lại trước một bộ rèm màu cà phê trang nhã. Cũng như tất cả các gian phòng, nơi này không có cửa ra vào, chỉ dùng một bộ rèm vải che chắn. Dangkok nhanh tay lẹ chân đi vào trong trước. Tôi do dự một lúc rồi mới vén rèm theo sau. Cả căn phòng sáng sủa trong ánh mặt trời. Đồ đạc không nhiều, chủ yếu là CD, sách và tạp chí. Tôi đi vòng quanh quan sát, thuận tay lấy từ kệ một cuốn đã bám bụi. Nó là một cuốn sách nói về Đàn ông và Sự thành công. Tiếp đó là một quyển lịch sử thế giới, rồi đại lý, khoa học...

Những loại sách mà ngày trước tôi vẫn chê nhàm chán nhưng lại là sở thích của Ngạn Luật. Tôi bồn thần nhìn dáo dít xung quanh. Kệ CD đều là nhạc cổ điển, những bản hòa tấu và phim tài liệu. Chúng được xếp từ thấp tới cao, mỗi thể loại chiếm một ngăn và cùng đặt nghiêng sang trái. Tôi lẩm bẩm nói với chính mình

-Vì sao lại giống như vậy? Không lẽ...

Giọng nói trong trẻo của Dangkok làm tôi giật mình

-A! Đây rồi... may quá, tìm được cái khung hình trong ngăn kéo này!

Tôi quay lại nhìn. Thằng bé vui vẻ chạy tới, tay cầm theo một khung hình nhựa, loại để trưng trên bàn hay đầu giường. Rồi thằng bé giơ hình lên cho tôi xem, kèm một màng giấy thiệu vừa hóm hỉnh, màu mè lại vừa vô duyên

-Đây chính là quan chánh sứ Japkong Tuadekep, nhận chức năm 18 tuổi và là vị quan trẻ nhất của triều đại Zapbadoc. Người còn là em ruột của Hoàng hậu Vanya. Cũng nhờ mẹ ta xinh đẹp mà cậu ấy mới may mắn “hưởng kế” một chút, trở thành người đàn ông quyền rũ, mê hoặc hết đàn bà con gái Vaiza năm đó! Tuy nhiên, Nữ Hoàng chớ nhìn vào vẻ bề ngoài mà vội đánh giá. Cậu ấy là một người lập dị, tính tình nghiêm nghị khó gần, không thích phụ nữ chỉ thích đàn ông. Tóm lại là không thích hợp trở thành đối tượng kết hôn! Nữ Hoàng cứ tin tưởng “trao thân” cho ta. Đảm bảo sẽ mãi mãi sống trong nhung lụa, vinh hoa phú quý. Sau này ta lên ngôi sẽ phong Nữ Hoàng thành Hoàng Hậu!

Tôi chờ đợi sau khi nghe thằng nhóc 12 tuổi phát ngôn. Cái gì mà “trao thân” rồi còn “vinh hoa phú quý”? Tôi sẽ không bao giờ lấy một người chồng kém mình những 6 tuổi như thế! Tôi thở dài mặc nó khươ môi múa mép, chỉ đưa mắt nhìn kĩ tấm hình. Ánh sáng mặt trời gay gắt của Vaiza làm tấm kính chói lóa, tôi phải giật lấy từ tay thằng bé để gần trước mặt. Trong ảnh là một chàng trai còn trẻ măng, đeo kính râm đen ngồi trên lưng lạc đà. Anh ta ăn mặc như người Vaiza, áo choàng kín thân, khăn trùm đầu, còn để râu lởm chởm. Nhưng cho dù có hóa trang như thế nào tôi vẫn nhận ra cái dáng điệu cao cao, đầy nam tính ấy. Bức ảnh này có lẽ chụp vào lúc anh ấy 20-21 tuổi. Khuôn mặt vẫn còn vài nét trẻ con và non dại của thanh niên mới lớn. Tôi cứ dí mắt vào bức ảnh, không bỏ qua bất kì chi tiết nào dù là nếp gấp quần áo. Đường như Dangkok đang phập phồng lo lắng. Thằng bé cứ với tay muốn lấy lại bức ảnh, miệng không ngừng nói:

-Đủ rồi! Coi nhiều đủ rồi! Đừng coi nữa... đừng coi nữa mà...

Cuối cùng thì nó cũng thắng tôi bằng cú nhảy cao như con kì nhông. Dangkok giấu bức ảnh vào vạt áo, về mặt sừng sộ

-Nữ hoàng không được để mắt tới cậu! Cậu ấy đòi hỏi rất cao về phụ nữ đấy! Nếu không phải thông minh xuất chúng, tài giỏi hơn người thì cũng là tuyệt đại mỹ nhân. Nữ Hoàng cả hai cái đều không có cho nên lựa chọn an toàn nhất là làm thái tử phi của ta!

Tôi thộn mặt ra nhìn thằng bé, tự hỏi nó sẽ còn khiến tôi sốc thêm bao nhiêu lần nữa. Cái gì mà “thông minh xuất chúng” rồi còn “tuyệt đại mỹ nhân” và tôi thì lại “cả hai đều không có”. Đầu óc tôi vốn là con sên nên lời lẽ của thằng bé cũng thấm vô khá chậm. Đến cuối cùng tôi đã phát hiện ra vấn đề mấu chốt:

-Ý em là chị không thông minh mà cũng không xinh đẹp có phải không? Ồi trời ơi! THẰNG NHÓC CHẾT BẦM! Ta sẽ giết miiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!!!

Cảnh tiếp theo là một Nữ Hoàng thân phận cao quý nắm váy chạy sòng sọc dọc theo hành lang cung điện, khăn trùm đầu, trang sức, giày dép, cùng đủ thứ “phụ tùng” rơi vãi trên đường đi. Phía trước là một Thái Tử nhí nhố vừa chạy vừa ngoảnh đầu lè lưỡi. Cuộc rượt đuổi kết thúc ở góc cửa vì cậu nhóc đã trèo tốt lên trên mà tôi chỉ có thể nhảy tưng tưng la inh ỏi bên dưới.

39. Chương 39: Tháng Ngày Trên Vương Quốc Mặt Trời

Những ngày sau đó tôi bận rộn cùng với Dangkok. Cậu bé theo lệnh của Hoàng hậu đã nhận “trọng trách” tiếp đón vị khách quý từ phương xa là tôi đây! Nếu theo quy tắc quốc tế thì tôi sẽ phải có một cuộc họp với Hoàng đế, đi thăm đại sứ quán, kí kết các hiệp định hòa bình và hợp tác, v.v và v.v...Thế nhưng tôi thuộc

dạng “khách tị nạn”, chỉ một thân một mình và không thể xuất hiện trên báo chí cho nên Dangkok đã có cách thức riêng của cậu bé. Tự nó lên kế hoạch ỗi ngày của tôi. Hôm nay sẽ đi những đâu, làm gì, ăn món gì... mọi thứ đều do Dangkok lo liệu.

Thế là tôi trở nên bận rộn. Nào là đi thăm thú các đô thị, đến công viên quốc gia, bơi thuyền dọc sông Vaiza, đua lạc đà, ... Tôi còn ném thử tất cả đặc sản ở đây. Kinh dị nhất là món “bò cạp rang me”. Nhìn lũ giáp xác nằm ngổn ngang trên đĩa tôi chỉ muốn nôn ọe. Vậy mà Dangkok cũng đã đề tôi ra, nhét cho bằng được món ăn vào miệng. Nhờ thế mà tôi phát hiện nó mới ngon làm sao!!??

Đi chơi với thằng nhóc rất vui. Nó hay cùng tôi dạo quanh các con phố mua bán nhộn nhịp. Người dân ai cũng biết nó và luôn miệng chào. Với vốn tiếng Vaiza ít ỏi vừa học được tôi hiểu họ nói:

-Thái tử điện hạ. Ngài lại trốn cung đi chơi đấy à?

Dangkok cười híp mắt và rút tờ giấy từ trong túi gior ra

-Này bác đừng nói bậy! Ta có giấy phép của Hoàng hậu hân hoi, hôm nay là dẫn ái phi đi dạo phố!

Nó nhìn sang tôi hấp háp mắt. Tôi chỉ muốn xông tới bóp cổ nó nhưng vì có quá nhiều người nên đành giả vờ hiền lành mà hươu hươu tay phủ nhận:

-Ấy không phải, không phải... các vị chờ hiều lằm... tôi với thằng nhóc này...

Chưa kịp nghĩ xem phải dùng từ đặt câu thế nào thì người dân xung quanh đã đổ xô tới nhìn tôi như con thú lạ

-Sao? Đây là ái phi mới của Ngài à?

-Người ngoại quốc hử... da trắng thế!

-Ồ ờ... cô nương này coi bộ được, ít ra còn trẻ hơn cô trước!

-Chà chà... tốt quá rồi, chỉ cao hơn Thái tử nửa cái đầu...

-Uhm, phải đó. Cô nương thàng trước cao hơn tới một cái đầu rưỡi...

-Thì người ta là người mẫu mà!

Tôi choáng váng khi nghe họ nói. Cái thằng Dangkok hóa ra có thâm niên thích “gái già”. Lúc ra khỏi đám đông tôi mới tiện hỏi nó

-Em thường qua lại với người lớn tuổi hơn sao?

Dangkok lấy tay sờ sờ cằm, vừa suy nghĩ vừa nói

-Uhm... cũng không hẳn. Gu thẩm mỹ của ta thay đổi tùy theo giai đoạn. Ngày trước, ta đặc biệt cảm tình với những cô bé có mắt to. Sau đó thì thích người có tên bắt đầu bằng chữ J. Dạo gần đây, ta đặc biệt yêu thích người trưởng thành có chân dài, ngực to, eo thon...

Rồi nó nhìn lại tôi một lượt

-Nữ hoàng chính là mớ đánh dấu sự thay đổi gu thẩm mỹ tiếp theo đó!

Tôi ngu ngơ hỏi lại

-Gu gì?

Nó nhún vai

-Thì thích trẻ em vị thành niên đó mà! Đại loại như kiểu đã lớn rồi mà cơ thể còn chưa đạt chuẩn!

Tôi xám mặt và cốc vài đầu nó một cái. Nó liên tục nói thích tôi vậy mà suốt ngày mặt sặt nhan sặt của người ta.

Những ngày ở Vaiza thật là nhiều kỉ niệm. Có lẽ tôi sẽ không thể nào quên những vũ điệu cuồng nhiệt, những chiếc bụng hở rốn uốn éo của con gái Viaza, càng không quên những khu buôn bán sầm uất, ngập tràn màu sắc Trung Đông. Đường phố tấp nập người qua kẻ lại trong các thứ trang phục sắc sỡ. Tôi sẽ nhớ

mãi điệu sáo của người nghệ nhân xiếc rắn, mỗi lần sáo thổi là con rắn xanh lại ngóc đầu ra khỏi giỏ, cong vẹo theo âm nhạc. Cảm tưởng như đây chính là vương quốc của mặt trời, của những niềm vui không bao giờ tắt!

Ban ngày hồi hã với những hoạt động ngoài trời nên ban đêm tôi dường như rã rời. Đặt lưng xuống giường là ngủ thiếp đi. Trong những giấc chiêm bao tôi luôn mơ thấy hai hình ảnh đứt đoạn. Những sa mạc đầy cát trắng xen lẫn những khu rừng rậm um tùm. Những ốc đảo nhộn nhịp và thành phố chọc trời. Hoàng cung Vaiza nguy nga và Quang Minh Điện sa hoa lộng lẫy... Sau đó là cậu bé Dangkok tung tăng nắm tay tôi, rồi phút chốc biến thành Ngạn Luật vuốt đầu tôi âu yếm. Hai người bọn họ giống như là một, lúc nào cũng gần gũi bên cạnh. Nét mặt của hai người có nhiều điểm tương đồng, có lẽ vì cùng chung một dòng huyết thống. Lại nói về thân thể của Ngạn Luật. Tôi phải công nhận anh ta như một chàng diễn viên đa năng. Lần đến Vaiza này đã giúp tôi khám phá thêm một vai diễn khác của anh ấy. Nhưng cũng không thể dùng từ “diễn”, nghe rất khập khiễng. Chính xác thì anh ấy là Dương Ngạn Luật, là Liêu Thần Phong và cũng là Japkong Tuadekep. Thậm chí tôi sẽ không còn bất ngờ nếu ai đó nói cho tôi biết thêm một chục cái tên khác. Ngạn Luật dường như là một sự tò mò bất tận đối với tôi. Tuy nhiên, tôi đã không còn cái cảm giác xa lạ như trước nữa. Cho dù anh ấy là một thầy giáo, một tướng quân, một quan chánh sứ hay một người đột biến gen, người ngoài hành tinh,... thì tôi đều có thể chấp nhận được. Đợi nhiều lớp mặt nạ cùng một lúc là đặc điểm của anh ấy, và đi lột từng lớp mặt nạ là sở thích của tôi!? Tôi yêu Ngạn Luật và cũng yêu mọi thân phận của anh. Cho dù là người nào thì Ngạn Luật vẫn phảng phất một khí chất phong nhã, tài giỏi hơn người. Sẽ chẳng có gì ngạc nhiên nếu mọi phụ nữ trên quả đất đem lòng yêu mến, ngưỡng mộ anh ta.

Nhiều ngày sau đó tôi không có dịp gặp Hoàng Hậu Vanya để hỏi vài chuyện về Japkong Tuadekep nhưng tôi cũng không vội. Tuần sau Hoàng đế sẽ về, có lẽ đây là dịp tốt để tìm hiểu mọi chuyện. Thời gian này tôi tiếp tục ngao du đây đó cùng Dangkok, cảm giác Vaiza giống như là nhà. Thật ra tôi cũng phải nén nhiều lo âu trong lòng, mỗi ngày đều lên mạng xem tin tức về đất nước mình. Báo chí cũng không đề cập quá nhiều về tình hình nội chiến ở Trường Thịnh Thiên Quốc vì hầu hết sự quan tâm của họ đang hướng về một chiến sự gây go khác giữa vài nước đế quốc. Xét cho cùng đất nước tôi chỉ là một tiểu vương quốc mà lâu nay vốn tồn tại yên bình và ít khi làm tổn gãy mực của dư luận quốc tế. Tôi nắm được một vài thông tin rằng cung điện Quang Minh đang có tranh chấp lớn, nội bộ hoàng gia đã chia thành 2 phái rõ rệt. Một ủng hộ tân Nữ Hoàng, một đi theo hội Hoàng gia. Thái hậu không trực tiếp ra mặt mà bà dùng danh nghĩa tổ chức Hoàng tộc lâu đời để đối chọi với tôi. Bà ấy quả là người có tính toán và mưu mô. Dư luận trong nước thì rất hoang mang. Thần dân không hiểu được tính chất thật của cuộc nội loạn vì hầu hết thông tin đã bị Thái hậu bưng bít, ngụy tạo khiến nhiều người tin rằng sự lãnh đạo của tân Nữ Vương có nhiều yếu kém, không khiến quần thần khâm phục là nguyên nhân chính.

Mỗi lần đóng máy tính lại tôi đều thở dài. Mọi người đang cất lực đấu tranh trong khi bản thân một Nữ Hoàng là tôi đây lại ngồi chơi xơi nước ở một miền xa xôi. Mà cho dù tôi đang ở điện Quang Minh thì cũng chẳng giúp được gì, tôi không đủ tự tin đối mặt với bà ấy!

Theo báo BBC đưa tin thì trong nước đang ở mức dầm phán căng thẳng, có nguy cơ sẽ tiến tới đấu tranh vũ lực. Quân đội đang bị xâu xé, mất đoàn kết vì chịu sự chi phối của nhiều thế lực. Tuy nhiên cũng có thể yên tâm một điều là cả hai phe đều ngăn ngại khuấy động chiến tranh vũ trang. Tiểu vương quốc của tôi nhiều thế kỉ đã không hề có súng đạn, hơn nữa quốc gia cũng đã kí kết nhiều hiệp ước cam kết không sử dụng vũ lực trong chính trị với nhiều tổ chức an ninh thế giới. Hoàng gia đang căng thẳng nhưng sẽ không dễ dàng gây trận đổ máu. Như vậy sẽ không có ai phải hy sinh tính mạng vì tôi!

Đó là điều an ủi duy nhất trong suốt một tháng rông ở tại Vaiza. Ngạn Luật đã hứa sẽ đón tôi trở về sau hai tháng. Nhìn tình hình thì tôi biết anh ấy phải trễ hẹn. Tôi sẽ ở lại lâu hơn 2 tháng. Nhưng cái lâu hơn ấy là bao nhiêu thì khó đoán được

40. Chương 40: Lại Một Đêm Báo Nửa

Tôi thấy mình đang đứng trên cái sân lớn trước Chánh Cung ở Điện Quang Minh. Hoàng cung bốn bề im lặng, không một bóng người. Tôi thơ thẩn đi vòng quanh như kẻ mộng du. Càng vào sâu bên trong, cảnh vật càng âm u và đổ nát. Những bức tường vốn vững trải giờ đã loan lổ các vết nứt vỡ. Các thứ đồ

đạt bị nén lung tung. Những cái chân đèn bằng vàng rơi khỏi tường, các bức tranh quý bị xé nát, những bộ rèm đồ sộ rách nhăm nhở, dưới đất là ly tách vỡ... cứ như tôi đang đứng giữa tàn dư của một bữa tiệc. Trong tâm trí vẫn còn hình dung ra tiếng nhạc xập xình, những đôi nam nữ lắc lư trong điệu tango,... nhưng không biết vì một lý do nào đó, mọi thứ biến thành như những gì tôi đang thấy.

Tôi ngơ ngác tìm quanh, hy vọng sẽ bắt gặp vài cô tì nữ hay nô bộc trong cung. Tôi ra khỏi căn phòng lớn và đi theo hành lang tối. Một cảm giác chết chóc lan tỏa trong không khí. Tôi ngửi thấy mùi tanh. Trong bóng tối mờ mờ dường như hai bức tường trở nên nhếch nhách bởi những vệt đen chằng chéo, như ai đó đã dùng cọ lớn quét thành. Không hiểu vì sao tôi có linh cảm vết sơn màu đỏ cho dù không đủ ánh sáng để nhìn rõ. Và rồi ở cuối hành lang, các cánh cửa đều mở toan toát. Tôi bắt đầu kiểm tra từng gian phòng một. Thật kì lạ! Tất cả những gì tôi thấy chỉ là người nằm la liệt, chất chồng lên nhau. Họ đều ăn mặc đẹp, trang điểm cẩn thận và mang dáng vẻ danh giá. Tuy nhiên mọi người dường như đang ngủ say, họ gối đầu lên cơ thể người khác và người bên cạnh lại gối đầu lên họ. Tôi bất ngờ nhận ra trong số ấy có cả chú Lữ Công, Dĩ Thuật, Dĩ Linh, Dương Cảnh, và nhiều quan thần trong triều...Cả căn phòng rộng hơn mấy trăm người đều nhắm mắt. Tôi không biết đây là người hay đơn giản là những con búp bê to lớn. Tất cả đều bất động.

Tôi phân vân đi tới cánh cửa tiếp theo rồi tiếp theo nữa,... cũng tương tự như thế. Và cuối cùng tôi nghe có tiếng động gian phòng xa nhất. Tôi vội chạy ngay tới, hy vọng sẽ gặp ai đó hỏi thăm. Đứng trước cánh cửa mở sẵn, tôi trông thấy một trận đánh nhau dữ dội. Ngạn Luật mang trên tay thanh kiếm của dòng họ Liêu. Thanh kiếm sáng loà đập vài cây quyền trượng tạo âm thanh ken két. Tôi nhận ra đây là cây quyền trượng của Nữ Hoàng, nó vốn được cất giữ cẩn thận ở phòng riêng của tôi kia mà! Ở bên trong, Ngạn Luật vẫn đang cố sức chống lại kẻ thù. Người cầm cây quyền trượng kia lẫn trong bóng tối, chỉ thấy dáng vẻ cao lớn, mái tóc phồng to có cài chiếc vương miện cùng bộ đầm đồ sộ bung xòe. Dù mang dáng dấp con người nhưng tôi cảm giác đây là một con quái vật kì lạ. Ngạn Luật cứ vùng kiếm chém liên tục tới tấp. Người kia đang yếu thế, từng bước lùi vào sâu hơn, cố cầm cự...

Vậy rồi trong lúc tưởng chừng anh sắp thắng thì một mũi tên từ đâu bay vút tới, đâm sâu vào cánh tay của Ngạn Luật. Chiếc tiêu có kèm theo một nhúm lông ngỗng trắng tinh, phát phơ bay. Ngạn Luật kêu ré lên và dùng tay kia ôm cánh tay bị thương. Kẻ địch thừa cơ hội tấn công tới tấp. Bị đau, Ngạn Luật phải cầm kiếm bằng hai tay và từng bước lùi ra xa. Lúc này tôi mới ý thức được anh đang gặp nguy, muốn chạy vào giúp một tay thì không sao bước qua khỏi ngưỡng cửa. Giống như có tấm kính lớn chặn ngang lối vào. Tôi đâm mạnh vào không khí, dùng chân đá, hét lên gọi tên anh nhưng không thể gây chú ý cho người bên trong phòng. Tôi càng gấp gáp, lo lắng thì kẻ thù kia càng chiếm thế thượng phong. Cuối cùng, bằng một đòn hiểm độc, mũi nhọn của cây trượng vàng đâm thẳng vào người anh. Giống như kim khâu xuyên qua tấm vải mỏng. Tôi khóc ré lên và đâm điên cuồng vào tấm kính vô hình. Chỉ còn thấy Ngạn Luật gập mình lại đau đớn rồi ngã bịch xuống, cũng im lìm bất động như mấy trăm hình nhân ở gian phòng bên cạnh. Người đàn bà giờ cao cây trượng vàng, giọng người sung sướng vang dội khắp phòng, vắng vắng trong hành lang rồi bao phủ toàn bộ cung điện. Quang Minh điện không bóng người, tan hoang, đổ nát, chẳng còn gì hết trừ tiếng cười quỷ quyệt kia...

Tôi bật người dậy, thở hổn hển và run rẩy. Nước mắt đã chảy dài trên má. Đáng sợ quá! Ngạn Luật chết rồi, cả chú và anh chị họ,... mọi người đều chết cả. Còn tôi? Tôi run lấy bầy đưa mắt nhìn trong bóng tối. Căn phòng mở thông với khu vườn cỏ bên ngoài. Ánh trăng hắt vào trong, đổ lên vạn vật một thứ chất lỏng sáng trắng. Đây là Vaiza, và tôi đang ở trong cung điện Mặt Trăng. Những gì diễn ra lúc này chỉ là mơ thôi, là mơ thôi...

Tôi nhắc nhở mình nhiều lần. Không hiểu sao tôi có linh cảm tồi tệ. Ác mộng luôn đem tới hung tin. Như lần Vi Linh chết tôi cũng thấy chị. Bây giờ tôi mơ thấy Ngạn Luật chết. Anh ấy bị giết hại ngay trước mắt tôi! Nhưng sẽ không, anh ấy sẽ không thể chết, anh ấy sắp đến đây đón tôi rồi, Ngạn Luật luôn giữ lời, anh nhất định sẽ tới...

Tôi ngã người nằm trở lại giường nhưng không sao ngủ được. Tâm trí chỉ nhớ về Trường Thịnh Thiên quốc, về gia đình và cơn ác mộng ban nãy...

Có phải đây là một dự báo chẳng lành?

41. Chương 41: Thái Dương Trở Về!

Đạo gần đây tôi đã thành thạo nhiều về ngôn ngữ Vaiza. Thực ra không phải là tôi tài giỏi mà chỉ là học tập có phương pháp. Thực ra tiếng mẹ đẻ ở nước tôi không khác với ở đây là bao. Chỉ có chừng 10 âm tiết phát âm khác và 10 âm tiết phải học mới. Cách đặt câu dùng từ thì y chang. Dangkok bảo rằng người phát minh ra bảng chữ cái Vaiza cùng chính là nhà ngôn ngữ học cổ đại người nước tôi. Vậy là lịch sử hai quốc gia có những mối liên kết từ thời xa xưa.

Hôm nay cung Vaiza nhộn nhịp khác thường. Mọi người trở nên vội vã hơn, lo lắng hơn. Bởi vì vị chủ nhân của cung điện đang trên đường trở về. Ngài đã vắng mặt hơn 3 tháng để đi tới Gemjii-một vùng đất rộng lớn nằm ở viễn đông. Thông qua Dangkok tôi biết được nơi ấy 200 năm trước chính là tiểu vương quốc Gemjava. Tiếng địa phương ở Vaiza gọi là Gemjii. Hoàng đế Zapbadoc VII thời ấy là một vị vua thiện chiến. Ông ta đã mở rộng lãnh thổ Vaiza, chinh phục nhiều vùng đất và dĩ nhiên cũng đã gây thù chuốc oán khắp nơi. Gemjava là một trong số ấy. Đã hai thế kỉ từ khi nó được sát nhập vào Vaiza vậy mà dường như chưa lúc nào Gemjii có được sự bình yên. Gemjava có hơn 50 sắc tộc, cũng là một đất nước được chấp vá bằng những cuộc xâm chiếm. Từ xa xưa nơi này đã là một xã hội phân biệt dân tộc trầm trọng. Mỗi tộc người đều muốn giữ bản sắc văn hóa riêng, lối sống riêng. Họ không đồng ý kết hôn với nhau, không muốn hòa hợp. Sau khi sát nhập vào Vaiza, tình hình càng rối rắm hơn. Năm nào cũng có nội chiến, loạn lạc xảy ra. Các đời Hoàng đế Zapbadoc ai cũng phải đau đầu về vấn đề này. Họ dường như có phần bất lực trước thời cuộc ở Gemjii.

Hiện tại người có quyền hành cao nhất ở đây gọi là Quan toàn quyền, cũng na ná như Tỉnh trưởng một địa phương hoặc Thị trưởng một thành phố. Tuy nhiên Quan toàn quyền có một trách nhiệm nặng nề hơn bởi vì vùng đất họ cai trị rất rộng lớn. Gemjii chiếm 1/5 diện tích toàn lãnh thổ Vaiza. Hầu hết các vị quan này đều chỉ là con bù nhìn. Người dân ở Gemjii bất mãn với triều đình Vaiza và mất luôn đoàn kết trong nội bộ. Họ vừa khởi nghĩa chống Vaiza lại vừa nội loạn đánh lẫn nhau. Thế giới gọi vui miền đất này là cái chuồng của nuôi bầy chó điên. Hoàng đế Hoàng đế Zapbadoc IX từ ngày lên ngôi đã phải mệt nhọc nhiều vì Gemjii. Ông vừa đề phòng bị chó cắn lại vừa phải can thiệp không cho chúng cắn nhau. Vấn đề là không thể nào cùng lúc làm 2 việc.

Nghe nói Quan toàn quyền Gem mới nhất đã hết nhiệm kì mà tất cả quan thần trong triều không ai dám nhận trọng trách này. Mang tiếng là quan toàn quyền nhưng cái ghế ấy chẳng có tí sức nặng đối với người dân ở Gemjii. 10 ông quan thì có 5 ông bị ám sát, 3 ông từ chức, 1 ông vì phiền muộn mà ngã bệnh. Từ từ cái địa vị ấy tuy à không ai dám rờ. Làm quan toàn quyền Gem cũng như làm vua một nước vậy, chỉ thiếu sự công nhận của chính quốc Vaiza. Nghe đâu cách đây 5 năm triều đình đã có kế hoạch tách Gemjii ra, để nó tồn tại thành vương quốc độc lập với một vị hoàng đế đến từ Vaiza. Tuy nhiên kế hoạch này đã thất bại giữa chừng. Đến nay câu chuyện về vùng đất này vẫn mãi là đề tài thảo luận số một trong các buổi thiết triều.

Từ trên cung điện Mặt Trăng, tôi trong thấy đoàn người đang từ từ tiến vào cổng điện. Đi đầu là một cỗ kiệu đồ sộ, to và rộng như một căn nhà di động. Để kéo được nó, người ta đã phải dùng tới 20 con lạc đà. Theo sau là đoàn tùy tùng, nối đuôi dài ngoằn ngoèo, làm thành một đường kiến chạy trên sa mạc rất bồng. Nghe nói họ đi tàu thủy dọc sông Vaiza rồi từ từ bộ hành trở về. Hoàng đế có một tính cách khá đặc biệt. Ông yêu thích lũ lạc đà, lừa, ngựa hơn là dùng phương tiện hiện đại. Có đi đâu xa mới sử dụng máy bay hoặc tàu lớn. Bình thường ông đều đi lại trong nước bằng kiệu lạc đà kéo.

Nhìn đoàn người từ xa tôi không khỏi khâm phục sự hoàng tráng và nhàn nhã của họ. Các binh sĩ thông dong đi trên nền cát, vẫn giữ hàng ngũ thẳng tắp. Tướng lĩnh và quan lại thì cưỡi ngựa hoặc lạc đà, theo sát cạnh bên nhà vua. Nổi bật nhất là chiếc kiệu màu vàng rực rỡ. Nó được thiết kế mô phỏng mặt trời vì thế mà ta tưởng như có một vầng thái dương đang bốc cháy giữa sa mạc. Nóc kiệu và các vách tường đều làm bằng vải. Đó là thứ vải dệt đặc biệt dày và bền, những họa tiết be bé tinh vi.

Tôi cảm tưởng mình đang thưởng thức một bộ phim thời trung cổ. Đoàn người lần lượt đi vào trong thành, tiếng tù và cùng kèn hiệu thổi lên rôm rả. Giai điệu bài quốc khách rộn rập và tươi vui. Tôi thích thú nhìn

ngắm chiếc kiệu của vị vua uy quyền đi qua cổng điện. Hai bên đường, dân chúng vẫn còn quỳ thấp người.

Lúc đang mãi nhìn nhăm thì có tiếng bước chân. Dangkok hí hửng chạy vào chộp lấy tay tôi kéo đi

-Nhanh đi, Nữ Hoàng! Phụ hoàng đã về tới nơi rồi! Chúng ta phải xuống chào Ngài... còn phải tranh quà với Công chúa nữa. Không khéo chị ta sẽ giành hết!

Thế là tôi một tay bị thằng nhóc giữ, tay kia xốc vác chạy theo. Suốt ngày hôm nay, người hầu kẻ hạ trong cung đã hối hả dọn dẹp lau chùi, nhà bếp chuẩn bị cho dịp tiệc chào đón nhà vua. Có lẽ tôi sẽ may mắn hưởng ké một không khí vui nhộn, ăn thêm một chút sơn hải hải vị ở đây. Chạy tới sảnh lớn, cậu nhóc bỏ tay tôi ra, làm bộ mặt nghiêm trang, chỉnh sửa lại áo quần. Tự nhiên tôi thấy nó trưởng thành hơn một chút.

-Chúng ta đi thôi!

Nói rồi nó trịnh trọng bước về phía trước, tôi hồi hộp cùng lo lắng đi theo sau. Đây là lần đầu tôi đặt tới Thái Dương Điện. Nơi này là chỗ quyền lực nhất quốc gia, đầu não trị vì Vaiza đều đặt ở đây. Cái cổng vàng và tấm biển vàng làm tôi nhớ tới Điện Quang Minh. Lần đầu bước vào hình như cũng có cảm giác lo sợ y như vậy. Dangkok bên cạnh tôi nói khẽ

-Lát nữa ta có nói gì không đúng, Nữ Hoàng cũng không được lên tiếng bác bỏ nhé, tất cả vì muốn tốt cho người!

Tôi không hiểu nhưng cũng không hỏi lại, cả hai đã bước qua cổng điện rồi. Tôi và Dangkok chậm chậm đi vào trong. Bấy giờ tôi mới tận mắt nhìn thấy sự giàu sang, hoành tráng của nơi đây. Trần điện hình vòm cao chót vót. Không gian bốn bên rộng mênh mông, tất cả đều có thảm trải. Những quan thần đã có mặt đông đủ, đang đứng hai bên lối đi chính. Lát đất có những bức tượng bằng bạc lấp lánh, đó là hình những vị thần trong tôn giáo người Vaiza. Dangkok đi trước tôi nửa bước. Cậu bé tự nhiên không còn là một chú nhóc 12 tuổi nữa. Nó ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, bước đi vững chãi và đáng vẻ trịnh trọng. Nhìn thấy nó, mọi người lần lượt kính cẩn khum thấp người. Có kẻ mạnh miệng còn nói

-Thái tử vạn tuế!

Nó đáp lại bằng một nụ cười như có như không, trong lạnh lùng và tiêu sái. Cái kiểu cười này thật là hơn người, nó học ở đâu ấy nhỉ? Trước giờ tôi chỉ thấy thằng bé cười toe toét, hoặc cười ằm ỉ, cười ngoặc ngoẻo, cười láu lỉnh... Có vẻ như tôi đã đánh giá sai thằng nhóc khá nhiều.

Đi bên cạnh nó, tôi cũng được mọi người chào với ánh mắt lạ lẫm. Họ không biết tôi là ai vì sự có mặt của tôi là một bí mật. Tôi đưa mắt nhìn lên chỗ cao nhất trong điện. Ở đó, Hoàng đế trong bộ y bào bằng lông còp oai phong đang ngồi bên Hoàng Hậu Vanya xinh đẹp lộng lẫy. Họ quả là một đôi trời sinh! Dangkok dừng bước rồi khụy chân, đặt tay lên ngực lớn giọng nói:

-Nhi thần Dangkok Zapbadoc X, thái tử Vaiza quốc tham kiến phụ hoàng, mừng người trở về với Điện Vaiza!

Nhà vua nhìn con trai, cặp mắt lấp lánh hiền hậu. Ông đã vào độ tuổi trung niên, bộ râu quai nón không cắt sát và cái cằm chẻ kiên nghị. Ông cười hiền hòa và gật đầu với Dangkok

-Được rồi, không có gì phải căng thẳng thế. Đứng lên đi con trai!

Vậy là tôi bị một phen giật mình khi thằng bé đứng bật dậy, chạy như bay lên mấy bậc thang rồi nhào vào lòng đức vua đang ngồi trên ngai vàng. Tiếng nó lãnh lút

-Cha! Cuối cùng cha đã về rồi... nhi thần nhớ người lắm đó!!!

Hoàng đế cười tươi, vỗ đầu thằng con trai trong khi Hoàng Hậu lấy cây quạt lông chim che miệng nhắc nhở

-Cái thằng nhóc này! Không ra thể thống gì hết!

Không khí trong điện tự nhiên vui vẻ hài hòa. Mọi người không ai quở trách, chỉ nhìn cảnh đoàn viên của nhà vua mà cười đùa. Cuối cùng thì ông ấy mới nhận ra sự có mặt của tôi.

-Và ai thế kia?

Tôi giật mình lưỡng lự không biết làm sao. Có nên quỳ và tự giới thiệu không? Dù sao tôi cũng là vua một nước, so ra cấp bậc không thua kém, hơn nữa tôi đang ở ẩn, liệu phải nói mình là ai? Trong lúc tôi đắn đo thì Dangkok nhanh miệng bảo

-Phụ hoàng! Đó là Wewetapo, nàng chính là ứng cử viên thái tử phi sáng giá của nhi thần!

Tôi thộn mặt ra nhìn nó. Mọi người thì chờ mặt nhìn tôi. Hoàng hậu trông như sắp ngất còn nhà vua thì há mồm kinh ngạc. Nó lại xem tôi là đối tượng yêu đương, lại còn giảm tuổi của tôi thành còn 15. Thực ra tôi sốc vì cái tên gọi nhiều hơn. Wewetapo theo tiếng địa phương nghĩa là con lợn nái.

-C...con nói sao? Cô gái kia... là... là...

Dangkok lại mặt dày nói tiếp

-Là Wewetapo. Cha cứ gọi là Wewe được rồi... nàng chỉ mới 15 tuổi thôi. Con đang định thỉnh cầu cha rước nàng về hậu cung!

Lần này thì thằng nhóc đang chơi chữ. Lược đi âm cuối thành ra “Wewe”, mà wewe nghĩa là hoa xương rồng. Hoàng đế nhú mày vẻ không vui

-Sao nhanh thế. Trước khi ta đi chẳng phải con đã có Piliptera rồi sao? Mới 3 tháng mà lại thay đổi à?

-Cha lầm rồi. Thực ra con đã thay 2 người, nàng Wewe là người thứ 3 trong ba tháng!

Ông vua vẻ bất lực sờ sờ cằm

-Con thật là chóng thay đổi. Làm sao đây? Hậu cung của ta chỉ có mỗi Hoàng hậu vậy mà con có tới... bao nhiêu nhĩ...à! 215 người rồi! Kiểu này tới khi con làm vua sẽ phải đau đầu lắm đây!

Thằng bé nghe thế liền chau mày sửa lại

-Là 216 chứ ạ! Phụ hoàng không phải lo, 216 người này đều đã không còn ở đây nữa, con trả tự do cho bọn họ rồi! Bây giờ con chỉ thích mỗi Wewe thôi.... Đi mà... phụ hoàng, hài nhi yêu người nhất trên đời!

Hoàng hậu không thể nào ngồi yên được nữa. Cô lấy cây quạt đập hai phát vào cái đầu bướng bỉnh của nó.

-Đứa con nít ranh này! Có buông ngay ra không? Còn lải nhải ta sẽ cắt tiền ăn vặt của con!

Vì đã bị mẹ cắt tiền nhiều lần nên nó sợ, chỉ biết tiêu nghỉu quay về chỗ của mình. Hoàng hậu lại lấy quạt che miệng, thì thầm vài lời với đức vua. Ông có vẻ kinh ngạc nhìn tôi rồi nhanh chóng khôi phục bộ mặt bình thường. Sau màn quậy phá của Dangkok, nhà vua nói vài điều về cuộc viễn chinh của mình. Theo như lời ông, tình hình có vẻ hơi tệ nhưng đã tốt hơn trước. Ông không đi vào chi tiết mà chỉ làm mọi người vui vẻ an tâm rồi tuyên bố khai tiệc. Bữa tiệc chào đón được nhanh chóng bài ra. Mọi người đều không kì kèo địa vị mà xúm lại ăn uống. Tiệc này chủ yếu là dành cho quan thần và tướng sĩ đã theo ông đi Gemjii suốt 3 tháng ròng.

Tôi cũng đi cùng Dangkok tha hồ ăn uống. Cậu bé láu lịa chào hỏi mọi người. Ai cũng đón chào nó và liên tục bảo: “Ba tháng rồi không gặp, Thái tử cao hơn rồi đấy!” Nó rất khoái ai khen nó cao, hai mắt cứ cười tít lại. Tôi vừa giờ tay định xúc một ít đậu thì có đáng người chực tới

-Thức ăn ở đây không tệ phải không?

Tôi giật mình nhẹ cúi người, nói lí nhí

-Đa tạ đức vua, rất ngon ạ!

Ngài trên tay đang cầm một ly rượu vang, khuôn mặt ươi nhìn cười với tôi

-Cô cứ tự nhiên đi. Tối nay hãy đến phòng an ở cung Mặt Trăng, chúng tôi tổ chức tiệc gia đình nho nhỏ. Lúc đó sẽ có nhiều điều trò chuyện cùng nhau đấy! Ở đây có gì bất tiện cứ bảo Dangkok, nó sẽ lo lắng đầu vào đấy!

-Dạ vâng, cảm ơn Ngài thưa đức vua!

Ông vui vẻ gật đầu rồi hẹn gặp tôi vào tiệc tối. Nhìn dáng người đường bộ bước đi lòng tôi chợt nôn nao. Quả thật tối nay sẽ có rất nhiều điều cần làm sáng tỏ!

42. Chương 42: Nàng Công Chúa Mất Nước Và Một Chuyện Tình Của Japkong Tuadekep

Bữa tiệc ở đại diện đường như bất tận. Mọi người đi lại cười đùa rôm rả. Đám lính tráng và quan thần đã say mèn, bắt đầu kích động rồi quây nhặng xị lên. Tôi chưa thấy triều đình nào lại dễ dãi và phóng khoáng như thế. Ở bên kia có hai anh lính đang so tài kiếm thuật với nhau. Tiếng hai thanh kim loại va chạm kêu ken két ê tai. Không ai quở trách hay có ý ngăn cản. Mọi người chỉ chú ý đứng xa vài mét để khỏi bị thương. Góc bên này thì có một nhóm quan văn, quan võ, binh sĩ túm tụm chơi đánh bài. Hễ ai về chót là bị phạt uống rượu. Có những chàng thanh niên khoe tài lộn mèo, cứ nhào từ bên trái sang bên phải, ngang dọc khắp nơi như chú hề trong rạp xiếc. Kẻ khác lại hát hò tập thể, những ca khúc chế ngộ nghĩnh và có cả trống kèn phụ họa. Sôi nổi nhất là hội vật tay, có cả giám khảo và cổ động viên hăng hoi. Đôi thí sinh được chú ý nhất là một anh lính trẻ măng và một ông bô lão đã ngoài 50. Sau 5 phút cạnh tranh quyết liệt cuối cùng cánh tay của anh lính bắt đầu hơi nghiêng. Và rồi từ từ, nó bị đánh vật xuống thật mạnh. Mọi người đứng xem reo lên ầm ỉ, trống đánh vang dội. Ông lão đầu bạc phơ tự hào ưỡng ngực, gồng hai tay khoe khối cơ bắp chắc khỏe. Còn anh lính thì mếu máo nóc cho hết mấy ly rượu bị phạt. Càng uống càng say, càng say càng chơi. Bây giờ cả đại diện nghiêm trang đã biến thành một khu vui chơi, hội hè. Chẳng thấy Hoàng đế và Hoàng hậu đâu cả. Có lẽ họ đã rời xa khỏi sự náo nhiệt này để giành vài giờ bên nhau. Ngài cũng đã xa vợ hơn 3 tháng rồi!

Ngồi quan sát thêm một lúc tôi bắt đầu thấy chán. Dangkok đã hòa vào đám đông, cùng tham gia với họ. Tôi quyết định nên rời đi. Tôi lẳng lặng ra khỏi đại sảnh và đi dạo trong vườn cọ. Có những khe nước róc rách và tiếng côn trùng vo ve. Tôi thần tiên tận hưởng không gian yên bình rồi không biết đã đứng trước đền thờ từ khi nào. Đây là trung tâm tôn giáo của hoàng gia. Đền thờ thánh nữ Vaiza là một ngôi đền đồ sộ, toàn một màu trắng và xanh. Bên trong có bức tượng thánh nữ cao 5m làm bằng cẩm thạch. Tôi chỉ nghe Dangkok nói mà chưa tận mắt thấy bao giờ. Nghĩ ngợi một lúc tôi tò mò bước vào trong. Thật là lạ lùng làm sao! Không gian bên trong mát mẻ dễ chịu, trái ngược với cái nóng gay gắt bên ngoài. Tôi thấy đầu óc lâng lâng. Tiến gần thêm chút nữa mới phát hiện mình không phải người duy nhất ở nơi này. Công chúa Valilila đang quỳ gối trên ổ tấm thảm cầu nguyện. Nữ hầu đi theo cô bé im lặng cúi đầu. Tôi đứng lại một chút, không biết có nên tới chào hỏi hay không. Dù gì tôi cũng biết con bé không thích tôi. Từ khi đến Vaiza tôi chỉ gặp nó vài lần mà lần nào nó cũng ngoảnh mặt làm ngơ. Cuối cùng thì bà hầu của cô bé nhận ra sự có mặt của tôi.

-Cô là ai?

Bà sẵn giọng nói. Valilila giật mình quay lại, đưa đôi mắt to tròn trong veo nhìn tôi. Tôi ngượng ngịu vẩy tay một cái

-A xin chào!

Nó hừ một cái rồi quay mặt trở lại, làm động tác kết thúc nghi lễ. Sau đó cô bé đứng dậy, bà hầu cẩn thận đỡ tiểu chủ nhân. Chân nó run run, hình như đã quỳ lâu lắm rồi. Nó từ từ bước lại đứng trước mặt tôi. Đây là lần đầu tôi đến gần công chúa như vậy, chợt nhận ra cô bé đã cao gần bằng mình, khuôn mặt nghiêm trang như người trưởng thành, khó mà nhận ra một thiếu nữ 16 tuổi.

-Nữ hoàng đi đâu đấy?

Nó cao giọng hỏi, không có một chút lễ phép.

-Chị tò mò muốn vào xem thần nữ nước em ra sao thôi!

Tôi cười và hòa nhã đáp lại. Cô bé ngoảnh đầu nhìn lại bức tượng rồi nói với tôi

-Vaiza thánh nữ chỉ ban phúc cho con dân Vaiza, cô là người ngoài, đừng mong cầu xin được điều gì!

Tôi bắt đầu bực nhưng không muốn so đo với một đứa con nít

-Ồ không, chị có muốn cầu xin gì đâu... mà sao em lại ở đây? Không đến đại diện chơi à?

Nó nắm váy đi ngang qua tôi, vừa đi vừa chảnh chệe đáp

-Không thích! Đến đó chỉ để thanh niên trêu ghẹo... Tôi thà ở đây, cầu nguyện ngày đêm còn hơn!

Tôi bước theo nó, tiếp tục bắt chuyện

-Vậy có thể nói với chị em cầu nguyện gì không?

Nó chợt dừng bước và thấp giọng nói

-Đó là lễ cầu an, lễ xin thần bảo hộ cho vận mệnh một người...

Thế rồi con bé dừng lặng, như nghĩ tới điều gì lung lăm.

-Công chúa thật tốt bụng, chắc là công chúa quý mến người kia lắm!

Nó thoát khỏi những ý nghĩ và lớn giọng bực bội

-Dĩ nhiên! Nếu không tôi phải hạ mình làm vật tế cho thần để làm gì? Đúng là Nữ Hoàng ngốc... không thể hiểu nổi cô có gì hay mà cậu Jap... haizzzz, thôi bỏ đi! Nói chỉ thêm bực mình!

Nó nhanh chân bỏ đi thẳng. Tôi không ngờ cô bé lại có ác cảm với tôi như thế, lẽ nào tôi đã nói gì sai? Tôi không muốn có xích mích với bất kì ai nên cố gắng mặt dày mà đuổi theo

-Chờ đã... em sao thế? Cho chị xin lỗi nếu chị đã lỡ lời...

Cô bé không thèm đi chậm lại

-Đừng có bám theo tôi!

-Xin lỗi em mà, chị rất muốn kết bạn với em... sao em không thể thoải mái với chị như Dangkok vậy?

Nó tự nhiên dừng phắt lại, làm tôi mất đà nhào vào người nó, rồi hốt hoảng nhảy ngược ra, ngơ ngác đưa mắt nhìn. Con bé trừng mắt nhìn tôi, bắt đầu tuôn ra một tràng

-Dangkok còn nhỏ, năm đó chỉ mới 7 tuổi nên không biết, nó thích cô vì cô có da trắng, trông khác lạ so với con gái ở đây! Còn tôi thì không dễ dàng bị mê hoặc như vậy. Nếu không có cô thì cậu tôi đã không rời đi, không bỏ vợ ở lại chờ đợi, không rũ bỏ mọi thứ anh ấy có để quay về. Cô có biết cô đáng ghét thế nào không? Năm đó tôi mới 11 tuổi chưa hiểu nhiều, nhưng 5 năm chứng kiến cảnh nàng ấy khóc trong im lặng thì cũng biết hết! Cô từ a tới z không có gì có thể so với Seliana, sao có thể cướp mất người mà nàng thương nhất?

Tôi thấy đầu có mình choáng váng. Cái gì mà “vợ”, “khóc trong im lặng” và tôi đã cướp cái gì của ai...? Tôi ngờ nghệch nhìn cô bé. Nó tức giận, khuôn mặt đỏ bừng lên và hai tròng mắt tóe lửa. Tôi sợ sệt lùi lại

-E...em nói gì chị không hiểu... hình như chúng ta đang hiểu lầm nhau rồi!

Nó nhúu mày, lập tức chộp lấy cổ tay tôi lôi đi

-Được thôi, tôi sẽ dẫn cô đi gặp nàng, xem cô còn giả ngốc được nữa không!

Tôi bị con bé lôi sệt theo. Cả hai đi về phía một tòa tháp nhỏ nằm ở hậu viên cung Mặt Trời. Đó là một khu nhà nằm tách biệt với hai lâu đài lớn. Muốn sang phải băng qua mấy khu vườn và một đầm nước, sau đó phải đi dọc theo một hành lang dài trải đá rất đẹp. Có những người lính gác đứng im lìm, thậm chí ánh mắt không di chuyển khi chúng tôi đi ngang qua. Không hiểu sao tôi có cảm giác đây là một nhà tù sa hoa, mặc dù đẹp mà có chút âm u, tan thương. Cuối cùng hai chúng tôi dừng lại ở một căn phòng. Bộ rèm the nhiều lớp đã ngăn tầm nhìn, tôi chỉ thấy có một bóng người mờ mờ bên trong. Công chúa hít sâu và nói

-Trong đó là công chúa Seliana Oklipa Gemmina, công chúa cuối cùng của hoàng gia Gemjii. Nàng đã là tù binh từ khi mới sinh ra. Vì là công chúa của nước phụ thuộc nên bị giam lỏng ở cung điện Miwani này. Nhưng như thế không có nghĩa là nàng không đáng tôn trọng. Nếu cô có lời nào bất kính với nàng tôi sẽ không tha thứ đâu!

Thế rồi chưa cho tôi một tí thời gian để tiếp thu, công chúa gọi lớn hai tiếng rồi vén màn đi vào. Tôi lưỡng lự theo sau. Chiếc giường là cái lớn nhất trên đời mà tôi từng được thấy. Nó có màu xanh biển mát dịu, bộ rèm rũ xuống cũng một màu xanh nhẹ nhàng. Căn phòng có tất cả 4 ô cửa mở ra bốn hướng. Gió sa mạc thổi vào nhưng không thấy nóng rát mà chỉ là man mát dễ chịu. Lát đất xung quanh là những chiếc mặt nạ nghệ thuật đủ kiểu. Từ mặt nạ hề tới mặt nạ con vật rồi mặt nạ hát tuồng, mặt nạ vũ hội... Đang choáng ngợp vì bộ sưu tập thì tôi thấy công chúa chạy nhào tới ôm lấy một người.

-Mợ Seliana! Cháu tới thăm mợ đây!

Đó là một phụ nữ có mái tóc đen xoăn dài. Nàng mặc một bộ đồ bằng lụa màu lam, ôm sát người. Những đường nét cơ thể thật hoàn mỹ, toát lên vẻ thực nữ yếu điệu và vài phần đài cát, quý phái. Giọng nói của cô ấy nghe rất mượt mà, như giai điệu một bài hát ru

-Valilia... công chúa đến thăm ta à? Sao lâu như thế công chúa mới tới? Ta rất buồn chán, ta không thể ra khỏi chỗ này... làm sao bây giờ. Ước gì Ngài đang ở đây...

Công chúa úp mặt vào lòng người con gái rồi sụt sịt

-Sẽ sớm thôi, cậu sẽ sớm về thôi, mợ đừng đau buồn... Valilila hứa sẽ tới chơi với mợ thường xuyên hơn.

Đứng nhìn cảnh đoàn viên này tôi thấy mình là kẻ thừa thãi, cứ đứng im lặng một chỗ. Cô gái mà công chúa gọi là “mợ” kia làm tôi thấy bất an. Chưa nhìn rõ mặt vì cô ấy cúi đầu nhưng tôi đã đoán được phần nào. Mái tóc đen bóng đẹp đẽ kia chỉ có thể đi đôi với một khuôn mặt mỹ miều. Một lát sau thì công chúa buông người con gái ra, ngẩng mặt nói với nàng

-Cháu đem tới ợ một người, chắc hẳn mợ sẽ rất muốn gặp!

Rồi nó ngoảnh mặt lại nhìn tôi

-Như tôi đã nói trước, đây chính là công chúa của Gemjava quốc, là công chúa còn lại duy nhất trong hoàng tộc Gemjii và cũng chính là vợ của người từng là Quan chánh sứ Vaiza, kiêm quan Toàn quyền Gem đời thứ 31: Japkong Tuadekep!

Tôi sốc tới không thể động đậy hay nói chuyện. Cô gái kia từ từ ngẩng mặt lên. Tôi nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp và huyền bí của nàng công chúa mắt nước mà lại có cảm giác như bị thôi miên. Cô ta đẹp lắm, một cái đẹp không hề giống ai. Đôi mắt phượng xanh vắt và mênh mông như biển hồ. Làn da nâu nhạt mịn mà, sóng mũi cao thẳng cùng những đường nét khác biệt. Có lẽ trên đời này không ai có được khuôn mặt tựa như cô. Nếu so với Hoàng hậu Vanya thì có lẽ không gọi là nghiêng thành nhưng so với tất cả cô gái khác thì không thể đánh đồng. Biểu cảm của nàng thật hiền lành, thánh thiện. Đầu tiên là trò mắt ngạc nhiên sau đó là e lệ mỉm cười.

-Đây là....?

Nàng đưa mắt nhìn tôi từ đầu tới chân, dường như vẫn chưa hiểu rõ. Valilila nói thêm

-Là Nữ Hoàng của Trường Thịnh Thiên quốc, do chính cậu gửi tới!

Đôi mắt đẹp kia đột nhiên tối sầm lại nhưng nụ cười thì vẫn cố giữ lại trên môi. Nàng nhẹ đẩy Valilila ra và đứng dậy đi tới trước mặt tôi. Vậy rồi thật không ngờ, nàng quỳ ngay xuống, giọng nói run run

-Nữ Hoàng điện hạ, tiểu nữ thật thất lễ, không biết Ngài đến nên chẳng chuẩn bị gì. Mong Ngài trách tội!

Tôi dờ ra nhìn bộ dạng phủ phục đáng thương kia. Valilila lập tức chạy tới kéo nàng dậy

-Tại sao mợ lại phải hành lễ trước cô ta??? Cô ta chẳng còn là Nữ Hoàng gì nữa, trên đất Vaiza này, cùng lắm chỉ là một viễn khách!

Seliana lắc đầu, nhất định không đứng dậy. Tiếng cô nhỏ xíu như mèo kêu

-Không được, ta phải kính cẩn trước người này. Nàng ra là Nữ Hoàng tối cao, là chủ tử của chàng, là người chàng tôn trọng... làm sao ta dám phi lễ được??? Bất kì ai Japkong quý mến, ta cũng hết lòng mến phục...

Valilila quát mắt nhìn tôi. Biết là mình im lặng sẽ rất tàn nhẫn nên tôi cúi xuống đỡ cô gái dậy

-Chị đứng lên đi... đừng quỳ như thế em ngại lắm! Valilila nói đứng... em không là gì hết khi ở đây!

Cô gái run rẩy khi tôi chạm vào. Chị ấy từ từ vâng lời. Tôi đứng nhìn khuôn mặt đẹp đang sợ sệt mà thấy chột dạ. Ba người cứ đứng như vậy, không nói nổi lời nào. Cuối cùng là Valilila phá tan bầu không khí kì quái

-Cháu xin lỗi. Đáng ra không nên để mợ gặp người này mới phải. Cháu quên mất là mợ nhu mì như thế làm sao đối chọi với cô ta!

Tôi tự nhiên cảm giác mình đang diễn vai ác trong một bộ phim nào đó, còn Seliana kia chính là cô gái lọ lem luôn bị tôi ức hiếp, hành hạ. Seliana nhìn Valilila, nhẹ giọng nói

-Valilila... công chúa có thể... cho chúng tôi vài phút riêng tư không? Xin người đấy!

Thấy bộ dạng cầu xin thật mũi lòng, Valilila gật đầu. Trước khi rời đi không quên cảnh cáo tôi bằng ánh mắt. Nếu chẳng may tôi làm cô gái này khóc có lẽ cô bé sẽ lộ da tôi ra. Khi chỉ còn hai người, Seliana chỉ tay về chiếc bàn nhỏ

-Điện hạ, người đừng đứng nữa... hãy uống tí gì nhé!

Tôi ngồi xuống bàn và nhìn Seliana rót thứ nước màu xanh lá vào tách.

-Đây là nước ép từ lá Fetra, một loại thảo mộc chỉ có ở Gemjava... rất ngon và mát người!

Tôi từ từ đưa cái tách lên miệng, vị thanh ngọt tan ra nơi đầu lưỡi. Seliana cùng ngồi xuống cùng thưởng thức. Sau khi uống cạn, tôi ngược mắt nhìn cô gái. Có thể nhận ra một nỗi buồn thầm kín trong cặp mắt xanh hiền lành kia.

-Có thể cho em hỏi một vài điều không?

Tôi nói với nàng

-Đương nhiên thưa Điện hạ, bất cứ điều gì thần có thể trả lời!

Tôi hít sâu để cho đầu óc mình mẫn

-Chị là công chúa một vương quốc vì sao lại ở đây? Có thật chị là vợ của Ng... của Japkong Tuadekep? Tại sao người đó lại kết hôn với chị? Tại sao chị vẫn cứ chờ đợi? Tại sao chị không quay về nhà của chị? Chị thật ra là người thế nào? Chị... chị...

Tôi rối cả lên, không biết mình đang muốn hỏi cái gì. Tới bây giờ tôi vẫn chưa thể tin anh ấy lại còn có một người vợ. Dù chưa được ai xác nhận nhưng tôi biết cái vị Japkong Tuadekep nổi tiếng kia là anh ta! Và cô gái này là thế nào? Anh ấy kết hôn từ bao giờ kia chứ? Lại là một trong mấy nghìn bí mật đây sao? Chết tiệt! Một ông anh giả mạo, một thầy giáo dạy toán, một tướng quân, một phò mã tương lai, một quan chánh sứ, một quan toàn quyền, và còn... còn... là chồng của người này,... Tôi phải làm sao nhồi nhét hết mớ thông tin ấy vào đầu đây? Anh ấy còn bao nhiêu cái tên, bao nhiêu thân phận, bao nhiêu cô vợ, bao nhiêu đứa con nữa?? Một cô công chúa tài giỏi như Dĩ Linh rồi một công chúa dịu hiền như Seliana, và tôi, một Nữ Hoàng cũng đang phát điên lên với anh ta!!!

Nhìn bộ dạng bối rối của tôi, Selina chậm chậm nói

-Xin người bình tĩnh thưa Điện hạ. Thần hiểu rồi! Người cũng cảm mến chàng rồi phải không? Cũng thường thôi, người như chàng không nữ nhân nào không xao động. Nếu người lo lắng như vậy thì thần xin từ từ kể lại hết mọi việc...

43. Chương 43: Chương 43

Có một cô gái tên Seliana, từ khi sinh ra đã là cô công chúa mất nước. Nàng bị giam cầm trong cung điện của Vương quốc đô hộ, chưa lần nào nhìn thấy quê hương. Rồi nàng dần dần lớn lên, cô độc và cảm lạnh. Mang tiếng là công chúa nhưng thực ra là một tù binh chính trị không hơn không kém. Nàng chỉ có thể đi lại quanh cung điện nhỏ bé của mình, dưới sự canh gác của binh lính và tì nữ. Cuộc sống như thế dù trong nhung lụa nhưng không có tự do. Nàng chỉ biết an phận chịu đựng, thôi thì cứ chờ cho tới khi chết, âm hồn

rồi cũng có tự do. Công chúa ấy không nói chuyện được. Lúc nhỏ vì ai cũng chỉ im lặng, không ai chơi với nàng, không ai trò chuyện nên nàng ta cũng không thiết nói. Cho tới khi cô ấy lên 18 thì một cuộc gặp gỡ định mệnh đã thay đổi tất cả....

Hôm ấy là một ngày nắng dịu hiem có. Seliana như mọi khi đi dạo trong vườn, theo sau là mấy tì nữ im lặng và thờ ơ như tượng gỗ. Không ai nói cho cô biết rằng cô rất xinh đẹp, chẳng ai khen rằng cô thật đáng yêu. Seliana không hay biết mình đã là một thiếu nữ nhan sắc mặn mà thế nào. Vì hôm ấy thời tiết đẹp nên cô nán lại vườn lâu hơn một tí. Cô dừng lại trước mấy luống hoa và nhẹ ngồi xuống. Đang trầm ngâm ngắm một cái nhụy hoa e ấp thì từ đâu một bóng người từ trên trời rơi xuống.

-Ui da!

Người đó rên lên sau cú đáp đất ngoạn ngục. Seliana kinh hãi nhảy bật ra xa, tì nữ theo cô giật mình hét toán lên. Nghe tiếng kêu, binh lính gươm giáo chạy ủa tới. Mũi nhọn kim loại từ khắp phía chĩa vào người con trai còn chưa kịp đứng dậy sau cú ngã. Người lính chỉ huy hô lớn

-Ai? Kẻ nào dám đột nhập vào đây? Chấn sống à?

Người thanh niên chậm chậm ngẩng mặt lên, khuôn mặt trẻ măng danh lại. Lập tức nhóm lính vệ rút giáo lại, quỳ phục xuống. Mấy cô tì nữ kia cũng hốt hoảng nắm váy khụy người. Họ đồng thanh chào

-Quận công* vạn tuế!

(*là cách gọi dành cho anh hoặc em trai của Hoàng hậu, Hoàng đế)

Người thanh niên phải quần áo đứng dậy rồi đưa mắt nhìn cô gái vẫn còn đứng tro tro duy nhất ở đó. Seliana lần đầu trông thấy anh ta nhưng từ lâu đã nghe danh tiếng rồi. Những lúc rỗi rãi, mấy tì nữ của cô lại tùm tùm tám chuyện. Họ bàn với nhau về vị Quận Công tên Japkong Tuadekep, 10 tuổi được gửi tới Cung Điện, 15 tuổi đã được Hoàng đế để mắt đào tạo, 18 tuổi đã làm tới chức Quan chánh sứ. Các cô nàng a dua rằng chàng rất đẹp trai, lại có khí phách hơn người nhưng tính tình cao ngạo khó gần, trước giờ chưa từng để mắt tới thiếu nữ nào. Bây giờ Seliana tận mắt nhìn thấy, quả nhiên không sai!

Japkong nhìn cô gái từ đầu đến chân, đôi mắt ánh lên vài tia dịu dàng

-Nàng là ai?

Seliana há miệng nhưng không thốt được âm thanh nào, nàng cảm thấy khó chịu. Nàng muốn trả lời, chưa bao giờ nàng khao khát được nói tới vậy. Một tì nữ mạnh miệng quỳ thưa

-Quận Công điện hạ. Đây là công chúa Seliana Oklippa Gemmina, công chúa không thể nói chuyện!

Japkong nhướng một bên chân mày nghĩ ngợi

-Công chúa à? Công chúa nào nhỉ? Kì lạ, ngoài Valilila ta còn có một cô cháu gái xinh đẹp thế này mà không hay sao? Hay cô là quận chúa chưa được nâng danh hiệu? Là một người em gái khác của anh rể ta sao?

Người nữ hầu vội nói rõ

-Thưa Quận công điện hạ, nào phải vậy! Cô ta chỉ là công chúa bị bắt làm con tin, là công chúa của Gemjava.

Ngay lập tức, Japkong quát

-Câm mồm! Người là người hầu kẻ hạ sao lại gọi chủ nhân là “cô ta”? Dù là công chúa Vaiza hay công chúa Gemjii thì cũng là một công chúa. Ta không cho phép một nô tì dám hỗn xược như vậy!

Cô kia sợ quíu người, lập tức dập đầu xin tha tội. Japkong không ngó ngang tới, tiếp tục quan sát tỉ mỉ Seliana. Đó là lần đầu có một người khác phải nhìn nàng bằng ánh mắt như vậy, Seliana thẹn thùng cúi gằm mặt. Vừa lúc đó lại có một người chạy tới vừa thở vừa nói

-Quận công điện hạ, ôi lạy thánh nữ...! Ngài sao đi nhanh như vậy, tôi đuổi theo hụt hơi phía sau!

Japkong nhíu mày nhìn lại

-Chẳng phải người bảo ta phải nhanh lên kéo muộn?

-Vâng, thuộc hạ có nói nhưng thuộc hạ đâu bảo ngài phải trèo bờ tường mà đi!!!

Thế rồi người kia nhìn thấy cục diện trước mặt: lính và nữ hầu đang quỳ, công chúa Seliana đứng trước mặt Japkong. Người kia ngạc nhiên rồi nhìn quanh quất

-A! Sao lại thế này? Lẽ nào chúng ta đã đi nhầm vào cung Miwani?

Theo tiếng đại phương Miwani nghĩa là cái lồng nuôi chim. Japkong từng biết có một chỗ trong cung mang tên này nhưng không hay lại là nơi ở của nàng công chúa nô lệ. Tên đặt thật khéo, công chúa Seliana là con chim bị nhốt trong lồng.

-Hừ! Thật là sai lầm nghe theo lời người... ta vốn ít khi qua đây nên không rành đường đi nước bước. Mà người vốn ở đây cũng chỉ nhầm...

Người kia sợ hãi lại dập đầu

-Điện hạ tha tội, Quận công tha tội!

Japkong bật cười hất tay

-Thôi, đứng dậy mau! Cũng phải cảm ơn người, nhầm đâu không nhầm lại nhầm ngay cung Miwani, ta nhất định sẽ khen thưởng!

Người kia méo máo không hiểu chủ nhân nói gì nữa. Japkong quay lại nhìn Seliana, anh tiện tay kéo một chiếc lá rơi trên tóc cô và cười nửa miệng

-Công chúa điện hạ, thật là thất lễ khi đột nhiên xâm phạm chỗ ở của nàng. Mong nàng không để bụng. Bây giờ ta có việc phải đi đây... lần sau sẽ ghé lại thăm công chúa!

Vậy rồi bóng dáng ấy rời đi. Seliana mơ màng nhìn theo. Chưa một ai tôn trọng nàng như vậy, chưa ai nói năng lễ độ như vậy, cũng chưa ai nhìn nàng triêu mến như thế... Japkong Tuadekep... Japkong Tuadekep... Japkong Tuadekep... Japkong Tuadekep... cả đời Seliana sẽ không quên cái tên ấy cho dù không gặp lại cũng sẽ mãi mãi nhớ tới chàng...

Seliana mơ màng nghĩ về chuyện đã qua. Đó là kỉ niệm đẹp nhất trong đời cô. Tội ngồi nhìn khuôn mặt ửng hồng vì hạnh phúc mà cũng muốn cùng chung mạch cảm xúc. Tình yêu ấy nhẹ nhàng và cổ tích như vậy. Một thiếu nữ đáng thương như Seliana xứng đáng có được một người yêu thương và bảo vệ nàng. Trầm ngâm một lúc, nàng nói tiếp

-Kể từ đó, Quận công thường xuyên tới Miwani cung thăm ta. Mỗi lần ghé qua sẽ ở lại chừng 2 giờ đồng hồ. Chàng luôn mang theo quà, có khi là một bộ cờ vua và dạy ta cách chơi. Rồi còn có gấu bông, thức ăn vặt, sách truyện, nhạc cụ... Quan trọng hơn hết là chàng đã dạy ta biết nói. Đó là một người thầy kiên nhẫn vô cùng, lại rất dịu dàng và độ lượng...

Tôi thấy tim mình thất lại. Hóa ra anh ấy cũng là một người thầy đối với công chúa. Mà còn là thầy dịu dàng và kiên nhẫn. Lúc trước khi dạy tôi học anh thường cốc đầu và mắng tôi rất gắt. Sao lại có kiểu phân biệt đối xử như vậy? Tôi ghen tị biết chừng nào, muốn được một lần làm công chúa Seliana.

-Chuyện tình của chị thật lãng mạn...

Tôi nghe giọng mình nói khô khốc. Seliana mỉm cười e lệ

-Không đâu... có lẽ... chỉ mình ta yêu đơn phương. Japkong thương hại nhiều hơn là yêu. Ta thường kể chàng nghe về kí ức của mình. Đó là những mảnh kí ức sót lại về Nữ hoàng Milopa- nữ hoàng cuối cùng của Gemjava. Bà cùng chồng trở thành nô lệ chính trị của Vaiza, sinh ra ta cũng là kiếp nô lệ. Vì tử thương số phận mà bà mất sớm, năm đó ta mới 7 tuổi. Người mẹ ấy cũng là một kẻ câm lặng, chỉ có thể sưởi ấm cho ta bằng vòng tay vốn đã lạnh cóng, gầy gò... Từ ngày có Japkong, cuộc đời ta như tìm ra ánh sáng. Ta bắt đầu hát hò, làm thơ, bắt đầu biết soi gương chải tóc... Có Quận công điện hạ nâng đỡ không ai còn dám coi thường công chúa Seliana này nữa. Dần dần ta còn được chàng dẫn ra ngoài cung, được đi tới những nơi chưa bao giờ tới và... điều mà ta mang ơn suốt đời là được về quê hương. Chàng nói rằng chàng đã nhận chức Quan toàn quyền Gem mặc dù Hoàng hậu không vui lòng. Đó là một thách thức nhưng chàng hứa sẽ giúp ta khôi phục đất nước... Ta đã có 3 năm sống hạnh phúc ở Gemjava, cùng với người đàn ông lý tưởng

nhất. 3 năm đó cũng là thời gian Gemjava bình yên nhất. Mang ta theo là ý kiến cá nhân của chàng. Một là để giúp ta về nhà, hai là để lấy lòng tin người dân ở đây. Quả là thông minh và sắc sảo làm sao... Rồi một ngày tự nhiên đương kim Hoàng đế nhận ra không ai có thể trị vì Gemjava tốt hơn Japkong. Ngài cũng đã mệt mỏi với vùng đất này rồi. Hoàng đế chỉ thị chúng tôi phải kết hôn. Sau khi cưới nhau tôi sẽ lấy danh nghĩa nhường ngôi cho chồng, để chàng làm vua một nước. Tuy bị mất một phần lãnh thổ nhưng Hoàng đế Vaiza vẫn vui lòng vì người lãnh đạo Vaiza dù sao cũng là em vợ, cũng là người trong nhà...

Rồi đột nhiên công chúa dừng lại, thở dài một tiếng

-Tiếc thay, cái viễn cảnh đẹp đẽ ấy vẫn mãi mãi là một dự định. Chỉ còn vài tuần nữa là tới lễ cưới rồi. Ta không ngờ ngay lúc đó chàng bảo rằng: “Seliana, anh xin lỗi, anh không thể bên cạnh em được nữa. Anh phải đi tới một nơi xa, sẽ không quay về trong một thời gian dài. Có một người cần đến anh và anh không thể từ chối... tha thứ cho anh vì đã thất hứa. Hãy trở về Vaiza, sống trong cung Miwani như ngày xưa. Anh đã gửi gắm Hoàng hậu, chị ấy sẽ không bạc đãi em đâu... Seliana, thật ra anh không biết rõ tình cảm của mình, anh yêu em giống tình yêu dành cho Vanya, Valilila và Dangkok vậy. Mà không, có lẽ mãnh liệt hơn một chút nhưng cũng không đi quá xa. Lúc Hoàng đế hỏi anh có muốn cưới em không, anh đã có phần lưỡng lự nhưng rồi anh thực sự bằng lòng. Anh lưỡng lự không phải vì nghi ngờ tình cảm mà là vì anh còn có một vị hôn thê ở quê cha. Cô bé đó không còn rõ ràng trong tiềm thức nữa nhưng cái hôn ước ấy không phải chuyện đùa... ngoài điều này ra thì anh sẵn sàng làm chồng của em cho dù chưa thực sự yêu em. Bây giờ thì khác rồi, em đừng oán trách anh... Em là một nàng công chúa thánh thiện và đáng thương nhưng dù sao em đã trưởng thành, đã 23 tuổi rồi có thể tự lo cho bản thân. Trong khi cô bé đó chỉ mới 12 tuổi, cũng là một công chúa bị bỏ rơi... Em có hiểu không? Em có thông cảm với cô bé không? Nàng công chúa cần anh, cũng như em cần anh...”

Đôi mắt Seliana soi thẳng vào tôi. Tôi khó khăn lắm mới nuốt khang một cái, e dè đón lấy cái nhìn của chị. Anh ấy ra đi vì tôi, bỏ lại sự nghiệp đang ở đỉnh cao vì tôi, bỏ lại Seliana vì tôi, bỏ lỡ một ngai vàng vì tôi,... Vì sao anh quyết định như thế? Tôi đã là gì của anh ấy đâu? Mà tôi cũng không có bất cứ quan hệ huyết thống hay quan hệ đặc biệt nào... trừ khi... Tôi chợt nhớ ra những lời đồn đại về mẹ mình và Liêu Mãn Bình-bố anh ấy. Không đúng! Nhất định là không đúng. Mà cho dù đúng cũng không nói lên điều gì. Anh ấy không liên quan gì với mẹ con tôi cả!

Tôi đang mãi nghĩ ngợi thì Seliana đột nhiên cười bảo:

-Thì ra Nữ Hoàng là cô công chúa đó! Người giờ đã lên tới vị trí cao như vậy, Japkong chắc tốn nhiều công sức. Thật tốt quá, chàng đã hoàn thành trọng trách. Có lẽ chàng sẽ không còn thấy gánh nặng như trước... thân vẫn đêm ngày chờ đợi... chờ một ngày chàng quay về... hơn 5 năm rồi mà vẫn cứ chờ... ở phương xa không biết Japkong có lần nào nhớ tới ta?

Tôi nhìn công chúa. Một nỗi buồn thâm lương bao trùm lấy cô. Chưa lần nào Ngạn Luật kể tôi nghe về một cô gái tên Seliana, từng suýt nữa làm vợ anh. Hay là bản thân anh đã cố giấu đi nhưng nhớ trong lòng? Seliana xinh đẹp như vậy, chắc chắn phải để lại ấn tượng sâu sắc.

-Ngạn... à không, Japkong đã hứa sẽ sang đây đón em về... tới lúc đó...

Tôi chưa kịp nói hết thì Seliana bất ngờ chụp lấy tay tôi, mắt chị sáng rực lên và giọng nói kích động

-Sao? Thật không? Japkong sẽ về đây? Anh ấy sẽ quay về... Ôi lạy thánh nữ... chàng sắp về rồi... sẽ trở về bên cạnh ta mãi mãi...

Tôi ngơ ngác nhìn chị. Không còn đáng vẻ nhu mì như bình thường nữa. Chị ấy vui mừng tới phát điên. Tôi thấy mình rất mâu thuẫn. Tôi không thích chị nói tới từ “mãi mãi”. Anh ấy sẽ không thể ở một nơi nào mãi mãi mà không có tôi. Hay ít ra thì tôi sẽ không để anh ấy đi đâu đó mãi mãi. Tôi rất thương cảm và ngưỡng mộ lòng thủy chung của Seliana nhưng không có nghĩa là tôi sẽ nhường Ngạn Luật cho chị. Từ cái đêm đó, đêm quay về nhà cũ, tôi đã quyết định sẽ không dễ dàng buông xuôi. Trước giờ tôi không tranh giành thứ gì, cả vương vị cũng muốn nhường cho Thái hậu hoặc bất kì ai ham muốn. Nhưng chỉ riêng người đàn ông đó thì không! Tôi phải giữ anh lại, bằng bất cứ giá nào. Vậy là lần đầu tiên, cô bé Sao Ly vốn trẻ con, rụt rè đã biến thành một người phụ nữ thực thụ. Tôi đứng dậy nói thẳng với chị

-Seliana! Japkong tới đón em về, em và anh ấy sẽ quay lại quê hương. Anh ấy không thể ở đây cạnh chị

được... Anh ấy là một Tướng quân, một trọng thần dưới quyền của em, triều đình Quang Minh không thể thiếu anh ấy!

Seliana đang cười hơn hở thì tự nhiên nín bật. Chị ngược nhìn tôi trần trối. Tôi lại có cảm giác mình đang là mụ phù thủy trước mặt nàng lọ lem. Cặp mắt chị long lanh và khắc khoải đau thương

-Nữ hoàng bảo sao? Chàng sẽ không ở lại...? Chàng không quay về vì Seliana?

Tôi run run đáp lời:

-Đúng! Bây giờ Japkong đã là người của Trường Thịnh Thiên quốc chứ không phải Vaiza hay Gemjii. Anh ấy là Đại tướng quân triều Quang Minh chứ không phải là Quận công của Vaiza hay Hoàng đế của Gemjava... Anh ấy là thuộc hạ của em và sẽ nghe lời em. Chị hãy quên Japkong đi... chị tốt như vậy, xinh đẹp như vậy chắc chắn sẽ tìm được một người yêu thương chị thật lòng!

Seliana trợn mắt nhìn tôi, tất cả đau thương và nỗi kinh hoàng ẩn chứa trong ấy. Tôi không dám nhìn, chỉ muốn quay đi nhưng không thể. Tôi phải khiến chị ấy hiểu là tôi rất nghiêm túc và tôi sẽ không chịu thua. Đột nhiên Seliana đứng bật dậy và hất đổ cả bàn nước. Tiếng sành sứ vỡ tan tành dưới đất. Đôi mắt chị hóa hoang dại và rừng rực màu lửa.

-KHÔNG! ĐIỀU NÀY KHÔNG ĐÚNG!

Seliana hét lên, lao tới chỗ cái giường và xóc tung mọi thứ ở đó lên. Chị điên cuồng phá phách, những cái mặt nạ bị ném xuống đất, vỡ ra hoặc méo mó. Khi không còn gì để quăng ném, chị bắt đầu vò mái tóc dài làm nó rối tung, chị cắn móng tay, xé quần áo đang mặc. Miệng liên tục lẩm bẩm

-Đừng, xin chàng... làm ơn... đừng bỏ Seliana... đừng rời xa thiếp... quay về đi, về đi...

Rồi chợt tỉnh một giây, chị lách hai đầu gối về phía tôi, ôm lấy chân tôi van xin

-Điện hạ,... Người hãy tha cho Japkong... hãy để anh ấy ở lại đây... ta không thể sống thiếu chàng. Ta đã trao cả đời con gái cho chàng rồi... không có trinh tiết thì phụ nữ ở xứ này không thể có chồng... Lòng ta cũng toàn vẹn chỉ hướng tới chàng... không thể nào lấy ai ngoài chàng... Điện hạ... xin người... xin hãy mở lòng từ bi... kiếp sau Seliana nguyện làm tôi tớ để người hành hạ!

Tôi dờ dẩn nhìn cô gái xinh đẹp, mắt đầy nước ôm lấy chân mình van nài. Tôi sợ quá, sợ quá! Chị ấy bị điên rồi, do tôi làm điên rồi! Sao đôi mắt kia ghê rợn như thế, màu mắt xanh thẳm và đầy nỗi đe dọa, ám ảnh... Chị ta đang điên dại và khổ sở cầu xin tôi nhưng có ai biết tôi sợ hãi thế nào khi chứng kiến điều này... không khéo tôi mới là người bị điên thật!

Vừa lúc đó tiếng hét của Valilila làm tôi tỉnh lại

-AAAAAAAAAAAA! Cứu! Cứu với... Cô ta dám giết người... !!! CỨU!

Và rồi cô bé chạy ào tới, lôi Seliana ra khỏi tôi rồi ôm chầm lấy chị ấy nức nở. Tôi thấy máu đỏ trên bàn tay Valilila. Tôi nhìn theo vết máu từ tay cô bé đến một bên ngực đỏ thắm của Seliana... rồi máu nhiều dài trên sàn... đến chỗ tôi đứng... dính lên chiếc váy tôi mặc... dài lên trên cho tới bàn tay tôi... Bàn tay tôi làm sao? Con dao ở đâu ra nhỉ? Tôi không biết, tôi không biết vật sắc nhọn và lem luốc máu này ở đâu ra... Vừa nãy đây tôi không hề cầm thứ gì kia mà!

Rồi nhiều người khác ập tới. Ai cũng ngơ ngác nhìn chiến trường hỗn loạn rồi nhìn Valilila ôm Seliana đã lịm đi. Cuối cùng là nhìn tôi vẫn đứng trơ đó, tay đầm máu đang cầm con dao cũng đầm máu...

44. Chương 44: Ai Là Bạn, Ai Là Thù?

Tôi thực sự không biết gì hết, chẳng hiểu chuyện quái quỷ gì đã xảy ra ở căn phòng tại cung điện Miwani. Công chúa Seliana đã được đưa đi cấp cứu. Vết thương mất nhiều máu nhưng thực ra không nghiêm trọng lắm vì nó nằm ở bắp vai bên trái, không liên quan gì tới phổi hay tim. Bác sĩ đã khâu lại, băng kín và truyền máu cho cô. Seliana vẫn chưa tỉnh lại dù trải qua 3h đồng hồ rồi.

Tôi đang ngồi ở phòng khách lớn ở Cung Mặt Trời. Người đến báo cáo về tình trạng sức khỏe của Seliana vừa rời khỏi. Hoàng đế và Hoàng hậu cũng ở đây. Sau một lúc tra hỏi không có kết quả, hai người đều rơi vào trạng thái trầm tư. Đối diện với tôi là Dangkok. Nó nhú hai mày như đang suy nghĩ lung lăm. Chốc chốc Hoàng hậu Vanya lại hỏi tôi vài câu nhưng phần lớn là tôi không trả lời được. Tôi chỉ nhớ mang máng lúc Seliana trở nên điên dại và phá phách mọi thứ. Lúc ấy, tôi cũng vì quá sợ hãi mà không phản ứng gì. Thần kinh của tôi cũng căng như dây đàn không kém chi chị ấy. Tôi cố nhớ, cố nghĩ xem con dao đã nằm trong tay tôi từ lúc nào, và tôi đã lấy nó từ đâu.

Tôi biết mình đang rơi vào một tình thế bất lực. Tôi không có bằng chứng, tôi cũng không thể nhớ những gì mình làm trong khi có hơn chục người tận mắt trong thấy hiện trường khi đó. Mọi người đều khẳng định rằng tôi muốn giết Seliana, nhất là Valilila vốn không có cảm tình với tôi từ lâu. Niềm hy vọng cuối cùng là phải chờ lúc Seliana tỉnh dậy để lấy lời khai.

-Chuyện này thật lạ... lẽ nào Nữ Hoàng không hề nhớ gì hay sao? Đây là chứng mất trí nhớ tạm thời à?

Dangkok nhìn tôi lăm băm hỏi. Câu hỏi này đã hơn 10 lần nhà vua và hoàng hậu hỏi tôi. Tôi chỉ biết thở dài lắc đầu

-Không... chị thực sự không nhớ gì hết.... lúc đó chị sốc nặng... và còn rất sợ... chị chỉ nhớ Seliana đã tới ôm lấy chân chị rồi... rồi... là như thế đó! Valilila chạy vào, kéo Seliana ra và tay chị thì đã cầm con dao từ lúc nào...

-Thế trong lúc cô ta phát điên, Nữ Hoàng có di chuyển không? Có ngăn cô ấy lại không?

-Đã bảo là chị đứng chờ ra mà... chỉ đứng im tại chỗ thôi!

Dangkok lại im lặng nghĩ ngợi. Lúc này chợt hoàng hậu Vanya lên tiếng

-Nếu theo lời Nữ hoàng thì... người không chủ động nắm lấy con dao?

-Vâng. Tôi chưa từng có ý nghĩ sẽ tìm một con dao... dao để làm gì chứ? Không không...tôi là đứa sợ máu... không có gan gây đổ máu cho ai đâu...

Đột nhiên lúc đó Valilila chạy ừa vào. Con bé trong rất giận dữ. Nó vừa khóc vừa nhăm tới chỗ tôi.

-Đồ ác quỷ!!! Cô thật là độc ác... tại sao? Tại sao? Seliana tốt như vậy sao cô lại hại nàng ấy? Tôi sẽ giết cô, đồ hồ ly tinh!

Nó vừa nói vừa dốc sức cào vào tay tôi. Tôi thất kinh nhìn 5 đường da đỏ rướm máu. Tôi không la hét mà chỉ cố đẩy con bé ra, lấy cánh tay bảo vệ đầu mình. Valilila tức giận đánh tôi nhưng Dangkok đã nhào tới kéo chị gái ra

-Hoàng tử thôi đi!

Cô bé khóc nức nở, đánh luôn cả đứa em trai

-Buông tao ra! Mày cũng một giuộc với ả... đồ lẳng nhăng, đồ con nít quỷ! Cả một đứa nhóc như mày cũng bị mê hoặc... Phụ hoàng, mẫu hậu, hai người đừng cố bao che cô ta! Cô ta là kẻ giết người...

Valilila vừa khóc vừa hét. Tôi chưa từng thấy cô bé tức giận như vậy. Trong nó như con hổ muốn nuốt sống tôi. Đôi mắt nó nước dầm, trừng trừng làm tôi nhớ tới cặp mắt của Seliana lúc đó. Một nỗi sợ không rõ ừa tới. Tôi ôm lấy tay đau, nước mắt cũng chực trào ra.

-CÔNG CHÚA! Con làm loạn gì hả? Có im ngay không?

Lời đức vua uy quyền đã thốt lên, Valilila cố kiềm tiếng khóc. Nó đưa mắt ai oán nhìn cha rồi đưa mắt căm thù nhìn tôi. Môi tôi run run khẽ nói

-Valilila... không phải đâu, không phải chị làm đâu... chị không có! Chị nói thật đó!

-Ai tin cô chứ? Cô là thứ Nữ Hoàng gì tôi cố sợ! Từ lâu tôi đã nhìn ra bản chất xấu xa của cô rồi. Tôi thực sự ân hận vì đã đưa cô tới gặp mẹ Seliana... quả nhiên cô lợi dụng lúc tôi không có ở đó mà hành hung giết người! Cho dù cô là Nữ Hoàng ở đâu đi chăng nữa, trên đất Vaiza này, tội giết người đều phải đền mạng!!!

Con bé nói rành rọt, cáo buộc tôi không cần đăng đo. Tôi rất muốn phản biện nhưng tiếc thay không có bằng chứng cho sự trong sạch của mình. Cuối cùng chỉ biết mím môi, quay mặt đi. Nơi này là Vaiza không phải Trường Thịnh Thiên quốc. Không có một người thân nào ở đây. Ngạn Luật, Dĩ Linh, Dĩ Thuật, chú Công, Dương Cảnh,... không một ai ở bên tôi, không ai có thể tin tôi, bảo vệ tôi. Lần đầu tiên tôi thấm thía cảm giác cô đơn, lạc lõng giữa đất khách quê người.

Phải làm sao đây? Tôi chỉ là vị khách tá túc lúc hoạn nạn tại Vương quốc này, không có bất cứ quan hệ nào với họ trừ một lời gửi gắm ngăn gợn của Japkong Tuadekep.

Tôi cố kiềm giọt nước trên khếp mắt không cho rơi ra nhưng mọi nỗ lực đều thất bại. Thật là không có hình tượng của một Nữ Hoàng, tôi thấy mình giống một con bé vô dụng cả bản thân cũng không thể tự lo. Dangkok cứ chầm chầm nhìn tôi, đôi mắt nó động đậy như bắt được cảm xúc của tôi lúc này. Thăng bé quay quắt lại nói với chị:

-Hoàng tử, chị thật thiếu suy nghĩ. Những lời phỏng đoán hàm hồ, gây tổn thương cho người khác như vậy mà cũng nói ra sao? Dù là Nữ Hoàng nước nào thì vẫn cứ là vua một nước. Cô ấy không phải người quốc tịch Vaiza, pháp luật ta không đủ mạnh để thi hành. Mà chứng cứ còn chưa thu thập đủ, chị suy đoán như thế là không nên... một điều nữa, chị không thể gọi Seliana là mợ được. Công chúa không có quan hệ nào với hoàng thất nhà ta!

Lời thăng bé nói ra nghe chí lý lắm. Tôi không ngờ nó lại bênh vực tôi tới cùng như vậy. Nó như mang dáng vẻ một vị anh hùng muốn bảo vệ tôi. Tôi quay sang nhìn Dangkok bằng sự biết ơn sâu sắc nhưng Valilila không chịu thua, con bé gân cổ cãi

-Câm mồm! Lại cố bao che chứ gì? Seliana là vợ sắp cưới của cậu. Không gọi là mợ thì là gì... Sớm muộn gì khi cậu quay về cũng sẽ kết hôn với nàng, lời hứa của cậu không thể sai lệch được. Dù chưa có hôn lễ chính thức nhưng từ lâu ta đã coi nàng là mợ của mình rồi! Nhóc ranh như mày dám lên mặt dạy đời ai hả?

Dangkok bị xúc phạm nặng. Mặt nó tái mét đi. Lần đầu tôi cảm nhận được cơn giận của thăng bé. Nào giờ, Dangkok vẫn là một đứa trẻ vui nhộn, không cấu kính bao giờ. Khi nó nổi giận cũng khác người. Mặt nó đánh lại một vẻ lạnh lùng, vẻ hoàn toàn bình tĩnh che đi sự kích động. Bằng một chất giọng điềm đạm và chừng chặc, Dangkok nhẹ nhàng nói với chị gái

-Tại sao em không thể nói? Hoàng tử, chị đã vượt qua ranh giới chịu đựng của ta rồi! Đừng quên ta không chỉ là em của chị mà em là đương kim thái tử của Vương quốc này. Chị là công chúa thì không có quyền bảo ta “câm miệng”. Ngược lại, ta có thể yêu cầu chị thôi gây rối đi, đừng bắt em trai này phải dựa vào quân pháp mà đối phó với chị. Em chưa làm vậy bao giờ và cũng mong sẽ phải dùng tới biện pháp này...

Valilila tròn mắt nhìn Dangkok, đầu tiên là ngạc nhiên sau đó là oán hận. Tôi không hiểu địa vị công chúa và thái tử ở Vaiza khác nhau như thế nào nhưng theo kiểu nói chuyện của Dangkok thì hình như nó nắm nhiều quyền lực hơn Valilila. Cả hai đều là chị em ruột, nếu dùng quyền uy để so đo thì thật không nên. Tôi không muốn bản thân trở thành chiếc búa đập tan mối quan hệ tốt đẹp của hai đứa trẻ.

-Dangkok, Valilila,... hai em đừng cãi nhau nữa. Mọi lỗi lầm là tại chị, hiện giờ sự việc chưa rõ nên công chúa nghi ngờ là phải. Dangkok, em cũng nhẹ lời chút đi. Nói năng như thế sẽ làm chị gái em buồn lòng đấy!

Lập tức ý tốt của tôi bị Valilila hất ột gáo nước lạnh

-Ai mượn cô lo? Thôi giả vờ tốt bụng đi!

Tới đây thì hai bậc phụ huynh không thể im lặng được nữa. Đức vua chỉ tay về cô con gái ương bướng, lạnh giọng bảo

-Valilila. Thôi ngay cách nói chuyện vô phép tắc của con đi. Cha biết con quý Seliana nhưng như thế không có nghĩa là con đi nhục mạ người khác vì nàng ta. Em trai con nói đúng, sự việc chưa rõ ràng và một công chúa như con phải biết bình tĩnh phán xét. Mẹ con đã hứa với cậu sẽ chăm sóc tốt Viên Xuyên Nữ Hoàng, cha mẹ không thể có bất cứ sơ xuất nào làm tổn hại cô ấy... Tuy nhiên sự thật là sự thật, nếu chẳng may mọi chuyện không như ta muốn thì cũng sẽ tìm ra cách xử lý, dù cho có khó xử thế nào cũng sẽ có cách! Con không được loạn ngôn trước mặt Nữ Hoàng, như vậy là vô phép vô tắc!

Valilla cúi đầu, con bé không dám cãi lời cha. Tuy nhiên tôi biết lửa giận trong lòng nó chưa hề nguôi đi, chắc là nó hận tôi nhất trên đời rồi. Hoàng hậu Vanya thì nhìn Dangkok dạy dỗ

-Dangkok, con cũng không phải là đúng đắn. Tuy con nói có lý lẽ nhưng mẹ chưa từng khuyến khích con đối đãi với chị bất nghĩa như thế. Con là thái tử hiển nhiên có quyền hơn một tiểu công chúa. Tuy nhiên dù thế nào thì Valilila cũng là chị ruột của con. Ta không hy vọng lại phải nghe hai đứa cãi nhau thêm lần nào nữa...

Hai đứa trẻ đều ngoan ngoãn cúi đầu. Tôi được chứng kiến cách dạy dỗ con cái của bậc đế vương Vaiza. Thành bé mới hơn 12 tuổi và cô bé chỉ chừng 16 vậy mà có thể hiểu mọi lý lẽ bố mẹ chúng giảng dạy. Không biết con nít Vaiza đều khôn sớm như thế hay hai đứa trẻ là trường hợp đặc biệt, là kết tinh của hai con người hoàn hảo nhất vương quốc này.

Phòng khách lớn rơi vào im lặng. Dangkok lặng lẽ ngồi cạnh tôi. Nó nhìn tôi bằng ánh mắt thông cảm và nói khẽ

-Nữ Hoàng đừng lo. Ta nhất định sẽ bảo vệ cô. Ai muốn hãm hại cô phải bước qua xác của đương kim thái tử trước cái đã!

Tôi không biết nên khóc vì cảm động hay nên cười vì “độ sến” của câu nói, giống như lời thoại trong một vở kịch kinh điển. Dangkok như ngọn lửa sưởi ấm tâm hồn tôi. Lúc này đây, dù tình hình không hề tốt đi nhưng tôi yên tâm vì có một người hứa bảo vệ tôi, làm chỗ dựa cho tôi

-Ngạn Luật có một cháu trai như em thật là hay quá!

Tôi bất chợt nói. Dangkok nhướn một bên mày khó hiểu

-Ng...Ngạn gì cơ? Đó là tên của cậu Japkong khi ở bên đó à?

Tôi cười và gật đầu

-Uhm... nhưng tên thật là Thần Phong mới phải!

Dangkok lại nhíu mày

-Th...Thần gì cơ? Sao lắm tên thế??

-Anh ấy có rất nhiều tên mà.

Thế là chúng tôi ngồi bàn bạc về Japkong Tuadekep. Tôi phát hiện cậu bé không có nhiều hồi ức về cậu của mình. Khi nó lên 7 thì Japkong đã đi mất rồi. Nó chỉ nhớ những lúc được cậu dẫn đi chơi nhưng thực ra cũng không được mấy lần. Làm quan toàn quyền Gem rất bận và ít khi trở về cung điện. Nó nhớ nhất là những món quà người cậu ruột gửi về cho nó. Đặc biệt nhất là bộ lính đồ chơi bằng gỗ chính tay cậu đeo gọt. Câu chuyện của chúng tôi cứ trôi đi một cách nhẹ nhàng cho tới khi có người hối hả chạy vào thưa

-Điện hạ, công chúa Seliana vừa mới tỉnh dậy!

Valilila là người mừng rỡ chạy ào đi mất. Hoàng đế và Hoàng hậu cũng đi theo ra ngoài. Tôi vội kéo Dangkok đứng dậy. Cậu bé nhìn tôi nghi ngại nhưng nó không nói gì. Mọi người 15 phút sau đã có mặt ở cung Miwani.

Nằm trên giường, Seliana nhắm hờ mắt. Sau khi cô tì nữ bên cạnh thông báo sự có mặt của mọi người, chị mới từ từ mở mắt, khuôn mặt phẳng phất trạng thái mệt mỏi. Valilila ngồi xuống giường trước tiên, con bé ngăn không cho Seliana ngồi dậy

-Mợ ơi, người đã khỏe chưa? Valilila buồn lắm, thương mợ lắm....

Nó úp mặt vào ngực Seliana, cẩn thận không động tới vết thương. Chị cười hiền và vuốt tóc con bé

-Cảm ơn công chúa, ta đã không sao rồi!

Tiếp theo là Hoàng hậu Vanya đi tới bên giường

-Em có còn thấy đau nhiều không? Hay là thêm thuốc giảm đau nhé? Mất máu nhiều quá, phải tịnh dưỡng vài hôm mới được...

Seliana nhìn Hoàng hậu bằng ánh mắt cảm kích vô cùng

-Đa tạ Hoàng hậu, tiểu nữ không hề gì đâu!

Vanya khẽ lắc đầu, nụ cười đôn hậu hiện trên môi cô

-Đa tạ gì chứ? Chẳng phải đã thỏa thuận sẽ gọi ta là Vanya sao? Trước khi ra đi, Japkong chỉ có mỗi bận tâm duy nhất là Seliana, nó đã ép người chị này thể thốt đủ điều là phải đối xử tốt với em... Nhưng bây giờ, không may em rơi vào hoàn cảnh này, thực sự chị rất áy náy...

Hai gò má trắng bệch của Seliana chợt thoáng hiện một vệt hồng. Chị cười ân tình với hoàng hậu rồi mới đưa mắt nhìn những người khác. Ánh mắt chị dừng lại chỗ tôi, bất chợt biểu hiện một nỗi sợ mong lung nào đó. Tôi chủ động chào trước, cố gắng nói tự nhiên

-Seliana, chị ổn rồi phải không? Chị làm em phát hoảng chết đi được... Em xin lỗi vì đã nặng lời với chị, thực ra em chỉ muốn tốt cho chị.

Valilila quay quắt lại, muốn nói gì đó nhưng bị ánh mắt của cha làm cho nín lặng. Hoàng hậu chủ động hỏi tới

-Seliana, rốt cuộc thì tại sao ra nông nỗi này, em có thể kể rõ ràng không?

Seliana lại nhìn sang tôi rồi run rẩy cụp mắt lại. Môi chị mấp máy nói

-Lúc đó... em không được bình tĩnh lắm... nghe nói Quận công sẽ không trở về nên em bị sốc... nhất thời kích động đã mất tự chủ. Em không biết rút tâm trạng vào đâu nên đành mượn đồ đạc làm bia đỡ đạn. Em xin lỗi vì những tổn thất đã gây ra cho Miwani...

Hoàng hậu thở dài rồi lại an ủi

-Ồ, có đáng gì! Như vậy là chính em phá tung căn phòng sao? Nhưng rốt cuộc vì lý do gì mà bị thương như thế?

Tôi cũng nôn nóng mong chị nói rõ, như thế nỗi oan của tôi sẽ được gỡ xuống mà Valilila cũng không căng thẳng với tôi nữa. Seliana đưa mắt nhìn tôi, vẫn là cái nhìn rụt rẻ, sợ hãi đó. Đến khi chị mấp máy nói, tôi mới nhận ra mình thật quá ngây thơ

-Em cũng không nhớ rõ lắm... Chỉ thấy Nữ hoàng cầm một con dao từ đâu đi tới... lúc đó em vẫn chưa tỉnh lại nhưng theo bản năng vẫn biết món đồ đó là nguy hiểm. Em giật mình theo phản xạ ôm lấy chân Nữ Hoàng... và rồi... em chưa nói được lời nào thì đã thấy một bên ngực nhói đau... sau đó thì ngất đi. Mọi lỗi lầm đều là vì hành vi điên rồ của em. Chắc là em đã khiến Nữ hoàng phát hoảng phải sử dụng dao để tự vệ... em rất xin lỗi, em không biết chứng bệnh của mình lại đột ngột tái phát như thế... Bác sĩ đã căn dặn phải uống thuốc đều đặn nhưng thi thoảng em vẫn quên mất!

Sau khi chị nói, cả gian phòng chìm vào im lặng. Mọi người nhìn bộ dạng sợ sệt, hối hận và pha lẫn mềm yếu đáng thương của chị rồi quay sang nhìn tôi vốn đang há miệng ngạc nhiên, không nói năng gì. Thoáng nghe thì có vẻ mọi sự chỉ là hiểu lầm nhưng nó cũng đồng nghĩa với việc chị tố cáo chính tôi là người hành hung. Cuối cùng thì Seliana nhận lỗi về mình, giống một cử chỉ tha thứ cao thượng. Tôi tự hỏi mình tìm đâu ra con dao và chủ động đi tới chỗ Seliana khi nào. Nếu có thể bước đi, lựa chọn của tôi là chạy ngay ra ngoài, gan đâu mà ở lại đương đầu với con điên của chị. Dangkok đứng cạnh tôi thở hắt ra. Nó đổi tư thế khoanh tay trước ngực khinh khỉnh bảo

-Biết ngay mà!

Valilila ầm ức nhìn mẹ, nước mắt lưng tròng

-Mẫu hậu, người đã nghe rõ chưa? Người còn bao che nữa không?

Hoàng hậu Vanya nhú mày, lưỡng lự quay lại nhìn chồng.

-Điện hạ... chuyện này...?

Đức vua giơ tay yêu cầu mọi người im lặng và điềm đạm phân phó

-Khoan hãy xem xét vấn đề đó. Trước tiên là giúp công chúa Seliana bình phục sức khỏe rồi cho người lần nữa kiểm tra kĩ hiện trường. Tạm thời chưa thể dựa vào lời nói của bất cứ bên nào để phán xét, chúng ta cứ đợi một thời gian. Rất có thể cả hai đều rơi vào trạng thái kém minh mẫn nên có một số lầm lẫn nào đó. Bây giờ nàng hãy đưa Dangkok cùng Nữ hoàng trở về điện Mặt Trăng. Còn Valilila có thể ở lại nếu con muốn... Hôm nay là một ngày dài nhiều sự kiện. Tất cả nên về nghỉ ngơi đi!

Lời của nhà vua là lời vàng ngọc, không ai dám trái lệnh. Valilila có ảm ức gì thì cũng cố nén trong lòng. Một lần nữa con bé nhìn tôi bằng cặp mắt xinh đẹp nhưng giận dữ. Hoàng hậu đứng dậy, duyên dáng tạo động tác nâng váy

-Vâng, điện hạ, thần thiếp xin cáo lui trước!

Thế là tôi ngơ ngác đi theo sau. Trước khi rẽ trái còn cố ngoái nhìn lần nữa về căn phòng Seliana đang nằm.

45. Chương 45: Tuổi Thơ Của Hoàng Hậu Vanya Tuadekep Và Hai Cậu Em Trai

Trở về cung Mặt Trăng. Ba người chúng tôi miễn cưỡng ăn với nhau bữa tối. Kế hoạch tổ chức tiệc gia đình đã phá sản từ lâu. Hoàng đế không ghé lại điện Mặt Trăng. Valilila quyết không rời người “mợ hờ”. Thế là chỉ có tôi, Dangkok cùng Hoàng hậu ngồi ăn tối. Cậu bé giữ im lặng từ khi rời khỏi Miwani. Tôi vẫn chưa thích nghi với con huyệt hẫng lẫn mâu thuẫn khó tả trong lòng. Chỉ có mỗi Hoàng hậu là vẫn dịu dàng chuyện trò, làm cho bữa ăn bớt đi không khí căng thẳng. Sau món tráng miệng, Dangkok bỏ dao nĩa đứng dậy rồi đi ngay. Nó bảo là muốn nghiên cứu cái gì đó ở phòng sách. Hoàng hậu không can chỉ can dặn nữ tì nhắc nhở thái tử đi ngủ sớm. Tôi là người tiếp theo cảm ơn về bữa tối để trở về phòng mình.

-Nữ hoàng không định ở lại chơi sao? Trời đã tối rồi, phòng khách ở cung Mặt Trời lại khá xa. Ta còn định mời người nghỉ lại một đêm, sẵn dịp chuyện trò chút ít!

Tôi hơi bất ngờ về ý kiến của Vanya. Trước giờ hoàng hậu luôn tỏ ra gần gũi dễ mến nhưng thật ra không ai tiếp cận cô quá gần. Có lẽ chính ngai vị và phong thái cao quý của một hoàng hậu làm người khác e ngại. Tôi lưỡng lự nhìn khuôn mặt xinh đẹp vẻ mong chờ kia rồi cũng gật đầu. Hoàng hậu đưa tôi dạo quanh khu vườn cao nhất ở cung điện. Mặt trăng to tròn rọi ánh sáng dịu dịu, lấp lánh sắc bạc. Đứng ở cung điện Mặt trăng có cảm tưởng như nó là đại diện, là nhịp cầu đưa ta tới vật thể xinh đẹp trên trời cao kia. Những họa tiết hình nguyệt cũng theo ánh sáng mà phản chiếu lại. Khắp đâu đâu cũng thấy mặt trăng nhỏ, to đang phát sáng. Giờ tôi mới thấy hiểu cái dụ kì của lâu đài này. Nó thật xứng có tên trong danh sách các kì quan thế giới.

Hoàng hậu Vanya vẫn phe phẩy chiếc quạt lông trên tay, bây giờ là một chiếc quạt màu hồng đẹp dễ. Tôi bỗng khao khát được nhìn thấy bộ sưu tập quạt của Hoàng hậu, chắc phải ít nhất vài trăm chiếc. Hoàng hậu khoan thai bước tới một chiếc vồng mây, rồi duyên dáng kéo váy ngồi xuống. Những hạt đá quý đính trên vải sáng lấp lánh giữa bóng đêm. Tôi thầm khen ngợi rồi cũng bắt chước ngồi xuống. Hưởng thụ cái se lạnh của sa mạc về đêm thật là lý thú. Ở Vaiza, ngày nắng đổ lửa nhưng đêm về thì rét tái da thịt. Thời tiết thế này thật không tốt cho ai mới đến đây. Mấy chị nô tì vội đem áo lông khoát cho hoàng hậu và tôi. Mặc kệ không khí lạnh táp vào da mặt, tôi vẫn thấy dễ chịu.

-Nữ hoàng, người có cảm thấy lạnh không? Hay chúng ta vào trong nhé?

Tôi mỉm cười nói với Vanya

-Không ạ! Thưa Hoàng hậu, thật ra lạnh lạnh cũng tốt. Vào mùa đông, Trường Thịnh Thiên quốc còn có tuyết rơi cơ!

Hoàng hậu Vanya gật đầu cười

-Ừ đúng, tuyết thật là đẹp... gần 20 năm rồi ta chưa hề trông thấy tuyết... Viên Xuyên này, cứ gọi nhau hoàng hậu, nữ hoàng mãi nghe thật khách khí. Hay ta cứ phá lệ gọi chị xưng em nhé!

Tôi giật mình tròn xoe mắt

-Sao thế được ạ... Hoàng hậu lớn hơn rất nhiều mà...

Vanya cười tươi

-Ý em là chê ta già hả?

Tôi vừa lắc đầu vừa lắc tay

-Không đâu ạ... em nào dám!

Vanya thân thiện nắm tay tôi

-Mặc dù chị đã 35 nhưng... chẳng phải em gọi “người nào đó” là anh sao? Hắn cũng 32 chứ ít gì... lẽ nào thêm 3 tuổi lại biến thành một bà cô à?

Tôi hiểu ý chị nên ngượng ngùng cúi thấp đầu

-Vâng, em biết rồi, chị Vanya!

Vanya hài lòng buông tay ra. Đôi mắt bồ câu sáng long lanh nhìn ra phía xa nơi chân trời. Ở đây bây giờ chỉ còn là mảng tối âm u.

-Thế này thì khó xử nhỉ? Nếu em gọi ta là chị thì Dangkok và Valilila không thể tiếp tục xưng hô như cũ. Vì thấy chúng nó không quá cách xa tuổi tác với em nên ban đầu ta mặc kệ không muốn sửa chữa. Bây giờ thì thay đổi quả thật ngượng miệng. Đúng ra em phải gọi hai đứa là “cháu”...

Tôi chớp mắt lia lịa

-“Cháu” ạ?

Hoàng hậu cười quyến rũ

-Chứ sao? Từ giờ hai đứa sẽ gọi em là “dì”.

Tôi thở hắt ra

-Dì sao? “Dì” gì mà chỉ hơn cháu có mấy tuổi.... Thế này không ổn tí nào!

Hoàng hậu cũng thở dài

-Biết làm sao được... có trách thì phải trách thẳng em ngõ nghịch của chị. Nó đúng là “trâu già thích gặm cỏ non”!

Tôi thấy đôi mắt Hoàng hậu hay háy nhìn mình, có quá nhiều ẩn ý trong ấy tôi chưa kịp nhận ra. Em trai của Vanya dĩ nhiên là Japkong Tuadekep. Cái tên này gần đây tôi luôn nhớ tới. Xem ra đã tới lúc rồi, Hoàng hậu có ý muốn tiết lộ, tôi cũng không ngần ngại muốn biết

-Chị Vanya, em trai mà chị nói chính là Ngài Quận công tên Japkong phải không ạ?

Vanya mỉm cười, đưa chiếc quạt lên che nửa mặt

-Chính là nó. Chắc em cũng đã biết hết cả rồi. Ban đầu chị không có ý giấu, chỉ là cảm thấy tự em tìm tôi thì thú vị hơn... Japkong Tuadekep là cậu em ruột của chị. Mẹ của chị là Vakilia Tuadekep. Bà là con gái thứ hai của dòng tộc Tuadekep, một trong 10 dòng họ lâu đời nhất ở Vaiza. Chị đặt tên cho con gái đầu lòng dựa theo tên bà ngoại. Bố chị và mẹ chị gặp nhau khá muộn màng. Nhưng vì tình yêu mà bà đồng ý rời xa quê hương về làm nhĩ phu nhân Liêu tộc. Còn bố chị, chắc không xa lạ gì với em, chính là cố tướng quân Liêu Mãn Bình từng phục vụ dưới quyền hai đời Hoàng đế Quang Minh. Nói chính xác thì chị là con lai, Japkong cũng là con lai...

Tôi nhú mày nghĩ ngợi

-Sao lại thế ạ? Em nhớ mẹ anh ấy là vợ cả của ngài tướng quân...

Vanya gật đầu về đờm buồn.

-Đúng vậy, đứa con trai đầu tiên của nhà họ Liêu ra đời cùng lúc với Japkong. Tên nó là Liêu Thần Phong. Nó chỉ lớn hơn Japkong có 3 tháng tuổi. Nhưng đứa trẻ xấu số ấy không may bị giết hại. Cái chết của sinh

linh bé bỏng đó là một bí mật trong dòng họ. Vụ ám sát đã bị Liêu tộc bóp méo sự thật. Thành ra ai cũng tưởng Japkong mới là người bị giết. Kể từ đó, nó đã là con bài thay thế người anh trai xấu số!

Tôi há mồm nhìn chị Vanya. Lại cái mớ bòng bong gì nữa đây? Thân thể của Ngạn Luật lại biến thành một đồng dây nhợ rối ben. Quả nhiên là đặc trưng của anh ấy, chẳng có gì là bình thường, ngay cả giấy khai sinh cũng là lấy của người khác sao?

Vanya thấy được sự rối trí của tôi. Chị cười nói tiếp

-Chắc là em khó hiểu lắm. Tên thật của em trai chị là Liêu Nghị Hàn. Nhưng em đừng bắt cần gọi tên đó ra. Nếu em lục lại những tờ báo cũ của 30 năm về trước, em sẽ gặp những tiêu đề như: “Con trai thứ của Đại tướng quân-Liêu Nghị Hàn bị ám sát”. Nói toẹt ra là cái tên ấy đã không còn tồn tại 30 năm trước và người mang tên ấy đã biến thành Liêu Thần Phong vốn dĩ đã chết 30 năm trước. Cách xoay xở này xem ra rất hiệu nghiệm. Cả kẻ ám sát cũng tưởng rằng mình giết nhầm người. Kể ra thì em trai chị thật đáng thương. Từ đầu đã phải sống trong vai trò của người khác. Nhà họ Liêu là một dòng họ có uy quyền nhưng cũng chính là gia tộc bị dòm ngó, hãm hại và gặp nhiều tai ương nhất. Gia huy Liêu tộc quy định chỉ có con trai vợ cả mới đủ điều kiện thừa kế sản nghiệp. Người vợ đó sức khỏe yếu, sau khi có con thì ngã bệnh, chẳng còn hy vọng sinh nở gì... Bị rơi vào hoàn cảnh đó, cha chị chỉ còn biết gán cho Nghị Hàn cái tên của người đã chết và mẹ chị ngậm ngùi mất đi một cốt nhục ruột thịt... Nghị Hàn không hề biết chuyện này cho tới lúc nó lên 16. Khổ thân nó, đã dấn vất trong bao năm. Ngày trước nó luôn hỏi chị rốt cuộc bản thân là ai, sống cuộc đời của người khác thì phải làm sao tìm ra chính mình? Nào ai có biết một Ngại quận công có trong tay tiền tài địa vị lại ẩn giấu một vết thương đau ẩm ỉ, mãi không lành.

Vanya dừng lại một lúc, vừa bồi hồi nhớ vừa vô thức đưa tay vuốt ve chiếc quạt lông

-Còn chị cũng là một cái bóng mờ trong gia đình. Ít ai biết rằng nhà họ Liêu còn có một vị tiểu thư tên là Liêu Dạ Trân. Vì thân là con gái của vợ hai nên không ai quan tâm nhiều tới chị. Tới khi chị rời khỏi đất nước cũng không ai tò mò vì sự vắng mặt của chị. Vụ việc đó xảy ra cũng lâu rồi. Sau khi tưởng rằng ám sát Liêu Thần Phong không thành, bọn họ lại tổ chức lần nữa bắt cóc Nghị Hàn. Lúc đó chị cùng với nó đang chơi trong vườn. Vì còn nhỏ quá nên chị không nhớ nổi chuyện đó xảy ra thế nào, chỉ có cảm giác sợ hãi là thỉnh thoảng tìm đến chị trong giấc mơ. Cả hai chị em đều bị bắt đi... May sao cha chị đã dốc sức giải cứu kịp thời. Bố mẹ chị nhận ra nơi này thật quá nguy hiểm, không thể nào bảo vệ được hai đứa con thơ. Vì thế mà hai người quyết định đem bọn chị qua đây. Gia tộc Tuadekep cũng là một dòng tộc danh giá, đủ sức mạnh bảo vệ hai đứa cháu ngoại. Hơn nữa Vaiza là vùng đất xa xôi mà quân sự cũng hùng mạnh, kẻ địch muốn tới cũng ít nhiều ngần ngại. Vậy là bọn chị được đưa đi. Năm đó chị 13, Nghị Hàn 10 tuổi. Hai chị em cùng nhau ra rời đi vậy mà chẳng ai nhắc tới chị, chỉ nói rằng Liêu Thần Phong, người thừa kế duy nhất đã đi du học ở Vaiza! Bởi vậy chị cũng biến mất không dấu vết, không ai hay biết... Còn người dân Vaiza chỉ biết tin tưởng lão dòng họ Tuadekep vừa nhận nuôi hai đứa cháu ngoại của người con gái ngoài giá thú đã mất vì bệnh. Thân thể hai chị em từ đó được gột rửa. Không còn Liêu Nghị Hàn hay Liêu Thần Phong mà là Japkong Tuadekep. Chị cũng không phải Liêu Dạ Trân mà là Vanya Tuadekep. Mang tên khác, sống cuộc đời khác chính là cách duy nhất để hai chị em tồn tại.

Tôi mơ màng theo câu chuyện của chị Vanya. Hóa ra hai người họ có một tuổi thơ phải trốn chạy và luôn bị hãm hại như thế. Thảo nào hầu hết các gia đình danh giá trong lĩnh vực chính trị đều neo đơn. Thế hệ sau không ngừng bị triệt tiêu bởi kẻ thù không rõ mặt. Bây giờ tôi biết Ngạn Luật có thêm cái tên Liêu Nghị Hàn. Đó là tên đầu tiên anh có trên đời. Anh là Nghị Hàn... Nghị Hàn... cái tên duy nhất thực sự là của anh tuy không ai công nhận. Ngay bây giờ tôi chỉ muốn chạy tới bên anh và gọi anh bằng cái tên ấy. Nghị Hàn dù mang tên nào thì vẫn là Nghị Hàn, cái tên sơ khai cũng là bản chất, là con người của anh. Tôi tự nhủ về sau nếu hai người ở một mình thì sẽ gọi anh là Nghị Hàn. Mới nghe hơi lạ tai nhưng rồi lại thấy thân quen quá. Đường như tôi yêu mọi cái tên, mọi thân phận, chỉ cần nó thuộc về anh.

Lúc tôi mãi nghĩ vẫn vợ thì chị Vanya cũng thả hồn tận đâu đâu. Một lúc im lặng chị lại trầm thì

-Em biết không, chị biết ơn bố mẹ vì đã cho chị cuộc sống này. Xét cho cùng thì chị rất tự do, không như Nghị Hàn. Chị có thể ở lại Vaiza suốt đời nhưng Nghị Hàn thì không thể. Nó đã mang danh con trai trưởng thì cuối cùng cũng sẽ trở về Liêu tộc. Chính vì thế mà thằng bé đã được huấn luyện từ nhỏ. Nhà ngoại chị rất nghiêm khắc với nó. Nó phải học võ, học binh pháp, luyện văn chương,... học đủ thứ để đạt tới chữ “hoàn hảo”. Tuổi thơ của nó vất vả chứ chẳng sung sướng gì. Khó khăn nhất là làm sao để cùng lúc làm

Japkong Tuadekep lẫn Liêu Thần Phong. Tuy nó đã sang đây nhưng dư luận và cánh báo chí trong nước vẫn theo dõi nhất cử nhất động của nó. Bình thường nó sống ở ngôi biệt thự bảo vệ nghiêm ngặt và đi tới trường trong vai trò Liêu Thần Phong. Những lúc vào cung hay sang nhà ngoại thì biến thành Japkong Tuadekep. Nhiều năm sống hai thân phận như thế mà nó chưa gây ra sai lầm nào. Thậm chí tới bây giờ cũng không ai ngờ hai người chính là một. Người ta chỉ nghĩ rằng Japkong Tuadekep là vị hoàng thân danh giá, được đế vương Vaiza hết lòng ân sủng. Còn Liêu Thần Phong là kẻ long bong, không tiền đồ, không có chí hướng lập thân. Để bảo vệ chính mình, Nghị Hàn không còn cách nào khác là khoác lên mình một bộ mặt kém cỏi. Nó vào quán bar, tham gia vài trò đồi trụy, đàn đúm với vài ả kiều nữ, dính líu tới mấy vụ buôn bán heroin, cố tình để nhà báo chụp được rồi tin tức đang ùn ùn khắp nơi. Về sau rất may là nhà ngoại tìm ra một thanh niên có vóc người tương đương Nghị Hàn, chỉ có điều gương mặt hơi khác. Thời gian nó làm quan Toàn quyền Gem, thể thân đó thay nó đều đặn tạo scandal. Nhờ lúc nào cũng có người kè kè bên cạnh che chắn mà chưa có tấm hình nào chụp được trực diện khuôn mặt. Người ta chẳng ai hay nhân vật trên báo kia không phải Liêu Thần Phong. Cuộc đời nó đã được định hướng trở thành tướng quân cho triều đại Quang Minh. Sứ mệnh của Nghị Hàn là phục vụ cho đất nước. Nhưng thật ra tất cả đều là ý muốn của cha. Nghị Hàn sống xa bố mẹ quá lâu, ý thức của nó với quê hương cũng dần mờ nhạt. Nó từng nói với chị là không muốn quay về, miền đất đó không chào đón nó, chỉ muốn tồn tại đến đó. Những người ở đây mới thực là gia đình của nó, nếu phải phục vụ một vương triều thì nó sẽ chọn Vaiza. Năm đó bố chị suýt lên cơn đau tim thẳng thẳng con trở chứng, một mực không chịu về nhà. Thời gian đó là lúc nó sắp kết hôn... chị cũng tưởng rằng Nghị Hàn sẽ ở lại làm Hoàng đế Gemjii vậy mà...

Vanya bỏ dở giữa chừng làm tôi sốt cả ruột gan

-Chuyện đó xảy ra như thế nào hả chị?

Vanya nhìn tôi cười bí mật

-Chị không kể đâu. Cái này phải để chính miệng Nghị Hàn nói ra chứ! Em chỉ cần biết rằng vì một lý do nào đó đã khiến nó bỏ mọi địa vị, bỏ ngai vàng Gemjii, bỏ cả nàng công chúa Seliana xinh đẹp để trở về nước, làm anh một cô bé mới hơn 11 tuổi... Người tức giận nhất có lẽ là Hoàng đế, ngài không ngờ tất cả mỗi ngon tung ra đều không câu được “con cá Nghị Hàn”, cuối cùng cũng vượt mất một nhân tài. Không phải chị khen em trai mà chính nó là một con người tiền tài, danh vọng, quyền lực,...không gì quyến rũ được!

Chị không nói thì tôi cũng đã biết. Cho dù anh ấy có tật xấu gì thì trong mắt tôi lại hóa thành tốt cả. Tôi tự thấy mình may mắn vì quen biết một con người tuyệt vời như anh. Người như Nghị Hàn không trở thành nam chính trong series [DVĐN] thì tác giả đúng là quá thất đức! (Hoa Ban: Con nhỏ này to gan, dám bảo mẹ nó thất đức! >,<)

Tôi ngẫm nghĩ một lúc, tự mỉm cười rồi chợt nhớ ra một chuyện

-Chị à, thế làm cách nào chị trở thành Hoàng hậu?

Vanya lại mở quạt, điệu đà che nửa mặt

-À...uhm... cái đó... chắc cũng là ý trời! Chị vào cung năm 15 tuổi. Hầu hết con gái nhà Tuadekep đều có chút danh phận trong cung điện này. Những người em gái của mẹ chị làm tổng quản, trưởng kho lương thực, trưởng cung nữ hay chức vụ vặt vãnh gì đó. Chị theo truyền thống cũng xin vào cung học hỏi cho quen. Chị phụ việc quản lý nhà bếp. Thời ấy chị còn chưa kịp lớn, tâm hồn lãng mạn và thơ ngây lắm! Rồi chị tình cờ bắt gặp một anh lính gác thường xuyên lên vào bếp ăn vụn. Mỗi lần gặp anh ta chị đều không sợ mà vác ngay cái chổi to rượt đánh. Cứ tưởng mình hung hãn sẽ dọa hấn sợ nào ngờ ngày hôm sau lại tiếp tục gặp trò trộm cắp. Báo cáo với bếp trưởng cũng không tìm được tung tích kẻ trộm. Có một lần chị chạy bị vấp ngã, tên đó còn cả gan tới đỡ chị lên. Hấn lúc nào cũng đùa cợt, cố tình chạy chậm để dụ chị rượt theo. Quả là tên láu cá! Rồi cũng không biết từ lúc nào chị có cảm tình với hấn. Còn tự mình đem thức ăn ngon ra chờ hấn tới. Cứ như vậy hai người quen thân nhau. Chị gọi hấn là “chuột bếp” và cứ nghĩ hấn là một tên lính gác bình thường cho tới một ngày... Đó là ngày Đường kim hoàng đế băng hà, trong đoàn người đưa tiễn chị nhìn thấy chuột bếp ngồi chênh chếch trên kiệu theo sau linh cữu, trên người vận áo mào trang trọng. Hối ra mới biết ngài là Hoàng tử thứ 3, người con trai vua yêu nhất và đã được phong Thái tử từ khi còn bé. Chị vừa sợ vừa buồn. Người ta đường đường là một hoàng đế tương lai mà chị dám dùng chổi vỗ đầu. Và hơn nữa, người ta cũng lừa gạt chị. Chị vừa giận dữ vừa hốt hoảng lập tức trốn khỏi cung, quay về nhà

ngoại nương thân. Rồi một tháng sau Ngài lên ngôi. Một tháng sau nữa thì có lễ vật đưa đến trước nhà. Hoàng gia chính thức hỏi cưới tiểu thư Vanya Tuadekep. Nhà ngoại chị ai cũng vui mừng, xem chị là vật báu trời cho. Thế là chị bị ném lên xe hoa, một tiếng cũng không kịp nói. Năm đó chị mới 16 tuổi, vương hoàng 25. Chị cũng nhiều lần thắc mắc vì sao mình quá may mắn. Cuộc sống của chị từ đó trở nên đẹp như mơ. Bây giờ chị đã có hai đứa con ngoan và một người chồng hết mực chung thủy. Chị là người phụ nữ hạnh phúc nhất, không tham cầu thêm điều gì nữa!

Tôi nhiệt liệt vỗ tay sau khi Vanya kết thúc câu chuyện. Hơn nửa thế giới sẽ phải ao ước được như chị. Ai bảo đời này không có cổ tích? Vanya là nàng lọ lem từ cổ tích bước ra.

Đêm đó tôi và chị trò chuyện tới giữa khuya. Sau đó tôi về phòng ngủ thiếp đi ngay. Trong giấc mơ là những chuỗi kí ức của Dạ Trân và Nghị Hàn... Câu chuyện về hai cuộc đời mấy chục năm chỉ kể trong 1 đêm làm sao cho hết. Tôi thấy thật gần gũi với Vanya, càng hiểu hơn về anh. Sau một đêm quan hệ của tôi và Hoàng hậu đã đổi khác. Tôi mỉm cười trong giấc ngủ, sẵn sàng chào đón ngày mai cho dù có bao nhiêu cạm bẫy chờ đợi. Tôi biết mình không đơn độc ở đây, ít ra vẫn còn một người đồng hương quen thuộc.

Chuyến đi đến Vaiza quả không uổng phí. Tôi cảm tưởng mảnh đất này chính là cuốn băng ghi lại quá khứ của Nghị Hàn-Ngạn Luật-Thần Phong-Japkong... lăm tên quá, gọi tên nào đây? Tôi đang sống giữa miền kí ức của anh, từng bước khám phá và đến gần anh hơn. Chàng diễn viên đa năng của tôi, anh đóng nhiều vai mà vai nào cũng xuất sắc. Không nghi ngờ gì nữa, anh là nhân vật nam chính hoàn hảo nhất của cuốn tiểu thuyết này và tôi muốn trở thành nữ chính cùng anh. Tôi phải là nàng công chúa cuối cùng được anh bảo vệ cho tới hết cuộc đời!

Ở quê hương, mọi người đang đấu tranh vì tôi. Còn ở đây tôi cũng có cuộc chiến của riêng mình...

Dĩ Linh... Thần Phong là của chị... là cái tên vay mượn từ một người chết...

Seliana... Japkong cũng là của chị... là cái tên dùng tạm khi phải sống ẩn...

Nhưng Nghị Hàn, Ngạn Luật là của tôi!

Một tên do bố mẹ anh đặt cho, một tên do chính anh muốn có...

Nghị Hàn như chân lý rằng anh được sinh ra, được tồn tại và Ngạn Luật là cái tôi không hề lăm lăm với ai...

Tôi không xuất hiện trong hầu hết những thân phận của anh, chỉ là người con gái cuối cùng mà anh gặp và sẽ là người cuối cùng anh yêu...

46. Chương 46: Thám Tử Dangkok

Nếu có một người mà tôi tin tưởng ở đây ngoài hoàng hậu Vanya chính là đứa “cháu hờ” Dangkok. Tôi vẫn gọi nó là em, xưng chị như mọi khi. Dù sao chúng tôi cũng chỉ cách nhau 7 tuổi. Muốn gọi là cháu cũng không có gì khó nhưng phải đợi một thời gian, cho tới khi tôi xác định được một vị trí vững vàng trong mối quan hệ gia đình với thằng bé. Mấy ngày sau vụ bê bối ở Miwani, Seliana đã bình phục khá nhiều. Chị đã tự đi đứng bình thường, vết thương cũng không quá đau như lúc đầu. Việc điều tra vụ án đã được Hoàng đế giao cho Dangkok. Thật ra nhà vua chỉ miễn cưỡng trao cho nó cái quyền tới lui hiện trường và cùng tham gia thảo luận với các chuyên gia điều tra. Công việc này là Dangkok tự nguyện, đã đến quỳ trước vua cha thỉnh cầu. Ngài cũng nghĩ cho nó một cơ hội là dịp để nó tự học tập. Ngai vàng sau này ít nhiều cũng đòi hỏi đầu óc phán xét tinh tế. Vậy là từ lúc bước ra khỏi điện Mặt Trời nó ngẩng cao đầu ưỡn ngực tự xưng mình là thám tử.

Việc “hành nghề” của nó thì khá đơn giản. Ngày đầu tiên nó nhốt mình trong phòng sách, đọc rất nhiều truyện trinh thám, sau đó đọc qua tới truyện tranh. Nó bảo với tôi: “Ta sẽ trở thành thám tử tài ba như Conan!”Ồ vâng, manga Nhật bản đến tận Vaiza vẫn rất nổi tiếng. Ngày thứ hai hành nghề, nó giành cả buổi đến đi loanh quanh căn phòng nơi xảy ra vụ việc. Mọi vật đều được giữ nguyên vị trí cũ. Thằng bé cùng chiếc kính lúp con bắt đầu tìm tòi từng centimet, không bỏ lỡ chi tiết nào. Nó sử dụng đủ tư thế đứng, ngồi, bò, nằm,... Một lần nó úp người, nằm sấp để nhìn cái gì đó chỗ vùng máu. Về mặt coi bộ rất đậm chiêu. Qua cái kính lúp, đôi mắt thằng bé sáng rõ vẻ hào hứng. Nó cứ nằm như vậy 3 giờ đồng hồ liền. Lúc

chị Vanya đi ngang thấy kì lạ nên ghé lại gọi mấy tiếng. Dangkok không trả lời. Nó say sưa đến không nghe thấy gì hay sao? Hoàng hậu ra lệnh cho người tới xem thế nào. Cô tì nữ sau khi vào kiểm tra thì ấp úng bảo

-Thưa Hoàng hậu,... Thái tử đang ngủ thiếp trên sàn ạ!

Tôi biết một thám tử cần phải chuyên chú và chăm chỉ khi quan sát hiện trường nhưng chưa nghe ai nói thám tử sẽ ngủ gục ngay tại hiện trường vụ án. Mấy ngày sau đó ngày nào nó cũng tới Miwani cung, nhiệt huyết phùng phùng dù chưa thu được kết quả gì. Những người được phái tới điều tra vụ việc thì xếp hàng ngay ngắn đứng ở một bên cửa. Cứ chốc chốc Dangkok lại quay sang hỏi họ kiến thức chuyên môn. Cả nhóm người riu rít dạ thưa và cẩn thận giải thích. Một tuần sau, đức vua bắt đầu hối hận vì để thằng bé tham gia vào chuyện này. Nó không giúp được gì mà còn cản trở người thi hành công vụ. Nó đuổi hết những điều tra viên ra ngoài, chỉ một mình làm việc. Lúc ngải chuyển bị viết lệnh “đình chỉ công tác” của Dangkok thì thằng bé hớn hờ tìm tới. Nó bảo công việc đã hoàn thành và ngay ngày mai sẽ công bố kết quả ở trước Thái Dương điện. Tôi nghe tin cũng vui mừng khôn xiết, ngày mai đây, tôi sẽ được rửa sạch nỗi oan.

Buổi thiết triều ngày hôm đó kết thúc muộn. Nhiều quan chức nán lại để xem Thái tử điều tra được kết quả ra sao. Phía trên cao, Hoàng đế và Hoàng hậu kiên nhẫn chờ đợi. Tôi là nghi phạm của vụ án nên hiển nhiên tham dự. Tôi ngồi trên chiếc ghế đệm đặt giữa lối đi còn Seliana thì ngồi ở một bên gần Hoàng hậu. Tôi không hề có cảm giác đây là phiên tòa kết tội mình mà đơn giản và một buổi ngồi xem đứa cháu trai bảo vệ dì nó ra sao. Tôi còn nhớ rất rõ lời hứa của nó: Trừ khi nó chết, không ai có thể gây tổn hại cho tôi. Nhìn đứa trẻ đứng trước đám đông, ăn nói một cách tự nhiên hùng hồn tôi cũng cảm thấy tự hào. Nghị Hàn có một đứa cháu trai thông minh lanh lợi như thế, phần nào cũng giống anh.

Bắt đầu cuộc họp, Dangkok kể lại sơ lược bối cảnh vụ án, rồi hỏi tôi và Seliana có muốn bổ sung gì không. Cách thức làm việc của nó rất bài bản, như một thám tử thật sự. Thằng bé sau khi thực hiện xong bước đầu tiên thì đi thẳng vào phân tích vụ việc. Những lời khai của tôi và Seliana đều được nó ghi nhớ, nói lại rành rọt

-Thưa Phụ hoàng, sau nhiều ngày làm việc chăm chỉ, nhi thần đã không phụ lòng người tìm ra chân tướng sự thật. Trước hết xin nói về Wewe và lời khai hết sức mơ hồ của cô. Cô nói rằng mình không nhớ gì hết vì bị sốc?

-Đúng vậy.

-Tôi đã ời bác sĩ đến để tư vấn về hiện tượng này. Đúng là trong một số trường hợp, não bộ của con người xảy ra hiện tượng quá tải, hoocmon căng thẳng tiết ra làm đình trệ sự truyền tải thông tin, gây ra hiện tượng choáng tạm thời. Với những người có hệ thần kinh hoạt động tốt thì ít xảy ra chứng bệnh này, ví dụ như người tập yoga, các vận động viên hoặc người thường xuyên làm việc quen với căng thẳng... Tôi đã cho bác sĩ đo điện não đồ, kiểm tra tỉ mỉ sức khỏe của Wewe. Kết quả cho thấy hệ thần kinh trung ương hiện đang rất tốt. Khả năng bị sốc tới không biết chuyện gì xảy ra là rất thấp. Hơn nữa, cô không thể không cảm thấy con dao trong tay nếu có trường hợp người khác cố tình đặt vào. Tôi kết luận lời khai của cô là không có căn cứ, rất đáng ngờ!

Có tiếng xì xào ở xung quanh. Mọi người đổ dồn mắt nhìn về tôi. Đức vua vẫn trầm tĩnh nhưng hoàng hậu Vanya đã nhíu mày nhìn đứa con về không hài lòng. Tôi tiếp thu những điều nó nói khá chậm. Tại sao lời tôi nói lại không có căn cứ? Sự thật là tôi không biết gì thật mà... Tôi nhìn về Dangkok, ngập ngừng bảo

-Thái tử! Tiểu nữ không hề biết chuyện gì xảy ra, tiểu nữ không nói dối!

Thằng bé đưa tay yêu cầu tôi im lặng

-Bất kì kẻ dối trá nào cũng sẽ nói rằng mình không có. Vì thế lời nói của cô không được xem xét. Tôi làm việc chỉ dựa vào bằng chứng cụ thể và khách quan...

Đứng cạnh Seliana, Valilila khẽ mỉm cười thích thú nhìn tôi như vừa bị ai đó phản bội, ép tới đường cùng. Tôi thấy nghi ngờ Dangkok, vì sao nó lại nói như thế, lời hứa bảo vệ tôi nó quên rồi sao? Thực ra tôi vẫn tin tưởng nó, dù cho cặp mắt bắt đầu đỏ lên. Thằng bé không nhìn tôi, nó lại tiếp tục đồng dạng nói

-Muôn tâu thánh thượng, đó là những gì nhi thần điều tra được về nghi phạm số 1. Bây giờ thần xin nói

tiếp về nạn nhân là công chúa Seliana. Trên tay thần đây chính là ảnh X-quang chụp được trước khi rút dao ra khỏi vai công chúa. Theo như ảnh này thì con dao đâm vào lệch một góc chừng 2 độ so với phương nằm ngang. Theo lời khai của Seliana, cô bị tấn công bất ngờ và đã theo bản năng ôm lấy chân Wewe. Sau đây là tái hiện cảnh tượng lúc đó...

Nó vừa dứt lời thì có hai thanh niên cao lớn bước ra giữa điện. Tôi nhận ra đó là những vệ sĩ luôn theo cạnh bảo vệ Dangkok. Một người tay lăm lăm con dao ngắn, chính là con dao khiến Seliana bị thương. Họ bắt đầu cúi chào 4 hướng, y như diễn viên xiếc sắp biểu diễn ở rạp. Sau đó 2 người đứng đối mặt nhau, anh cầm dao một tay chống hông, vẻ mặt khoái chí lắm. Người kia thì lưỡng lự nhìn lên đức vua. Thấy hai người vẫn cứ đứng trơ như thế Dangkok chau mày gắt

-Nhanh đi... còn đứng đó làm gì?

Người lính vệ mặt mày ủ rũ

-Thái tử điện hạ... thần thấy hay đổi vai đi. Thần không cam lòng quỳ ôm chân tên này... rõ ràng hôm trước hần còn thua thần mấy hiệp đấu võ... thế này thì hạ thấp năng lực của thần quá... Hơn nữa hần có dấu hiệu đồng tính... lờ như... lờ như...

Ngồi trên ngai vàng, nhà vua suýt bậc cười. Hoàng hậu đá mắt nhìn con trai ý muốn nói: "Cho cái tội màu mè...!" Quan lại hai bên cũng len lén lấy tay che miệng. Mặt Dangkok xám xịt. Nó hung hăng giơ nắm đấm lên

-Ta bảo người làm ngay, có nghe không???

Người cận vệ nọ đành méo máo quỳ xuống, ôm chân người kia. Dáng điệu lóng ngóng quá khổ của hai anh chàng thật nực cười. Sau khi hai người vào đứng tư thế, Dangkok lại bảo:

-Vâng! Đây chính là mô phỏng lại tình huống lúc đó. Người quỳ bên dưới là công chúa Selina, còn người cầm dao là tiểu thư Wewe... theo như lời kể lại của Seliana thì Wewe lăm le con dao sau đó từ phía trên đâm thẳng vào vai trái của cô...

Dangkok nói tới đâu thì hai anh chàng lính vệ làm theo tới đó. Khi con dao chạm vào áo của người đang quỳ thì dừng lại. Vị trí đó chính xác là nơi mà chị ấy bị thương, ngay phần ngực gần vai bên trái. Dangkok bước tới và chỉ tay vào vị trí con dao

-Mọi người nhìn xem... với tư thế một người đứng, một người quỳ như vậy thì ít nhất dao đâm từ trên xuống phải có độ nghiêng khá lớn... nếu theo như mô tả này thì là 20 độ... Nhưng thực tế cho thấy, dao này đã đâm vào cơ thể công chúa chỉ với 2 độ nghiêng... thế có hợp lý hay không?

Mọi người bắt đầu xầm xì. Hoàng đế nhíu mày sờ cằm và Hoàng hậu phe phẩy quạt lông nghĩ ngợi. Tôi nhìn sang Seliana, khuôn mặt chị toát lên vẻ hiền hậu nhu mì. Chị không nói gì mà vẫn chăm chú ngồi nghe, dáng vẻ vô tư lắm. Dangkok vẫy nhẹ tay bảo hai anh lính lui ra.

-Để giải thích cho chi tiết bất hợp lý này tôi xin có một giả định như sau: Rất có thể con dao này là do chính tay Công chúa đâm vào mình rồi cũng tự mình rút ra. Công chúa đã dùng khăn tay, là chiếc khăn cô vẫn mang theo bên mình để bao quanh cán dao, không lưu lại dấu vân tay. Sau đó thì trao con dao dính máu của ấy cho tiểu thư Wewe... tôi nói như thế mọi người nghe có hợp lý không?

Mọi ánh mắt đổ dồn về Seliana. Chị hơi nghiêng đầu, ánh mắt ngơ ngác vô tội. Tôi cũng không rõ Dangkok làm sao lại suy luận như thế. Chẳng nhẽ chị ấy không sợ đau hay sao? Một cô gái yếu ớt như Seliana có thể tự làm mình bị thương rồi còn dám rút dao ra. Tôi thấy đầu óc mụ mị đi. Seliana vô cùng bình tĩnh trước ánh nhìn của mọi người. Chị chậm rãi đứng dậy, làm một cử chỉ cúi chào thật duyên dáng rồi cất tiếng nói

-Thưa điện hạ, hoàng hậu, thái tử và các vị quan thần... Seliana mạo muội xin được phép nói vài lời. Nếu Thái tử giả định như vậy thì bất công cho tôi quá! Làm sao một người như tôi có thể làm ra chuyện xấu hổ như thế. Tôi vốn bẩm sinh rất sợ máu me, thật lòng không dám suy nghĩ tới chứ đừng nói là tôi tự mình làm bản thân bị thương. Hơn nữa, nếu tôi dám làm thì không lý nào tiểu thư đây không hay biết gì... chẳng phải Thái tử đã nói thần kinh của cô ấy rất tốt hay sao? Chẳng lẽ trong tình huống đó, tiểu thư có thể bị sốc tới nỗi không biết có người trao con dao vào tay mình? Lời kết tội mâu thuẫn như vậy rất mong Thái tử xem xét lại...

Cuối cùng chị nở nụ cười thật đáng yêu rồi ngoan ngoãn ngồi xuống. Bây giờ thì mọi người lại nhìn tôi và Dangkok. Cậu bé cũng chẳng biểu lộ cảm xúc gì. Nó liếc nhanh sang phía tôi một cái rồi lại đồng dục nói

-Vâng, đúng như công chúa đã nói. Thật đáng nghi ngờ cho lời khai của tiểu thư Wewe đây. Để tìm một bằng chứng thuyết phục, tôi có mang đến đây một loại cây... Xin mời mọi người xem...

Thằng bé lấy từ trong vạc áo ra một cái chậu nhỏ xíu bằng sứ. Bên trong là một loài cây cỏ thân thấp. Có lẽ vì để lâu trong người nên lá cây úa đi một chút. Dangkok chỉ tay vào cái chậu

-Đây là một loại thực vật mọc nhiều ở các ốc đảo phía Tây. Vì thời tiết sa mạc khắc nghiệt nên nó có thân thấp, lá nhỏ và nhọn như gai, thường mọc lan trên cát ở những vùng có nước. Tên của loài cây này là Bàn Chông. Có một sự tích được truyền miệng trong nhân gian là thuở xưa, người ta thường dùng Bàn Chông để xử tội các cô gái trẻ lẳng lơ. Gai của cây này đâm vào sẽ bị gãy, nằm luôn phía trong lớp da, gây cảm giác ngứa rất không chịu nổi. Việc này ác hằn mọi người ở đây đều từng nghe nói. Tuy nhiên ít ai biết rằng ở Gemjava quốc thời cổ, cây này có tên là Fetra, tiếng Gemjii nghĩa là “hương tình”. Loại cây này khi đem băm ra nấu với nước sẽ cho vị ngọt nhẹ, hơi the và rất thơm. Loại nước này từng trở thành công cụ của các tay buông phụ nữ. Họ hạ độc hương tình làm các cô gái rơi vào trạng thái vô thức mơ màng rồi sử dụng cho các hình thức mại dâm thời xưa. Về sau, các thức pha chế hương tình bị mai một, chỉ còn một số người biết tới trong đó có hoàng gia Gemjii. Người ta có một tập tục là cho con gái trong dòng họ thường xuyên dùng loại nước này với liều lượng từ ít tới nhiều, cốt để đề giúp họ quen với chất độc, nếu không may bị ai đó hạ độc thì cũng không hề gì. Loại độc này dần dần trở thành một thứ thức uống thanh nhiệt bình thường trong gia đình hoàng gia... tuy nhiên nếu ột người chưa từng trải qua tác dụng của độc tố thì sẽ thấy rõ công dụng của nó. Người đó có thể bị ngất với liều lượng lớn hoặc vẫn tỉnh trong trạng thái mê mông lung nếu dùng liều lượng nhỏ. Công chúa Seliana đây là thành viên cuối cùng trong hoàng gia Gemjii, chắc hẳn cô phải biết về loại dược liệu này?

Dangkok nói rành rọt rồi cuối cùng lại hỏi chị Seliana. Khuôn mặt đẹp của chị trông tối hắc đi. Chị không đáp làm không gian trong đại điện rộ lên lời bàn tán xì xào. Thấy chị cứ im lặng mãi, cuối cùng hoàng hậu lên tiếng

-Thế nào, công chúa? Liệu chúng tôi có thể hiểu là cô cố tình sử dụng thứ chất đó để dàn dựng vụ việc này?

Seliana cúi mặt, chị trả lời nhỏ nhẹ

-Thưa Hoàng hậu, quả là Seliana có từng biết tới Fetra nhưng... từ ngày mẹ mất đã không còn dùng tới nữa... hoàng gia Gejii chỉ còn mỗi tiểu nữ, nhiều tục lệ đã bị mai một mất rồi...

Dangkok không có ý bất bỏ. Nó quay lại hỏi tôi

-Vậy xin tiểu thư xác định rõ. Lúc ở cung Miwani, cô có uống qua loại thảo dược này không?

Tôi chớp mắt cố gắng nhớ lại

-À... vâng... tôi cũng không rõ. Lúc đó tôi có cùng công chúa Seliana uống một ít trà. Hình như cô ấy nó nói sơ là một loại nước tốt cho sức khỏe, còn tên gọi thì tôi không nhớ!

Dangkok khẽ cười và gật đầu gật ý

-Như vậy không có gì khó để kiểm tra. Nhi thần xin Điện hạ ban cho lệnh khám xét. Nếu quả thật tiểu thư Wewe có từng uống hương tình thì chắc hẳn phải còn lại một ít cây Fetra khô giấu đâu đó trong cung...

Mọi người đều thấy chí lý, ngẩng đầu chờ đợi hoàng đế. Ngài ngồi nghiêm trang trên ngai vàng, thư thái đưa tay vuốt râu.

-Cũng được. Nhưng chúng ta phải hỏi ý công chúa trước đã. Ngang nghiêng khám xem cung Miwani là sự mạo phạm nghiêm trọng.

Dangkok lập tức nhìn Seliana

-Thưa công chúa, để phục vụ cho cuộc điều tra làm rõ vụ việc, tôi rất mong được sự giúp đỡ của nàng...

Seliana lúc này mới ngẩng mặt nhìn lên. Khuôn mặt chị hơi tái. Chị bậm môi im lặng hồi lâu rồi mới lắp bắp nói

-Không. Không cần phải làm thế. Thảo dược đó được cất trong ngăn tủ đầu giường ở phòng tôi...

Tiếng xì xầm rộ lên tức khắc. Valilila đứng ngay cạnh mở to mắt nhìn công chúa. Dangkok thì cao hứng tiếp tục hỏi tới

-Ồ thế à? Vậy không biết công chúa đã mời tiểu thư Wewe loại trà nào, trà từ lá Fetra chẳng?

Seliana bình thần gật đầu. Valilila kêu một tiếng thất thanh

-Mợ!

Dangkok vẫn hỏi dồn

-Và sau đó, cô giả vờ bị điên loạn do bệnh cũ tái phát. Cùng với lúc chất độc thấm vào người tiểu thư, công chúa đã tự mình làm bị thương và trao con dao đâm máu vào tay Wewe vốn đang mơ màng không hay biết gì. Ta nói như thế có chỗ nào sai không?

Seliana rối loạn nhìn sang tôi. Đôi mắt chị vẫn rất đẹp, vẫn chan chứa nét hiền lành

-Phải. Suy đoán của thái tử đều đúng hết!

Dangkok bật cười và nhảy cẫng lên một cái

-Oh yeah! Biết ngay mà!

Nó như đứa trẻ vừa giành chiến thắng trong trò chơi. Nhìn sự hào hứng vui mừng của Dangkok mà tôi cười không nổi. Tôi biết mình nên vui vì nỗi oan uất đã cởi sạch. Tuy nhiên, trong hình huống như thế, tôi không sao vui lên được. Seliana đã nhận tội một cách dễ dàng và phiên tòa nhỏ này dừng lại ở đây. Vụ việc này không có gì nghiêm trọng, không có gây tổn thất ạng người mà người bị thương cũng chính là hung thủ. Vì thế Hoàng đế quyết định sẽ xem xét khen thưởng và xử phạt sau.

Từ vụ việc này tôi có cái nhìn khác về cuộc sống của chính mình. Sau nhiều biến cố như thế mà dường như tôi chưa trưởng thành hẳn. Seliana, tôi thực sự không hiểu nổi chị ấy. Phải chăng mọi con người đều có mặt tối của mình. Lòng đố kị, ghen tuông đã biến chị ấy thành ra như thế? Hay vì bản thân tôi xứng đáng bị trừng phạt vì tội tranh giành? Seliana đáng thương và cũng đáng trách. Tôi thấy cảm thương chị nhiều hơn là oán trách. Có lẽ chính số mệnh đã đưa đẩy chị ấy đến bên Nghị Hàn và rồi cũng nó khiến chị chịu đựng nỗi đau chia ly. Nếu anh ấy thực sự có lòng với Seliana thì tôi phải làm sao? Nghị Hàn ơi, Ngạn Luật ơi... rốt cuộc bên trong trái tim anh là cái gì? Tình cảm của anh cũng mù mờ như chính thân phận của anh vậy!

47. Chương 47: Tạm Biệt Vaiza!

Từ ngày hôm đó tôi không còn gặp Seliana. Chị lại bị giam giữ trong cung Miwani và tôi thì không muốn tới thăm. Tháng ngày lại vô thức trôi đi, tôi lại càng thêm khao khát trở về quê hương. Nhiều lúc tôi nghĩ phải chăng mình sẽ sống ở đây đến hết tuổi thanh xuân, đến già vẫn cứ đây? Vanya và Dangkok dễ dàng nhận ra sự trầm lặng của tôi dạo gần đây. Thằng bé tích cực đưa tôi đi đây đó nhưng rồi tôi cũng thuyết phục nó là mình chỉ muốn nghỉ ngơi. Hoàng hậu cũng hay tìm tôi tán gẫu, chị ấy đem lại một chút hơi ấm quen thuộc làm tôi an lòng. Có lẽ vì chị là chị ruột của Nghị Hàn.

Chiều hôm nay, cũng như mọi buổi chiều tôi lại ngồi nghịch nước ở cái hồ cá trong vườn. Chợt có tiếng bước chân khê khàng đi đến bên cạnh. Valilila xuất hiện thật bất ngờ. Cô bé im lặng ngồi xuống thành hồ cạnh tôi, đôi mắt nhìn mấy con cá hiếm hoi sống giữa sa mạc đầy gió và cát. Tôi cũng không muốn nói gì, chỉ tiếp tục khoáy tay vào nước, chờ đợi

-Dạo này mợ Seliana rất buồn, phụ hoàng ban hình phạt giam lỏng cũng không phải nhẹ!

Đầu tiên, cô bé lại nói về người mợ hờ của mình. Tôi ừ một tiếng, không ủng hộ, không tán thành

-Thật ra, công chúa Seliana không phải người xấu!

Valilila nhìn tôi, cố biện minh.

-Chị biết!

Valilila mở to mắt rồi về mặt bình thản lại.

-Nếu cậu Japkong muốn quay về đây, xin Nữ Hoàng đừng ngăn cản. Cậu ấy thuộc về nơi này. Valilila luôn chờ mong, mọi người luôn chờ mong... Nữ Hoàng có thể rộng lượng đáp ứng yêu cầu này của Valilila không?

Đây là lần đầu cô bé nói năng lễ phép và xưng hô đúng đắn. Tôi ngược nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, phản phát vẻ đẹp sắc sảo của Hoàng hậu Vanya rồi mỉm cười

-Dĩ nhiên rồi. Chị không dùng quyền lực níu kéo ai cả. Nếu thực lòng anh ấy muốn trở về thì anh ấy sẽ đi. Chị không thể nào ngăn cản được. Tuy nhiên, nếu người Japkong cần là chị thì chị tuyệt đối sẽ bám riết lấy, chị cũng phải theo đuổi hạnh phúc cho riêng mình chứ, có phải không công chúa?

Valilila đảo mắt nghĩ ngợi

-Uhm... nếu vậy... tội nghiệp Seliana quá...

Tôi hơi bực mình và nói lớn tiếng một chút

-Phải! Tội nghiệp người vợ của em ghê! Thế còn chị thì sao? Em không thấy là chị cũng đã yêu cậu em sao? Nếu người anh ấy chọn là Seliana thì chị cũng đau lòng. Em chẳng công bằng gì hết!

Valilila giạt mình tròn xoa mắt rồi cô bé chau mày nói trong do dự

-Uhm... thật là rắc rối... có lẽ em đã không công bằng thật. Vì em đã ở cạnh Seliana từ rất lâu. Em chứng kiến nỗi đau buồn của cô ấy... Tình yêu, thật là kì cục. Em hy vọng mình có thể hiểu hơn một chút. Tôi khẽ cười và nắm tay cô bé, nói một cách triết lý

-Hạnh phúc vốn là chiếc chăn hẹp, người này ấm thì kẻ khác lạnh. Đó là quy luật. Chị tin Seliana sẽ sớm tìm ra tình yêu thực sự giành ỉnh. Điều khó khăn nhất đối với một người đang yêu là học cách buông tay. Cho dù có đau đớn tới đâu chị cũng sẽ cố gắng, nếu như Japkong muốn rời xa chị.

Valilila nhìn tôi chằm chằm. Có sự đổi khác trong ánh mắt của cô bé. Cuối cùng nó đứng dậy nghiêm trang tuyên bố

-Vậy được. Em sẽ không gọi Seliana là vợ nữa. Em không có vợ, đúng hơn là chưa có. Cứ chờ xem sao, cậu Japkong là một người ưu tú, chắc chắn sẽ có lựa chọn chính xác. Em sẽ đợi, Nữ Hoàng, bây giờ chúng ta huề nhau nhé!

Valilila tươi cười đưa một tay ra. Tôi vui vẻ nắm lấy. Đó là một giao ước!

Vậy là đã nửa năm. Thời gian vô hình trôi đi không hề báo trước. Tôi thờ dãi đánh thêm dấu chéo đỏ thứ 183 vào cuốn lịch. Buồn vì lời hứa hẹn của anh đã đã trễ quá 4 tháng, mà thôi, nào anh biết trước tương lai. Tôi không trách anh thất hứa mà chỉ ưu sầu vì thương nhớ và lo lắng nhiều. Nửa năm ở Vaiza tôi đã trưởng thành hơn, không còn là cô bé Sao Ly vô tư vô lo ngày trước. Tôi bắt đầu cảm thấy mình đang già. Đầu óc của người già thường suy nghĩ tiêu cực.

Nếu chúng tôi thất bại... nếu anh không đến... nếu tôi phải gửi trọn thanh xuân nơi đất khách quên người... nếu và nếu.... Những ý nghĩ vẫn vơ theo tôi đi khắp mọi nơi.

Quan hệ của tôi với Valilila đã khá hơn trước nhiều. Tối qua cô bé còn đến đây. Nó ngưỡng nghịu đưa cho tôi một sợi bùa. Đó là loại bùa cầu an mà có xin được từ đền nữ thần. Sau đó Valilila ở lại chơi một lúc. Chúng tôi trò chuyện và phát hiện ra cả hai cùng có sở thích xem phim truyền hình. Những cuốn phim tình cảm suốt suốt từng lấy đi bao nhiêu nước mắt của tôi Valilila đều xem qua cả. Thế là cứ hai ngày một lần, chúng tôi mở xine trong nhà, “luyện” phim từ sáng đến tối. Có khi vừa coi vừa bình phẩm nam chính hơi gầy, nữ chính cao quá,... Có khi cả hai ôm nhau khóc ngon lành vì một cuộc tình tan ở cửa ai đó. Dần dần Valilila cũng trở nên thân thiết như Dangkok vậy. Mà cậu bé thì dường như giận dỗi vì tôi giành nhiều thì giờ với cô chị, bỏ quên đứa em.

Tháng ngày cứ vậy trôi đi...

Tôi đánh dấu chéo thứ 193 vào cuốn lịch. Đếm từng ngày trong chờ đợi mỗi mòn...

Rồi một ngày, tôi đánh dấu thứ 200 thì nghe có tiếng bước chân chạy dồn dập. Dangkok và Valilila ập vào phòng cùng một lúc. Hai chị em cố tranh đi trước, chúng cãi cọ ầm ĩ

-Để chị nói!

-Để em nói!

Tôi bỏ cuốn lịch xuống bàn, khoanh tay nhìn hai đứa trẻ, làm bộ nghiêm nghị

-Sao nào? Hai đứa muốn nói gì?

Hai đứa nhỏ đưa mắt nhìn nhau, tự nhiên im lặng khác thường. Tôi cũng bị bộ dạng của chúng làm thấp thỏm lo âu

-Rất cuộc là chuyện gì?

Valilila thúc cùi cho vào cậu em trai

-Thôi, em nói đi...

Dangkok nhú mồm, nuốt nước bọt rồi chậm chậm bảo

-Vừa nãy... có một đoàn viễn khách. Họ đang được đưa tới cung Mặt Trời. Nghe nói họ tự xưng là phái đoàn từ Trường Thịnh Thiên Quốc, cách ăn mặc trông lạ lắm!

Tôi mở to mắt kinh ngạc nhìn Dangkok rồi thoáng một cái tôi đã xốc váy, lao ra khỏi phòng. Đến bước chân cũng gấp gáp, loạng choạng. Cuối cùng tôi cũng chờ được tới ngày này. Tôi mừng tới phát điên. Có lẽ trong lịch sử học môn thể dục từ lớp 1 tới giờ, đây là lần đầu tiên tôi đạt được vận tốc nhanh như thế. Mà lúc này cảm xúc cũng thật ngổn ngang. Nó giống như bạn là nhà thám hiểm nhiều ngày lang thang trong kim tự tháp, trải qua không ít cạm bẫy, suýt mất mạng. Và giờ đây, ở ngay phía trước là kho báu bạn đang tìm kiếm. Tôi nghe tiếng gió rít bên tai, tiếng gót giày gõ lộp bộp lên nền đá. Tôi đi thẳng tới sảnh lớn của cung Mặt Trời, vừa lúc trông thấy hai tì nữ của Vanya bước theo hướng ngược lại. Về mặt của họ thoáng ngạc nhiên khi trông thấy tôi

-Ah... tiểu thư đây rồi. Hoàng hậu vừa ời người!

Thế là họ cùng tôi quay lại phòng khách lớn.

-Tiểu thư đợi một lát, nô tì vào thông báo!

Tôi gật đầu trông theo bóng lưng của cô hầu, tự hỏi vì sao cô ta không bước nhanh hơn một chút. Chỉ chừng 2 phút trôi qua mà dài như hai thế kỷ. Cuối cùng thì tôi cũng được mời vào. Tôi hồi hộp chỉnh trang lại váy áo đã xộc xệch vì chạy. Cánh cửa lớn mở ra, phòng trong thật rộng, thật sáng. Đầu tiên tôi trông thấy Hoàng hậu cùng Hoàng đế ngồi ở ghế chủ nhà, vận trang phục đỏ rực rỡ. Vanya nhìn tôi mỉm cười, hai mắt chị long lanh. Hoàng đế cũng cười thật đôn hậu. Sau đó tôi nhìn lại những người khác. Có 3 người ngồi và nhiều người đang đứng phía sau ghế của họ. Khi trông thấy tôi, mọi người đồng loạt đứng dậy. Tôi chưa kịp nói gì thì tất cả lần lượt quỳ xuống hô rất đồng thanh

-Nữ hoàng điện hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Tiếng nói âm vang khắp phòng, vọng đến từng bức tường và dội lại lòng ngực tôi. Tôi nhận ra màu trắng thuần khiết của đồng phục cận vệ hoàng cung Quang Minh và thứ ngôn ngữ thân thuộc của quê hương mình. Tất cả, mọi thứ y như một giấc mơ...

Và thế là Nữ Hoàng tôi đây đứng tại chỗ khóc ngon lành! Hoàng hậu ngạc nhiên sau đó cười hiền hòa. Những người đang quỳ cũng ngơ ngác ngẩn đầu lên lên nhìn tôi. Thật không có nhân tính mà. Tôi xúc động rưng rưng nước mắt, không ai an ủi một câu, lại còn hùa nhau toe miệng cười trên sự đau khổ của người khác. Chỉ khi một giọng nói cao vút cất lên tôi mới tỉnh táo ra:

-Điện hạ, người muốn chúng thần quỳ ở đây tới bao giờ vậy?

Giọng nói thật êm dịu và ngập tràn nữ tính. Tôi chạy ngay tới đỡ Dĩ Linh đứng lên, vẫn không nói nổi một lời. Rồi tiếp đó tôi tận tay đỡ lấy từng người. Những khuôn mặt thân quen lần lượt hiện ra. Dĩ Thuật nheo mắt cười toe toét, cổ tình chọc tôi một câu

-Em họ, tuy rằng anh ngày càng đẹp trai nhưng cũng không cần xúc động vậy đâu!

Tôi trề môi với Dĩ Thuật một cái không thêm chấp. Ngay cạnh anh là Dương Cảnh vẫn y như ngày nào và những thành viên còn lại của đội thị vệ. Lâu quá rồi, cảm giác như cả mấy thế kỉ mới có thể trông thấy những nụ cười vui vẻ này. Tôi ôm lấy mọi người không chút kiêng kị. Thật là một cảnh đoàn viên xứng đáng up lên youtube! (lại tự sướng _._)

Mà mọi người biết đấy, nữ hoàng tôi đây thuộc loại tiếp thu chậm. Mãi một lúc sau mới phát hiện ra một sự thiếu vắng nghiêm trọng. Tôi quay quắc lại hỏi Dĩ Linh và Dĩ Thuật

-Thần Phong đâu?

Phản ứng của mọi người sau rất đáng ngờ. Dĩ Thuật nhướn một bên chân mày, đảo mắt nhìn đầu đó, giả điếc không nghe. Dương Cảnh bậm môi cùng với các cận vệ khác liếc sang Dĩ Linh như chờ đợi một dấu hiệu. Chị vẫn giữ nguyên nụ cười hoàn hảo trên môi, nhẹ nhàng đáp

-Hiện tại Đại tướng và Quốc Công đang xử lý một số việc không thể bỏ đi được. Mọi người trong cung đều chờ đợi Người quay về, cả quốc dân cũng đêm ngày trông ngóng Nữ Vương...

Tôi im lặng thật lâu. Vẻ mặt tươi cười của chị có chút gì đó gượng ép. Tôi lại nhìn về hoàng hậu Vanya. Ánh mắt hai người giao nhau đều gửi gắm một nỗi bất an khó nói. Tôi mím môi rồi cũng làm ra vẻ bình tĩnh đáp

-Nếu thế thì chúng ta phải mau chóng về thôi...

Buổi chia ly không có gì rườm rà, cũng không có bất kì nghi thức nào diễn ra. Tôi vốn có mặt tại đây như một người khách trọ bình thường nên cũng lặng lẽ ra đi không cần khua chiêng múa trống. Đón tôi trở về là một phi cơ mini 4 chỗ ngồi cùng trực thăng hộ giá theo sau. Tôi mặc lại y phục của quốc gia mình và bên lên nói lời chào gia đình Hoàng đế. Tôi bắt tay với ngài dưới tư cách một vị vua, còn hứa sẽ trở lại viếng thăm một ngày không xa. Tôi ôm vai ôm hoàng hậu với tư cách một người em gái. Chị xúc động thì thầm vào tai tôi: “Về đến nơi phải gọi cho chị ngay, chị nóng lòng muốn biết tin tức của Nghị Hàn lắm!” Tôi gật đầu và Vanya cười an tâm. Sau cùng là nắm tay hai người bạn nhỏ. Dangkok mặt mày hớn hớn nói với tôi một câu

-Nếu sau này Nữ Hoàng bị ngược đãi thì cứ quay về đây. Hậu cung của ta luôn mở cửa mời người làm thái tử phi!

Tôi phì cười ngoéo vào mũi thằng bé, cũng không thêm mắng nó như mọi khi. Valilila thì bịn rịn vô cùng. Mắt cô bé hơi đỏ và khuôn mặt ngưỡng ngưỡng

-Nữ Hoàng đi bình an. Gửi lời giúp Valilila rằng nhi nữ rất nhớ cậu!

Nói rồi nó quay mặt đi, vờ tỏ ra kiêu ngạo. Tôi nhìn cô bé và cũng ôm chầm lấy nó.

-Cảm ơn em rất nhiều Valilila!

Thế là tôi vẫy tay chào 4 người rồi chui tọt vào phi cơ. Cánh quạt trực thăng quay, bụi sa mạc bốc lên mù mịt. Máy bay lên cao dần, tôi vẫn cúi đầu nhìn ra cái ô kính nhỏ, trông bốn cái bóng đứng bên cạnh lâu đài trắng lệt. Tôi khẽ mỉm cười, những tháng ngày đẹp đẽ ở nơi này sẽ mãi mãi là một chuỗi kí ức không thể nào quên...

Tạm biệt Vaiza-vương quốc của mặt trời, mặt trăng. Tạm biệt Hoàng đế, Vanya, Dangkok cùng Valilila... Tôi sẽ không bao giờ quên mọi người...

Phi cơ bay nhanh, phút chốc đã hướng tới biển cả. Tòa lâu đài xa dần cho đến khi chìm hẳn vào sa mạc mênh mông... Cứ như thế chúng tôi hướng về phía mặt trời. Bên kia đại dương là quê hương thân yêu đang chờ đợi.

Trường Thịnh Thiên quốc, ta trở về rồi!

Ngạn Luật, em sắp gặp lại anh rồi!

48. Chương 48: Bàn Cờ Của Thái Hậu

Người phụ nữ đang đối mặt với tôi mang theo nụ cười ngạo nghễ. Tóc bà vấn cao theo phóng cách hoàng gia. Trong căn phòng tĩnh mịch này chỉ có tôi và bà. Người phụ nữ tôi từng xem là bề trên tôn kính. Tôi liếm môi, mở đầu bằng một câu nói lịch sự

-Gần đây Thái Hậu khỏe chứ?

Cặp mắt của bà lườm nhát nhếch lên

-Nhờ phúc của con mà ta vẫn bình an.

Tôi biết mình không đủ trình độ để đấu trí với bà. Ngu thì đừng tỏ ra nguy hiểm. Tôi quyết định nói thẳng vào vấn đề

-Con muốn biết lý do. Vì sao Thái hậu làm như vậy?

Bà cười khẩy, vươn tai xoắn một lọn tóc rũ ra trên trán

-Được rồi, cô đã thắng rồi. Muốn làm gì thì cứ việc làm, đừng hỏi những câu ngớ ngẩn!

Tôi mím môi hít một hơi thật sâu, kiên định nhìn bà

-Thái hậu! Xin người hãy thành thật một lần. Con muốn biết rõ mình đã làm gì sai. Có phải từ đầu Thái hậu đã không yêu quý gì con? Mọi chuyện là người sắp xếp từ trước có phải không?

Bà từ từ nhìn thẳng vào mắt tôi. Cho dù đang ở thế chân tường bà vẫn luôn là một quý bà cao ngạo, khiến người khác kính nể.

-Khuôn mặt này, nhìn thế nào cũng rất giống cô ta. Hahaha... không ngờ mười chín năm sau ta lại thua một đứa nhóc như mi, à mà không, xét cho cùng thì mi cũng chẳng có tài cán gì. Người khiến ta thân bại danh liệt như ngày nay là đứa cháu gái và tên nhóc nhà họ Liêu. Là ta quá khinh địch, không lường hết mối hiểm họa từ hai đứa nó. Hỏi ta vì sao? Đơn giản mà nói thì ta muốn quyền lực, cũng là muốn trả thù. 15 tuổi ta đã bị “bán” qua bên này, phải tự mình đấu tranh tìm kiếm địa vị trong thế giới cung đình lắm mưu mô, cam bẫy. Gả hoàng đế cũng chỉ là lợi dụng hôn sự mà củng cố bờ cõi, căn bản không có một chút chữ tình. Ấy vậy mà ta vẫn yêu hấn. Từ ngày về làm phi, có mấy khi hoàng đế nhìn tới ta. Lúc đó ông ấy đã có Hoàng hậu Vũ hạ. Bà ta tư chất hiền lành và trí tuệ thông minh nên hiển nhiên chiếm hết tình cảm của đức vua. Nhiều năm ròng ta nhịn đắng nuốt cay, đợi chờ tới lúc trưởng thành hơn sẽ càng xinh đẹp hơn, cơ may ông ấy mới để mắt tới. Ấy vậy mà sự chờ đợi đó có thu được gì? Ông ta lại rước về một thiếu nữ trẻ tuổi từ dân gian. Cô gái cả trí tuệ và nhan sắc đều không thể sánh với Hoàng hậu hay với ta. Vậy mà không biết vì lẽ gì đã thực sự kiếm chân hoàng đế. Gả hết lòng yêu chiều, xây cả một cung điện Mỹ Thụy sa hoa, đêm ngày quần quýt không rời... Hóa ra không phải chỉ mỗi Hoàng hậu mà Mỹ Thụy Phi mới là kẻ thù số 1. Nhưng mà trong hậu cung, người thắng không phải là người hiền thực đoan trang hay xinh đẹp nhất. Chỉ có kẻ mưu mô và khôn ngoan nhất mới bắt bại. Nhiều năm sống ở hoàng cung, ta đã gây dựng một mối quan hệ vững chắc mới vài vị đại thần, chẳng khó khăn gì để âm thầm thu tóm quyền lực. Mỹ Thụy cung kia tuy cách xa Quang Minh điện nhưng đều có tai mắt của ta ở đấy. Ngày cô ta mang thai, ta còn biết trước cả hoàng đế. Cái thai mới vài tuần tuổi, một liều thuốc là có thể xử lý nó êm đẹp. Nhưng đáng tiếc ta đã quá chủ quan. Không biết vì sao cô ta lại phát hiện ra. Mà cũng là nhà họ Liêu âm thầm che chắn phía sau. Cuộc bỏ trốn chắc chắn có bàn tay Liêu Mãn Bình nhúng vào. Tốt thôi, họ biết không thể đầu lại ta nên bỏ của chạy lấy người, việc còn lại chỉ là bôi thêm một tí dơ bẩn vào sự mất tích của vương phi. Chẳng mấy chốc cả thần dân đều hay tin Mỹ Thụy phi hồng hạnh vượt rào, quan hệ bất chính rồi chết vì HIV. Hahaha... kịch bản này thật hay! Nếu ta kiên trì tìm kiếm một chút thì có lẽ đã kết thúc hết mọi chuyện. Cũng vì một phút chủ quan mà xảy ra cơ sự ngày hôm nay. Không ngờ rằng thằng con bất tài nhà họ Liêu kia lại không phải hạng xoàng. Cố tướng quan quả có tài thao lược, đem cả con mình đặt vào ván cờ. Nói thật, ta không sợ “con Vua” là cô mà chỉ sợ “con Hậu” Liêu Thần Phong. Xem ra Liêu Mãn Bình đã chuẩn bị hết cả...

Bà nói thật lâu rồi bỗng dừng đột ngột. Trên mặt bàn chính là những quân cờ trắng đen. Thái hậu nhàn nhả kẹp con tốt trắng bằng hai đầu ngón tay, sau đó đẩy nó lên hai ô về phía trước

-Dương Cảnh, một con tốt trung thành và huấn luyện bài bản. Đội cận vệ, những con tốt đã được Liêu phủ nung qua lửa đỏ.

Rồi bà lại chạm vào con Xe

-Một công chúa Dĩ Linh sắt thép, khôn ngoan, không kém phần xảo trá...

Ngón tay thuôn dài dời lại bên con Tượng

-Lão Lữ Công mắc bệnh yêu hoàng tộc thái hóa, chỉ vì bảo vệ sự tôn nghiêm dòng họ mà nhu nhược phục tùng một con Vua vốn non nớt, yếu kém.

Sau đó bà đề mạnh ngón trở vào con Mã

-Dĩ Thuật, kẻ dám làm phản ta vào phút chót! Lẽ ra ta phải hất cẳng nó ra khỏi hoàng gia từ lâu...

Rồi bằng một sự căm thù vô biên bà nhắc con Hậu lên, nhìn nó chằm chằm

-Liêu Thần Phong, khá khen cho tên nhóc con như người. Bại dưới tay người cũng chỉ là thua Liêu Mãn Bình một bước.

Suốt từ đầu Thái hậu không đã động gì tới con Vua vốn vẫn đứng im lìm một cách vô dụng kia. Tôi cũng hiểu chính mình là như thế. Trước sau vẫn đứng im nguyên vị trí để Hậu, Xe, Tượng, Mã và Tốt bảo vệ. Những người bảo hộ trung thành và dũng cảm. Cuộc chiến này thuộc về họ, chiến thắng này không có đóng góp của tôi. Tôi cứ mãi miết đuổi theo các quân cờ, xoay vòng trong thế giới riêng nghĩ ngợi. Đột nhiên, Thái hậu buông lỏng con Hậu từ trên tay xuống. Tôi thoáng giật mình, run rẩy nhìn con cờ nằm lông lổ giữa bàn cờ. Tôi ngẩn đầu nhìn nụ cười hiểm ác trên khuôn mặt bà

-Đáng đời lắm, đó là những gì nó xứng đáng nhận lãnh, cho tội phá rối thế cờ vốn bất bại của ta!

Tôi mím môi không đáp nổi một lời. Ánh mắt lại nhìn xuống bàn cờ bên dưới.

Tại sao nó lại ngã?

Vì sao nhất thiết phải là quân Hậu?

Tất cả còn lại là một bàn cờ đại thắng. Con Vua phe đen đã bị ăn mất, quân phe đen còn lại lác đác. Về phía quân trắng, tôi không chú ý bất kì điều gì trừ quân Hậu đang nằm xổng xoài. Cả bàn cờ đứng thẳng, chỉ có nó đã ngã...

Ngã rồi!

Một cảm giác đau đớn lan tràn khắp tim gan. Tôi chớp mắt, phát hiện mấy giọt lệ đã ứ đọng từ khi nào, giờ lại đột ngột trào ra, vô tình rơi đúng vào con Hậu màu trắng đang im lìm...

49. Chương 49: Trở Lại Như Ban Đầu

Đã gần 2 tháng trôi qua. Cuộc sống lại quay về quỹ đạo cũ: thiết triều mỗi sáng thứ 2, phê duyệt công văn hàng ngày, ăn tối với những vị khách quốc tế, mỉm cười trước ống kính phóng viên, chịu đựng những chiếc đầm xùm xuê, ... Đường như càng ngày lịch làm việc lại dày hơn. Tôi như cục bột nhỏ liên tục bị nhồi nặn thành trăm thứ hình hài. Dần dần cũng không còn cảm giác được chính mình, dường như tôi đang sống cuộc đời của một ai đó tên là Trường Thịnh Thiên Viễn Xuyên.

Từ sau vụ đảo chính của thái hậu, hệ thống quan lại cũng mất đi vài vị trí. Những người theo phe thái hậu đều bị cất chức hoặc giam lỏng hoặc đưa đi cải tạo. Riêng thái hậu đã bị đày ra một tỉnh lẻ gần biên giới, tạm thời cư ngụ trong một biệt thự lớn, lấy danh nghĩa là “tĩnh tâm suy nghĩ về sai lầm của mình”. Ý kiến này là do Dĩ Linh đưa ra và chú Lữ Công gật đầu tán thành. Cho dù bà ấy có phạm tội tày trời thì cũng là một thành viên kì cựu trong hoàng tộc. Chúng tôi không thể tống giam hay xử phạt như một thần dân. Làm như vậy chính là vạch áo cho người xem lưng, sẽ mất hết thể diện của hoàng gia. Còn về phần Mỹ

Thụy vương phi, tôi cảm thấy bất lực và đau khổ vô cùng. Tôi đã tìm ra sự thật nhưng vẫn không thể công bố nó với cả nước. Mẹ tôi là bị người ta hãm hại, phải oan ức bỏ đi khỏi hoàng cung. Tôi không biết bà có yêu cha tôi hay không nhưng chắc chắn Liêu Mãn Bình đối với bà tình cảm sâu nặng. Từ đầu đến cuối ông đã bảo vệ mẹ và tôi, cũng chỉ có ông nắm rõ tình hình, thu xếp cho cuộc sống của hai mẹ con. Tôi được sống tới hôm nay và ngồi lên vị trí tối cao này hoàn toàn nằm trong dự định của Cố tướng quân.

Những ngày này là khoảng thời gian tôi hay nghĩ ngợi về quá khứ. Tôi đã gặp mặt hội Sử Ký-cơ quan dưới quyền hội Hoàng gia có trọng trách biên soạn lịch sử nhiều đời của dòng họ Trường Thịnh Thiên. Việc ghi chép về Mỹ Thụy vương phi đang được sửa đổi cho phù hợp. Tôi đã tự thêm bớt lại câu chuyện về mẹ hết sức nhẹ nhàng: Mẹ tôi sau một thời gian về làm vợ nhà vua thì bắt đầu nhung nhố cuộc sống chốn nhân gian. Bà không chịu nổi cảnh làm con chim trong chiếc lồng vàng, thế rồi quyết định rời hoàng cung. Hoàng đế Quang Minh vì yêu vợ mà miễn cưỡng chấp nhận. Ông giao phó cho Liêu tướng quân trông nom cuộc sống của Vương phi. Một số người có ác ý đã tung tin đồn về cái chết của bà làm bôi nhọ thanh danh bà. Vì muốn bảo mật cuộc sống bên ngoài của vợ cũng như đứa con gái mới chào đời mà nhà vua giữ im lặng. Thế là không may Mỹ Thụy phi phải gánh chịu tội danh ngoại tình trong một thời gian dài cho tới khi bà nhắm mắt. Sự việc này cho thấy mặt tiêu cực của đế chế cũng như cuộc sống gò bó trong hoàng cung. Chính những lễ nghi khắc nghiệt và thiếu đi tự do đã khiến một vương phi hiền lành, cao quý phải đoạn tuyệt ra đi.

Câu chuyện này kể ra quá gượng ép mà cũng giả tạo làm sao. Nhưng ít nhất nó đã rửa sạch nỗi oan của mẹ đồng thời không làm lộ sự mục rữa bên trong nội bộ hoàng gia. Người đời sau sẽ thấy mẹ tôi là một quý phi sống cuộc đời tự tại, được nhà vua thương yêu hết mực không ai sánh bằng, một phụ nữ không tham lam quyền lực và tài sản, một người mẹ đức hạnh hết lòng yêu con, một con người quang minh chính đại, không so đo miệt thị thế gian... Như thế thôi có lẽ cũng đã khiến linh hồn bà thanh thản cho dù không ai biết nỗi oan ức và khốn khổ của bà. Tôi tin mẹ mình cũng không mong muốn bị hậu thế nhìn bằng con mắt thương hại.

Đó là hình tượng tôi tạo ra ẹ, để mẹ có một vị thế tốt và mãi mãi là một nhân vật lịch sử không bị ai chê trách. Về phần mình, tôi có nghĩa vụ đi tìm sự thật. Cho dù chỉ để mỗi mình biết cũng không sao. Tôi là con gái của bà, tôi muốn hiểu và thông cảm với bà. Cuộc đời mẹ tôi giống như câu chuyện cô bé lọ lem có cái kết bất hạnh. Trong một chuyến vi hành thăm thú thắng cảnh và xem xét cuộc sống dân chúng, Hoàng đế Quang Minh IV đã bị hút hồn bởi nét đẹp thanh thoát của một cô gái bán hoa bên đường. Bản tính thiên tử muốn gì được nấy, nhà vua chẳng thèm hỏi hàng đã bắt cóc cô gái bỏ vào valy đem về nhà. Thế là từ một cô nhi lớn lên ở cô nhi viện, nàng bỗng chốc hóa phượng hoàng, trở thành Mỹ Thụy phi được hoàng đế hết lòng sủng ái. Cái này gọi là gì? Tình yêu sét đánh hay là một tai ương bất ngờ? Nếu ngày đó nàng không xuất hiện trước mắt vua thì có lẽ đến tận bây giờ vẫn còn được sống bình yên trong nhân gian. Một đóa hoa thanh bạch như mẹ tôi làm sao có thể tồn tại giữa thâm cung hiểm ác? Cho dù ở trong Mỹ Thụy cung được xây dựng cách biệt, mẹ vẫn chẳng thể an toàn. Người hầu gái thân cận hóa ra là do Thủy Tú-nhị vương phi cài vào từ lâu. Cô ta không ngừng theo dõi và báo ngay cho chủ khi biết mẹ tôi mang thai. Rồi thêm một liều thuốc độc nhấm tẩm bỏ vào ly nước. Mẹ tôi đã may mắn không uống. Có lẽ nhờ vào linh tính kỳ diệu của người làm mẹ, hoặc do số mệnh bắt buộc tôi phải được sinh ra... Mẹ đã hoảng sợ chạy thoát khỏi bốn bức tường của hoàng cung. Hóa ra 19 năm trước tôi từng một lần suýt chết! Sự biến mất của mẹ đã khiến người nữ hầu kia tưởng rằng chính tay mình đã gây nên cái chết của một sinh mệnh, à không, của hai sinh mệnh mới phải... Xem như cô ta cũng còn chút tính người, cũng không quên những tháng ngày mẹ tôi hết lòng quý mến và đối xử tốt với nàng ta. Nhưng chính vì điều đó làm cô ta chìm vào cảm giác sợ hãi, hối hận của một tên sát nhân. Đêm ngày chìm đắm trong ý nghĩ mình đã giết người, chẳng bao lâu cô hầu nữ hóa điên thật. Không ngờ mười mấy năm sau, cô hầu kia một lần nữa trông thấy Mỹ Thụy phi. Người đàn bà điên quỳ dưới chân tôi năm đó chính là cô ta! Lời xàm hối đó, khuôn mặt đầm đìa nước mắt đó. Tôi cho rằng mình đã tha thứ rồi, mẹ tôi cũng không oán hận gì nàng ta nữa. Nếu cô ấy không ra tay thế nào cũng có người khác ra tay. Ông trời dù sao cũng đã trừng phạt kẻ tội lỗi. Cái chết của người đàn bà đã được Thái hậu chính miêng nhận trách nhiệm. Vì lo sợ tôi sẽ cho người điều tra, thái hậu đã ra tay sớm một bước, bịt đầu mối cuối cùng. Giờ thì chẳng còn ai làm nhân chứng nữa, mọi chuyện xem như khép lại.

Nếu có gì không thỏa đáng thì chính là vì sao bà ta-kẻ đứng sau tất cả vẫn ngang nhiên tung hoành cho tới bây giờ. Tôi không tin bà ấy sẽ sống những tháng ngày còn lại một cách bình an. Và tôi cũng không muốn làm gì bà ta nữa. Hiện tại bà đã bị giam lỏng ở một tòa dinh thự, xem như một nhà tù sa hoa. Danh hiệu

Thái hậu cũng không còn, tuổi thanh xuân qua rồi, con cháu cũng không ai cần bà nữa, cả nước đã mất đi lòng tin ở bà, chẳng bao lâu họ sẽ không nhớ ai là Thủy Tú Thái hậu. Như thế có lẽ là đủ, cứ để bà ấy ném trái cảm giác không ai nhìn tới.

Chú Lữ Công có đến tìm tôi hôm qua, ông cũng đã biết hết sự thật về Mỹ Thụy phi. Ông không nói gì trừ hai tiếng xin lỗi. Tôi chỉ mỉm cười và gật đầu. Thật tình thì cũng không còn hơi sức trách cứ gì ông ấy. Một người dành cả đời phục vụ cho anh trai, rồi tới cháu trai bây giờ là cháu gái. Trên đời này khó tìm thấy vị trung thần nào đáng tin cậy hơn ông.

Cuộc tuyển cử vừa mới bắt đầu hơn một tuần. Ngày nào Dĩ Linh cũng bàn bạc với tôi về việc phong chức cho các quan thần mới. Những kẻ tạo phản đã bị thanh trừ. Hệ thống qua chức cũng vì thế vắng đi nhiều vị trí. “Thời đại của các lão già qua rồi, bây giờ là lúc thanh niên đứng lên làm chủ để chế” Dĩ Linh luôn miệng nói như vậy. Chị chọn ra nhiều gương mặt trẻ u tú với hy vọng họ sẽ vào triều phục vụ hoàng gia. Suýt buổi chỉ toàn nghe chị ấy đánh giá, bình phẩm, nêu ra ưu điểm khuyết điểm của các ứng cử viên, lựa chọn xem tài năng này thì phải đặt vào chỗ nào mới phát huy hết công dụng. Tôi im lặng vừa nghe vừa gật đầu. Mắt nhìn người của Dĩ Linh thật tinh tường, cách dụng người cũng rất anh minh. Một lần trong lúc ngồi nghe chị nói tôi phải thốt lên “Bởi chi Nữ Hoàng là chị thì tốt rồi!”. Dĩ Linh giật mình nhìn tôi rồi lúc lâu lại lặng lẽ cúi xuống “Đừng nói thế thưa Điện hạ, Người mang dòng máu hoàng tộc không pha tạp, là người mà tiên đế lựa chọn, làm sao thần dám bất trung?”

Chợt lúc đó trong đầu tôi lóe ra một suy nghĩ: Vì sao phải nhất thiết lấy huyết thống làm chỉ tiêu chọn người kế vị? Thật là bất công khi kẻ vô tài là tôi ngồi tên ngai vàng để một người sáng ngời khí nhất làm vua như chị kẻ kè kè bên cạnh giúp đỡ.

Tôi thở dài gơ tay cho tì nữ mặc váy áo vào. Tự nhiên thấy nhớ chị Vi Linh quá. Chị không còn bên cạnh chăm sóc tôi nữa mà bây giờ đã hóa thiên thần. Tôi đưa mắt nhìn ra khung cửa sổ. Ở giữa vườn thượng uyển là một cái trụ đá mới xây, trên ấy khắc tên chị cùng với một dòng chữ: ‘Với tấm lòng biết ơn sâu sắc, Nữ Hoàng đời thứ VI triều đại Quang Minh gửi tới tì nữ Khả Vi Linh lời chúc bình an chân thành nhất.’

-Xong rồi thưa điện hạ!

Lời nói của cô hầu làm tôi chợt tỉnh.

-Phiền chị cho người chuẩn bị xe, tôi muốn tới Liêu phủ!

Tôi tình cờ gặp Dĩ Thuật trên đường xuất cung. Anh vừa đi vừa say sưa đọc sách đến nỗi tí nữa là đâm sầm vào cái cột. Khi thấy tôi Dĩ Thuật cười rạng rỡ vẫy tay chào

-Ah! em họ, lại đến phủ tướng à?

Dương Cảnh hộ tống bên cạnh kính cẩn chào anh, kèm theo một lời nhắc nhở

-Hoàng tử điện hạ, Ngài phải gọi Người là Nữ Hoàng!

Dĩ Thuật tròn mắt làm bộ mặt sợ hãi

-Ấy chết, thần quá bất kính, mong Nữ Hoàng trị tội!

Tôi phì cười nhìn bộ mặt giả tại kia cũng hỏi hăng mấy câu

-Thôi khỏi, anh gọi như vậy em còn thoải mái hơn. Mà dạo này anh trốn ở đâu? Chị Dĩ Linh sắp nổi cơn điên rồi!

Dĩ Thuật ngạo nghễ nhìn lên trời, tay phe phẩy chiếc quạt giấy

-Dần đây anh bận lập kế hoạch hành tẩu giang hồ, Dĩ Linh còn lâu mới nắm bắt được anh. Cái gì? Làm quan hả? Thôi mơ đi! Anh thà làm một hoàng tử vô danh tiểu tốt, tự tung tự tác còn hơn bị xô mũi đi hầu hạ người ta. À, ý anh là không muốn bị Dĩ Linh sai vặt chứ không phải né tránh không muốn phục vụ em. Nếu Nữ Hoàng ban thánh chỉ thì anh không dám cãi...

Tôi hiểu ý nên gật đầu cười

-Không đâu, em biết anh không thích dính liếu chính trị, tính tình của anh cũng không phù hợp làm chính trị. Thôi thì cứ tiếp tục làm chàng hoàng tử đào hoa của Vương quốc đi. Em không gây khó dễ cho anh. À mà anh cũng đừng quá ham chơi, hôm trước em nghe dưỡng nói sẽ chuẩn bị cho anh đi coi mắt đó! Lớn thế này rồi, sớm tìm cho dưỡng cô con dâu đi thôi!

Dĩ Thuật như nghe phải hung tin, anh tái tím mặt, rung rẩy đánh rơi cây quạt xuống đất

-CÁI GÌ??? Cưới vợ? Thôi chết rồi, tuổi thanh xuân của anh sắp bị cướp đi rồi. Tạm biệt em họ, anh phải lập tức chuẩn bị hành lý... kì này anh quyết bỏ nhà ra đi!

Nói rồi Dĩ Thuật hốt hải quay đầu bỏ chạy. Giữa chừng đột nhiên anh dừng lại, nghiêm túc nói với tôi một câu:

-Viễn Xuyên à, tuy hơi muộn nhưng anh muốn nói lời xin lỗi vì từ đầu đã không đứng về phía em!

Một vẻ trang nghiêm hiếm có xuất hiện trên khuôn mặt anh. Tôi mỉm cười xua tay

-Biết rồi, em quên từ lâu rồi, ai cũng có quyền do dự trong trường hợp như thế. Cảm ơn anh vì cuối cùng đã ủng hộ em...

Lúc Dĩ Thuật đã đi mất hút, tôi quay sang hỏi Dương Cảnh

-Anh ấy không thuộc nhóm những người có mưu đồ tạo phản đúng không?

Dương Cảnh trịnh trọng thưa

-Vâng ạ. Hoàng tử đã giúp đỡ rất nhiều để vạch trần âm mưu của Thái hậu tuy rằng ban đầu có thiếu tính dứt khoát...

Tôi ậm ừ gật đầu

-Phải... nhưng nói thế cũng không thể dễ dàng bỏ qua, thái độ do dự có thể coi là bất trung! Cần phải trừng trị đích đáng.

Thế là tôi nhón chân thì thầm vào tai Dương Cảnh mấy câu. Anh nghe xong nhìn tôi ngạc nhiên sau đó vừa cười vừa hô

-Thần tuân chỉ!

Tôi gật đầu hài lòng rồi mới chui vào trong xe

-Ok, bây giờ chúng ta đi thôi... em muốn gặp Thần Phong.

Đoàn xe không hề phô trương mà lặng lẽ xuất cung. Tôi ngồi im nhìn cảnh vật bên đường, trong lòng nhủ thầm: “Ngạn Luật, em nhớ anh quá, lại đến thăm anh đây!”

Người phụ nữ cuối cùng trong Liêu tộc đứng trước mặt tôi. Bà là Liêu La, năm nay đã hơn 55 tuổi, chị gái của cố tướng quân và là cô ruột của Ngạn Luật. Sau khi cúi chào, người phụ nữ đưa mắt nhìn tôi, có thể thấy nỗi tuyệt vọng bên trong cặp mắt đen sụp mí vì tuổi tác

-Điện hạ lại tới thăm, thứ lỗi cho Liêu gia không kịp nghênh đón.

Tôi đỡ bà ngồi xuống ghế rồi thân thiết nắm tay

-Cô đừng nói thế. Cháu không đến đây với tư cách Nữ Hoàng. Cháu chỉ muốn nhìn anh ấy một chút...

Người cô cười cười, neho mắt nhìn lên tấm chân dung to treo ngay phòng khách

-Ở dưới tuổi vàng chắc anh cũng cầu phúc cho Tiểu Phong nhà ta. Đứa con này rất là quý báu, giọt máu hy vọng cuối cùng của Liêu tộc. Thật là ông trời chơi ác với gia đình này, đến đứa cháu đích tôn mà cũng không tha...

Tôi nhẹ nhàng đặt tay lên vai bà lão. Dường như mỗi lần tôi tới, bà đều lặp đi lặp lại mấy câu y chang nhau. Tôi cũng ngược nhìn người trong tranh. Khuôn mặt của ông sáng lạng với nụ cười oai nghiêm, trên vai đeo lấp lánh quân hàm, ngực áo là những huân chương vàng bạc đủ loại, trên tay còn có thanh ấn kiếm quyền

lực. Chắc là khi còn trẻ Ngài cũng bảnh bao lắm. Tôi lại nhớ tới mẹ mình mà không khỏi băng khuâng. Bà có yêu ngài ấy không?

-Haizz... gia đình này không biết đã dắc tội gì mà hết tai họa này tới tai ương họ tìm đến. Sớm biết thế ta đã ra sức ngăn cản. Người chết rồi thì làm gì cũng không sống lại. Vì sao phải nhất quyết trả thù để rồi trước họa vào thân? Bây giờ cha nó nằm dưới âm ti cũng không vui vẻ gì.

Tôi mỉm cười an ủi bà lão

-Cô à, nói thế cũng không phải. Anh ấy có hiếu như thế làm sao có thể bỏ qua kẻ hại chết cha mình, huống hồ là anh chính mắt trông thấy. Nếu có được lựa chọn thêm lần nữa thì Thần Phong cũng quyết không buông tha. Bản chất anh ấy là vậy, cô nên mừng vì có một người cháu bản lĩnh kiên cường!

Bà lão lại thở dài gục gặt đầu. Nói chuyện một lát tôi xin phép bà đứng dậy vào thăm Ngạn Luật. Người cô ừ hử như kẻ mất hồn. Tôi đi theo hành lang quen thuộc tìm tới phòng của anh.

-Dương Cảnh, anh có thể cho em vài phút riêng tư không?

Anh cận vệ do dự rồi gật đầu

-Phiền Nữ Hoàng gửi lời thăm hỏi của tôi tới ngài!

Tôi ừ nhẹ rồi mở cửa đi vào. Căn phòng này giờ quá quen thuộc. Kệ sách, bàn làm việc, giường ngủ, tủ quần áo,... mọi thứ được sắp xếp theo một trình tự cố định. Lúc còn ở thị trấn nhỏ, phòng của anh cũng y như vậy. Ngạn Luật từng nói đây là cách thức của nhà binh, vị trí đồ vật cũng phải mang tính khoa học sao cho tiện lợi, thoải mái, hợp phong thủy và tạo không gian đẹp. Tôi nhìn quanh một lượt rồi nhẹ nhàng đi đến bên giường. Chiếc giường lớn nằm gần cửa sổ. Ánh sáng buổi sớm rọi vào thành một luồng lấp lánh li ti. Trăm nghìn tinh thể bụi bay loạn trong luồng sáng. Cả gian phòng im phăng phắc khó thoát khỏi cảm giác cổ quái. Người nằm trên ấy yên tĩnh như thể một pho tượng đã nghìn năm. Ánh mặt trời nhẹ nhàng rọi vào, biến khuôn mặt anh thành nửa tối, nửa sáng. Nó giống như chiếc mặt nạ trắng đen hoàn hảo. Và cái bóng của tôi cũng đổ dài từ chân giường, trải ra trên tấm thảm... Nó dài lê thê, ồm nồm, cằn cỗi như chính tâm hồn tôi vậy.

Tôi thả rơi chiếc bóp đầm trên vai xuống, tự nhiên đưa bàn tay chạm nhẹ vào gò má của anh. Vì sao làn da này lạnh như thế? Tôi giật mình trong cảm giác hoảng sợ rồi lập tức nhìn vào máy đo nhịp tim. Những đường đồ thị lên xuống vẫn đều đặn. Lúc này tôi mới thở ra nhẹ nhõm. Ở phía trên đầu giường có bao nhiêu là hạc giấy. Lần trước tôi đã thấy mấy nàng hầu trong phủ treo chúng lên. Dường như họ cũng mong làm được điều gì đó, tạo ra một hy vọng nhỏ nhoi cho anh, cho tôi, ọi người. Tôi ngồi xuống khoảng trống bên giường, áp cả hai bàn tay vào mặt anh để làm ấm làn da lạnh lẽo kia. Không biết thời gian trôi đi đã bao lâu, tôi mãi mê chà xát đôi tay vào gò má, vào trán, vào cổ hay bất kì khoảng da nào lộ ra bên ngoài. Anh vẫn im lặng mặc tôi quấy phá, véo vào chiếc mũi, vỗ vỗ lên trán, gặm lấy mấy ngón tay, hà hơi lên mắt anh,... tôi chỉ trông chờ được nghe Ngạn Luật mắng: “Em nghịch vừa phải thôi, để cho anh yên!”. Thế nhưng đáp lại chỉ là cái tĩnh lặng vô hư sâu thẳm... Ngạn Luật đến mở miệng cũng lưỡi nhát. Về mặt thân quen như vậy mà sao hờ hững. Tôi thấy tim mình đau buốt, không khí vào phổi rất bồng và mọi thứ nghẹn lại trong cổ họng. Tôi muốn gọi tên anh nhưng sao không cất nổi thành lời. Sợ rằng anh không đáp lại, sợ rằng chỉ có sự im lặng vô tri, sợ rằng mình sắp bật khóc... Bao nhiêu cái sợ vẫn không ngăn tôi thốt lên

-Ngạn Luật, nhìn em đi... em về rồi này... anh xấu lắm, đã hứa sẽ sang đón em vậy mà vẫn còn ngủ ở đây... Anh không chịu dậy em sẽ giận anh luôn!

Tôi nói bằng giọng bình tĩnh cùng một chút nhõng nhẽo của ngày thường. Anh có thấy nước mắt lại rơi rồi không? Hai tháng nay anh đã tắm bao nhiêu nước mắt có biết không? Em mỗi ngày đều đến, đều ngồi trò chuyện với cô, an ủi cô. Nhưng ai có thể an ủi em? Ai có thể làm em yên lòng? Em đã bảo rồi, anh là nước, em là cá. Không có nước, không có cá. Anh còn muốn chơi trò trốn tìm tới bao giờ? Lại muốn kiểm tra em sao? Nói cho anh hay, em sẽ đợi suốt đời, anh không kiên nhẫn hơn em đâu.

Tôi mỉm cười trong làn nước mắt và nhẹ nhàng cúi đầu hôn lên bờ môi nhợt nhạt. Nụ hôn lan dần lên sống mũi cao cao, rơi xuống trán, đậu lại trên đôi mắt. Tôi nghe hơi nhở mong manh phả vào từng lỗ chân lông, cùng quần quít quanh hơi thở mình. Thế rồi tôi cúi đầu lên tấm ngực lớn, nghe nhịp tim thỉnh thoảng. Tay

tôi mân mê cổ áo trắng tinh. Ước gì hai cánh tay kia sẽ nhấc lên, ôm lấy tôi như thường ngày. Thiếu nó tôi thấy toàn thân giá lạnh, một sự thiếu vắng không gì bù đắp được.

Ngạn Luật, em yêu anh...

Nghị Hàn, em yêu anh...

Hãy nghe tiếng nói từ tâm hồn em...

Hãy trả lời em...

Tôi lập đi lập lại giai điệu đó. 100 lần... 200 lần... 1000 lần... 2000 lần... Gọi mãi tới khi tim khô máu, phổi rỗng hơi. Tôi tưởng mình có thể hóa đá cùng anh, cứ dính chặt như thế dù ánh dương lên rồi lặn, gió thổi, lá vàng lá xanh... bao nhiêu năm, bao nhiêu thế kỉ... hãy để tôi nằm yên như thế, nghe nhịp tim kia đều đặn trong lồng ngực, nghe hơi thở kia nhịp nhàng không thôi...

Và cuối cùng tôi biết mình đang sống

Và cuối cùng tôi biết mình mãi mãi đợi chờ...

50. Chương 50: Một Sự Hoán Đổi

Ngót nghét đã qua 7 tháng 14 ngày...

Một hôm tình cờ tôi nghe cuộc nói chuyện của Dĩ Linh và dưỡng

“Con gái lớn rồi, không lo tính hôn nhân đại sự là không ổn!”

“Ý cha là sao? Anh ấy đến giờ chưa tỉnh lại, chẳng lẽ tổ chức đám cưới mà vắng mặt chú rể?”

“Haizzz... bởi vậy cha mới lo lắng. Dù sao thì hôn ước này cũng chỉ là lời nói suông. Vì sao phải phí tuổi thanh xuân? Cha thấy nó không chừng sẽ không bao giờ tỉnh lại, bây giờ con có lấy người khác thì Liêu phủ cũng không ý kiến gì đâu. Nhà đó chỉ còn mỗi bà Liêu, bà ấy sẽ không gây khó dễ. Về dư luận thì cũng sẽ thông cảm, không thể bắt công đến độ ép con phải thủ tiết vì một cái hôn ước vớ vẩn”

“Nhưng cha à... con không muốn cưới người khác... con thích Thần Phong...”

“Dù là vậy thì con cũng phải nghĩ cho cha, cho gia đình chứ. Anh con vốn tính nết long bong, cha mất hết hy vọng nó chịu ngoan ngoãn cưới vợ sinh con rồi. Tuổi của cha cũng gần đất xa trời, trước khi chết cha muốn thấy hai đứa yên bề gia thất. Con tính gì thì tính, cha sẽ xem có mối nào được, thân phận công chúa như con không sợ không lấy được một chàng trai tốt!”

Tôi nép vào góc tường chờ khi dưỡng đi rồi mới bước ra nhìn Dĩ Linh

-Nữ Hoàng!

-Hình như dưỡng không vui lắm...

-Uhm... không hiểu sao gần đây ông ấy cứ bị ám ảnh bởi chuyện cưới xin. Haizzz... Cứ tưởng đã có Dĩ Thuật làm bìa đỡ nạn, hóa ra chị cũng không thoát...”

Tôi cười cười, do dự một lúc lại hỏi

-Chị sẽ đợi anh ấy sao?

Dĩ Linh quay sang nhìn tôi, cặp mắt dò xét một lúc rồi thành thật bảo

-Dĩ nhiên là không. Chị nói thế để có cớ trì hoãn với cha. Thật ra... chị phát hiện mình không yêu Thần Phong, chỉ có sự cảm mến. Mà anh ta cũng đâu có yêu chị...

-Nếu sau này anh ấy tỉnh lại, hai người sẽ cưới nhau sao?

Dĩ Linh bậm môi nghĩ ngợi

-Có lẽ, dù gì thì mọi người cũng tin rằng bọn chị là một đôi rồi. Lần “kết hôn hụt” đó làm chị mang tiếng là vợ của hắn rồi. Trốn đằng trời cũng khó thoát.

Tôi cùng xoay người nhìn theo tầm mắt của Dĩ Linh. Ánh hoàng hôn rơi vào tòa cung điện nguy nga, mang theo cái u tịch chốn thâm cung và một nỗi buồn man mác cho người ngắm. Rất lâu sau đó tôi chợt thốt lên

-Chị có thích làm Nữ Hoàng không?

Tôi không nhìn Dĩ Linh nhưng vẫn cảm thấy ánh mắt ngạc nhiên và nghi ngờ đang xoáy vào mình

-Em nói vậy có ý gì?

Tôi mỉm cười, hít sâu và bình tĩnh đáp

-Em thấy... hay là chị em mình đổi vai cho nhau đi. Chị hãy làm Nữ Hoàng, em thay chị gánh lấy hôn ước. Em không có tố chất làm vua như chị và chị không thể kiên nhẫn chờ đợi giống em. Vì vậy chúng ta nên chọn việc mà mình muốn làm. Em không muốn làm Nữ Hoàng nhưng em muốn bên cạnh Thần Phong.

Sau đó rất lâu, rất lâu, Dĩ Linh vẫn mãi im lặng. Có lẽ chị đang suy nghĩ rất nghiêm túc. Chúng tôi cùng nhau ngắm hoàng hôn trong cung điện. Khi mặt trời khuất hẳn, bóng tối đang kéo đến, tôi mới nghe Dĩ Linh trả lời

-Nhưng mà... sẽ không ai đồng ý với chuyện này đâu. Trước giờ chưa từng có vụ thay đổi ngai vị kiểu như thế. Tính thế nào cũng không hợp lý...

Tôi quay lại nhìn khuôn mặt bối rối của Dĩ Linh, thử thuyết phục chị một lần

-Chị luôn bên cạnh em, chị biết rõ thực lực của em mà. Hơn nữa, em không có chút nhiệt huyết nào, còn chị thì khác. Chị luôn khao khát đem đến cuộc sống tốt đẹp cho thần dân, chị thông minh sắc sảo, bản lĩnh kiên cường,... mọi tố chất của một đấng minh vương đều hội tụ trong con người chị. Và nói về hôn ước với Thần Phong, tuy rằng không có bất kì văn bản pháp luật nào công nhận nhưng truyền thống hoàng gia chúng ta trọng chữ tín, đặt biệt với những lời hứa hẹn đôi khi còn quan trọng hơn cả tính mạng con người. Ngày trước thì không sao nhưng bây giờ cả nước đều đã biết sự tồn tại của hôn ước này, chị buông tay sẽ khiến dư luận chỉ trích. Họ sẽ nói hoàng tộc chúng ta ích kỉ và thiếu lễ nghĩa, lúc hôn phu lâm vào hoạn nạn thì phải tay lấy người khác. Như thế sẽ để lại tiếng xấu cho đời sau. Như vậy chi bằng chúng ta đổi vị trí cho nhau, thế thì mọi thứ thật toàn vẹn. Nếu chị đồng ý thì hai ta cùng hợp sức, thời đại này cũng không còn quá khắt khe, cổ hủ như ngày xưa, chỉ cần có được lập luận vững vàng, kiên trì thuyết phục và tranh thủ sự ủng hộ của mọi người, vụ hoán đổi ngai vị vẫn có khả năng xảy ra. Cùng lắm thì em sẽ viết di chúc rồi quy ẩn sớm như mấy bậc hiền triết thời xưa, lấy lý do tu hành cũng được...

Tôi nói hết những suy nghĩ của mình. Sắc mặt của Dĩ Linh thay đổi liên tục, từ trắng sang xanh sang đỏ. Chị trở mắt nhìn tôi giống như đang nghe tôi kể một câu chuyện kinh dị. Tuy vậy tôi vẫn nhận ra một tia thích thú và khát khao trong đôi mắt ấy. Dĩ Linh muốn làm Nữ Hoàng. Nếu không phải vì coi trọng truyền thống và đạo đức, chị ấy có thể cướp ngôi của tôi. Và nếu điều đó xảy ra, Dĩ Linh mạnh hơn thái hậu rất nhiều, cả Ngạn Luật cũng e sợ và tôn kính chị theo một cách nào đó. Tôi biết không ai ngoài Dĩ Linh xứng đáng với ngai vàng. Tôi tình nguyện đem dâng nó cho chị, bản thân quay về làm một tiểu công chúa bình thường. Dù sao chúng tôi cũng là chị em, mà theo thông lệ hoàng gia thì tôi có thể thay chị thực hiện hôn ước. Ngày xưa cũng từng xảy ra vụ bê bối kiểu như thế. Tôi từng nghe Ngạn Luật kể, vài thế kỉ trước, một vị hoàng đế ngoại quốc vì cảm mến đại công chúa Trường Thịnh Thiên Quốc mà đã sang đặt vấn đề hôn sự. Vậy mà cuối cùng người ông ta rước về lại là nhị công chúa. Tuy nhiên vị hoàng đế ấy không có cách nào khác ngoài cắn răng nuốt giận bởi lẽ Hoàng gia chúng tôi có quan niệm “chị em tương thân”, gã cô chị hay cô em thì cũng như nhau. Chỉ trách nhà vua đã không điều tra kĩ văn hóa nơi này trước khi chạy sang hỏi cưới. Nhớ lại chuyện cũ tôi càng thêm tin tưởng vào sự thành công của kế hoạch mình đặt ra. Con người sinh ra không thể chọn ình một số phận nhưng có thể chọn cách thay đổi số phận. Ngay lúc này tôi muốn một lần tự quyết định con đường tương lai, tôi không thể tiếp tục ngồi chờ, tôi sẽ đuổi theo hạnh phúc, tìm mọi cách để nắm giữ nó.

Sau cả buổi phân vân nghĩ ngợi, cuối cùng Dĩ Linh nhìn thẳng vào mắt tôi, kiên quyết nói

-Được, chị đồng ý. Việc này chắc chắn không dễ dàng nhưng không phải là không thể. Trước hết chúng ta phải bàn bạc từng bước thực hiện. Có lẽ nên bắt đầu từ công tác tư tưởng ấy lão già trong Hội hoàng gia, sau đó là thuyết phục người dân... Có lẽ sẽ có một cuộc trưng cầu dân ý và một cuộc biểu quyết công khai trong nội bộ triều đình... Haizzz chị sẽ lập bản kế hoạch chi tiết thật nhanh rồi đưa em xem. Chúng ta sẽ kháng chiến lâu dài nên cần có chiến lược rõ ràng. Cuối cùng chị muốn hỏi lần nữa: Nữ Hoàng điện hạ, người thực sự cam lòng từ bỏ ngai báu sao? Sẽ không hối tiếc đấy chứ?

Tôi mỉm cười lập tức gạt đầu

-Chắc chắn!

-OK! Vậy chúng ta bắt tay cam kết nhé! Sau này Nữ Hoàng là chị, Viễn Xuyên công chúa là em!

Tôi chìa bàn tay ra nắm lấy. Giữa sắc chiều tà đỏ ối, hai cái bóng của chúng tôi đổ dài trên đất, bàn tay giữ chặt nhau. Trong ánh mắt hai người đều có một sự quyết tâm, đã tới lúc chúng tôi tạo ra kì tích. Thời đại của những hủ tục thừa kế đã hết, thời đại của quan niệm huyết thống trong hoàng gia đã hết, bây giờ là thời đại của những người trẻ tuổi, thời đại của nhân tài còn đang bị ràng buộc vì truyền thống,... Dĩ Linh sẽ thật tuyệt khi khoát trên mình bộ hoàng bào oai phong. Tôi biết chị sẽ làm cho vương quốc này ngày một giàu đẹp. Mai sau, khi hậu thế đọc lại sử sách, họ sẽ biết đến một vị Nữ Hoàng chỉ tại ngôi vốn vẹn hơn 1 năm rồi lùi bước để người xứng đáng hơn lên nắm quyền. Hy vọng tôi sẽ được đánh giá là một nhân vật lịch sử đức hạnh, không vì tham uy quyền và biết nghĩ cho dân.

51. Chương 51: Lá Phiếu Cuối Cùng

Bình minh rồi lại hoàng hôn....

Xuân sang, hạ đến, thu qua, đông tàn...

Ngày ngày tháng tháng cứ vậy trôi đi...

Lại thêm một năm nữa, sinh nhật thứ 20 của tôi đã diễn ra 15 ngày trước. Hai mươi rồi, thật khó tin là mình đã sống được 20 năm. Nếu lấy thang tuổi con người trong kinh Phật ra đo thì tôi đã đi được 1/5 đời người. Một năm qua, nói là bình yên cũng phải mà sóng gió cũng không sai. Hôm qua là cuộc biểu quyết chính thức của hội hoàng gia và toàn thể quan binh triều đình. Trong suốt một năm ròng tôi và Dĩ Linh không ngừng đấu tranh. Phải công nhận trên đời này giang sơn dễ đổi mà quan niệm con người cũng y như tính nết vô cùng khó dời. Nhớ những ngày đầu đề cập tới chuyện trao đổi ngai vị có không ít người vừa nghe xong đã lăn ra ngất xỉu, nhiều người phản đối và cũng có kẻ phân vân chưa quyết. Hai chị em cứ đều đặn từ từ thuyết phục. Tôi đã có hơn chục lần đứng trước quảng trường Quang Minh giữa lòng thủ đô nỉ non hết lời những lý lẽ vì sao mình muốn thoái vị. Kể này Dĩ Linh gọi là “mưa dầm thấm lâu”. Toàn thể dân chúng có chung trạng thái là hoang mang sợ hãi. Cuộc nội loạn vừa kết thúc, mọi người đều đã ném trái một năm sống trong loạn lạc bất ổn, vì thế mà họ đặc biệt miễn cảm đến những thứ liên quan đến chính trị, ngai vị, quyền hành,... Trong suốt thời gian đó, tôi thấy mình gần gũi với thần dân nhiều hơn, cũng bắt đầu quen thuộc với những kiểu phát biểu giữa đám đông. Càng về sau càng thấy nhẹ lòng. Dĩ Linh thì ra sức củng cố hình tượng. Chị từng bước thay tôi quán xuyến mọi việc, tần xuất sự có mặt của Dĩ Linh trên các phương tiện thông tin và các sự kiện chính trị ngày càng nhiều. Không ai dám phủ nhận tài năng thiên bẩm và công lao đóng góp của chị. Mọi người đang chú mục vào chị, bắt đầu kính trọng chị và có cảm giác chị mới là Nữ Hoàng chân chính. Ngược lại với Dĩ Linh, ảnh hưởng của tôi từng bước giảm dần, số lần tham gia các hoạt động chính trị xã hội cũng ít đi. Vì thế tôi thường có nhiều free time. Tôi ngủ nhiều hơn, làm nhiều chuyện linh tinh hơn và đến Liêu phủ mỗi ngày. Tôi đã học được cách đan len, học cắm hoa, học nấu ăn, học Origami, học vẽ manga, học thêu thùa, học nấu rượu, học pha trà,... Dĩ Thuật mỗi lần thấy tôi cặm cụi bên bàn thêu là cười ghẹo, bảo tôi bắt đầu có dấu hiệu “tiền hôn nhân”. Cái anh chàng này mỗi lần gặp mặt là phải nói bóng nói gió gì đó, cố ý chọc tôi tức điên lên. Có lẽ anh ta muốn trả thù vụ lần trước. Mà tôi cũng đâu có làm gì quá đáng, chỉ là kêu Dương Cảnh thông báo tới dương Chu về kế hoạch đào tẩu của anh. Kết quả là Dĩ Thuật bị tóm lỗi về cung trước lúc qua cửa hải quan. Về sau cũng liên tục bị giám sát, không còn đường trốn. Dĩ Thuật đã khóc lóc thảm thiết, bảo rằng mấy cô nàng cha anh ép đi xem mắt đều là loại hồ ly tinh, cố ý sàm sỡ. Anh phải cố gắng lắm mới bảo toàn “trinh tiết”. (T.T) Thật là chịu hết nổi ông anh họ biến thái này!?

Khi mà cái danh nữ hoàng đang từng bước thành hư danh, tôi cũng dần dần sống cuộc đời của mình. Phũ phàng bây giờ không còn ngạc nhiên nếu thấy tôi đi ra từ phòng ngủ lúc đêm khuya, cũng không làm lạ nếu tôi ngồi cùng bàn ăn cơm nhàn nhã với cô cô. Tôi chính thức gọi bà là cô cô, cứ y như cháu con trong nhà vậy! Điều này cũng khiến mọi người ngầm hiểu, tôi sẽ thay Dĩ Linh nhận cái hôn ước chán ngắt này. Sở dĩ gọi là chán ngắt vì lang quan tương lai vốn là người chán ngắt. Không chán làm sao được khi suốt ngày hẩn chỉ nằm im trên giường, mắt không mở, tay không động, miệng không nói. Ấy vậy mà tôi vẫn ngày đêm si ngốc ngồi nhìn. Cả mấy cô hầu gái trong phủ cũng bắt đầu thờ dài mỗi khi đi ngang tình cờ trông thấy. Và tôi cũng bắt đầu có thêm một thói quen nữa: đọc tiểu thuyết diễm tình trước giờ ngủ. Khi biết chuyện này chú Lữ Công đã nhăn mũi mắng tôi một câu: “Nhìn cháu giống như phụ nữ có chồng thời chiến trận, lại còn muốn đời thêm bi lụy hay sao?” Nói gì thì nói tôi vẫn miệt mài đọc. Nhiều nhất là tiểu thuyết trung quốc, cũng có những loại dịch ra từ các tiếng khác. Mà khẩu vị của tôi về thể loại cũng không khó khăn, nhưng nếu càng ủy mị sụt sướt thì càng tốt. Văn học mạng cũng khá thú vị, tôi hay đọc truyện ngược, lâm ly bi đát bao nhiêu thì càng thích bấy nhiêu. Chẳng qua không phải vì tôi là người bi quan mà là muốn tự đánh giá mình đã rất hạnh phúc. Đôi nhân vật nọ cuối truyện sinh ly tử biệt, cặp tình nhân kia kẻ còn người mất, hai vợ chồng mỗi người một phương,... họ như thế thật là thảm, còn tôi như vậy thật là may! Chỉ ít tôi vẫn gặp anh mỗi ngày, vẫn nắm tay, vẫn ôm, vẫn hôn,... mà bây giờ lại có lợi thế ở chỗ anh ấy thật ngoan ngoãn, mặc tôi muốn làm gì cũng không nửa lời phiền hà. Hầu như mọi tâm trí của tôi đều đặt lên anh ấy. Ồ phải, tôi là kiểu người điển hình cho câu nói: “The love makes you blind”. Bây giờ tôi mù rồi, không thấy gì hết, chỉ thấy mỗi anh. Vừa rồi tình cờ đọc được một câu rất hay: “To the world, you are one person. But to one person, you are the world”. Mấy câu danh ngôn kiểu này nếu ngày trước có gặp, tôi cũng cười cho qua, gọi nó là một thủ pháp nói quá. Nhưng khi chính mình trải nghiệm mới không dám xem thường lời nói ngàn vàng của người đi trước.

Tôi đóng cuốn Love Story của Erich Segal lại mới phát hiện mình chưa xem thực kỹ trang bìa. “Love means not ever having to say you’re sorry”. Jenny đã nói như thế. Đến phút chót khi cô qua đời, Oliver mới sực nhớ và thấu hiểu toàn vẹn. Tôi nhẹ nhàng đặt quyển sách lên bàn và quay sang vuốt má anh thầm thì:

-Love means not ever having to say you’re sorry!

Cuộc biểu quyết công khai trong nội bộ triều đình kết thúc với kết quả không ngờ: 50/50. Trong số 789 quan chức trung ương có quyền tham gia thì 394 phiếu tán thành, 394 phiếu phản đối, 1 phiếu trống. Cái phiếu trống kia theo quy định bị loại trừ nhưng trong trường hợp này nó mang ý nghĩa quyết định. Bởi vì phiếu trống không phải không có ý kiến mà là chưa ý kiến. Cái phiếu đó thuộc về Liêu tộc. Mà người đứng đầu có quyền quyết định là Liêu Thần Phong. Sau khi công bố kết quả ai ai cũng sững sờ. Như vậy thì mọi chuyện lại đi vào tình trạng đóng băng, trừ khi Liêu Thần Phong tỉnh lại và bỏ phiếu cuối cùng. Hiện tại thì Phó tướng họ Thẩm đang thay anh quán xuyến quân đội nhưng như vậy không có nghĩa là ông ta có quyền thay mặt biểu quyết. Triều đình từ sau nội loạn cũng để trống ghế Tướng quân, chưa dám liều lĩnh bổ nhiệm. Ngặt nỗi chức này lại là tước hiệu thượng phẩm trong hệ thống triều đình, có thể gọi là “dưới 3 người trên vạn người”. Cao nhất là vua, dưới là Tể tướng mà hiện nay gọi là “Tổng quản hội hoàng gia”-tức chú ruột của tôi. Tiếp đến là Thượng thư đứng đầu 18 bộ. Hàng thứ tư chính là Đại tướng quân lý 5 binh chủng chuyên chính và 3 binh chủng độc lập. Cái người quan trọng đó bây giờ lại nằm thêm trong tay cái quyết định cuối cùng cho kế hoạch của chị em tôi. Nếu anh ta cứ ngủ như thế thêm 10 năm tức là chuyện hoán ngôi sẽ trì hoãn thêm 10 năm. Nghĩ tới mà tức sùi bọt mép, tôi chỉ muốn chạy ngay về Phủ tướng dựng đầu hấn dạy. Cái kẻ vô dụng Đại tướng quân này, ngay phút quan trọng lại làm hỏng chuyện lớn. Tối khi nào anh mới chịu tỉnh hả???

Vậy là tôi cùng Dĩ Linh tiếp tục ủ ê. Mọi chuyện đã dẫu vào đấy, trưng cầu dân ý đã thành công mà biểu quyết nội bộ cũng chỉ còn chờ một lá phiếu. Ôi cái lá phiếu thăm sâu này, phải chờ tới bao đời?

Tối nay tôi ở lại bên anh rất khuya, kiên nhẫn đọc cho xong những trang sách cuối cùng. Mỗi đêm tôi đều nằm mơ mà những giấc mơ y như một series phim truyền hình nhiều tập. Tôi mơ thấy những tháng ngày thơ ấu khi còn ở bên mẹ cho tới lúc về sống bên người anh trai Dương Ngạn Luật, rồi trở thành Nữ Hoàng... Tất tần tật những ký ức xưa cũ đêm đêm tìm về. Có những chuyện tôi vốn quên đi từ lâu vậy mà trong mơ lại nhìn thấy.

Những ngày đầu sau khi mẹ mất là những ngày lạ lẫm, đau thương mà cũng dẫu yêu biết mấy. Khi đó Ngạn Luật chỉ vừa qua tuổi 25, trưởng thành nhưng không nhiều kinh nghiệm. Việc chăm sóc một đứa bé gái

tiểu học lại càng chưa trải qua, khó tránh khỏi bối rối. Khi mẹ còn sống, tôi thường được ăn kem trái cây do mẹ làm, riết rồi thành nghiện. Một ngày nọ người anh trai mới bỗng đặt trước mặt tôi một ly kem dâu đỏ hồng ngon lành, đó là lần đầu tôi lại được ăn kem sau khi không còn mẹ. Có lẽ vì cảm giác nhớ nhung luyến tiếc khôn nguôi đè nén trong lòng mà tôi tự nhiên bật khóc. Nhìn ly kem, nhớ mẹ, khóc, khóc thảm thiết,... Đối diện với cô nhóc mít ướt không biết vì sao lại khóc ngon lành, Ngạn Luật vô cùng thống khổ. Anh hỏi nguyên do, tôi khóc không nói nổi. Anh bảo nín đi, tôi càng khóc dữ. Anh mất kiên nhẫn chuyển sang đe dọa, tôi vẫn cứ khóc ầm lên. Thế rồi hết cách, Ngạn Luật đành ôm tôi vào lòng. Tôi nhớ mình đã bám lấy anh như thể đó là cái phao cứu sinh duy nhất giữa đại dương mênh mông. Bờ vai anh rộng và vững chắc, có thể chống cả bầu trời. Tôi vẫn cứ khóc trong vòng tay đó, nước mắt nước mũi chùi hết vô áo sơ mi trắng. Ngạn Luật thở dài, im lặng vuốt tóc, hôn lên tóc tôi rồi lẩm bẩm “Được rồi, khóc mệt thì ngủ đi...” Hồi đó không biết có bao nhiêu lần tôi bình an ngủ trong lòng anh như vậy...

Nhớ nhất là năm tôi học lớp 8, ngày đầu tiên phát hiện mình “bị” thiệt là thê thảm. Đồng phục trong trường là váy liền áo màu xanh dương đậm. Tôi đã đọc qua sách, cũng hiểu rằng đây là dấu hiệu sinh lý rất bình thường nhưng lần đầu cũng vô cùng bối rối không biết giải quyết thế nào. Tôi cứ ngồi như tượng trong lớp, giờ ra chơi vẫn ngồi, hết giờ học vẫn ngồi. Nếu đứng lên thì chắc chắn sẽ bị phát hiện. Váy sẫm màu cũng nhìn ra một khoảng đen lớn rất đáng ngờ và hơn nữa cái ghế.... cha mẹ ơi cái ghế.... Tôi khóc không ra nước mắt. Hồi đó tôi có những 3 cô bạn thân vậy mà không can đảm cầu viện. Bọn họ thấy tôi là lạ thì bu lại hỏi thăm. Tôi chỉ ngượng ngịu bảo rằng mình không khỏe, muốn chờ thầy Luật tới đưa về. Đuối khéo kiểu nào ba cô nàng vẫn hừng hực chí khí “giúp bạn trong cơn hoạn nạn”, họ quyết không chịu đi trước mà ngồi lại chờ tới khi anh trai tôi đến. Nghĩ cũng lạ, là con gái với nhau vậy mà tôi không tin tưởng 3 cô bạn bằng anh của mình. Tôi cắn răng tụng kinh mong họ mau mau mất kiên nhẫn mà đi về dùm! Lát sau thì Ngạn Luật quả nhiên đi vào lớp. Có lẽ anh chờ không thấy tôi ra nên vội đi tìm. Ba đứa bạn tôi nhao nhao

-Thầy ơi, Sao Ly bị choáng ạ... tụi em muốn dìu bạn ấy đi ra mà không chịu...

Ngạn Luật nhìn tôi lo lắng

-Em làm sao? Hay bị tuột canxi? Anh đưa đi bệnh viện nhé?

Tôi tái mặt nhìn anh. Cặp mắt long lanh như sắp khóc. Ước gì chúng tôi có thể thần giao cốt cảm “Em không đứng lên được... anh đuối hết 3 chúng nó đi đi!!!” Tôi gào trong đầu mình như vậy và làm hết sức để biểu hiện qua gương mặt. Thật may là anh trai tôi rất tinh tế, một thoáng đã nhận ra điểm khác thường. Anh nhướn một bên chân mày, đảo mắt nhìn từ trên xuống dưới rồi chớp chớp mắt quay sang nói với 3 đứa kia

-Được rồi, cảm ơn ba em. Ba đưa về trước đi, không nên để bố mẹ lo lắng. Sao Ly đã có thầy lo, cứ để bạn ấy ngồi nghỉ một lát...

Ba chúng nó cũng thấy có gì đó không ổn nhưng không dám cãi lời, chỉ mơ mơ hồ hồ kéo nhau ra khỏi lớp. Còn lại hai người tôi mới thở ra nhẹ nhõm nhưng Ngạn Luật thì không thấy dễ chịu chút nào

-Em là... như vậy sao? Đúng ra nên để bạn gái giúp...

Tôi cảm thấy anh hơi mất tự nhiên, vẻ mặt là lạ nhìn đi chỗ khác.

-Giờ sao? Có đứng lên được không?

Anh vừa hỏi vừa cởi áo khoác, ném cho tôi và ra lệnh

-Mặc vào!

Áo choàng của anh rất dài, phủ đến tận đầu gối của tôi. Mà không, phải nói là tôi quá lùn mà anh quá cao nên cái áo mới phát huy tác dụng như vậy. Tôi mừng rỡ mặc áo đứng dậy, cuối cùng cũng thấy mùa xuân! Trong lúc đó, Ngạn Luật mở cặp đi làm, lấy ra một bọc khăn giấy ướt. Tôi giật mình nhìn anh rút khăn cúi người về phía cái ghế tôi vừa ngồi. Thế này không phải! Da mặt dày của tôi bây giờ mới bắt đầu biết ngượng. Tôi giật cái khăn trên tay anh, đẩy anh xê ra xa

-Chuyện này... em tự làm mới đúng!

Tôi cẩn thận trả lại mũ quan đô thị cho bộ bàn ghế rồi lăm lăm lì lì ôm tập sách ra ngoài, thuận tay ném khăn đơ vào sọt rác. Từ phòng học ra bãi đỗ xe, tôi đã ngộ ra một chân lý:

-Xin lỗi, đúng ra em nên nói với ba đứa nó, con gái với nhau... vẫn dễ hơn!

Sau một hồi im lặng, Ngạn Luật khoát tay lên vai tôi khẽ cười, nói hiền hòa

-Không sao... Em có thể chia sẻ mọi chuyện với anh và anh cũng thích em coi trọng anh như vậy!

Tôi len lén nhìn Ngạn Luật, cảm giác anh là một người mẹ tâm lý, mẹ luôn là người chỉ dẫn khi con gái bước vào tuổi dậy thì.

-Mama!

-Cái gì?

-Mama!

-Em gọi anh là cái gì?

-Mama! Con đói quá, về ăn cơm thôi!

-Hừ, anh còn chưa có vợ, lấy đâu ra cô con gái lớn đường này!?

-Mama!

-Không gọi như vậy nữa!

-Mama!

-Anh bảo là thôi đi mà!

-Mama! Mama! Mama!

52. Chương 52: Tên Sát Thủ Long Ngõng

Ngự y vừa đi từ phòng anh ra. Cứ 2 ngày là ông lại tới xem xét tình trạng của Ngạn Luật. Trong phủ cũng có sẵn 1 bác sĩ và 2 y tá túc trực 24/24. Vẫn như mọi khi, ngự y bảo rằng “Tình trạng của Ngài rất khả quan, có lẽ sẽ sớm tỉnh lại!” Tôi nghe câu này hơn trăm lần. Cái “sớm tỉnh lại” không biết là tới khi nào. Không ai biết rõ vì sao anh trở nên như vậy. Khi tôi từ Vaiza quay về, Ngạn Luật vẫn nằm trong phòng cấp cứu của bệnh viện và thở ống. Dĩ Linh kể rằng anh đã kiên nhẫn theo dấu tên sát thủ giết cố đại tướng Liêu Mãn Bình. Không có gì nghi ngờ là kẻ sát nhân được Thái hậu che chở. Vào cái ngày chú Lữ Công đoạt lại vương quyền, hắn ta đã ngang nhiên ám sát chú ấy từ trong chánh điện. Thật may là Dương Cảnh phát hiện sớm, kịp thời đẩy chú tránh khỏi mũi tiêu tử thần. Lúc đó Ngạn Luật đang ở bên cạnh chị. Vừa nhìn thấy chiếc lông ngỗng cắm trên tường đã nổi cơn điên lập tức đuổi theo. Chị đã cố hết sức giữ anh lại mà không được. Tên sát thủ này vô cùng chuyên nghiệp, không thua gì điệp viên 007 trên tivi. Hắn ta thoát khỏi đội thị vệ tinh nhuệ, chọc thủng đoàn binh bao vây lâu đài và tẩu thoát trong chiếc mô-tô đen. Trên đời này kẻ thù không đội trời chung với Ngạn Luật không phải Thái hậu mà là tên sát thủ đó. Năm lần bảy lượt hắn đầu an toàn trốn thoát. Một người đã qua đào tạo bài bản, binh pháp tinh thông như Liêu Thần Phong mà bại dưới tay một tên sát thủ vô danh quả là nhục nhã, hơn nữa kẻ đó là người ám toán cha của anh. Bất chấp sự khuyên ngăn của mọi người, Ngạn Luật đã bán mạng truy đuổi. Dương Cảnh và vài người trong đội thị vệ gắng sức đuổi theo hỗ trợ. Trò chơi mèo bắt chuột thật không vui vẻ như bình thường. Thủ độ hoa lệ đã một phen hú tim bởi hàng loạt tiếng súng. Tên sát thủ khôn ngoan luôn chọn chỗ đông người. Ngạn Luật cầm súng trong tay không dám tùy tiện bắn. Các ngã đường binh lính bao vây, quyết tâm tóm được con cá lớn. Dĩ Linh kể rất nhiều và tôi cũng tự mình xem những thước phim do phóng viên ghi lại. Sự việc gây chấn động trong điện ảnh, tôi chỉ hiểu mang mác là tên sát thủ đã trốn vào tầng 5 trung tâm thương mại và bắt người làm con tin. Với đầu óc khôn ngoan có lẽ hắn đã thắng nếu không gặp phải một Liêu Thần Phong đã bị thu hận làm mờ mắt. Anh một mình đột nhập vào, bên trong không biết chuyện gì xảy ra, chỉ nghe lời khai của con tin là họ nghe tiếng đọ súng kịch liệt. Một giờ sau thì quân đội tìm được xác tên sát thủ bị bắn 3 phát chí mạng vào đầu và ngực ở cầu thang bộ thoát hiểm. Còn tướng quân của họ thì cũng bị thương cách đó không xa. Chuyên viên điều tra cho rằng anh rơi từ trên lan can

tầng 6 xuống cầu thang tầng 5 và tiếp tục lặn dài tới khi đập vào tường. Ngạn Luật chỉ bị trúng đạn ở cánh tay trái, đầu chảy nhiều máu, cả người bầm dập. Lúc đưa vào bệnh viện tình trạng anh rất nguy cấp, xuất huyết não, tuột huyết áp, gãy xương cẳng chân, bể lá lách mặt trước, tràn khí màng phổi. Mọi người lúc đó không ai nói ra nhưng trong lòng luôn nghĩ đại tướng của họ sẽ không qua được. Nhưng mà số trời đã định, anh không thể chết. Sau mấy giờ phẫu thuật, truyền máu, duy trì hô hấp và sốc tim liên tục Thần Phong qua cơn nguy hiểm. Tạm thời thì anh vẫn sống nhưng suốt hai tháng đầu phải thở máy. Hiện giờ anh vẫn sống “gắn bó” với máy theo dõi tim, điện não đồ và ống dinh dưỡng.

Ngày hôm trước tôi đã lên chùa đi xem bói. Quẻ nói năm nay đúng là năm cực hạn của Ngạn Luật. Nhưng nếu số trời cho qua khỏi thì sẽ viên mãn đến cuối đời. Tôi lại thuận tiện xem quẻ ỉnh. Quẻ nói số tôi tốt phước, luôn có quẻ nhân phù trợ, tính tình không làm nên chuyện lớn, đầu đời gặp nhiều biến cố nhưng cuối đời thuận buồm xuôi gió, sẽ hạnh phúc và bình an. Thấy dường như bói toán có nhiều điểm đúng tôi bắt đầu mê tín dị đoan, ngày càng ghiền đi xem bói. Dương Cảnh thì lại không đồng tình lắm, anh luôn miệng nói “Ông thầy này mặt nhìn gian gian”. Mỗi lần hộ tống tôi đi coi quẻ là Dương Cảnh căng thẳng như đối đầu với quả bom hẹn giờ. Anh nhìn trước ngó sau, súng gươm sẵn sàng, còn bắt đầu điều tra lai lịch nhà chùa. Sư sai một ngày nọ chịu hết nổi đã quỳ xuống trước mặt tôi nói: “Hoàng thượng tha tội, lão nạp tuy có lên mạng theo dõi thời sự hằng ngày và dựa vào đó nói chuyện quá khứ nhưng tuyệt đối là dựa vào tử vi nói chuyện tương lai. Bói toán cốt để yên lòng và thỏa sự tò mò của nhân sinh, nhờ quẻ có sai mong hoàng thượng khoan dung tha cho tội chết...” Tôi há miệng nhìn ông thầy đầu trọc. Thì ra ngày đầu tiên trước lúc tôi đi coi bói đã có người tiết lộ tin tức với nhà chùa. Ông sư lập tức lôi laptop ra, xem kỹ từ bài báo đến mấy tin đồn đại trên facebook, diễn đàn này nọ, kết hợp suy luận đã đoán được tôi và vị tướng quân kia có thâm tình gì đó, chắc chắn sẽ hỏi tới. Thế là tài nói hươu nói vượn của nhà sư lập tức phát huy, thành ra phăng đầu trúng đó, nói tầm bậy tầm bạ mà đúng tùm lum tùm la. Nay bị cận vệ của tôi điều tra dữ quá, sợ lại mang tội lừa đảo nữ hoàng nên mau chóng cúi đầu nhận sai trước. Haizz... cũng đành thông cảm, thời buổi kinh tế thị trường làm việc gì cũng cần chút tính toán mưu mẹo. Sản phẩm muốn sản xuất cũng phải có marketing và điều tra thị hiếu người tiêu dùng. Ông sư muốn coi bói cũng cần điều tra lai lịch khách hàng, từ đó tung ra “lời vàng ý ngọc”. A di đà phật, thiện tai thiện tai!

Trong cuộc đời, nhiều khi tai họa ập đến trong gang tấc mà hạnh phúc đến cũng thực bất ngờ. Tôi không bao giờ nghĩ rằng buổi sớm mai thức dậy sẽ có ai đó đang chờ đợi mình. Hôm ấy là một ngày mưa. Áp thấp thiết đới đã chấn chìm thành phố vào những trận mưa dai không dứt. Mưa lâm râm cả đêm, lò sưởi trong phòng đốt không ngừng nghỉ. Tôi mở mắt thức dậy khi mặt trời bị giấu sau những tụ mây đen. Hai ngày nay tôi bị cảm, sốt và ngủ li bì. Cũng đã hai ngày tôi không tới phủ tướng. Sáng Nay mở mắt uể oải rời giường mà đầu còn nhức bưng bưng. Tôi chống cằm ngồi trên ghế, chán nản nhìn nước mưa đập vào cửa sổ, chảy dài trên mặt kính, để lại những vệt dài hình dạng khác nhau, trông như vệt nước mắt. Cô hầu nữ nhẹ nhàng bước vào, giật mình trông thấy tôi đang ngồi chờ đợi

-Điện hạ, Người tỉnh rồi sao? May quá, ngự y cứ nói phải đến trưa người mới dậy được...

Tôi mệt mỏi giương mắt nhìn chị, giọng nói khà khà

-Em ngủ bao lâu rồi?

-Thưa, từ chiều hôm qua, người bị sốt tới 40 độ, đến khuya mới hạ.

Tôi gật gật đầu, chống tay lên ghế muốn đứng dậy đi rửa mặt. Chị hầu đỡ tôi, lớn tiếng gọi thêm người tới giúp. Sau khi ăn cháo và uống sữa, uống thuốc tôi dự tính ngủ thêm chút nữa, đợi trời tạnh mưa sẽ đi thăm anh. Không ngờ vừa ngồi xuống giường thị Dĩ Thuật đã tới. Anh mang theo nụ cười mang mác khó hiểu.

-Nữ hoàng, em chọn đúng lúc để ngã bệnh ghê, nằm hết mấy ngày bỏ qua không biết bao nhiêu chuyện vui trong thiên hạ!

Tôi ngáp một cái chép miệng nói

-Chuyện vui gì? Lại đi xem mắt cô tiểu thư nhà nào à? Ba vòng không chuẩn hay mất một mí?

Dĩ Thuật nhìn tôi cười cười bí ẩn

-Sao vậy? Chẳng lẽ cô ta bị hôi nách? Lang ben ghẻ lở?

Anh trẻ môi

-Em vừa phải thôi, anh đi xem mắt ít nhiều cũng là mỹ nữ, bị em tả thành ra quái vật!

Tôi thở dài vùi đầu xuống gối

-Thì lần nào anh cũng chỉ nói tới điểm xấu của người ta, làm sao em biết hóa ra mấy cô nàng đó xinh đẹp....
Thôi, không việc gì thì anh về đi, em mệt quá, muốn ngủ nữa...

Dĩ Thuật lập tức kéo tôi ngồi dậy, nhìn thẳng vào mặt nói một cách nghiêm túc và có vẻ phẫn khích

-Anh là chim én mang tin mùa xuân đây, em họ à! Suốt 2 ngày em bệnh không biết trời đất gì, cái chàng hiệp sĩ trong lòng em cuối cùng cũng phá núi chui ra, tu thành chính quả rồi!

Tôi nghe ù ù cạp cạp. Anh ấy nói cái gì? Thấy vẻ mặt ngơ ngơ của tôi, Dĩ Thuật mắt kiên nhẫn

-Làm ơn đi, điện hạ của tôi! Anh nói là Liêu Thần Phong chết tiết đã tỉnh rồi! Hắn thực sự thoát khỏi trạng thái hôn mê rồi, bây giờ đang tiếp tục được theo dõi ở trong phủ!

Tôi biết mình đang nghe cái gì, hoàn toàn hiểu từng chữ, từng từ. Cũng vì đã hiểu mà tôi ngẩn ngơ ra. Tại sao đột ngột như vậy? Tôi chớp mắt định thần rồi lập tức biết mình phải làm gì. Tôi đứng dậy lấy áo lông khoát lên người. Hành động như kẻ mộng du. Rồi đẩy cửa đi ra, bước chân xiêu vẹo. Hầu nữ có nói gì đó nhưng tôi không đáp. Tôi gặp Dương Cảnh đứng gác ở bên ngoài tấm phòng. Anh mở to mắt nhìn tôi chỉ khoát áo lông và quần áo sơ sài. Tôi nghe mình nói 2 chữ: “Liều phủ” Anh im lặng gật đầu rồi lập tức đưa tôi đi. Tôi bước như chạy, chui vào xe, cũng không nhận ra Dĩ Thuật đang ngồi bên cạnh. Miệng anh cứ nói lấp lấp

-Vì em không tỉnh táo nên ngự y bảo chờ em hết bệnh hãy nói, sợ là thần kinh của em chịu không nổi... Mọi chuyện đều ổn em cứ yên tâm... Tên đó mở mắt cũng thực là im lặng... Nghe nói buổi trưa hôm qua khi y tá vào kiểm tra thì giật mình hoảng sợ thấy một dáng người đang ngồi dựa vào thành giường. Tỉnh dậy rồi mà không báo một tiếng để thiên hạ nó mừng, còn làm ra vẻ âm trầm như thay ma, huh chết con người ta. Lúc đó y tá chạy đi gọi bác sĩ tới ngay. Sau khi kiểm tra ông khẳng định hẳn đã thoát khỏi hôn mê hoàn toàn. Phủ tướng gọi báo cho hoàng cung. Em bệnh trên giường, chú đang có cuộc tiếp đón đoàn khách chính phủ liên bang, Dĩ Linh thì sáng nay mới bay về từ Châu Thành. Chỉ có mình anh là đến sớm nhất. Sắc mặt tên đó coi bộ hơi tệ nhưng ánh mắt thì rất sáng, hoàn toàn minh mẫn. Mà cái người này cũng thiệt lạ, cứ im im lì lì, hỏi thì nói mấy tiếng xong lại trầm ngâm. Anh tưởng hẳn bị mất trí nhớ hay là bị di chứng ảnh hưởng tới trí tuệ nhưng bác sĩ và ngự y khẳng định não bộ bình phục rất tốt, bây giờ không có gì lo ngại... Mà nè! Viên Xuyên! Em có nghe không vậy??? Sao mà nín thinh y như thằng bệnh kia vậy, anh đang bị ức chế vì hắn đó, đừng có khùng bỏ tinh thần của anh nữa....

Tôi mím môi nhìn anh một cái coi như ra hiệu rồi quay đầu tiếp tục nhìn hai bên đường. Sắc trời rất âm u. Cảnh vật bị nước mưa làm ờ đi. Ngồi trong ô tô có điều hòa mà vẫn cảm thấy cái lạnh, chạm tay vào mặt kính cũng thấy lạnh, cái lạnh âm trầm cô tịch như nhét trong quan tài... Thật lạ, cảm giác vui sướng đâu rồi? Tôi thấy mình rung rẩy, bồi hồi. Chỉ sợ đây là một giấc mơ. Giấc mơ chớp nhoáng ngắn ngủi vì tôi đang sốt. Đầu óc tôi cứ lún lún, không cảm nhận được xe đã dừng lại. Dương Cảnh mở cửa, bung dù ra chờ tôi. Tôi đỡ đầu nắm tay anh đứng dưới chiếc ô rộng. Tôi đưa mắt nhìn tòa nhà vững chãi quen thuộc và bằng cách nào đó tôi tỉnh hẳn ra. Không phải mơ, là sự thật, mọi chuyện là thật! Giống như căn phòng tối om được bật lên ngọn đèn điện, tôi thấy đầu óc mình sáng sủa hẳn. Thật khó diễn tả cảm giác lúc này. Tôi chạy vù đi, nước mưa thấm vào vai áo và mái tóc rối. Chỉ nghe Dương Cảnh gọi í ới cầm dù rượt theo. Hình như Dĩ Thuật đang chất lưỡi khoanh tay đứng nhìn phía sau. Từ chỗ xe dừng đến sảnh lớn của tòa nhà không xa lắm nhưng khi tôi bước vào thì đã bị ướt ít nhiều. Tôi không dừng lại, không đáp lời nào mới mấy người hầu. Theo lối cũ tôi chạy lên tầng trên, tìm đúng phòng của anh. Dương Cảnh không đuổi theo nữa, người trong nhà thấy bộ dạng của tôi chỉ che miệng cười, vẻ mặt có nhiều ý nhị. Tôi thở hồng hộc mở toan cánh cửa. Nghe động, mọi người trong phòng đồng loạt quay lại nhìn. Phòng có đông khách khứa. Tôi nhận ra chú Lữ Công dáng người tầm thước, Dĩ Linh xinh đẹp đang mặc quốc phục vì vừa trở về từ một hội nghị ở Châu Thành, cô cô đang nhìn tôi mỉm cười, khuôn mặt già nua tự nhiên sáng lạng, còn có y tá, bác sĩ và vài vị quan chức tới thăm hỏi, tay ôm theo hoa và quà. Căn phòng vốn vắng vẻ tịch mịch tự nhiên đông vui nhộn nhịp. Mọi người đẩy quay quanh giường, che hết tầm nhìn của tôi. Tôi ngơ ngác đứng đó, giống như học sinh tiểu học lần đầu đi trễ trong khi các bạn đều đã chăm chú làm kiểm tra. Mà

tất cả mọi người cũng ngạc nhiên nhìn tôi-vị Nữ Hoàng đầu tóc như ổ quạ, nước mưa vươn trên mặt, quần áo đậm bạc. Chú tôi vờ ho một tiếng, giọng nói oai nghiêm

-Hôm nay tới đây thôi, Tướng quân vừa tỉnh còn rất mệt, nhiều người như thế chắc ngộp thở... Lệnh xuống là trong 3 ngày tới miễn thăm hỏi, chờ khi ngài bình phục hơn thì tới sau cũng không muộn!

Dĩ Linh gật đầu

-Nữ Hoàng diện hạ đã tới, mọi người lập tức lui ra!

Nhắc tới hai chữ Nữ Hoàng những người khác mới giật mình phát hiện mình chưa hành lễ. Thế là họ vội vàng vàng cúi đầu qua loa rồi từ từ dạt sang hai phía, nhẹ nhàng mà nhanh chóng biến mất khỏi phòng. Khi cái bức tường người dần tách sang hai bên tôi trông thấy một dáng người cao gầy đang ngồi trên giường, ung dung, nhàn nhã. Sau lưng anh có đỡ một chiếc gối, dây chuyền dịch vẫn ghim vào cổ tay trái. Tôi chưa dám nhìn thẳng vào mặt anh, một lần nữa cảm giác mọi thứ như là đang mơ. Căn phòng sau đó không còn tiếng nói chuyện ồn ào, lập tức trả lại vẻ yên tĩnh như vốn có. Có thể anh không ngồi đó, có thể chỉ là ảo giác mà thôi... Tôi mím môi nhìn xuống tấm thảm, thật là ngốc nghếch khi đứng như tượng ở đây, cách giường tới 5-6 bước chân. Tôi nghe tim mình đập thình thịch, đầu óc rối bời. Người trên giường cũng im lặng. Tôi có cảm giác ánh mắt ai đó đang nhìn mình chằm chằm. Không biết thời gian trôi qua bao lâu tới khi tôi nghe một âm thanh rất nhẹ, cứ như tiếng gió thoảng qua tai hay tiếng trò chuyện của lũ côn trùng

-S.a.o L.y!

Âm thanh đó là giọt nước tràn ly. Tiếng vừa dứt, hai hàng nước mắt của tôi đã chảy dài. Tên của tôi, cứ nghĩ sẽ không bao giờ nghe ai đó gọi. Tôi run run ngẩng đầu nhìn lên. Tiếng nói quá thật, không hề mơ, không hề ảo tưởng. Và tôi đã chính diện nhìn vào mặt anh. Khuôn mặt suốt năm qua luôn rập khuôn một vẻ, đôi mắt vốn luôn nhắm chặt, bờ môi bất động lạnh lùng... Bây giờ hoàn toàn khác. Anh đang nhìn tôi, màu mắt đen tuyền thâm thắm như nước hồ giữa khuya. Trong mắt còn có cả sóng, từng đợt, từng đợt mạnh mẽ. Anh hơi nhíu mày, bàn tay chậm chậm đưa ra, miệng khẽ mở từ từ nói

-Lại đây...

Đó không phải là lệnh mà là sự van xin. Giọng nói thật mềm cho dù thốt lên một cách khó khăn. Giống như một người lạc giữa sa mạc nhiều ngày, tôi đã tìm thấy con suối đầy áp nước. Tôi chạy tới, chỉ 5 bước chân gấp gáp đã sà thẳng vào lòng anh. Vòng tay này quá thực, mang theo cả hơi ấm và sự thân quen. Tôi quỳ trên giường, rút đầu vào tấm ngực lớn. Lại giống như cô bé Sao Ly năm 11 tuổi ôm bó hoa huệ đứng bên mộ mẹ. Người thanh niên này đã tìm tới cô, ôm cô vào lòng. Tôi khóc khe khẽ rồi từ từ vỡ òa, trong phòng chỉ nghe tiếng khóc ngắt quãng nghẹn ngào của tôi. Bàn tay anh xoa đều đều sau lưng, cảm anh thì trên đỉnh đầu, tay còn lại nhẹ nhàng áp trên má tôi. Tôi nghe tiếng nói vọng ra từ lòng ngực ấy

-Sao Ly... Sao Ly... Sao Ly...

Tôi ngửa đầu nhìn anh, đáp lại là ánh mắt triền miên của nhung nhớ. Không có bất cứ cơ quan nào trong não điều khiển, tôi rất tự nhiên ôm lấy cổ anh, áp môi mình lên làn môi lạnh lạnh đó. Nó vẫn hơi lạnh như suốt năm qua nhưng mang theo hơi thở nồng nàn và sự vuốt ve âu yếm. Nụ hôn này không có khát khao của dục vọng mà chỉ có sự sẻ chia, thấu hiểu và mong muốn làm người kia yên lòng. Một lúc lâu tôi mới rời anh ra một chút, nói với anh bằng tiếng muối kêu

-Ngạn Luật... anh nói dối, anh nói sẽ sang Vaiza đón em về...

Anh nhìn tôi nhếch môi cười

-Ừ, hóa ra anh mới là người được em đưa về!

53. Chương 53: Xung Đột

Nhiều ngày sau đó tôi sống trên thiên đàng. Vẫn có đàn đàn lũ lũ người tới thăm hỏi quà cáp. Tôi đều tránh mặt. Ngoài giờ tiếp khách thì tôi lại dính sát bên anh. Tôi vứt bỏ thân phận nữ hoàng, trở thành cô hầu bên cạnh phục vụ anh. Làm hầu nữ thì phải dọn dẹp phòng, giúp anh ăn uống, giúp anh thay đồ, giúp anh làm quen lại với bước đi... mọi chuyện tôi đều giành làm hết, tuy hơi cực nhưng được hưởng ưu ái là mỗi

đêm dần được nằm trong lòng anh. Tôi vẫn không bỏ thói quen đọc truyện trước giờ ngủ, cứ tối tối lại lôi sách ra. Ngạn Luật ngồi dựa vào giường, tôi ngồi dựa vào lòng anh, mượn ngọn đèn ngủ vàng nhạt mà đọc sách. Tôi đọc thành tiếng để anh cùng nghe. Tôi say mê đọc, Ngạn Luật im lặng hưởng thụ, mấy ngón tay không ngừng nghịch tóc của tôi. Đến một câu nào hay hay tôi lại ngửa đầu lên nhìn vào mắt anh mà đọc:

“- Anh sẽ thích em bao lâu?

- Mãi mãi.

- Mãi mãi là bao lâu?

- Cho dù em không còn yêu anh, cho dù em đã quên anh, cho dù anh đã biến mất khỏi thế gian này, anh vẫn mãi yêu em.

- Tầm bậy! Đã không còn sống trên thế giới này còn yêu em làm sao được.

- Anh sẽ tìm một thiên sứ thay anh yêu em...”

Đó là đoạn đối thoại trong cuốn “Sẽ có một thiên sứ thay anh yêu em”. Sau khi đọc thật diễn cảm tôi im lặng chờ nghe anh nhận xét. Ngạn Luật trợn mắt rồi phì cười

-Nè! Sao lại cười, lãng mạn muốn chết mà đi cười...

-Anh không biết, nghe có vẻ hay nhưng em đọc lại thành ra hài kịch!

Tôi xì một tiếng, bực bội đóng ngay sách lại

-Đúng là người không có lấy một tế bào lãng mạn! Em đang bổ sung kiến thức yêu đương cho anh mà không chịu chăm chú nghe!

-Ay da... không biết ai mới là người cần bổ sung kiến thức nè! Em còn non lắm, đọc truyện về tình yêu thì tốt nhất là nên nhớ một vài câu kinh điển trong các tác phẩm lớn, truyện tân thời không đủ chiều sâu!

Tôi trề môi

-Xí, còn dậy đời ai, thế anh có thuộc câu nào không mà bảo?

Ngạn Luật nhếch môi cười, ánh mắt loăng ra như nước. Anh đưa tay vuốt mi mắt của tôi chậm chậm bảo

-“...chẳng qua hai ngôi sao đẹp nhất bầu trời có việc phải đi vắng, đã tha thiết nhờ mắt nàng lấp lánh, chờ đến lúc sao về...”

Rồi rượt tay mân mê trên má tôi, tiếp tục ngâm nga

-“...Về rực rỡ của đôi gò má nàng sẽ làm cho các vì tinh tú ấy phải hổ thẹn, như ánh sáng ban ngày làm cho đèn nến phải thẹn thùng: còn cặp mắt nàng trên bầu trời sẽ rọi xuống không gian một làn ánh sáng từng bừng đến nỗi chim chóc sẽ lên tiếng hót và tường đêm đã tàn. Kìa, nàng tì má lên bàn tay! Ôi! Ước gì ta là chiếc bao tay, để được mơn trớn đôi gò má ấy!”

Tôi sờn hết gai ốc, rùng mình một cái. Mẹ ơi, không thể nào sến hơn được nữa, kẹo mạch nha chắc là không nhựa bằng mấy câu của anh.

-Đó là lời Romeo khi tỏ Juliet!

Ngạn Luật vui vẻ chú thích. Tôi không khoái cái kiểu văn hoa hoành tráng như thế nhưng lại thích cách anh đọc như chính lời nói của mình và nhìn tôi như đó là người anh đang nói tới. Tôi nắc cục hai cái rồi vỗ vỗ lên má

-Làm ơn đừng đọc nữa, mở trong người cũng sắp tan ra rồi... Tắt đèn, đi ngủ!

Nói rồi liền giơ tay tắt đèn, chui vào chăn. Ngạn Luật không nói gì cũng nằm xuống ở phía giường bên kia. Tôi mơ mơ sắp ngủ rồi thì lại nghe anh nói

-Mỗi đêm em đều đọc sách phải không?

-uhm...

-Em cũng hay đọc những câu em thích cho anh nghe?

-uhm...

-Em còn hôn trộm anh?

-uhm...

-Em khòc xong lại chùi vào tay áo của anh?

-uhm...

Tôi cứ “uhm...” sau mỗi câu anh nói. Từ từ thì phát hiện có gì đó không phải, tập túc tung mền quay đầu lại nhìn. Trong đêm tối, ánh mắt anh như sao.

-Nè! Sao anh biết mấy chuyện đó???

Ngạn Luật mỉm cười

-Anh đều mơ thấy, không phải, có lẽ tiềm thức vẫn chưa ngủ hẳn nên cảm nhận được. Vậy mới biết em rất háo sắc, thừa cơ ôm ấp, hôn hít lung tung!

Tôi bật người dậy la toán lên

-Ai mà háo sắc??? Ôm hồi nào? Hôn hồi nào? Toàn anh tưởng tượng. Bất tỉnh nhân sự mà biết cái gì!

Đạo gần đây chúng tôi quần lấy nhau như hai thỏ nam châm trái cực, nhiều điều không nói cũng ngầm hiểu. Ví như vì sao cùng ngủ một giường, vì sao tôi cứ ở lý trong phủ, vì sao có thể công khai những cử chỉ thân thiết. Sau khi anh quay về từ nơi côi chết, chúng tôi đã quên sạch những rào cản trước kia giữa hai người. Có lẽ lần chia xa này đã khiến cả hai nhận ra nếu cứ tiếp tục sống theo dư luận hay vì những truyền thống thì sẽ có lúc phải hối tiếc. Thời gian có thể còn dài cũng có thể hết trong phút chốc, ngày hôm nay phải sống hết mình, yêu hết mình.

Vậy là Liêu Thần Phong đã trở lại. Anh từng chút một tìm lại nhịp sống hằng ngày, bắt đầu nhận lại những công tác quản lý trong quân ngũ. Dĩ Linh đã nói anh nghe những gì diễn ra trong năm qua mà anh bỏ lỡ. Nói tới chuyện lá phiếu trắng còn lại Ngạn Luật giật mình nhú mày nhìn tôi

-Hai người đang đùa à? Cái gì má hoá vị?

Dĩ Linh mỉm cười thay tôi nói, trong lời không ít ý bóng đùa

-Viễn Xuyên không thích hợp làm nữ hoàng, em ấy thích làm Liêu phu nhân hơn!

Lời chị nói khiến tôi đỏ mặt nhưng Ngạn Luật thì lạnh tanh như hắt một gáo nước vào mặt hai chị em

-Thích hợp hay không, không phải nhận định đơn giản như thế. Em là Trường Thịnh Thiên Viễn Xuyên, tên em mang tên đất nước, dòng máu trong người em có một nửa là của tiên hoàng. Từ khi em sinh ra đã định sẽ trở thành vua. Đó là chân lý! Anh từ Vaiza trở về đây cũng vì bảo hộ hoàng đế tương lai, nếu không, giờ này anh đã chẳng có can hệ gì tới vương quốc này! Chuyện như vậy đâu thể nói bỏ là bỏ, đổi là đổi!

Tôi ngơ ngác nghe anh nói một tràng, nhất thời không kịp phản ứng. Chị Dĩ Linh thì không im lặng như thế, chị đứng dậy nói, cách xưng hô cũng thay đổi

-Anh nói không sao! Tuy nhiên phải nhìn lại thực tế là Viễn Xuyên có ngày nào thành thói vui vẻ ngồi trên ngai vàng? Không phải tôi tham quyền hành mà là tôi có tự tin mình sẽ làm một Nữ Hoàng tốt. Tôi chưa hề ép buộc Viễn Xuyên mà là cả hai cùng nhau thỏa thuận. Anh làm ơn công tư phân minh, dùng con mắt khách quan nhìn lại đi! Nếu Nữ vương là tôi, anh có phục không? Nếu không thì phiền anh nói rõ là không phục điểm nào?

Ngạn Luật bị kích động, đôi mắt anh giãn dữ nhưng cố kiềm chế lại. Sau khi hít sâu một hơi mới bình tĩnh đáp

-Đúng là em làm Nữ Hoàng thì mọi người an tâm hơn. Nhưng Viễn Xuyên thì cũng không có gì tồi tệ. Em có thể giúp đỡ, hỗ trợ bên cạnh, trở thành cánh tay phải của Nữ hoàng. Đầu nhất thiết em phải làm Nữ Hoàng? Anh tốn bao nhiêu công sức cũng là để có ngày hôm nay. Năm đó chẳng phải chúng ta đã thống

nhất bày mưu tính kế, lựa chọn thời điểm để đưa Sao Ly về lại thân phận thật hay sao? Em đã đồng ý sẽ giúp anh phò giá nữ hoàng và anh cũng đã hứa với vương phi sẽ bảo hộ Sao Ly chờ ngày lấy lại vương vị. Đến phút này, mọi chuyện đã viên mãn thì em lại quậy tung lên. Anh sẽ không bỏ phiếu tán thành, không là không!

Dĩ Linh trợn mắt, dường như chị sắp nổi cơn tam bành. Tôi biết mình phải làm cách nào ngăn cuộc cãi vã lại. Tôi nắm tay chị, lắc đầu ra hiệu rồi quay sang Ngạn Luật giải thích thật cặn kẽ

-Dĩ Linh hoàn toàn không có ý cướp ngôi. Chính em đề nghị với chị như vậy. Em thực sự không muốn làm vua. Em tính như vậy là để vẹn cả đôi đường. Không những đưa chị ấy lên vị trí xứng đáng mà còn có thể đường hoàng kết hôn với anh. Với thân phận công chúa, em sẽ thay chị nhận hôn ước... một sự trao đổi rất hợp lý không phải sao?

Ngạn Luật nghiêm mặt lắc đầu

-Hợp lý cái gì? Em đã lên được đến vị trí này đâu có dễ dàng. So với tâm huyết anh đổ ra không lẽ em cố gắng một chút, kiên nhẫn một chút, cầu tiến một chút không được sao? Em không tự tin ở mình thì đã có anh, Quốc Công, Dĩ Linh, Dĩ Thuật... biết bao người sẽ hết lòng vì em. Hơn nữa cái sự “trao đổi” mà em nói tới quá là khập khiễng. Anh là người chứ có phải đồ vật để hai em đem ra đổi tới đổi lui. Em còn chưa hỏi qua ý anh mà!

Lần này Ngạn Luật rất nặng lời. Tôi thấy hai mắt nóng lên, giọng run run đáp

-Thế anh sẽ để yên, anh sẽ cưới chị ấy về sao? Anh không thấy là em đang đấu tranh để được ở bên nhau à?

Ngạn Luật đột ngột đứng dậy, lạnh lùng bảo

-Chúng ta không ai bình tĩnh, anh sẽ về phủ, có gì mai nói!

Nhìn tấm lưng Ngạn Luật đi về phía cửa tôi chợt giận dữ hét lên:

-Hay là thực chất anh chưa từng mong muốn sẽ ở bên cạnh em? Cái anh muốn chỉ là nhìn thấy thành quả của mình. Em cũng không phải đồ vật mà anh muốn đặt chỗ nào thì đặt, cho dù là ngai vàng. Em không làm Nữ Hoàng đấy, anh hối tiếc 6 năm trời phí công chăm sóc em phải không?

Tim tôi đập thình thịch, đầu căng ra như dây đàn, vừa khóc vừa bỏ về phòng ngủ.

54. Chương 54: Điều Kiện Cuối Cùng [end]

Tôi có tật sau khi khóc là ngủ thiếp đi. Khóc tốn nhiều năng lượng! Mấy ngày sau đó tôi không thèm đến Liêu phủ, Ngạn Luật cũng không tới tìm tôi. Hôm nay đã là thứ 2, buổi chiều đầu tuần lần này có thêm sự kiện quan trọng. Lá phiếu cuối cùng sẽ quyết định có thay đổi Nữ Hoàng hay không. Tôi mặc y phục long lẫy, xuất hiện giữa điện với tiếng tung hô vạn tuế của gần 100 quan thần. Sau vài nghi thức qua loa thì bắt đầu vào vấn đề chính. Đại tướng quân được mời ra khỏi hàng, đứng trên thảm đỏ chính giữa đại điện. Công Công đem tới một cuộn giấy đỏ. Hai lính gác đem tới chiếc bàn quý đặt trước mặt. Công công trải cuộn dấy lên bàn, trên đó là con dấu và tên của 394 quan thần đã bỏ phiếu tán thành. Sau khi lão công công nói lại các điều lệ mà triều đình thống nhất về việc thay đổi vương vị, ông yêu cầu Liêu Thần Phong hoặc kí và đóng dấu để tán thành, hoặc có thể từ chối để phản đối. Tôi hồi hộp nhìn Dĩ Linh đang đứng bên dưới. Chị khoanh tay trước ngực nhìn Ngạn Luật, vẻ mặt không biểu lộ điều gì. Cả đại sảnh thấp thòm dõi theo anh. Lúc này Ngạn Luật đứng cúi đầu nhìn cuộn giấy, không có ý định sẽ kí tên. Sau vài lần tế nhị nhắc nhở của lão công công, anh mới chậm chậm ngẩng đầu nhìn tôi, đồng đặc hỏi

-Nữ hoàng điện hạ, Người có thực sự mong muốn vì thần sẽ ủng hộ quyết định này?

Tôi ngồi thẳng người nghiêm trang đáp

-Ta hy vọng khanh sẽ đồng ý!

Anh nhíu mày rồi ngập ngừng bảo

-Vi thần có một điều kiện, nếu điện hạ chấp nhận thì thần sẽ kí!

Có tiếng lao xao bàn tán bên dưới. Tôi nghi ngờ nhìn Dĩ Linh. Chị khẽ gật đầu.

-Được, Khanh cứ nói. Đó là điều kiện gì?

Bỗng nhiên Ngạn Luật nhếch miệng cười. Những lời anh thốt ra sau đó làm cả Quang Minh diện phải ồ lên, có người bị nghẹn ho sặc sụa. Nếu không phải ngại vàng rộng rãi vững chãi thì có lẽ tôi đã ngã khỏi ghế. Thời khắc này sẽ mãi mãi ghi vào lịch sử, mãi mãi là điển tích thú vị làm trò cười cho thiên hạ.

Những lời anh nói tôi nghe rất rõ, đó là:

-Điện hạ, sau ngày Dĩ Linh công chúa lên ngôi, người phải lập tức dọn đồ về Liêu phủ, một tuần sau phải cưới, một năm sau phải có con đầu lòng. Đó là điều kiện kiên quyết của thần, không kì kèo gì hết!

THE END

55. Chương 55: Ngoại Truyện

Chào các bạn! Tôi xin tóm tắt quá trình “tiến thân” của mình như sau:

Đầu tiên, tôi là một học sinh cấp 3 tâm sinh lý rất bình thường, tên là Dương Sao Ly

Đùng một cái tôi bay lên “thăng chức” Nữ Hoàng mà thời kì thử việc ngắn ngủi cũng vinh hạnh được gọi là Viễn Xuyên Quận Chúa. Tên tôi bắt đầu làm hao tổn giấy mực: Trường Thịnh Thiên Viễn Xuyên

Tại ngôi được khoảng 2 năm rưỡi gây ra không ít sóng gió (tính luôn thời kì quá độ chuẩn bị rút đài), cuối cùng xin về hưu làm một tiểu công chúa.

Tân Nữ hoàng lên ngôi, phong cho chúa Viễn Xuyên quận chúa.

Thật ra công chúa hay quận chúa thì không khác mấy. Người ta thường gọi con gái vua là công chúa, chị em gái của vua là quận chúa. Tuy nhiên một Công chúa cũng có thể thăng lên làm Quận chúa khi tròn 18 tuổi hoặc đơn giản là cô ta cảm thấy tên này oai hơn liền xin nhà vua ban cho!!?? Cũng có trường hợp công chúa tới khi chết già cũng không thăng tiến, đơn giản vì cho rằng gọi là Công chúa thì có vẻ trẻ trung hơn Quận chúa!?

Tuy nhiên hiện tại tôi đã vượt xa, không thèm làm công chúa, cũng không thèm làm quận chúa mà trở thành Công Nương.

Có gì khó hiểu đâu, chỉ là quận chúa Viễn Xuyên sau ngày xuất gia... ý lộn, “xuất giá” thì có tước hiệu như thế. Bây giờ tôi đã là Viễn Xuyên Công Nương, danh tiếng cũng lẫy lừng na ná công nương Diana một thời.

Sau đây là “Nhật kí công nương” (Một nhái bản của Nhật kí công chúa. Nhìn dưới góc độ Grammar, trong thì “Far Future” , thì nó sẽ cạnh tranh thị trường gây gắt với nhà văn Meg Cabot)

Chống chỉ định của bác sĩ: Truyện này được gắp ghép từ cuộc sống về sau của tôi, đôi chỗ thêm mắm, muối, chanh, tiêu, bột ngọt, ớt, gừng, xì dầu, nước cốt dừa, thịt Đường tăng, v.v... nhằm hướng tới trường sinh bất tử!!!! Đọc giả nào cảm thấy hệ thần kinh suy yếu hoặc có tiền sử bệnh tim vui lòng thoát ra ngay. Nếu nó quá nhảm ruồi, quá biến thái, hoặc quá 18+ thì cũng đừng đổ lỗi vì tôi đã hết lời cảnh báo!

*Nhà họ dê

Tôi ngồi bên khung cửa sổ ngắm trời mưa rơi. Ông chủ nhà đi vắng đã 1 tháng. Bà chủ nhà thành thoi an nhàn tận hưởng cuộc đời tươi đẹp. Nhưng nói ra thì cũng hơi tủi thân. Ai đời lấy chồng được 10 ngày đã không thấy mặt cho tới 1 tháng. Nói thật thì hôn nhân của tôi chưa “làm ra tích sự gì”. Ngày ngày vẫn thấy bà cô già dòng họ Liêu đen thuốc bổ tới ép tôi uống. Tôi cười méo để bà cô vui lòng. Ai mà ngốc tới nỗi không biết bà già đang âm mưu gì. Liêu tộc còn độc một hậu duệ, mà cái hậu duệ này cũng sắp “hết hạn sử dụng”. Phải tính nhanh thôi...

Đó, chắc chắn bà già đang nghĩ như thế. Tôi cũng khổ tâm lắm. Người ta chỉ mới 20 tuổi, làm sao mà làm mẹ được cơ chứ? Nông nóng là không nên mà trì hoãn càng không tốt...

Haizzz.... Sớm biết vậy thì đã không dại dột nhận lời. Bị người ta đem về ném vào hang hùm rồi, có chạy đằng trời cũng không thoát.

Lại có tiếng gõ cửa. Lại là giọng bà già

-Công nương. Giờ uống thuốc rồi....

Tôi thở dài đi ra mở cửa

-Cô à, cháu ngán lắm, không uống nữa đâu!

Bộ mặt nhăn nhúm hiện lên một nụ cười dụ dỗ

-Ráng lên cháu, thuốc này là bí truyền, là thần dược... rất tốt cho sức khỏe...

Tôi bực mình, đáp lại mấy câu

-Vậy à? Thế sao cô không uống đi?

Bà già mặt hơi tái rồi cười nham nhở

-Hà hà hà... cô cũng muốn lắm... nhưng... “sức lực có hạn”!

Tôi trợn mắt nhìn bà già. Không thể chịu nổi cái nhà này. Cả dòng họ Liêu mang họ “dê”. Từ dê đực tới dê cái... Mô phật, lạy chúa, Amen... con dâu không muốn nói xấu nhà chồng!

*Thuốc bổ hay thuốc độc?

Lại lần nữa bà cô già mang thuốc tới. Tôi đây quyết định nói toạc ra

-Cô à. Không cần phải uống nữa đâu. Anh ấy... chưa có đụng vô cháu mà!

Bà già giật mình ngẩn ngơ nhìn. Sau đó thì bình tĩnh lại rồi tự mình lẩm bẩm

-Ra thế... ra thế... thảo nào ông bà dạy: “Khám đúng người thì mới biết đúng bệnh”

Ba ngày sau có điện thoại khẩn cấp từ bộ an ninh-quân đội: “Alô, Liêu phu nhân, người đã gửi thuốc gì tới cho Đại tướng vậy? Ngài uống xong thì vật vả cả đêm, sáng nay đã nhập viện khẩn cấp...”

Tôi hoảng loạn nói không lên hơi

-Thuốc? T...thuốc gì??? Anh ấy làm sao rồi? Bệnh viện nào?

-Phu nhân, Tướng quân đã ổn rồi, hiện tại thì không sao. Vì tình trạng sức khỏe kém nên Nữ Hoàng có lệnh cho ngài ấy nghỉ phép sớm về nhà. Tì chức báo với phu nhân một câu, còn chuyện thuốc gì đó thì sẽ cho điều tra sau. Không phải do phu nhân gửi à?

-KHÔNG!

Tôi vội khẳng định ngay.

-Vậy sao? Thế thì kì quá, rõ ràng là gửi từ Liêu phủ. Không sẽ có người muốn ám sát đại tướng?

Chợt lúc đó tôi nhớ ngay tới bà cô già. Không sai! Chỉ có bà ấy mới có thể dính líu tới vụ này. Sau khi gác máy tôi chạy ngay xuống nhà dưới hỏi tội người cô của chồng

-Cô à! Là cô gửi thuốc quái quỷ gì đó cho anh ấy sao???

Bà cô đang thảnh thơi đan len, nghe vậy ngẩng đầu, đẩy cặp kính lão lên rồi móm mém nói

-Sao rồi? Nó sẽ về nhà sớm phải không? Biết ngay mà, coi như hoàn thành giai đoạn 1.

Tôi há miệng nhìn bà lão

-Con không phải cảm ơn đâu. Mà cũng đừng lo, đó thực sự là thuốc bổ, trong trường hợp này thì nó là thuốc bổ kiểu “lấy độc trị độc”

*Câu chuyện quả táo độc và chàng hoàng tử

Tiếp tục vụ việc về “thuốc bổ”. Sau liều thần dược của bà cô, chồng tôi quả nhiên về nhà ngày hôm sau. Trông sắc mặt không tốt lắm. Trưa hôm đó, khi đi ngang nhà bếp, tôi nghe tiếng côm cộp như ai đó thái rau củ. Ghé mắt vào xem mới thấy bà cô cùng với người hầu thân cận đang loay hoay quanh cái nồi đất khói bốc nghi ngút. Cả hai đều mặc đồ đen, thêm vẻ già nua thành ra y như hai mù phù thủy. Một mù phù thủy chỉ tay vào nồi thuốc độc

-Bỏ thêm một ít vào!

Trợ lý phù thủy tỏ vẻ rụt rè

-Thế có được không? Nhiều quá sợ Quận Mã chịu không nổi!

Bà phù thủy cười khà khà và giọng nói đanh ác

-Cứ thêm vào, thêm vào... bí được này rất là thần thông. Mọi chuyện rồi sẽ như ta mong muốn!

Sau khi đổ thêm một ít độc dược màu xanh lam, nồi chất độc sôi ùng ục dữ dội. Những quả táo đỏ tươi nổi lên bề mặt. Mù phù thủy tiếp tục lăm bằm, hình như đang niệm bùa chú. Cái bóng lưng còng khom khom và đầu tóc lòa xòa của mù in trên nền tường. Cái bóng hý hoáy lấy cái vá to khuấy nồi độc dược. Tiếng cười ghê rợn truyền ra ngoài làm tôi sởn gai ốc.

Ngay tức tốc công chúa tôi đây chạy tới thư phòng tìm chàng hoàng tử. Anh đang thần nhiên đọc sách không hay biết có người đang mưu sát mình. Thấy tôi ập vào vẻ hốt hoảng anh cũng lo lắng hỏi

-Sao Ly, em làm sao thế?

Tôi khóc lóc ôm lấy cổ anh

-Ngạn Luật, anh không được chết. Nghe em, không được ăn bất cứ thứ gì người khác đưa cho. Mù phù thủy đang tẩm độc vào trái táo. Anh cần một cái sẽ ngủ giấc ngủ ngàn năm!!!

Ngạn Luật ngẩng người một lúc rồi bỏ quyển sách xuống ôm lấy tôi thật chặt

-Sao Ly, em nói linh tinh gì vậy? Em đọc truyện cổ tích hả?

-Không phải. Anh hứa với em đi, không được ăn bất cứ thứ gì mà cô hoặc người của cô đưa cho!

-Ok, ok... anh hứa được chưa?

Vì lời hứa đó tôi tạm yên tâm, không ngờ đây chính là sự khinh xuất chết người. Tối hôm đó, sau khi từ phòng tắm đi ra, tôi phát hiện Ngạn Luật nằm chèo queo trên giường, sắc mặt nhợt nhạt. Tôi hốt hoảng chạy tới đỡ lấy anh

-Ngạn Luật, Ngạn Luật! Anh sao vậy nè?

Chồng tôi thều thào đáp

-Không biết, thấy khó thở quá... chết mất thôi...

Tôi sợ hãi ôm lấy anh, nước mắt trực trào ra

-Làm sao bây giờ??? Anh có làm theo lời em nói không? Có ăn quả táo nào không?

Ngạn Luật nói không lên hơi

-Không... cô có gọt một đĩa trái cây nhưng anh nói không ăn, chỉ uống một ít nước ép thôi! Em chỉ dặn anh không ăn chứ đâu nói là không được uống...

Tôi đơ người ra. Thôi chết rồi! Tôi đã chủ quan quá... Vậy là công chúa không ngăn được mù phù thủy giết chết hoàng tử rồi.

-Này Sao Ly, rốt cuộc là chuyện gì? Anh càng lúc càng thấy nóng hổi...

Tôi vừa khóc vừa kể đầu đuôi. Ngạn Luật à một cái rồi bảo

-Thế thì không sao. Bà là cô của anh, không nỡ hại chết cháu. Nhưng đúng là có được phẩm lạ trong đồ uống... để anh nhớ xem. Đúng rồi! Chắc chắn là tình dược!

Tôi tròn mắt ngây thơ hỏi

-Tình được là gì? Có nguy hiểm không?

Ngạn Luật khỏ não thở dài, giọng nói đầy bi ai

-Nguy hiểm lắm chứ. Uống vào rồi chắc chắn là chết trừ khi....

-Trừ khi gì?

Anh nhìn tôi vẻ thông khỏ

-Trừ khi em cứu anh!

-Đương nhiên em sẽ cứu anh. Nói đi, em phải tìm thuốc giải ở đâu? Đến hang động giết quái vật, trèo đèo lội suối vượt biển em nhất định sẽ tìm ra...

Anh thở dài và kéo tôi vào lòng

-Ngốc quá, em đâu cần đi xa vậy... ở đây có thuốc giải rồi, chính là em đó!

-EM???

Ngạn Luật gật đầu

-Ồ, là em, nếu em chịu ngoan ngoãn với anh tối nay!

Tôi chớp chớp mắt

-Chỉ vậy thôi sao?

Ngạn Luật sờ cằm tư lự

-Uhm... sách y thuật có nói, thuốc giải là người phụ nữ mà nạn nhân yêu thương...

Tôi đáp lại đầy khí khái anh hùng

-OK! Em nhất định sẽ cứu anh. Sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh!

Chỉ chờ có vậy, Ngạn Luật tươi tỉnh cười

-Em hứa rồi nha! Giữa chừng không được bỏ chạy, quá trình giải độc phải liên tục, nếu đứt quãng coi như nạn nhân sẽ chết!

Tôi như con cún nhỏ gật đầu liên tục. Nụ cười của anh dần chuyển sang ma mị...

Phải nói là quá trình giải độc này thật là dài... suốt cả đêm vẫn chưa xong >_

Tôi thấy hoài nghi vì sao trúng độc mà chồng tôi khỏe như văm, chẳng có dấu hiệu mệt mỏi gì... còn tôi thì sắp chết tới nơi rồi...

Nửa đêm, cuối cùng thì anh ấy cũng chịu nằm im. Tôi nhắm tịt mắt để mặc anh ôm lấy mình. Giọng nói trầm thấp rót vào tai tôi rất dịu dàng

-Vợ yêu à, em sao rồi?

-M...mệt, buồn ngủ... khó chịu... đau... để em yên...

Chồng tôi không an ủi mà còn khoái trá cười

-Anh pha nước tắm giúp em nhé?

Hiếm khi người ta tử tế như vậy. Tôi tò mò mở mắt ngược nhìn

-Không cần. Mà anh sao rồi? Đã hết trúng độc chưa?

Anh nhướn một bên chân mày

-Anh cảm thấy rất ổn, lại rất dễ chịu... anh thấy hạnh phúc!

Sau đó thì ôm tôi chặt hơn, không nói gì, chỉ hôn mãi lên tóc tôi. Lúc sau, tôi hoàn toàn chìm vào giấc ngủ, chỉ loáng thoáng nghe ai đó nói

-Vợ anh thật ngon, ngủ ngon nhé, anh yêu em!

Sáng hôm sau, mặc dù cơ thể rã rời nhưng tôi quyết tâm đi hỏi tội mù phù thủy già. Bà cô hơi bất ngờ, nhìn tôi ngơ ngác nói

-Nước ép gì cơ? Cô đi dự đám cưới của con gái một bà bạn từ trưa hôm qua nay mới về. Nhắc mới nhớ, nồi thuốc táo còn chưa nấu xong... thôi cô đi nấu tiếp đây!

Thế là bà cô lạch bạch đi ra sau bếp. Hỏi người hầu trong nhà thì đúng là cô ra ngoài từ ngày hôm qua. Tôi ngẩn ngơ một lúc lâu rồi mới sực hiểu ra

-Ngạn Luật, Nghị Hàn, tổ tông nhà anh... đồ lừa đảo!!!

Câu chuyện cổ tích thế là khép lại. Hóa ra mù phù thủy không phải là nhân vật phản diện chính. Người đứng sau cái ác chính là chàng hoàng tử và nàng công chúa tội nghiệp hóa ra đã bị lừa!

Và sau lần bị lừa gạt đó, công chúa tôi đây cam chịu làm bà mẹ trẻ nhất trong hoàng tộc. Con trai đầu lòng của chúng tôi, chúng tôi đặt tên cho nó là Liêu Hàn Nghị mặc sự phản đối của không ít người. Cái tên làm người ta nhớ một người đã khuất, cũng là sự nhắc nhở từng có một Nghị Hàn sống trong gia tộc và chết trên danh nghĩa. Hơn nữa, đứa trẻ không mang họ tôi mà là họ chồng. Theo đúng lệ thì điều này là sai trái. Bởi vì tôi là một công chúa nên đáng ra các con phải theo họ mẹ, giống như Dĩ Linh và Dĩ Thuật. Tuy nhiên sau khi xem xét kĩ hoàn cảnh “éo le” mà tôi và Ngạn Luật trình bày, Nữ Hoàng đã đồng ý phá lệ. Thế là họ Liêu thoát nạn tuyệt tự. Thần Phong không thể trở về làm Nghị Hàn, nhưng kể từ giờ anh đã có Hàn Nghị, một bản sao hoàn hảo của anh, là đứa con nổi bật sáng giá, Ngạn Luật không còn cần gì hơn nữa.

Năm thăng bé lên 3, Nữ Hoàng phong hiệu là Quốc Bảo hoàng tử, điền tên vào vị trí số một của di chúc kế nhiệm. Dĩ nhiên, đó chỉ là một địa vị tạm thời cho tới khi Nữ Vương kết hôn và sinh con. Nhưng như thế cũng là quá đủ, đứa con trai của tôi chính là bảo bối quý giá của vương quốc như tên hiệu của nó.

56. Chương 56: Lại Thêm Nàng Công Chúa

Buổi sáng khi mở mắt dậy, niềm hạnh phúc của người phụ nữ đơn giản là nhìn thấy khuôn mặt của chồng và cảm nhận hơi thở ấy đang quấn quýt xung quanh.

Tôi luôn tưởng rằng cuộc đời này là một câu chuyện cổ tích...

Ánh sáng chiếu vào phòng thông qua tấm rèm vải mỏng. Màu vàng rực rỡ đã trở nên dịu nhẹ và mang hơi ấm của mặt trời. Tôi vém chăn chuẩn bị ngồi dậy.

-Sao Ly!

Giọng nói ngái ngủ và trầm thấp. Tôi chưa kịp đáp thì một lực kéo đã làm tôi ngã ngược trở lại giường, rơi đúng vào vòng tay lớn của ai đó. Những tình huống thế này bây giờ không còn xa lạ và cũng không còn cái vẻ ngỡ ngàng. Tôi chỉ còn biết cười khúc khích, mặc cho kẻ xấu xa nào đó hôn lên môi mình. Những nụ hôn trước khi đánh răng cũng không tới nỗi tệ mặc dù không hợp vệ sinh cho lắm. Vấn đề là tục ngữ có câu: “Lòng tham vô đáy”. Bản chất tham lam của đàn ông thì không ngoại lệ... Cuối cùng thì tôi phải lên tiếng nhắc nhở

-Stopppp! Không phải hôm nay anh được Nữ Hoàng triệu kiến hay sao?

Chồng tôi thở dài

-Mặc kệ!

-Đồ vô trách nhiệm! Anh không sợ bị tước chức hay sao?

Lão chồng lại thản nhiên đáp

-Có sao. Vợ anh là một công nương mà, có gì em nuôi cũng đủ...

Tôi thật sự muốn đi gặp bác sĩ. Tôi sẽ hỏi xem độ tuổi của anh có phải là nên “hãm phanh” rồi không. Tôi tuy vẫn còn ở cái tuổi hai mươi bảy nhưng lão chồng này đã sắp 39 rồi còn gì. Đúng là càng già càng ham!?

Giữa lúc nồng nàn thì có một tiếng động bên ngoài. Đầu tiên là tiếng bước chân dồn dập, chồng chéo lên nhau. Rồi tiếng gọi khe khẽ, xen lẫn sợ hãi: “Tiểu hoàng tử! Cậu đừng sang đó!” Tiếp theo là tiếng nói lạnh lạnh của một trẻ con

-Papa, mama... con muốn đi chơi công viên!!!

Có tiếng đầm ầm ầm Vào cánh cửa. Tôi bậm môi nhướn một bên chân mày, thầm nghĩ: “Cảm ơn con trai, mẹ mới yêu con làm sao!” Chồng tôi chán nản úp mặt xuống gối, hờn dỗi như trẻ con

-Cái thằng nhóc lắm chuyện... lúc nào cũng bị con phá đám!

Thế rồi anh miễn cưỡng ngồi dậy, mặc lại áo ngủ và ra mở cửa. Tôi cũng rời giường, vuốt sơ lại bộ tóc rối. Tiếng anh có phần gắt gỏng

-Hàn Nghị! Mới sáng sớm con la lối om sòm gì thế hả?

Tiểu Nghị của chúng tôi chạy ồa vào ôm chân cha nó, giọng nũng nịu

-Papa... mặt trời sắp lên thiên đình rồi. Papa và Mama còn ngủ nướng. Con đã dậy thay đồ từ lâu rồi. Chúng ta đi chơi công viên thôi!

Tôi cầm cây lược bật cười. Tiểu thiên tài nhà tôi hôm nay lại có tiến bộ mới, biết cả “mặt trời lên thiên đình”. Chồng tôi thở dài bế bổng nó lên

-Ngoan ngoan nào. Bây giờ con đi tìm Kim Kim chơi đi nhé! Chiều nay cha hứa sẽ dẫn Tiểu Nghị đi công viên!

Nhóc con chu mỏ, bướng bỉnh lắc đầu

-Tại sao không phải là bây giờ?

-Bây giờ hả? Bây giờ không được... cha và mẹ vẫn chưa ngủ đủ, buồn ngủ lắm!

Tôi liếc xéo lão cáo già một cái. Anh nói mờ ám như thế thằng bé không hiểu nhưng mấy người hầu đứng ngoài kia sẽ tưởng tượng lung tung. Lộ liễu, quá lộ liễu rồi! Tuy nhiên, tôi không ngờ rằng hôm nay con trai chúng tôi lại còn “thông minh” hơn mọi ngày. Nó nhìn tôi đang chải tóc rồi hí hóp mắt hỏi tội cha nó:

-Chưa đủ? Cha hư quá đi, có phải cha nghịch ngợm cả đêm không để mẹ ngủ không?

Tôi sém tí nữa là té nhào. Chồng tôi ôm con trên tay, ngăn người nhìn, cứng họng. Cuối cùng thì anh xách nó quăng ra ngoài phòng, như người ta ném trái banh lông

-Mấy cô đưa hoàng tử ra vườn chơi đi...

Anh vội vã giao phó cho người hầu.

-Vâng, thưa Quận Mã!

Chồng tôi đóng sầm cửa lại, mặc cho con trai nói leo lẻo bên ngoài

-Papa xấu, papa không cho con đi công viên...!!!

Tôi ôm bụng cười và đặt cây lược xuống, trách anh một câu

-Anh vô trách nhiệm quá, cha nào lại hắt hủi con mình như thế?

Chồng tôi lại gần, ôm tôi từ phía sau, cũng bắt chước cái giọng nũng nịu của thằng bé

-Sao Ly... anh hối hận rồi, biết vậy thì chúng ta đã sinh một tiểu công chúa...

Tôi gõ vào đầu anh một cái rõ đau

-Mới đầu ai nằng nặc đòi con trai hử?

Chồng tôi cười khúc khích rồi lại bảo

-Là anh sai. Bây giờ sửa chữa chưa muộn mà... Chúng ta sinh thêm một đứa con gái đi!

Vâng. Chuyện sau đó thì có thể tưởng tượng được. Chồng của tôi dù gì cũng là một lãnh tướng. Thao lược và mưu mô anh đều giỏi cả. Không có gì là không theo đúng ý Ngạn Luật...

Khoảng 9 tháng sau, trên trang bìa tờ tin tức quốc gia đang hình ảnh Công Nương Viễn Xuyên bế đứa con gái thứ 2. Trong bài phỏng vấn ngắn, phóng viên đưa micro cho Quận Mã đại nhân

-Xin hỏi Ngài, bí quyết để có cuộc sống tròn đầy và hạnh phúc của những gia đình Hoàng tộc là thế nào?

Vị đại nhân trong quân phục trang trọng thản nhiên đáp

-Cái đó binh pháp gọi là: “Đánh nhanh rút gọn”!

*Treo ảnh

Câu chuyện này xảy ra trước khi Hàn Nghị chào đời. Một buổi chiều rảnh rỗi tôi dạo quanh lâu đài và tình cờ đi vào phòng tranh. Đây là một gian phòng rất rộng nằm ở tầng 2. Tất cả chân dung lớn của nhiều thế hệ Liêu tộc đều đặt ở đây theo thứ tự thời gian. Tôi đi qua một lượt, điểm lại những gương mặt quý tộc của 6 đời nhà chồng. Họ đều có một điểm chung: sang trọng và kiêu hãnh. Tôi nán lại một chút để nhìn bức ảnh mới nhất có dòng ghi chú thật dài: “Công nương Trường Thịnh Viễn Xuyên-Phu nhân Liêu tộc đời thứ 6. Ảnh vẽ bởi danh họa K với tấm lòng ngưỡng mộ sâu sắc”. Tôi phát hiện mình thật khác xa với họ hàng nhà chồng. Vẫn là mái tóc xoăn kiểu hoàng gia, bộ váy đồ sộ rườm rà thế nhưng khuôn mặt chưa mất đi vẻ non nớt của một “phu nhân” 20 tuổi, trông y như một đứa con nít học đòi làm người lớn. Ngại chết đi được, tôi thầm nhủ chờ khi mình già dặn hơn sẽ cho họa sĩ tới vẽ lại, làm sao cho ngang tầm với những quý bà đoan trang, chững chạc ở đây. Tiếp đó tôi nhìn ảnh chồng đặt cạnh bên, cặp mắt lập tức sáng rõ lên. Oai phong quá, đỉnh đạc quá, đẹp giai quá... chết mất đi thôi! Tôi nhìn không chớp mắt, miệng hơi há ra, không biết có chảy nước dãi hay không!? Nếu nhìn dưới góc độ con người thì tôi là fan hâm mộ cuồng nhiệt của thần tượng ông chồng. Nhìn dưới góc độ động vật thì tôi là con chó đang khoái chí vẫy đuôi, chồm hai chân trước lên bức ảnh và le lưỡi liếm một cách thèm thuồng!!!!??

Xấu hổ quá, tôi muốn đào một cái hố rồi chui xuống. Ở lâu trong cái này hóa ra mình đã bị lây bệnh dè.

Tôi run rẩy rời mắt đi chỗ khác, còn nhìn nữa chắc là khó sống sót. Lúc này tôi mới chợt nhận ra một mảng tường lớn trống Trãi ở kế bên. Thì ra tất cả tranh trong phòng đã được xếp lại gần nhau hơn, cuối cùng dư ra một khoảng trống khá rộng. Lần trước tới đây thì mọi thứ vẫn bình thường, xem ra là do Ngạn Luật làm rồi. Tại sao vậy nhỉ? Tôi ôm một bụng hoài nghi mãi cho tới đêm hôm đó mới hỏi chồng:

-Anh à, có phải anh cho dời tranh trong phòng ảnh đi không?

Ngạn Luật đang nhắm mắt, mơ màng sắp ngủ, chỉ ừ một tiếng xác nhận. Tôi lại hỏi tiếp

-Tại sao vậy? Treo đều ra thì đẹp hơn mà. Tự nhiên để một khoảng trống trơn kì cục quá!

Lần này thì Ngạn Luật mở mắt, xoay người nằm nghiêng nhìn thẳng vào mặt tôi

-Là vì anh muốn chừa chỗ.

-Chừa chỗ gì?

Tôi vẫn chưa kịp hiểu. Ngạn Luật cười cười búng vào chóp mũi của tôi

-Đương nhiên là chừa chỗ treo thêm ảnh của con chúng ra rồi!

Lúc này tôi mới ồ lên một tiếng. Chồng tôi chu đáo làm sao. Ý mà khoang đã... có cái gì đó không hợp lý lắm...

-Nhưng... sao mà anh chừa nhiều quá vậy?

Ngạn Luật nhìn vào mặt tôi nói rành rọt từng chữ

-Bởi vậy nên em phải phấn đấu nhiều hơn. Làm sao để lấp đầy hết khoảng tường đó là được!

Tôi hoảng hồn nhìn ngôi sao bay lòng vòng trên đầu

-Anh nói giỡn... cả một mảng tường lớn làm sao mà... bộ anh tính thành lập một đội bóng sao?

Ngạn Luật cười hồn nhiên, xoa đầu tôi

-Làm gì dữ vậy, chỉ cần cho anh một SNSD và một Suju là đủ rồi!

Tôi bắt đầu làm phép tính: SNSD=9, SUJU=9, 9+9=....

Sau khi hoàn thành phép cộng tôi mới sực nhớ một đôi bóng chỉ cần 11 người trên sân. Oh my God! Tôi đỏ bừng mặt chộp lấy cái gối trùm trị lão chồng

-Anh tưởng em là gà mái vàng đẻ trứng sao???

Ngạn Luật không chống cự, mặc tôi đánh, chỉ ôm bụng cười. Một lúc sau khi tôi thấm mệt thì Ngạn Luật lại lợi dụng kéo tôi nằm vào lòng anh, vuốt tóc dỗ dành

-Mệt rồi phải không? Thôi ngủ đi nào, gà mái vàng của anh!

57. Chương 57: Phải Gọi Là Gì?

Warning: H+ (Bạn nào theo chủ nghĩa trong sáng thì vui lòng rời khỏi trang này, nếu chẳng may phần bên dưới làm sai lệch cảm nhận của bạn về toàn bộ câu chuyện thì mình không chịu trách nhiệm.)

Tôi giống như bao bà vợ trên đời, luôn cảm thấy buồn khi chồng đi công tác xa. Tuy nhiên, không giống như nhiều bà vợ trên đời, tôi rất sợ khi ông chồng đi công tác về.

Anh là một vị tướng, mỗi lần đi đâu đều là thực hiện một chương trình quân sự hãn hoi. Mà chắc chắn sẽ đến vùng cửa ải, biên thùy không thì cũng là nơi rừng sâu nước độc... tóm lại là một nơi không an toàn đối với phụ nữ. Do lẽ đó, Ngạn Luật chẳng bao giờ để tôi đi cùng. Mỗi lần đi xa, ít thì 1, 2 tháng, lâu thì 5,6 tháng. Tôi không khác gì bà thiếu phụ ngày ngày ôm con chờ chồng.

Ấy thế mà lúc nghe tin anh sắp về tôi lại bắt đầu đi tới đi lui trong phòng, không ngừng lo lắng. Giống y như cô vợ ngoại tình, biết chồng sắp về thì lo nhân tình bại lộ.

Than ôi, đừng có nghi oan cho tôi thế chứ. Tôi chính là tiêu biểu cho những bà vợ chung thủy nhất vương quốc! Cái tôi lo ở đây là... nói thế nào nhỉ? Lão chồng của tôi là con cáo à không, phải gọi là con sói già! Sói ta đi vắng mấy tháng trời cho nên lúc về vô cùng “đói”. Còn tôi là con cừ non thơm ngon, đang ở sẵn trong hang chờ sói!?

Thật lòng thì tôi thích bị “ăn” nhưng sâu thẳm bên trong cái nội tâm cừ phức tạp thì nhiều phần lo sợ. Sói ta đói lắm, chắc chắn không nhẹ tay! Phải tính kế, tính kế thôi...

-Nói là mình đang trong thời kì “đèn đỏ”: Không được, sói nhớ dai lắm mà lão từng là giáo viên dạy toán nữa!

-Nói là bị bệnh: lão sẽ gọi bác sĩ tới khám ngay!

-Bỏ thuốc ngủ vào đồ uống cho sói: thử rồi, chỉ có tác dụng tới nửa đêm

-Chơi đòn tâm lý: “Em vừa xem bói, quẻ nói hôm nay là ngày tối kị, nhật nguyệt bất đồng, chuyện giường chiếu nên hoãn lại!”. Sói đáp: “Là ông thầy bói nào? Anh sẽ cho xét giấy hành nghề rồi quăng lão vào tù!”

-Viện cớ thể chất yếu: “Hôm qua vừa đi đánh tennis với mấy người bạn, toàn thân ê ẩm, đi còn không nổi!”. Sói đáp: “Không sao, đi không được thì anh sẽ bế. Ê ẩm thì anh xoa!” (chịu hết nổi T.T)

Cả buổi sáng không tìm ra lý do thỏa đáng nào, tôi khóc thầm trong lòng nghĩ kì này mình tiêu thật rồi. Vâng, mọi chuyện y như dự đoán. Sau bữa cơm tối, người hầu nhanh chóng dọn dẹp. Anh giục hai đứa trẻ đi ngủ sớm hơn thường lệ. Bọn nhóc nhăn nhó vì mấy tháng không có bố vẫn được chơi tới 10 giờ. Thế rồi nhíp sống trong ngày kết thúc sớm hơn mọi khi. Tôi nhanh chân chuồn vào thư phòng. Chỉ một lát đã thấy anh đứng thoải mái khoanh tay, tựa đầu vào cánh cửa

-Liêu phu nhân, bà đang làm gì thế?

Tôi quay mặt về phía kệ sách, làm bộ tìm kiếm và cười tươi tỉnh

-Dạo này em hay nghiên cứu về thuyết tiến hóa của Menden. Hồi trước chỉ học sơ thấy nhàm chán bay giờ sẵn tiện có nhiều sách, đọc lại thấy rất hay! Em đang cố gắng trao dồi tri thức, sớm trở thành một Công Nương uyên bác của hoàng tộc!

Nói xong thì tôi phát hiện cáo già đã giờ vượt ra. Anh chống hai bàn tay lên kệ sách, tôi như con tàu mắc kẹt giữa cái gọng kiềm ấy.

-Vậy sao? Thế để anh kiểm tra xem. Học thuyết tiên hóa Menden công bố năm nào?

Tôi ú ớ

-Ah... thế kỉ 18 nhỉ?

-Sai. Năm 1866, thế kỉ 19

-Vậy Menden làm thí nghiệm trên đối tượng nào?

Tôi chợt nhớ ra

-Ruồi giấm!

-Sai, là đậu Hà Lan. Thế đơn giản hơn, Menden làm nghề gì?

-Là nhà sinh vật học, chắc là một giáo sư rồi!

-Không đúng. Là linh mục! Câu đơn giản nhất: Menden là đàn ông hay đàn bà?

Lần này thì tôi khẳng định

-Đàn ông!

Ngạn Luật nhìn tôi soi mói

-Thật không? Đây có phải câu trả lời cuối cùng của bạn?

Tôi ngu ngơ nhìn về mặt nghiêm khắc của anh. Sao? Lại sai rồi sao? Tôi bắt đầu thấy hoài nghi về trí nhớ của mình cuối cùng rụt rè hỏi

-Ồ... không phải hả? À hóa ra là phụ nữ, em nhớ nhầm thôi!

Ngạn Luật đột nhiên búng ngón tay

-Lại sai, Menden là đàn ông!

Tôi phát hiện mình vừa bị lừa liền la lên

-Anh chơi xấu! Lúc nãy em nói là đàn ông còn gì???

-Nhưng chính em tự thay đổi đáp án. Rõ ràng là không biết gì hết!

Tôi ú ớ không thể biện minh gì thêm. Giọng nói của anh âm u như vọng lên từ lòng đất

-Nói xem, phải phạt em thế nào đây?

Tôi sợ sệt, quyết định thành thật nhận lỗi

-Em sai rồi, xin lỗi mà!!! Em sẽ chép 100 lần câu “Em hứa sẽ không nói dối nữa!”

Giống như hồi còn là học sinh cấp 1, tôi nhìn thẳng vào mắt anh, thể hiện sự chân thành, cũng ráng tỏ ra ngoan hiền một chút. Thế rồi không như dự đoán, Ngạn Luật đột nhiên hôn lên môi tôi, đúng hơn là ngấu nghiến. Tôi bị đẩy vào kệ sách, làm cái kệ rung lên, vài quyển rơi ngay xuống đất. “Xong rồi, sói đã hành động thật rồi!” Tôi bối rối vịn lấy cánh tay anh, thấy đầu óc mụ mị tức thì. Giữa một khoảng ngừng ngắn ngủi, Ngạn Luật thâm thì

-Cái này là em cố tình quyến rũ anh!

Tôi tức giận gân cổ cãi

-Vừa ăn cướp vừa la làng!

Ngạn Luật cười tà

-Anh nói thật. Em không tự mình nhìn gương đi. Đôi mắt lúc này là sao hả? Như là loài thủy yêu, như muốn nói: “Lại đây! Ăn em đi!”

Tôi trợn mắt không tin nổi cái đức ông chồng. Một lời buộc tội vô căn cứ và phi lý hết sức. Thế nhưng không có quan tòa, không có luật sư biện hộ. Tôi chẳng nói được lời nào minh oan ình thì đã tiếp tục bị “đàn áp”. Quy luật của tự nhiên “kẻ mạnh là kẻ thắng”, tôi không còn cách nào khác là chấp nhận số phận.

Phải công nhận chồng tôi rất đa tài. Thao lược quan sự giỏi mà chuyện này cũng giỏi. Tôi bị anh dìm xuống dòng nước ái tình, mơ mơ không còn biết gì hết. Những cử chỉ dứt khoát và nồng nàn... Thư phòng vốn là nơi học tập làm việc, chưa kể ở đây còn trưng vài tấm ảnh của ông bà. Nay con cháu làm ô uế nơi này. Lạy chúa, mô phật, Amen... cháu dâu không có tội, cháu cũng là người bị hại!

Ngạn Luật không có một chút bận tâm về địa điểm “hành nghề” của mình, chưa chi anh đã tìm ra cách tháo hết hàng dây nịt rắc rối phía sau lưng tôi. Cái váy đẹp thế là xong nhiệm vụ. Tôi đã nằm dài trên sàn, để làn môi ai kia muốn hôn ở đâu thì hôn. Nhưng tôi vẫn còn một chút tỉnh táo để nhắc nhở:

-Ngạn Luật, em thích cái giường hơn, sàn nhà rất lạnh!

Nói xong cả tôi và anh đều bật cười. Câu này quen quá, một lần nào đó, trong ngôi nhà nào đó, tôi cũng đã nói y như thế. Ngạn Luật nhanh chóng bế tôi lên. Tôi cũng nhanh không kém chộp lấy váy áo đã rơi rớt lại. Nếu để người quét dọn trông thấy không biết phải giấu mặt vào đâu. Anh đi ra khỏi phòng, đúng hơn là chạy ra khỏi phòng quay về đứng tổ ấm riêng tư của hai người. Anh đặt tôi xuống giường, không, là ném xuống giường. Sau đó thì mới nhớ ra, đưa tay tự cởi áo. Anh đã giải quyết cái váy của tôi nhanh gọn nhưng sao chỉ có mấy cái khuy mà lại vụng về thế? Tôi vừa muốn cười vừa muốn trêu anh. Thôi thì tốt bụng một chút, tôi đưa tay giúp anh nhẹ nhàng tháo cúc áo ra. Ngạn Luật sững lại một lúc rồi mỉm cười vén tóc tôi sang một bên, cẩn nhẹ vào vành tai

-Em đó, tiếp tục khiêu khích anh mà...

Tôi không thềm cãi, kiêu hãnh bảo

-Em là quân tử, không chấp tiểu nhân!

Ngạn Luật tiếp tục cười, tiếp tục đùa bỡn. Khi cả hai thực sự dính chặt lấy nhau thì chỉ có cảm xúc mê mê và tình yêu cháy bỏng là hiện hữu. Bên cạnh những quan tâm hằng ngày, những lời thương nhớ trực tiếp nói ra thì những lúc thế này là khi chúng tôi thể hiện rõ nhất tình cảm của mình. Chồng tôi hay than phiền rằng tôi rất ồn ào và khiến anh không tập trung được. Tôi cũng không phủ nhận điều đó. Có lẽ là một phản ứng tự nhiên của hệ thần kinh. Khi chìm đắm vào dục vọng, tôi chỉ nhớ tới mình anh và chỉ gọi mãi tên anh

-N...Ngạn Luật...uhm... Nghị Hàn... Thần Phong... Jap... Japkong Tuadekep... uhm...

Tôi lẩm bẩm mãi những cái tên, không thể thống nhất được. Một lần anh phát bực, phải dừng lại, bóp lấy cằm tôi

-Công nương điện hạ! Rốt cuộc nàng muốn gọi ta là cái gì hả, một tên thôi!

Tôi mơ màng nhìn vào đôi mắt hoang dại, cảm bị siết chặt nhưng không đau, anh ấy không bao giờ để tôi đau.

-Em không biết... Ngạn Luật... Nghị Hàn... sao tên nào cũng đẹp?

Vì câu trả lời này mà anh bật cười, buông tay ra lại càng chôn sâu chính mình vào cơ thể tôi hơn. Lúc lâu, anh thỏa mãn nằm xuống, để tôi lấy thân anh làm giường. Ngạn Luật ôm chặt lấy tôi, hôn những ngón tay tôi và bảo

-Không cần phân biệt tên nào hết. Tất cả đều là của em, Ngạn Luật, Nghị Hàn, Japkong hay Thần Phong giờ đều là chồng em. Là của em, của em...

Tôi chưa khi nào thấy anh dịu dàng đến vậy. Người ta nói đàn ông có niềm kiêu hãnh rất cao, không thích bị coi là sở hữu của bất kì ai, nhất là phụ nữ. Ấy thế là ông chồng này tình nguyện trở thành “của tôi”. Nhiều lúc tôi buộc miệng hỏi: “Người như anh, cái gì cũng tốt từ ngoại tình, tính cách, sự nghiệp, danh thế... tại sao anh lại thuộc về em?” Trả lời tôi, Ngạn Luật luôn mỉm cười “Đừng có nói như thế, chính anh phải cảm ơn trời vì cưới được một Công Nương sáng giá của Hoàng tộc ấy chứ!” Tôi hiểu rằng anh không muốn tôi đánh giá mình thấp kém. Nhưng thực sự tôi không có gì hết trừ một may mắn được sinh ra bởi bà mẹ phi tần. Có hai điều tôi mãi mãi nhớ ơn mẹ: thứ nhất vì bà đã cho tôi tồn tại trên đời này, thứ hai vì bà đã đem anh đến với tôi.

Trong một niềm hạnh phúc khó tả, tôi vùi mặt vào vòm ngực rộng của anh, ngủ giấc ngủ bình yên nhất.

*Ngài Quận Mã dạy con

Chúng tôi đặt tên cho con gái là Liêu Minh Châu, dựa theo tên thật Dạ Trân của chị chồng. Nghe tin này hoàng hậu Vanya tỏ ra rất vui, còn hứa sẽ đến thăm hai cháu vào một ngày không xa. Chúng tôi thường xuyên gửi ảnh hai đứa nhỏ đến Vaiza cho chị.

Tôi rất hạnh phúc về hai thiên thần xinh xắn của mình. Tuy nhiên chuyện dạy dỗ chúng là điều khiến tôi mệt mỏi nhất. Bọn trẻ học rất nhanh nhưng chính vì thế mà mọi cái xấu đều thấm vào đầu chúng dễ dàng.

Một ngày nọ, có vài người bà con xa bên chồng đến thăm. Tôi bế con gái Minh Châu mới 5 tuổi ra chào khách. Cô bé con cột hai chùm tóc nhỏ xinh xắn lễ phép khoanh tay thưa rồi tự mình bập bẹ giới thiệu

-Con tên là Liêu Minh Châu, năm nay tròn 5 tuổi, nặng 19 kg, cao 110 cm và chưa có bạn trai!

Thế là cả phòng khách im phăng phắc, ai nấy há mồm, cảm rớt xuống đất bộp bộp. Tôi xấu hổ tới nỗi ôm ngay con bé chạy đi điện thoại cho chồng

-Anh xem! Con gái anh mới gần năm tuổi mà đòi có bạn trai. Con cái họ Liêu nhà anh là thế đó! Anh xử lý chuyện này làm sao hả???

Chồng tôi cười đáp

-Thôi nào, phu nhân bớt giận, đưa điện thoại anh sẽ dạy dỗ nó cho em.

Tôi đưa điện thoại cho con gái nhưng vẫn cố ý ghé sát tai xem anh sẽ giáo huấn con bé thế nào.

-Alô, papa...

-Công chúa nhỏ, con hư quá nhé, lại làm mẹ giận rồi... Lần sau không được giới thiệu với mọi người như thế. Chưa có bạn trai thì cứ giữ trong lòng rồi từ từ đi tìm chứ đừng khoe ra. Ba hứa sẽ tìm bạn trai thật xứng với con, thế nào?

Cặp mắt sáng giống hệt Ngạn Luật chợt mở to ra thích thú

-Papa nhớ nhé, papa hứa rồi nhé! Minh Châu muốn một người cao lớn có thể cõng con trên vai như papa!

-Tuân lệnh thưa công chúa điện hạ!

Thế rồi con bé cười khúc khích gác máy. Tôi trần trối nhìn đứa con gái lon ton chạy đi, thật muốn bay ngay đến doanh trại, tóm cổ anh mà hỏi: “Ngài Quận Mã, thật ra ngài muốn dạy con hay muốn làm hư nó???”

58. Chương 58: Thế Giới Nội Tâm Của Ngạn Luật

Tôi biết rằng mình có một lai lịch rất phức tạp.

Nhìn chung thì cuộc đời tôi giống như một cuốn phim chia thành ba phần.

Phần 1 là trước năm tôi 11 tuổi. Nói thật thì tôi không còn nhớ rõ lắm, chỉ biết rằng mình đã sống trong một lâu đài thật rộng, thật cao. Trong nhà có rất nhiều người và tất cả cũng chia làm hai phe: một phe

luôn kính cẩn gọi thẳng nhóc như tôi là đại thiếu gia, một phe luôn nhìn tôi bằng ánh mắt nghiêm khắc. Tôi nhớ mình có một người cha mà mỗi lần nói chuyện với tôi sẽ bắt đầu bằng câu: “Con không được quên mình là tôn tử duy nhất của dòng họ Liêu...” Ông chưa bao giờ có cử chỉ ôm ấp và cách ông đối xử với tôi như thể tôi là một người trưởng thành. Có lẽ cha tôi kì vọng rất nhiều, có lẽ ông muốn tôi phải thật cứng cáp chứng chạc. Tôi cũng không rõ người cha này có dành tí yêu thương nào ình hay đơn giản là ông ấy “yêu” gia tộc nhiều hơn. Tuổi thơ của tôi chỉ quanh quẩn với hai cô bé: một là chị gái cùng cha khác mẹ Liêu Dạ Trân, hai là công chúa Trường Thịnh Thiên Dĩ Linh cứ hai ngày một lần lại đòi tới Liêu phủ. Tôi nghe nói mình và cô công chúa này có hôn ước, nhưng “hôn ước” là cái gì thì tôi không rõ. Dĩ Linh là một người bạn chơi khá được nhưng cô bé mắc căn bệnh lạ là hay lo xa, mỗi ngày đều nhắc nhở tôi một câu: “Phong thiếu gia, sau này chúng ta lớn cậu phải cưới mình nhé, không được thích người khác đâu đấy!” Tôi gật đầu và mỉm cười hết sức ngây thơ. Thật lòng thì tôi rất mến Dĩ Linh, một đứa trẻ hoạt bát, lạnh lợi thông minh. Có thể gọi cô bé đó là “mối tình đầu” của tôi...

Và rồi một biến cố không may xảy đến. Tôi và người chị gái bị bắt cóc. Đây cũng là một kí ức gây ám ảnh trong suốt khoảng đời còn lại của tôi. Năm đó tôi tròn 10 tuổi, đã ném trái cảm giác bị nhét trong bao bố và hòng súng lạnh lẽo tì vào trán. Chỉ thêm hai giây nữa thôi, cuộc đời tôi sẽ dừng ở đây. Nhưng chắc là ông trời thấy thương tiếc ột sinh linh chưa kịp trưởng thành mà giúp tôi thoát chết trong gang tấc. Sau sự việc đó tôi bị cha gửi đi phương xa. Chuyến bay rất khẩn cấp làm tôi chẳng có thì giờ nói tạm biệt với mẹ. “Người mẹ” mà tôi nhắc tới chính là người phụ nữ yếu ớt suốt ngày nằm trên giường và thường xuyên ho ra máu.

Phần 2 là từ năm 11 tuổi đến năm 25 tuổi. Khoảng thời gian này tôi sống ở vương quốc Vaiza. Nơi ở của tôi mà một ngôi nhà lớn nằm trong ốc đảo. So với những căn nhà khác thì được đánh giá là giàu có, sang trọng nhưng so với Liêu phủ nó chẳng bằng cái móng tay. Người ở đây có cách sống rất dễ chịu. Bà ngoại nuôi không như cha, không hề nghiêm khắc quá đáng với tôi, cũng không xem tôi là người lớn. Bà đặt cho tôi cái tên mới: Japkong Tuadekep. Bà thay cha giáo dục tôi theo một phương pháp hoàn toàn khác. Ngày trước tôi luôn bị ép buộc phải học và thời khóa biểu cũng không do người ta sắp xếp. Còn bây giờ tôi có thể thoải mái lựa chọn, muốn học thì học, muốn chơi thì chơi. Mỗi tối bà hay gọi tôi vào phòng, nhờ tôi đọc báo cho bà nghe. Trước khi ngủ, bà lại nói với tôi vài ba câu đại loại là nhắc nhở rằng bây giờ tôi là người Vaiza, không thể để ai biết tên thật của tôi, tôi phải cố gắng trở thành một thanh niên xuất sắc để được Đức vua chú ý, bà hy vọng tôi sẽ làm rạng danh dòng họ Tuadekep. Cũng là cái kiểu kì vọng như cha tôi nhưng bà ngoại nuôi không tạo cho tôi nhiều áp lực. Bà gửi tôi vào cung điện cho Rtoania đại nhân. Ông chính là một bậc hiền triết rất được hoàng gia xem trọng. Tôi trở thành học trò cưng của thầy, bám theo thầy mọi lúc mọi nơi. Rtoania sớm nhìn ra một mầm tài năng trong con người tôi và vì thế ra sức đào tạo. Thầy lại cùng lúc nhồi nhét vào đầu tôi cái ý nghĩ: Tôi phải học tập thật xuất sắc để đem tài năng cống hiến cho vương quốc Vaiza, phục vụ triều đình Vaiza. Như thầy mong muốn, năm 15 tuổi tôi đã khiến nhà vua phải chú ý tới. Dưới sự dìu dắt, đào tạo của Hoàng đế chẳng mấy chốc tôi đã được mai giũa thành viên ngọc sáng. Cũng trong giai đoạn này tôi bắt ngờ hát hiện ra thân thể thật sự của mình. Đó là một lần cha tôi không hiểu vì sao lặng lẽ tới tận Vaiza. Tôi từ cung điện về thăm bà ngoại nuôi mà không thông báo trước. Cũng nhờ vậy mà tình cờ nghe được cuộc cãi vã này:

-Japkong bây giờ không phải Liêu Thần Phong! Thăng nhỏ là con cháu nhà này, là thần dân nước này! Anh đừng mơ tưởng sẽ đem nó trở về...

-Nhạc mẫu à, từ đầu chúng ta đã thỏa thuận là con chỉ gửi Phong đến nhờ mẹ chăm sóc, nó là người thừa kế duy nhất của nhà họ Liêu, làm sao vô duyên vô cớ có thể chối bỏ thân phận!

Bà ngoại nuôi giận dữ đập tay vào bàn

-Anh im đi! Còn dám nói thừa kế với thiếu kẻ gì! Anh đã lừa dối nó từ suốt mười mấy năm nay. Con gái tôi vì anh mà bỏ nhà đi, làm vợ bé không danh không phận. Vậy mà anh còn nở lòng tước đoạt của nó quyền làm mẹ. Japkong là cháu ruột của tôi, tôi sẽ không để ai lợi dụng hay hãm hại nó. Anh cũng nào có yêu thương gì thằng bé. Anh đã giết chết nó 16 năm trước rồi, gán cho nó cái tên không thuộc về nó, bắt nó sống cuộc đời không phải của nó! Cái ngày mẹ ruột nó mất, anh cũng không nói một tiếng, nó không được nhỏ một giọt nước mắt cho người sinh thành ra nó... Anh làm như vậy có phải thất rất tội lỗi không???

-Con biết tội của con, nhưng mẹ à... thật sự con không thể mất Nghị Hàn. Bây giờ nó đã là Liêu Thần

Phong, cả thế giới biết nó là Liêu Thần Phong, vợ con cũng đồng ý để nó mang cái tên đó. Con đã bỏ bao công sức để bảo vệ thằng bé, gửi tới đây ẹ cũng vì muốn nó an toàn. Nghị Hàn không thuộc về nơi này, nó có một sứ mệnh đối với Trường Thịnh Thiên quốc, nó là con dân của đất nước đó!

-Thôi ngay cái luận biện xảo trá của anh đi! Cút khỏi tầm mắt tôi ngay! Sáu năm nay tôi nuôi nấng thằng bé, hoàng gia Vaiza đào tạo thằng bé, nó ăn lương thực ở đây, uống nước ở đây, nói tiếng ở đây... nó là niềm tự hào của dòng họ Tuadekep, là nhân tài của đất nước Vaiza, là đứa cháu ngoại cưng nhất của tôi. Tôi không cho phép anh mang nó đi đâu hết! Hoặc bây giờ anh ra khỏi đây hoặc tôi sẽ gọi quân đội tới tổng anh đi!

Suốt cuộc nói chuyện này tôi đã nghe hết cả. Đứng phía sau vách tường mà cảm thấy mặt tường đang nứt rạn. Tôi là ai? Tôi sống trên đời vì cái gì? Mọi người đều muốn giành lấy tôi. Cha cần tôi vì ông ấy không muốn dòng họ Liêu tuyệt tự. Bà ngoại cần tôi vì muốn làm rạng danh nhà Tuadekep. Rtoania nhận tôi làm học trò vì tôi sẽ không làm ông xấu mặt. Nhà vua coi trọng tôi vì mai sau tôi sẽ thành tôi tớ trung thành của ông ta! Tóm lại là vì tôi mang tới lợi ích cho người khác. Vì cái lợi ích đó mà tôi không được sống bằng tên thật của mình. Hóa ra người em trai đã chết 16 năm trước không phải ai khác chính là tôi. Hóa ra người dì ngày trước thường cho tôi bánh, thường ôm tôi vào lòng, thường lấy khăn tay lau mặt cho tôi, thường vuốt soa mỗi khi tôi bị ngã mới là MẸ RUỘT. Suốt đời tôi cho tới giờ chỉ khóc 3 lần:

Lần đầu là khi chào đời

Lần hai là khi bị bắt cóc

Và lần 3 là khi biết người mẹ ruột của mình...

Ngày đó tôi mến bà nhưng không dành cho bà tình cảm của người con, tôi biết bà chỉ là mẹ hai, so với người mẹ giả kia, tôi đã không yêu bà hết lòng. Khi nghe tin bà qua đời, tôi chỉ thấy tiên tiếu một người phụ nữ hiền lành và tốt bụng. Nếu biết là mẹ đã mất, nếu biết mình chưa lần nào gọi mẹ là “mẹ”,... tôi sẽ không vô tâm như thế. Ngày hôm đó là lần đầu tôi nghĩ tới cách kết thúc cuộc đời mình. Tôi hận cha, thực sự thù hận ông. Tôi có thể tha thứ cho việc ông bóp méo thân phận của mình, có thể tha thứ cho sự hững hờ vô cảm của ông, có thể tha thứ cho sự tham lam chiếm đoạt nhưng tuyệt đối không bao giờ quên ông đã tách tôi ra khỏi mẹ như thế nào, không bao giờ quên cái chết bức rức không yên lòng của bà. Tôi biết mình vô tình đã thành đứa con bất hiếu...

Sau ngày đó, tôi bỏ đi mất biệt mấy tháng trời. Hoàng đế Vaiza băng hà, thái tử lên ngôi, chị gái ruột của tôi thành Hoàng hậu. Thật là dồn dập, thật là không ngờ! Tôi quyết định trở về bên cạnh chị. Bây giờ chỉ còn lại mỗi chị là tôi thấy gần gũi nhất. Chị yêu mến tôi chỉ vì tình cảm ruột rà chứ không phải một lợi ích cụ thể nào. Chị là chị gái cùng chung người mẹ với tôi, một người thân nữa mà mẹ để lại trên đời cho tôi.

Từ đó, tôi giấu hết những phiền muộn trong lòng, tôi sống hết mình vì chị, cống hiến cho vương quốc mà chị là Hoàng hậu. Cuộc sống cứ như thế cho tới năm tôi bước sang tuổi 21. Ở độ tuổi này tôi đã tìm được chỗ đứng vững chắc trong triều đình Vaiza. Rồi cuộc gặp gỡ đầy duyên phận đã khiến tôi nhìn thấy nàng-công chúa Seliana trong chiếc lồng chim. Đó là lần đầu trái tim tuổi trẻ của tôi biết rung động. Nếu Dĩ Linh là “mối tình đầu” thì Seliana là “mối tình nhiều kỷ niệm”. Tôi đã nghĩ mình sẽ đem lại hạnh phúc cho nàng, tôi đã nghĩ mình sẽ dành trọn đời còn lại bảo vệ nàng. Ấy thế mà cuối cùng tôi đã bỏ rơi Seliana. Đến bây giờ nhớ lại tim tôi vẫn còn đau lắm. Có lẽ từ sau trong tâm khảm tôi từng yêu Seliana, một thứ tình yêu như là đạo đức, thật nhẹ nhàng và lý trí. Iếp này đúng là tôi đã nợ Seliana rất nhiều, tôi có tội với nàng công chúa ấy. Biết làm sao được, vì ông trời đã định cuộc đời tôi phải dành ột người con gái khác.

Năm tôi 25 tuổi, phần 3 của cuốn phim bắt đầu. Ngày hôm đó áo cưới đã đem đến tận Hoàng Cung. Tôi mặc thử bộ lễ phục rực rỡ và nhìn mình trong gương. Phải, tôi sắp kết hôn, sắp xây dựng một gia đình. Tôi sẽ luôn bảo vệ nàng, không đi theo vết xe đổ của cha. Suốt mấy năm nay cha tôi không ngừng thúc giục tôi trở về và tôi cũng năm lần bảy lượt kiên quyết từ chối. Không có lý do gì để tôi xa rời nơi này, nhất là cô dâu xinh đẹp tuyệt trần của mình. Trường Thịnh Thiên quốc không có can dự gì đến cuộc đời tôi nữa, người cha trên danh nghĩa tôi thù hận không hết lấy đâu mà yêu thương. Tôi chỉ thấy tương lai mình ở Vaiza, ở người vợ sắp cưới và ở vùng đất Gemjava mà tôi sẽ làm Hoàng đế. Tôi muốn xây dựng một vương quốc cường phú bằng bàn tay và khối óc, tôi muốn cho Seliana một cuộc đời như mơ, tôi muốn cha biết rằng tôi không phải con rối trong tay ông. Thư đưa tới Hoàng cung đúng lúc tôi đang thử áo cưới. Một lá thư

xa lạ từ đất nước bên kia đại dương. Phong thư màu vàng nhẹ đơn điệu. Tôi phẩy tay cho đám hầu cận lui ra ngoài. Vẫn còn mặc hỷ phục, tôi ngồi xuống ghế chậm chậm mở thư ra xem. Một bức ảnh vô tình rơi xuống đất. Tôi chần chừ nhặt nó lên, quay mặt ảnh ra xem. Đó là lần đầu tôi nhìn thấy em. Một cô bé vai đeo cặp sách, tóc đen nhánh tết hai bím thật xinh, cặp mắt to tròn hoàn toàn vô tư, cái miệng nhỏ tươi cười rực rỡ như màu nắng. Lá thư là của mẹ cô bé gái đó. Bà là Vương phi Dương Mỹ Thụy vốn đã biệt tích từ nhiều năm nay. Lá thư không ngắn không dài như tôi tin nó có một sức mạnh đặc biệt. Vài dòng viết tay ngắn ngủi đã kéo tôi ra khỏi Vaiza, ra khỏi kế hoạch tương lai tuyệt vời mà mình đã định. Tôi đốt lá thư sau khi đọc như yêu cầu của người viết nhưng từng câu, từng chữ vẫn in đậm trong đầu:

“Cậu và tôi không có bất cứ ràng buộc nào với nhau. Nhưng cậu và con gái tôi là mối nhân duyên mà trời định. Cậu phải quay về, phải bảo vệ nó, phải yêu thương nó. Chỉ có con bé mới là định mệnh dành cho cậu. Nó là công chúa cành vàng lá ngọc nhưng cũng là một cô bé rất bình thường. Nó thích ăn kem, dễ bị cảm vào mùa đông, thích nhõng nhẽo và sống rất tình cảm. Cứ từ từ khám phá sự thú vị của con bé. Cậu có tin không nếu tôi nói sau này nó chính là người cậu yêu say đắm?”

Quay về ngay, không được trì hoãn thêm phút nào... Tôi sắp xa rời thế giới này, tôi đem báu vật của mình giao lại cho cậu.

Với tư cách là người mẹ, tôi van xin cậu cho Sao Ly một cuộc sống bình an.

Với tư cách là Vương phi, tôi ra lệnh cậu bảo vệ Nữ Hoàng tương lai.

Với tư cách là người nhìn thấy định mệnh, tôi khuyên cậu không nên làm trái lẽ trời.

Với tư cách là nhạc mẫu tương lai, tôi chấp nhận lời cảm ơn vì đã đem đến cho cậu người mà cậu yêu nhất trên đời!

Vĩnh biệt!

Dương Mỹ Thụy”

Đó là lá thư lạ lùng nhất thế giới. Ngày trước tôi từng nghĩ nó là một trò đùa. Bây giờ tôi biết rằng nó là lời nguyện của định mệnh. Người đàn bà đó tôi không cách nào hiểu nổi. Bà ấy có thể nhìn thấy tương lai? Thật đáng sợ khi mỗi câu mỗi từ đều là lời tiên tri không mảy may sai lệch. Tôi đã bảo với Sao Ly mẹ em là một vị thần thánh. Người phụ nữ bí ẩn gửi lá thư bí ẩn và tôi cũng làm theo nó một cách bí ẩn. Phải chăng trong thư có một câu thần chú làm tôi vội ngay áo cưới, chạy thẳng tới tìm Seliana nói lời tạm biệt. Tôi khởi hành trở về Trường Thịnh Thiên quốc ngay ngày hôm sau.

Em đứng một mình bên ngôi mộ mới đắp, bó huệ ôm ngang trước ngực. Hoa huệ trắng ngần, thơm phức nhưng không đẹp bằng bóng dáng nhỏ bé của em. Tôi nghĩ mình đã điên vì nhìn nhận một đứa trẻ tiểu học theo cách này. Lá thư đó ám ảnh tôi. Tôi vẫn luôn thắc mắc làm sao mình có thể nói yêu đương với một đứa trẻ như Sao Ly. Em cách tôi rất xa, cả về tuổi tác và lối sống. Em mới 11 tuổi, tôi 25 mất rồi. Vậy mà rốt cuộc tôi vẫn cứ y như lời tiên tri. Nếu Sao Ly có hỏi tôi yêu em khi nào, tôi sẽ bảo: “Đã yêu suốt những tháng ngày chờ em khôn lớn”.

Dĩ Linh là “mối tình đầu”, Seliana là “mối tình nhiều kỉ niệm” còn Sao Ly là thứ tình yêu không thể kiểm soát, một thứ tình khắc cốt ghi tâm, một thứ tình vượt ngoài lẽ hiểu biết của con người, một thứ tình đủ sâu nặng để tôi sống chết vì em. Ai đó bảo rằng tôi đang nói quá, cả tôi cũng không tin mình có thể yêu điên dại như thế!

Những năm tháng sau đó tôi có sự thay đổi lớn về cách sống cũng như suy nghĩ. Tôi bí mật liên lạc lại với cha. Ông mừng rỡ vô cùng khi biết tôi trở về và nhất là còn đang bên cạnh Công chúa. Tôi dần hiểu ra những nỗi khổn khổn mà ông gánh chịu. Thù hận cũng bị thông cảm và thương cảm xóa nhòa. Vị tướng quân Liêu Mã Bình oai phong lẫm liệt cũng không ít lần thân tàn ma dại vì tình. Tôi với ông tự nhiên gần lại nhau hơn. Cha con tôi phát hiện mình có nhiều điểm giống nhau. Người cha yêu đầu tiên không ai xa lạ chính là mẹ của Dĩ Linh. Ông yêu đơn phương và mãi mãi không được đáp lại. Sau đó thì hôn nhân chính trị đã gắn kết ông với người vợ đầu tiên. Không có tình thì cũng có nghĩa, dù sao bà ta cũng sinh cho ông một người thừa kế xấu số. Và người phụ nữ cuối cùng trong đời ông là mẹ tôi. Cha thừa nhận là mình đã làm khổ bà rất nhiều nhưng ông cũng yêu bà rất nhiều. Tôi đã không còn oán hận ông khi nhìn thấy những giọt nước mắt như chảy ra từ con tim.

Nói về Vương phi, cha tôi và bà ấy không có quan hệ mờ ám như lời đồn đại. Cha cũng như tôi, luôn cảm thấy điều gì đó phi thường ở bà ta. Có lẽ bà ấy mang một giác quan thứ 6 chăng? Người đứng sau viết kịch bản cho tình yêu của tôi và em chính là Dương Mỹ Thụy. Tôi muốn nói 2 lời cảm ơn tới bà ấy:

Thứ nhất, cảm ơn bà vì đã sinh ra một người con gái đẹp nhất thế gian

Thứ hai, cảm ơn bà vì đã tặng cho tôi cô con gái đó.

Tôi vẫn sẽ gọi bà là một thiên sứ, sức mạnh siêu nhiên của bà là dẫn dắt trái tim tôi đạt tới cảnh giới cuối cùng của lòng yêu thương!

59. Chương 59: Ngạn Luật Hóa Sói Như Thế Nào?

Trước tiên, tôi xin đính chính rằng mình tên là Liêu Nghị Hàn, cao 1m78, con nhà giàu, đẹp trai, thông minh, học giỏi (== tự tin thấy ớn!).

Ngoài ra, tôi còn là một đấng mày râu tâm sinh lý phát triển bình thường, đầu óc thời trai trẻ cũng vô cùng trong sáng! (thể về già thì đen thui à? >,>)

Quá trình “sói hóa” của tôi có lẽ bắt đầu từ năm 28 tuổi. Năm đó “em gái” Sao Ly lên lớp 8 và bắt đầu những dấu hiệu của một thiếu nữ trưởng thành. Tôi xin thề với trời đất là tôi sống rất lành mạnh, không rượu bia thuốc lá, không cờ bạc trai gái,... và tuyệt đối là không háo sắc!!!

“Em gái” thật là vô tư hồn nhiên, đến mấy chuyện con gái cũng đem ra nói với anh trai. May sao tôi là người vô cùng lý trí, hiển nhiên sẽ nhìn nhận sự việc bằng góc độ khoa học.

Tôi xin tiếp tục thề rằng tôi luôn luôn cố gắng “tẩy rửa” tâm hồn cho thanh bạch. Lâu lâu nghĩ đến một chuyện gì đó rồi tự nhiên lại lên chùa thắp hương xá mồi và lập đi lập lại rằng: “Mình là anh trai, Sao Ly là em gái”. Nhưng đối người cũng không thể dối lòng. Tôi biết chúng tôi không có quan hệ huyết thống và tôi biết em là phái nữ, tôi là phái nam. Quy luật của tự nhiên dù ở nơi nào cũng không thay đổi, nam nữ gần nhau nhìn theo góc độ khoa học mà nói thì gọi là “sự điều tiết bình thường của các hoocmôn”. Con người có thể làm chủ lý trí nhưng không làm chủ bản năng. Tôi thừa nhận mình đã thất bại trong việc xem Sao Ly là cô em gái!

Tôi đã phát hiện ra tình yêu chân chính chỉ có một mà thứ tương tự tình yêu có đến trăm nghìn. Đó là lý do vì sao suýt nữa tôi đã cưới Seliana. Đối với Sao Ly, tình yêu bắt đầu rất đơn giản là mỗi ngày nhìn em lớn hơn một chút, hiểu biết hơn một chút, nữ tính hơn một chút,... Và tình yêu cũng từ sự gần gũi gần bó mà nên. Tôi chưa từng gần ai như vậy, kể cả người chị gái Dạ Trân. Tôi đã nhiều lần nằm bên cạnh em, nghe hơi thở và tiếng khóc của em. Tôi để em ôm mình và gọi liên tục “Mẹ ơi, đừng bỏ con...”. Em thì lại vô cùng ngây thơ, chưa hiểu được sự nguy hiểm khi sống cùng một người con trai. Em có thể mặc mỗi cái áo lá chạy lên chạy xuống hỏi tôi có thấy “cái quần nhỏ màu hồng” của em ở đâu không. Em có thể ngủ quên trong bồn tắm và không khóa cửa để tôi có “cơ hội” rình em về phòng lau khô người rồi còn mặc quần áo cho em!? Em than thở rằng ngực mình cứ “phồng lên”, đầu ngực lại còn rất đau và đề nghị tôi “khám” thử (==)

Cha mẹ ơi, tôi bị em “quấy rối” làm mất đi tâm hồn trai tơ ngây thơ vô (số) tội!

Cũng may là khi hết lớp 8 em đã hiểu được mình là một thiếu nữ và anh trai dù sao cũng là đàn ông. Vậy là tôi thoát khỏi thảm cảnh chịu đựng suốt mấy năm trời. Em bắt đầu có sự kín đáo của con gái. Em đóng cửa phòng khi đi ngủ, đóng cửa toa let khi đi tắm, tự giặt quần áo trong và phơi riêng một chỗ. Em không chịu để tôi cắt móng tay móng chân cho nữa. Em phản đối mỗi khi tôi véo gò má hay hôn lên mũi. Và hiển nhiên là không bao giờ làm phiền tôi vì mấy chuyện con gái.

Tôi cảm thấy mình bị mất mát.

Tôi cảm thấy mình bị bỏ rơi

Và tôi cảm thấy em không còn gần gũi với tôi như trước

Thiệt là phức tạp cái nội tâm con sói!

Tôi bắt đầu buông thả bản thân và không còn cách kiểm chế suy nghĩ của mình. Ngoài mặt thì đóng vai “anh trai” nhưng trong lòng đã thầm coi em là một người phụ nữ để yêu đương. Dĩ Linh thông minh không khó nhận ra tâm trạng phức tạp này. Từ lúc giả làm cô giáo San, Dĩ Linh không ngừng nghi ngờ và nhắc nhở. “Thần Phong, dù sao anh cũng đang là một anh trai, Sao Ly là con gái mới lớn đừng làm chuyện ngu ngốc tổn thương em gái anh!”

Nếu không có Dĩ Linh chắc tôi sẽ làm điều gì đó rất tội lỗi. Sao Ly nào có biết tôi mới là người yêu em trước tiên. Và tình yêu của tôi lớn dần, trở thành ngồng cuồng đến nỗi có nhiều lúc tôi muốn biến em thành “của tôi”. Năm đó em chỉ 17 tuổi và em đã sống chung mái nhà với một người đàn ông tưởng chừng rất đứng đắn mà hóa ra rất bốc đồng.

Mãi về sau tôi vẫn chưa dám thú nhận về khoảng thời gian khi em 16-17 tuổi. Tôi không muốn phá vỡ hình ảnh một người anh chu đáo, tận tụy mà em luôn khen ngợi. Sẽ thế nào nếu Sao Ly biết rằng tôi đã nhìn em bằng đôi mắt nhuốm màu dục vọng? Tôi thích làn tóc em mang mùi hoa thoang thoảng, thích bờ môi mấp máy đỏ hồng, thích đôi mắt trong veo như nước, thích đôi bàn tay thon dài mà mỗi cử động đều rất mềm mại, thích bóng dáng mảnh mai, thích những đường cong gợi cảm nhẹ nhàng, thích khuôn ngực em phập phồng sau mỗi giờ tập thể dục, thích hơi thở gấp gáp tràn đầy vị thanh xuân khi em chạy hồng hộc tìm tôi khắp trường... Sao Ly đã biến thành kiểu phụ nữ hấp dẫn như thế đó!

Và tôi hiểu Vương phi ám chỉ điều gì khi bà viết “người mà cậu yêu say đắm”...

Rồi thời khắc quyết định cũng tới. Hoàng đế băng hà và lòng tôi cũng rũ rượi đau thương. Không phải vì cái chết của nhà vua mà là vì tôi sắp sửa mất em. Từ nay tôi không còn bị ràng buộc vì rào cản huyết thống kia nhưng tôi sẽ phải đứng cách em một khoảng thật xa. Em là Nữ Hoàng, là chủ nhân, tôi chỉ là một viên tướng, là kẻ thuộc hạ. Tôi không thể bên cạnh em như ngày trước, không thể gọi tên, không thể ôm lấy em bất cứ khi nào tôi muốn.

Tôi đã có ý định sẽ bỏ đi mãi mãi. Tôi quay về Vaiza. Sứ mệnh của tôi coi như đã hoàn thành. Tôi đã bảo vệ em cho tới ngày em tìm lại thân phận thực sự. Ngày đó Dĩ Linh cũng mua vé máy bay đi theo cho bằng được. Dĩ Linh thuyết phục tôi tiếp tục ở lại, kế thừa phủ tướng, phục vụ vương quốc. Hóa ra cô nàng cũng là kẻ yêu nước cuồng dại, cũng như cha, như bà ngoại, như hoàng đế Vaiza, cũng cần đến tôi vì một mục đích nào đó.

Tuy nhiên tôi đã trở về, không phải vì Dĩ Linh đã thuyết phục được tôi mà là vì tôi thấy nhớ em. Tôi không còn ham muốn quyền lực và chán ghét những cuộc đấu đá chính trị. Tôi không muốn làm quan binh gì hết. Tôi trở lại và nhận chức Tướng quân là để tiếp tục bảo vệ em như một nhiệm vụ tự nguyện. Tôi biết em hoàn toàn lệ loi giữa hoàng thất mê mông. Tôi sẽ là người đứng cạnh em, thay em giành lấy quyền lực và đưa em lên vị trí vững vàng. Một ngày nào đó, nếu chẳng may tôi không còn trên đời này thì em sẽ được an toàn, sống sung sướng với cương vị Nữ Hoàng.

Trong lúc thực hiện mục đích đó, tôi đã không ngờ một ngày kia chính miệng em bảo rằng “Em yêu anh”. Thật là giống như một giấc mơ, tôi không hay biết Sao Ly ngày nào rồi cũng hiểu cái gọi là “yêu”. Tôi hoàn toàn rơi vào bất ngờ, bối rối lẫn hạnh phúc. Bà ấy đã đúng. Chúng tôi là một đôi trời định thuộc về nhau. Tôi yêu em và em yêu tôi, bây giờ tôi mới thừa nhận cái gọi là sự hoàn mỹ trên cuộc đời này.

Nhưng số phận cũng thật trớ trêu. Ngay lúc chúng tôi hiểu được tấm lòng của nhau thì lại phải xa nhau. Tôi hẹn em hai tháng mà thầm biết sẽ còn lâu hơn thế. Kết quả là gần một năm và tôi cũng không thể thực hiện lời hứa đến đón em về. Trong giấc mơ tôi chỉ thấy mình em. Mà dường như hình ảnh nào cũng đau buồn, thê lương. Cũng trong thời gian này tôi nghiệm ra nhiều điều. Tôi chẳng cần gì hết, chỉ khao khát một cuộc sống đơn giản bên người con gái tôi yêu. Nhưng vì em mang thân phận hoàng đế nên tôi sẽ là một vị tướng. Em làm vua, tôi mãi mãi bảo vệ vị trí đó cho em. Có thể gần em như trung thần gần quân vương, như thế là đủ lắm.

Ngày tôi tình cờ mở mắt cảm giác như một giấc mộng dài. Tôi nghĩ tới em trước tiên, tự hỏi mình sẽ nói lời xin lỗi như thế nào, sẽ nói lời yêu như thế nào, sẽ cầu xin sự tha thứ ra sao,... Thân thể sau một năm không dùng cũng không còn nghe theo ý muốn của tôi. Mất một lúc mới có thể tự ngồi dậy dựa lưng vào thành giường. Tôi không gọi ai tới vì tôi không cần họ. Tôi chỉ muốn Sao Ly. Trên tủ gỗ đặt ngay bên giường là cuốn Love Story của Erich Segal. Tôi với tay lấy nó lên.

“Love means not ever having to say you’re sorry”

Chắc hẳn Sao Ly đã đọc nó cho tôi nghe, câu nói này từng lặp đi lặp lại trong giấc ngủ 1 năm của tôi. Tôi ôm sách và ngồi im lặng niệm một câu thần chú: “Sao Ly, Sao Ly, em ở đâu, hãy đến bên anh...!”

Những ngày sau đó tôi được sống như thiên đường. Em luôn ở cạnh, lột bỏ dáng vẻ nữ hoàng và tình nguyện làm cô hầu nhỏ của tôi. Sao Ly bỗng nhiên ngoan ngoãn bất thường, bảo đứng thì đứng, bảo ngồi thì ngồi, không hề cãi lại hay làm mặt nhăn nhó như ngày xưa. Em im lặng nằm trong lòng tôi, im lặng để tôi hôn lên mái tóc, thậm chí không phản đối dù cảm thấy bàn tay tôi đang chạm vào những chỗ nhạy cảm trên cơ thể. Đôi mắt em nói với tôi rằng: “Chúng ta rất hiểu nhau, lẽ hiển nhiên là thuộc về nhau, em chấp nhận mọi thứ đến từ anh”.

Lúc nghe được kế hoạch hoán ngôi do Sao Ly và Dĩ Linh bày ra, tôi bị shock nặng. Tôi cảm thấy bao công sức của mình như bị đổ hết xuống biển. Trong lúc tôi bức xúc chắc là đã khiến em đau lòng. Tôi đã quên mất vì sao em làm như vậy. Một Sao Ly vụng về, thiếu kiên quyết, hay bị ảnh hưởng và quen thói dựa dẫm làm sao có thể làm chuyện lớn. Vậy mà em đã làm được. Từ bỏ Ngai Vàng, chuyện chưa từng xảy ra trước đây. Em nỗ lực như vậy, kiên trì như vậy và quyết đoán như vậy chẳng qua là để chúng tôi có thể bên cạnh nhau. Có lẽ đây là lần đầu em phấn đấu vì một mục đích cụ thể. Tôi không có lý do gì để đánh đổ thành quả của em và không có lý do gì lấy làm tiếc vì em không còn là Nữ Hoàng.

Sao Ly đã cố gắng như vậy, tôi cũng muốn làm điều gì đó để đóng góp vào. Thứ tôi làm được chính là tăng tốc cho cái kế hoạch đã định kia. Nhắc lại chuyện này cũng có chút xấu hổ. Bây giờ tôi bị mang tiếng là kẻ ép hôn, dùng mưu mô để chiếm đoạt một cành vàng lá ngọc của hoàng tộc. Thôi kệ, xấu tốt gì tôi cũng cướp được nàng công chúa mang về “hang”. Bây giờ em đã là vợ tôi, tôi sẽ từ từ khoan khoái mà “thưởng thức”. Sau khi cưới Sao Ly luôn than phiền vì sao nhu cầu của chồng lại cao như vậy. Thừa phụ nhân, em hãy tưởng tượng anh đã nhẫn nhịn từ năm em 14 tuổi đến bây giờ. Theo lẽ tự nhiên anh phải đòi lại cả vốn lẫn lãi!

Như vậy tổng kết lại tôi không phải loại đàn ông xảo quyệt mưu mô, càng không phải loại sói lang khát máu. Chỉ là hoàng cảnh éo le buộc tôi phải hơi thâm độc một chút, hơi tham lam một chút.

Vợ yêu à, đừng có ầm ứ nữa, anh thú nhận hết rồi, em phải thông cảm cho năm tháng làm anh trai của em mà đầu óc không chút yên tĩnh, có thể gọi đây là giai đoạn tu hành đầy giống tổ của anh.

Cuối cùng thì một lần nữa hy vọng em sẽ không nhìn thấy mấy dòng này.

Nếu lỡ may em thấy rồi thì.... Anh xin trình trọng cúi đầu chịu phạt với điều kiện là hình thức “xử phạt” phải thật gây cản và địa điểm “xử phạt” phải là cái giường lớn trong phòng mình!

(T/giả: nhìn đầu nhìn đuôi ông anh này vẫn là con sói, một cơ hội cũng không bỏ qua. Tác giả vô cùng thương tiếc báo tin và cũng thực lòng chia buồn cùng bạn Sao Ly vì bạn sẽ sống quãng đời còn lại như con cừu luôn bị đàn áp bóc lột! >,<>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dien-vien-da-nang>